

Lời Tuyên Ngôn Của Trung Khuyển Hoạn Quan

Contents

Lời Tuyên Ngôn Của Trung Khuyển Hoạn Quan	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	55
17. Chương 17: Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20: Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	87
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	108
33. Chương 33	111
34. Chương 34	116
35. Chương 35	119
36. Chương 36	125
37. Chương 37	130
38. Chương 38	134
39. Chương 39	137
40. Chương 40	140
41. Chương 41	144

42. Chương 42	148
43. Chương 43	151
44. Chương 44	154
45. Chương 45	157
46. Chương 46	160
47. Chương 47	164
48. Chương 48	167
49. Chương 49	170
50. Chương 50: Chương 50	173
51. Chương 51	177
52. Chương 52	180
53. Chương 53	185
54. Chương 54: Chương 54	189
55. Chương 55	194
56. Chương 56: Chương 56	196
57. Chương 57	199
58. Chương 58: Chương 58	203
59. Chương 59	207
60. Chương 60	211
61. Chương 61	215
62. Chương 62	219
63. Chương 63	222
64. Chương 64	226
65. Chương 65	229
66. Chương 66	232
67. Chương 67	235
68. Chương 68	238
69. Chương 69	241
70. Chương 70	246
71. Chương 71	249
72. Chương 72	252
73. Chương 73	255
74. Chương 74	259
75. Chương 75	262
76. Chương 76	265
77. Chương 77	269
78. Chương 78	272
79. Chương 79	276
80. Chương 80	279
81. Chương 81	282
82. Chương 82	286
83. Chương 83	292

Lời Tuyên Ngôn Của Trung Khuyển Hoạn Quan

Giới thiệu

Đây là một câu chuyện kể về vị thái hậu tuy còn trẻ nhưng rất tài giỏi có khả năng tính mọi sự việc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-tuyen-ngon-cua-trung-khuyen-hoan-quan>

1. Chương 1

“Thái Hậu, quốc trượng cùng tất cả mọi người lớn bé trong phủ đều bị phán tội phản nghịch, hiện nay quốc trượng cùng quốc cữu đều đã bị áp giải vào Đại Lý Tự.”

Ma ma kéo vạt áo khóc nức nở bỏ nhào xuống dưới chân Liễu Thanh Đường. Từ khi nàng tự mình bước lên làm chủ sự cung nữ, đây là lần đầu tiên thất lễ như vậy. Từ An Cung một mảnh yên lặng giống như không có người tồn tại, mười mấy cung nữ thái giám đứng im một bên như tượng khắc, một cử động nhẹ cũng không dám. Liễu Thanh Đường nghe ma ma nói xong những lời đó toàn thân vô lực ngồi ở ghế dựa, khóe miệng nở một nụ cười như có như không. Ngày này cuối cùng vẫn đến, nàng nhìn cháu ngoại trai từ nhỏ lớn lên đến bây giờ thành hoàng đế cánh chim cứng cáp, rốt cuộc thì cũng bắt tay với người khác tính toán với gia tộc nàng rồi. Lúc này nàng làm gì còn con đường nào để chạy, đáng nhẽ nàng phải nên sớm phát hiện hoàng đế đối với Liễu gia nổi lên sát tâm. Nhưng vì nhiều năm an nhàn che mờ hai mắt, đến khi nàng phát hiện ra thì tất cả đều đã muộn. Lợi thế đã không còn, việc nàng có thể làm chỉ là chờ chết. Cứ như vậy bị ai nghĩ, từ xa rất nhanh đã truyền đến tiếng bước chân ồn ào và âm thanh thét to:

“Thái Hậu nương nương, hoàng thượng ban thưởng rượu, thái giám đến truyền chỉ mời người lập tức đi ra.”

một cung nữ khác vẫn thường hầu hạ nàng là Đào Hiệp vội vàng đi vào thất thanh nói, giọng nói tràn đầy kinh hoàng đã mất đi vẻ ổn trọng thường ngày. Hoàng đế nhìn nhiều năm sớm đã có âm mưu, một khi phát tác làm sao có thể buông tha cho nàng. Nàng thua, kinh hoàng cũng chẳng có tác dụng, nhưng cũng không dễ gì để cho người khác có thể cười nhạo. Liễu Thanh Đường không lên tiếng, nàng biết chính mình không thể trốn nhưng vẫn im lặng qua cửa sổ nhìn ra ngoài sân. Giờ đã là cuối mùa thu, trong viện sắc vàng của lá phong óng ánh, ngày hôm nay các tiểu cung nữ còn chưa kịp tối quét dọn, gió thu se se lạnh cuốn từng lớp lá rụng càng khiến cho cảnh thêm bi thương.

“Nô tài đến đưa Thái Hậu nương nương đi.”

Người vừa đi vào là Tần Thúc, nàng an bài làm tổng quản thái giám. hấn tự tay bưng chén rượu cung kính thấp giọng nói:

“Thái Hậu nương nương mời người đi vào trong nội thất, để cho bọn nô tài được sửa soạn lại dung nhan cho người.”

Tần Thúc là phụ tá đắc lực của Liễu Thanh Đường, ngày thường hấn vốn xa cách cùng và một mực cung kính nay lại muốn bưng rượu độc tiễn nàng. Liễu Thanh Đường trong lòng buồn khổ, trái phải nhìn cung nữ thái giám hầu hạ mình mười mấy năm đều cúi đầu trầm mặc ghen ngào, rốt cuộc nàng xoay người không nói một lời tiêu sái đi vào trong nội thất. Nàng vốn nghĩ mình sẽ lập tức quy thiên ai ngờ vừa tiến vào nội thất, Tần Thúc lại buông rượu độc trong tay, dâng lên một bộ xiêm y cung nữ, vội vàng nói:

“Thái Hậu nương nương, xin người hãy mau chóng thay bộ quần áo cung nữ này, nô tài sẽ đưa người ra khỏi cung.”

Liễu Thanh Đường kinh ngạc không thôi, giống như đây là lần đầu tiên mới biết hần, hần có phải là Tần Thúc bình thường không. hần sẽ mạo hiểm tính mạng của mình để giữ lại sinh mạng của một Thái Hậu bị phế sao. Từ trước tới giờ ở trong mắt Liễu Thanh Đường, Tần Thúc là một nô tài vui buồn không hiện lên mặt, cho dù là nụ cười cũng luôn lạnh buốt, nói chuyện thì luôn phát ra âm thanh lạnh nhạt. Liễu Thanh Đường nhìn hần xử trí phạm nhân luôn tâm ngoan thủ lạt nét mặt lạnh như băng cảm thấy thập phần đáng sợ. Cho nên dù những năm này hần luôn trung thành làm việc cho nàng, nhìn hần từ từ đi lên làm tổng quản thái giám, nhưng chưa bao giờ nàng cùng hần thân cận. Vốn tưởng rằng lần này nàng chết chắc, vậy mà hần dám kháng chỉ cứ như vậy dẫn nàng rời cung.

“Ma ma, Đào Hiệp hai người mau chóng hầu hạ nương nương thay quần áo, sau đó đi cửa sau của Từ An Cung, có thể trốn lúc nào liền trốn.”

Nghe Tần Thúc dùng ngữ khí lạnh nhạt phân phó hai đại cung nữ, Liễu Thanh Đường nhú nhú mi mở miệng hỏi:

“Tần Thúc, vì sao lại muốn cứu ai gia?”

Tần Thúc ngậy người, ngẩng đầu nhìn nhanh nàng một cái liền cúi đầu nói:

“Vì Thái Hậu nương nương có thể hi sinh thân mình là phúc của nô tài, ma ma và Đào Hiệp cũng có ý nghĩ như thế, chỉ cần chủ tử có thể bình an, chúng nô tài như thế nào cũng không sao.”

Liễu Thanh Đường nhìn ánh mắt thấy chết không sờn của ma ma và Đào Hiệp liền im lặng thay cung trang và tháo hết trâm cài châu báu vàng bạc, đi theo Tần Thúc từ cửa sau của Từ An Cung. hần đã chuẩn bị rất tốt, dọc theo đường đi chưa từng gặp một thủ vệ nào.

“Nương nương, ở bên ngoài cửa phía Tây nô tài đã chuẩn bị xe ngựa cùng một chút vàng bạc, người dùng lệnh bài này đi ra khỏi cung liền đi thẳng lên xe ngựa chạy đến thôn trang của nô tài tạm lánh một thời gian, sau khi sóng gió qua đi liền an toàn rồi.”

Tần Thúc bước nhanh đi ở phía trước, thỉnh thoảng quay lại thấp giọng nói với Liễu Thanh Đường ở phía sau. Liễu Thanh Đường đi sau hần nhìn thấp thoáng sườn mặt của hần, góc áo màu lam cùng với phong cảnh mùa thu tạo cho hần một nét đẹp dịu dàng. Nàng cảm thấy những năm gần đây nàng không nhìn kĩ hần, dù sao cũng chỉ là một nô tài, mà nay nàng đã không còn cơ hội nhìn hần nữa. Nàng rất rõ ràng nếu nàng có thể thoát ra, phía trước chờ hần chỉ có một chữ chết.

“một đội đi qua bên này điều tra, còn lại đi ra cửa lớn cho ta”. một tiếng thét ra lệnh rõ ràng truyền đến, Tần Thúc vội quay nhanh lại kéo Liễu Thanh Đường vào một hòn núi giả.

“không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện, nô tài đi dụ bọn họ sang hướng khác, nơi này cách cửa phía Tây không xa, nơi đó nô tài đã chuẩn bị ổn thỏa, chờ nô tài đi ra nương nương hãy nhân cơ hội chạy nhanh qua đó.”

Tần Thúc vội vàng nói xong liền rời đi. Liễu Thanh Đường chưa kịp nói gì, mà nàng cũng không biết nên nói gì với hần. Đến tận bây giờ nàng vẫn không rõ hần vì cái gì mà cứu nàng, thậm chí cam tâm tình nguyện buông tha cho sinh mệnh. Bên ngoài tiếng vang nhỏ dần, Liễu Thanh Đường khẽ cắn môi cúi đầu đi ra khỏi núi giả đi về cửa phía Tây. Mắt nhìn thấy màu đỏ thẫm của cửa chính trước mặt thì đằng sau binh lính truy đuổi cũng vừa chạy tới. Sinh tử chỉ cách một đường chỉ, nên đến vẫn là đến, chính là đáng tiếc một phen khổ tâm của Tần Thúc, nàng như cũ vẫn không tránh được. Liễu Thanh Đường không có giấy dựa tùy ý để mình bị áp giải trở về Từ An Cung, mặt không chút thay đổi. Có lẽ nàng nên chết, như vậy những cung nhân, nô tài hầu hạ nàng sẽ không bị uống mạng. Nhiều năm như vậy, nàng thật ra cũng rất mệt mỏi. đi qua một ngã rẽ, Liễu Thanh Đường ngẩn ra. Nàng nhìn thấy ở trên tảng đá bên kia Tần Thúc một thân áo lam dính đầy vết máu, bên cạnh hần là hai tên thị vệ tay cầm kiếm:

“Khoan đã, để ai gia cùng hần nói vài câu.” Quay sang nhìn tên thị vệ, Liễu Thanh Đường hít sâu một hơi lạnh nhạt nói.

Dù sao chấp chưởng triều chính mười mấy năm, trong khoảng thời gian ngắn thị vệ thái giám đều bị khí thể của nàng trấn giữ, không dám ngăn trở, đứng ở bên cạnh. Liễu Thanh Đường ngồi xổm xuống. Hơi nghiêng thân mình để nhìn mặt Tần Thúc. nói đến cũng buồn cười, có lẽ đây là lần đầu tiên Liễu Thanh Đường nhìn rõ ràng khuôn mặt hắn. Từ trước tới nay lâu như vậy ở trong ấn tượng của nàng, bóng dáng của Tần Thúc luôn là một bộ dạng cúi đầu. Hình như là bởi vì nàng từng nói không thích nét mặt của hắn, quanh năm không đổi thần sắc luôn âm u rét lạnh, có lẽ vì không muốn nàng không vui, nên từ đó hắn không còn dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng. Mặc dù ngẫu nhiên thỉnh thoảng lúc tình hình đặc biệt hắn cũng sẽ ngẩng đầu nhưng rất nhanh liền cúi xuống. Nàng từng nghĩ hắn là một nô tài nghe lời, là chuyện mà nô tài như hắn nên làm, nhưng nay nàng lại thấy hắn có ý tứ khác. Tần Thúc còn chưa chết nhưng cũng chẳng thể cầm cự được lâu nữa, thấy Liễu Thanh Đường hắn hơi hé mi mắt rồi liền mở to. Hắn nằm giữa vũng máu, mặt bị gió lạnh thổi qua hơi trắng bệch cố gắng ngẩng đầu nhìn nàng, miệng hơi mấp máy. Liễu Thanh Đường phải ghé sát tai vào miệng hắn mới nghe được những lời nói đứt quãng

“Nô tài vô năng, không thể cứu được Thái Hậu nương nương, kiếp này không thể ở bên người nương nương hầu hạ, xin nguyện kiếp sau nhất định vì nương nương làm trâu làm ngựa.”

hắn nói xong bình tĩnh nhìn thẳng nàng, đây là lần đầu tiên hắn lớn mật như vậy nhìn nàng. Liễu Thanh Đường cùng hắn đối diện, trong mắt có chút gợn sóng, sau đó Tần Thúc liền nhắm mắt ra đi. Khóe miệng hắn vẫn còn lưu lại chút ý cười cứng ngắt. Liễu Thanh Đường liền cảm thấy nội tâm có một trận chấn động. Ánh mắt Tần Thúc cũng không có nhắm lại, ở trong đó Liễu Thanh Đường thấy được bóng dáng của chính mình, bầu trời u ám cùng với cặp mắt một mảng đục ngầu kia. Liễu Thanh Đường đứng lên, thân hình đơn bạc đi theo dọc tường dần xa. Phía sau thi thể Tần Thúc bị hai tiểu thái giám kéo đi, vết máu rất nhanh đã được rửa sạch sẽ.

Nguyên Ninh năm thứ mười lăm. Thái Hậu qua đời tại Từ An Cung.

.....

“Nương nương, người tỉnh rồi, giờ vẫn còn sớm, người có muốn nằm thêm một lát không?”

Liễu Thanh Đường ở trên giường nhẹ xoay người mở mắt, chợt nghe tiếng của ma ma ở phía ngoài tấm rèm nhẹ giọng hỏi. Liễu Thanh Đường nhìn quanh bốn phía một chút, đây là tấm cung của nàng. Nhưng rõ ràng nàng đã uống xong rượu độc của hoàng đế, đáng lẽ ra phải chết nhưng sao lại thế này?

“Thái Hậu nương nương?”

Thấy Liễu Thanh Đường hồi lâu không lên tiếng ma ma ở bên ngoài vừa nghi ngờ vừa hốt hoảng nhẹ hỏi thêm một câu.

“Giờ nào rồi?”

Liễu Thanh Đường nhẹ ngồi dậy vuốt hai cánh tay mình tận lực làm cho giọng nói của mình nghe như lạnh nhạt. Chết mà sống lại, tình huống này chỉ có thể ở dân gian nghe nói qua, nhưng khi chính mình tự trải nghiệm, vẫn cảm thấy không thể không hoảng sợ.

“Giờ mao, ngày thường nương nương ngủ rất sâu, hôm nay người ngủ không được ngon giấc sao”. Ma ma cẩn thận hỏi han.

“Đầu ta có chút đau, không rõ lắm ngay cả hiện tại là ngày tháng nào còn không có rõ ràng”. Liễu Thanh Đường chống nhẹ tay vào thái dương giống như vô tình nói.

Ma ma lập tức trả lời: “Bây giờ là Nguyên Ninh năm thứ năm ngày mười tháng chín. Nương nương người có cần nô tỳ đi gọi thái y tới xem một chút?”

“không cần ta nằm xuống nghỉ ngơi một chút, hôm nay lâm triều nói cho hoàng thượng ta bị cảm lạnh, sẽ không đi qua đó.” Liễu Thanh Đường vừa nói bàn tay vừa dùng sức nắm chặt lại thần sắc có chút hoảng hốt.

Nguyên Ninh năm thứ năm là thời điểm nàng mới hai mươi tuổi, tiến cung làm Thái Hậu đã được năm năm. Nàng thế nhưng quay trở lại mười năm trước, chẳng lẽ Phật tổ ân điển cho nàng quay lại một lần nữa sao.

Liều Thanh Đường nổi lòng rối rắm để a ma nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, nhắm mắt muốn bình ổn lại chút tâm tình, nhưng vừa nhắm mắt trong đầu liền hiện ra một đôi mắt đục ngầu, đó là ánh mắt của Tần Thúc trước khi chết.

Tần Thúc. . . .

Liều Thanh Đường bỗng run lên khẽ mở miệng nói

“Mama đi gọi Tần Thúc tiến vào đây.”

Tần Thúc lúc này còn chưa được làm tổng quản thái giám Từ An Cung mà chỉ là một lãnh sự tiểu thái giám. Ngày thường không thể nhìn thấy nàng, nhiều nhất là ở bên ngoài làm chân chạy việc. Nhưng hôm nay bỗng nhiên vào giờ không thể gặp thái giám liền gọi hần tiến vào, việc này hình như không được ổn cho lắm, nhưng Liều Thanh Đường giờ phút này phi thường muốn tận mắt nhìn thấy hần, nhìn thấy hần còn sống sót. Bởi vậy không để ý sắc mặt của ma ma đang kinh ngạc, Liều Thanh Đường lại nói:

“đi đi”

“Dạ”

Nhìn thấy sắc mặt của Liều Thanh Đường không tốt, ma ma cũng không dám nói gì thêm, lên tiếng trả lời liền đi ra ngoài sai tiểu cung nữ đi gọi người. Người rất nhanh liền đi tới, Liều Thanh Đường thần sắc có chút khác thường, dựa vào đệm lưng nhẹ nhàng phất tay a ma lui ra gian ngoài, lẳng lặng nhìn người đang quỳ gối phía dưới - Tần Thúc.

“Thái Hậu nương nương cát tường.”

Thanh âm của hần vẫn vậy, vẫn lạnh lùng làm người khác không thoải mái. Ở trong cung này mỗi thái giám đều phải học cười, miệng cười mà mặt cũng phải cười bằng không sẽ làm chủ tử không vui. Tần Thúc cố tình ngược lại, hần ngay cả cười cũng làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo âm u.

“Tiến lên phía trước.” Liều Thanh Đường gõ nhẹ vào mạn giường.

Tần Thúc đang quỳ gối, khẽ khựng lại một chút rồi tiến lên, không làm ra một tiếng vang nào, khi đến gần liền cúi thấp đầu. hần thật cẩn thận ngay cả đầu cũng không dám nâng lên. Ngày thường lãnh sự mặc đều là trường bào màu đỏ làm cho Liều Thanh Đường nháy mắt nhớ tới khi đó hần nằm giữa vệt máu, nhất thời cảm thấy y bào hiện tại của hần cũng giống hệt như khi đó. Liều Thanh Đường bỗng vươn người, cánh tay trắng nõn tinh tế nâng mặt Tần Thúc lên.

2. Chương 2

Giờ Mão

Lúc này trời vừa tảng sáng, nhóm nô tài đều đã sớm thức dậy, thu dọn đồ đạc, sẵn sàng chờ chủ tử dậy để hầu hạ. Trong khoảng thời gian này nếu không có công việc bị phân phó thì là thời gian rảnh rỗi. Thừa dịp này Tần Thúc ở một bên nhớ lại vài chữ trong sách, một bên lấy tay dính chút nước viết lên trên bàn. Ở trong cung, thái giám bình thường đều không biết chữ, cũng không có thời gian và giấy để hoang phí, vậy nên hần lén lút học được như thế này cũng tốt lắm rồi, biết một chút còn hơn không biết gì. Tần Thúc chính là tự mình tiến cung, cái gì cũng phải khiêm tốn học hỏi một chút. Vì chính mình sau này còn có thể có tiếng nói, dựa vào đó mà đi lên. Vụn vặt nhớ lại vài ký tự, bỗng nhiên Tần Thúc nghe thấy có một thái giám vội vàng đi tới gọi hần:

“Tần Thúc, người mau lên, Thái Hậu triệu người lên có việc phân phó.”

Thái Hậu nương nương gọi hần? Thấy vậy Tần Thúc liền ngẩn ra, giật mình rồi vội vàng vàng khiến tay bị đập vào cạnh bàn xuất hiện một vết xước rướm máu. không để ý một chút đau đớn đó, hần vội vã đứng lên đi về phía trước hỏi người đến báo tin:

“Trước đó ma ma cũng không nói là có chuyện gì sao?”

hắn thường ngày chính là tiểu lãnh sự đứng ở ngoài điện chờ chủ tử, có việc thì làm chân sai vặt. Ở trước mặt Thái Hậu nương nương nhất định không được ư thích, rất ít khi có cơ hội diện kiến, bỗng nhiên hôm nay bị triệu kiến làm hắn không khỏi cảm thấy bối rối trong lòng. Tần Thúc đầu tiên nghĩ đến chính là Thái Hậu nương nương đã phát hiện chút tâm tư nhỏ của hắn, hiện tại muốn bắt hắn đi hỏi tội. Nhưng hắn liền tự trấn an mình, thường ngày cũng không làm gì quá phận, nhiều nhất chỉ dám nhìn lên lúc nàng đi lên triều, ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng của nàng, hắn là sẽ không bị người khác phát giác. Nếu thực sự bị phát giác, chỉ sợ trực tiếp bị loạn côn đánh chết chứ làm sao còn có khả năng triệu gọi hắn.

“Người lên trên đó chẳng phải sẽ rõ ràng sao, người vẫn là đi nhanh lên thôi.”

“Ta biết rồi.”

Tần Thúc vừa đi vừa len lén lau tay, chút máu dính vào áo hắn liền trở thành một vệt máu khô, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến tấm điện của Thái Hậu. Ở cửa đã có cung nữ chờ sẵn, thấy hắn liền vẫy tay ý bảo hắn đi vào. Tần Thúc đứng ở cửa hít một hơi thật sâu bình phục lại hô hấp, lúc này mới cúi đầu đi vào tấm cung ấm áp dễ chịu. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào hoa văn tinh xảo của thảm, một chút cũng không dám nhìn nơi khác, tiến về phía trước liền vội quỳ xuống thấp giọng:

“Thái Hậu nương nương cát tường.”

“Thái Hậu nương nương, Tần Thúc đến rồi.” Ma ma đẩy nhẹ tấm màn che, nói khẽ với Liễu Thanh Đường.

Liễu Thanh Đường mở mắt nhìn người đang quỳ phía trước màn che lạnh nhạt nói:

“Ma ma, lui xuống dưới đi.”

Ma ma lặng lẽ không một tiếng động lui ra ngoài, bên trong chỉ còn lại Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc. Tần Thúc nghe thấy thanh âm của Liễu Thanh Đường mang theo chút buồn ngủ nồng đậm, hô hấp thoáng ngừng lại, hắn cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng mình.

“Tiến lên phía trước.”

Tần Thúc kìm hãm lại cảm xúc, nghe lời bước từng bước một tiến lên, đầu vẫn như cũ không dám ngẩng lên. Lần đầu tiên hắn có thể gần với Thái Hậu nương nương đến như vậy, một mùi hoa lan thoang thoảng chui vào trong mũi giống như thẳng tắp chui vào trong lòng, tinh thần hắn có chút mơ hồ, chỉ mong thói quen cung kính quỳ gối có thể che giấu giúp hắn phần nào. Hồi lâu không thấy động tĩnh gì từ mạn giường của Thái Hậu nương nương, Tần Thúc cảm giác có chút kỳ quái, bỗng nhiên có một bàn tay trắng nõn, thuần khiết vươn đến trước mặt hắn. Sau đó nhẹ nhàng nâng cằm hắn. Theo cổ lực đạo hắn ngẩng đầu, Tần Thúc có chút kinh ngạc nhìn dung nhan của Thái Hậu nương nương. Nàng vẫn chưa rời giường, vẫn mặc một kiện áo trung y, đầu tóc có chút rối, chưa son phấn nhưng vẫn xứng với danh xưng quốc sắc thiên hương như trước, chỉ là gương mặt quan sát hắn mang theo chút phức tạp.

Chạm đến ánh mắt của Liễu Thanh Đường, Tần Thúc vội giật mình tỉnh táo lại, nhanh chóng hạ tầm mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào nàng rồi liên tục thỉnh tội:

“Nô tài vô tình mạo phạm nương nương, nô tài đáng chết.”

Liễu Thanh Đường thật ra không để ý, nhưng động tác đột ngột của nàng khiến hắn trở tay không kịp, khi nâng mặt hắn lên ở trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, nàng nhìn thấy trong ánh mắt hắn lúc này với lúc Tần Thúc sắp chết đều giống nhau. Nhưng mà rất nhanh đã bị hắn dùng vẻ kính sợ che dấu. Tần Thúc chính là đối với nàng có loại tình cảm ái mộ, nhưng khi nói đến loại tình yêu nam nữ này, Liễu Thanh Đường lại có cảm giác không thể lý giải được.

Nàng sinh ra trong đại gia tộc - Liễu thị, từ nhỏ đã được nghiêm khắc dạy dỗ, không chỉ cầm kỳ thư họa, thi thư lễ nghi, nữ hồng trù nghệ thậm chí triều chính đại sự cũng đều phải biết. Nàng cẩn tuân lễ giáo, bảy tuổi chưa từng nhìn thấy nam tử bên ngoài. Khi mười lăm tuổi, tỷ tỷ nàng cũng chính là hoàng hậu qua đời, tuyển nàng làm người kế nhiệm vị trí hoàng hậu. Nhưng thân thể hoàng đế vốn không tốt hơn nữa lại vì yêu thương thê tử đã qua đời mà chịu đả kích liên miên trên giường bệnh. Sau khi nàng trở thành một hoàng hậu hữu danh vô thực thì ngay tháng sau người cũng băng hà. Năm ấy thái tử mới bảy tuổi, nhờ phụ thân nàng - Liễu quốc trượng cùng với vài vị lão thần tận lực bảo hộ đưa thái tử lên ngôi hoàng đế, tôn nàng lên làm Thái Hậu chấp chương quốc gia đại sự.

Nàng - một cô gái mới mười lăm tuổi trong cùng một tháng từ thiếu nữ khuê các lên làm Hoàng Hậu rồi thành Thái Hậu, triều đình, hậu cung tầng tầng lớp lớp dâng tấu cần nàng xử lý, làm gì có tâm tư nghĩ đến tình cảm nam nữ. Sau này lại luôn ở trong thâm cung, cho dù quyền thế khuynh đảo nhưng cũng chưa bao giờ đối với nam tử khác có chút tình cảm gì.

Bởi vậy nàng kiếp trước sống đến ba mươi tuổi, nhưng đến tận trước khi chết mới nhận ra Tần Thúc có tình cảm với nàng, cứ thế trong lòng có chút xúc động. Liễu Thanh Đường có chút tò mò, đến cuối cùng là loại tình cảm gì mà có thể làm cho Tần Thúc cam tâm tình nguyện bỏ qua sinh mệnh của chính mình, chỉ vì mong cho nàng có một con đường sống. Nhưng hôm nay xem ra Tần Thúc đối với nàng đã sớm mang lòng ái mộ, vậy kiếp trước ở những năm này, hẳn ôm tâm trạng gì ở bên cạnh nàng, trái phải phụng mệnh.

Nghĩ tới chút truyện kiếp trước, Liễu Thanh Đường nhất thời quên mất mình còn đang nâng cầm Tần Thúc, chờ nàng phục hồi lại tinh thần phát hiện đã duy trì tư thế này một lúc lâu. Bởi vì nàng không lên tiếng, Tần Thúc cũng không dám vọng động, cảm không được tự nhiên cứ vậy bị nàng nắm lấy. Bộ dáng của hắn tiết lộ hắn đang rất khẩn trương, đôi lông mi không ngừng run nhẹ, trên trán chảy 1 tầng mồ hôi mỏng. Nàng phát hiện hắn bởi vì sợ hãi mà thân hình trở nên cứng ngắc, đầu ngẩng lên. Liễu Thanh Đường bỗng nhiên có một loại cảm giác đặc ý bởi vì nàng có thể thấy được Tần Thúc vì thế mà khẩn trương. Kiếp trước hắn ở trước mặt nàng có chút tác dụng, qua ba năm sau hắn đã có bộ dạng của tổng quản thái giám, đừng nói khẩn trương, bình thường cũng chưa bao giờ thấy hắn có biểu hiện gì khác ngoài lãnh đạm, nét mặt âm u. Chuyện gì hắn cũng không từ chối, bất kể việc gì nàng phân phó hắn đều làm thỏa đáng, kể cả nàng không phân phó hắn cũng có thể nghĩ đến và sắp xếp thỏa đáng. Trừ bỏ việc hắn tàn nhẫn, người thì âm lãnh không thể nói được lời hay ý đẹp, còn năng lực làm việc lại phi thường xuất sắc. Chỉ cần trong tay có một lưỡi dao sắc bén thì dù không thích dính máu loang lổ hắn vẫn đều dọn sạch mọi chướng ngại. Tần Thúc khi đó cho tới tận lúc mang nàng thoát khỏi Từ An Cung, biết rõ đón hắn chính là đường chết cũng không thấy hắn có một chút cảm xúc gì là bối rối. Liễu Thanh Đường cảm thấy rất kỳ quái, Tần Thúc thật sự ái mộ nàng sao? Hắn thật sự yêu thầm một người nào đó sao. Hắn đem tâm tư che giấu rất tốt, nếu không phải xảy ra chuyện kia, chỉ sợ qua vài thập niên nàng cũng không phát hiện được hắn có tình cảm với nàng.

nói đến cũng kỳ quái, nàng từ nhỏ tiếp nhận giáo dưỡng, khi một kẻ có thân phận thái giám mà có tâm tư tình cảm với một thiên kim tiểu thư như nàng, thì nàng phải cảm thấy bị mạo phạm, ít nhất cũng sẽ có chút cảm giác chán ghét, dù sao giai cấp chủ tớ cũng không thể vượt qua. Nhưng sau khi biết tâm tư Tần Thúc, nàng căn bản cũng không xuất hiện một chút phản cảm, nhiều nhất là không dám tin cùng một chút tâm tình không rõ, hay là nàng không quan tâm đến cái gọi là luân lý của người đời chăng?

“Tần Thúc, ngươi có phải rất sợ ai gia?”

Liễu Thanh Đường phát hiện nàng thích cảm giác nhìn thấy tâm trạng hắn bị buộc chặt vì khẩn trương, vậy là liền nảy sinh ý đồ tà ác cố ý kẻ sát lỗi tai hắn nhẹ giọng nói. Quả nhiên thấy Tần Thúc nắm chặt tay có chút hoảng loạn trả lời:

“Nô, nô tài không dám, Thái Hậu nương nương thân phận tôn quý. . . ”

nói đến đây Tần Thúc vội im lặng bởi vì Liễu Thanh Đường đột nhiên đưa tay sờ hàu kết của hắn, mọi lời nói còn lại của hắn đều bị nghẹn ở trong họng thế nào cũng không thốt ra được.

Tần Thúc chưa từng nghĩ đến có một ngày, vị chủ tử hắn đặt ở đáy lòng lại chủ động tới gần hắn. Giờ khắc này Tần Thúc thật sự hoài nghi có phải hắn đang ở trong mộng hay không.

“Như thế nào? Sao không nói tiếp?” Liễu Thanh Đường thu hồi thân mình tựa vào đệm, nghiêng đầu nhìn hắn.

Sắc mặt Tần Thúc phút chốc trắng bệch, ở trước mặt chủ tử, bất kể nàng làm chuyện gì, hắn đều vừa mừng vừa sợ nhưng lại không dám đón ý hòa theo, sự thất thố vừa rồi của hắn đủ để trị tội nhiều lần. Vừa định dập đầu thỉnh tội thì thấy khoe miệng Thái Hậu chậm rãi gợi lên một nụ cười, trước giờ khi người đối nhân xử thế đều luôn mang theo thần sắc thần nhiên. Nụ cười kia giống như hoa đào tháng ba, xuân phong hé mở, mê hoặc nhân tình.

“Hôm nay ai gia thấy thế là được rồi.” Liễu Thanh Đường lại nhìn ra cửa sổ xuyên qua những mái đình lầu các.

“Thời gian không còn sớm, người lui xuống trước đi.”

Tần Thúc cảm tạ ân điển rồi mờ mờ đi ra khỏi tấm phòng. Vừa ra khỏi cửa, gió thu nhẹ quét tới, làm hần cảm thấy có chút lạnh. Nơi cổ bị Thái Hậu nương nương chạm qua lại nóng như lửa đốt. hần nhẹ nhàng xoa chỗ kia, trong mắt từng gợn sóng mạnh mẽ lẫn, lập tức bị hần áp chế đi. Kéo kéo tay áo, hần quay trở lại thần sắc bình thường ảm đạm, cúi thấp đầu đi về chỗ của mình.

3. Chương 3

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu”

Bữa sáng vừa xong, tiểu Hoàng đế liền đến Từ An Cung thỉnh an. hần đi lên phía trước, cung kính vãn an với Liễu Thanh Đường. Bởi vì bắt đầu vỡ giọng nên thanh âm có chút khàn khàn.

Hoàng đế năm nay mới mười hai tuổi, vẫn chưa trưởng thành, vóc người không cao lắm, nhìn qua vẫn còn là thằng bé con. Nhưng ở hoàng gia, trẻ con sẽ luôn trưởng thành sớm, mười hai tuổi đã sớm nhìn thấu tim gan người khác. Chỉ sợ kiếp trước bắt đầu từ lúc này, trong tâm hần đối với Liễu gia đã sớm có sự đề phòng.

Vì muốn cho hần có chỗ dựa, Liễu gia bọn họ là do hoàng hậu tỷ tỷ an bài chiếu cố hần. Còn tiên hoàng thì lưu lại hai vị nội các đại thần giúp dạy dỗ hần, chỉ sợ cũng chính là vì hai vị nội các đại thần ngày ngày bên tai nhắc nhở, không được để cho Liễu gia bọn họ kiêu ngạo, thành kiến của tiểu Hoàng đế mới đối với Liễu gia ngày càng sâu đậm, đến nỗi vào mười lăm năm sau Liễu gia bọn họ bị chia cắt bởi tay hần.

Lại nói đến tiểu Hoàng đế cùng với nàng là huyết mạch của Liễu gia, là cháu ngoại trai của nàng, là ngoại tôn của phụ thân, bọn họ làm sao có khả năng âm mưu hại hần. Ấy vậy mà sau khi Hoàng đế lấy lại được hết binh quyền trong tay. Liễu gia liền bị gán vào tội danh mưu phản không thành, cả nhà bị trảm. Mưu phản - tội danh thiên cổ, chỉ sợ cũng chính là do đứa bé càng ngày càng lớn, không cam lòng bị những người thân này tiếp tục áp chế nên mới có thể tìm cách lật đổ Liễu gia.

Hoàng đế tuổi nhỏ, triều đình hầu hết là do Liễu gia một tay nắm giữ, phụ thân của nàng nghiêm khắc có thừa, tính tình ngay thẳng không lưu tình ai, cũng chẳng sợ đắc tội với người khác, còn nhiều lần trước mặt bách quan răn dạy Hoàng đế không được làm điều sai trái, ai ngờ được lại dựng lên một hàng rào tâm ma trong lòng hoàng đế. Tiểu Hoàng đế ngoài mặt thì cung kính mà trong lòng thì hận chết bọn họ, chỉ chờ cơ hội để xử trí.

Nhiều năm cần cù, thật thà dạy bảo, lại thành công dạy dỗ ra một vị Hoàng đế làm điều sai trái, không có lương tâm, thân là thần tử thật là bi ai thay. Liễu gia trải qua bao nhiêu đời Hoàng đế mà còn có thể hưng thịnh không suy, những cái khác không nói nhưng cái chính là không cùng hoàng thất kết thân, để tránh bị trở thành ngoại thích khiến cho Hoàng đế phải đề phòng.

Nhưng mà cố tình tỷ tỷ nàng cùng tiên đế lại yêu mến nhau, không để ý tới lời khuyên can trong nhà nhất định phải gả vào hoàng gia, nàng làm hoàng hậu sẽ mang đến trong nhà “Thịnh sủng”. Khiến cho phụ thân lắc đầu thở dài, hần tình nguyện để nữ nhi gả vào nhà bình thường, không dính dáng tới hoàng gia. Bởi vì chuyện này tỷ tỷ cùng trong nhà bất hòa, về sau cuộc sống trong cung của nàng cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng. Vì thế buồn bực không vui mà chết, để lại con nhỏ mới bảy tuổi.

Nàng trước khi chết cầu phụ thân uội muội tiến cung tiếp nhận hậu vị, vì không muốn con mình bị mất đi nền tảng hậu thuẫn. Phụ thân thương tiếc nàng qua đời sớm nên đáp ứng, sau đó lại bởi vì thương tiểu Hoàng đế mẫu thân qua đời sớm liền coi hần như ngoại tôn trong nhà mà dạy dỗ. Vì hần mà chuẩn bị mọi chuyện thật tốt, lại quên mất hần còn là thiên tử, những điều làm cho hần đều biến thành bất kính với thiên tử. Đáng thương cho phụ thân đời đời đối với hoàng gia đều trung thành, đối với đứa trẻ thương yêu mười mấy năm, cuối cùng chính hần lại an bài tội danh mưu phản, khiến ông chết ở trong lao ngục.

Nhớ tới sự việc kiếp trước, nỗi lòng Liễu Thanh Đường là một mảnh phức tạp, lại một lần nữa nhìn thấy tiểu Hoàng đế, trong lòng làm sao có thể không hận. Nhưng mà kiếp trước nàng không có con, chỉ có hấn là con trên danh nghĩa thê nhưng trên thực tế cũng bỏ ra rất nhiều tình cảm tâm tư nuôi dưỡng. Liễu gia bọn họ có giáo huấn, tất cả đều một lòng vì con cháu, bởi vậy trong triều nếu có việc nàng đều tận lực che chở cho tiểu hoàng đế, vì hấn gánh bao nhiêu danh tiếng xấu, vậy mà ở trong mắt tiểu hoàng đế, nàng vì tham lam quyền lực mà trở nên lạm quyền.

“Mẫu thân, thân thể của ngài bây giờ đã thoải mái chưa? Sao không gọi thái y đến xem!”. một âm thanh khàn khàn đánh gãy suy nghĩ của Liễu Thanh Đường.

“Hoàng đế người ngồi đi.”

Liễu Thanh Đường lộ ra bộ dáng mệt mỏi, ngồi ở trên tháp, hơi ần ần thái dương rồi thản nhiên hồi đáp:

“Hoàng đế chớ lo lắng, chẳng qua là trời sang thu nên hơi lạnh một chút, nghỉ ngơi tốt là được rồi. Mấy vị thái y thường ngày không có việc gì làm chỉ thích làm ra mấy vị thuốc đắng ngắt, sợ rằng phải uống tới mười ngày nửa tháng. Vốn cũng không có gì đại sự, cần gì phải uống phí.”

Tiểu Hoàng đế mím môi cười, trước mặt liền xuất hiện một bình rượu được giấu kín, người trong Liễu gia đều có thói quen giấu rượu, mà nay nàng thấy cháu ngoại trai cũng bị di truyền. Trong lòng Liễu Thanh Đường chợt lạnh, càng cảm thấy mệt mỏi. Thân thể không có chuyện gì nhưng vì tâm lý nên cảm thấy không nên quá coi trọng chuyện đó.

“Mẫu hậu sao lại sợ uống thuốc? Trong triều có chuyện đại sự gì, mẫu hậu đều có thể bất động thanh sắc giải quyết, cũng không thể bị thuốc làm khó chứ!”

Tiểu Hoàng đế cười tựa như ánh mặt trời nhỏ, nói xong lại thay đổi một biểu tình nghiêm túc:

“Sinh bệnh là không tốt, phải cố gắng chữa trị, nếu ỷ lại vào sức khỏe, đến bao giờ bệnh mới tốt được, trước kia. . . trước kia trầm sinh bệnh không chịu uống thuốc, mẫu hậu cũng từng nói như vậy với trầm.”

hấn thảo luận tới câu nói này của mẫu hậu, chính là ám chỉ tới tỷ tỷ nàng, một người vì con hy sinh mọi mọi. Nếu là kiếp trước, nghe hấn nhắc đến tỷ tỷ, cho dù trên mặt nàng không tỏ vẻ gì nhưng đáy lòng cũng sẽ nhói đau. Dù sao có oán thì cũng là cháu ngoại trai, cho dù oán tỷ tỷ thì vẫn còn tình cảm tỷ muội. Nhưng hôm nay nàng thờ ơ, tiểu Hoàng đế thường xuyên nhắc tới tỷ tỷ cũng là vì cho Liễu gia nàng một liều thuốc an thần. Ý tứ của hấn là hấn vẫn ngày ngày nhớ kỹ ý tỷ, nhớ kỹ Liễu gia làm an lòng của nàng, ai biết nội tâm của tiểu Hoàng đế có mấy phần là thật tình.

“Hoàng đế nói đúng, bị bệnh là phải uống thuốc, nếu không cũng không thể cứ ôm bệnh vĩnh viễn được”

Liễu Thanh Đường xoay xoay vòng tay ngọc tử, nói là sẽ dùng được, nhưng thực tế làm như thế nào cũng chỉ có một mình nàng hiểu được. Khúc mắc của nàng với tiểu Hoàng đế, vẫn phải nghĩ biện pháp hóa giải.

“Mẫu hậu hôm nay không vào triều, tấu chương con sẽ cho người mang đến. Con vô dụng, thân thể mẫu hậu đang không tốt mà còn lấy việc này làm phiền mẫu hậu, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn. Chỉ hận sao chính mình không thể lớn nhanh để có thể chia sẻ một chút chính sự với mẫu hậu.”

Tiểu Hoàng đế nói xong rồi bày một bộ dạng đứa trẻ hổ thẹn, thật sự là làm rất tốt.

Liễu Thanh Đường quay đầu, bình tĩnh nhìn hấn cho đến khi thấy được ở trong mắt hấn có chút không tự nhiên mới từ từ mở miệng:

“Mười hai tuổi đã không còn nhỏ, Hoàng thượng cũng nên học xử lý chính sự, Ai gia dù sao cũng chỉ là người thay người chấp chương triều chính, sau này chờ người lớn hơn một chút nhất định sẽ đưa lại cho người, mà bây giờ người vẫn cứ như vậy ỷ lại vào Ai gia, Ai gia làm sao yên tâm được.”

Dù sao tuổi này ở trong đây cũng đã thành lão luyện, làm sao không nghe ra ý tứ của nàng. Nghe những lời nàng nói, nét mặt tiểu Hoàng đế có chút không yên, cung kính nói:

“Mẫu hậu nói rất đúng, trầm. . . ”

“Gần đây nhất trong triều cũng không có đại sự gì, số tấu chương này hoàng thượng trước hãy cầm một nửa về phê duyệt, luyện trước một thời gian. không hiểu thì đến hỏi Ai gia, hoặc là thỉnh giáo 2 vị nội các đại thần, họ đều là do tiên hoàng ngàn chọn vạn tuyển vì hoàng thượng, là trung thần, đáng giá để tin cậy.”

Hừ! Hai tên trung thần nội các đó tâm tư cũng thật thâm, nghĩ tới dùng Hoàng đế lật đổ Liễu gia để chính mình nắm quyền. Liễu Thanh Đường nàng lúc này muốn xem xem, là ai cùng ai đấu.

Tiểu Hoàng đế nghe Liễu Thanh Đường nói thế, sắc mặt thay đổi liên tục, thử nói:

“Con hiểu rồi, nếu có chỗ không rõ con cảm thấy vẫn nên đi thỉnh giáo ngoại tổ có vẻ thỏa đáng hơn, dù sao cũng là người trong nhà, ngoại tổ làm việc lại luôn lão luyện, dạy dỗ con rất nhiều. . . .”

Chính là vì Hoàng đế luôn mồm nói người trong nhà, ý lại vào bên ngoại thế này, nên mới khiến cho nàng không cảnh giác. Muốn trách thì trách Liễu gia bọn họ đối với người nhà luôn không cảnh giác, sau này cuối cùng thì cũng gặp giáo huấn.

Nếu so sánh tâm cơ, Liễu Thanh Đường nàng làm sao có khả năng thất bại bởi một đứa bé.

Bởi vậy khi nghe hần nói đến Liễu phụ, Liễu Thanh Đường nhìn tiểu Hoàng đế, vẻ mặt thành thật sửa lại xưng hô của hần:

“Di biết người đối với ngoại tổ thân thiết, nhưng dù sao ngoại tổ tuổi tác cũng đã cao, đối với nhiều việc có tâm mà không có lực. hần cũng không thể chịu một nhọc quá. Trước kia vẫn là vì người còn nhỏ, cho nên cố gắng chống đỡ thân mình làm việc, nay người cũng đã lớn, nhiều việc đã hiểu biết, đây cũng là thời điểm ngoại tổ an hưởng tuổi già. Lại nói thêm nếu ở trong triều có người nói ngoại thích ngụy trang theo dật chuyện, Liễu gia chúng ta mấy trăm năm làm trung thần mới được như hiện tại, nay bởi vì bị bội nhọ thanh danh chắc đây lòng ngoại tổ cũng không chịu được.”

“Con ngoan, di biết người đối với chúng ta ý lại, nhưng chúng ta không thể quá phận. Tốt quá hóa xấu, phụ thân cùng ta đều đối với người là yêu thích thật lòng, cũng một lòng nghĩ chờ người có thể một mình đảm đương trọng trách, chúng ta có thể thanh nhàn lui thân. Nay cũng là lúc người nên dốc lòng học tập, không lâu di cũng có thể hưởng phúc rồi.”

Dùng tình thân cùng văn vẻ ai không thích đâu. Chờ tiểu Hoàng đế nói lời thề son sắt sẽ không làm cho bọn họ thất vọng, mang theo một nửa tấu chương rời đi Từ An Cung. Liễu Thanh Đường nằm nghiêng trên nhuyễn tháp cúi đầu nở nụ cười.

Tiểu nhân đời trước chằm ngời hoàng thượng cũng Liễu gia bọn họ thủy hỏa bất dung. Nay nàng đã đi trước một bước hủy bỏ kẻ đó, còn về phần cháu ngoại trai này tất nhiên là phải nắm chắc trong lòng bàn tay. Muốn nắm chắc một người có rất nhiều phương pháp, đời trước nàng nắm giữ chắc cháu ngoại trai, đời này cũng vẫn thế, đừng mơ tưởng rằng nàng không nắm giữ được điều gì.

Nếu tiểu Hoàng đế đối với Liễu gia vẫn còn tâm tư, nàng sẽ cho hần ném thử mùi vị cái gọi là hối hận, đương nhiên nếu có thể bình an vô sự đó mới là tốt nhất. Chỉ hy vọng hần đừng làm cho nàng thật sự không để ý đến huyết thống phải xuất quân trấn thủ.

Thở dài một hơi, Liễu Thanh Đường ần ần mũi nhìn qua đồng tấu chương. Trong triều tất cả đại thần đều không có việc gì, ném quyển tấu chương, Liễu Thanh Đường phân phó mama”

“đi gọi thái y đến cho ai gia”

“Dạ Thái Hậu nương nương”

Chờ thái y kiểm tra xong, ghi một số phương thuốc điều dưỡng thân mình cũng đã đến giờ Tị, thường thường lúc này là thời điểm nàng phê duyệt tấu chương. Kiếp trước, mười mấy năm nàng đều có thói quen một mình phê duyệt, nàng thích thừa dịp có khoảng thời gian yên tĩnh, suy tính một số việc, cho nên xung quanh thường không có người hầu. Nhưng mà buổi sáng nay, nàng cho gọi Tần Thúc đến mài mực hầu hạ nàng viết chữ, mười mấy năm lần đầu tiên có người mài mực là thái giám liền làm cho Liễu Thanh Đường sinh ra hứng thú.

“Cho người đi gọi Tần Thúc đến hầu hạ”

“Bẩm Thái Hậu nương nương, vừa rồi lúc nô tỳ xuất môn có thấy Tần công công ở ngoài cửa lớn. Chắc là biết lúc này nương nương phê tấu chương nên vội vàng đến hầu hạ đây!”

Mama một bên cười nói một bên sai tiểu cung nữ đi truyền người.

Mama cùng Đào Hiệp là hai đại cung nữ của Từ An Cung, một người quản lý khu vực nơi ở của nô tài, một người quản lý người bên ngoài. Đều là cung nữ tâm phúc của nàng, nên so với bình thường sẽ ôn hòa, thân cận hơn. Liễu Thanh Đường vẫn biết chân thành của hai nàng cho nên đối đãi với các nàng so với hạ nhân khác biệt rất lớn. Trải qua kiếp trước, vì các nàng bảo hộ chủ tử nên nay trong lòng càng thêm để ý. Bởi thế sau khi nghe mama nói xong Liễu Thanh Đường liền nói tiếp:

“Tần Thúc này cũng không tệ lắm, sau này để ý chiếu cố một chút”

Lúc này đã được chỉ thị, mama nhận được tin chính xác, biết chủ tử đối đãi với Tần Thúc có ý tứ, nhìn thấy ý cười trong suốt của nàng liền biết Liễu Thanh Đường có hứng thú với hắn.

Liễu Thanh Đường câu được câu không nói vài tiếng, nghe mama ngữ khí ôn nhu, khuôn mặt tươi cười, đột nhiên lại nghĩ đến Tần Thúc hoàn toàn tương phản với nàng là người có tính cách âm trầm, ôn tồn. Lần này đột nhiên sống lại, bỗng thường xuyên nghĩ đến Tần Thúc. Nếu nói tiểu Hoàng đế là khúc mắc của nàng vậy một cái khúc mắc khác chính là Tần Thúc, hắn mang đến cho nàng chuyển biến quá lớn làm cho nàng không thể không để ý.

“Nô tài thỉnh an Thái Hậu nương nương”

Vừa thấy người tiến đến mama thức thời dừng nói, rồi lui ra ngoài. Liễu Thanh Đường ngồi ngay ngắn ở bàn nhìn thoáng qua Tần Thúc, thấy hắn vĩnh viễn luôn cúi mặt xuống liền chỉ nghiêng mực:

“Tiến lên mài mực cho ta.”

“Dạ!”

Trong cung, nô tài đi đường cũng cần chú ý rất nhiều, không thể đi quá nhanh, nếu không sẽ mất phong độ. không thể đi quá chậm, chậm sẽ hỏng việc, không thể bước nặng cũng không thể bước nhẹ, nếu không sẽ quấy nhiễu tới chủ tử, phải đi làm sao cho người ta chú ý tới cũng sẽ không cảm thấy đột ngột. Tần Thúc đối với nghi lễ đều nhất nhất chú ý, cho tới bây giờ chưa làm cho ai bất lấy được một chút sai lầm.

Liễu Thanh Đường vốn không chú ý lắm, nhưng lúc này cảm thấy Tần Thúc rất giữ mình, mọi thứ đều cảm thấy thú vị, nhớ tới buổi sáng chính mình làm cho hắn khẩn trương không thôi. Bỗng nhiên trong lòng vừa động, Liễu Thanh Đường liền động thủ, vươn tay cầm lấy tay Tần Thúc đang cầm thỏi sắt, sắc mặt không thay đổi:

“Người chắc chưa làm qua bao giờ, để ai gia dạy người trước”

nói xong liền cảm giác bàn tay với cánh tay hắn cứng ngắc. Bên trong nội tâm Liễu Thanh Đường trào lên một trận hứng thú, bỗng nhiên cảm thấy chính mình bên trong thực chất có chút cường hào ác bá, ác chủ chiếm đoạt nô tài.

4. Chương 4

Chiếm đoạt nô tài a..... Lại nói đến kiếp trước, nàng luôn tuân thủ bổn phận, bây giờ nghĩ lại thật không thú vị. Nữ nhân tốt thì lại bị héo rũ ở Tường Ly Cung này, thật không đáng giá.

Khung xương của tên nô tài này cũng không cứng ngắc được bao lâu, rất nhanh đã trùng xuống như cũ, so với buổi sáng hắn đã thả lỏng hơn nhiều. Liễu Thanh Đường dùng chút lực dạy hắn cách mài mực rồi rời đi, quay lại ngồi lên ghế, thật có chút tiếc nuối khi thấy Tần Thúc có thể khôi phục lại tâm tình nhanh như thế. Liễu Thanh Đường quyết tâm xem tấu chương, không để ý đến chuyện này nữa.

Tần Thúc đứng bên cạnh nàng nhìn thì có vẻ thông dong, nhưng khi nàng rời đi mới âm thầm thở nhẹ một hơi. Mới vừa rời tay nàng nắm lấy tay hắn làm động tác mài mực, đến việc hô hấp hắn cũng quên luôn, phải cần đầu lưỡi mất rất nhiều sức lực mới làm ình tĩnh tảo lại. Mà cho đến tận bây giờ vì không muốn

cho Thái Hậu nương nương phát hiện ra điều bất thường, hấn vẫn cắn đầu lưỡi của mình không dám lên tiếng, mặt khác mấy ngón tay trong ống tay áo vẫn đang run rẩy.

Hấn phải cố gắng khống chế bản thân mình cho thật tốt, tuyệt đối không thể để bị nhìn ra, bằng không cơ hội tiếp cận với nàng sẽ không còn. Tuy rằng Tần Thúc không biết mình vì sao lại được Thái Hậu nương nương coi trọng, nhưng bất luận như thế nào cơ hội lần này nhất định không thể bỏ qua.

Nếu chỉ có thể đứng xa xa nhìn thì sẽ không nảy sinh khát vọng, một khi tiếp cận được sẽ không muốn rời xa nàng. Có thể đứng bên cạnh nàng vốn là nguyện vọng lâu nay của hấn, nhưng nay hấn lại phát hiện mình càng muốn nhiều hơn. Nhưng đây là chuyện đại nghịch bất đạo, hấn chỉ có thể giấu tâm tư của mình thật sâu, không để cho bất kì kẻ nào nhìn thấy được. Hấn có chết cũng không hết tội, nhưng cho dù chết hấn cũng không muốn Thái Hậu nương nương biết hấn có chút tâm tư xấu xa này, không muốn nàng nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ. Bị người trong lòng mà mình coi trọng như trân bảo dùng ánh mắt đó nhìn mình, làm cho hấn thấy xấu hổ muốn chết hơn so với bị người khác lột trần, đánh đập tàn tật rồi vất ra đường để thiên hạ dị nghị.

Chóp mũi tràn ngập mùi hương từ trên người Thái Hậu truyền đến, hương hoa lan xen lẫn một loại hương thơm ngọt ngào khác. Tần Thúc cảm thấy mình như đang lơ lửng bồng bềnh trên một tầng mây, còn gì có thể tốt hơn so với hiện tại, bọn họ gần nhau như thế, ăn khớp với nhau như thế, một khoảng bình yên tĩnh tâm làm hấn cảm thấy thật thoải mái.

Mực trong tay hấn đã mài xong, Tần Thúc lặng lẽ thu tay lùi từng bước về bên trái. Thấy nàng xem tấu chương hơi phát ra âm thanh nho nhỏ, Tần Thúc không thể cưỡng lại lẳng lặng ngẩng đầu nhìn Liễu Thanh Đường từ phía sau.

Từ góc độ của hấn vừa vặn có thể nhìn thấy chiếc gáy thon thả của nàng, mũ phượng trên đầu được bàn tay khéo léo của cung nữ gắn những trang sức tinh xảo, khi nàng đội có sẽ tạo cảm giác ung dung đẹp dễ quý giá làm người khác không dám vọng tưởng treo cao. Đầu hơi cúi lộ ra một bên sườn mặt tinh tế không chút tỳ vết, bởi vì nội dung trong tấu chương mà đôi lông mày hơi nhíu lại, bàn tay trắng nõn cầm bút lướt trên trang giấy như mây trôi nước chảy lưu lại một vài lời phê.

Trong cung mọi người đều nói Thái Hậu viết chữ có thể so sánh với Văn Hoài Khởi triều trước. Tần Thúc chưa có cơ hội nhìn thấy, hôm nay có cơ hội chỉ cảm thấy so với tưởng tượng của hấn thì còn tốt hơn trăm lần, ngàn lần.

Căn phòng im lặng như một tác phẩm nghệ thuật, ngoài cửa sổ một mảnh rừng trúc bị gió thổi qua vang lên vài tiếng sần sật. Cách đó không xa, lư hương chậm rãi tỏa ra một làn khói trắng, bàn tay mỹ nhân trắng nõn, đẹp dễ mang theo hương thơm bình thản. Hình ảnh này vô luận như thế nào cũng là một bộ cảnh đẹp ý vui. Tần Thúc vội vàng cúi đầu, hấn ngay cả nhìn cũng không dám nhìn tiếp, một cổ tự ti từ đáy lòng dâng lên.

Liễu Thanh Đường không biết nỗi lòng đang giãy dụa của Tần Thúc, phê duyệt nốt tấu chương liền buông bút xoay cổ tay.

“Thái Hậu nương nương, thuốc đã được nấu xong, hiện tại người có muốn dùng luôn hay không?”

Mama ở gian bên ngoài nhân lúc nàng buông bút liền hỏi.

“Mang vào đi”

Nghe đến uống thuốc Liễu Thanh Đường theo bản năng liều cau mày. Nàng từ nhỏ đến lớn ghét nhất là chuyện phải uống thuốc, nhưng có lẽ vì nàng suy nghĩ nhiều, thân thể quả thật có chút không thoải mái, thối thì thừa lúc bệnh tình còn nhẹ uống chút thuốc cũng tốt. Sống ở trên đời chính là có nhiều việc không thích nhưng vẫn phải làm, nhưng mà còn sống là tốt, nàng không muốn ném thêm cảm giác chết đi một lần nữa.

Nhắm mắt bưng bát thuốc lên uống, sau đó dùng trà tráng miệng mà vẫn cảm thấy vị đắng ngắt quanh quẩn không đi. Mama kịp thời bưng lên một đĩa mút quả, Liễu Thanh Đường ngậm một viên mới dần dần chân mày.

Nhắc đến uống thuốc lại làm cho Liễu Thanh Đường nhớ tới một sự kiện. Đời trước thân thể của nàng bởi vì làm việc quá độ mà có không ít bệnh xấu, sau này không nhớ rõ là từ lúc nào, thường xuyên được uống nhiều loại thiện mĩ vị nhưng tất cả đều được làm từ thuốc, một thời gian sau thì thân thể được điều dưỡng được tốt, bệnh cũng ngày một ít đi.

Có một ngày tò mò hỏi phía dưới mới biết thuốc là do đại tổng quản Tần Thúc tìm kiếm ở dân gian. Lúc đó nàng cảm thấy Tần Thúc là người tâm cơ ổn trọng, biết nàng không thích uống thuốc liền đi tìm cách pha chế được thiện để lấy lòng nàng, nịnh nọt như thể chắc chắn là có ý đồ. Hiện tại nghĩ lại nàng đối với hắn có quá nhiều thành kiến.

Đại khái ai cũng như vậy, không thích một người thì thấy bất kể hắn làm việc gì đều vì mục đích và có ý đồ. Hiện tại nghĩ lại, nàng thấy thật nực cười. Bây giờ thì nàng đã biết tất cả những chuyện hắn làm đều vì nàng mà suy nghĩ.

Mama lại lui ra ngoài, Liễu Thanh Đường vốn định tiếp tục phê duyệt, bỗng nhiên lại nghĩ đến Tần Thúc đứng phía sau mình.

“Tần Thúc người tiến lên đây”

Vừa nghe Thái Hậu nói như vậy, Tần Thúc chỉ sợ nàng lại làm ra hành động gì khiến hắn vừa mong chờ vừa sợ hãi. Nàng thân cận vừa làm cho hắn thấy vui mừng cũng vừa thấy thống khổ dày vò.

“Mứt hoa quả này cũng ngon lắm, người ném thử đi.”

“Nô tài thân phận đệ tiện, không dám...”

Tần Thúc theo bản năng đáp lại.

“Được rồi, ai gia biết người luôn tuân theo quy củ, nhưng đây là ý chỉ, người muốn kháng chỉ sao?”

Căn bản là không cho Tần Thúc có cơ hội cự tuyệt. Liễu Thanh Đường hứng trí bưng bưng cầm lên mứt quả rồi ngoắc ngoắc ngón tay.

Tần Thúc là người thức thời, thấy thế cũng không nói gì cẩn thận cúi người xuống, liền nhìn thấy ánh mắt có ý xem kịch vui của Thái Hậu nương nương.

Liễu Thanh Đường nhìn hắn thoải mái tiến lên, không nói những lời dư thừa liền cảm thấy vừa lòng, chẳng qua nhìn mứt quả trong tay nàng, hắn vẫn có chút chần chừ.

“Nhanh lên một chút, ai gia giơ tay rất mỏi ”

Tần Thúc bình tĩnh nhẹ nhàng mở miệng, nhìn ngón tay ngọc cầm mứt quả tới gần, hắn cắn nhẹ một miếng rồi lui xuống một bước. Hương vị ngọt ngào ở trong miệng chợt nổ tung, đến khi chính hắn cắn phải lưỡi mới khôi phục tri giác.

Liễu Thanh Đường ngồi một bên nhìn hắn chăm chú, Tần Thúc tận lực ăn xong mới cung kính thi lễ:

“Tạ Thái Hậu nương nương ban thưởng ”

“Ai gia cảm thấy người rất tốt, muốn đề bạt người, sau này người đi theo ai gia thì không cần xa lạ như vậy nữa”

Liễu Thanh Đường vừa chậm rãi nói, vừa không chút để ý nhìn khắp người Tần Thúc, cuối cùng dừng lại ở trên mặt hắn.

Tần Thúc diện mạo không coi là tuần tú, nhưng là loại càng nhìn kĩ càng cảm thấy thư thái, ít nhất Liễu Thanh Đường cảm thấy hắn rất thuận mắt, cho dù khuôn mặt kia không có nhiều cảm xúc lắm. Vẫn là khuôn mặt âm u đó nhưng mà tâm tình nàng thay đổi, tự nhiên cái nhìn cũng thay đổi.

Khuôn mặt hắn vẫn không có nhiều sắc thái, nghe nói môi mỏng thì thường bạc tình, xem ra cũng không hẳn là đúng, Tần Thúc là ngoại lệ chấp nhất thâm tình, Liễu Thanh Đường đã lĩnh hội qua.

“Tần Thúc, người có nguyện ở bên cạnh ai gia, hầu hạ ta không?”

Bị Thái Hậu nương nương nhìn cả người Tần Thúc vốn không được tự nhiên, bỗng nhiên nghe thấy được hỏi, lập tức không cần nghĩ ngợi vội đáp:

“Nô tài nguyện ý, có thể ở bên cạnh hầu hạ Thái Hậu nương nương là phúc của nô tài kiếp trước”

Còn muốn nói một chút gì đó để biểu đạt thành ý chân thành của mình, nhưng trong đầu giống như trống rỗng, những lời hay ý đẹp đều bay đi đâu mất. Tần Thúc khẽ cười khổ, đối mặt với người khác hẳn đều có thể đối đãi chu toàn, nhưng chỉ khi ở bên Thái Hậu nương nương, hẳn liền không thể thốt được một lời. Rõ ràng lúc này nên biểu hiện một chút thành ý, vậy mà lại không tìm được câu chữ nào để nói.

“Kiếp trước tu luyện, có phúc sao? ”

Liễu Thanh Đường bị những lời này làm cho xúc động, thì thào lặp lại một lần rồi khẽ cười.

“Vậy kiếp trước ngươi nhất định chịu rất nhiều khổ sở”

“Trước kia ai gia cũng không tin tưởng nhân quả, nhưng hôm nay đã thật sự tin”

Liễu Thanh Đường dựa vào ghế, đem ngón tay mới vừa rồi cầm miếng quả chia ra trước mặt Tần Thúc.

Tần Thúc chợt sững sốt rồi tiến nhẹ lên một bước, cầm lấy khăn cẩn thận nâng lên bàn tay trắng nõn, nhẹ nhàng vì nàng lau từng chút đường dính trên tay.

Liễu Thanh Đường nhìn chăm chú vào khuôn mặt Tần Thúc thấy, biểu tình của hắn như đang làm một chuyện rất trọng yếu, chợt phát hiện tai hắn có chút phấp phồng, không khỏi chớp mắt kinh ngạc. Tần Thúc hẳn đây là đang... thẹn thù??? Nàng còn tưởng rằng Tần Thúc đại tổng quản chưa bao giờ biết đỏ mặt không nghĩ tới da mặt hắn cũng có chút mỏng.

Nhất thời nghĩ đến lúc trước hắn cũng bởi vì nàng lơ đãng làm chút chuyện mà ngượng ngùng, nhưng nàng không phát hiện ra, Liễu Thanh Đường cảm thấy như mình đang chịu thiệt thòi.

Bởi vì cảm thấy thú vị, Liễu Thanh Đường lại dùng tay phải cầm một viên miếng quả bỏ vào trong miệng, sau đó lại cũng đem tay phải dính chút đường chia đến trước mặt Tần Thúc

“Bên này cũng bị bẩn ”

Tần Thúc cúi đầu đáp “Dạ” rồi buông bàn tay trái đã sạch sẽ xuống, cầm tay phải lên nhẹ nhàng lau. Động tác của hắn không thuần thục lắm, ít nhất so với các cung nữ được huấn luyện để hầu hạ có vẻ khác thường hơn nhiều. Nhưng lại cho Liễu Thanh Đường cảm thấy thoải mái hưởng thụ, nếu cùng người này ở cùng một chỗ thật ra thấy thư thái hơn nhiều, có lẽ sau này nàng nên để hắn hầu hạ nhiều hơn.

Khi mở mắt lại nhìn đến khung cảnh quen thuộc, nàng đã quyết định sẽ đối tốt với Tần Thúc hơn trước, để hồi báo lại tình cảm của hắn kiếp trước. Nhưng mà nàng còn chưa biết nên hồi báo hắn bằng phương thức nào, nên cứ để hắn ở bên người, chậm rãi quan sát xem hắn muốn cái gì. Nàng là Thái Hậu tôn quý, mặc kệ là danh hay lợi nàng, đều có thể cho hắn.

Mà lúc này Tần Thúc chỉ cảm thấy mình đang ở trong địa ngục nhất thời lại đang ở trên thiên đường. Trong lòng có ngàn vạn tư vị nhất tề dâng tràn, không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung. Hắn đang nâng niu bàn tay mà trong lòng lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm, muốn liềm linh dùng sức cầm chặt lấy nhưng lại bị lý trí hung hãn áp chế. Hắn cảm thấy mình đang dùng hết khí lực để cầm nhưng thực tế hắn chính là nhẹ nhàng nâng bàn tay kia, giống như nâng bảo vật tôn quý nhất trên đời.

Trong khoảng thời gian ngắn này Tần Thúc cảm thấy như trăm ngàn năm đã trôi qua. Đợi tới khi nàng nhẹ nhàng buông quơ thu hồi tay lại, Tần Thúc cảm thấy khí lực của mình cũng bị rút cạn rồi, dưới chân mềm nhũn giống như đi trên bông. Nuốt một ngụm nước miếng lại thấy lại một chút ngọt, nghĩ tới vừa rồi nàng tự tay dát miếng quả, lòng nhanh chóng hóa thành vũng nước ngọt.

Có lẽ Thái Hậu nương nương nhất thời cảm thấy hắn thú vị, đem hắn làm thành sủng vật, giống chó vẫy đuôi mừng chủ tử. Hắn tự nói ở đáy lòng mình như vậy, nhưng cho dù như thế thì sao, Tần Thúc hắn vẫn cảm thấy thỏa mãn.

Hắn nên làm như thế nào... để có thể cứ như vậy yêu thương Thái Hậu nương nương say đắm đây?

5. Chương 5

Tần Thúc đột nhiên trở thành tâm phúc của Thái Hậu nương nương , không những đảm nhiệm công việc của một thái giám thư phòng chưa từng có người làm, mà mỗi ngày đều đến hầu hạ Thái Hậu nương nương . Tự nhiên khiến cho nhóm nô tài ít nhiều suy đoán , thỉnh thoảng lại có nô tài lén nhìn Tần Thúc với ánh mắt khác thường .Bất quá chủ tử coi trọng ai cũng không tới phiên bọn họ truy xét ,những người đó có ghen tị thì cũng chỉ lặng lẽ oán thầm trong bụng, làm sao dám đi ra bên ngoài nói .Trong cung quy củ rất nghiêm ,bị phát hiện là bị xử phạt . Tần Thúc đối với mọi chuyện đều dùng biểu tình âm trầm đối phó , không có chút nào để ý ,mỗi ngày làm tốt bổn phận của mình.

Việc duy nhất hẳn phải làm hàng ngày chính là mài mực cho Thái Hậu nương nương ,sau đó lẳng lặng đứng một bên nhìn nàng phê duyệt tấu chương .

Có khi Thái Hậu nương cũng sẽ cùng hẳn trò chuyện ,thời điểm đó Tần Thúc phi thường cảm thấy ảo não . không nén được phiền não nghĩ sao tính tình của mình lại âm trầm như vậy ,hận bản thân mình sao lại không nói được những lời dễ nghe .

Mỗi khi Thái Hậu nương nương cùng hẳn nói chuyện hẳn đều lo lắng mình sẽ làm nàng mất hứng .

Tần Thúc vẫn còn nhớ rõ ba năm trước ,mình và một vài tiểu thái giám mới được phân công đến Từ An Cung thỉnh an Thái Hậu nương nương . Nàng đi 1 vòng qua mấy người ,khi nhìn đến hẳn thì nhú nhú mày , rõ ràng nhìn hẳn âm trầm không thích lắm . Lúc ấy tâm tình của hẳn đang nhảy nhót vì rốt cuộc cũng nhìn thấy nàng , liền lâm vào một mảng tối tăm .Sau đó mỗi khi nhìn thấy Thái Hậu ở bất kì đâu hẳn cũng đều một bộ dạng cúi đầu phục tùng ,sợ bản thân mình khiến cho nàng không vui , cũng sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nàng khiến mình bị thương.

Những khi một mình Tần Thúc cũng từng thử học qua những biểu tình khác ,nhưng là mỗi biểu tình đều vụng vụng cảm thấy mặc dù cười biểu tình vẫn mang theo chút tối tăm.

Có lẽ vì khi mới vào cung đi theo lão thái giám , lấy ngược đãi hẳn làm niềm vui , hẳn bị vây quanh khổ cực , trong lòng ngập tràn âm u , sau cùng liền đã quên mất mình đã từng được cười đến không hề lo lắng như nào.

Ngày nào cũng như ngày nào bao nhiêu tra tấn dồn lên thân thể , tâm lý bị áp bức , hận ý khắc cốt ghi tâm bất luận như thế nào hẳn đều quên không nổi . có lẽ chỉ khi nào đến một ngày hẳn không còn để ý đến vết thương này , một niềm vui có thể khiến hẳn thay đổi nét mặt .Nhưng hẳn biết ngày đó sẽ không bao giờ đến.

Liễu Thanh Đường buông bút chỉ cảm thấy trong triều quan lại đã bắt đầu giao hoạt ,xảo trá .Kiếp trước mười mấy năm nàng ngày nào cũng thấy các vị đại thần thao thao bất tuyệt . Trọng sinh một lần nàng phải tháo gỡ rất nhiều chuyện , một số chuyện căn bản đều đã buông xuống ,không quá để ý nhưng thật ra lại rất để bụng .

Quay đầu lặng im không tiếng động nhìn Tần Thúc Liễu Thanh Đường phát hiện nàng bây giờ cùng trước khi trọng sinh đều giống nhau , nhìn đến hẳn nháy mắt liền thanh tỉnh không ít , phiền toái trong lòng cũng đều yên lặng . Người này thủy chung đều không có biến ,làm cho nàng cảm thấy an tâm . Tần Thúc là chấp niệm của nàng trước khi chết ,nàng đối với hẳn là mang nặng cảm kích , đến hiện tại chấp niệm càng lúc càng lớn .Liễu Thanh Đường cũng đã nhận ra ,nhưng nàng không có ý nghĩ thay đổi tình huống này

” Tần Thúc đến đây giúp ai gia buông lỏng cổ tay.”

“Dạ”

Tần Thúc cẩn thận cầm bàn tay nàng lên ,cùng lúc đó Liễu Thanh Đường cũng bắt đầu quan sát hẳn , thấy sắc mặt hẳn cùng với bình thường cũng không khác , lại ngấm ngấm hai bên tai cũng không phát hiện có vết hồng . Liễu Thanh Đường liền buông lỏng đôi mi vừa rồi lúc xem tấu chương mới nhắm lại , khỏe miệng mang theo nụ cười thanh đạm.

” Tần Thúc , ai gia mệt mỏi , chỗ tấu chương đó người xem rồi duyệt đi.”

Liễu Thanh Đường có chút miễn cưỡng nói ,buổi sáng dậy nàng cảm thấy đầu có chút nặng ,hiện tại người mệt rũ rời . Từ ngày đó tỉnh lại mỗi đêm nàng đều không thể nghỉ ngơi tốt ,cứ nhắm mắt là lại mơ thấy ác mộng , thấy bản thân mình ở Từ An Cung uống rượu độc bụng đau quặn ,nháy mắt lại thấy Tần Thúc cả người đầy máu nằm ở trên nền đất trong cung hiu quạnh , nhất thời hồn phách nàng phiêu lãng lại thấy phụ thân cùng ca ca ở trong ngục bị xử tử.

Đến sáng mở mắt cũng không biết rốt cuộc là đêm qua nàng đã từng ngủ qua chưa.

“Nô tài đối với chuyện trong triều không biết gì , không dám thay nương nương quyết đoán. ”

Tần Thúc nói xong lực trong tay vừa phải ấn nhẹ cổ tay cùng ngón tay . Sau nhiều lần hầu hạ hẳn rốt cuộc đã có thể chạm vào Thái Hậu nương nương mà đồng thời cũng bảo trì được thanh tĩnh , trong đầu không còn là một mảnh hỗn độn . Nhưng sao hẳn vẫn cảm thấy như này là không đủ , vẫn là muốn nhiều hơn nữa.

” Chỉ là một ít sự tình , nào có quan trọng như vậy. ”

” Nhưng là nô tài không biết chữ. ”

Tần Thúc nói xong đầu không tự giác cúi thấp xuống , hẳn sợ nhìn thấy nét mặt của Thái Hậu nương nương có chút thất vọng .Tần Thúc không khỏi cảm thấy hận bản thân vì mới chỉ bắt đầu biết được mười hai kí tự , nếu như hẳn biết nhiều mặt chữ đã có thể vì Thái Hậu nương nương phân ưu .hắn nhìn thấy từ ngày đó đến giờ , nét mặt Thái Hậu không tốt lắm , luôn một bộ dáng mệt mỏi .Nếu như hẳn biết chữ có thể thay nương nương xem tấu chương không cần khiến nàng mệt mỏi mà vẫn phải xem tấu chương.

Liễu Thanh Đường nghe Tần Thúc nói xong trên mặt không lộ ra vẻ thất vọng ,nhưng dị thường kinh ngạc.

Kiếp trước nàng nghe nói đại tổng quản biết chữ , hơn nữa viết chữ tuy kém si vs nàng nhưng cũng tốt lắm .Nàng nhớ rõ chính mình từng xem qua vài lần ,còn thuận miệng khen vài câu .hiện tại nghĩ đến , nói không chừng khi đó trong lòng Tần Thúc thực cao hứng , nhưng nàng không có chú ý.

Hay là Tần Thúc lúc này thật sự vẫn chưa biết chữ .Nàng nghĩ hẳn là Tần Thúc sớm biết chữ ,bởi vì thái giám tiến cung liền lên học đường để nhận biết chút mặt chữ . Nghĩ đến đó Liễu Thanh Đường mới phát hiện chính mình căn bản không biết bao nhiêu tuổi Tần Thúc tiến cung, cũng chưa từng để ý qua chuyện của hắn .Nàng kiếp trước cùng hắn trao đổi chính là thời điểm phân phó hắn đi làm việc ,sau đó đa số thời gian đều vì nàng phân phó chuyện bận rộn ,thường không thấy bóng người.

Nếu tại trong thâm cung dựa vào chính mình có được một thân bản lĩnh cực kì không đơn giản , chỉ sợ ăn nhiều khổ .Liễu Thanh Đường nhớ tới thân ảnh cao gầy của Tần Thúc trong lòng đột nhiên sinh chút áy náy , ngữ khí cũng nhẹ nhàng .

” Thân là thái giám thư phòng như thế nào lại không biết chữ , ngày sau ai gia phê tấu chương , người bên cạnh học hỏi chút ”

Ngày thứ hai thời điểm Tần Thúc đến hầu hạ văn chương .Liễu Thanh Đường liền chỉ vào một bên ghế dựa ,chính mình ngồi một bên.

” Ngồi bên cạnh ai gia ,người phê tấu chương ai gia chỉ điểm. ”

” Dạ ”

Tần Thúc tận lực hạ thấp âm thanh ,miễn cho chính mình vì vui mừng mà giọng có chút thay đổi làm cho Thái Hậu nương nương nhìn ra thất thố . Hôm qua chính mồm Thái Hậu nương nương nhận lời dạy hẳn nhận biết mặt chữ , hẳn liền cảm thấy không thật ,vui mừng đến nỗi lúc ra cửa hơn không cẩn thận ,suýt nữa đụng phải trụ cột ,hắn rất ít khi gặp phải những thời điểm thất thố như thế.

hắn thật cao hứng , càng nhiều hơn là hẳn cảm giác được , Thái Hậu nương nương thể nhưng có chút để ý đến hắn , sẽ vì hắn suy nghĩ . Đây là một chuyện cỡ nào đáng giá vui sướng .Thái Hậu nương nương cũng không phải chán ghét hắn , thậm chí còn có chút để ý .Như vậy là đủ rồi , chỉ vì điểm này để ý ,hắn nguyện đem tính mạng của mình buông tha .Vốn là năm đó nương nương cứu hắn một mạng ,cho dù nương nương không để ý tới hắn ,hắn cũng muốn đem hết toàn lực vì nàng làm chút chuyện.

Trần an bản thân đừng quá kích động ,Tần Thúc mở quyển sách , một khắc nét chữ kia đập vào mắt hần chột ngây ngẩn cả người . Nét chữ trên này hần quá quen thuộc , mỗi ngày hần đều nhìn thấy ở dưới ngòi bút của Thái Hậu nương nương nhìn thấy . Chẳng lẽ quyển sách này chính tay Thái Hậu nương nương tự mình viết sao ? .hần chỉ là một nô tài bình thường , làm sao xứng đáng để nương nương tự tay viết cho hần một cái gì đó .hần mê muội nhìn từng kí tự , chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại như có sợi tơ quấn quanh.

” Làm sao vậy ? không nghĩ học viết chữ ?Nhưng ai gia chỉ biết viết chữ. ”

” không , viết chữ tốt lắm , nô tài muốn học , nô tài sẽ không phụ sự kì vọng của Thái Hậu nương nương ” Tần Thúc vội vàng trả lời.

Liễu Thanh Đường thấy được biểu tình mình chờ mong ,liền không nhìn hần thêm , im lặng xem tấu chương.

Tần Thúc hút sâu một hơi , lặng lẽ đề lại cánh tay có chút run run , dùng bút viết lại từng chữ . Mỗi một nét hần còn thật sự cố gắng ,nét ngang nét phẩy đều nhất nhất viết lại sao cho giống với nàng.

Thời điểm không ở bên Liễu Thanh Đường hầu hạ , Tần Thúc sẽ lấy tay dính chút nước ở trên bàn viết lại một lượt , hần điên rồi khi muốn nét chữ của mình với nàng giống nhau , muốn nhìn thấy thần sắc hài lòng của nàng khi nhìn hần .Buổi tối ở trên giường hần cũng không tự giác ở trên chăn hoa viết lại một lượt kí tự , nhớ lại thời khắc ở bên Thái Hậu nương nương , rồi mới an tâm đi ngủ.

Nửa đêm thời khắc vạn vật yên tĩnh ,Từ An Cung bỗng nhiên có tiếng tranh cãi ầm ĩ .

Tần Thúc bị một trận tiếng đập cửa dồn dập đánh thức , tiểu thái giám nói cho hần biết ,Thái Hậu sốt cao nhiệt độ ,hai vị đại cung nữ mama với Đào Hiệp phân phó hần đi gọi Tần Thúc đến , hần chột ngây người lòng liền như lửa đốt vội xuống giường đi ra ngoài .đi được vài bước liền bị tiểu thái giám gọi lại ,phát hiện chính mình chỉ mặc áo lót ,vội vàng quay trở về mặc thêm quần áo , rồi lại vội vàng chạy ra ngoài.

Đại lương buộc qua loa , mũ cũng không có đội . một người luôn coi trọng lễ nghi như Tần Thúc hoàn toàn cũng không phát hiện ra , trong đầu chỉ quanh quẩn câu tiểu thái giám kia nói , Thái Hậu sốt cao nhiệt độ không lùi ,chân chạy càng nhanh , lúc bước xuống bậc bị hẫng hơi lão đảo một chút bất chấp chân đau Tần Thúc một đường chạy tới tẩm cung của Thái Hậu nương nương , nhìn đến màn che Thái Hậu nương nương đang nhắm mắt nằm ngủ , hai đại cung nữ đang bận rộn qua lại .Tần Thúc lúc này mới cảm giác chút kỳ quái .Lúc trước hần lo lắng nên không suy nghĩ nhiều , hiện tại ngẫm lại cho dù Thái Hậu nương nương bị bệnh , cũng không tới phiên một thái giám thư phòng như hần chiếu cố , vậy gọi hần đến đây để làm gì .

Nghi vấn rất nhanh đã được giải đáp . ngày thường mama phụ trách cung nữ thái giám vừa đi ra nhìn thấy hần liền hạ giọng nói

” Thái Hậu nương nương nhiệt độ cao hôn mê , mới vừa rồi vẫn nói mê sảng , vẫn hô Liễu quốc trượng còn có tên người , cho nên chúng ta mới có thể kêu người đến , người hiện tại vào trong hầu hạ nương nương đi .”

Mama nói đến đây liền nhìn về phía Tần Thúc với ánh mắt tìm tòi ,nghiên cứu phức tạp . Nàng lúc ban đầu đối với chủ tử đột nhiên thân cận với Tần Thúc cảm thấy kỳ quái ,mà vừa rồi phát hiện cho dù hôn mê ,vẫn hô tên của hần , nàng ở trong lòng phỏng đoán Tần Thúc ở trong lòng của chủ tử có bao nhiêu trọng lượng .Cho dù nàng là thân tín của chủ tử nhưng cũng không dám nghiên cứu tâm tư chủ tử .Mama thấy chủ tử mấy ngày nay biến hóa ,trong lòng phức tạp thật sự là không có lời nào có thể diễn tả được .Nàng ở trong lòng không dám tin lớn mật đoán , nhưng xem ra chuyện đó không hần là không có khả năng .Thái Hậu thể nhưng vừa lòng một cái hoạn quan .Mama thần sắc phức tạp kêu Tần Thúc vào xem Thái Hậu , liền cùng cung nữ Đào Hiệp đi ra ngoài Từ An Cung nghênh đón thái y , cấp Tần Thúc một chút thời gian .

Tần Thúc gơ tay đẩy màn che đi vào , giật mình nhìn Liễu Thanh Đường hôn mê

Thời điểm Thái Hậu nương nương hôn mê vẫn gọi tên hần , những lời này đánh sâu làm tâm trí hần không thể nghi ngờ là thật lớn , hần không dám tưởng tượng Thái Hậu nương nương đến tột cùng vì sao dưới tình huống này lại gọi tên hần

hần sợ , một khi chính mình hy vọng sẽ không khống chế được nhất định tình nguyện cho rằng Thái Hậu nương nương kỳ thật đối với hần cũng là có

Cái loại cảm giác này . Loại ảo giác rất nguy hiểm , hấn sẽ hại Thái Hậu nương nương

” Tần Thúc.....”

Người trên giường nhú mảy không ý thức nỉ non một câu , nháy mắt khiến cho đầu óc Tần Thúc trở nên trống rỗng.

âm thanh nhỏ như không nghe thấy lại như một tảng đá đánh thật mạnh vào lòng hấn , làm cho hấn không thở nổi , nhin không được hô hấp dồn dập

” Tần Thúc ..”

Lại nghe được nàng gọi ,Tần Thúc nhin không được hai chân mềm nhũn quỳ xuống .hấn nâng tay để lên mạn giường cách tay nàng rất gần , nhưng lại không chút nào dám đụng vào , cuối cùng chỉ có thể nắm quyền , nhìn mặt nàng thanh âm run run đập lại

” Nô tài ở đây ,nương nương , Tần Thúc ở đây ”

6. Chương 6

Liễu Thanh Đường chỉ cảm thấy toàn thân mình rét run , mí mắt không nâng lên được .Nàng ở trong mộng bên tai quanh quẩn câu thái giám kiếp trước hô.

” Đưa Thái Hậu nương tân thiên. ”

Từng hồi âm thanh phát ra ở Từ An Cung trùng trùng điệp điệp , cứ như vĩnh viễn không ngừng .Bên ngoài gió lạnh mơ hồ truyền đến tiếng khóc nức nở , thê lương mà trầm trọng .Cửa sổ bị gió thu va chạm loảng xoảng rung động , thái giám nói với nàng hoàng đế từ bi ,làm cho Thái Hậu được tôn vinh sau khi tân thiên .Nàng chết lặng bưng chén rượu lên ,rượu đi xuống bụng liền cảm thấy một trận quặn đau ,khóe miệng trào ra một chút máu .Nàng cả đời thân thể chưa bao giờ trải qua đau đớn như thế .không biết đau trong bao lâu đến cuối cùng khi tinh thần mơ hồ đã không rõ ràng đau phát ra từ nơi nào , chỉ thấy toàn thân đều run rẩy muốn đứng lên mà lại theo ghế trượt dần xuống ngã xuống nền đất không có người đỡ , rét lạnh ngấm vào trong xương ,tay liền không chống đỡ nổi buông thõng.

Tần Thúc vẫn quỳ ở bên giường lo lắng nhìn Thái Hậu nương nương vẫn đang hôn mê , không biết nên làm cái gì bây giờ .Nếu có thể hấn thật hy vọng bản thân mình có thể thay nàng hứng chịu mọi ốm đau.

Mắt thấy Thái Hậu nương nương không chỉ nói mê sảng , ngay cả thân mình đều đã run run , mồ hôi trên trán chảy sang hai bên thái dương , Tần Thúc càng thấy hoảng loạn ,vội cầm khăn ẩm bên cạnh lau mồ hôi trên trán ,một bên liên tục gọi.

“Thái Hậu nương nương , nương nương.”

Liễu Thanh Đường nghe thấy thanh âm quen thuộc bên tai , bỗng nhiên từ từ tỉnh lại .Trong đầu vẫn có một mảng hôn mê ,cảnh vật trước mắt cũng mơ mơ hồ hồ ,Liễu Thanh Đường nhìn người trước mặt một lát mới vô lực gọi một câu.

” Tần Thúc?”

“Nương nương ,ngài tỉnh rồi , nô tài là Tần Thúc , nô tài ở trong này.”

Tần Thúc thấy nàng rốt cuộc tỉnh , không khỏi mừng rỡ ,buồn bực trên mặt đều tiêu tan.

“Người không có việc gì chứ ” Liễu Thanh Đường thì thào nói , Tần Thúc không nghe rõ liền tiến lên một chút hỏi.

” Nương nương người có việc phân phó nô tài ?”

Liễu Thanh Đường không có trả lời theo ống tay áo tiến lên cầm lấy bàn tay đang lau trán cho nàng , gắt gao nắm .Nàng vốn cảm thấy toàn thân rét buốt ,nhưng tay Tần Thúc thật ấm áp , độ ấm kia làm nàng cảm thấy thật thoải mái .hấn ngoan ngoãn để nàng cầm , một cử động nhẹ cũng không dám , hoàn toàn không nghĩ giãy dụa.

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này , Tần Thúc đối với nàng luôn như vậy ,chưa bao giờ cự tuyệt nàng .Kiếp trước nàng phân phó cho hắn rất nhiều công việc vượt quá khả năng của hắn , nhưng hắn chưa bao giờ khước từ , cũng chưa bao giờ than thở nhiệm vụ khó khăn , chính là chỉ dùng nét mặt trầm mặc vì nàng đi làm tốt mọi chuyện .Mà bây giờ , nàng đối với hắn thành linh tỏ ra thân cận , hắn thấy bất an cùng nghi hoặc , nhưng cũng chưa bao giờ làm trái ý nàng

Ở cùng với Tần Thúc một thời gian càng lâu , Liễu Thanh Đường cảm thấy chính mình được hắn nâng niu bảo hộ , loại cảm giác này thực kỳ diệu , cũng làm cho người ta trầm mê không thoát ra được.

Bởi vì động tác của nàng đột ngột , khăn mặt bị rơi xuống gối , hắn liền cầm lấy đặt ở chậu nước bên cạnh .hắn tận lực muốn xem nhẹ bàn tay bị Thái Hậu nương nương nắm lấy , nhưng vẫn như cũ không thể tập trung tư tưởng , ánh mắt mơ hồ.

Thái Hậu nương nương bệnh có chút hồ đồ , cho nên mới nắm tay hắn .hắn nói ở trong lòng mình như vậy , bỗng cảm thấy nếu Thái Hậu cứ bệnh như vậy để nắm tay mình cũng tốt .hắn bỗng nhiên hoàn hồn lại , Tần Thúc trong lòng tự khinh bỉ chính mình tự ỉnh cái tát , Thái Hậu nương nương sinh bệnh chịu khổ ,hắn một chút đều luyện tiếc , làm sao lại có ý nghĩ muốn nàng bệnh đây ,hắn vừa rồi bị ma quỷ ám rồi.

rõ ràng chỉ có tay là bị nắm , nhưng Tần Thúc cảm thấy cánh tay của chính mình cũng đề cứng như tảng đá , khi hắn muốn hơi di động người về phía trước cho Thái Hậu nương nương dễ dàng cầm tay hắn ,hắn mới phát hiện không chỉ có cánh tay , cả người hắn đều đã cứng ngắt rồi.

Vì cái gì mỗi khi Thái Hậu nương nương đụng chạm đến hắn ,hắn liền không thể khống chế được chính bản thân mình , nếu tình huống này bị Thái Hậu nương nương biết được ,hắn nên làm cái gì bây giờ.

một lát sau không nghe thấy động tĩnh , Tần Thúc nhìn trộm Thái Hậu nương nương thì phát hiện nàng cầm tay hắn đang ngủ .Lần này nàng không nói mê sảng cũng không có run run , tuy rằng hơi nhíu mi một chút nhưng đã tốt hơn lúc trước một ít . Tần Thúc đợi trong chốc lát thấy nàng buông nhẹ mi tâm cao quý , liền thăm dò một chút độ mạnh nhẹ liền nắm lấy tay Thái Hậu nương nương.

Cũng chỉ có lúc nàng ngủ mê ,hắn mới dám có chút động tác nhỏ , chỉ cần một chút động tác nhỏ này thôi cũng đủ làm cho hắn thỏa mãn không thôi .Lại lặng lẽ tiến lên một chút , cân nhắc rồi dựa vào giường , cách Thái Hậu nương nương càng thêm gần một chút.

Liễu Thanh Đường kỳ thật không có ngủ ,nàng chẳng qua nắm tay Tần Thúc nhắm mắt dưỡng thần thôi .Đầu vẫn có chút âm ỉ đau , ngực buồn bực cảm thấy muốn nôn ,nàng căn bản là không ngủ được .Cho nên Liễu Thanh Đường cảm nhận được Tần Thúc nắm tay mình ,cũng cảm giác được hắn luôn nhìn nàng chăm chăm nàng . Nhận thức này làm cho Liễu Thanh Đường thấy buồn cười ,nàng làm nhiều chuyện thế mà Tần Thúc vẫn tuân thủ bốn phận không dám vượt qua , đã không cần hoài nghi chính mình có phải hay không hiểu lầm cảm giác của hắn .hiện tại nàng mới phát hiện , người này chính là vẫn cẩn thận không dám biểu đạt tình cảm của bản thân thôi.

Kiếp trước hắn cũng là như thế không nghĩ làm cho bất luận kẻ nào nhìn thấu được tình cảm của hắn .hắn rất hiểu bản thân mình là dạng người gì , an bài mọi chuyện thỏa đáng ,cho nên dù thích nàng khẳng định cũng không dám có chút gì biểu hiện.

Liễu Thanh Đường vốn dĩ thông minh , chỉ cần nàng nguyện để ý ,liền hoàn toàn có thể lý giải tâm tình của hắn . Thí dụ như giờ phút này , ngay cả động tác nhỏ liền nhận ra được hắn đối với nàng thận trọng cùng trân quý , nhưng lại k dấu được tự ti của hắn .hắn đại khái nghĩ nếu nàng biết hắn có cảm tình với nàng sẽ giận dữ định tội hắn.

Nếu là kiếp trước nàng đại khái có thể sẽ định tội hắn , nhưng hiện tại ,nàng như nào cũng không nhẫn tâm .Liễu Thanh Đường cảm thấy không phải lần đầu tiên sau khi sống lại cảm thấy bản thân mình có chút quá phận , từ khi xem Tần Thúc là người chính mình để ý ,nàng càng lúc càng thấy không thể thiếu hắn.

Tiếng bước chân tiến vào nội thất đánh vỡ không khí bên trong .mama đi vào đến nơi chuẩn bị nói gì đó thấy Thái Hậu nương nương lôi kéo tay Tần Thúc nhất thời không khỏi bất ngờ ,nàng lập tức nhẹ giọng hỏi.

” Nương nương mới tỉnh?”

Liều Thanh Đường mở mắt buông tay Tần Thúc ra rồi ấn ấn nhẹ thái dương ,thần nhiên nói.

” Thái y đến rồi à , cho hẩn vào đi ”

Mama đáp ứng , đem hai bên lụa mỏng buông xuống , lúc này mới lên tiếng gọi Đào Hiệp đang chờ ở gian ngoài kêu thái y tiến vào . Tần Thúc lặng yên lùi lại sau mấy bước ,cách tấm lụa mỏng nhìn nhanh Thái Hậu nương nương liền cúi đầu , chuyên tâm làm một bộ dạng nô tài . Bất quá chỉ hẩn mới biết giờ phút này trong lòng có bao nhiêu buồn bã.

Thấy không có người chú ý hẩn , Tần Thúc liền ở trong ống tay áo dùng tay kia nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Thái Hậu nương nương cầm . cứ như vậy nhẹ nhàng vuốt ve , giống như chạm được vào bàn tay ôn nhuận . hẩn buông mi xuống trong mắt tràn đầy lưu luyến tình ý , còn có một ít vô thố , bởi gần nhất hẩn đã càng ngày càng không biết nên làm như nào để che dấu loại tình cảm quá mức nóng bỏng.

thái y cách tấm màn chắn trị xong liền lui xuống đi bốc thuốc , Đào Hiệp liền đi theo phía sau thái y để lấy thuốc hoàn toàn không chú ý mama thần sắc có chút rối rắm ,phức tạp.

” Tần Thúc người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi thôi. ”

Liều Thanh Đường bỗng nhiên nói.

Tần Thúc không muốn rời đi , nhưng hẩn không thể nói lời cự tuyệt ,cũng như không thể cự tuyệt . chỉ có thể đáp ứng ” dạ ” ,sau đó lui ra ngoài.

Liều Thanh Đường cách tấm màn nhìn bóng dáng Tần Thúc biến mất , lúc này mới thở dài lộ ra biểu tình khó chịu . mama đem tấm lụa mỏng vén sang hai bên , sắc mặt lo lắng ở bên giường hồi.

” Chủ tử , người hiện tại có cảm thấy tốt hơn chút nào không.”

Liều Thanh Đường ” ngô ” một tiếng , chú ý tới sắc mặt nàng có chút không đúng liền hỏi một câu .

” Làm sao vậy .”

mama cười nói

” không có gì ,chủ tử ,nô tỳ chỉ là đang lo lắng cho bệnh tình của người ”

” mama người khẳng định có thể nói dối với tiểu thư người ?”

Nghe Liều Thanh Đường chuyển sang xưng hô như hồi còn ở nhà khiến mama liền nở một nụ cười , không như lúc trước câu nệ , nhưng là thần sắc có chút chần chừ , cuối cùng nhìn Liều Thanh Đường sắc mặt nhợt nhạt vẫn là không đành lòng nói.

” Chủ tử ,nô tỳ hầu hạ người nhiều năm nay , theo người từ Liều gia vào đến hoàng cung , chủ tử có bao nhiêu sầu khổ nô tỳ cùng đào hiệp đều nhìn thấy ở trong mắt . Nô tỳ thật cao hứng chủ tử có thể thích một người , nhưng là Tần Thúc là là một thái giám , chủ tử như thế nào lại coi trọng hẩn được .”

” Nô tỳ cũng không phải nói chủ tử không đúng , chính là nô tỳ lo lắng cho chủ tử . Tần Thúc kia ngày thường nô tỳ thấy hẩn luôn một bộ dạng tối tăm , không phải người dễ sống chung , ánh mắt hẩn quá lạnh , cũng không thường nói được lời nói tốt đẹp . Nếu chủ tử ở cùng một chỗ với hẩn , thật cũng quá khó tiếp thu . nô tỳ thật là lo lắng cho chủ tử nô tỳ biết lời này nói ra là quá phận , nhưng không nói để trong lòng cũng thấy bức rút khó chịu. ”

Cho dù tỷ muội bọn nàng thấy chủ tử không đáng vì tiên đế thủ tiết , nhưng cũng không thể là một thái giám a .Cho dù trong cung cũng chỉ có cung nữ cùng thái giám nhưng cũng không thể được , chủ tử thân phận cao quý làm sao có thể cùng một thái giám , về sau làm sao có thể nương tựa lúc tuổi già . những lời này măm không có nói ra để câu chuyện không khó xử.

trên thực tế Liều Thanh Đường vì lời nói của mama có chút xúc động . Nàng không biết mama nhìn thấy gì mà lại nói nàng đối với Tần Thúc có cảm tình , nhưng là lời nói của mama làm cho nàng nổi lên một ý niệm khác trong đầu.

Liều Thanh Đường xác định chính mình đối với Tần Thúc có cảm giác , cùng với tình cảm của Tần Thúc là bất đồng . Nhưng là nàng có một chút không rõ ,nàng có thực muốn cho Tần Thúc ở bên mình , muốn cho hắn những gì tốt đẹp

Nàng luôn tự hỏi Tần Thúc muốn đánh hay là lợi , lúc này bỗng nhiên nhớ tới , Tần Thúc kiếp trước vì nàng mà chết , hiển nhiên thực yêu nàng , như vậy đối với hắn , thứ mà hắn muốn chính là Nàng?

Liều Thanh Đường nghĩ lại lời mama nói

” Nếu chủ tử cùng Tần Thúc ở cùng một chỗ ”

Nàng phát hiện chính mình đối với những lời này không có tâm lý bài xích , nếu như vậy ,nàng có lẽ nên thử xem

Nghĩ đến Tần Thúc vì những động tác thân cận của nàng mà cứng ngắt thân mình .Liều Thanh Đường nheo nhéo mắt lộ ra chút nôn nóng muốn trêu ghẹo , nói với mama bên cạnh.

” Chờ thuốc sắc xong , liền gọi Tần Thúc đến hầu hạ ta dùng thuốc. ”

Mama thấy chủ tử hoàn toàn không nghe lời khuyên của nàng đành cam chịu thở dài một hơi .Mặc kệ thế nào , nếu chủ tử cố ý cùng Tần Thúc một chỗ nàng sẽ hảo hảo bảo hộ chủ tử trong Tử An Cung thật tốt , miễn cho lưu ra ngoài tin đồn không tốt . mama buồn rầu trong lòng nghĩ thu thập hậu hoạn thay chủ tử mà không biết , một phen tâm huyết mình khuyên bảo mới làm cho chủ tử bình tĩnh suy xét kĩ tình cảm của mình

7. Chương 7

đang nhắm mắt dưỡng thần chợt nghe thái giám thông báo , tiểu hoàng đế cước bộ vội vàng tiêu sái tiến vào

” Nhi thần thỉnh an mẫu hậu , thân thể mẫu hậu thế nào rồi?”

Tiểu hoàng đế đứng ở ngoài màn cửa nhìn khí lo lắng hỏi , nhưng vẫn là bộ dáng đứa nhỏ .

” Con vừa nghe tin báo liền chạy đến , mẫu hậu là trụ cột ở trên triều , người bệnh thật sự là làm cho con đứng ngồi không yên .không bằng hôm nay trẫm không lâm triều , ở trong này bồi mẫu hậu , chắc các đại thần có thể thông cảm.”

“Hoàng đế nói gì vậy , trụ cột của thiên triều là người .Hoàng đế chấp chính cần cù chăm chỉ ,ai gia nào có tài cán gì mà khiến cho hoàng đế không lâm triều ,nếu thực sự vì ai gia mà không lâm triều , vậy ai gia liền thành tội nhân .Ở đây đã có nhóm nô tài hầu hạ ,hoàng đế người mau đi lâm triều , canh giờ cũng đã đến.”

Nếu thật sự để hắn ở đây bồi nàng chỉ sợ bệnh sẽ càng nghiêm trọng hơn .Liều Thanh Đường day day thái dương , vì tiểu hoàng đế đến mà bỗng nhiên thấy đau đầu , ngữ khí có chút nghiêm khắc nói .Tiểu hoàng đế ở bên ngoài màn cửa còn đang chần chờ , Liều Thanh Đường liền hòa hoãn ngữ khí nói.

” Ai gia thấy mấy ngày nay hoàng thượng làm việc rất tốt đều hợp tình hợp lý , nếu như thế mỗi ngày tấu chương không cần đưa đến cho ai gia , hoàng đế cùng với hai vị nội các và một vài vị đại thần thương lượng rồi tự quyết định ,thái y cũng đã nói bệnh của ai gia là vì làm lưng vất vả mà tích thành ,hoàng đế cũng nên thông cảm cho ai gia một chút , để cho ai gia an nhàn chút có được không.”

” Vậy nếu mẫu hậu đã nói thế , con xin nghe theo , mẫu hậu nghỉ ngơi cho tốt , trẫm nhất định sẽ làm một hoàng đế tốt thương dân như con , không làm ầu ầu hậu lo lắng.”

” Ân , người đi đi thôi.”

Cho dù không nhìn thấy biểu tình của hoàng thượng ,Liều Thanh Đường cũng có thể đoán được hắn như thế nào cao hứng ,khi đã đem quyền lực thu về tay.

Nhìn tiểu hoàng đế xoay người đi Liều Thanh Đường liền cười lạnh trong lòng ,cho dù nàng không phê duyệt tấu chương ,cũng sẽ có biện pháp biết được việc lớn nhỏ trong triều .Nhiều năm tính toán ,mai phục cùng

với hiểu biết của nàng ,chỉ cần nàng không giống kiếp trước ,ngay ngốc đem tất cả cho tiểu hoàng đế mặc cho hắn sử dụng , trong triều nàng hoàn toàn có thể nắm trong bàn tay.

Huống hồ trí nhớ của kiếp trước vẫn còn , một chút chuyện đại sự đều ghi tạc trong đầu ,nàng vẫn còn có thể ứng phó .Về phần những việc nhỏ rêu rĩa ,cũng không cần nàng ra tay.

Về phần đem tiểu hoàng đế nắm trong lòng bàn tay ,nàng không gấp ,nàng đã có một chủ ý ,chỉ cần đến thời điểm liền có thể bắt đầu thi hành , nàng phi thường chờ mong hiệu quả.

Còn cần tìm thời điểm về Liễu gia một chuyến ,hoặc mời phụ thân vào cung nói chuyện .Tuy rằng lần trước nàng đã tặng quà về nhà ,nhưng nói không chừng phụ thân không thể hiểu được ý tứ của nàng , có một số việc gặp mặt nói mới thỏa đáng.

Tính toán ,phân tích sự việc một lúc thì mama đã đi tới , Tần Thúc bưng thuốc đi ở phía sau.

” Thái Hậu nương nương , thuốc đã sắc xong .”

mama cùng Đào Hiệp cùng Liễu Thanh Đường luôn luôn thân cận ,nói lý ra đều kêu chủ tử , thời điểm có người ngoài mới kêu Thái Hậu nương nương. Bất quá Tần Thúc mới tiếp xúc qua , vẫn coi như người ngoài , mama nghĩ nhìn ánh mắt Liễu Thanh Đường liền thức thời lui xuống.

Tần Thúc đại khái cũng đoán được Thái Hậu nương nương định làm gì ,chỉ cần khi còn hai người ở chung một mình ,nàng liền nhất định có những hành động khiến thân thể hắn cứng ngắc .Hơn nữa biểu tình mỗi lần đều là lạnh nhạt như nhau .thật giống như chuyện nàng làm là chuyện hiển nhiên ,không có gì là không đúng , làm Tần Thúc vừa có chút chờ mong vui sướng lại có chút bất đắc dĩ bàng hoàng.

Mặc kệ trong lòng nghĩ như nào ,Tần Thúc vẫn duy trì che dấu nội tâm của mình đang dao động ,ngoài mặt trừ bỏ cung kính cái gì đều không nhìn ra.

Cứ đến thời điểm nhìn thấy Tần Thúc ,Liễu Thanh Đường luôn cảm thấy mình rất có tinh thần , nàng đem cảm giác này quy kết thành loại cảm giác an toàn ,bởi vì nàng biết Tần Thúc sẽ không phản bội nàng , cũng sẽ không cự tuyệt nàng ,nàng đối với hắn làm cái gì tất cả đều sẽ được bao dung.

” Tần Thúc , ai gia đau đầu.”

Liễu Thanh Đường theo bản năng nói câu đó ,nghe giống như đang làm nũng , nàng từ sau khi mẫu thân qua đời ,cũng không cùng bất cứ ai làm nũng .khẽ ho nhẹ một tiếng che dấu Liễu Thanh Đường liền nói.

” Đến đây ,đỡ ai gia dậy.”

Tần Thúc đặt chén thuốc xuống , trằm mặt tiến lên giúp nàng đem đệm sau lưng hoàn hảo ,rồi mới đỡ nàng ngồi dậy liền dịch dịch góc chăn , cùng Thái Hậu nương nương dựa vào như vậy thật gần , gần đến nỗi hắn có thể nghe thấy âm thanh nàng thở nhẹ bên tai ,hương thơm cách qua làn áo ngủ bằng gấm tỏa ra mê hoặc ,làm cho Tần Thúc cảm thấy hoảng hốt . Vì không muốn bị nhìn ra khác thường hắn chỉ có thể cắn nát môi mình , làm cho cảm giác đau thôi miên chính mình.

Cho dù là thế ,sau khi thối lui hắn vẫn thấy tay mình run nhè nhẹ .Bình tĩnh lại bản thân ,hắn cúi người bưng chén thuốc khom mình nói.

” Thái Hậu nương nương , thỉnh người dùng thuốc .”

Liễu Thanh Đường nhận lấy ,cau mày một ngụm uống hết , chỉ cảm thấy trong miệng một mảng đắng ngắt . Đợi trong chốc lát không thấy mama chuẩn bị mất quả , Tần Thúc hiển nhiên cũng ý thức được , đang định nói gì đó . Liễu Thanh Đường chớp chớp mắt hướng hắn vẫy tay.

Lời nói trong miệng bị cái vẫy tay của Thái Hậu nương nương , nuốt trở lại ,Tần Thúc theo lời tiến lên chờ nghe phân phó.

Ai ngờ khi hắn tiến đến gần ,cánh tay tuyết trắng chợt vươn lên kéo cổ hắn xuống ,sau đó cánh môi mềm mại của nàng liền dán lên môi hắn.

Liễu Thanh Đường liên tục làm một chuỗi động tác không có cho Tần Thúc một chút thời gian phản ứng ,chờ khi hắn ý thức được tình huống hiện tại cả người liền như bị sét đánh trúng , sững sờ tại chỗ.

Cảm giác được phiền mê mềm mại còn có còn có chiếc lưỡi thơm ngát tiến vào trong miệng , Tần Thúc ngay cả mắt cũng không chớp , chính là hóa đá rồi . Ý thức được người đối với hắn làm sự tình này là Thái Hậu nương nương , Tần Thúc chỉ cảm thấy hắn đang đi trên mây , phiêu phiêu không có sức nặng.

Cho dù đã bị buông ra , Tần Thúc vẫn đứng đó với tư thế quái dị.

” Ân , không đáng nữa rồi , ai gia mệt đi nghỉ chút ,Tần Thúc người đi xuống trước đi.”

Đột nhiên tập kích xong Thái Hậu nương nương liền dùng ngữ khí lạnh nhạt bình thường nói xong , liền chính mình nằm xuống kéo chăn lên quay lưng về phía hắn.

Hồi lâu không thấy Tần Thúc phía sau có tiếng vang ,ngay tại thời điểm Liễu Thanh Đường nhin không được muốn quay đầu lại nhìn liền nghe được hắn hốt hoảng ” Dạ .” .Tiếng bước chân hỗn loạn lui ra ngoài hoàn toàn không thấy được tiến thoái lễ nghi thường ngày ,Liễu Thanh Đường có thể đoán được giờ phút này hắn có bao nhiêu loạn.

Vì cái gì bỗng nhiên cùng hắn thân thiết ,nàng cũng không biết , bất quá vừa rồi cảm thấy miệng một mảng đắng ngắt vị thuốc ,lại thấy hắn mấp máy môi , nhất thời cảm thấy môi hắn cùng với mút quả chắc tư vị không sai ,sau đó ma xui quỷ khiến liền tiến tới hôn lên . Sau khi lấy lại tinh thần chính nàng cũng hiểu được mình làm chuyện gì liền ngượng ngùng

Lại một tiếng động như có vật gì rơi xuống đất , đại khái Tần Thúc ra đến gian ngoài liền nhất thời đứng phải cái gì ngã xuống.

Như vậy đã mất hôn vía sao? Chỉ là bị nàng hôn một cái thôi mà .Liễu Thanh Đường nhin không được ở trên giường nở một nụ cười ,nhưng lại lo lắng hắn bị gì đó nghiêm trọng , vì thế không nhin được liền nói.

” Tần Thúc , quay lại đây .”

Chần chừ trong chốc lát , Tần Thúc liền vén màn đi vào , trên trán kia có một chút xanh tím . mũ vốn nghiêm chỉnh nay đã lệch lạc.

Tần Thúc chật vật không dám nhìn Liễu Thanh Đường , vừa rồi hắn hốt hoảng đi ra ngoài , liền chạm vào một bên giá , làm ra động tĩnh lớn như vậy , thật không có quy củ.

” Tần Thúc , ngươi không muốn cùng ai gia ở chung một chỗ sao?”Liễu Thanh Đường lại cảm thấy hắn không chừng sẽ không rõ ý của nàng ngầm nghĩ lại liền trực tiếp nói thêm một câu.

” Chính là làm người của ai gia , đương nhiên ai gia cũng sẽ cho người nếu người muốn.”

Liễu Thanh Đường cũng không biết nói như vậy có đúng không , dù sao nàng cũng không có kinh nghiệm loại chuyện này.

Liễu Thanh Đường nói xong liền chờ Tần Thúc trả lời , nàng nghĩ Tần Thúc sẽ thật cao hứng , rất nhanh đáp ứng , bởi vì hắn yêu nàng , cho nên có thể cùng nàng một chỗ không phải nguyện vọng của hắn sao? Nhưng là hắn vẫn quỳ gối ở đó thật lâu không lên tiếng.

” Ngươi không muốn?” Liễu Thanh Đường có chút không dám tin ,nàng căn bản không thể hiểu hắn nghĩ như nào.

” Nô tài là hoạn quan.” Tần Thúc rốt cục cũng lên tiếng , tiếng nói có chút tức tối trong lòng chậm rãi khó khăn nói .

” Thân mình nô tài đã bị tàn phá chỉ sợ làm nương nương bẩn mất ,làm như nhóp thân mình nương nương.”

” Huống hồ nếu nô tài cùng nương nương ở cùng một chỗ , sẽ hủy đi thanh danh của nương nương .”

hắn làm sao có thể không muốn ,thời điểm nghe Thái Hậu nương nương nói hắn cao hứng muốn điên lên rồi . không cần nghĩ vì sao bỗng nhiên Thái Hậu nương nương bỗng nhiên thay đổi thái độ với hắn ,giờ phút này hắn cảm thấy kiếp này đều không có gì phải tiếc nuối.

Nhưng lý trí của hắn biết không được ,không chỉ xuất phát từ thân phận với thân thể mình tự ti mà hắn còn biết hiện nay Hoàng Thượng đối với Thái Hậu nương nương kiêng kị , muốn nắm nương nương trong tay . Thời điểm này một khi nương nương bị nắm nhược điểm , nương nương sẽ bị phá hủy .hắn không

dám tưởng tượng Thái Hậu nương nương cao quý như phượng hoàng sẽ bị người đời chỉ trích ,dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn , mà hết thấy đều là vì hấn , như vậy hấn sẽ hận chết chính mình.

hấn yêu nàng như vậy , làm sao có thể làm cho chính mình trở thành nhược điểm của nàng .hấn muốn nói cho Thái Hậu nương nương biết ,cho dù trở thành một trung khuyến vì nàng , hấn đều nguyện ý .Nhưng là hấn quá yếu , cho dù là làm một trung khuyến cũng không có thể thay thế nàng hướng dịch nhân giờ rằng sắc nhọn.

Liễu Thanh Đường lẳng lặng ngồi trên giường nhìn hấn lạnh nhạt nói.

” Cho nên ta nói từ trước đến nay ta rất ghét người Tần Thúc.”

hấn đều không phải vẫn biết Thái Hậu nương nương chán ghét hấn sao , cho dù mấy ngày nay nàng đối xử với hấn tốt lắm , nhưng là nàng khẳng định vẫn là chán ghét hấn .hấn đối với nương nương mà nói là nhất thời hứng thú tiêu khiển nhưng rất nhanh sẽ chán ghét .hấn hấn là đã giác ngộ sớm điều này ,nhưng vẫn cảm thấy đau lòng , hấn một chút cũng không muốn thấy Thái Hậu nương nương chán ghét chính mình , hấn phi thường sợ hãi biểu tình nàng ghét bỏ hấn , phi thường sợ hãi.

Liễu Thanh Đường xoay mình bước xuống giường , đi đến trước mặt Tần Thúc

” Nương nương , ngài còn đang bệnh , làm sao lại xuống giường” Tần Thúc nhìn thấy động tác của nàng tâm tư hối hận liền bị lo lắng thay thế .Nhưng là cho dù lo lắng nàng bệnh tình tăng thêm , hấn cũng không dám có thái độ cường ngạnh bắt nàng lên giường , chỉ có thể lo lắng khuyên nhủ.

Liễu Thanh Đường đối với lời nói của hấn mắt diếc tại ngơ ,tiến lên giữ chặt vạt áo trước ngực của hấn xoay người chiêm đoạt miệng hấn.

8. Chương 8

Liễu Thanh Đường hơi lui người ,nhưng vẫn như trước túm lấy vạt áo của Tần Thúc , thở hổn hển hỏi.

” Ai gia hỏi lại người , người muốn hay vẫn không muốn.”

Tần Thúc quỳ trên mặt đất bất quá vì động tác liễu lĩnh của Thái Hậu nương nương mà ngã nhào .Mỗi hấn khẽ nhếch ,mở miệng vô thức nhìn Thái Hậu nương nương đang gần hấn trong gang tấc .Nghe thấy câu hỏi của nàng theo bản năng liền tránh đi ánh mắt nhìn thấu lòng người của nàng , bất chợt nhìn thấy đôi chân tuyết trắng của Thái Hậu nương nương.

” Nương nương , người vẫn còn đang bị bệnh , như này sẽ bị cảm lạnh....”

Tần Thúc thật sự lo lắng Thái Hậu nương nương bệnh nặng thêm , đang nghĩ xem nên khuyên nàng trở lại giường như nào, vội dùng ánh mắt khẩn cầu nàng.

Nhìn thấy ánh mắt của hấn ,Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy tức giận lại vô lực , muốn tức giận mà cũng thấy buồn cười.

” Được rồi , lúc này người thật ra chỉ một lòng nhớ rõ ai gia đang bị bệnh.”

Dưới ánh mắt khẩn cầu của Tần Thúc , Liễu Thanh Đường xoay người hướng phía giường đi , nhưng vào lúc Tần Thúc lộ ánh mắt yên tâm ,nàng đột nhiên dừng lại ,xoay người trên cao nhìn xuống Tần Thúc nói .

” Vấn đề vừa rồi ai gia hỏi người còn chưa có trả lời.”

“Nếu không nghe được đáp án khiến ai gia vừa lòng....” Liễu Thanh Đường nói tới đây dừng lại một chút ,ánh mắt có chút lạnh nhìn Tần Thúc , ẩn giấu ngữ khí uy hiếp.

Lần này chỉ sợ hấn thật sự chọc giận Thái Hậu nương nương ,Tần Thúc cười khổ ở trong lòng ,chờ nàng nói câu tiếp theo đánh hấn vào địa ngục .Nhưng hấn ngàn vạn lần không ngờ Thái Hậu nương nương ngữ khí thay đổi , bộ dáng vô lại nói tiếp.

” Nếu ai gia không có nghe được câu trả lời vừa lòng ,liền đứng tại nơi này ,chừng nào có đáp án vừa lòng ,thời điểm đó mới tính đến chuyện lên giường nghỉ ngơi.”

” Thế nào , Tần Thúc ,hiện tại ngươi đã biết nên trả lời ai gia như nào chưa?”

Liễu Thanh Đường mặc áo ngủ đơn bạc ôm cánh tay nhướn nhướn lông mày nhìn hần ,trên môi nở nụ cười nắm chắc phần thắng.

Người này quả thực làm cho người ta hận nghiêng rằng . Liễu Thanh Đường phát hiện bản thân mình không khống chế được liền gỡ bộ dạng vô lại làm nũng ,trên môi nở nụ cười mà trong lòng âm thầm nghiêng rằng nghiêng lợi .rõ ràng hần thích nàng , rõ ràng đã nghĩ muốn gạt bỏ tất cả để ở bên nàng , nhưng cố tình trong đầu lại suy nghĩ lung tung khiến nàng phải ép buộc . Tần Thúc hần quả thực là cực phiền ! cực phiền !

Liễu Thanh Đường không ý thức được mình hiện tại giống như một cô nương cáu kỉnh , cùng với nàng nhiều năm nay cố ý giả bộ làm một Thái Hậu đoan trang cao quý không giống nhau .Nếu gặp được một người làm cho chính mình cảm thấy an tâm , sẽ không tự giác toát ra tính cách chân thật của chính mình .Liễu Thanh Đường giờ phút này chính là thế.

Liễu Thanh Đường không chú ý tới , không có nghĩa Tần Thúc không chú ý .Ngắn ngủi trong chốc lát trong mắt hần xuất hiện cảm giác si mê che lấp tất cả ,bộ dạng này của Thái Hậu nương nương làm cho hần thật sâu thấy hấp dẫn , nếu như sau này chỉ có một mình hần nhìn thấy bộ dáng này của Thái Hậu nương nương thì thật tốt.

Tần Thúc cũng không có làm cho Liễu Thanh Đường chờ lâu ,cơ hồ không có tự hỏi hần đã quyết định .hần kỳ thật không có lựa chọn ,bởi vì hần tuyệt đối không muốn thân thể Thái Hậu nương nương có chút tổn thương , cho nên hành động này hoàn toàn có thể uy hiếp hần .Nếu Thái Hậu nương nương muốn trừng phạt hần ,cho dù quát roi hần cũng không e ngại ,Nhưng nương nương trí tuệ lại giả hoạt căn bản là không cho phép hần cự tuyệt.

Hướng Thái Hậu nương nương cúi đầu thật sâu , Tần Thúc thấp giọng nói.

” Nô tài không dám cô phụ nương nương ưu ái , xin nghe theo lời nương nương phân phó.”

Nếu như sau này thật sự có ngày như hần lo lắng , hần nhất định sẽ dùng tính mạng này dùng bất cứ cách nào vì nương nương che dấu mọi chuyện .Tần Thúc thận trọng khấn đầu phía dưới cũng âm thầm hạ quyết định .

” Sớm đáp ứng ai gia có phải tốt rồi không.” Liễu Thanh Đường nở nụ cười cũng không cần Tần Thúc giục ,tự mình lên giường kéo chăn đắp ình thật tốt.

” Là nô tài không biết phân biệt ,khiến cho nương nương mệt nhọc , nô tài đáng chết .”

Tần Thúc vừa nói một bên nhìn chăm chú vào mỗi động tác của Thái Hậu nương nương .Chính là cảm thấy mặc kệ là Thái Hậu nương nương cao quý hay Thái Hậu nương nương giả hoạt đều vô cùng hấp dẫn hần .Phải nói chỉ cần là nàng mỗi nét nhăn mày, hay nét cười đều cảm thấy đáy lòng mềm mại biến thành dòng nước, len lõi chảy xuôi thân thể hần ,làm cho hần chỉ muốn dùng ôn nhu đối đãi với nàng.

Cho dù chỉ một đoạn thời gian ngắn , cũng có lẽ ngày mai nương nương liền thấy hần phiền chán ,hần cũng không một câu oán hận .Hai nụ hôn ngày hôm nay có nằm mơ hần cũng không nghĩ đến , lại càng không tin chính miệng Thái Hậu nương nương nói muốn ở bên hần ngày sau.

” Tần Thúc , ngươi đừng ở nơi đó làm cái gì , mau tới bên cạnh ai gia , bị người huyền não đầu lại có chút đau rồi , mau tới giúp ai gia.” Thái Hậu nương nương vẻ mặt đoan trang trang , động tác lại không trầm ổn ,lấy tay vuốt làn tóc qua một bên , ba ba vỗ bên cạnh.

Tần Thúc đứng lên , đầu gối vì quỳ lâu hơi tê làm cho hần cơ hồ bất động bước chân , nhưng chỉ ngừng một chút ,sau hần liền cất bước về phía Thái Hậu nương nương , hoàn toàn không nhìn ra gì khác thường

hần giống như đang ở trong mơ , trong mộng không đau đớn ,mọi tạp âm đều cách hần rất xa, chỉ có thể cảm giác được trái tim rất nhanh nhảy lên, chỉ nghe thấy thanh âm của người ấy làm hần ở trong mộng đẹp này không muốn tỉnh lại.

hần cẩn thận ngồi ở mép giường ,Thái Hậu nương nương gối nhẹ đầu lên đùi hần ,Tay liền ấn nhẹ nhẹ hai bên thái dương Thái Hậu nương nương , hơn nữa lúc nào cũng nhìn chăm chú nét mặt của nàng , sợ nàng có chút khó chịu.

Trong phòng than lửa đang cháy , mùi huân hương ăm ắp thoang thoảng , Tần Thúc nhìn Thái Hậu nương nương chậm rãi khép nhẹ lông mi , hàng mi rung rung giống như cánh bướm chạm nhẹ vào lòng có chút ngứa ngứa.

Liễu Thanh Đường hơi nghiêng nghiêng đầu , tóc đen theo đầu gối Tần Thúc trượt nhẹ xuống , chậm rãi ngừng động tác ,Tần Thúc vươn tay vào suối tóc định đem gom vào lòng bàn tay , thì liền bị chủ nhân mái tóc gom vào tay mang theo ý định chạy trốn.

Liễu Thanh Đường cầm tóc mình quơ quơ ,trên mặt biểu tình như bắt được Tần Thúc làm việc xấu .

” Ai gia chưa ngủ.”

” Nô tài ,không có ý định mạo phạm Thái Hậu nương nương.”

Tần Thúc biết rõ Thái Hậu nương nương không có ý định buộc tội mình ,nhưng không biết vì sao thấy biểu tình này của nàng liền hốt hoảng đứng dậy theo bản năng ,quả thực tựa như chính bản thân mình làm điều gì bị phát hiện.

Thái Hậu nương nương càng làm theo ý của mình vuốt vuốt tóc mình cười không nói , cho đến khi Tần Thúc hoảng hốt mới từ từ mở miệng .

” Tần Thúc , ngươi có kinh nghiệm chuyện này không?”

” Thái Hậu nương nương nói là?”

Tần Thúc trong lòng nhảy dựng , nắm lấy chính cổ tay mình .

” Chính là vừa rồi ,ai gia đối với người làm chuyện đó ,bằng không còn có cái gì?”

Liễu Thanh Đường kinh ngạc hỏi lại , thần sắc đứng đắn đến cực điểm.

Thái Hậu nương nương nói là hôn môi . Ý thức được điểm này ,tâm vốn treo trên cao chợt rơi xuống .Tần Thúc cảm thấy nên nhẹ nhàng thở nhẹ một hơi , không phải việc xấu hổ vừa rồi ,nhưng vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối .

hắn buông cổ tay bình tĩnh nói

” Nô tài cũng không có kinh nghiệm chuyện này .”

hắn lúc còn nhỏ liền đã vào cung , sau lại bởi vì bị hoạn quan ngược đãi nên cực kì không thích cùng người khác thân cận . cho dù đều là hoạn quan , hắn cũng dị thường chán ghét bị đụng vào , chỉ có Thái Hậu nương nương với hắn là người đặc biệt .

Liễu Thanh Đường cảm thấy tâm tình liền tốt lên một chút , đều là người không có kinh nghiệm trong chuyện kia , vừa rồi nàng có một chút sai lầm chắc cũng không tính gì.

” Tần Thúc mới vừa rồi ngươi cần môi ai gia , ngươi có biết tội?”

Cho dù sự thật rõ ràng vừa rồi là Thái Hậu nương nương lung tung hôn hắn , động tác trúc trắc răng nanh còn cắn vào môi hắn , hắn vẫn không chần chờ theo Thái Hậu nương nương liền nói

” Nô tài biết tội .”

” Đầu lưỡi ai gia cũng bị ngươi cắn đau , ngươi cũng biết tội ?”

Liễu Thanh Đường vừa lòng hỏi tiếp , biểu tình nghiêm túc giống như thời điểm khi lâm triều trách cứ đại thần.

Tại Tần Thúc không khống chế được đồ lên , Thái Hậu nương nương nói những lời này thật khiến cho hắn liên tưởng đến tình hình vừa rồi . Nàng có chút tức giận cọ bờ môi của hắn ,không biết nên như nào liền cắn hắn , sau đó lại giống như tò mò vươn đầu lưỡi tiến vào ở đó vui chơi , một lúc sau Thái Hậu nương nương bỗng dưng vô cớ thối lui.....

Tần Thúc không cố ý hồi tưởng , nhưng trí nhớ tự nhiên chui vào trong đầu , mới vừa rồi bởi vì Thái Hậu nương nương ép hỏi mà tạm thời áp chế đi , hiện tại khi sự tình đã được giải quyết liền cứng rắn quay về , ngay cả khi cầu đòi khiến tề liệt cũng không có biện pháp hủy đi hình ảnh dây dưa trong đầu.

” Nô tài ,biết tội .” hần hô hấp có chút dồn dập khó khăn mở miệng nói.

Nhìn thấy hai tai Tần Thúc mơ hồ ửng đỏ Liễu Thanh Đường liền thấy vừa lòng . Tốt xấu gì nàng cũng sống ba mươi năm ,tuy rằng bây giờ Tần Thúc chưa thể bằng đại tổng quản như kiếp trước , nhưng là hần không tiếp nhận ý tốt của nàng ngay lập tức liền khiến cho nàng cảm thấy mất hứng , muốn trừng phạt hần một chút .Tựa như bây giờ nhìn hần bối rối đứng ngồi không yên cảm thấy một phen thú vị.

” Nếu biết tôi ai gia liền cho người cơ hội lập công chuộc tội .” Liễu Thanh Đường căn bản là không muốn buông tha hần , muốn nhìn thấy nhiều biểu tình không biết làm sao trên khuôn mặt kia.

Tần Thúc là người thông minh , cho nên hần đoán được Thái Hậu nương nương có ý tưởng , nhưng cố tình hần không cự tuyệt nàng được , chỉ có thể từng bước từng bước hòa theo nàng ,còn cam tâm tình nguyện để nàng đùa bỡn.

Dựa theo ý Thái Hậu nương nương cái gọi là ” lập công chuộc tội ” phương pháp có thể khiến Thái Hậu nương nương cảm thấy thoải mái ,ít nhất cũng phải giống như nương nương đã làm .Nhưng là trước không nói hần có dám hay không , chỉ cần nghĩ đến hần chủ động hôn môi Thái Hậu nương nương ,liền cảm thấy khó thở ,hơn nữa hần lo lắng một khi mình không khống chế được sẽ làm điều xấu hổ .

” Tần Thúc , ai gia còn đang chờ người đây .”

Liễu Thanh Đường thúc giục nói ,nàng hoàn toàn vì chính mình mai sau mà suy nghĩ . Dù sao muốn Tần Thúc thay đổi nét mặt là không thể , nơi này chỉ có hai người bọn họ nàng muốn nhìn Tần Thúc đỏ mặt một chút có gì là không được .

Chống lại ánh mắt không đạt được mục đích quyết không bỏ qua của Liễu Thanh Đường , Tần Thúc thở dài thỏa hiệp .

” Nương nương , nô tài mạo phạm .”

Bất luận kìm nén như nào âm thanh của Tần Thúc vẫn là có thể nghe ra một chút khác thường .hần một tay nắm ống tay áo của chính mình , một tay chống nhẹ lên mạn giường chậm rãi cúi người xuống gần Thái Hậu nương nương

9. Chương 9

Liễu Thanh Đường liền nằm im nơi đó ,nhìn Tần Thúc chậm rãi cúi người xuống ,mắt không có chút nào muốn nhắm lại ,ngược lại hứng thú tràn đầy tuần tra biểu tình trên mặt hần xem có gì biến hóa .

Tần Thúc bị nhìn đến tâm hoảng ý loạn ,vài lần dưới ánh mắt của nàng chật vật muốn thối lui , cuối cùng đều bị lý trí của chính mình kéo trở về , trong lòng có chút hy vọng xa vời chỉ cần tránh đi ánh mắt của nàng , nhìn chăm chăm vào hình dáng đôi môi đỏ mọng .Dựa vào gần sát Tần Thúc cảm giác được hô hấp của Thái Hậu nương nương cùng với hô hấp của hần đan xen cùng chỗ , lúc này bọn họ có vẻ thân mật , hần nuốt nuốt nước miếng , hầu kết trượt lên xuống một chút.

Vừa muốn chuẩn bị tiến lên ,Tần Thúc bỗng nghe thấy Thái Hậu nương nương mở miệng .

” Tần Thúc.”

Tần Thúc miễn cưỡng tìm về suy nghĩ của chính mình , gian nan dừng lại động tác.

“.....dạ.”

” Ai gia cảm thấy thật đau đầu.”

Tần Thúc cả kinh vội đứng dậy ,nhìn thấy Thái Hậu nương nương sắc mặt hồng nhuận có chút bất thường, vội vàng đưa tay đặt nhẹ lên trán nàng kiểm tra độ ấm .Chợt cảm thấy một trận nóng bỏng , nhất thời tâm tư xao động đều chạy hết ,vội vàng nói.

” Thái Hậu nương nương chờ nô tài chút ,nô tài ngay lập tức gọi thái y đến.”

“Thái y vừa mới đi không lâu , thuốc cũng đã uống rồi ,hắn đến cũng không có gì khác biệt ,ngược lại còn làm ọi người nhốn nháo ,ai gia nghỉ ngơi chốc lát là được.”

Liễu Thanh Đường giơ tay lên sờ trán mình ,thản nhiên nói.

” Quả nhiên là nóng , thể nào ai gia thấy đầu nặng không đứng dậy được.”

” Nương nương người hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.” Tần Thúc chủ động cầm tay Thái Hậu nương nương bỏ vào trong chăn ,lại đem chăn gấm chỉnh lại cẩn thận ,trong mắt không dấu được lo lắng.

Nếu vừa rồi không phải tại hắn chậm chạp không đáp ứng nương nương , cũng sẽ không làm nương nương đi xuống giường ,lại bị lạnh.Đều là lỗi của hắn ,ôi có thể làm cho nương nương hiện tại khó chịu như vậy . Nghĩ thế trong lòng Tần Thúc khó chịu không biết nên làm như nào cho đúng .

Thái Hậu nương nương không còn tinh lực để náo loạn ,im lặng để Tần Thúc dùng chăn gấm bao quanh người .Thẳng đến khi nhìn ra hắn đang áy náy mới nói.

” Mới vừa rồi cùng ai gia thân thiết ,cũng không nhìn thấy người bối rối như vậy , nói ai gia bệnh người lại dễ dàng bộc lộ cảm xúc như vậy sao.”

“Nô tài sợ hãi.” .không phải khi cùng Thái Hậu nương nương hắn không bối rối ,chẳng qua loại bối rối này còn mang theo chờ mong cùng vui sướng ,sợ nhiều người nhìn ra tâm tư ,hắn cố gắng che dấu .

Mà hiện tại nhìn nàng bởi vì ốm đau mà khó chịu , hắn chỉ thấy hoảng hốt cũng lo âu .lo lắng cho chủ tử là điều nô tài nên làm ,mà hắn đối với Thái Hậu nương nương càng có tâm tư khác bởi vậy lúc này hắn càng từ trách chính mình

Liễu Thanh Đường hồi lâu không nói gì ,Tần Thúc cũng không muốn phiền nhiễu nàng nghỉ ngơi , thấy nàng nhắm lại liền lặng lẽ theo mép giường đứng dậy ,muốn ngồi sang ghế bên cạnh , nô tài ngồi trên giường chủ tử là không có đạo lý ,hơn nữa hắn lo lắng mình ngồi bên cạnh Thái Hậu nương nương nghỉ ngơi không được thoải mái.

Cho nên khi Liễu Thanh Đường vừa tỉnh dậy ,liền thấy Tần Thúc ngồi ở trên ghế ,khoa chân mua tay làm gì đó

Liễu Thanh Đường lặng lẽ nhìn trong chốc lát mới phát hiện hắn đang luyện chữ ,đem chữ mấy ngày nay nàng dạy mang ra để rèn luyện .trên người hắn không nhìn thấy khả năng trời cho ,nhưng hắn dị thường chăm chỉ .Bình thường nàng trước dạy hắn một ít kí tự , nếu hôm đó hắn ở trước mặt nàng không thể nhớ kĩ , thì ngày thứ hai nhất định liền thuần thục nhớ kỹ ,hơn nữa có chút thản nhiên nhợt nhạt.

Biết được hắn chăm chỉ ,lo lắng buổi tối hắn nghỉ ngơi không đủ ,Liễu Thanh Đường liền cố ý giảm bớt số lượng .Nhưng mà hắn lại tự học thêm mỗi ngày giống nhau đều nhớ rất nhiều kí tự , thậm chí còn thêm lượng lớn , tựa hồ như muốn nói hắn có thể làm đến trình độ này .

Tần Thúc tính tình quật cường không làm cho người thích ,bất quá lại cùng với tính cách của nàng phá lệ giống nhau.

Nhớ lại ngày đó phụ thân ngay thẳng công chính còn từng bị nàng làm cho sượng mặt ,đơn giản nàng không nghe khuyên bảo khư khư cố chấp.

Khi đó nàng mới trở thành Hoàng Hậu ,tiên hoàng bị bệnh ,ngay cả phong đại điển cũng một tay nàng lo liệu .Sau khi nàng lên làm hoàng hậu chưa đến một tháng ,hoàng đế liền băng hà , dưới gối tiên đế con nối dòng đơn bạc ,trừ hoàng tử con tỷ tỷ nàng Tiêu Hoài Húc ,cũng chỉ có một đứa nhỏ trời sinh đã si ngốc Tiêu Hoài Dư .

Mặt khác còn có vị hoàng thúc đang thời kì sung mãn Tiêu Nam Hòa .Bởi vì tiên đế chưa kịp lưu lại chiếu thư đã ra đi , lúc ấy trong triều chia làm hai phái .một phái ý định cho tiểu hoàng tử Tiêu Hoài Húc kế vị .một phái ý định Tiêu Nam Hòa kế vị .Bọn họ Liễu gia bởi vì là ngoại thích ,cho dù bọn họ lựa chọn Tiêu Nam Hòa kế vị ,tân hoàng đế sau này cũng sẽ đối với bọn họ lo lắng ,sẽ nghĩ biện pháp trừ khử bỏ họ ,cho

nên bọn họ không có lựa chọn khác chỉ có thể đứng sau lưng hoàng tử Tiêu Hoài Húc giằng co cùng với Tiêu Nam Hòa .

Ý của phụ thân nàng chuyện trên triều đại sự là chuyện của nam nhân ,nàng chỉ cần ở phía sau cung lặng lẽ chờ kết quả .Tiêu Nam Hòa đối với ngôi vị hoàng đế sớm đã có mơ ước ,ngày ngày dứt lốt đại thần ,thanh thế dần lên cao ,Liễu gia liền ở thế bại ,có một ngày phụ thân nàng vào hậu cung tìm nàng thương lượng ,nếu tình thế cứ như vậy đi xuống ,hắn sẽ buông tha ngôi vị hoàng đế ,thỉnh cầu tha nàng cùng tiểu hoàng tử về đất phong phía tây.

Liễu Thanh Đường làm sao không biết phụ thân muốn hy sinh Liễu gia để đổi cho bọn họ một đời bình an ,nàng vô luận thế nào cũng không đồng ý ,phụ tử mỗi người theo ý kiến riêng của mình ai cũng không phục ai ,cuối cùng tan rã trong không vui .

Về sau nàng giả vờ buông tha ngôi vị hoàng đế ,ai cũng đều cảm thấy nàng là nữ tử sẽ chẳng thể làm ra được chuyện gì ,nhưng chính nàng lại âm thầm liên hệ bạn cũ cùng cấp dưới của phụ thân ,mang binh mai phục .Nàng ở trong cung tổ chức yến tiệc chiêu đãi Tiêu Nam Hòa cùng chúng đại thần nhận hối lộ ,kìm hãm bọn họ ở trong cung , ở yến hội nàng đối với Tiêu Nam Hòa đùa giỡn vui vẻ khiến hắn đắc ý dạt dào ,bất chợt binh mã ở đâu xông ra khiến bọn hắn trở tay không kịp ,yến hội liền 1 mảnh chết chóc máu chảy thành sông.

Tính tình quật cường ,lòng tự trọng lại cao ,làm việc mạnh mẽ không chịu nhận thua .Kỳ thật nàng chỉ là cô gái hơn mười tuổi thôi ,thấy người bị chết sao có thể không sợ hãi ,nhưng nàng chỉ có thể cố gắng chống chọi kinh hoàng trước mắt chúng đại thần ,mặc kệ ánh mắt chán ghét ,e ngại ,khiến trách của họ , làm bộ trấn định phù tiểu hoàng tử Tiêu Hoài Húc lên ngôi vị hoàng đế ,xử trí Tiêu Nam Hòa cùng dư đảng còn sót lại .

Tiểu hoàng đế sau khi kế vị nàng liền trở thành Thái Hậu ,tuổi nhỏ tiểu hoàng đế cái gì cũng không biết ,nàng chỉ có thể nhận trọng trách về phía mình , bắt đầu buông rèm nhiếp chính .Nhưng chính nàng cũng làm sao nhận biết được nhiều chuyện ,chỉ có thể ngày ngày chong đèn đọc sách cổ ,chậm rãi xử lý mọi chuyện .

Đại thần trong triều luôn nói hậu cung không thể can thiệp vào chuyện triều chính ,chắc muốn tư lợi riêng mình ,âm mưu đoạt quyền . Tham gia chính sự đã là tội danh bêu rếu ,nàng lại giết người như ma tâm ngoan thủ lạt , trong triều rất nhiều quan viên đầy lòng ghét cay ghét đắng nàng.

Ngay cả phụ thân cũng bắt đầu hoài nghi ,hỏi nàng có phải hay không thật sự muốn đoạt ngôi vị của cháu ngoại trai tiểu hoàng đế .cũng bởi vì nàng cầm quyền lực to lớn mà bắt đầu cùng nàng tị hiềm ,rất ít khi đến cung thăm nàng.

Rất nhiều khổ sở cùng ủy khuất nàng đều cắn răng nuốt vào bụng Liễu Thanh Đường hoàn toàn trở thành Thái Hậu nương nương . Cái tiểu nha đầu từng nghịch ngợm ,hoạt bát ,hay cười hay nháo khiến cho cao thấp Liễu gia đều đau đầu Liễu Thanh Đường biến mất.

không ai dám hô thẳng tên nàng ,cũng không dám xem nhẹ nàng ,cứ như vậy ngày qua ngày nàng đeo khuôn mặt đoan trang xuất hiện trong triều ,thay hoàng đế phê chuẩn tấu chương ,quyết định đại sự lớn nhỏ ,còn bị gán vác tội danh thiên cổ .

Thời điểm nàng gian nan ,ệt mỗi cũng không dám lộ ra nói , sợ những đại thần bất mãn với nàng tìm được cơ hội hạ bệ nàng ,lại sợ một khi mình bệnh tiểu hoàng đế không thể một mình giải quyết chính sự ,cũng sợ chính mình làm chậm trễ quốc gia đại sự trong triều .Sắc mặt trắng bệch cũng chỉ có thể trang điểm một lớp thật dày để che dấu ,còn vì không điều dưỡng tốt thân thể liền có tật xấu ,hàng tháng đến nguyệt sự đều đau không động đậy người được

Kỳ thật trò bỏ cung điện trống lẹ ,tối trở thành đàn ,nàng căn bản cái gì cũng không có .Nàng tự như gốc cây đại thụ bên ngoài rực rỡ bên trong héo rũ .

Con người a khi bị bệnh sẽ thực yếu ớt luôn nhớ một số chuyện cũ năm xưa .Liễu Thanh Đường lúc đầu còn lặng lẽ nhìn Tần Thúc luyện chữ ,sau liền biến thành mình nằm trên giường ngắm người suy nghĩ ,tới khi Tần Thúc gọi ,nàng mới giật mình mở mắt nhìn hắn.

” Nương nương , người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Tần Thúc đứng trước đầu giường cẩn thận hỏi .vừa rồi lúc hấn khoa chân mua tay luyện chữ trong chốc lát , trong lúc vô ý ngẩng đầu liền phát hiện Thái Hậu nương nương đã tỉnh .Vốn không định kêu nàng ,nhưng hấn nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng không biết suy nghĩ cái gì ,thập phần làm cho người ta đau lòng ,nhìn không được đã kêu nàng.

” Tần Thúc người qua đây ngồi .”

” Quần áo nô tài....”

Nhìn nhìn chính mình vừa rồi ngồi chân đạp phải có chút bẩn ,lại nhìn Thái Hậu nương nương đang chỉ vào sườn giường ,Tần Thúc có chút khó xử.

” Ai gia cảm thấy đầu có chút choáng váng .”

Tần Thúc không thềm cân nhắc liền đứng dậy đi qua ngồi .

Liễu Thanh Đường ngồi dậy, đầu dựa vào trên vai hấn ,Tần Thúc chỉ cảm thấy bả vai có chút nặng ,bộ dáng Thái Hậu nương nương dựa vào hấn có vẻ mệt mỏi .Khuyên bảo đến miệng liền nuốt trở lại ,một bên vai Tần Thúc bị dựa vào không dám lộn xộn ,chỉ có thể dùng tay còn lại kéo cao áo choàng bằng gấm trên người nương nương , miễn cho nàng không bị cảm lạnh.

Liễu Thanh Đường liền lại sát một chút đầu để ở hõm vai hấn

” Tần Thúc , người có biết ai gia tên gì không?”

” Khuê danh của nương nương ,không phải nô tài thân tín làm sao biết được .”

” nói thẳng không biết là được , người như nào lại dùng câu nói văn vẻ đây .”

Liễu Thanh Đường nâng tay hơi véo một chút cằm của Tần Thúc liền lui về ,nói tiếp

” Ai gia nói cho người , người nhất định phải nhớ .”

” Liễu Thanh Đường , thanh trong thanh minh , đường trong hoa đường . Mẫu thân thích đường lê , ta lại không thích , trong muôn hồng nghìn tía so sánh ta thích cây liễu ,tuy nhìn qua nhu nhược nhưng lại cứng cỏi kiên cường .” không đợi Tần Thúc lên tiếng trả lời nàng lại có chút thầm oán .

” Cả ngày cứ xưng ai gia , ta cũng cảm thấy mình thành bà lão tám mươi tuổi rồi .”

Hai năm đầu nàng còn thường cùng mama ,Đào Hiệp đùa giỡn câu này , sau cùng thói quen này cũng dần dần không nói .

Thanh Đường , Thanh Đường Trong lòng mặc niệm hai câu Tần Thúc khô khốc nói

’ Tên Thái Hậu nương nương hay lắm .”

Giống như trừ bỏ nói hay lắm ,hấn không nghĩ ra nên hình dung từ nào để khen ngợi tên này ,Thái Hậu nương nương ở trong lòng hấn , bất luận là làm gì hấn đều thấy ,hay lắm tốt lắm.

Thái Hậu nương nương tôn hào là Từ Nhân Thái Hậu , trong cung trực tiếp gọi nàng Thái Hậu nương nương ,ngoài cung dân chúng kêu nàng Liễu Thái Hậu ,không ai đi tìm tòi nghiên cứu xem nàng rốt cuộc tên gọi là gì , nhưng nay hấn may mắn biết được khuê danh mà chỉ có nô tài thân cận mới biết . Đây có phải là cho thấy hấn trong lòng Thái Hậu nương nương cũng là đặc biệt ?

” Tần Thúc người ngay cả một câu khen cũng chỉ có một từ ,nếu là ngày sau ta muốn nghe người chẳng lẽ không nói được câu nào khác . Hôm nay cho dù có phải nói lại bao nhiêu lần cũng phải nói ,đến khi ta vừa lòng mới được ,còn có , nếu tên hay , người gọi một tiếng Thanh Đường ta nghe chút , đã bao lâu không có nghe thấy ai gọi tên này , thật là có chút hoài niệm.”

10. Chương 10

” Mama , người đi lấy một chút sách tiểu thuyết đến đây đi .”

Liễu Thanh Đường nằm ở trên giường lẩm nhẩm một phen ,bỗng nhiên quay đầu nói với mama đang thêu thùa may vá đối diện nói.

” Chủ tử ,người còn đang bệnh ,tuy rằng hôm nay nhìn tinh thần tốt hơn so với hôm qua một ít ,nhưng nếu không tinh dưỡng tốt , bệnh làm sao có thể hết được ,đọc sách rất hao phí tinh lực .Hơn nữa chủ tử người vẫn cảm thấy loại sách tình yêu nam nữ này rất không có trọng lượng sao?như thế nào bỗng nhiên muốn xem cái đó?”

” Còn không phải tại hôm qua cùng Tần Thúc nói chuyện , người nọ không chịu cùng ai gia nói chuyện ,ai gia không có biện pháp chỉ có thể nghĩ tham khảo ở trong sách tiểu thuyết một chút ,mama người cũng biết ,ai gia chưa từng có kinh nghiệm chuyện này.”

Mama nghe lời chủ tử nhà mình nói ,bỗng nhiên cảm thấy vừa lo lắng lại vui mừng trong lòng .Nàng rất lâu không nghe chủ tử nói chuyện theo ước muốn của lòng mình ,những năm gần đây nàng càng ngày càng có đủ tư cách của một Thái Hậu .Như bây giờ có thể nhìn ra một chút tính cách của nàng lúc còn ở khuê phòng ,ai nàng cũng dám trêu chọc.

Bất quá không chịu cùng chủ tử nói chuyện tốt ?chỉ sợ không chỉ có thể ,xem hôm qua Thái Hậu bệnh tình tái phát mà còn cùng với Tần Thúc ở trong phòng lâu như vậy nói không chừng Thái Hậu nương nương muốn làm việc kia nhưng Tần Thúc không thuận theo ,cho nên hiện tại nương nương mới nói như vậy . Xem ra nàng nhất định phải nhắc qua với Tần Thúc ,làm cho hắn hiểu được bổn phận của nô tỳ .Có thể hầu hạ Thái Hậu nương nương là phúc khí của hắn ,nếu Thái Hậu nương nương chọn hắn ,hắn phải hầu hạ nương nương thật tốt mới được .mama suy nghĩ nhanh trong đầu ,hơn nữa còn âm thầm hạ xong quyết định

” mama ? người đang suy nghĩ cái gì vậy ?”

” Bẩm chủ tử ,nô tỳ đang nghĩ trên găng tay nên làm chút hoa văn gì .” Mama cười trả lời

Liễu Thanh Đường nhắc tay cầm găng tay sờ sờ ,cười nói

” Năm nay mama cũng làm cho ai gia găng tay mới à , của năm ngoái vẫn còn mới tinh ,lấy ra dùng là được rồi , cũng không muốn người vì ta mà thêm vất vả .”

” Chủ tử với bọn nô tỳ tốt lắm ,hàng năm đều may mấy bộ quần áo mới ,nô tỳ không dám quên ơn , đây cũng chỉ là chút tâm ý của nô tỳ.”

” Đã đến mùa đông a....”

Liễu Thanh Đường bỗng trầm mặc , nàng mất vào mùa thu năm nguyên ninh mười năm ,chung quy không thể thấy trận tuyết đầu tiên của năm ba mươi tuổi .Ngày đó mở mắt liền trở lại mười năm trước ,bất tri bất giác đã qua một tháng ,Liễu Thanh Đường thất thần trong chót lát liền nói.

” Cũng sắp cuối năm rồi ,lúc này công việc nhiều ,những việc liên quan đến Từ An Cung nên bắt đầu chuẩn bị? Hoàng đế bên kia cũng không thể qua loa ,than đốt ,quần áo cái ăn ,mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

Liễu Thanh Đường theo bản năng bắt đầu quan tâm ,nói xong mới phát hiện chính mình nói chuyện gì ,không khỏi lắc đầu cười .

” Việc này năm vừa rồi ,Đào Hiệp thu xếp tất cả ,đầu vào đó , sẽ không có vấn đề gì sơ sẩy , chủ tử yên tâm .”

Liền đem công việc cuối năm hướng Liễu Thanh Đường báo cáo ,bỗng nhiên mama nghĩ đến cái gì nói .

” Đào Hiệp vội vàng chuẩn bị việc của bên cung hoàng thượng chân không chạm đất ,buổi tối trở về còn nói với ta để lại cho nàng bộ găng tay để thêu , bằng không sẽ hướng nô tỳ nháo loạn .”

Liễu Thanh Đường tựa tiểu phi tiểu liếc mắt trêu ghẹo nàng

” Biết được người cùng Đào Hiệp tỷ muội hai người đều một lòng vì ai gia suy nghĩ ,không cần cố ý đến trước mặt ai gia nói ,cuối năm nay phát thêm cho các người nhiều hơn một hồng bao.”

” Nô tỳ với Đào Hiệp tạ ơn chủ tử.” Mama đứng lên hướng nàng khom khom người

” Nô tỳ đi xuống phòng bếp xem đồ ăn được chưa liền mang lên cho chủ tử .”

“Ân.” Liễu Thanh Đường lên tiếng ,chợt nghe được bên ngoài cửa sổ có tiếng gió ,liền hỏi mama

” Bên ngoài gió rất lớn sao?”

” Cũng không phải , hôm nay được ngày gió lạnh , năm nay chắc trời đông giá rét sớm.”

” Vậy người trước đi qua chỗ Tần Thúc một chuyến.” Liễu Thanh Đường ngẫm nghĩ thông suốt liền dặn dò ,mama cười hiểu ý mới lui về sau đi ra ngoài.

Ra nội điện ,gió lạnh đập thẳng vào mặt ,mama khoác áo choàng ,gọi mấy cung nữ cẩn thận chú ý xem chủ tử có gì phân phó ,chính mình mang theo hai cung nữ đi đến thiên điện.

Thiên điện của nô tài cũng được chia theo sự yêu thích của chủ tử ,được yêu thích có thể một mình ở một phòng , còn kém hơn chút thì vài người ở một phòng .Tần Thúc từ sau khi được chủ tử coi trọng ,hắn từ ở chung với hai , ba người một phòng ,đến nay đã một mình một phòng.

mama vào cửa liền thấy Tần Thúc đang ở trên bàn khoa tay múa chân ,bên cạnh để một quyển sách ,hắn cũng không có viết ở trên đó mà nhìn sách ,rồi dính chút nước viết lên bàn , thập phần quý trọng quyển sách kia.

mama hồi tưởng lại một chút trước đó vài ngày ,chủ tử viết riêng một quyển sách thật dày những kí tự ,liền hiểu được quyển sách kia là bút tích của chủ tử ,chủ tử đối với Tần Thúc thực sự là để bụng ,các nàng theo hầu hạ chủ tử từ nhỏ cho đến bây giờ cũng không bằng .mama cảm thán , rồi nghĩ đến chủ tử nói Tần Thúc không chịu hầu hạ nàng liền cảm thấy bất mãn.

Tần Thúc chợt cảm thấy có người tiến vào , liền gấp quyển sách mới ngẩng đầu nhìn , thấy là mama ,hắn vội đứng bật dậy ,phát hiện chính mình có chút vội vàng xao động hắn hòa hoãn hỏi.

” mama ,chủ tử có việc gọi nô tài sao ?”

hắn kỳ thật là chờ mong ,hôm qua Thái Hậu nương nương nói ra những lời kia ,làm cho hắn bị vây trong trạng thái lơ lửng .Sau khi trở về một mình nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu , trong lòng kích động không dám tin , nhất thời không ngủ được.

hắn chờ mong hôm nay có thể tái kiến Thái Hậu nương nương ,chỉ cần có thể nhìn thấy nàng hắn liền có thể an tâm , mặc kệ là đùa khiến hắn xấu hổ không thôi ,hay là bắt buộc hắn làm một chút chuyện đều không sao ,hắn phi thường khát vọng nhìn thấy Thái Hậu nương nương .

Tuy rằng hắn là thái giám thư phòng , nhưng nếu Thái Hậu nương nương không triệu hồi ,hắn không thể chính mình đi gặp nàng . dù có muốn gặp nàng như nào chẳng nữa , cũng chỉ có thể im lặng ở chỗ này chờ nàng nhớ tới hắn.

Liền không có tinh thần tự giác luyện chữ , thậm chí không để ý gió lạnh đem cửa mở toang ,nếu bên ngoài có người đến hắn liền thấy đầu tiên ,rốt cuộc cũng đến thời điểm thấy mama đến.

Nhưng rất nhanh Tần Thúc biết mama cũng không phải tới để truyền hắn ,bởi vì nàng cao thấp nhìn hắn trong chốc lát ,biểu tình trên mặt cực nghiêm túc nói với hắn.

” Tần Thúc ,Thái Hậu nương nương gần đây càng ngày càng coi trọng ngươi ,ta nghĩ có một số việc ngươi hẳn là nên hiểu biết.”

Ở trong cung so với mama còn kém nàng vài năm Tần Thúc nhất thời không biết ý tứ của nàng là gì ,liền mang tư thái khiêm tốn nói

” Dạ , thỉnh mama dạy bảo.”

Mama dù sao cũng chưa lấy chồng ,có một số việc nói không tiện lắm ,chỉ có thể hàm hồ nói

” Chúng ta là bậc nô tài ,mọi chuyện phải nghe chủ tử phân phó ,vạn lần không thể vi phạm ý của chủ tử .Thái Hậu nương nương.....tuyển người ,người phải nhận rõ chức trách của mình.

hắn cũng là cảm thấy như vậy ,và cũng làm như thế ,Tần Thúc nghe như lọt vào trong sương mù ,tuy rằng không hiểu được ý tứ cuối cùng của nàng là gì ,những vẫn nhẹ giọng ” dạ .”

Vì này là người bên Thái Hậu nương nương lâu năm ,nói như vậy nhất định còn có dụng ý ,Tần Thúc không nhận được nghĩ nhiều một ít .

Mà mama còn đang sắp xếp ngôn ngữ ,làm cho lời nói hàm súc một chút .Nàng liếc mắt nhìn khuôn mặt Tần Thúc vẫn như trước không nhìn ra hi giận ,nét mặt âm trầm ,liền hắng giọng nói .

” Như vậy Thái Hậu nương nương không nói rõ ràng với người ,nhưng làm nô tài ,không thể cứ chờ chủ tử nói rõ ràng mới hiểu được ,phải chính mình tự nghiền ngẫm ý tứ của chủ tử .Thái Hậu nương nương giữ người bên cạnh cho người gần người ,là phúc của người, người phải hầu hạ nương nương cho tốt ,nương nương sai người làm cái gì ,người cũng không thể cự tuyệt ,chỉ có thể theo ý nương nương.”

Cho dù nương nương muốn cùng người làm sự tình này ,người cũng chỉ có thể chủ động làm cho nương nương vừa lòng .Những lời này ở trong miệng mama đạo qua một vòng rồi lại nuốt trở về ,nàng che miệng ho khan một tiếng thần sắc nghiêm túc nói .

” Thái Hậu nương nương thân phận cao quý , sự việc kia tự nhiên không thể làm cho Thái Hậu nương nương tự mình nhận biết , nhưng nếu là nương nương yêu cầu người hầu hạ ,người là người của nương nương ,nhất định phải biết nên hầu hạ nương nương như thế nào.”

Liễu Thanh Đường sau khi tiến cung quá bận rộn chính sự ,mama là đại cung nữ tiếp xúc với cung nữ thái giám nhiều ,loại sự tình này đương nhiên biết một chút ,cho nên hắn so với Liễu Thanh Đường phải hiểu biết nhiều hơn

Loại sự tình này nàng đương nhiên không thể làm cho chủ tử nhà mình chủ động học tập ,nhưng nếu chủ tử có tư tưởng ,kia chỉ cần chờ Tần Thúc hầu hạ là được.

Mama vẻ mặt đương nhiên còn thật sự nói

” Ta xem người cũng không rõ ràng nên làm như nào ,ta sẽ sai người mang cho người một ít tiểu thuyết cùng xuân cung đồ ,chính người chuẩn bị cho tốt ,cần phải làm cho Thái Hậu nương nương vừa lòng.”

Mama nói rõ ràng như vậy ,Tần Thúc nếu không biết nàng chỉ chuyện gì chính là đầu gối .hắn trong lòng kinh hoảng ,cẩn thận hỏi

” Đây là.....ý tứ của Thái Hậu nương nương sao?”

Mama kinh ngạc hỏi lại

” Chẳng nhẽ nương nương không nói cho người muốn người làm người của nàng?”

” Có nói.”

Nương nương nói là muốn cùng hắn ở một chỗ ,nhưng là hắn chỉ nghĩ đến Thái Hậu nương nương muốn hắn đôi với nàng tình cảm chân thành . Cho dù nương nương lôi kéo hắn ,gần gũi hắn ,hắn là cũng chỉ cảm thấy bộ dạng quần bách của hắn thú vị thôi ,không phải thiệt tình muốn cùng hắn thân cận .

hắn căn bản không thể tưởng tượng nương nương đã biết thân thể mình bị tàn phá mà còn muốn cùng mình làm sự tình kia.

Nhưng là mama hắn sẽ không lý giải sai ý tứ của Thái Hậu nương nương ,dù sao nghe nói nàng hầu hạ Thái Hậu nương nương từ nhỏ .Như vậy chẳng lẽ nương nương thật sự có ý tứ này ? Là do chính mình không lý giải được ý tứ chân chính của nương nương ? Nhưng là nương nương như thế nào lại nguyện ý một cái hoạn quan thân mật với nàng .Tần Thúc nghĩ tới nghĩ lui chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn .

Mama lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế

” thì phải làm ,không thể để Thái Hậu nương nương chính mình nói rõ ràng được ,làm nô tài phải nắm bắt được ý tứ của chủ tử.”

Mama cảm thấy mình đã đưa ra một kế sách hay lắm

” Nô tài đã biết.” Tần Thúc giờ phút này hoàn toàn không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ ,chỉ có thể lặng lẽ hồi đáp.

Mama đối với hắn có vẻ vừa lòng ,trên mặt rớt cuộc cũng có chút ý cười

” Ta tới đây còn có một chuyện là phụng mệnh Thái Hậu nương nương tặng ngươi ít đồ .Nương nương nói ngươi tự mình luyện tập chăm chỉ , giấy bút thái giám phân đến quá ít ,ngày sau mỗi ngày sẽ cho người mang cho ngươi một tập giấy ,ngươi có thể tùy tiện sử dụng.”

Tần Thúc không thể tưởng tượng được Thái Hậu nương nương ngay cả loại việc nhỏ này đều chính mình lo lắng đến ,nhất thời trong lòng tràn ngập vui sướng ,ngay cả tâm tình vừa rồi hoảng sợ cũng bị hòa tan không ít.

” Còn có ,Thái Hậu nương nương nói ,ngày hôm qua ngươi vất vả ,hôm nay hãy nghỉ ngơi cho thật tốt một ngày , ngày mai lại đi lên thư phòng hầu hạ .” Nhấn dùm xong ý tứ của Thái Hậu nương nương ,mama lại bổ sung một câu

” Vừa vặn thừa dịp hôm nay , nên ta mới cùng ngươi nói chuyện xem xuân cung đồ .”

Sau đó ban đêm Tần Thúc gối đầu xem xuân cung đồ ,miêu tả rõ ràng mọi chuyện ,mọi sự tình , tâm tình của Tần Thúc khó có thể nói thành lời

11. Chương 11

Thời điểm sắc trời còn sớm Tần Thúc đã dậy , trên mặt có chút nhợt nhạt đặc biệt thấy được , lập tức xem xét sắc trời ,đánh giá Thái Hậu nương nương nên dùng sớm ngộ thiện ,hắn lúc này mới nhích người đi về phía thư phòng ,cước bộ hắn không nhanh không chậm tương phản với nội tâm hắn đang xao động

Mới chỉ cách một ngày không nhìn thấy Thái Hậu nương nương , hắn liền thấy nhớ khuôn mặt nàng ,cùng với tiếng nói của nàng.

Mỗi khi đến mùa đông ,gió lạnh ở kinh đô liền giống như dao nhỏ ,rơi xuống da người sinh ra đau rát. Dấu nhanh bàn tay vào trong áo choàng ,ánh mắt Tần Thúc đặt ở trên hai khóm hoa ở hành lang gấp khúc , Thái giám chăm sóc rất tận lực làm hết phận sự của mình , nơi đó có hoa sơn trà đang nở ,tuy rằng đã gặp đồ mi chi thể nhưng vẫn như trước oanh oanh liệt liệt đem lửa đỏ thiêu đốt ở trên đầu .Màu đỏ tiên diễm giống như máu ,hoặc tựa như thần sắc của Thái Hậu trong một lần yến tiệc.

Tần Thúc bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm trước Thái Hậu nương nương tìm hắn nói chuyện ,và nói tên chính mình ,nàng so với ngàn vạn đoá hoa càng đáng yêu ,mềm mại .

Kỳ thật Tần Thúc vẫn cảm thấy Thái Hậu nương nương cùng hoa sơn trà có chút tương tự , tuy rằng bất luận thấy thế nào tướng mạo Thái Hậu nương nương đều là ung dung đẹp đẽ quý giá như mẫu đơn , nhưng Tần Thúc chính là có cảm giác hình mẫu Thái Hậu nương nương nên là hoa sơn trà.

Mẫu đơn mặc dù đẹp đẽ lại quý giá nhưng lại thiếu chút hương vị linh động độc đáo trên người nương nương ,mặc dù nương nương thích liễu nhưng người không chỉ có tính cách mềm mại của liễu mà còn làm cho người ta thấy hào quang chói mắt không dám nhìn thẳng .

Ở trong gió lạnh lâu như vậy, đến khi đi vào trong điện ấm áp ,giống như khi mới làm việc nặng mất hết cảm giác .Tần Thúc ở bên ngoài điện đợi trong chốc lát ,tan hết hàn khí mới dám đi vào nội điện .

Nội điện so với rét lạnh bên ngoài quả thực ấm áp như mùa xuân ,mama nhỏ giọng báo cáo điều gì , nương nương nhàn tản nghe ,thỉnh thoảng ân một tiếng ,trên tay còn cầm một quyển sách ,có chút buồn ngủ ở trên giường.

Tần Thúc tận lực làm cho ánh mắt chính mình không cần dừng lại trên người Thái Hậu nương nương ,bắt buộc chính mình nhìn tầm tầm ,bình tĩnh mà cung kính thỉnh an.

mama biết điều dừng lại câu chuyện hướng về Liễu Thanh Đường cười nói

” Nô tỳ đều đã chuẩn bị tốt ,chủ tử cứ yên tâm , nô tỳ lui xuống chuẩn bị công việc .”

nói xong nàng khom người không chớp mắt tiêu sái đi ra ngoài

Nội trưởng chỉ còn lại hai người ,nhớ tới chính mình hôm qua xem sách ,Tần Thúc liền cảm thấy cả người đều có chút không được tự nhiên , đứng như đầu gỗ ở đó .

Liễu Thanh Đường nhướn mi nhìn hần nói

” Như nào mới có một ngày không thấy . Tần Thúc ngươi lại càng thêm câu nệ Lại đâu , gần ai gia.....” nói tới đây ,Liễu Thanh Đường dừng một chút ,sửa lời nói ” Lại gần ta một chút.”

Tần Thúc là lần thứ hai nghe được Thái Hậu nương nương không có xưng ai gia , mà xưng ta .một lần hần còn có thể nói Thái Hậu nương nương sinh bệnh nhất thời quên ,vậy hiện tại thì tự thay xưng hô là sao ?Tần Thúc vừa đi qua vừa nghĩ

Liễu Thanh Đường nhìn hần tới gần ,ném quyển sách trong tay có chút thảm oán nói .

” Ở trên giường ba ngày ,vẫn không cho ai ta xuống giường ,mama quả nhiên là cùng với lão mẹ giống nhau ,kỳ thật nàng so với ai..... ta lớn hơn ba tuổi mà thôi.”

Liễu Thanh Đường một câu nói không tự nhiên vài lần theo bản năng nói ai gia lại phản ứng đối thành ta Tần Thúc do dự nghe trong chốc lát không nhin được vẫn hỏi

” Nương nương đây là làm sao vậy ?”

” Cái gì làm sao vậy?”

” Nương nương đối với nô tài tự nhiên xưng ‘ Ta ’ ,nô tài thụ sủng nhược kinh.”

trên mặt Liễu Thanh Đường xuất hiện chút hứng thú , nghiêng người cầm quyển sách vừa vắt qua ,đưa tới trước mặt Tần Thúc .

” Quyển này mama vừa tìm vội tới để ta giải buồn , viết về chuyện tình yêu xưa của tiểu cung nữ cùng một vị hoàng đế ”

” ý nghĩ viển vông ,chửi bới hoàng thất ,loại sách này bị cấm ,nương nương đọc chỉ sợ không được tốt cho lắm ”

Tần Thúc tuy rằng nói vậy ,nhưng biểu tình lại không có biến hóa

Liễu Thanh Đường đã quen nhìn người này tính tình không thú vị ,nghe vậy cũng không để ý đến lời nói của hần . đặc ý nói .

” Trong đó có một đoạn , tiểu cung nữ kia yêu cầu nàng cùng hoàng đế yêu nhau ,hoàng đế xưng trẫm là không đúng ,bởi vì nàng cảm thấy bọn họ là ngang hàng , nếu hoàng đế thật sự tôn trọng lời nói của nàng , nhất định ở trước mặt nàng phải thay đổi xưng hô.”

” Trong cung tuyệt đối không thể có nô tài không biết cấp bậc lễ nghĩa đại nghịch bất đạo như vậy được , nếu nàng thật sự yêu thích vị hoàng đế kia làm sao có thể đưa ra loại yêu cầu vô lý này .Huống hồ người vốn là phân chia ba bậc loại ,ngang hàng bất luận thời điểm nào đều không có khả năng thực hiện .”

Tần Thúc thẳng tắp nói ,cũng không biết là trong lời nói của Liễu Thanh Đường là muốn ám chỉ cho hần biết

Liễu Thanh Đường nghe xong lời này cũng không nhin được trừng mắt nhìn hần một cái ,cũng khó trách kiếp trước nàng không thích hần , nói chuyện trực tiếp như vậy thật mất hứng .Làm việc xong liền cho hần lui xuống cũng không nghĩ đem hần đặt bên người thân cận để khiến bản thân ngọt ngào a . Cũng không biết có phải nàng trọng sinh một hồi đầu bị va chạm hồng không ,thể nhưng cảm thấy Tần Thúc như vậy thật là thú vị.

Liễu Thanh Đường liền hòa hoãn nói

” Lời này chính là dân gian khát khao chuyện tình hoàng thất viết ,bọn họ làm sao hiểu được lễ nghi cung đình ,chỉ là tin vĩa hè lung tung đoán mò thôi . Cũng chính là đọc để giải buồn ,làm gì cần phải thật sự truy cứu ,nhưng thật ra đoạn này làm cho ai gia.....ta bỗng nhiên nghĩ tới .có phải Tần Thúc người cũng hy vọng ta như thế?”

” Nô tài , vạn lần không dám.”

” Nhưng là sửa cũng đã sửa rồi , người định như thế nào?”

Liễu Thanh Đường phát hiện thủ lễ với Tần Thúc là không ý nghĩa ,nàng đã nghĩ làm chuyện xấu ,bởi vì Tần Thúc thực cố chấp ,cùng hấn giảng đạo lý là không thông ,bức quá liền quỳ xuống thỉnh tội ,nói cái gì cũng không nghe ,vẫn chỉ là đùa giỡn cưỡng ép là biện pháp tốt ,chỉ cần nàng làm chuyện xấu hấn sẽ không có biện pháp ,chỉ có thể vô thố ở đó ,lời nào đều không nói được ,thật sự thú vị .

” Nương nương ,lời này nô tài đảm đương không nổi ,huống hồ nương nương cùng nô tài tình huống bất đồng...” Tần Thúc nhú mày suy nghĩ rồi cuộc không biết chính mình nên nói cái gì

Liễu Thanh Đường cũng không muốn nghe hấn nói tiếp ,trực tiếp kéo tay hấn đem hấn ngã vào giường

Tần Thúc bỗng nhiên bị lôi kéo ,cả người nhào vào trên đệm gấm ,dưới chân gấm chính là thân thể Thái Hậu nương nương .Tình huống như vậy hấn làm sao còn nghĩ được bản thân muốn nói chút gì ,huống chi hấn nhin không được liên tưởng đến sách tối hôm qua mình mình ,chỉ cảm thấy tim đập loạn ,thậm chí có khi Thái Hậu nương nương đều có thể nghe thấy được .

Kích động định đứng lên ,Liễu Thanh Đường lại lôi kéo tay hấn không để hấn đi ,Tần Thúc không dám dùng sức rút bàn tay mình ,sợ có thể làm Thái Hậu nương nương ngã ,chỉ có thể đem chính bản thân mình lui ra sau ,ngã ngồi ở bên giường.

Liễu Thanh Đường cười haha ,giơ tay kia của hấn lên.

” Tần Thúc ,người có thể rút tay về thử xem đi.”

Tần Thúc thật bất đắc dĩ thở dài ,nhưng nhìn nàng cười đến vui vẻ như vậy ,hấn lại cảm thấy chính mình chặt vật cũng tốt .

” Nô tài không dám .”

” Người đi đến chậm quá ,ta chỉ muốn kéo người lại gần một chút ,ai biết vừa kéo người liền ngã lại đây.”

Liễu Thanh Đường vừa cười vừa quơ quơ tay Tần Thúc

Tần Thúc ngồi thẳng thân mình ,nhìn động tác của Thái Hậu nương nương ,cảm thấy nàng vui vẻ cười thật sự là làm tâm của hấn nháy mắt liền mềm mại .Nguyên nhân là vì Thái Hậu nương nương ,cho nên hấn không phòng bị ,cũng theo bản năng không dùng tới lực đạo .

” Ân , Tần Thúc tay người là bị thương tổn do giá rét sao?” Liễu Thanh Đường cười đủ bỗng nhiên phát hiện bàn tay đang cầm có chút lạnh lạnh ,hơn nữa ngón tay có chút sưng đỏ ,không khỏi kinh ngạc hỏi.

Thấy Thái Hậu nương nương cầm tay hấn lần qua lột lại xem ,Tần Thúc muốn rút bàn tay sưng đỏ khó coi ra ,nhưng ngoài dự kiến không thể thành công .hấn chỉ có thể dưới cái nhìn của Thái Hậu nương nương giải thích .

” Trong cung nhóm nô tài một nửa khi đến mùa đông đều có thể bị nứt da , nứt da một lần ,những năm tiếp theo cũng dễ dàng tái phát.Năm nay tốt hơn ,chỉ sưng đỏ một chút .”

Trước kia thời điểm hấn là tiểu thái giám .mùa đông không có than hoa để sử dụng ,hơn nữa không thích cùng người khác tụ một chỗ sưởi ấm ,mùa đông là khó khăn nhất ,thường thường ngủ cả một buổi tối mà vẫn không làm cho chân ấm lên , hàng năm đều bị nứt da , nghiêm trọng nhất có một năm hai tay bị nứt còn nứt toác chảy mủ , trên chân cũng giống nhau , da bị vỡ còn dính chặt vào giấy ,ban ngày chạy việc khắp nơi ,ma sát vào giấy rất đau , buổi tối cởi giày sẽ kéo theo một lớp da đi theo.

Vài năm nay ở Từ An Cung chạy việc nhiều ,tuy rằng hàng năm bị tổn thương giá rét tay chân ,nhưng không nghiêm trọng như trước kia .hiện tại làm thái giám thư phòng công việc thật nhẹ nhàng ,cũng không cần đi ngoài gió lạnh ,trên tay chỉ có chút sưng đỏ ,không có bị nứt .

Nếu thật sự bị vỡ da Tần Thúc vạn vạn lần không muốn đem bàn tay khó coi như vậy cho Thái Hậu nương nương nhìn .Hôm nay trước khi đến đây hắn còn ngâm nước ấm một lúc lâu , làm cho hai tay có thể nhìn đỡ hơn .

Liễu Thanh Đường nhẹ nhàng nhéo nhéo tay Tần Thúc ,tuy rằng chưa nói gì ,nhưng lại âm thầm quyết định bảo mama cùng Đào Hiệp , đưa cho hắn than hoa cùng áo bông nhiều hơn chút .

” Nứt da này ta cũng từng bị qua ,ngươi tốt nhất đừng để bị tổn thương khi giá lạnh , đến đây cho tay vào trong chăn cho ấm áp .”

Liễu Thanh Đường nói xong ,không để ý phản kháng mong manh của Tần Thúc cầm hai tay hắn đều cho vào trong chăn

Tần Thúc theo bản năng muốn rút tay ra ngoài ,đã bị Liễu Thanh Đường kéo trở về càng gần hơn , liền đặt lên chính đùi của mình , hắn vô luận như nào cũng không dám động ,sợ nương nương lại làm ra điều gì , chỉ có thể duy trì bản thân ngồi ở giường ,tiếp tục nghe Thái Hậu nương nương cùng hắn nói chuyện phiếm .

” Ta còn nhớ rõ ta trước đây ham chơi ,mùa đông tuyết rơi xuống ,tại thời điểm luyện chữ liền ly khai hạ nhân ,theo cửa sổ thư phòng đi ra ngoài nghịch làm quả cầu tuyết ,phụ thân bỗng nhiên vào được , ta quýnh lên liền đem cầu tuyết giấu trong áo .” Liễu Thanh Đường nhớ lại việc này ,trên mặt mang theo biểu tình vui vẻ .

Tần Thúc vốn bởi việc tay mình đặt trên đùi Thái Hậu nương nương cảm thấy tâm thần không yên ,nhưng khi nghe nàng nói chuyện ,hắn không khỏi bị hấp dẫn ,im lặng nhìn nàng khuôn mặt tràn ngập nét hoài niệm .

” Ta nghĩ phụ thân rất nhanh sẽ đi ,nhưng hắn không đi ,mà là muốn xem ta luyện chữ ,ta chỉ có thể im lặng ngồi đó ,trong lòng ôm tuyết cầu bắt đầu luyện chữ .sau đó cầu tuyết chậm rãi tan ,làm ướt quần áo ta , đông lạnh ta rừng mình liền bị phụ thân phát hiện.”

” Phụ thân hung hăng giáo huấn ta ,hắn đã sớm biết ta chạy ra ngoài chơi ,bởi vì trên cửa sổ có dấu ,dưới bàn học có một chút nước ,tay ta cũng đỏ bừng ,mà hắn không đi là muốn nhìn ta không cho ta đi ra ngoài nghịch ,không nghĩ tới ta đem cầu tuyết giấu trong áo ,bị đông lạnh như vậy còn không nói.”

” hắn cực kì tức giận , nhưng sau thấy tay ta còn có bọng bị lạnh sưng đỏ lên , hắn thật sự đau lòng .mùa đông lạnh như vậy ban đêm đi đến trong viện của ta xem xét vài lần .hắn cho rằng ta đang ngủ không biết ,kỳ thật địa phương bị đông lạnh ngứa không ngủ được , cho nên liền thấy được.”

Liễu Thanh Đường chính mình nói xong , nghĩ đến phụ thân uy nghiêm nửa đêm không ngủ được chạy đến trước cửa viện của mình đi tới đi lui ,lắc đầu bật cười .Quay đầu thấy Tần Thúc không có ý tứ định nói gì ,Liễu Thanh Đường nháy mắt mấy cái nói .

” Tần Thúc ,ngươi sao lại không nói lời nào ? hay là chuyện đó thực không thú vị .”

Tham lam nhìn biểu tình của nàng Tần Thúc ngây ngẩn cả người ,giật mình nói

” Nô tài đáng chết .”

” Quên đi ,ngươi đã không muốn nghe thì thôi , ta kiểm tra xem mấy ngày nay ngươi nhận biết được bao nhiêu chữ .”

hắn không phải không muốn nghe nương nương nói chuyện , hắn thật cao hứng khi biết được chuyện trước đây của nàng ,hắn chỉ là không biết nói cái gì ,hắn sợ chính mình nói điều gì không được thỏa đáng chọc nương nương tức giận , làm hỏng mất nhã hứng của nàng .Chẳng lẽ vẫn là như thế này sao ,chính hắn cũng hiểu được . Tần Thúc há mồm rồi lại ngậm lại ,cảm thấy có chút uể oải ,chính mình cứ nhiên lại làm cho Thái Hậu nương nương mất hứng .

Liễu Thanh Đường không biết hẳn suy nghĩ gì , tùy tay lấy quyển sách Tần Thúc gọi là sách cấm , lật đến một tờ ,ngón tay tinh tế chỉ một chữ hỏi .

” Chữ này là gì ?”

” Thanh ” Tần Thúc rất nhanh trả lời .

” Còn chữ kia thì sao?” Liễu Thanh Đường lại chỉ một cái .

Tần Thúc nhìn chữ ” Đường ” ,giương mắt nhìn , như thế nào đều không nói được . Thanh Đường đúng là khuê danh của Thái Hậu nương nương ,ngày ấy hẳn không có dựa theo ý tứ của nàng kêu , kết quả nương nương thế nhưng nhớ đến tận bây giờ.

” Như thế nào , đơn giản như vậy lại không biết? thật sự làm cho ta quá thất vọng rồi.”

Liễu Thanh Đường cố ý nói xong , Tần Thúc nghe được trong lòng quýnh lên không ý thức liền nói nhanh chữ ” Đường”

” Ghép thành một chỗ đọc là gì ?”

” Thanh.....Đường.”

12. Chương 12

Bệnh của Thái Hậu nương nương tới nhanh mà khỏi cũng nhanh , nằm trên giường mấy ngày liền hoàn toàn tốt lắm ,chẳng qua trong lòng nàng đang tính toán một việc , liền mượn cớ ốm ở Từ An Cung tĩnh dưỡng cho thật tốt .

Hoàng đế mỗi ngày đều đến vấn an ,biểu hiện hẳn một phen hiếu thuận . Nhưng trừ vài câu mẫu hậu tịnh dưỡng bồi bổ thân thể cho tốt , nhi thần tuyệt không làm ấu hậu lo lắng , hẳn tuyệt nhiên không nói một câu về chuyện trên triều .

Nghe tiểu hoàng đế nói này nọ Liễu Thanh Đường liền nhin không được gọi lên một nụ cười ,cười tiểu hoàng đế thật sự nóng vội thu đoạt quyền lợi , giả vờ giả vịt càng ngày càng không giống .những người đó nghĩ muốn thừa cơ lúc nàng ốm làm giảm đi quyền lực của nàng ,nhưng làm cũng quá lộ liễu .hắn cũng không biết vài vị lão thần nóng lòng ,muốn ngay lập tức nắm tiểu hoàng đế trong tay ,bộ đáng thật khó coi .

Trong lòng hiểu rõ ,Liễu Thanh Đường liền ngày ngày giả bệnh ở Từ Ân Cung nhàn nhã vẽ tranh ,luyện chữ ,thời gian còn lại đi hoa viên của Từ An Cung ngắm hoa , mắt lạnh nhìn tiểu hoàng đế ngày càng đắc ý , vài vị đại thần cũng bắt đầu xao động nghĩ dọn dẹp tiểu hoàng đế mở rộng thế lực của mình .

Liễu Thanh Đường không vội ,nhưng Đào Hiệp tâm tư đơn thuần thì bắt đầu nóng nảy .Đào Hiệp là người quản lý mua bán bên ngoài ,cùng với mama quản lý trong cung là khác nhau ,nên không thường xuất hiện trước mặt nàng .Hơn nữa Đào Hiệp so với mama lại càng thêm tùy tiện ,tính tình nóng nảy , thấy chủ tử sinh bệnh bị những người kia đoạt quyền ,nàng liền không nhin được chạy đến nội điện đi tới đi lui trước mặt Liễu Thanh Đường .

Đào Hiệp cùng với mama đều là theo hầu hạ Liễu Thánh Đường từ nhỏ đến giờ ,Liễu Thánh Đường tự nhiên cũng hiểu biết nàng , thấy nàng như vậy hơi nghĩ một chút liền biết nàng vì chuyện gì mà đến .

Vừa vẽ xong bức Ngạo Tuyết Đông Mai Đồ , Liễu Thanh Đường buông bút , Đào hiệp vẽ mặt ân cần chào đón khen nói .

” Chủ tử người vẽ càng ngày càng tốt , đông mai so với ở ngoài còn muốn thanh lệ ngạo nghễ hơn ba phần đấy!”

” Được rồi ,chủ tử người còn không biết tâm tư người sao , an tâm nhìn đi ,chủ tử người cũng không phải người chỉ biết chờ người khác đến khi dễ.”

Thời điểm nói lời này trên mặt Liễu Thanh Đường thần sắc tự tin dị thường chói mắt ,thân hình gầy yếu hiện lên một cỗ khí sắc bén.

Đào Hiệp cười hắc hắc , nháy mắt với mama đang đứng hầu hạ một bên ,miệng nhing hót nói .

” Nhóm nô tỳ đều tin tưởng hủ tử ,lần này nô tỳ đến là để báo lại với chủ tử , bên ngoài đưa tin tức đến ,nói là tất cả đã chuẩn bị tốt rồi.”

Liều Thanh Đường nghe vậy cười nhẹ nói

” Ngày mai lâm triều Đào Hiệp người lên chuẩn bị phượng liên cho tốt , ai gia cũng không thể lười nhác mãi đúng không.”

Làm cho bọn họ náo loạn một tháng ,thời điểm này nàng cũng nên thay bọn họ giãn gân cốt ,nếu không bọn họ đều đã quên , năm đó nàng như thế nào định hoàng đế vào vị trí này .

Liếc mắt thấy Tần Thúc đứng im lặng ở một góc sáng sủa ,lại nhìn bức vẽ Đông Mai Đồ ,Liều Thanh Đường mở miệng nói với mama cùng Đào Hiệp .

” Hai người lâu lắm cũng không nói chuyện với nhau rồi ,thừa dịp hôm nay , đi ra ngoài nói chuyện một chút đi .”

Bởi vì nàng nói cố ý vô tình nhìn Tần Thúc ,mama cùng Đào Hiệp cũng theo bản năng lặng lẽ nhìn thoáng qua người mặc quần áo sắc tím ở góc sáng sủa .Cực kì thức thời mama lập tức cười kéo Đào Hiệp cáo lui.

Đào Hiệp nhìn không chớp mắt tiêu sái đi ra nội điện ,vừa đi vào phòng liền lập tức thay đổi nét mặt nhỏ giọng kích động hỏi .

” Tỷ tỷ thái giám bên người chủ tử là chuyện gì xảy ra ! Ta giống như phát hiện ra cái gì ! Có phải như ta nghĩ hay không ,có phải hay không ,có phải hay không , ân mau nói cho ta biết!”

” Người đã nhìn thấy ,còn hỏi ta làm gì?”

Mama cười liền đưa nàng chén trà

” Mấy ngày nay ta ở bên nhìn ,cảm thấy chủ tử đối với Tần Thúc này là thật tình , thường xuyên triệu hần làm bạn không nói ,lại dị thường quan tâm hần .Lại lo nghĩ hần văn chương không đủ , lo lắng hần tổn thương do giá rét chân tay ,còn tự mình viết quyển sách mẫu dạy hần biết chữ .Người ngấm lại chủ tử từ nhỏ đến lớn trừ bỏ lão gia cùng đại tiểu thư có bao giờ quan tâm ai quá như vậy?”

Đào Hiệp ngồi xuống , sắc mặt vẫn còn kích động nói

” Chủ tử là người có người thương là tốt nhất ,nhưng thật ra tỷ tỷ có cảm thấy Tần Thúc đột nhiên thành người thương của chủ tử ,có cảm thấy ủy khuất ?”

Thấy nàng vẻ mặt trêu tức , mama như cũ cười nhìn nàng ,nhìn xem nàng thu hồi nụ cười ho khan vài tiếng ôm chần uống cha ,mama lúc này mới thở dài nói .

” Đừng nói đến tỷ tỷ người ,chủ tử đối với chúng ta trước nay đều vô cùng tốt ,khi đó gian nan như vậy cũng đều che chở cho chúng ta , ta cả đời này đều nhớ kỹ chủ tử tốt với chúng ta như nào .Ta chỉ lo lắng Tần Thúc hần không đáng tin cậy ,nếu như hần chỉ lợi dụng để tiếp cận ,chủ tử đối với hần để ý như vậy ,nếu thực sự vạn nhất có chuyện ,chủ tử có bao nhiêu khó chịu.”

” Ai ,tỷ tỷ luôn như vậy thích quan tâm ,chủ tử nếu đã thích hần vậy chúng tỏ chủ tử tin hần .Chủ tử chúng ta thông minh như vậy , làm sao sẽ có chuyện ,tỷ tỷ người mau buông tâm đi .Hơn nữa ta xem Tần Thúc kia nhìn hần không thấy hần cười ,nhưng ánh mắt nhìn chủ tử chúng ta cũng không bình thường.” Đào Hiệp chép chép miệng bày ra thần sắc ý vị thâm trường .

” Ta thấy người đi ra ngoài một thời gian ,cũng không thấy người có thêm chút nào thận trọng , đối với loại sự tình này cũng cảm thấy hứng thú ,cũng không sợ xấu hổ.”

Mama cười nhìn nàng , vẫn có chút ko lắng nói

” Còn có chính là Tần Thúc hần không biết bắt đầu như nào hầu hạ chủ tử , ta cũng đã chỉ điểm cho hần , nhưng hiện tại vẫn không thấy hần hầu hạ chủ tử thật tốt ,ta lo lắng có phải hần căn bản là đầu gỗ , cũng không thấy hần với chủ tử có bao nhiêu thân thiện ,thật sự không rõ vì sao chủ tử lại coi trọng hần ,nếu không với thân phận chủ tử ,Ngụy tướng quân cùng Dương.....quên đi , không nói chuyện này nữa .”

Nhận thấy chính mình vượt quá phận sự , mama dừng lại câu chuyện thở dài.

” Thôi đi ,ta thấy chủ tử cùng với hai vị kia cho tới bây giờ không có cảm giác , nhưng Tần Thúc ta cảm thấy cùng chủ tử xứng đôi chút , nói không chừng chủ tử lại yêu thích tính cách này của hần.”

Đạo Hiệp thập phần lạc quan ,kéo mama liền càng thêm nhỏ giọng dò hỏi

” Ôi chào tỷ tỷ tốt của ta ,người nói chủ tử có phải hay không thường cùng vị kia một mình ở chung? Bọn họ có phải hay không lúc này liền Ân khụ khụ , nói uội nghe một chút.”

” Càng nói càng không ra thể thống gì ,tốt lắm chuyện dừng lại ở đây .”

mama tự giác hôm nay nói hơi nhiều ,vội vàng cầm điểm tâm trên bàn ngăn chặn Đào Hiệp mở miệng .Nuốt xuống điểm tâm Đào Hiệp cũng không hỏi ,bất quá nàng nhướng nhướng lông mày ,hiển nhiên là trong lòng có suy nghĩ không hay ho ,mama nhin không được đành xoay mặt đi không nhin nổi vị muội muội quá hào phóng này nữa .

Đào Hiệp tưởng tượng Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc ở chung sẽ phát sinh chuyện , thật sự chuyện gì cũng không phát sinh.

Cho dù Liễu Thanh Đường mấy ngày nay động chân động tay với Tần Thúc , cầm tay sờ mặt ,nhưng chỉ là muốn nhìn biểu tình của hần mà thôi ,cái loại sự tình này nàng thật đúng là không có nghĩ nhiều như vậy .

Về phần Tần Thúc , có thể đã hơi có chút thích ứng thân cận như vậy , đối với hần mà nói cũng đã là thực giỏi ,chủ động dựa theo xuân cung đồ hầu hạ nương nương ? không chỉ cần ngấm lại hần liền cảm thấy chính mình càng dơ bẩn ,ở trước mặt Thái Hậu nương nương không dám nâng đầu đứng dậy .

Liễu Thanh Đường kiếp trước tâm tư đều dồn hết trên triều , đối loại sự tình này không hiểu ,huống chi đối phương là thái giám ,nàng thậm chí cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới có một ngày cùng hần làm sự tình kia , Tần Thúc còn bị Thái Hậu nương nương vây trong trạng thái đùa giỡn nội tâm đấu tranh mâu thuẫn .Theo căn bản loại sự tình này hai người đều mê mê ,tĩnh tĩnh ,thập phần thuần khiết ,chính là nắm tay ,ngẫu nhiên hôn nhẹ vẫn là khi Liễu Thanh Đường bị hần chọc mới cố ý dọa hần.

Tỷ như giờ phút này , hai người ở trong phòng thập phần thuần khiết

” Mau lại đây một chút !”

” Nô tài không dám mạo phạm nương....”

” Đều đã chuẩn bị lâu như vậy vẫn không dám?”

” Nay ,nô tài còn chưa rửa tay .”

” Chính là thử xem ,cho dù làm không tốt , có dấu vết bị dơ ta cũng không trách người ,mau tới.”

” Nô....”

” Người còn muốn ta cầm bao lấy ? Nhất định phải ai gia tự mình cầm tay người động ? Mau tới đây dựa theo lời ai gia nói mà động thủ.”

Theo ” Ta” lại biến thành ” Ai gia” đã nói lên việc này không có đùa.

Tần Thúc tiến lên tiếp nhận mực bút trong tay Thái Hậu nương nương , đối với bức họa Đông Mai Đồ thật lâu không dám hạ tay .

Thái Hậu nương nương ở kinh nổi danh là tài nữ ,không chỉ có thân phận cao quý , mà còn thi họa đều tuyệt .Ngày thường nàng thích luyện chữ ,khó khăn lắm mới vẽ một bức ,ở ngoài cung là vạn kim khó cầu ,nghe nói chỉ có những gia tộc vài trăm năm mới được Thái Hậu nương nương ban thưởng bản vẽ đẹp ,những người khác trong triều địa vị hơi thấp hoặc một ít đại thần cũng cực ít người có thể nhìn thấy .

Mà nay , bức họa khó ó được lại ở trước mặt hần ,Thái Hậu nương nương lại muốn hần đề chữ ở trên đó . hần luyện chữ mới được một tháng ,nhìn qua mặc dù có chút được ,nhưng còn xa mới có thể sánh với Thái Hậu nương nương viết ,nếu thật sự viết lên bức họa này sẽ bị phá hủy.

Thái Hậu nương nương vẽ mãi đến giờ Ngọ mới xong ,hắn như thế nào có thể ngoan tuyệt đi hủy hoại bức tranh , tựa như hắn không nghĩ thân thể bị tàn phá hèn mọn của mình đi đụng chạm thân thể nương nương ,loại tự ti cùng với tình yêu đã muốn khắc sâu vào lòng hắn nhiều năm , không dễ dàng thay đổi được.

” Ta cảm thấy có chút đói bụng ,nếu người không viết , ta chỉ có thể ở nơi này chờ người chừng nào viết xong mới đi dùng bữa.”

Liễu Thanh Đường sớm biết được cách làm như nào để có thể trấn trụ hắn ,nhìn lên không sai biệt lắm ,chậm rãi hướng vai hắn tựa ,ghé vào lỗ tai hắn nói .

Tần Thúc quả nhiên không hề do dự hạ bút , bất quá hắn không có đề ở chính bức tranh mà tìm chỗ bên cạnh viết

Tần Thúc ngoài ý muốn nghe lời .Liễu Thanh Đường tựa vào bờ vai cứng ngắt của hắn ,nhìn hắn đối với bức họa kia bộ dáng cẩn thận , bỗng nhiên nghĩ muốn quấy rối .Vì thế sau khi trọng sinh nàng càng ngày càng tùy tâm sở dục ,làm theo ý mình , đột nhiên tiến lên cắn nhẹ lỗ tai Tần Thúc .

Tần Thúc chính mình thật cẩn thận sợ hủy đi bức họa , bị Thái Hậu nương nương đột nhiên trêu chọc ,ngay tại trên giấy để lại một nét mực chói mắt .Nhìn bức Đông Mai Đồ không hợp với nét mực ,trong lòng hắn tràn đầy bất đắc dĩ .Bất luận hắn cẩn thận như nào đều ở trên giấy lưu lại vết mực .

Đúng vậy ,bất luận hắn cẩn thận như nào ,đều đã mang đến Thái Hậu nương nương một vết đen ,trong lòng tràn đầy chua xót ,lại có một cổ không cam lòng ,hắn vì sao đều không thể làm tốt mọi chuyện?

Liễu Thanh Đường từ lúc nhìn nét mực kia xuất hiện liền dựa vào vai hắn nở nụ cười ,hoàn toàn không có cảm giác áy náy khi chính mình tạo thành cục diện như vậy . Nàng ôm Tần Thúc cười ,cười không ngừng khiến Tần Thúc hoảng hốt

Nhưng hoảng hốt hơn còn ở phía sau , bởi vì nàng cười đủ liền ghé tai hắn nói

” Ta nói đây không phải vết mực ,nó sẽ không phải vết mực .”

Còn thật sự nhấn mạnh lời nói

” Nếu người không tin ,ngày mai ta sẽ cho người nhìn xem.”

13. Chương 13

Mùa đông ở kinh thành ,thời tiết luôn ẩm đạm giống như vĩnh viễn không thể sáng ,làm cho các đại thần sáng sớm mạo hiểm giá lạnh tiến cung lâm triều đều cảm thấy trong lòng buồn bực .Điện tiền một tiếng chuông vang lên ,nặng nề quanh quẩn tại cung điện ,dư âm thật lâu không dứt .Bên này tiếng chuông truyền đến một trận lạnh thấu xương ,thổi trúng thêm đá bạch ngọc ,các đại thần rụt lui cổ , từng người một dựa theo chức phẩm cao thấp đi vào bên trong điện

Đại điện rộng lớn uy nghiêm phía trên ,bách quan phân loại hai bên đối với hoàng đế phía trên khom người .Hoàng đế mới mười hai tuổi ,ngồi ở ghế long lưu kim chỉ chiếm một bộ phận nhỏ , tuổi tuy nhỏ nhưng đã có được mười phần khí thế ,ngồi ngay ngắn ở đó ,thân thể thẳng thắn ,sắc mặt nghiêm túc.

Bất quá nói đến nay mọi người đều thấy tình thế rõ ràng ,luôn luôn cầm giữ triều chính là hai vị đại thần phụ tá địa vị ngang nhau ,Thái Hậu nương nương cáo ốm ,rất nhiều người đều đoán nàng rốt cuộc yếu thế lui ra khỏi triều chính .Kể từ đó hoàng đế tuổi còn nhỏ ,trong triều mọi chuyện còn không phải nghe lời hai vị lão thần . Lại nói lời đại bất kính vài năm sau triều đình không chừng chính là của hai nhà Vương ,Phùng.

Nhưng là cũng có chút tâm tư linh hoạt cảm thấy Thái Hậu nương nương sẽ không như vậy dễ dàng buông tay triều chính , thúc thủ làm quan lại .Bởi vậy mấy ngày nay đều gắt gao nhắm mắt làm ngơ ,miễn cho vị tâm ngoan thủ lạt kia tính sổ ,họa là tự mình làm ra .

Cho dù trôi qua vài năm ,ai có thể không biết năm đó Thái Hậu nương nương trực tiếp ở yến tiệc chém vương gia Tiêu Nam Hòa ,cùng lúc ấy còn liên lụy hơn mười vị đại thần đều bị giết cả .Vị Vương gia trên

người tội danh phản nghịch ai dám so đo thật giả ,dù sao hắn chết đi cũng chỉ còn lại Liễu gia cùng tiểu hoàng tử Tiêu Hoài Húc kế vị ,ai dám tìm không thoải mái ,nói không chừng liền cho hắn vào tội mưu phản.

Nhưng là qua mấy năm nay ,Thái Hậu đối với hai vị phụ tá cũng cho rất nhiều mặt mũi ,khắp nơi khiêm nhường không nói ,trước đó vài ngày còn buông tay tiểu hoàng đế ,xử lý chính vụ cũng bảo hắn đi thỉnh giáo hai vị phụ tá .không có người đoán được vị Thái Hậu nương nương trong hồ lô có gì , thật lòng lui về hay chỉ là hư tình giả ý khiêm nhượng ,bất quá đã có nhiều người hướng về hai vị phụ tá .

Ở đây trong hoàn cảnh này đứng đầu bách quan là hai vị phụ tá ,không nói lời nào ,cũng không có người dám lên tiếng. Bởi vậy lâm triều trong nửa canh giờ ,mọi người đều nghe quan viên tư lễ tiến hành ca tụng công đức.

Bỗng nhiên ngoài điện truyền đến một trận ồn ào náo động . Có thái giám xướng.

” Thái Hậu nương nương đến .” âm thanh trùng trùng điệp điệp

Tiếp theo chỉ thấy một vị trang phục giai nhân được thái giám nâng tay giúp đỡ , phía sau là hai vị đại cung nữ thân nhiên đi vào điện .

Trong điện đột nhiên an tĩnh lại ,giọng nói của viên quan tư lễ ở phía trên bị tắt ở cổ họng ,bỗng dưng tắt bật sắc mặt đỏ bừng .Yên lặng trong chốc lát ,mọi người lúc này mới phản ứng lại ,nhất tề hô .

” Thái Hậu nương nương thiên tuế .”

tiểu hoàng đế cũng ngoài ý muốn đứng lên đi về phía trước vài bước.

” Mẫu hậu ,ngài....” Như thế nào đến đây ,lời nói mới được một nửa liền nuốt trở lại , trên mặt thay đổi biểu tình quan tâm nói.

” Mẫu hậu nương nương , thân thể người đã tốt hơn chưa?”

” Nếu không tốt ,chỉ sợ các vị ái khanh đều đã quên còn có Thái Hậu phụ tá hoàng đế .” Liễu Thanh Đường cố ý nói ,nhìn cũng không nhìn quan viên hai bên dè dặt thân mình ,thẳng hướng long ý hoàng đế ,phía dưới có chuẩn bị ghế dựa .

” Mẫu hậu nói đùa.” Tiểu hoàng đế biểu tình có chút mất tự nhiên ,nhưng lập tức lại mang theo ý cười nói .

” Mẫu hậu đến đây nhi thần cũng yên tâm lại , mẫu hậu không ở đây vẫn cảm thấy trong lòng không yên .chuyện gì làm cũng không tốt .Cũng may mấy ngày nay nhờ phúc mẫu hậu ,trong triều cao thấp đều an ổn ,không có đại sự gì ,nếu không nhi thần thật không có mặt mũi gặp mẫu hậu.”

” Trong triều cao thấp đều an ổn? Xem ra việc này hoàng đế quả thật không biết.”

Liễu Thanh Đường thân nhiên nói ,cũng không quản tiểu hoàng đế sau khi nghe xong lời này có biểu tình gì ,trực tiếp hướng một vị lão giả sáu mươi nói .

” Phùng thủ phụ ,ai gia hôm qua nghe thấy một sự kiện ,việc này thực làm cho ai gia đau lòng ,không biết Phùng thủ phụ có biết không?”

Phùng thủ phụ trong lòng nhảy dựng ,thầm nghĩ hay là sự kiện kia bị biết được ,nhưng là ngẫm lại chính mình làm không có sơ hở mới miễn cưỡng an tâm ,khôn mặt mang theo nghi hoặc cúi người nói .

” Lão thần sợ hãi ,không biết Thái Hậu nương nương muốn chỉ chuyện gì .”

” Công tử Phùng gia hôm qua ở phố bắc đánh chết một người trong trà lâu ,chẳng lẽ Phùng thủ phụ không biết?”

Liễu Thanh Đường nội tâm cười nhạo , trên mặt kinh ngạc.

Trong lòng thầm kêu không tốt , Phùng thủ phụ thoáng nghĩ nghĩ liền cắn răng nói .

” Tội thần đáng chết ,không biết nghịch tử cũng dám gian dối giết người .Đều là tội thần dạy con bất lực ,thỉnh Thái Hậu nương nương trách phạt ,nhưng là thỉnh nương nương xem xét lão thần cả đời vì tiên đế ,vì Nam Triều cống hiến ,tha cho nghiệt tử kia một mạng ,tội thần nguyện bị phạt thay.”

hắn biết rõ Thái Hậu nương nương bất luận như thế nào đều sẽ lấy hắn khai đao .Mấy ngày nay nàng làm ra hành động muốn thoát lương làm cho bọn họ đắc ý ,sau đó dẫn bọn họ vào con đường chết ,hắn cùng vị lão nhân Vương gia đã thành tinh tất nhiên sẽ không bị ảnh hưởng ,nhưng người nhà cùng với môn hộ lại không biết điều ,không thể giống như bọn họ cẩn thận .Nghịch tử kia ý thế hắn ở trong triều thế lực càng lớn càng ngày càng ương bướng kiêu ngạo , hôm qua cuối cùng cũng gây ra tai họa .

Nay nghĩ đến ,cho dù hôm qua hắn có cẩn thận chuẩn bị đi nữa ,Thái Hậu nương nương vẫn đang nhìn chằm chằm ,hoặc nói đây là cái bẫy nhằm vào bọn họ .Nếu hắn hiện tại không tiếp thu ,Thái Hậu lại xuất thêm ra chứng cứ gì đó ,hắn cũng sẽ bị làm cho u mê đi .

Phùng thủ phụ nói lời tha thiết ,nói xong còn run run quỳ xuống chảy ra nước mắt hối hận .Nhưng trong lòng hắn lại âm thầm mắng Thái Hậu cường thế ,nếu không phải dưới gối hắn chỉ có một đứa con ,hơn nữa mình con đã là lão niên tử ,hắn thật sự hận không thể đánh chết đứa con không có đầu óc kia .

Tư thế của lão nhân tuổi tác đã cao , Liễu Thanh Đường không có một tia động dung ,nàng biết vị Phùng thủ phụ suy nghĩ gì ,bất quá ý lại hắn là người tiên đế tự tay cất nhắc ,cùng với tiểu hoàng đế tín nhiệm hai người bọn hắn ,nghĩ nàng sẽ không thật sự không để ý tiểu hoàng đế cùng hắn so đo ,lấy lui làm tiến thối.

Quả nhiên không đợi Liễu Thanh Đường tỏ thái độ , tiểu hoàng đế còn có chút chần chờ nói .

” Phùng thủ phụ cùng là thương con vì con mà sốt ruột , xem hắn nhiều năm qua vì nước vì dân không bằng liền miễn Phùng công tử tội chết?”

” Người là hoàng đế Nam Triều ,thiên hạ dân chúng đều là con dân của người ,nay hoàng đế nói như thế ,làm sao có thể cấp dân chúng thiên hạ một cái công đạo?Nếu phạm tội giết người chỉ cần nhỏ nhỏ khiến trách vậy luật lệ quốc pháp ở đâu?”

Liễu Thanh Đường không chút khách khí phản bác tiểu hoàng đế ,đến nay ,nàng còn có gì phải cố kỵ , hoàng đế đã không muốn để ý đến nàng .hắn đã không nghĩ cho nàng thể diện ,nàng cũng không cần che chở cho hắn .

Liễu Thanh Đường quay đầu cất cao giọng nói.

” Phạm tội giết người theo luật nên chém , nhưng Phùng thủ phụ đứng đầu bách quan ,lão thần được tiên đế phó thác ,trong nhà lại nảy ra có sự này ,vốn nên bãi quan ,nhưng niệm tình hắn là lão thần ,hôm nay quân pháp bất vị thân ,vì thiên hạ làm gương ,ưu khuyết điểm hoàng đế sẽ không truy cứu.”

Kiếp trước Liễu Thanh Đường biết chuyện này đã là hồi lâu về sau ,lúc ấy nàng vì hoàng đế cháu ngoại trai thỉnh cầu ,không truy cứu chuyện này .Lần này nàng không có ý buông tha nhược điểm này .Bởi vì thời gian qua lâu lắm ,không nhớ rõ thời gian cụ thể ,nàng liền phái người nhìn Phùng gia chằm chằm .Theo hôm qua có tin tức truyền đến ,nàng hôm nay liền lên triều vấn tội ,cho dù không thể chém hắn,cũng muốn hắn đại thương nguyên khí.

Nghĩ đến chuyện kiếp trước ,ánh mắt Liễu Thanh Đường liền mang hàn khí ,nếu không phải trọng sinh trở về cho chính mình thời gian một tháng bình phục tâm tình, hiểu rõ sự việc ,chỉ sợ nàng hiện tại không khống chế hậu quả trực tiếp chống lại hai lão hồ ly .Từng bước bước một ,nàng muốn hai người này thân bại danh liệt ,tan cửa nát nhà.

Phùng thủ phụ nét mặt cứng ngắt ,đến hiện tại hắn mới ý thức được Thái Hậu có cái gì không giống bình thường .Lần này dĩ nhiên là một chút cũng không vì tiểu hoàng đế cùng với thanh danh của chính mình lo lắng , nét mặt hắn chợt bị xé rách một bộ dáng lo lắng .

Cho dù không dám tin giờ phút này Phùng thủ phụ cũng chỉ có thể cắn răng tạ ơn ,sau đó cả người run run đứng lên ,trong đầu nghĩ nhanh làm như nào để bảo hộ huyết mạch suy nhất.

” Ngụy chính.”

” Có vi thần .” một gã nam tử thân quan bào cao lớn theo đội ngũ ở giữa đứng ra.

” Tự người đi Phùng gia bắt phạm nhân ,sau đó áp giải ngộ môn tức khắc trảm .”

” Vi thần tuân chỉ.”

Liều Thanh Đường nói xong ,Phùng thủ phụ liền kiềng chế không được ,hắn vốn tưởng rằng như thế nào cũng nên chờ một đoạn thời gian ,sau đó hắn có thể lợi dụng trong khoảng thời gian này nghĩ biện pháp ,không nghĩ tới Thái hậu lập tức phái Ngụy Chính ,quyết tâm cản Phùng gia ở phía sau .

Phùng thủ phụ sắc mặt nặng nề ,hướng phía sau làm dấu tay .Lập tức có một gã quan viên đứng ra khẳng khái trần tình

” Thái Hậu nương nương , theo luật lệ phạm nhân phải ở trong ngục trong ba tháng ,sau đó quyết định mới trảm .Thái Hậu nương nương như thế vội vàng quyết định , kì thực có chút không ổn....”

Liều Thanh Đường xem cũng không cần nhìn vị quan viên ,không đợi hắn nói xong trực tiếp hướng Ngụy Chính nói

” Thượng tư pháp vi phạm ý chỉ của ai gia , ý đồ bao che tội phạm ,hôm nay tước đoạt mũ quan , vĩnh viễn không cho phép vào triều ,tha xuống đi .”

Chúng đại thần đều chóng váng ,Thượng tư pháp đứng ra nói chuyện cũng ngây ngẩn cả người .Cho dù bọn họ đều biết Thái Hậu nương nương thủ đoạn cường ngạnh , nhưng chưa bao giờ như vậy ,không phân rõ phải trái ,đơn giản hắn nói vài câu sẽ bị đoạt đi chức quan.

Đợi cho binh lính ngoài điện tiến vào ,mà hắn thấy Phùng thủ phụ lại không hề có động tĩnh ,Thượng tư pháp mới mang mặt phần nô hô.

” Thái Hậu nương nương ! Vi thần cũng không có làm cái gì sai ,vi thần không phụ .Như thế không hề có nguyên do đã giết hại thần tử ,cùng yêu cơ triều trước khác gì nhau ,giang sơn Nam Triều đều bị hủy trong tay một người đàn bà ô ô ô....”

Bị Ngụy Chính tự mình tiến lên bịt miệng tha rời khỏi , trên đại điện không còn một thần tử dám bước ra khỏi hàng nói chuyện .Vừa mới bắt đầu nhìn quan viên bên Phùng thủ phụ thủ thế chuẩn bị đi theo Thượng tư pháp nói chuyện cũng đều rút đầu trở về , đầu cúi thấp không thể thấp hơn ,sợ Thái Hậu nương nương phát tác.

Liều Thanh Đường nhớ rõ Thượng tư pháp này , kiếp trước vì lấy lòng hai lão hồ ly kia , bày ra một đồng lớn tội danh gán cho phụ thân cùng ca ca .Từng tội danh không thể phát sinh đều được gán loạn lên lưng phụ thân

Ngôn quan đáng sợ nhất chính là cái miệng cùng tay cầm bút .Nếu hắn muốn vì hai lão hồ ly kia bán mạng ,đời này liền vĩnh viễn ngậm miệng lại cũng tốt lắm.

Thái Hậu nương nương không nói , tiểu hoàng đế sắc mặt tái nhợt đứng một bên ,hai vị thủ phụ sắc mặt khó coi , trong điện không khí ngưng trệ làm cho người ta hít thở không thông .Liền ngay cả quan viên bên Liều Thanh Đường đều bắt đầu âm thầm kêu khổ .Cố tình mấy ngày nay phụ thân Thái Hậu nương nương Liều Hạo gia cáo bệnh ở nhà tĩnh dưỡng , căn bản không có người có thể ngăn lại một chút tính khí Thái Hậu nương nương.

Cũng may không có làm cho những người này lo lắng đề phòng bao lâu , Liều Thanh Đường mỉm cười ngồi vào ghế chính mình .Chúng thần tử nơm nớp lo sợ nhất thời buông lỏng thân mình.

Liếc về phía sau cúi đầu xem mũi chân Tần Thúc ,Liều Thanh Đường ngoắc tay bảo mama phía sau mở trên tay một bức họa .

Theo bức họa cuộn tròn dần dần được mở , huyết sắc hàn mai xuất hiện trước mắt mọi người , còn có chỗ kia thấy được một vết mực .

’ Ai gia gần đây nhàn hạ liền vẽ một bức , các khanh cảm thấy như thế nào?’

.....

trên đường ngồi trên phượng liền hồi Từ An Cung ,bắt đầu nổi lên những bông tuyết nhỏ .Có mảnh bông tuyết nhỏ len lỏi vào trong phượng liền ,Liều Thanh Đường xuất thần nhìn bông tuyết vương vào màn liền tức khắc hòa tan ,từ từ trở dài

14. Chương 14

Liều Thanh Đường trở về Từ An Cung liền vào thư phòng một mình luyện chữ ,nàng cũng không phân phó người hầu hạ ,Tần Thúc, ,mama ,Đào Hiệp ba người đều chỉ đợi ở gian bên ngoài ,không dám đi vào quấy rầy.

Thấy đã đến buổi trưa ,bên ngoài bông tuyết bay lả tả không có ý tứ ngừng lại ,ngược lại càng rơi xuống càng lớn ,rất nhanh liền bao trùm hành lang Từ An Cung .Sắc trời nặng nề ngược lại thoát nhìn liền như chạng vạng bình thường .

Mama nhìn sắc trời ,vào trong phòng đốt đèn cho Liều Thanh Đường ,còn lại Đào Hiệp đi đến trong viện ,nhẹ giọng phân phó tiểu cung nữ ,tiểu thái giám nhẹ nhàng chân tay ,đừng làm ra tiếng vang.

Chỉ có một mình Tần Thúc ở gian ngoài lẳng lặng đứng chờ ,chờ Thái Hậu nương nương có chuyện gì phân phó .Lò sưởi tay nho nhỏ đã sắp muốn lạnh ,chỉ còn lại chút độ ấm .Tần Thúc vớt ve lò sưởi tay có chút thất thần ,hắn nhớ tới buổi sáng hôm nay ,trước khi lâm triều .hắn cũng như bây giờ đứng ở gian ngoài chờ Thái Hậu nương nương ,đang nghe mama phân phó chuẩn bị cho Thái Hậu nương nương lò sưởi cầm tay.

Nhưng thẳng đến khi hắn đi theo phượng liền Thái Hậu nương nương ra khỏi Từ An Cung .Thái Hậu nương nương cũng không có ý tứ muốn hắn đưa lò sưởi cầm tay .hắn cầm lò sưởi tay lặng lẽ hỏi ý kiến mama ,lại nghe nàng nói .

” Thái Hậu nương nương trước giờ không cầm lò sưởi tay ,nhưng hôm nay lại kêu ta chuẩn bị ,còn chỉ tên người cầm .”

nói đến đây ,Tần Thúc sao lại không hiểu ,Thái Hậu nương nương là cố ý vì hắn chuẩn bị ,đại khái là vì thấy tay hắn bị tổn thương do giá rét .

Tần Thúc bước đi thất thần ,trên đường đến chính điện ,hắn đều không thể khống chế được ngấm trộm Thái Hậu nương nương phía trước .Cho dù Thái Hậu nương nương ngồi trên phượng liền ,chỉ có thể nhìn được thân ảnh mơ hồ của nàng ,hắn cũng không thể dời ánh mắt .Bởi vì trong tay áo có lò sưởi cầm tay ,hắn cảm thấy xung quanh gió lạnh thổi vù vù mà toàn thân hắn đều thấy ấm áp dễ chịu .

Mấy ngày nay ,Thái Hậu nương nương đối với hắn thật đặc biệt ,cùng với Thái Hậu nương nương nhiều năm cao cao tại thượng không giống nhau .Có nhiều thêm tiên khí linh động ,làm cho hắn có cảm giác chỉ cần chính mình tiến về phía trước ,chỉ có thể chạm vào ảo giác .Mà hôm nay ở trên chính điện hắn lại thấy được Thái Hậu nương nương của hơn một tháng trước ,kiêu sa ,cao ngạo không người có thể tới gần.

Trước kia hắn âm thầm mến mộ nương nương ,cảm thấy nàng cao quý như vậy vốn nên đứng ở đài cao ,khiến cho người khác kính sợ .Nhưng hôm này ,hắn đứng phía sau nàng ,nhìn nàng thẳng lưng ngẩng cao đầu , lại cảm thấy trong lòng có cảm giác đau nhức kỳ quái .

Thái Hậu nương nương như vậy có lẽ mệt chết đi .Cho dù nàng một chút cũng không yếu thế , rõ ràng lưu loát xử trí Phùng thủ phụ cùng với Thương tư pháp ,làm cho chúng đại thần thậm chí hoàng đế cũng không dám nói một lời nào ,Tần Thúc vẫn cảm thấy Thái Hậu nương nương không vui vẻ .

Thái Hậu nương nương tuy rằng không nói gì ,nhưng sau khi trở về vẫn một mình luyện chữ ,có thấy được nàng quả thật không vui .

Thái Hậu nương nương tuy rằng không nói gì nhưng sau khi trở về vẫn một mình ở thư phòng luyện chữ ,có thể thấy được nàng quả thật là không vui .hắn không biết nàng vì cái gì không vui ,không biết nàng vì cái gì mà buồn rầu ,thời điểm này hắn căn bản không có chút phương pháp gì giúp nàng .

Ở trong lòng hắn tựa hồ có giọng nói .

” Ở lại bên cạnh người Thái Hậu nương nương ,nhìn nàng ”

Hy vọng xa vời càng ngày càng lớn trong lòng chậm rãi nảy sinh .hắn muốn trở thành người có thể làm cho nương nương dựa vào ,chuyện gì nàng phải làm mà không muốn làm hắn sẽ vì nàng làm ,chuyện gì khó xử hắn sẽ vì nàng giải quyết .Nàng sẽ không cần phải gồng người ,một mình đối mặt .

Tuyệt lại chậm rãi rơi ,Liễu Thánh Đường ở trong nội thất viết xong đệ thập phúc chữ ,rốt cuộc thở phào một hơi ,dùng bút vuốt ve cổ tay.

Nàng có thói quen chỉ cần tâm tình không tốt hoặc có chuyện gì suy nghĩ không rõ liền luyện chữ ,lắng đọng lại tâm tình của mình .Hôm nay là lần đầu tiên nhìn đến hai vị thủ phụ sau khi nàng trọng sinh ,nàng so với trong suy nghĩ của mình còn bình tĩnh hơn .

Nếu cái chết của nàng là vì hoàng đế không vui khi nàng vẫn áp chế quân hãn ,như vậy cái chết của phụ thân cùng ca ca chính là bởi vì hai vị thủ phụ e ngại bọn họ nắm giữ quyền lực trong triều .Phụ thân tuy rằng chức quan thấp ,nhưng ở trong quân rất có uy danh ,vài vị tướng quân đều là môn sinh của hãn ,hai người kia như thế nào có thể không sợ.

Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này ,Liễu Thanh Đường không thể chịu được chính là bản thân mình giúp đỡ người mà lại khiến thân nhân chịu thương tổn .Cho nên lần này nàng có thể không thương tổn hoàng đế ,nhưng nhất định phải làm cho những người kiếp trước tổn thương phụ thân cùng ca ca toàn bộ đều nhận trừng phạt thích đáng .Nếu nàng một lòng vì hoàng đế vì triều đình cuối cùng lại bị gán tội danh mưu nghịch dẫn tới kết cục là chết ,như vậy lần này nàng liền ngồi vững ở tội danh này ,đem triều chính nắm giữ trong tay mình ,mới có thể khiến cho người nhà mình ít bị xúc phạm một chút .

Từng bước đi lại ngồi trên ghế ,Liễu Thanh Đường đem ánh mắt dời ra phía gian ngoài ,xuyên qua giá chạm rồng khắc hoa ,nàng tìm kiếm xem Tần Thúc đang đứng ở nơi nào , nhìn người bên ngoài bộ dáng như đang xuất thần .Mama, Đào Hiệp không ở đó hãn là đi làm việc của các nàng ,đại khái cũng biết tâm tình không tốt ,ngay cả tiểu thái giám ,tiểu cung nữ xung quanh đều kêu đi xa một chút không cho bọn họ quấy rầy .

Liễu Thanh Đường nhìn rõ ràng rồi cất bước đi ra ngoài ,nhìn theo ánh mắt Tần Thúc tùy ý hỏi .

” Tần Thúc ,người đang nhìn cái gì?”

Tần Thúc lập tức hồi phục tinh thần ,nghe người đối với nàng trả lời.

” Nô tài đang nhìn tuyết trong viện bao trùm chậu hoa.”

Nơi hãn nhìn quả thật có nhất từng sơn trà ,bị tuyết rơi phủ kín cánh .Màu trắng tuyết đọng hé lộ một chút tiên diễm màu đỏ đó là hồng sơn trà đang sinh sôi nảy nở .

” Thái giám trông nom quả thật tận tâm ,tuyết rơi mà có thể trông được sơn trà , quả thật có một phen hứng thú.”

Liễu Thanh Đường nói câu này ,ngẩng đầu nhìn sắc trời lại nói

” Sơn trà nở trong tuyết thật là diễm lệ , giống như máu rơi trên nền tuyết ,thật chói mắt .”

Tần Thúc hiểu được Thái Hậu nương nương là muốn nói đến chuyện chém đầu con trai Phùng thủ phụ ,muốn nói gì đó lại không tìm thấy từ thích hợp .Chính mình cảm thấy khó xử ,xa xa đi tới bóng dáng một thái giám áo choàng xanh sẫm .

Áo choàng xanh sẫm chỉ có thái giám đại tổng quản bên người Hoàng Đế , Hoàng Hậu ,Thái Hậu ,Tần Thúc chỉ liếc mắt một cái lập tức lui về phía sau từng bước ,kính cẩn đứng phía sau Liễu Thanh Đường.

Thái giám kia chỉ chốc lát sau đã bước đến bên đây ,nhìn Liễu Thanh Đường đầu tiên là thi lễ ,sau đó nói .

” Thái Hậu nương nương ,phía trước ngự tướng quân truyền đến tin tức mới vừa rồi đã hành hình công tử Phùng thủ phụ .Phùng thủ phụ muốn đem thi thể trở về liệm.”

” Phải không.”

trên mặt Liễu Thanh Đường vừa nói chuyện cùng Tần Thúc lộ ra chút ý cười đã sớm tiêu tan ,lãnh đạm nói một câu ,nhìn thái giám tổng quản Từ An Cung ,ánh mắt nhìn Ninh công công không biết suy nghĩ cái gì .

Ninh công công là người từ lúc nàng mới tiến cung liền ở bên người nàng , trước kia là thái giám tổng quản của tiên hoàng .Sau khi tỷ tỷ nàng đi ,nàng tiến cung ,Ninh công công liền phụng mệnh đến bên người nàng giúp nàng .

nói là giúp nàng không bằng nói là thay tỷ tỷ nhìn nàng ,có lẽ còn có ý tứ đề phòng nàng .Ngày thường chỉ cần không làm chuyện gì tổn hại tiểu hoàng đế ,vị Ninh công công này sẽ không quản ,đúng là lão hồ ly thực sự ,làm cho chính mình là người không có giá trị ,sẽ không nằm trong phạm vi lôi kéo không có người chọn ,phàm là có yêu cầu gì khác ,liền tìm được lý do từ chối.

Lại nhớ đến kiếp trước bất luận nàng đưa yêu cầu gì cho dù không trong phạm vi của hắn ,hắn cũng không nói một tiếng liền bất chấp tất cả đi làm .Tần Thúc đối với nàng thật sự phi thường tốt ,thói quen đem sự tình tất cả đều giao cho thái giám tổng quản làm ,là bắt đầu từ khi Tần Thúc nắm quyền mới bắt đầu.

” Thái Hậu nương nương ,lão nô vừa rời từ chỗ Hoàng Thượng lại đây ,tựa hồ thấy Hoàng Thượng rất lo lắng cho Thái Hậu nương nương.”

” Nga ? lo lắng cho ta ?”

Liễu Thanh Đường trên mặt thần sắc ngưng lại ,nội tâm không khỏi hừ lạnh .Vị này ở Từ An Cung đảm nhiệm thái giám tổng quản chủ tử chân chính của hắn trước kia là tỷ tỷ nàng ,sau là con của tỷ tỷ ,chưa bao giờ là nàng .Kiếp trước hắn chính là vậy thỉnh thoảng ở trước mặt nàng nói hoàng hoàng đế như nào quan tâm nàng ,nàng thế nhưng còn tin là thật .

” Hoàng Thượng coi Thái Hậu nương nương như mẹ đẻ ,tự nhiên là quan tâm hiếu thuận nương nương.”

Liễu Thanh Đường hơi cười cười ,phẩy tay cho hắn lui xuống .Kiếp trước nàng nhớ kỹ trước đây tỷ tỷ đối với nàng tốt như nào ,nhớ kỹ chung quy đều là người nhà ,cùng phụ thân giống nhau thương tiếc tiểu ngoại trai còn nhỏ đã mất mẫu thân ,đối hắn nghiêm khắc cũng đối tốt với hắn .Cho dù biết tỷ tỷ đặt Ninh công công bên người nàng là có tâm tư ,cũng làm như không biết .hiện tại nàng lại không chịu được ,bởi vì trong lòng nàng oán hận ,không cách nào cởi bỏ được .Cho dù ngày thường chuyện gì cũng không phát sinh ,nàng vẫn là bị ác mộng kiếp trước áp bức.

Nếu người như vậy đặt bên người sẽ làm nàng không vui , có lẽ nàng nên sớm đưa hắn đi ,làm cho hắn về dương lão trước thời gian .Liễu Thanh Đường nhìn chăm chú bóng dáng Ninh công công , bắt đầu tự hỏi lúc nào có cơ hội để đưa hắn đi , làm cho Tần Thúc thay thế hắn.

Tần Thúc trở thành tổng quản Từ An Cung là ở ba năm sau ,nàng hai ba tuổi ,nguyên ninh thất năm .

Năm đó ,kinh thành bạo phát một hồi ôn dịch .Ninh công công chính là chết ở trong trận ôn dịch .Cũng lúc đó Tần Thúc tiến vào tầm mắt nàng ,làm cho nàng dần dần đối với bóng dáng kia có chút hiểu biết .Bởi vì ôn dịch bùng nổ trong cung chết rất nhiều người ,lòng người hoảng sợ ,đặc biệt khi đó nàng cùng tiểu hoàng đế đồng thời cũng bị cuốn vào ôn dịch Từ An Cung cơ hồ đã không có chủ sự , là Tần Thúc đứng ra an bài rất nhiều chuyện .

Sau có Dương Tổ Thư Dương thái ý đúng lúc nghiên cứu ra biện pháp đẩy lùi ôn dịch ,nàng mới có thể đứng dậy ,sau cảm thấy Tần Thúc tuy rằng không hỉ nộ ,nhưng làm việc rất cẩn thận còn thực sự lo lắng chu đáo ,dùng coi như thuận tay liền cho hắn làm thái giám tổng quản Từ An Cung ,mãi cho đến khi nàng chết .

Ở tại trận ôn dịch đó nàng còn chôn xuống một tai họa ngầm rất lớn .Bởi vì nàng lúc ấy cũng bệnh vô lực đi chiếu cố hoàng đế bên kia ,hai vị thủ phụ liền thừa cơ an bài một ít người ở bên hoàng đế .Hoạn nạn qua những nô tài đó rất được hoàng đế tín nhiệm , Vương thủ phụ còn bí mật đưa cháu gái vào cung ột tiểu cung nữ bên người tiểu hoàng đế , ở ôn dịch chiếu cố hắn , được hoàng đế tín nhiệm , sau lại đc sủng ái ở hậu cung .

Nữ nhân kia cũng là nguyên nhân khiến cho quan hệ của nàng cùng hoàng đế càng ngày càng xuất hiện nhiều vết rách .Vừa sắp xếp nô tài cùng với nữ nhân ở bên người hoàng đế ,dần dần ảnh hưởng tư tưởng của hắn , làm cho hắn biết được như thế nào đối với nàng trên mặt thân thiết nội tâm căm hận.

Vương ,Phùng thủ phụ có thể sử dụng loại phương pháp này khống chế hoàng đế ,nàng đương nhiên cũng có thể dùng loại phương pháp này làm cho hoàng đế hoàn toàn biến thành một người mặc dù có ánh mắt lỗ tai lại như “Mắt mù tai điếc”

Nghĩ đến kế hoạch của chính mình Liễu Thanh Đường liền cười thành tiếng .Đúng vậy ,nàng không cần sợ hãi ,bởi vì nàng sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Nhắc váy đi xuống bậc thang ,Liều Thanh Đường lập tức hướng hoa sơn trà đi đến .Còn đang nghiền ngẫm Thái Hậu nương nương bỗng nhiên cười rộ lên là có ý tứ gì Tần Thúc thấy thế vội vàng tiến lên , kéo tay áo chính mình che trên đầu nàng

” Thái Hậu nương nương ,tuyết còn rơi xuống ,ngài như thế nào liền bước xuống ,giày thêu sẽ ướt mất .”

Thấy Thái Hậu nương nương giống như không có nghe thấy lời nói của hần ,lắc chút nhánh hoa làm cho tuyết rơi xuống liền bề một cảnh ,Tần Thúc lại nói.

” Thái Hậu nương nương muốn ngắm hoa để nô tài đi bề giúp nương nương được không ? Nương nương vẫn là mau chút trở về , đừng để bị cảm hàn nữa.”

Tần Thúc mỗi lần nói như vậy Liều Thanh Đường đều làm bộ như không nghe thấy , tuyển chọn mấy nhánh sơn trà sau mới trở về .đi tới liền phát hiện tư thế Tần Thúc nâng tay áo che cho nàng có chút không được tự nhiên ,nhìn kỹ xem liền phát hiện hần còn cầm một cái lò sưởi nhỏ .hiện tại hần đã lạnh ,còn cầm sao? Liều Thanh Đường nghĩ ,đi vào phòng liền nói với Tần Thúc .

” Lò sưởi tay đã lạnh sao còn không buông.”

Đẩy tuyết trên tay áo Tần Thúc chân chờ một chút mới hồi đáp

” Nương nương thân thể nô tài tốt lắm , nhưng mà nô tài cần lò sưởi tay của Thái Hậu nương nương là sai cung quy.”

” Ta không có cho người dùng ,người nghe thấy ta phân phó là ‘ chuẩn bị lò sưởi tay cho ai gia sao’ Chẳng qua là ai gia tạm thời không nghĩ dùng cho người cầm mà thôi ”

Liều Thanh Đường vừa thấy bộ dạng của Tần Thúc liền bắt đầu già mồm át lệ phải.

Tần Thúc giống như bị mắc nghẹn ,thật lâu sau mới nói

” Dạ .”

Liều Thanh Đường liền phì cười một tiếng

” Ta quả thật là dành riêng cho người dùng ,nhưng dù thế thì sao người có thể cự tuyệt sao ? Ta đã nói qua mặc kệ cung quy luật lệ ,chỉ cần ta nói có thể liền có thể Đúng rồi ,hôm nay người không phải thấy các đại thần đối với vết mực kia của người ca ngợi không thôi?”

Nghĩ lại khi đó chúng đại thần đều nơm nớp lo sợ khen ngợi khoa trương ,Tần Thúc cũng cảm thấy thú vị .Tựa như ý tứ của Thái Hậu nương nương ,chỉ cần có quyền lợi liền có thể quyết định quy tắc .Điều này càng làm cho hần thêm khát vọng quyền lợi , nói vậy có một ngày hần cũng có thể nói cho chính mình ,hần cũng không phải là ‘ vết mực ’của Thái Hậu nương nương

” Có lẽ không lâu sau ,còn có người bắt chước Thái Hậu nương nương cố ý làm ra vết mực .”

Tần Thúc khó có khi nói được một câu vui đùa ,bất quá ngữ khí vẫn là nghiêm túc như vậy nửa điểm không giống vui đùa .Cho nên Liều Thanh Đường hoàn toàn không thấy hần kỳ thật cũng hay nói giỡn ,chỉ cảm thấy hần nghĩ như vậy thật , rất đồng cảm gật gù đầu .

Trong chốc lát sau ,Tần Thúc cầm một cái lò sưởi tay mới ầm ập dễ chịu cùng với bình hoa sơn trà chở về nơi ở của mình .Lò sưởi tay vẫn cầm luyện tiếc không buông , niền ném vào trong quần áo

Về phân bình hòa ,Tần Thúc bắt đầu đem nó đặt ở cửa sổ ,trong chốc lát lại cảm thấy không ổn ,cầm lấy đặt trên trên mặt bàn ,lúc luyện chữ có thể nhìn đến .Luyện vài lần hần lại cảm thấy không tốt , cẩn thận cầm bình hoa trong phòng đi tới đi lui . cuối cùng để ở trên đầu giường .

” Người đã thích liền mang về xem đi , người bên kia không phải không nhìn thấy sơn trà sao?”

Thái Hậu nương nương khi đem hoa cho hần đã nói như vậy .Tần Thúc nhớ lại không tự giác muốn cười liền phát hiện chính mình đang kéo kéo khóe miệng nở nụ cười nhẹ .

15. Chương 15

Liễu Thanh Đường vốn không có lâm triều bỗng nhiên phát tác khiến các đại thần bị dọa không khí ngột ngạt .Ngày đó ở trong triều xử trí con của Phùng thủ phụ sau đó liền sai Ninh công công nói với hoàng đế ,về sau mỗi ngày nàng sẽ lâm triều một lần.

Ninh công công tựa hồ cũng nhận thấy nàng đối với hoàng đế không hề giống như trước dung túng thoai nhượng như vậy ,có chút chần chờ nhìn nàng một cái mới lĩnh mệnh đi xuống . Liễu Thanh Đường nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của hắn ,lão gia hỏa này đại khái thực không tin nàng đột nhiên thay đổi thái độ .

Bởi vì hắn là người của tỷ tỷ ,mà tỷ tỷ nàng thập phần hiểu biết nàng ,biết được nàng đối với người thân thập phần coi trọng .Bởi vì tỷ tỷ mất sớm nên nàng sẽ chiếu cố tiểu hoàng đế ,sẽ vì trách nhiệm bảo vệ tiểu hoàng đế mà trấn thủ giang sơn .Đúng vậy tỷ tỷ nàng không đoán sai ,nàng kiếp trước quả thật làm đúng như những gì nàng ấy tính toán .

Lại nói bên trong cung điện xa hoa giam cầm các nàng ,làm cho các nàng đều biến thành bộ dáng khác . Tỷ tỷ giống mẫu thân chiếu cố nàng , ôn nhu mỉm cười chải đầu cho nàng thay đổi ,nay nàng cũng thay đổi , về sau còn có thể sẽ thay đổi càng nhiều.

Trong điện im lặng ,Liễu Thanh Đường nhìn dung nhan trẻ trung của mình trong gương đồng có chút xuất thần .

” Thái Hậu nương nương , Thái Phi đến đây đang ở trong điện chờ ngài .”

một gã tiểu thái giám đi vào hạ thấp thân mình thấp giọng nói .

” Ân ,tiếp đón cho tốt .”

Liễu Thanh Đường thuận miệng phân phó ,ngồi ngay ngắn trước gương đồng để mama đội mũ phượng . một tay điểm thêm vào cái trang sức ,một bên tự hỏi Thái Phi tới làm cái gì.

Hậu cung phi tần của tiên đế cũng không nhiều , con cái tự nhiên cũng ít ,hơn nữa những đứa nhỏ đều sống không quá một tuổi ,đến cuối cùng chỉ còn Tiêu Hoài Húc con trai tỷ tỷ nàng cùng với Tiêu Hoài Dư con của Thái Phi là bình an được đến hiện tại.

Tuy nói là không mất mạng ,nhưng Tiêu Hoài Dư là một gốc tử ,nghe nói mỗi ngày đều ngồi một chỗ gần người ,ngay cả nói cũng sẽ không nói .Thái Phi trước kia thời điểm tiên đế còn tại thế cũng không thích tranh thủ tình cảm chỉ mang theo đứa con gốc cùng chính mình ở một cung điện riêng ,giống như địa phương lãnh cung .

Hậu cung tiên đế ai không có con nối dòng đều phải đi thủ hoàng lăng ,tiểu hoàng đế chưa đến tuổi tuyển tú , toàn bộ hậu cung này trừ bỏ Thái Hậu nàng cũng chỉ còn Thái Phi .

Lúc trước Liễu Thanh Đường vào cung ngẫu nhiên cũng đi qua điện Thanh Hòa của Thái phi , chỉ thấy một tiểu cung nữ hầu hạ ,hoàng tử cùng Thái Phi nhóm nô tài một người cũng không thấy bóng dáng .Sau đó nàng gọi tổng quan Ninh công công đến trừng phạt đám cung nữ thái giám , nghe nói sau này cuộc sống của Thái Phi cùng si ngốc hoàng tử cũng tốt hơn chút , sau đó cũng không quá quan tâm họ , dù sao các nàng cũng không có quan hệ gì .

Kiếp trước Thái Phi có chủ động tìm nàng một lần ,hình như là khoảng một tháng sau vào yến tiệc cuối năm .Khi đó nàng tới thỉnh chỉ ,hình như bởi vì bệnh của nàng càng ngày càng yếu kém ,lo lắng sau khi mình chết không ai chiếu cố con chính mình ,nên muốn mang theo Tiêu Hoài Dư về nhà mẹ đẻ ở Dương Châu ,để cho ca ca nàng chiếu cố Tiêu Hoài Dư.

Việc này thật ra cũng không khó ,chỉ cần đem địa phương kia cấp cho Tiêu Hoài Dư làm đất phong ,hắn đi nơi đó là hợp tình hợp lý .Cho dù là si ngốc nhi cũng là hoàng tử .Kiếp trước Liễu Thanh Đường liền đáp ứng Thái Phi để cho bọn họ đi Dương Châu .

Nhưng là thời điểm Thái Phi cùng với Tiêu Hoài Dư hồi Dương Châu lại gặp kẻ xấu , đội cung nữ hồ vệ cùng hai người bọn họ đều tử nạn .Lúc ấy Liễu Thanh Đường còn tiếc nuôi một trận .

Bây giờ nhìn đến Thái Phi trước mặt ,Liễu Thanh Đường bỗng nhiên có loại cảm giác đồng bệnh tương liên .

Thời điểm Thái Phi tuổi còn trẻ cũng là đại mỹ nhân ,tuy rằng bởi vì hàng năm đau ốm có vẻ tiêu tụy ,nhưng vẫn nhìn ra tư sắc của năm đó .Tuổi Thái Phi cơ hồ có thể làm mẫu thân nàng ngay cả ngồi trên ghế cũng chỉ dám ngồi một chút ,vừa thấy nàng xuất hiện liền đứng lên hành lễ .

Liễu Thanh Đường thấy sắc mặt nàng tái nhợt ,cùng không làm khó nàng , trực tiếp liền hỏi ý đồ của nàng khi đến đây .

” Thái Hậu nương nương , nhị hoàng tử hần nay đã lớn tuổi ,cho dù đầu óc.....có chút vấn đề ,nhưng ở lại trong cung không thích hợp , thần thiếp lần này tới là muốn cầu xin nương nương một cái ân điển ,làm cho nhị hoàng tử cùng thần thiếp hồi Dương Châu.....”

Thái Phi vừa nói vừa âm thầm quan sát ,thấy sắc mặt Thái Hậu nương nương nhú nhú mày liền lập tức im lặng ,có chút không yên quan sát nàng .

Liễu Thanh Đường thấy chuyện này cùng quá khứ không có gì khác biệt .Nàng muốn tránh kiếp nạn này cho các nàng liền không giồng kiếp trước ưng thuận mà nói .

” Nhị hoàng tử cùng Thái Phi ở lại kinh thành cũng tốt hơn ,ta sẽ xây ngoài cung cho các người một tòa phủ đệ .”

Thấy thần sắc Thái Phi lo lắng ,Liễu Thanh Đường lại nói

” Cứ chăm sóc tốt thân thể chính mình đã .”

Thái Phi tựa hồ không quá nguyện ý ,nhưng lại không dám phản bác lại ý Thái Hậu nương nương ,chỉ có thể trầm mặc .Liễu Thanh Đường cùng nàng gặp qua cũng chỉ có mấy lần ,tựa hồ không có gì để nói , trầm mặc trong chốc lát liền phát tay để nàng lui xuống .

Ngồi trên ghế lo lắng trong chốc lát ,Liễu Thanh Đường quay sang mama nói .

” đi lấy bài tử của ai gia bảo Đào Hiệp đến thái y viện thỉnh Dương thái y lại đây ,liền như cũ nói ai gia đau đầu .”

Tần Thúc đi tới cửa , vừa vặn nghe được Thái Hậu nương nương nói những lời này ,cước bộ không khỏi ngừng lại .

Dương thái y này là người hần biết đến . Dương thái y sinh ra mang đến kỳ vọng cho Dương gia ,là hậu nhân duy nhất của Dương gia .Thái Hậu nương nương còn không có chú ý thấy thời điểm hần đến ,hần liền đoán Thái Hậu nương nương có lẽ là thích người nọ .Bởi vì Dương thái y cách hai tháng sẽ trở lại Từ An Cung vì Thái Hậu nương nương bất mạch ,có đôi khi Thái Hậu nương nương còn giống như vậy nói là đau đầu sai người đi thỉnh Dương thái y lại đây.

hần đã gặp vị Dương thái y kia vài lần .hần cùng Thái Hậu nương nương tuổi tác cũng không cách xa lắm ,diện mạo tuấn dật trên mặt luôn mang theo mỉm cười ấm áp ,cùng hần Tần Thúc sắc mặt âm trầm hoàn toàn bất đồng .hần thân hình thon dài cao ngất ,cùng với chính mình một hoạn quan bất đồng . hần còn được sinh ra ở nơi tốt đẹp ,cùng Thái Hậu nương nương giống nhau cuộc sống cẩm y ngọc thực , còn hần từ nhỏ đã vào cung lăn lộn qua lại bị người đánh đập khi dễ.....hần không thể cùng vị Dương thái y kia đánh đồng .

Trước kia hần không gặp được Thái Hậu nương nương mỗi lần Dương thái y đến Từ An Cung tiến vào nội điện ,hần đều ghen tị phát cuồng .Nhưng như thế thì có thể nào đâu ,hần chỉ có thể trốn tránh chỗ tối nhìn ,cái gì cũng đều không làm được .

Cho dù là hiện tại ,hần vẫn như cũ không thể làm gì được .Đúng vậy gần đây Thái Hậu nương nương đối với hần tốt lắm ,hần cũng cảm giác Thái Hậu nương nương có chút để ý hần ,nhưng là hần không dám đánh cược , không dám đánh cược vị Dương thái y ở trong lòng Thái Hậu nương nương có vị trí gì .

hần không thể biểu hiện ra chút gì không đúng ,không thể làm cho bất luận kẻ nào nhìn thấy hần ghen tị không cam lòng .hần hiện tại chỉ có thể đứng bên cạnh Thái Hậu nương nương ,cho đến khi vị Dương thái

y kia đến ,sau đó giống như một nô tài bình thường lui ra lưu lại cho bọn họ một không gian ,không thể lộ ra điều gì làm Thái Hậu nương nương cảm thấy không vui vẻ .

Tuy rằng nghĩ rất nhiều ,nhưng kỳ thật động tác vào cửa của Tần Thúc chính là ngưng lại một chút , hần giống như ngày thường tiến tới hành lễ , sau đó yên lặng đứng ở phía sau Liễu Thanh Đường .

Liễu Thanh Đường nhìn hần một cái ,vừa định nói gì đó ,chỉ thấy Đào Hiệp cũng từ ngoài cửa đi vào đến .Liễu Thanh Đường liền trực tiếp nói với Đạo Hiệp .

” Người tới đúng lúc lắm , đi gọi Dương thái y đến một chuyến ,ai gia choáng váng đầu.”

Đào Hiệp ánh mắt chuyển động bỗng nhiên cười hì hì nói .

” Chủ tử lại muốn mời Dương thái y sao ”

Liễu Thanh Đường còn chưa nói gì ,mama đã nhăn mày nói.

” Đào Hiệp ,những lời này có thể tổn hại thanh danh chủ tử không nên nói nữa , vạn nhất bị người khác nghe được liền nắm lấy nhược điểm của chủ tử ,người như thế nào luôn không cẩn thận !”

Đào Hiệp đầu tiên là nhìn sắc mặt Liễu Thanh Đường thấy nàng không tức giận ,ngược lại buồn cười nhìn nàng ,lập tức phát tay không thêm để ý ,mới trả lời tỷ tỷ nghiêm túc nhà mình.

” Chủ tử không thích nhiều người hầu hạ , tiểu cung nữ cùng tiểu thái giám đều bị ta đuổi đi xa rồi ,không có người có thể nghe được ,tỷ tỷ người cũng quá khẩn trương ,chủ tử cũng chưa giáo huấn ta đâu mà người đã giáo huấn ta trước rồi.”

Mama sưng sọt vội vàng hướng Liễu Thanh Đường thỉnh tội .

” Nô tỳ quá phạm ,thỉnh nương nương trách phạt .”

” không sao ,đều đã nói với người nhiều lần ,đừng quá câu nệ mọi chuyện như thế ,người không nghe .”

Liễu Thanh Đường gõ gõ mặt bàn thúc giục .

” đi nhanh một chút ,bằng không sắc trời muộn mất .”

” Dạ ,chủ tử ,sẽ không để người sọt ruột chờ .Dương thái y nghe thấy ngài truyền vào cung sẽ lập tức chạy đến ngay .”

Đào Hiệp cười cùng mama cùng nhau đi ra ngoài ,Liễu Thanh Đường đứng lên nhìn về phía Tần Thúc .

” đi đến thư phòng trước , ta nhìn xem người luyện chữ đến đâu rồi .”

” Dạ .”

Tần Thúc bình tĩnh nói ,nhưng chỉ có chính hần mới biết hiện tại trong lòng hần cỡ nào là dày vò . Mới vừa rồi Đào Hiệp nói những lời này ,làm cho lòng hần xuất hiện trận rét lạnh ,nhịn không được hơi run run .Thời điểm Thái Hậu nương nương nghe các nàng nói đến Dương thái y ,trên mặt vẫn có ý cười ,cũng không có một câu phản bác .

Nương nương nàng cam chịu , nàng cùng Dương thái y quả thật có quan hệ thân mật .Tần Thúc cảm thấy trong lòng rất khó chịu , rõ ràng vẫn nói với chính mình Thái Hậu nương nương tuyệt đối sẽ không thích một hoạn quan như chính mình ,nói những lời kia cũng chỉ là nhất thời thú vị thôi , hần vẫn tin là thật sao ,hơn nữa còn đắm chìm trong mộng đẹp không chịu tỉnh lại .

Đều là hần si tâm vọng tưởng , cho nên sự thật hiện tại hần nên cảnh tỉnh chính mình .không nên cho bản thân hy vọng xa vời , nếu không phía trước chờ đón hần chính là vực sâu vạn trượng .Nếu không từng được Thái Hậu nương nương tươi cười ,đụng chạm hần làm sao lại có cảm giác muốn hủy diệt tất cả .

hần không có lập trường để chán ghét Dương thái y , càng không có một chút ý tứ trách cứ Thái Hậu nương nương ,bởi vì là nàng ,cho nên đối với hần bất kể chuyện gì đều không phải lỗi của nàng .

Lần đầu tiên Tần Thúc muốn cảm kích sắc mặt luôn âm trầm của mình , cho dù khó chịu thế nào , thoát nhìn đều là bộ dáng bình thường ,không có gì khác thường ,thật tốt quá.

” Chữ viết không sai biệt lắm ,chẳng qua Tần Thúc người không chuyên tâm ,suy nghĩ cái gì sao?”

” Nô tài đáng chết , nhất thời lơ là xin Thái Hậu nương nương trách phạt.”

” Người cùng với mama sao lại giống nhau đến thế , chỉ cần nói một hai câu là liền sống chết nhận tội , có vẻ như tính tình ta không tốt sao. Ba người các người ở trong cung này là người ta coi trọng nhất ,người hiểu chưa?”

Liễu Thanh Đường không có nhìn Tần Thúc ,liền lấy bút ở trong tay hắn , chấm một chút ở nghiên mực ,viết thêm một hàng chữ bên cạnh chỗ Tần Thúc mới viết xong một lần .

Tần Thúc nhìn những kí tự như mây bay nước chảy lưu loát sinh động bên kí tự của hắn ,bỗng nhiên cảm thấy có chút vô lực .hắn mới vừa rồi trái tim còn nặng nề ,đến khi nghe được Thái Hậu nương nương nói một câu liền sống lại ,bang bang nhảy kịch liệt .Mặc kệ Thái Hậu nương nương yêu thích ai ,nàng nói coi trọng tin tưởng hắn như vậy là đủ rồi .hắn liền thoải mái ở bên Thái Hậu nương nương ,chờ nàng càng ngày càng coi trọng hắn .

Còn về ý nghĩ Thái Hậu nương nương đối với Dương thái y cười ,thậm chí động chạm vào hắn ,liền bỗng nhiên sinh ra cảm giác chua chát ,đại khái nếu quen thì tốt rồi .Tần Thúc xiết chặt bút ,buộc chính mình tĩnh tâm liền viết thêm lần nữa .

Bên này Đào Hiệp cùng mama đang trên đường đi đến thái y viện .mama thấy xung quanh không có người mới nhỏ giọng nói với Đào Hiệp về không đồng ý .

” Người mới vừa rồi như thế nào có thể ở trước mặt chủ tử nói những lời đó ,chúng ta lên nói có thể ,làm sao có thể cùng chủ tử công khai vui đùa loại chuyện này?”

” không phải tỷ tỷ người nói , Tần Thúc cùng chủ tử không có chút tiến triển sao , thời điểm này chúng ta nên hỗ trợ.”

Đào Hiệp nhìn thoáng qua cung điện phía sau cười thập phần ý vị thâm trường.

Mama ngẫm nghĩ một lát liền hiểu được ý tứ của muội muội , nhưng nàng suy nghĩ thêm lại càng không đồng ý nói

” Tần Thúc nghe người nói vậy mà lại không thấy có nét khó chịu , người này có gì đều giấu ở trong lòng ,chủ tử làm sao đoán được tâm tư của hắn ,người đừng hỗ trợ kéo không giúp được gì ngược lại thêm phiền .”

” Cũng không nhất định , chủ tử chúng ta vốn rất thông minh.”

Dù sao cũng đang ở bên ngoài , hai tỷ muội chỉ nói vài câu rồi không nói thêm gì nữa .

Chờ Dương thái y đến Từ An Cung ,Liễu Thanh Đường đã kiểm tra kí tự của Tần Thúc xong ,chỉ là muốn hắn nhớ kỹ nội dung một quyển sách .

” Thái Hậu nương nương kim an .”

âm thanh mềm mại ôn hòa mang theo chút ấm áp vang lên ,Tần Thúc lập tức dừng lại không đọc sách nữa ,cúi đầu không nhìn tới nam tử đang đi vào .

” Làm sao có thể khiến ta chờ lâu như vậy ,sao lại chậm trễ vậy .”

Liễu Thanh Đường đứng lên thăm oán ,trong giọng nói không có chút ý tứ trách tội ,ngược lại có chút làm nũng .

Dương Tố Thư cười ,không nhanh không chậm đáp .

” Bởi vì Thái Hậu nương nương lần trước phân phó thần làm riêng chút được ,nên chậm trễ một chút thời gian .”

Hai người ở chung ,tự nhiên giống như vốn nên là thế ,Tần Thúc chỉ cảm thấy khó chịu sắp không thở nổi , thừa dịp hai người hơi dừng lại liền nói .

” Nương nương , nô tài xin phép tạm lánh ra bên ngoài....”

” đi ra ngoài làm gì , cứ tiếp tục ở trong này .”

Liễu Thanh Đường ký quái nhìn hấn một cái ,cảm thấy hành động của hấn có chút không đúng ,nhưng nhất thời còn chưa nói được , liền tạm thời đặt ở một bên , bắt đầu cùng Dương Tổ Thư nói lên chính sự .

” Tổ Thư ,một thời gian nữa Thái Phi cùng với nhị hoàng tử Tiêu Hoài Dư chuyển ra ngoài cung ,đến lúc đó ngươi thay ta đi xem Thái Phi , đưa cho nàng chút được bồi bổ thân thể .”

Dương Tổ Thư có chút kinh ngạc

” Ngươi làm sao lại bắt đầu để ý đến hai vị kia?”

Xong nàng lắc lắc đầu nói .

” Thôi thôi , ta không hỏi , sẽ theo lời ngươi nói mà làm ,cũng không tốn nhiều thời gian .Chẳng qua người gần đây có chút thay đổi , hiện tại làm cho ta thấy tốt hơn trước kia .”

” Chẳng qua ý thức được một việc thôi , ngươi đừng lo .”

Liễu Thanh Đường hiếm khi thần sắc dịu đi ,chỉ khi ở trước mặt người nàng nhận định mới có thể lộ chút bộ dáng sinh động .

Nàng cùng Dương Tổ Thư có lẽ hấn là nên gọi nàng là Dương Tổ Cẩm ,các nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau là bạn khuê phòng thân thiết ,Tổ Cẩm so với nàng lớn hơn một tuổi .Vào năm nàng mười tuổi Dương Tổ Thư chân chính ,cũng chính là ca ca sinh đôi của Dương Tổ Cẩm tạ thế , về sau bởi vì Dương gia phụ thân nhớ thương con trai ,liền trở thành Dương Tổ Thư , một vị cô nương kiều diễm biến thành một vị nam tử , thay thế này chính là đã nhiều năm .

Theo nguyện vọng của Dương gia phụ thân trước khi chết ở lại thái y viện .Mà nàng cũng không có ý nghĩ khôi phục thân phận nữ nhi ,chính là thanh thần ổn định làm Dương Tổ Thư . Mỗi lần nghĩ đến bạn tốt bây giờ lời nói cứ chỉ mười phần mười là bộ dáng của nam tử ,Liễu Thanh Đường liền muốn thở dài ,cố tình chính nàng thập phần thoải mái , còn nhiều lần phải an ủi chính mình .

” Tần Thúc ngươi lại đây , để Tổ Thư nhìn xem bệnh một chút ”

Tần Thúc đang cúi đầu vẽ mặt phức tạp nghe hai người thân mật đối thoại ,bỗng nhiên nghe thấy Thái Hậu nương nương gọi tên chính mình ,nâng khuôn mặt có chút tái nhợt theo lời đi đến trước mặt Dương Tổ Thư .

Liễu Thanh Đường không chú ý thần sắc trên mặt hấn , trực tiếp hướng Dương Tổ Thư nói

” Ngươi nhìn tay hấn ,năm mới không chú ý nên bị tổn thương giá rét hiện tại hàng năm đều như vậy ,thuốc mỡ lần trước ngươi đưa bôi cũng không thấy ích lợi gì .”

Dương Tổ Thư mang theo ý cười chớp chớp mắt ,giật mình nói

” Nguyên lai lần trước ngươi kêu ta làm thuốc mỡ chính là vì hấn?”

Mấy ngày nay thuốc mỡ hấn dùng là Thái Hậu nương nương tự mình phân phó Dương Thái y làm ? Tần Thúc nghe thấy tin này nhất thời cảm thấy nhảy nhót không thôi ,nhưng là trong nháy mắt nghĩ đến quan hệ thân mật của Thái Hậu nương nương cùng Dương thái y liền biến thành chua xót , trong lòng chột thật rối rắm thật phiền lòng .

Dương Tổ Thư nhìn Tần Thúc trầm mặc liền kiểm tra một vài vị trong thuốc mỡ ,nghĩ biện pháp sửa chữa .Làm xong nàng lúc này mới ôn hòa nói .

” Nhìn ngươi như vậy ,ta cuối cùng cũng xem như là yên tâm.”

Liễu Thanh Đường nhìn bạn tốt rõ ràng là một nữ tử lại có biểu hiện của một nam tử bộ dáng ôn nhu , cảm thấy thập phần đau đầu ,hàn huyên hai câu liền tiễn khách.

” Chỗ Thái Phi ta sẽ mau chóng an bài cho bọn họ rời cung ,đến lúc đó ngươi phải đi đến chỗ nàng xem xem . Về phần thuốc mỡ này ,ngươi cứ làm tốt đi ta sẽ bảo Tần Thúc chính mình đi lấy.”

Dương Tổ Thư mỉm cười gạt đầu ly khai ,xem bóng dáng mảnh khảnh như một cây trúc .

Liều Thanh Đường thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tần Thúc

” Kề tiếp Tần Thúc người nói một chút , vừa rồi đến bây giờ người luôn luôn không được tự nhiên là vì cái gì?”

16. Chương 16

Mấy ngày hôm trước tuyết đọng còn chưa hòa tan ,sắc trời âm trầm tựa hồ như muốn có một hồi tuyết lớn .

Thái Phi đi ra Từ An Cung khuôn mặt liền mờ mịt .Nàng ngẩng đầu nhìn góc mái hiên nhếch lên xa xa ,bỗng nhiên sắc mặt tái nhợt bưng kín ngực .Lục y cung nữ vốn trầm mặc đi phía sau ,thấy thế vội vàng tiến lên đỡ nàng ,lo lắng hỏi.

” Thái phi ,ngài lại đau ngực sao ? Có phải Thái Hậu vừa rồi nói gì hay...”

Thái Phi lập tức cản lời nói của nàng ,nhắm mắt một hồi

” Đừng nói nữa ,đi về trước đi ,ta sợ nô tài vô tâm không chiếu cố tốt nhị hoàng tử.”

Lục y cung nữ không dám nói gì thêm ,nhưng trên mặt vẫn là thập phần lo lắng .Ngay cả giúp đỡ Thái Phi trở về thần sắc cũng hoảng hốt .Từ khi biết được bệnh tình của mình không tốt không còn nhiều thời gian nữa ,nàng liền bị vây quanh bởi tâm tình lo lắng .Mấy ngày trước biết được Thái Hậu trước mặt bá quan xử trí con của Phùng thủ phụ ,hơn nữa còn không để ý mặt mũi Hoàng Thượng ,nàng liền cảm thấy lo lắng ,bởi vì nàng cảm thấy có một loại áp lực đang bắt đầu nổi lên .

Tiền triều cùng hậu cung vốn là chẳng liên quan gì ,nhưng nàng năm nay ba mươi năm tuổi ,mười năm tuổi đã vào cung ,ở đây đã được hai mươi năm .Thanh xuân quý giá của nữ nhân cơ hồ bị những bức tường vây quanh hao phí hầu như không còn ,có thể nói cả đời này thời gian của nàng đều là trong cung điện làm bạn ,cho nên đối với thế cục biến hóa nàng có chút miễn cưỡng .Thái Hậu nương nương đột nhiên làm khó dễ ,rất nhiều người đều không nghĩ đến ,quan viên trên triều buồn rầu vì đường công danh của mình ,còn Thái Phi nàng buồn rầu vì chính con mình .

Tiền đế từng có năm hoàng tử ,con của nàng Tiêu Hoài Dư là nhị hoàng tử ,hoàng thượng hiện tại là ngũ hoàng tử ,đại hoàng tử ,tam ,tứ hoàng tử đều đã chết sớm .Hậu cung tranh đấu không ngớt ,đứa nhỏ rốt cuộc chết trên tay ai cũng không biết được .So sánh với những đứa nhỏ đã chết con của nàng Tiêu Hoài Dư có chút may mắn ,tuy rằng trong thời gian mang thai ăn phải chút dược ,làm cho đứa nhỏ trở nên si ngốc ,nhưng cũng bởi vậy bảo vệ cho hắn một mạng .

Phát hiện đứa nhỏ si ngốc cùng với chính mình sau này không thể có con ,nàng hối hận cùng với tự trách ,không muốn tranh giành gì nữa ,liền mang theo con tiến vào điện Thanh Hòe .Nếu như có thể nàng thật muốn chiếu cố đứa nhỏ ,nhưng đáng tiếc nàng đã không còn thời gian .Hơn nữa tình thế hiện nay ,Thái Hậu nương nương tựa hồ không như trước kia một lòng bảo vệ hoàng thượng ,nếu Thái Hậu nương nương thật sự muốn làm chuyện gì ,có thể hay không sẽ liên lụy đứa nhỏ?

Đứa nhỏ tuy rằng si ngốc ,nhưng còn có danh hiệu hoàng tử ,hắn có thể hay không bị trở thành con rối ,hoặc bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu ? Thái Hậu ,hai vị thủ phụ có thể hay không có loại tâm tư này .

Hôm nay hướng Thái Hậu nương nương thỉnh cầu rồi đi ,cùng tồn tại một chút tâm tư muốn thử ,ai ngờ kết quả làm cho nàng kinh hồn táng đảm .Nếu Thái Hậu nương nương đối với bọn họ không có ý đồ ,vì cái gì phải giữ bọn họ ở lại kinh thành .

Thái Phi không dám tưởng tượng nếu đó là sự thật ,chính mình chết đi đứa nhỏ của nàng nên làm cái gì bây giờ . Đứa nhỏ ngây thơ không biết thế giới đen tối ,trong mắt chỉ có ánh sáng ,không có người chiếu cố hắn ,hắn làm sao có thể sống sót được .

Càng nghĩ càng cảm thấy không có hy vọng ,liền muốn rơi lệ chỉ có thể lấy khăn tay che lại khóe mắt phiếm hồng .

Vừa ngẩng lên đã thấy điện Thanh Hòe ở trước mặt ,Thái Phi lau đi khóe mắt ngăn lệ ,bày ra tươi cười đi vào .

Sân nhìn thật tiêu điều ,tuyết bao trùm đại bộ phận hoa quả ,không có người dọn dẹp .Giữa sân có một thanh niên gầy yếu đứng dưới tàng cây , ánh mắt hắn theo lá câu bay xuống di động ,bộ dáng giống như toàn bộ thế giới chỉ có 1 mảnh lá cây kia.

Hắn năm này mười tám tuổi ,đã là một đại nam nhân ,nếu thần trí bình thường nói không chừng đã là phụ thân .Nhưng vẻ mặt của hắn làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy hắn vẫn là đứa nhỏ ,ngây thơ mang theo tính cách trẻ con .Ánh mắt đen bóng thanh thuần ,không phải ở một người trưởng thành sẽ có.

Nhìn các nàng tiến vào , đứa nhỏ ngằm liếc mắt nhìn .Miệng hắn mấp máy lại một chút âm thanh đều không phát ra ,bởi vì cổ họng hắn cũng có vấn đề .

Hắn aaa một lúc liền an tĩnh lại ,quay đầu chăm chú dưới tàng cây nhìn là rừng .Thái phi đi lên trước nhẹ nhàng vuốt ve tóc Tiêu Hoài Dư ,trong mắt tràn đầy trìu mến .Tiêu Hoài Dư không có nửa điểm phản ứng ,đắm chìm trong thế giới chính mình .

Đứng lặng dưới tàng cây thật lâu ,ánh mắt Thái Phi từ mờ mịt biến thành kiên định .Nàng buông tay đang nắm tay Tiêu Hoài Dư nhìn về lục y đứng bên cạnh có chút gian nan nói .

” A Kiều ,người theo ta vài năm những năm này vẫn là người chiếu cố mẫu tử chúng ta ,ta thực cảm kích người .”

” Vừa rồi ở Từ An Cung thỉnh cầu Thái Hậu nương nương thả mẫu tử chúng ta rồi đi ,nàng thế nhưng không đồng ý ,nhưng là ta còn một ý tưởng .Nghe nói Thái Hậu nương nương gần đây rất coi trọng một thái giám ,nếu có thể tìm tới hắn ,làm cho hắn cùng Thái Hậu nương nương nói vài lời ,có lẽ chúng ta còn có thể có cơ hội.”

A Kiều làm sao có thể không biết ý tứ Thái Phi ,nàng là cung nữ nghe lời người khác làm việc ,không có gì trọng yếu ,trừ bỏ thân thể cũng không có gì trả giá .Trong cung không thiếu loại sự tình này ,A Kiều cũng đã từng gặp qua ,nhưng là nàng không nghĩ tới chính bản thân mình một ngày cũng thế .

” A Kiều ,hiện tại bên người ta chỉ có người ,ta cũng chỉ tin tưởng người .Ta biết như vậy ta thực xin lỗi người ,nhưng là ta không có cách nào , ta thực sự rất sợ ở lại chỗ này rồi sẽ đến một ngày bị cuốn vào âm mưu của những người đó .”

Thái Phi cầu khẩn chờ mong nhìn nàng .

A Kiều đem ánh mắt nhìn Tiêu Hoài Dư vẫn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình ,nàng trong mắt có một chút gì đó thoáng qua ,cuối cùng vẫn là chưa sót cười ,nhẹ giọng hồi đáp .

” Nô tỳ hiểu được.”

Cùng lúc đó Từ An Cung

” Tần Thúc người nói một chút , từ này đến giờ người luôn không được tự nhiên vì cái gì?”

” Nô tài không có...”

” Người vừa rồi ngay cả mắt đều không nhìn Dương Tố Thư ,người đối với nàng có cái gì bất mãn?”

Nghe Liễu Thanh Đường nương mày hỏi ,Tần Thúc trong lòng căng thẳng ,lập tức một loại sợ hãi tràn ngập lòng hắn .Hắn đúng là không thể khống chế hoàn toàn cảm xúc của mình ,cho nên bị Thái Hậu nương nương phát hiện .Bởi vì phát hiện hắn đối với người kia có địch ý ,cho nên Thái Hậu nương nương đối với hắn bất mãn sao?

Bị người mình thương chất vấn vì người khác ,mà người kia so với hắn vĩ đại hơn ,so với hắn cho nàng nhiều niềm vui hơn ,Tần Thúc chỉ cảm thấy trong lòng mình tràn ngập cảm xúc ghen tị , làm thế nào cũng không có biện pháp ngăn lại .

Tần Thúc phi thường sợ hãi Thái Hậu nương nương biết được hắn đối với Dương thái y ghen tị tràn ngập khí quần .

Hắn còn nhớ rõ một năm trước Dương thái y cũng giống hôm này bị Thái Hậu nương nương triệu đến .Ngày đó các nàng an vị ở hoa viên Từ An Cung thảo luận không cho cung nữ và người khác tới gần.

Thật lâu không thấy Thái Hậu nương nương ,hắn cũng không biết bị cái gì , trốn ở sau gốc cây tùng ,xa xa nhìn các nàng.

Khi đó ở trong mắt Tần Thúc ,Thái Hậu nương nương vĩnh viễn cao quý uy nghiêm ,hắn chưa bao giờ nhìn thấy Thái Hậu nương nương dỡ bỏ vẻ mặt nghiêm túc .Nhưng lần đó đối với Dương thái y ,hắn mơ hồ thấy tay nàng cầm một đóa hoa ,sát lại gần Dương thái y cái ở bên tai hắn .

Dương thái y vẻ mặt bất đắc dĩ sờ sờ đóa hoa ,nhưng không hái xuống ,Thái Hậu nương nương tựa hồ thực vui vẻ ,tươi cười càng sáng lạn ,làm cho hắn tránh ở xa cũng có thể thấy rõ ràng .

Hắn lần đầu tiên thấy vẻ mặt Thái Hậu nương nương giao hoạt vùng thả lỏng tươi cười , đó là thời điểm nàng gặp Dương thái y .

hắn thực ghen tị ,nhưng hắn càng ghen tị Dương thái lại càng có nhiều tự ti hắn .Ngày đó nhìn Thái Hậu đối với Dương thái y tươi cười hắn cơ hồ là chạy trốn chết.

Làm sao về đến phong Tần Thúc không nhớ rõ ,chỉ nhớ rõ ngẩng đầu nhìn đến gương đồng mơ hồ bị chính hình ảnh trong gương dọa sợ ,bởi vì dung nhan người trong đó vận vẹo ,quả thực so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

” nô tài đáng chết.”

Tần Thúc gương mặt nghiêm nghị liền bùm một tiếng quỳ xuống ,cúi mặt thật sâu .Bởi vì không muốn gương mặt ghen tị mà vận vẹo của mình bị người khác thấy .

Hắn chưa từng có hy vọng xa vời Thái Hậu nương nương thích hắn ,hắn nhiều nhất chính là một nô tài đắc lực thôi ,mà vị Dương thái y kia là người mà Thái Hậu nương nương yêu thích ,hai người căn bản là không cần so sánh .Tần Thúc đem vị trí của bản thân hạ xuống thật thấp ,không cho chính bản thân mình hy vọng ,cũng không muốn thất vọng .

Liễu Thanh Đường không hiểu rõ tình hình trước mặt ,không hiểu vì sao Tần Thúc lại quỳ xuống nhận tội ,nàng bắt quá chỉ có chút tò mò Tần Thúc vì sao không thích Dương Tổ Thư ,cho nên hỏi một câu mà hỏi ,hắn như thế nào liền quỳ xuống rồi?.

” Tần Thúc ,ngươi đang làm cái gì?”

Liễu Thanh Đường không chế không được liếc nhìn đầu gối hắn , hắn vừa rồi dùng sức quỳ xuống như vậy khẳng định là xanh tím .

” Nô tài đối với Dương thái y bất kính ,thỉnh cầu Thái Hậu nương nương giáng tội.”

Mỗi lần thời điểm Tần Thúc bắt đầu tự ý quyết định ,Liễu Thanh Đường liền cảm thấy đau đầu .Hắn cả ngày đều suy nghĩ cái gì ,vừa rồi nói câu ” Đối với Dương thái y bất kính” hắn đối với mọi người đều là khuôn mặt lạnh tanh ,vừa rồi nhìn Dương Tổ Thư cũng không có cái gì biến hóa ,như thế nào đối với Dương Tổ Thư bất kính ? còn thỉnh tội?.

” Người như thế nào đối với Dương Tổ Thư bất kính ,vừa rồi ngươi vụng trộm trừng nàng sao?”

” Nô tài..... không có”

Hắn không có ý nghĩ muốn nhìn người nọ ,hắn là không có trừng ,Tần Thúc có chút không xác định nói .

” Vậy ngươi làm cái gì đối với nàng bất kính?”

“ ... ”

Chẳng lẽ muốn hắn nói cho Thái Hậu nương nương bởi vì hắn ghen tị Dương thái ý ,hơn nữa ghen tị đã rất lâu ? Tần Thúc nói không lên lời .

” không nghĩ được ,vậy ngươi trước đứng lên đi .”

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên vỗ tay cười tủm tỉm nói

Tần Thúc lặng lẽ thở nhẹ nhõm một hơi đứng lên ,đứng dậy đến một nửa chợt nghe Thái Hậu nương nương nói .

” không nghĩ trả lời vấn đề này ta cũng biết ,vậy ta đổi câu hỏi khác.”

” Người vì cái gì đối với Dương Tổ Thư bất mãn?”

Hai vấn đề hần đều không có biện pháp trả lời ,Tần Thúc nghĩ nghĩ cần rằng vừa muốn quỳ xuống .

Liễu Thanh Đường đã sớm dự đoán được ,không đợi hần quỳ xuống liền nói.

” Người lại quỳ xuống một chút thử xem ,không muốn hầu hạ ta nữa phải không?”

Tần Thúc quỳ cũng không được ,không quỳ cũng không được cả người cương cứng ở nơi đó lại có chút chật vật đáng thương .

17. Chương 17: Chương 17

Nhìn Tần Thúc bộ dáng chật vật đáng thương ,nội tâm Liễu Thanh Đường một phen do dự ,có phải nàng đùa giỡn quá mức .

Nhưng nàng chính là thích nhìn nét mặt khó xử của Tần Thúc .Liễu Thanh Đường là một người cứng cỏi không chịu khuất phục ,chuyện gì cũng chính tay mình làm lên ,bởi vậy nàng hơi có chút tự mãn ,cảm thấy không có việc gì có thể làm khó nàng , cũng thích đem tất cả sự việc nắm trong lòng bàn tay .Nhưng bên người nàng lại có thêm một tổng quản Tần Thúc ,Liễu Thanh Đường thừa nhận hần là người có khả năng , có thể vì nàng giảm đi không ít mệt mỏi .

Mỗi lần hần bày ra bộ dáng .

” Bất kể chuyện gì ngoài giao ta đều có thể làm tốt ,không cần lo lắng , đương nhiên không cần người khác gánh vác ”

không hiểu sao Liễu Thanh Đường luôn thấy khó chịu .

hần đối với mọi chuyện đều là như vậy , đều tự cố gắng bắt bản thân làm cho thật tốt , quá trình vĩnh viễn không nói đến ,thời điểm báo cáo cũng vô cùng đơn giản ,chuyện này đã làm xong ,sự kiện kia đã hoàn thành .Liễu Thanh Đường không hỏi dừng hần nói ,cho dù hỏi cũng là hỏi một câu đáp lại một câu ,nửa ngày không nói thêm được câu nào .Biểu tình khi đứng trước mặt nàng luôn bình tĩnh không dư thừa cảm xúc , giống như trong mắt không nhìn thấy thái độ của bất luận kẻ nào .

Nếu như không phải dùng hần thật thuận tay lại giảm bớt nhiều phiền toái ,Liễu Thanh Đường có đôi lúc thật sự muốn dùng vật áo thắt chết hần .

Kiếp trước Liễu Thanh Đường thật đúng là không phát hiện được Tần Thúc sẽ có lúc bộ dạng khó xử . Nhưng bây giờ còn chưa phải ba năm sau khi hần làm tổng quản ,hơn nữa nàng còn chưa biết hần đối với chính mình có tâm tư .

Kết quả khi đối với hần có kiên nhẫn ,liền phát hiện người này trên đùa hần thật tốt lắm .

Cho đáng đời người kiếp trước luôn bày ra bộ dạng không có chuyện gì có thể làm khó ta ,hiện tại liền biết khó xử rồi .

trên mặt Liễu Thanh Đường không có ý cười ,nhưng nội tâm lại đang sung sướng cười to .Nếu mỗi ngày đều có thể nhìn Tần Thúc bị nàng trên đùa nói không lên lời ,khôn mặt mang vẻ bất đắc dĩ , sắc mặt khó xử ,sau tai ửng đỏ ai nha nghĩ đến thật khiến nàng cảm thấy hưng phấn .

Nội tâm Thái Hậu nương nương thập phần cảm thú ,đối với vẻ khó xử của Tần Thúc chính là mặc kệ .

” Tần Thúc người trở về đem bất mãn với Dương Tổ Thư đều viết ra cho ta , sau bữa tối liền đem đến đây , mặt khác ,không thể thiếu dưới mười nguyên nhân ,nếu không người buổi tối liền ở trong đây quỳ một đêm.”

Đương nhiên không cho nàng được đáp án hài lòng cần bị phạt ,về phần phạt hần quỳ gối làm sao Liễu Thanh Đường chính là muốn nhìn bộ dáng hần càng thêm khó xử .

Tần Thúc bị Thái Hậu nương nường vặn hỏi những chỗ sơ sót trong vấn đề nhất định không bỏ qua ,bóng dáng thập phần tiêu điều cứng nhắc .

Tần Thúc đi rồi ,mama với Đào Hiệp mới tiến vào trong điện .Cùng Liễu Thanh Đường ở chung nhiều năm hai người liền trước tiên phát hiện chủ tử nhà mình đang cao hứng ,không khỏi nhìn nhau cười.

” Chủ tử ,có chuyện tốt gì sao ? xem ngài cười vui vẻ như vậy.”

Mama dâng trà cho Liễu Thanh Đường cười cười hỏi .

” Mới vừa rồi làm khó Tần Thúc ,hiện tại cảm thấy thật vui vẻ.”

Vốn tưởng rằng nàng vì Dương thái y hôm nay lại đây mà vui vẻ ,không nghĩ tới nguyên nhân lại là chuyện này ,xem ra chủ tử đối với Tần Thúc kia thật dễ bụng .Bất quá nghe chủ tử nói loại ngữ khí này ,mama liền không nhận được đồng tình một chút với Tần Thúc ở trong lòng .Nàng đã rất lâu không thấy chủ tử dùng ngữ khí muốn làm chuyện xấu nói chuyện .

” Bất quá ,Tần Thúc hôm nay tựa hồ có chút khác thường ,hắn giống như đối với Dương Tổ Thụ có chút thành kiến ,bọn họ trước đó có từng đụng chạm qua sao?”

Liễu Thanh Đường dùng ngữ khí nghi hoặc tay xoay xoay tách trà .

Đào Hiệp chợt cười phù một tiếng nói .

” Chủ tử tốt của ta ,ngài thật sự muốn biết Tần Thúc hôm nay vì cái gì bất thường sao?”

” Nghe người nói có vẻ người biết nguyên nhân ? Đến đây ,nói cho chủ tử ,chủ tử thường người 1 phong bao .”

Liễu Thanh Đường cười đối với Đào Hiệp ngoắc tay

” Hắc hắc , nô tỳ đa tạ chủ tử ban thưởng ”

Thấy chủ tử nhà mình trên mặt có nét tò mò ,Đào Hiệp ho khan một tiếng nói .

” Tần Thúc hẳn ăn dấm chua của Dương thái y .”

” Người nói là Tần Thúc ghen tị?”

Liễu Thanh Đường đầu tiên có chút giật mình ,lập tức không biết nghĩ đến cái gì ,liền một tay che miệng cười thành tiếng ,một hồi lâu cũng không có ý tứ dừng lại .

” Chủ tử ,người làm sao vậy ?”

mama bắt đầu dĩ chừng muội muội chỉ sợ thiên hạ không loạn này ,tiến lên nhẹ giọng hỏi .

Liễu Thanh Đường che miệng cười nhẹ

” không có việc gì , ta chỉ là đang nghĩ biện pháp nào tốt để trừng phạt Tần Thúc~”

Nàng không nghĩ Tần Thúc sẽ ghen .Trong tiểu thuyết không phải khi hai người ghen đều thích cãi nhau ầm ĩ nói một chút từ ngữ sao ? hẳn nhưng thật tốt tính ,trước tiên liền quỳ xuống thỉnh tội .

Liễu Thanh Đường cho tới bây giờ chưa ăn qua dấm chua ,không thể lý giải loại cảm giác này .Nhưng là Tần Thúc ghen vì nàng ,bởi vì Dương Tổ Thụ là nữ tử ,chỉ cần nghĩ đến Tần Thúc biết được Dương Tổ Thụ là nữ tử ,không biết sẽ có biểu tình gì ,chỉ nghĩ thôi Liễu Thanh Đường đã thấy vui vẻ muốn cười .Đến lúc đó nhất định phi thường phấn khích ,nàng đã muốn nhanh chóng thấy được .

Mang theo tâm tình chờ mong ,Liễu Thanh Đường dùng xong bữa tối ,trước rửa mặt liền leo lên giường chờ Tần Thúc đến ,còn phát tay đuổi mama có thần sắc quỷ dị cùng Đào Hiệp có chút hưng phấn .

Cho dù cảm thấy khó xử không muốn ,nhưng Tần Thúc cũng sẽ không để nàng chờ đợi lâu ,Liễu Thanh Đường không biết vì sao mình lại có thể chắc chắn như thế .

Sau đó cơ hồ khi chính nàng vừa chuẩn bị tốt ,Tần Thúc quả nhiên đi tới .Liễu Thanh Đường nằm ở trong chăn không có ý tứ muốn đứng dậy ,Tần Thúc chỉ có thể kiên trì đi sát vào , hướng nàng đưa ” Bài tập” đã làm tốt cho nàng xem rõ ràng.

trên mặt tờ giấy viết là lý do đối với Dương Tổ Thư bất mãn ,không bằng nói là miêu tả ưu điểm của Dương Tổ Thư .Viết một đồng lớn ca ngợi sau đó kết cục bỏ thêm một câu .

” Căn cứ vào những điều kể trên ,nô tài đối với Dương thái y không có chút bất mãn ,thỉnh Thái Hậu nương nương minh giám.”

Liễu Thanh Đường hoài nghi có phải Tần Thúc nghe các tiểu cung nữ đàm luận ,sau đó trực tiếp chép vào .Hơn nữa chép sao làm cho người ta nhìn ra hẳn không có chút gì không tình nguyện ,thật đúng là thần kỳ .

Nhìn trên giấy viết thái y phong thần tuấn tú ,quân tử tài đức ,tuổi trẻ đầy hứa hẹn ,thậm chí còn nói nàng là công tử thế gia không dung tục ,không nhận ra trong lời nói bạn tốt có nửa điểm giống nữ nhi ,Liễu Thanh Đường vừa buồn cười ,vừa đau đầu .

” Ta không hài lòng.”

Liễu Thanh Đường đẩy đẩy tờ giấy ,tận lực mặt lạnh nói .

Tần Thúc nghe xong lời này cũng không có ngoài ý muốn ,ngược lại nhẹ nhàng thở ra thấp giọng trả lời .

” Nô tài đến gian ngoài quỳ .”

” Chậm đã ,ta có nói người quỳ gối ở đâu sao?”

” Thỉnh nương nương phân phó .”

Đối với Tần Thúc mà nói ,không cần hỏi hắn vấn đề kia ,quỳ gối như nào đều không có quan hệ.

Nhưng là hiển nhiên hắn lại một lần nữa bại ở tay Thái Hậu nương nương

” Đến quỳ trên giường đi .”

Liễu Thanh Đường nói xong theo chân vươn vươn chân chỉ trên giường.

” Nếu người muốn ta nói cái gì từ chối ,ta chỉ có thể tự mình đem người tha lên đây.”

Nhiều lần phản kháng mong manh không có kết quả ,Tần Thúc buông tha giấy dựa cẩn thận cởi giày ,chạm rãi lui đến cuối góc giường ,sống lưng thẳng thẩn dán tại mạn giường khắc hoa ,ngay cả áo ngủ bằng gấm của THÁI Hậu nương nương đều không chạm đến một chút .

” ư Tần Thúc ,ta cảm thấy bên chân hờ .”

Liễu Thanh Đường đối với câu nệ của Tần Thúc miễn cưỡng hô.

Tần Thúc đang bảo trì trấn định quỳ gối nghe vậy ánh mắt di chuyển hướng lên trên đưa tay vén chăn cho Thái Hậu nương nương tốt lắm .

Sau đó ngay tại dưới mí mắt hắn ,Thái Hậu nương nương giơ chân lên ,chặn lại rồi loạn .

Tần Thúc lại yên lặng dịch chăn cho nàng .Liễu Thanh Đường lại đá chặn ,hắn lại dịch chăn .Cuối cùng vẫn là Liễu Thanh Đường nhịn không được mở miệng ,nàng đem tay vỗ trên chăn vang lên ba ba .

” Xem không hiểu ý tứ của ta sao ? Ta cho người quỳ gối lên chăn thuận tiện giúp ta đè nặng chăn !”

Quỳ gối trên chăn không phải mềm mại hơn sao ,cố tình lui xuống góc cứng rắn như vậy làm gì .Nàng cũng không phải thật sự muốn phạt quỳ hắn ,người này như thế nào sao không biết nhìn sắc mặt ,Liễu Thanh Đường âm thầm bĩu môi.

Lần này Tần Thúc không có cự tuyệt ,giúp nàng đem chăn vén tốt ,liền quỳ lên ,vừa vặn chặn lại khả năng bị hờ .

Thấy hắn thật sự nghe lời đè nặng lên chăn ,Liễu Thanh Đường lại cả thấy nhàm chán ,theo dưới gối đầu lấy ra một quyển tiểu thuyết ném cho Tần Thúc.

” Đọc đi ,để ta xem ngươi nhận thức mặt chữ đã tốt chưa .”

Tần Thúc vốn nghĩ sẽ là sử ký ,du ký ,thi từ ,ca phú các loại ,nhưng là nhìn đến trên mặt bìa viết [Kiều phi của lãnh khốc Vương Gia] hẳn liền hiểu được đây là quyển được gọi là ” Cẩm Thư ”

” Nga ,lần trước ta đang đọc đến hồi đệ thập ngũ ,ngươi đọc tiếp là được.”

Từ chỗ mama tìm cho nàng một chút tiểu thuyết để hiểu biết tình yêu nam nữ sau này ,Liều Thanh Đường còn có một cái yêu thích ,chính là xem tiểu thuyết .

Có chút tiểu thuyết hoàn hảo ,tuy rằng không giống sự thật nhưng là tốt xấu có thể giết thời gian ,còn có một chút lời thoại làm cho người ta xem nhin không được cả người chấn động ,nghĩ đến nhân vật bên trong đối thoại liền thực không biết nói sao .Giống như bản Tần Thúc đang cầm trên tay ,nàng tìm riêng bản này vì muốn cùng Tần Thúc chia sẻ loại cảm giác không xong này .

” A.....Vương gia.....Người làm ta đau.....”

“ Tiểu yêu tinh ,ngươi đừng động ,ngươi sắp bầm.....”

Thanh âm không hề phạt phòng vẫn kiên trì đến đoạn này ,Tần Thúc rốt cuộc không đọc nổi nữa ,bàn tay nắm quyển sách có chút trắng bệch ,hơi hơi hé miệng lại không phát ra một chút âm thanh nào .

Liều Thanh Đường không nghe nội dung ,nhưng lại luôn thưởng thức biểu tình biến hóa của Tần Thúc .Theo vẻ mặt của hắn có thể nhìn thấy hắn bị đả kích rất lớn đánh sâu vào ,vài lần muốn bỏ quyển sách xuống nhưng lại yên lặng nhin xuống ,Liều Thanh Đường nhìn xem cảm thấy thập phần sung sướng.

Nàng tâm tình nhất thời tốt liền chủ động nói .

” một đoạn này bỏ qua đi.”

Động tác Tần Thúc lập tức gỡ qua một tờ khác ,tựa như nhìn thấy cái gì bẩn này nọ .

” Tiểu yêu tinh ngươi nói ngươi vì cái gì lạnh lùng cố tình gây sự những nữ nhân kia đều là ta gặp dịp thì chơi ,chỉ có ngươi là người ta yêu thương nhất .”

” Ta mặc kệ ngươi không được gặp lại những nữ nhân này...ngươi phải tiến bước các nàng,”

” Ngươi lại muốn hồ nháo cái gì.”

” Ta là ghen a....”

Liều Thanh Đường nghe đến đó ách xì một cái ,mơ hồ nói .

” Tần Thúc vừa rồi câu kia ta không có nghe rõ , ngươi nói lại một lần xem.”

” Ta....là ghen a....”

Liều Thanh Đường lại phát phát tay

” không có nghe rõ , đọc lại .”

” Ta là ghen a .”

18. Chương 18

” Vì ăn dấm chua cho nên không muốn nhìn thấy bóng dáng nàng sao ?”

Tần Thúc nghe thấy câu sau bị Thái Hậu nương nương vô sỉ nói liền không thốt ra lời vội vội vàng vàng giải thích

” Đây là câu trong tiểu thuyết nói.”

Tần Thúc giấu đầu hở đuôi bộ dạng giấu diếm không dám nhìn nàng ,làm cho Liều Thanh Đường cảm thấy càng thêm sung sướng .Nhớ tới lời thoại vừa rồi của nam nhân vật chính thường dùng ,Liều Thanh Đường ho khan một tiếng xốc chân lên ngồi vào đuôi giường ,mang theo ý cười nói với Tần Thúc .

” Tiểu yêu tinh ,nói cho ta biết có phải là người ghen không?”

Tần Thúc nghe vậy cả người chấn động ,biểu tình trên mặt trong nháy mắt khó nói lên lời , cũng không biết vì câu nói tiểu yêu tinh , hay là ý tứ của lời nói ,hoặc là cả hai đều có .Bất quá hắn rất nhanh liền phản ứng lại ,liền trở về bộ dáng chất phác bình thường .

” Nô tài thân phận thấp kém ,không dám có ý tưởng mạo phạm Thái Hậu nương nương.”

Ăn dấm chua khi nào biến thành mạo phạm rồi ,người này có nhất thiết phải tuân thủ bốn phận như vậy không ? Ngẫm lại cũng đúng ,kiếp trước hắn bên nàng nhiều năm như vậy cũng không thấy hắn có hành động gì khác thường .Bất quá Tần Thúc càng tuân thủ bốn phận càng khiến cho Liễu Thanh Đường cảm thấy hứng thú. Nàng thật ra muốn nhìn Tần Thúc thật sự có thể bước qua cái phòng tuyến kia không.

Mặc kệ hắn tự ti hay nguyên nhân gì ,nếu nàng đã quyết định Tần Thúc đời này là người của nàng ,nàng liền khiến cho Tần Thúc tự mình đi qua cái phòng tuyến không thể kia.

Liễu Thanh Đường hồi tưởng lại tình tiết của lời thoại liền lại gần từng bước ,một tay nâng cằm Tần Thúc lên nhân tiện nói .

” Tiểu yêu tinh ,không cần có tình gây sự .”

Nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không đủ lại bỏ thêm một câu .

” Người thích ăn dấm chua như vậy ,ta nên bắt người làm sao bây giờ!”

Muốn mama tìm đến cho nàng nhiều tiểu thuyết xem ,quả nhiên là thập phần chính xác ,ít nhất ở phương diện trêu đùa Tần Thúc nàng cảm thấy thuận buồm xuôi gió ,cảm giác thật tốt ,trong lòng Thái Hậu nương nương ngập tràn tự tin .

Tần Thúc không nói ra lời ,tuy rằng biết không nên nhưng hắn vẫn không khống chế được gương mặt nhìn người trước mặt .Người nói những lời này thật là Thái Hậu nương nương sao?

Tiếp xúc đến ý cười tràn đầy trong mắt Thái Hậu nương nương ,lông mi Tần Thúc run lên liền hạ mắt xuống .Nhưng bởi vì Liễu Thanh Đường mặc một lớp áo mỏng manh rộng thùng thình ,chính bản thân nàng lại buộc lỏng lẻo ,cho nên giờ phút này Tần Thúc hạ mắt vừa vận nhìn thấy ẩn hiện cái yếm màu trắng và một vùng hơi nhô lên .

Phản ứng đầu tiên của Tần Thúc là nhanh chóng dời đi ánh mắt ,nhưng bởi vì quá kích động nên động tác khá lớn liền bị Thái Hậu nương nương phát hiện ,vì thế Liễu Thanh Đường liền cúi đầu nhìn chính mình vạt áo có chút mở rộng ,trừng mắt nhìn động tác né tránh của Tần Thúc ,nàng ác liệt nở nụ cười ,lập tức vươn tay cởi cái yếm mình đang mang .

” Tần Thúc người xem.”

Mọi người đều như thế ,đột nhiên có người kêu tên chính mình sẽ theo bản năng nhìn qua ,cho nên Tần Thúc còn chưa thành công xóa tan hình ảnh vừa rồi trong đầu ,quay lại liền bị vật xuất hiện trước mắt làm cho sợ ngây người .

Thái Hậu nương nương trong tay cầm một cái yếm trắng ,trên mặt còn khéo léo thêu cảnh liễu .Mới vừa rồi động tĩnh hắn là nàng mới từ trên người cởi ra ,cho nên THÁI Hậu nương nương giờ phút này chỉ mặc một kiện áo lót ,cổ áo nhìn thấy rõ ràng còn có hai khóa bông đào Tần Thúc lại yên lặng đem mặt chuyển về phía mạn giường .

Liễu Thanh Đường thấy hai tai hắn không che dấu được màu đỏ khóe miệng độ cong càng lúc càng lớn ,cuối cùng liền cười rộ lên .Nàng một bên cười một bên chụp lấy bả vai Tần Thúc nói .

” Tần Thúc ,người vừa rồi xác định là đã nhìn thấy rõ ràng sao ? Ta chính là vì thấy người ghen nên mới đặc biệt muốn an ủi người ,muốn hay không nhìn xem lại thêm vài lần .Ta cho phép người xem ,cơ hội này cũng không phải là thường xuyên có thể có đâu ~”

” không.....không nhìn.....không....nô tài là nói ,nô tài không dám....”

Tần Thúc có chút ấp úng vội vàng nói ,gắt gao nhìn chăm chăm mạn giường ,cơ hồ đem nói đó đào thành một cái động để chui vào.

Liễu Thanh Đường cười đủ xoay người ngồi trên giường liền kéo Tần Thúc cùng .Thấy hắn vừa muốn quay đầu ,Liễu Thanh Đường buồn cười áp tay lên mặt hắn bắt hắn nhìn chính mình.

” Được rồi ta choàng chăn là được ,người tránh cái gì ,không muốn nhìn thấy ta?”

” Tốt lắm ,đừng quỳ ta không phạt người ,người ngồi đi.”

” Dạ ,nô tài tạ ơn nương nương .”

Tần Thúc cẩn thận theo tư thế quỳ thành ngồi ,trong lúc đó Thái Hậu nương vẫn dựa người ngồi bên hắn ,cho nên hắn ngay cả hô hấp cũng chỉ dám thở nhẹ .hắn ngồi đó tận lực không cho bản thân mình động đến Thái Hậu nương nương ,chân tay có vẻ co quắp.

Liễu Thanh Đường thấy hắn bộ dáng không biết cho chân đi đâu liền trực tiếp động thủ đem chân hắn áp thẳng lại đem chân trực tiếp đắp lên ,còn đem tay hắn đặt lên trên chân .Vì thế liền thành 2 người ngồi song song ở trên giường ,trên người đắp cùng một cái chăn .

Tần Thúc bị sắp xếp tư thế sau cũng không dám động đậy ,chỉ lẳng lặng nhìn cái chăn .Bỗng nhiên hắn cảm thấy bên vai chột nặng ,Thái Hậu nương nương tựa đầu lên vai hắn .

” Tần Thúc ,hôm nay ở thư phòng người ấp úng là vì ăn dấm chua sao?”

Tần Thúc như trước không biết nên trả lời như nào ,nhưng Liễu Thanh Đường cũng không có ý tứ muốn nghe hắn trả lời ,nàng tiếp tục nói .

” Ta cùng nàng từ nhỏ liền quen biết ,chúng ta là bằng hữu tốt lắm ,trước đây còn cùng nhau ngủ cơ.”

Tần Thúc không lên tiếng nhưng trong lòng đã một phen ứa vị chua ,khiến trên miệng hắn ê ẩm .

” Nàng trước đây thật yên tĩnh nghe lời ,ở trong mắt mọi người là đứa nhỏ nhu thuận ,tuổi còn nhỏ đã bắt đầu xem sách thuốc nhận thức dược liệu .Nhưng ta lại bất đồng , ta thích nghịch ngợm nơi nơi gây sự ,theo cách nói của cha ta chính là đứa nhỏ thích phá phách chủ ý xấu xa đặc biệt nhiều . Ta cả thấy Tổ Thư cũng không thích cả ngày xem mấy thứ kia ,cho nên từ nhỏ đến lớn mỗi lần ta làm chuyện xấu đều sẽ lôi kéo nàng làm cùng ,muốn làm cho nàng vui vẻ.”

” Ta trước đây cùng nàng trốn đi xem hoa đăng ,hai người thiếu chút nữa lạc sau đó ta liền nắm tay nàng khóc ở ven đường ngăn cản tuần binh ban đêm ,làm cho bọn họ đưa chúng ta về nhà ,về sau ta thiếu chút nữa bị phụ thân đánh .Ta còn lẳng lẽ mang nàng đi hồ sen nhà ta hái sen ,kết quả nàng không cẩn thận ngã xuống ,ta vội vã kéo nàng lên cũng bị kéo xuống cuối cùng hai chúng ta lẫn lộn ở trong vũng bùn hồ người kéo lên ,làm gia nhân một phen sợ hãi .Còn có khi đó tỷ tỷ của ta muốn vào cung ,ta sinh khí phụ thân cùng ca ca không ngăn nàng lại ,cảm thấy tỷ tỷ không cần ta ,liền cùng Tổ Thư đi đào giun ,nhân cơ hội bọn họ ngủ trưa ,thời điểm nha hoàn không chú ý bỏ vào giày cha ta ,ca ca còn có tỷ tỷ”

” Cha ta thường mắng ta nhưng chưa từng đánh ta bao giờ ,bất quá có một lần hắn thật sự sinh khí ,ca ca tỷ tỷ chưa kịp ngăn lại ,hắn đánh cho ta ở trên giường nằm một ngày .Ngày đó ta nằm trên giường cắn hạt dưa ,Tổ Thư ở một bên méo máo khóc tay tách hạt dưa ,nàng trước đây đều là như vậy ,thích khóc lại nhất gan.”

Liễu Thanh Đường nói xong ,trên mặt có chút phiền muộn .Nàng đại khái là đã già đi ,bắt đầu thích nói chuyện lan man ,cũng có thể là vì Tần Thúc ở bên cạnh khiến cho nàng phá lệ cảm thấy an tâm ,không tự giác nghĩ đem mọi chuyện nói cùng hắn .Chuyện vui vẻ này cùng người thương chia sẻ một chút ,liền giống cùng hắn trải qua sự việc ,trong lòng luôn cảm thấy vui vẻ lại quyến luyến.

Kỳ thật đã qua rất nhiều năm ,nhưng nàng ngẫu nhiên vẫn mộng thấy những cảnh tượng .

Hoặc là mộng lúc còn nhỏ mỗi ngày hè sau giờ Ngọ cùng Tổ Thư tránh ở bụi hoa ,không cẩn thận ngủ thẳng đến mặt trời chiều ngã về phía tây ,làm cho bọn họ nhân nháo nhào đi tìm .Hoặc mộng phụ thân lần đầu tiên cầm tay nàng dạy nàng viết chữ ,kết quả khi buông tay nhìn đến tay nàng bị niết đỏ ,có chút kích động mang nàng đi bôi dược .Mộng ca ca đi mua cho nàng mít quả ,nhưng nàng ăn phải đau bụng bị phụ thân

rắn dạy ,nàng ở một bên nhìn sốt ruột ,ca ca liền lặng lẽ hướng nàng nháy mắt ý bảo hẳn không có việc gì .Mộng tỷ tỷ ôn nhu chải đầu cho nàng ,một bên nhẹ nhàng hát nàng nghe ,giọng ca uyển chuyển giống chim sơn ca .

Mỗi sự kiện nàng đều dị thường nhớ rõ ,ngược lại sau khi tiến cung mười năm ,nàng rất nhiều sự việc đều không nhớ rõ .Chỉ cảm thấy sau rất nhiều năm mỗi ngày đều là những sự việc giống nhau lặp đi lặp lại ,không thay đổi cũng không ngoại lệ ,đến thời điểm liền đi dạo trong cung điện .

Nàng không muốn lặp lại cuộc sống kiếp trước nữa ,không muốn đem chính bản thân mình bức thành một khuôn đúc sáo rỗng, cảm giác đó phi thường không tốt .

Giống lão thái thái nhớ lại chuyện cũ ,Liễu Thanh Đường lại nghĩ tới chuyện lúc đầu ,vốn chỉ vì không muốn nhìn bộ dạng hần ghen ,kết quả không ngờ lại đi quá xa .Vì thế nàng tiếp theo nói đem tâm trí hướng về câu chuyện Tổ Thư ,làm bộ lơ đãng nói .

” Lúc nhỏ Tổ Thư cũng thích bám ta ,còn nói về sau trưởng thành cũng muốn cùng ta ,nếu không sau này có một chuyện xảy ra ,nàng có khả năng sẽ ở nhà ta không đi.”

Tần Thúc nghe đến đây liền cảm thấy ngũ vị tạp trần vị chua trôi nổi ở trong khoang miệng .Dương thái y từ nhỏ liền ở cùng Thái Hậu nương nương ,nhìn Thái Hậu nương nương từ nhỏ cho đến bây giờ ,mỗi hành động lời nói cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện .trên sách nói ‘ Thanh mai trúc mã ,hai nhỏ vô tư’ đại khái chính là như các nàng vậy.

Nếu Thái Hậu nương nương không phải Thái Hậu ,có lẽ các nàng sẽ ở cùng nhau .Nam tử như Dương thái y trong sáng ôn hòa như ánh trăng đứng bên người nàng nhất định càng thêm thích hợp .Ý thức được điểm này Tần Thúc có chút khó chịu không biết nên là thế nào cho phải .không có gì so với chuyện biết người trong lòng mình cũng với người khác xứng đôi là khó chịu cỡ nào .

Tần Thúc phát hiện trong lòng mình trừ bỏ chút đau lòng ,giờ phút này thế những còn có một chút may mắn ,may mắn Thái Hậu nương nương vào cung ,nếu không hẳn chỉ sợ cả đời này không thấy được nàng ,lại càng không có chuyện nàng dựa gần như vậy ,nghe nàng nói chuyện .

Nhưng là nghĩ đến Thái Hậu nương nương hiếm khi có bộ dạng vui vẻ ,đều là bởi vì không thể cùng Dương thái y cùng một chỗ ,Tần Thúc liền cảm thấy chút may mắn này cũng thay đổi vị.

hẳn là người như vậy , loại sự tình cảm thấy may mắn cũng chỉ dám biểu lộ trong lòng chính bản thân mình tự khinh bỉ ,hắn làm sao có khả năng cùng Thái Hậu nương nương có cái gì .Cho dù giờ phút này hẳn ngồi bên cạnh càng gần như vậy ,hắn cũng không dám có một chút động tác dư thừa nào ,sợ làm không tốt sẽ bị chán ghét ,loại tâm tình sợ hãi này theo Thái Hậu nương nương đối với hắn ngày càng tốt mà trở nên rõ ràng .Có lẽ đối với Dương thái y ,hắn ngay cả ghen tị cũng không có tư cách.

” Nương nương ,người thực thích Dương thái y sao?”

Có lẽ bầu không khí yên bình khiến Tần Thúc lần đầu tiên có chút không khống chế được liền hỏi ,mở miệng xong hẳn liền ý thức được chính mình quá phạm ,nhưng lời đã nói ra liền không thể thu hồi .Kỳ thật hẳn cũng hiểu được ,bất luận đáp án nhất định là khẳng định ,hắn cố ý muốn hỏi cũng bất quá chính là muốn bản thân hiểu rõ đến tột cùng thân phận của mình là gì .

Liễu Thanh Đường vốn định trả lời thích ,nhưng nhìn biểu tình của Tần Thúc không biết vì sao ,ma xui quỷ khiến lời định nói liền biến thành .

” Tổ Thư là bạn khuê phòng thân thiết của ta ,nàng là cô nương người đừng ăn dấm chua.”

Tần Thúc khiếp sợ nhìn nàng ,Liễu Thanh Đường sờ sờ mũi hẳn liền véo một chút có chút nhụt chí than thở .

” Chuyện này trong chốc lát không thể nói rõ ràng ,tóm lại người biết thì biết vậy ,giữ kín cho ta thật cẩn thận đừng để ai biết .”

Việc này kỳ thật không nói là tốt nhất ,bất quá nếu là Tần Thúc nàng nguyện ý tin tưởng hẳn .Hơn nữa cũng không biết vừa rồi vì cái gì nhìn đến ánh mắt hắn như vậy ,bỗng nhiên nghĩ muốn nói cho hắn .Thấy Tần Thúc thật lâu không có phản ứng ,Liễu Thanh Đường lại một phen nhéo hắn ” Nghe thấy không?”

” Dạ ,nô tài hiểu rõ.”

Tần Thúc hồi phục tinh thần nhẹ giọng trả lời .Giờ khắc này hẳn cảm thấy thực vui vẻ .

Liễu Thanh Đường kinh ngạc liếc hẳn một cái ,người này cười rộ lên thật đúng là có đủ cứng ngắc ,có lẽ hẳn cần luyện tập nhiều mới có thể tự nhiên một ít ,bất quá nghĩ thì nghĩ vậy nhưng khóe miệng nàng không không chế được cũng nhẹ nhàng nhếch lên .

19. Chương 19

Chớp mắt đã đến ngày yến tiệc cuối năm ,trời đẹp liên tục mấy ngày liền . trên mặt đất tuyết tan dần ,từng mảng tuyết trên mái ngói lưu ly nhỏ giọt xuống .Thừa dịp năm nay được mấy ngày thời tiết đẹp mama Từ An Cung liền sai các cung nữ đem toàn bộ Từ An Cung đều rửa sạch một lần ,chăn đệm xiêm y còn có sách cùng những đồ vật linh tinh của nàng đều mang ra ngoài phơi nắng .ngay cả cái tủ cống kênh cũng không tránh khỏi số phận bị chuyển ra ngoài phơi .

Trong sân các cung nữ bận rộn lục đục ra vào quét dọn ,nhóm thái giám giúp đỡ bàn ghế này nọ ,còn phải sửa sang lại chậu hoa trong viện cùng những đồ bỏ đi .

Liễu Thanh Đường nhàn hạ nằm ở trên ghế phơi nắng ,cách một bức tường phía trước là cảnh tượng khí thế ngất trời ,có tiếng vang rơi vào tai nàng nghe không có vẻ tranh cãi âm ỉ ,mơ hồ là thanh âm vui cười rôm rả .Giống như khi nàng mới vào cung cảm giác trên đường rộn ràng nhộn nháo ,chân thật lại có sinh khí.

Những năm gần đây nàng phải gượng ép tính tình để xứng đáng với chức vị Thái Hậu nương nương ,khắp nơi đều hé ra khuôn mặt lạnh nhạt .Dần dần Từ An Cung càng ngày càng im lặng , tất cả cung nữ thái giám ở trong sân đều nhỏ giọng im lặng .Ngày thường bất kể là ai ra vào Từ An Cung đều phải nói ít ,thanh âm đè nén nói chuyện giống như đã là quy định bất thành văn .

Kỳ thật Liễu Thanh Đường không cần họ như thế ,chỉ là thời điểm phát hiện thì đã biến thành như vậy ,sau này cũng lười muốn nói thêm cái gì .

Mama bưng một ấm trà men theo bờ tường từ bên ngoài đi vào nói .

” Chủ tử phía trước có chút tranh cãi âm ỉ ,không bằng nô tỳ sai người chuyển bàn ghế ra phía sau hoa viên ? Vừa hay ở đó có hai khóm mai vàng mới nở ,hương rất thơm .”

Liễu Thanh Đường khoát tay .

” không cần ta ở nơi này nằm cũng được rồi .cũng không bị ai quấy rầy gì .Người cũng đừng mắng các nàng ,sắp lễ mừng năm mới cũng nên để các nàng vui vẻ một chút ,đều là cô nương còn nhỏ tuổi.”

” Phốc ~ chủ tử ngài nói như là chủ tử qua năm mới hai mươi một tuổi vậy ~ ngài có khi còn trẻ hơn cả bọn họ đó giống như nụ hoa vậy .”

Đào Hiệp cũng vừa đi vào đến nhảy nháy nháy mắt cười đặc biệt xinh đẹp .

Liễu Thanh Đường lắc đầu bật cười ,nàng làm sao có thể là hai mươi ,kiếp trước đã là ba mươi ,.Những lời này không thể nói ,Liễu Thanh Đường mở miệng hỏi .

” Đào Hiệp người đã trở lại mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa chứ?”

” Ôi chào ~ sáng mai đều đã chuẩn bị yến tiệc cuối năm đầy đủ .Trong cung cũng không có gì mới mẻ ,đơn giản làm giống như năm trước .Náo nhiệt cũng chẳng có đề xuất gì mới ,chỉ là chủ tử ngày mai lại phải mệt nhọc một phen ,vài cái yến tiệc từ buổi sáng ăn đến nửa đêm .”

Mama rót một ly trà đưa cho Liễu Thanh Đường .

” Yến tiệc đồ ăn phần lớn nhiều mỡ ,vào mùa đông bụng lên rất nhanh sẽ kết thành một tầng váng ,cũng không thể ăn .Chủ tử vẫn nên làm giống năm vừa rồi cho người chuẩn bị chút điểm tâm đi .”

Nghĩ đến tiệc cuối năm đã nhiều ngày Liễu Thanh Đường cảm thấy phiền ,ngày mai đêm ba mươi ,tiếp đón các mệnh phụ phu nhân của quan viên ngắm hoa thưởng yến từ buổi sáng đến giữa trưa ,lại khao thưởng bách quan ngọc yến ai đến tối ,còn phải đón giao thừa nửa đêm .

” Ai ,nghĩ đến ngày mai là liền cảm thấy mệt mỏi ,vẫn là thừa dịp hiện tại nghỉ ngơi nhiều một chút .”

Liễu Thanh Đường vuốt ve cái chén trong tay thở dài .

” Ta ở đây không có chuyện gì phân phó ,các người tự đi làm việc của chính mình đi ”

Liễu Thanh Đường nói xong tự nhiên nghĩ đến cái gì liền dặn dò .

” Tần Thúc trở lại liền nói hẳn trực tiếp đến nơi này.”

” Dạ chủ tử ,ngài không phân phó chúng ta cũng biết ~”

Đào Hiệp cười ha ha nói nhường nhường mi trêu chọc làm ama không nhịn được chỉ chỉ một chút cái trán của nàng ,lắc đầu bộ dáng bất đắc dĩ lôi kéo nàng bước đi .

Liễu Thanh Đường nhấp một ngụm trà rồi để ở bàn nhỏ ,mũi chân trên mặt đất điểm nhẹ liền nhẹ nhàng đứng lên .một bàn tay che ở trước mắt ,xuyên thấu qua khe hở ngón tay nhìn thấy trời xanh mây trắng .Sạch sẽ trong suốt sắc lam cùng mềm mại màu trắng làm cho người ta nhìn xem tâm tình thoải mái ,ngay cả nghĩ đến ngày mai có mấy yến tiệc chút phiền toái đều tan biến .

Nhìn trời một lát ,Liễu Thanh Đường lại nhìn bờ tường ở đó có cây kim ngân đằng .Đến mùa xuân tháng bốn tháng năm ,nơi này sẽ nở đầy hoa kim ngân ,khi đó mới là đẹp nhất ,hương thơm lại nồng ngậy cả nàng ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy .Hoa tại đây không hề thiếu rất nhiều cung đều có .

Các cung nữ thích lấy hoa này ngâm làm nước uống ,còn có làm nước tắm rửa mặt ,làm túi hương ,mama hàng năm đều làm cho nàng .Liễu Thanh Đường nằm ở ghế nghĩ nghĩ liền nghĩ đến nữ nhi hồng ,không khỏi vươn tay nhìn vài điểm đỏ trên đó .

Mấy ngày trước không biết nghĩ như thế nào ,nhìn thấy Tần Thúc mỗi ngày từ xa đi đến đều giấu tay ở trong ống áo ,dù đã bôi được nhưng vẫn có chút sưng đỏ ,đã nghĩ cho hẳn một bộ găng tay .

Kỳ thật nàng cho người đi tú phương phân phó một câu người ta sẽ làm tốt rồi đưa tới ,bằng không trong cung nàng cũng có nhiều cung nữ khéo tay các nàng cũng có thể làm .Nhưng nàng khi đó cũng không biết là làm sao .bỗng nhiên muốn tự tay mình làm cho hẳn một bộ .

Nữ hồng ,mama với Đào Hiệp bên người nàng đều rất lành nghề ,hàng năm đều làm cho nàng áo lót y phục hàng ngày rồi giày ,còn có dây cột tóc gối tay găng tay túi hương ,nhưng Liễu Thanh Đường thì hoàn toàn không biết làm gì .Mẫu thân nàng ở thời điểm nàng một ,hai tuổi đã sớm mất ,phụ thân đối với mẫu thân tình cảm sâu nặng không muốn thú thêm ai .Liễu phủ không có nữ chủ nhân ,phụ thân nàng lại là đại nam nhân ,không biết dưỡng nữ nhi như thế nào ,vì thế trong phủ chỉ có một ít mẹ có thể dạy nàng ,nhưng là không hoàn toàn áp chế được tính tình nàng ,Liễu Thanh Đường thập phần tự do trưởng thành ,không chỉ nói nữ hồng ,nàng trên cơ bản cái gì cũng không biết ,chỉ trừ bỏ vẽ tranh cùng luyện chữ .

Nàng không biết làm ,chỉ có thể nhờ mama dạy nàng .Kết quả mama nghe nàng nói kinh ngạc chén trà trong tay đều rơi ,thời điểm dạy nàng vẫn là biểu tình không dám tin .

Nhìn biểu tình của nàng ,Liễu Thanh Đường ít nhiều cũng có chút không được tự nhiên .Nàng cho tới bây giờ đều không cảm thấy chính mình cần phải đi học vài thứ kia để lấy lòng phu quân nam nhân ,cho nên một chút cũng không để ý .Sau lại tiến cung người trên danh nghĩa là phu quân nàng bệnh nằm trên giường không sớm thì muộn sẽ chết ,nàng càng không nghĩ đi học mấy cái này .

Kết quả nay nàng chủ động đi học vì muốn làm cho Tần Thúc một bộ găng tay Liễu Thanh Đường càng nghĩ càng cảm thấy có chút không được tự nhiên ,đã có ý muốn lùi bước .Nhưng đột nhiên nghĩ đến biểu tình của Tần Thúc lần đó cảm cái lò sưởi tay đã lạnh hồi lâu ,liền yên lặng tiếp tục học tiếp .

Nàng đại khái đối với phương diện này không có thiên phú ở trong tay mama Đào Hiệp đều thoăn thoắt xuyên qua mà vừa đến tay nàng liền trở nên không nghe lời ,làm cho nàng bị đâm vài lần vào ngón tay .Biến

thành hai ngón tay cái ,ngón trỏ cùng ngón giữa đều bị kim châm thành những nốt đỏ ,hơi nhẹ cử động liền ần ần đau .

Cũng may nàng kiên nhẫn hoàn thành ,bộ găng tay kia đã muốn làm xong .

Mặc kệ mama các nàng biểu tình thập phần không ngờ ,nhưng là tốt xấu gì cũng tự tay nàng làm .Tần Thúc vô luận như thế nào cũng không nên ghét bỏ mới đúng .Liễu Thanh Đường thấy tự nhiên đưa ra cũng có chút không hay ,cho nên đôi găng tay vẫn ở trên giường nàng nằm hai ngày .

Nàng mỗi khi đi ngủ đều trùm mắt nhìn không biết nên phân phó như nào mới đẹp mặt ,vài lần muốn trực tiếp kêu Tần Thúc lại đây sau đó ném đôi găng tay cho hắn ,lại cảm thấy như thế nào đều không mở miệng được ,cuối cùng chỉ có thể đem găng tay ném dưới gối đầu .

Kỳ thật cho dù Tần Thúc đời trước đối với nàng trung thành và tận tâm vì nàng mà chết ,nàng cũng không cần như vậy .Tiền tài quyền thế cái gì nàng cũng đều có thể cấp ,hiện tại ngẫm lại kỳ thật mấy thứ này ngược lại là đơn giản nhất .

Ngay từ đầu nàng còn đắc chí ngốc tử Tần Thúc kia có tâm tư với nàng ,đều nhanh muốn hắn đến trước mặt nàng .Kết quả hiện tại ngẫm lại phản ứng gần đây chính nàng cũng đã hăm sâu chính mình ,còn mỗi ngày ở đây đắc ý .

Nếu nàng không phải đối với Tần Thúc có ý tứ ,làm sao có khả năng quan tâm hắn tay chân đông lạnh hay không đông lạnh ,này nọ dùng có đủ hay không ,có thể hay không vì nàng nói mà khó chịu .

Có thể nói là nàng không giống như trong tiểu thuyết trở nên đa sầu đa cảm ,hơi chút rơi lệ ,còn thường xuyên vì nghĩ đến đối phương thất thần ,lại càng không có cảm giác lo được lo mất .

Cảm tình thật đúng là thứ quái dị ,nói đến là đến ,nàng còn không biết rõ ràng này rốt cuộc là cái gì .

Liễu Thanh Đường nhớ tới vấn đề phức tạp đó không khỏi nhíu nhíu mày .

đang nghĩ tới đó thì từ bờ tường có một thân ảnh mặc áo choàng sắc tím đi đến .

” Thỉnh an Thái Hậu nương nương ,nô tài đã trở lại .”

Thấy Tần Thúc trở về tâm hồn đang chu du thiên ngoại của Liễu Thanh Đường liền chấn động trên ghế đứng lên hướng hắn ngoác .

” Thế nào ? sự tình đều đã an bài thỏa đáng chứ ?”

” Dạ người trông coi thị sát có nói sang năm mới không đến nửa tháng tân phủ đệ của nhị hoàng tử bên ngoài cung có thể dọn dẹp đến ở .”

Bởi vì chuẩn bị năm sau liền đem đại thái giám tổng quản Từ An Cung ninh công công thay thế ,cho nên Liễu Thanh Đường gần nhất bắt đầu để cho Tần Thúc xử lý một số chuyện .Giống như kiếp trước của hắn trong sáng ngoài tối đều có ,chủ yếu phụ trách nhắc nhở ý chỉ của nàng ,thay nàng đi làm chút chuyện mà không tiện làm ,cùng với quản lý một chút chuyện .dù sao trong cung không phải lúc nào cũng sóng êm biển lặng ,qua thêm hai năm cháu ngoại trai phải tuyển người vào hậu cung ,đến lúc đó mới náo nhiệt .

” Nhớ tới chương khí mù mịt hậu cung kiếp trước ,Liễu Thanh Đường lười biếng nhếch miệng cười .Lần này nàng cần làm một lão Thái Hậu hiền lành ôn hòa ,cũng không muốn động thủ thay hoàng đế cháu ngoại trai chính đồn hậu cung ,cuối cùng còn bị trừng trị không thể sống tốt .Nàng vẫn là nên ở cùng người trước mặt này sống tốt thôi ,không nhiều thời gian rảnh đi ứng phó tiểu hoàng đế .Liễu Thanh Đường nghĩ ,giương mắt nhìn Tần Thúc .

hắn một thân y bào sắc tím ,mũ màu đen ,sau đầu còn có một đoạn kết buông xuống ,giấy ngấn đứng ở mạn tường ,làm cho Liễu Thanh Đường thấy thế nào cũng đều cảm thấy thuận mắt.

Trong tiểu thuyết có một lời thoại hay mà nàng muốn thừa nhận ‘ Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi ’ .Nàng xem Tần Thúc cũng chính là như vậy ,lúc trước nhìn cảm thấy hắn âm trầm chất phác , nay đều biến thành thẹn thùng tự ti ,ngay cả thủ đoạn xử lý tàn nhẫn kiếp trước nay cũng biến thành quả quyết.

nói như vậy ,kỳ thật nàng thích người này cũng không có gì kỳ quái .Thích chính là thích ,một khi đã như vậy ,các nàng nên thân cận nhiều hơn mới đúng .Liễu Thanh Đường gõ gõ tay vịn một tiếng .

Tần Thúc đứng ở nơi đó mặt ngoài nhìn trấn định ,kỳ thật trong lòng không yên .Cảm giác được ánh mắt Thái Hậu nương nương vẫn không dời đi ,hắn bắt đầu hồi tưởng xem chính mình vừa rồi có làm gì khiến cho tâm tình Thái Hậu nương nương không tốt ,Thái Hậu nương nương đối với chính mình vẫn là có chuyện không hài lòng sao .

” Tần Thúc ,ngươi lại đây .”

Nghe thấy câu đó Tần Thúc hiểu được Thái Hậu nương nương chính là lại muốn nhìn đến biểu tình khó xử của hắn .một loại cảm xúc bất đắc dĩ lại ôn nhu tràn đầy tim hắn ,vì thế hắn thấp giọng đáp .

” Dạ .”

20. Chương 20: Chương 20

Tốt xấu gì cũng đã trải qua nhiều tình huống Thái Hậu nương nương tâm huyết dâng trào muốn trêu đùa ,Tần Thúc đã không còn giống như lúc đầu ,chân tay mềm nhũn không dám đến gần rồi .bất quá chỉ là đi đến xích đu phụ cân liền dừng bước chân . Liễu Thanh Đường nằm ở trên xích đu không có đứng dậy ,chỉ vươn tay về phía hắn ,đội trong chốc lát thấy Tần Thúc vẫn là nhìn tay nàng ,bộ dáng không biết có nên cầm tay nàng không ,không khỏi buồn cười lên tiếng nhắc nhở .

” Đem thân mình ngươi khom xuống .”

Nàng không chỉ có ý tưởng cầm tay mà thôi .

Tần Thúc thế này mới hiểu được ý tứ của nàng liền khom người về phía trước tới gần nàng .

Lười biếng nằm ở xích đu Liễu Thanh Đường nhìn hắn tiến đến ,không khách khí hạ bờ vai hắn ,hai tay ôm cổ .Tần Thúc đột nhiên bị nàng kéo hơi lão đảo nhanh tay đỡ lấy tay vịn của xích đu mới không ngã lên trên người Thái Hậu nương nương .

Liễu Thanh Đường liếc mắt nhìn tay hắn đang nắm chặt tay vịn ,thoáng một chút tiếc nuối sau đó nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc mỉm cười hỏi.

” Có muốn hôn ta?”

Tuy rằng hỏi vậy nhưng là căn bản không đợi Tần Thúc trả lời nàng liền nói .

” Ta cho phép ngươi thân cận ,tốt lắm ngươi hiện tại có thể hôn.”

Tần Thúc không nói chuyện có chút chần chờ nhìn nàng ,Liễu Thanh Đường mở to đôi mắt sáng ngời nhìn lại hắn ,hai người an tĩnh bên kia bức tường bọn cung nữ thái giám đi lại nói chuyện thanh âm càng phát ra rõ ràng .

Liễu Thanh Đường hiểu được ý tứ của Tần Thúc ,nhưng chính là không để ý tới ,lười biếng kiên trì ánh mắt nhìn hắn .hắn không nghĩ ở đây sẽ bị người bắt gặp ,chỉ đơn giản lo lắng thanh danh của Thái Hậu nương nương có vấn đề ,có thể nàng không để ý ánh mắt người khác nhưng hắn không thể làm càn .

Dù có hứng trí cùng Tần Thúc giằng co nhưng Liễu Thanh Đường vẫn giơ cánh tay tiến vào trong áo hắn ,ở cổ áo sờ nhẹ liền vạch ra .

” Nếu không nắm chặt thời gian ,chờ một lát mama sẽ lại đây ~”

Liễu Thanh Đường ngẩng đầu lên để sát vào Tần Thúc ,nhẹ giọng nói với hắn ,thậm chí còn hướng áo lót trắng bên trong thổi nhẹ một hơi ,dùng lời nói tràn ngập uy hiếp nói .

” Đến lúc đó ,cho dù các nàng có nhìn ta cũng muốn ngươi thân cận .”

nói xong câu đó Liễu Thanh Đường vừa lòng nhìn Tần Thúc quả nhiên thấy hắn buông lỏng ,ngẩn ngơ tựa hồ cân nhắc lợi hại ,sau đó mím môi dần nhẹ lên .

Bất quá kia chính là dán lên mà thôi ,hắn chính là dùng môi mình dán nhẹ lên môi nàng không động tĩnh .Liễu Thanh Đường chờ lại chờ cảm thấy nếu cứ như vậy bọn sẽ sẽ dính một chỗ ,nhịn không được nháy mắt mấy cái nói .

” Người chính là chuẩn bị chỉ như vậy bất động sao?”

Bởi vì phiền môi nhẹ nhàng nằm cùng nhau ,Liễu Thanh Đường vừa nói Tần Thúc liền cảm thấy trên môi cọ đến cọ đi ,hơi ngứa ngứa .

Tần Thúc đột nhiên xoay mặt qua ,sau đó bật ra một hơi dài ,một bộ dạng nghẹn lâu không thở ,vừa thấy động tác này Liễu Thanh Đường đầu tiên là ngẩn ra ,lập tức che miệng cười không kiềm chế được ,ngấm lại vừa rồi thời điểm hắn hôn nàng ,tựa hồ thật sự không có hô hấp ,một hắn cũng có thể nhịn thở lâu như vậy .Bất quá mới chỉ là thân cận một chút ,đơn giản chỉ là hôn nhẹ mà thôi ,hắn thế nhưng cũng có thể quên hô hấp ,quả thật cực ngốc mà .

Càng nghĩ càng thấy vui vẻ ,Liễu Thanh Đường nhịn không được ý cười sáng lạn ,ý xấu nổi lên liền kéo nhẹ Tần Thúc để hắn ngã nhẹ trên người nàng .

Rốt cuộc cũng ổn định hô hấp ,mặt Tần Thúc có chút không biết nên làm cái gì bây giờ ,chợt cảm thấy chính mình đè lên Thái Hậu nương nương quả thực sợ hãi .Phản ứng đầu tiên chính là lo lắng Thái Hậu nương nương mềm mại nhu nhược như vậy ,vạn nhất bị đè hỏng thì làm sao mới tốt .hắn dù sao cũng nặng hơn Thái Hậu nương nương rất nhiều ,nghĩ như vậy hắn liền vội vàng luống cuống chân tay chống xích đu muốn đi xuống .Đáng tiếc xích đu liền bị lay động ,hắn không chỉ không thể đứng lên mà còn bị hất nhào về phía trước ,hoàn toàn nằm đè nên Thái Hậu nương nương .

Xích đu không ngừng vang lên âm thanh kéo kẹt làm ama bên kia bưng trà bánh chợt dừng lại bước chân .Nhìn chằm chằm bức tường ,lại nhìn xem sắc trời ,nàng liền lộ ra biểu tình vui mừng ,rồi rầm ,lập tức xoay người quay bước trở về ,đứng ở cây tùng xa xa trông coi . Nàng có lên chuẩn bị chút nước ấm cùng với thuốc mỡ ? mama nghĩ thầm trong lòng như vậy .

Mà giờ phút này bị Tần Thúc đè lên Liễu Thanh Đường liền túm lấy vạt áo trước của hắn ,chôn đầu ở trước ngực hắn buồn cười .Tần Thúc chợt tỉnh mộng ,cầm lấy tay vịn xích đu quỳ một gối xuống xích đu ,ý đồ muốn đứng dậy .

Liễu Thanh Đường còn ở trên xích đu nhìn hắn cười run rẩy hết cả người ,một tay lôi kéo vạt áo trước của hắn không rời ,Tần Thúc không dám giật mạnh áo khỏi tay Liễu Thanh Đường mà có giật cũng chưa chắc đã ra được ,hắn hơi lui về phía sau vạt áo cho chút bị mở rộng .đang ở thời điểm tiến thoái lưỡng nan ,Liễu Thanh Đường còn lửa cháy đổ thêm dầu ,cố ý dùng chút lực kéo xiêm y của hắn .

Dưới loại tình huống này ,Tần Thúc mặc ngoại bào sắc tím thực dễ dàng bị cởi ra ,lộ ra bên trong vài tầng áo kếp .Liễu Thanh Đường dán sát vào Tần Thúc ,hoàn toàn không để ý hắn có chút hoảng hốt muốn che lại xiêm y ,bắt đầu lật từng tầng áo lên .

” Mặc nhiều như vậy làm gì ,chẳng dễ thoát một chút nào ,cũng không nhìn tới cái gì .”

Liễu Thanh Đường lẩm bẩm một câu ,Tần Thúc vốn không được tự nhiên đang không biết làm sao ra tay cản lại nghe được nàng nói càng thêm bất an . Nàng liền trưng khuôn mặt đứng đắn hù người vỗ vỗ ngực hắn an ủi .

” Ta sẽ không đối với ngươi làm gì ,chẳng qua là muốn nhìn xem bên trong ngươi mặc cái gì thôi ,không cần khẩn trương như thế .”

Mặt không đổi tâm không động nói xong câu này ,Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy có chút quen tai ,sau đó suy nghĩ trong chốc lát trong đầu liền nảy ra một lời thoại ở tiểu thuyết .Bên trong đó nam chủ nói một câu tương tự như nàng vừa nói ,hình như hắn nhìn nữ chính tắm rửa bị phát hiện ,đối với nữ nhân vật chính nói .

” Ta không nghĩ phi lễ ngươi ,chính là muốn nhìn một chút bên trong tầng quần áo kia là hoa văn gì .”

Quả nhiên hai câu nói khác thường nhưng đều chung một ý ! Liễu Thanh Đường cảm thán một phen ,hoàn toàn quên chính mình thời điểm ban đầu nhìn tình tiết đó còn cùng với mama Đào Hiệp nói nam nhân vật

chính đúng là phùng lưu manh .

Tần Thúc nghe Thái Hậu nương nương mở to mắt nói dối ,còn nói như là đương nhiên cũng không phản bác lại được ,nghe nể nửa ngày mới ra một chữ .

” Dạ .”

Xem như quả đúng là thế ,Liễu Thanh Đường nói cái gì hần sẽ liền tin đó là sự thật .

Cảm giác người khác tín nhiệm thập phần tốt ,hướng hần cười , liền động tay giúp hần sửa sang lại quần áo .

” Nô tài.....chính mình có thể ,nương nương....”

Tần Thúc sao có thể để cho Thái Hậu nương nương giúp hần mặc quần áo ,mặc dù quần áo kia là do nàng nháo loạn mà rút .Liễu Thanh Đường tinh tế vuốt vuốt mấy lớp quần áo của Tần Thúc chụp lấy bàn tay hần đang muốn tự chỉnh mình sửa sang lại ,mắt không nâng uy hiếp nói .

” Nga ? Người nói thêm câu nữa ta sẽ trực tiếp cởi quần áo ngươi ,lại nói ta vẫn còn thực sự muốn nhìn xem ngươi mặc áo lót dạng gì đấy .”

âm thanh của Tần Thúc nháy mắt liền tiêu tan ,hần quỳ một gối xuống ngồi ở trên xích đi ánh mắt nhìn Thái Hậu sửa sang lại quần áo ,cảm thấy trong lòng vừa kích động lại cảm thấy thỏa mãn .Nheo nheo mắt ,ánh mắt Tần Thúc không tự chủ được dừng lại trên người trước mặt .

Thái Hậu nương nương vừa nhấp ngụm trà một chút trà vẫn còn dính ở trên môi ,hai phiến môi nhìn xem cực tốt ,không có chút son mà vẫn hồng nhuận lấp lánh , bên kia khóe miệng có chút độ cong ,hần tự hỏi không biết nàng đang nghĩ gì .

Liễu Thanh Đường giúp Tần Thúc xem xét một tầng lại một tầng quần áo ,đem đai lưng của hần thắt lại còn gàng , còn đem chỉnh lại cái tường vân kết .Làm tốt tất cả ,nàng ngẩng mặt nhìn Tần Thúc ,lại phát hiện ánh mắt hần có chút giật mình đang nhìn nàng ,cũng không biết suy nghĩ cái gì .

Liễu Thanh Đường dễ dàng nhìn thấy ở trong ánh mắt không chút phòng bị có tia mê luyến .Trong lòng vừa động ,nàng liền hướng thân mình lên hôn Tần Thúc .

Lần này Tần Thúc chính là chần chờ một chút , sau đó liền cần nhẹ một chút thoáng chủ động tấn công .Nói chủ động kỳ thật hần vẫn không biết nên làm như nào ,chính là theo bản năng cọ cọ môi nàng ,như là hút một cái gì đó ,hơn nữa hần cũng sẽ không động đây ,đầu thẳng tắp ở đó .

Liễu Thanh Đường không có nhắm mắt lại ,nhìn bộ dạng của hần đã nghĩ muốn cười ,nhưng môi bị hần ngậy ngậy hút ,cười không nổi .Miệng không thể cười ,cặp mắt nàng liền nheo nheo thành vầng trăng khuyết .

không biết vì sao ,rõ ràng hai người đều không có kinh nghiệm ,nhưng là mỗi lần Tần Thúc đều khiến cho nàng so với hần càng thêm hứng thú .Cái loại cảm giác mới lạ muốn làm cho Tần Thúc bối rối ,làm cho nàng quên đi kỳ thật mình cũng không am hiểu gì nhiều ,theo bản năng muốn trêu đùa dẫn dắt hần .

Hơn nữa đại khái là do khẩn trương ,âm thanh thở có chút nặng nề ,cũng có thể là đã quên thở ,đến mức lâu sau đó nhịn không được thở một chút .Liễu Thanh Đường bị hần thân cận một chút tâm tư mê loạn đều không có ,chính là trong lòng nhịn cười .Tần Thúc cố gắng lấy lòng nàng như vậy ,không thể đá kích hần được ,đành phải cố gắng hết sức để nhịn cười .

” Phốc ~”

Liễu Thanh Đường rốt cuộc vẫn là không nhịn nổi ,đẩy Tần Thúc ra ,sau đó ôm thắt lưng hần ở trong lòng hần run rẩy cười .

Nàng thật sự không nhịn được ,nhìn Tần Thúc càng nhìn càng thấy giống tiểu bạch trước đây từng nuôi qua .Vật nhỏ đó luôn dùng ánh mắt ướt át vui sướng nhìn nàng ,chỉ cần nàng đi qua trước mặt nó sẽ chăm chú nhìn theo bóng dáng nàng ,thích liếm tay nàng ,vừa liếm vừa vẫy vẫy đuôi nhỏ .Vừa rồi nàng đột nhiên cảm thấy Tần Thúc rất giống tiểu gia hỏa kia ,như vậy liền không nhịn được nữa .

Thân thể bị đẩy ra một chút ,Tần Thúc hé ra khuôn mặt mờ mịt nhìn Thái Hậu nương nương ở trong lòng hân ,cười đến nỗi vai run run .

” Là do nô tài vừa rồi làm không tốt sao?”

” không ,ngươi làm rất tốt !”

Liễu Thanh Đường hít sâu một hơi đứng thẳng lưng dậy ,sau đó khen Tần Thúc một phen .Tiếp theo nàng mân mân đôi môi có chút sưng đỏ nói ,

” Chẳng qua hôn rất dùng sức ,lần sau phải chú ý .”

” Dạ.”

Tần Thúc nuốt nuốt nước bọt ,bắt buộc chính mình đem ánh mắt dời đi khỏi đôi môi đỏ mọng sáng nhuận .Đó là dấu vết hân lưu lại ,chỉ cần nghĩ như vậy nhất thời hân liền không thể bình tĩnh trở lại .

Liễu Thanh Đường nhìn bộ dáng hân nhẫn lại ,cảm thấy trong lòng liền rục rịch ,dựa sát qua hôn thật mạnh trên mặt hân một cái .

Vì thế ngày hôm đó sau giờ Ngọ Thái Hậu nương nương xuất hiện trước mặt bọn cung nữ thái giám ở Từ An Cung tựa hồ có chút không thoải mái che miệng .Mà Tần công công trên gương mặt hân có rất nhiều vết đỏ ,so với ngày thường càng khiến người khác không nhìn ra nét mặt .

21. Chương 21

Ánh rạng đông dần hiện ra ,trong cung đã sớm ồn ào náo nhiệt ,trên đường đi khắp nơi đều có thể nhìn thấy thân ảnh vội vàng của cung nữ thái giám .Bên ngoài cửa cung xe ngựa chậm rãi nối liền nhau đi tới ,đồng loạt dừng lại ở một bên .Các đại thần mặc quan phục cùng nữ quyền nhà mình từng nhóm nhỏ tiến cung , sau đó ở trước điện Thanh Trì liền tách ra .

Các đại thần hôm nay cũng giống như ngày thường đều phải đi lên triều trước .Hoàng đế khai triều ra Nam Quốc đã định ra ngày ba mươi hàng năm tất cả bá quan văn võ đều phải thượng triều .Nhưng ngày này không bàn chuyện chính sự ,mà đem sự kiện một năm của tất cả mọi người tổng kết trước mặt hoàng đế hoặc là ca ngợi hoặc là răn đe ,thường thường ngày này chính hoàng đế cũng phải ở trước mặt chúng thần tự kiểm điểm lại bản thân .Tất cả hoàng đế từ trước đến giờ đều phải thế ,các đại thần càng không nói đến .

Mà các phu nhân của những vị đại thần một năm chỉ tiến cung một lần ,không khỏi có chút câu nệ , tự lại một chỗ để thái giám dẫn đường xuyên qua điện Thanh Trì đi đến hậu cung .Nữ quyền tất nhiên là do người đứng đầu hậu cung tiếp đãi ,hậu cung trên cơ bản chỉ còn lại một mình Liễu Thanh Đường việc này tự nhiên rơi xuống người nàng .

Từ An Cung ở phía Tây cung điện là cung điện lớn thứ hai .Diện tích lớn nhất đương nhiên là nơi ở của hoàng thượng Nam Khôn Cung ,bất quá hai tòa cung điện có kém cũng không kém hơn bao nhiêu .

Dựa theo thói quen tiên đế ,vốn nên đem yến hội do người đứng đầu hậu cung là hoàng hậu chủ trì .Nhưng từ khi Liễu Thanh Đường ở nơi này yến tiệc tổ chức ở hoa viên Từ An Cung đối với chỗ nàng nghỉ ngơi thập phần gần .Nàng không thích nhiều người như vậy ồn ào ,bắt đầu từ khi chủ trì yến hội này năm thứ nhất đã đem địa điểm sửa đổi thành một hoa viên ở phía tây bắc cung điện .

Vừa hay nơi đó có một vườn hoa mai , ngày này hàng năm đều nở hoa nên gọi yến tiệc là ‘ Mai Yến ’ .Nơi này gọi là Hương Tuyết Viên chỉ có hai loại hoa là cùng hoa mai , đông xuân luân phiên đua nở ,từ xa nhìn lại toàn bộ sân trên nhánh cây tràn đầy màu trắng thuần túy .

một tháng trước Đào Hiệp đã cho người chuẩn bị dọn dẹp sân vườn , sáng sớm hôm nay liền cho người đến bố trí ,sớm chờ tại chỗ này nghênh đón nhóm nữ quyền đến .

Chờ nhóm nữ quyền chậm rãi đi vào nơi này ,các tiểu cung nữ liền dâng lên điểm tâm cùng trà để mấy vị phu nhân tiểu thư thoải mái một chút trong lúc chờ Thái Hậu nương nương .Đào Hiệp là đại cung nữ hầu hạ bên người Liễu Thanh Đường ,ở trong cung này cũng là người có chút thể diện ,tự nhiên không cần tự

mình đi hầu hạ các vị phu nhân tiểu thư chỉ đứng một bên nhìn ,xử lý chút sự tình đề phòng các nàng đột nhiên có chuyện gì .

Liễu Thanh Đường ngày này cũng dậy từ sớm trước khi yến tiệc bắt đầu .tuy rằng nàng là Thái Hậu nhưng cũng không muốn người khác đợi lâu ,đồng dạng sớm chuẩn bị tốt .Đặc biệt hôm nay quần áo cùng trang điểm đều phải càng thêm tinh xảo hoa lệ ,tốn rất nhiều thời gian .

Nàng vội vàng dùng qua một ít đồ ăn sáng ,mama đứng phía sau liền cùng cung nữ giúp nàng mặc triều phục Thái Hậu .Màu đen làm nền ,mặt trên dùng ngân tuyến thêu hoa mẫu đơn ,phía trước tay áo rộng cùng với đuôi váy phía sau thật dài , mỗi một chỗ đều tinh xảo vô cùng ,quần áo hoa lệ lại đoan trang .

Nam triều từ xưa đến nay triều phục của Thái Hậu là màu đen làm nền thêu ngân tuyến .Hoàng thượng là màu xanh đen thêu kim long , Hoàng Hậu là màu trắng thêu kim tuyến .Nàng lúc trước tiên cung ,tiên đế bệnh sống không quá bao lâu liền chết ,cho nên không có mặc qua triều phục Hoàng Hậu trực tiếp mặc triều phục Thái Hậu .

Khi đó nàng mới mười năm mười sáu tuổi tuổi nhỏ lại thích cười ,mặc triều phục nhìn qua không có chút khí thế ,sau nàng liền bất chính mình không được biểu lộ tâm sự qua nét mặt ,bất luận thời điểm gì đều nghiêm mặt ,che dấu khiếm sợ ,hiện tại ngẫm lại cảm thấy thực buồn cười .

Nghe nói chỉ để làm một bộ triều phục này phải mấy chục tú nương làm trong ba năm ,mỹ quả thật là mỹ ,chẳng qua bộ quần áo thật sự là nặng , chỉ riêng kiện ngoại bào cũng là bốn người nâng để nàng mặc ,còn có áo váy đồng dạng dùng ngân tuyến thêu hoa văn , bên ngoài ba tầng bên trong ba tầng mặc vào Liễu Thanh Đường cảm thấy chính mình cơ hồ bất động bước chân .

Cũng may mười mấy năm qua cũng đã thành thói quen , vả lại triều phục cũng chỉ mặc khi có lễ hội quan trọng ,ngày thường nàng đều có thể dựa theo ý thích của mình mà mặc .

Dù sao hậu cung hoàng đế giờ vẫn chưa có người ,hậu cung của tiên đế hiện tại trừ nàng cũng chỉ có một người giống như hình nhân là Thái phi ,còn lại đều bị nàng phái đi trông coi hoàng lăng ,nàng làm việc liền tự do rất nhiều .không những hậu cung không có người mà nếu có các nàng cũng không dám nói nàng chút gì .Ngày thường vào triều nghe báo cáo nàng cũng chỉ mặc hơi giống lễ phục chính thức một chút ,nếu không mỗi ngày đều phải mặc như hôm nay ,nàng thật sự là không chịu nổi .

thật vất vả mới mặc tốt chỗ quần áo ,Liễu Thanh Đường thở phào một hơi nhẹ nhõm trong lòng ,để hai người giúp đỡ ngồi trên ghế để cung nữ trang điểm búi tóc .Có một cung nữ thường xuyên giúp nàng chải đầu vào ngày yến hội tên Bạch Vu là cung nữ bậc hai ở Từ An Cung .

Liễu Thanh Đường làm Thái Hậu ,không chỉ cầm quyền ở hậu cung ,mà phía bên ngoài lực ảnh hưởng cũng thập phần cường đại ,bởi vậy bên ngoài tuyệt đối không thiếu kẻ hầu hạ .Trừ bỏ mama cùng Đào Hiệp hai đại cung nữ hầu hạ nàng từ nhỏ không nói ,cung nữ bậc hai cũng có mười mấy người ,cung nữ bậc ba ở phía dưới cũng vô số . Tiểu cung nữ cùng thái giám còn lại tính sơ sơ cũng gần hai trăm người .

Lúc trước khi nàng mới tới ,mỗi ngày đều gặp rất nhiều người hướng đến trước mặt mình ,người người đều đến nịnh bợ .Nàng nhìn thấy trong lòng thật phiền chán ,liền phát tay ra lệnh hơ phân nửa người trông coi ngoài điện cùng hoa viên còn hạ lệnh không được bước vào thiên điện ,ở trong điện hầu hạ chỉ có mấy chục người ,có thể đi vào nội điện hầu hạ chỉ có mười mấy người .

Những người này mấy năm gần đây đều là mama và Đào Hiệp thay đổi , ngày thường dầy dổ đều không sai biệt lắm , im lặng làm việc không làm miệng ,không có nàng triệu kiến sẽ không tự tiện đến trước mặt nàng ,làm việc rõ ràng lại biết nhìn ánh mắt .Các nàng đều phi thường hiểu về chủ tử , quan trọng là đến thời điểm sẽ có thể giả câm giả điếc tuyệt đối không nhìn cũng không nói .

Chuyện của nàng cũng Tần Thúc chỉ sợ là ở Từ An Cung này trong mắt một số người không phải là bí mật gì ,nhưng các nàng đều biết làm cho chính mình thành người mù ,hơn nữa sẽ không đem việc này tiết lộ ra ngoài .Bởi vì nàng vẫn là Thái Hậu nương nương ‘một tay che trời ’ .Cho nên chỉ cần nàng còn nắm giữ quyền lực trong tay ,như vậy có thể có được vô số nô tài ‘ trung thành ’ .

Những người này cùng mama ,Đào Hiệp và Tần Thúc không giống nhau .Kiếp trước nàng chỉ tín nhiệm mama cùng Đào Hiệp ,kiếp này nhiều hơn một Tần Thúc .Như vậy là đủ rồi ,kiếp này nàng chỉ cần có thể

thủ hộ phụ thân cùng ca ca nàng liền cảm thấy đủ .

Lần này nàng tuyệt đối sẽ không làm cho chính bản thân mình rơi vào hoàn cảnh giống như kiếp trước . Hậu quả của kiếp trước làm Thái Hậu đoạn trang là cái gì ,nàng sớm đã phiền chán , kỳ thật cố tình làm bậy có cái gì không tốt đâu .

” Nương nương người xem nô tì làm vậy đã được chưa?”

Bạch Vu cầm lược lui ra phía sau từng bước nhỏ giọng hỏi .

Liễu Thanh Đường chỉ lướt nhẹ qua gương đồng thần nhiên ừ một tiếng ,dù sao hàng năm đều là bộ dáng kia không sai biệt lắm ,chính bản thân nhìn cũng cảm thấy không thú vị .Búi tóc hơn một nửa là cài các loại trâm .da đầu bị ép tới trâm trọng vô cùng .

Bạch Vu lui xuống lại có cung nữ Ngọc Bình vội vàng đi tới cầm khăn lau qua trên mặt dù sao cũng hầu hạ nàng đã lâu biết được nàng thích cái gì .Ngọc Bình liền kẻ một chút mày , vén một chút bên tóc mai ,sau đó ở trên mặt liền đánh một lớp phấn mỏng cứ thế liền xong rồi .

mama luôn đứng một bên nhìn .lúc này liền đưa nàng một chút son nước ,Liễu Thanh Đường không thích người khác động chạm môi của nàng , mỗi khi trang điểm đều chính mình động thủ ,vươn tay chấm một chút son nước điểm nhẹ trên môi ,mân mân nhẹ liền cảm thấy rất tốt .Thấy nàng đã xong ,mama lại dùng khăn ướt lau qua chút son đỏ trên tay nàng sạch sẽ .Lúc này hai tiểu thái giám chờ một bên mới tiến lên quỳ xuống bên cạnh Liễu Thanh Đường , mỗi người nâng đỡ một bên bàn tay nàng .

Lí gia ở trong cung kiên trì điều phối thuốc bổ ,thần sắc của nàng dần tốt lên ,nhân sắc tựa như mây bay lững lờ chân trời ,lại giống như đóa hoa nở rộ tầng tầng lớp lớp mềm nhẹ .

Chờ Liễu Thanh Đường trang điểm xong đã rất nhanh đến thời gian khai mở Mai Yến ,vì thế cung nữ nội điện vội vàng nâng vạt áo của nàng đi ra nội điện .Ngoại điện còn có mười mấy cung nữ thái giám ,Tần Thúc cũng đứng trong số đó . Thái Hậu nương nương vừa thức dậy hần liền đứng chờ ở đây , đứng ít nhất đã hai canh giờ .hần vốn đứng ở nơi đó cũng không xuất hiện chút biểu tình gì , tựa như hòa chung với bồn hoa ,không nhúc nhích cũng không ngẩng đầu lên .

Chờ đợi không làm cho hần cảm thấy sốt ruột ,dù sao chút thời gian này đối với hần cũng không tính là gì ,hơn nữa chỉ cần nghĩ đến người mình chờ là người kia bản thân hần ở đây chờ một ngày cũng sẽ không hề oán hận một câu .

Năm ngoái ,năm kia và những năm về trước ,hần đều chỉ có thể chờ ở ngoại điện phía ngoài cùng ,thường thường mũ ở trên đầu bị sương sớm làm cho ướt sũng .Khi đó hần chờ lâu thật lâu cũng chỉ có thể nhìn thấy trang phục của Thái Hậu nương nương từ xa .Mà hiện tại bọn họ gần nhau như vậy .

Nhìn thấy thân ảnh Thái Hậu nương nương từ trong điện đi ra ,Tần Thúc chột như sống lại , tiến lên vài bước cùng mọi người ở ngoại điện thỉnh an Thái Hậu nương nương .Tầm mắt chỉ có thể nhìn đến vạt áo của Thái Hậu nương nương còn có mảnh ngọc bội ở thắt lưng ,lúc nhắc chân lên thoáng lộ ra một chút mũi giày .Chính là chỉ nhìn đến đó ,đã khiến cho Tần Thúc cảm thấy vô cùng thỏa mãn .

” đi thôi .”

Liễu Thanh Đường thần nhiên nói xong ,liền trong vòng vây mọi người đi ra ngoài .Tất cả mọi người đi theo phía sau nàng ,Tần Thúc liền đứng lên cũng trầm mặc đi theo ,lặng lẽ nâng mắt lên tham luyến nhìn bóng dáng nàng .Thái Hậu nương nương đi không nhanh không chậm ,áo choàng theo bước chân nàng quay thành một chút độ cong ,một chút viền lông bên ngoài cổ áo quấn một vòng ,theo góc độ Tần Thúc chỉ có thể nhìn được chút chút tuyết trắng ở bên má bị lớp da lông mềm mại kia che khuất .

Liễu Thanh Đường đi vài bước đột nhiên khựng lại ,dừng bước quay đầu nhìn về phía sau ,quả nhiên nhìn thấy Tần Thúc đứng phía cuối cùng ,ánh mắt nhìn nàng cũng chưa kịp thu hồi lại .

” Tần Thúc , tiến lên đây .”

Liễu Thanh Đường ánh mắt sắc bén liền bắt giữ được ánh mắt hần , không biết vì sao nháy mắt liền cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều ,nhìn không được cảm thấu mất nhiều thời gian trang điểm dung nhan như vậy vẫn là có chút giá trị .Ít nhất nay nàng cũng biết có một người luôn chăm chú nhìn nàng .

Thấy Thái Hậu nương nương dừng lại chờ hần ,Tần Thúc vội ” Dạ ” một tiếng vội vàng tiến lên .

Liễu Thanh Đường vươn tay ,Tần Thúc liền nâng cánh tay lên đỡ ,cẩn thận giúp nàng bước đi về phía trước .Từ nơi này đến cửa đại nội điện có chút khoảng cách ,tới đó Liễu Thanh Đường mới có thể ngồi trên nhuyễn kiệu , vẫn còn phải đi một đoạn đường phía trước .

Mama hầu hạ Liễu Thanh Đường nhiều năm như vậy tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng ,từ lúc nhìn đến Tần Thúc giờ tay đỡ nàng liền mang theo đại bộ phận cung nữ cùng thái giám đang cầm chũt đồ này nọ ,cách các nàng vài bước .Chỉ để lại hai cung nữ ở bên trong điện hầu hạ nàng vài năm vì Thái Hậu nương nương nâng vạt áo .

” Hôm nay người ở bên ngoài đợi bao lâu?”

Tần Thúc còn đang khấn trương vì trên cánh tay là bàn tay của nàng ,chợt nghe Thái Hậu nương nương hỏi vậy ,không chút chần chờ đáp lại theo tình hình thực tế .

” Hồi bẩm nương nương , nô tài đứng hai canh giờ .”

” Trách không được bàn tay đều đỏ bừng .”

Liễu Thanh Đường nhẹ giọng nói xong tay phải lấy bao tay làm từ thủ công có một lớp lông tơ màu trắng tự tay mang vào cho hần , cầm bàn tay Tần Thúc đã đỏ bừng ,quả nhiên giống như nàng nghĩ thật là lạnh .

Tần Thúc bởi vì động tác nhỏ của Thái Hậu nương nương mà trong mắt không dấu đi được chút ôn nhu .Ngón tay hần giật giật sau đó liền bị nàng nắm .Tay hần so với nàng có vẻ to ,hơn nữa trên mặt có nhiều vết chai thô ráp so với Thái Hậu nương nương hoàn toàn không giống .Nhưng ghép lại cùng một chỗ liền có cảm giác hài hòa kỳ lạ .

Chậm rãi đi ở trên đoạn đường đá ,hai người không nhìn hai cung nữ phía sau bàn tay ở cùng một chỗ ,lập tức làm bộ như tự nhiên chuyển chuyển ánh mắt ,trong lòng đều cảm thấy rất sung sướng .

22. Chương 22

một đoạn đường cũng không xa lắm lập tức đã tới nơi ,ở đó đã có nhuyễn kiệu đang chờ sẵn .Liễu Thanh Đường tự nhiên thu hồi bàn tay ,Tần Thúc liền cũng buông cánh tay xuống cho vào ống tay áo ,lui ra phía sau từng bước để ama tiến lên phía trước .Mama cùng hai cung nữ nữa tiến lên đỡ Liễu Thanh Đường lên kiệu ,đem làn váy sửa sang lại thật tốt ,lúc này mới hạ màn trên nhuyễn kiệu ,lui xuống bên mạn sườn nhuyễn kiệu .

Tám người thái giám chuyên môn nâng kiệu vững vàng nâng cỗ kiệu lên , hướng phía Hương Tuyết Viện đến . Trước và sau nhuyễn kiệu đều có một đám người ,dọc theo bờ tường cung im lặng bước đi .Trời đông giá rét gió chính diện thổi đến làm cho đám cung nữ thái giám đều rụt cổ mặt cúi thấp .

Bỗng nhiên đi qua một con đường bình thường ở cung ,Liễu Thanh Đường đột nhiên nhớ đến cái gì ,nâng tay vén một góc màn nhìn lại .Chỗ các nàng vừa đi qua ở một góc tường lúc trước có trồng một gốc liễu ,hiện nay trụi lủi ,có vài phiến lá khô rụng xuống tảng đá bên đường,hiện ra có chút hư quạnh .

Liễu Thanh Đường nhìn phiến đá bên đó sạch sẽ không tự giác đi tìm thân ảnh Tần Thúc .hần vẫn đi bên cạnh kiệu ,im lặng cúi đầu nhìn đường , tay giấu trong ống áo .hần cách nàng rất gần ,gần đến nỗi Liễu Thanh Đường có thể thấy hần bởi vì gió lạnh thổi mà môi có chút hơi hơi tái .Liễu Thanh Đường im lặng nhìn hần trong chốc lát ,liền buông màn xuống ngồi ngay ngắn nhắm mắt dưỡng thần .

Nơi vừa rồi bọn họ đi qua gốc liễu kia nói đúng ra là nơi kiếp trước Tần Thúc bị kết liễu sinh mệnh .Nàng nhớ khi đó hần nhìn nàng ,ánh mắt đục ngầu tựa như có rất nhiều tâm sự ,nhưng là hần không có thời gian nói cũng không nguyện ý nói .Chỉ là cứ như vậy nhìn nàng chằm chằm , đại khái cả đời hần lần đầu tiên lớn mật như vậy .

Nhiều ngày ở chung Liễu Thanh Đường giống như có chút hiểu được tâm tình đời trước của Tần Thúc .hần thích nàng trầm trọng nhưng lại có cả tuyệt vọng ,chưa từng nghĩ tới nàng sẽ đáp lại tình cảm ,hần chỉ cho rằng thích nàng là chuyện của hần ,hần phải giấu thật sâu ,nửa điểm cũng không để cho nàng phát hiện .

Cho dù là kiếp này ,nàng chính mình biểu đạt ý nguyện hẳn vẫn không thể tin được .rõ ràng khát vọng như vậy nhưng lại chần chừ không chịu tới gần .Aizzz

chẳng qua hẳn nhất định là không thể cự tuyệt nàng ,hiện tại không thể tin được cũng không sao ,nàng còn rất nhiều thời gian để cho hẳn hiểu được kiên trì của nàng .Nàng Liễu Thanh Đường thế nhưng lại là người đồng dạng cố chấp giống hẳn .

Thái giám đứng ở Hương Tuyết Viện nhìn thấy nhóm người từ xa xa liền cất cao giọng xướng .Nghe thấy âm thanh Thái Hậu nương nương đã đến ,đám phu nhân tiểu thư quần tụ một chỗ ở Hương Tuyết Viện liền nháy mắt im bật ,lập tức ngừng câu chuyện ly khai về bốn phía ngồi vào vị trí của mình ,nhất tề nhìn ra cửa .

Liễu Thanh Đường đi tới trong nháy mắt mọi người liền đứng lên thỉnh an , trong lúc nhất thời vô số thanh âm hoặc thanh thúy hoặc ôn nhu vọng lên .Nhìn không chớp mắt từ giữa gian đi xuyên qua hàng người ,ngồi thẳng vào vị trí chủ thượng ,Liễu Thanh Đường lúc này mới nói .

” Đứng lên đi .”

Liễu Thanh Đường ở trong triều đình mười mấy năm ,trên người tự nhiên có một cỗ không giận mà nghiêm ,mặt không chút biểu tình ngồi xuống ,trong điện nhất thời đều an tĩnh lại .Các vị phu nhân tiểu thư mắt xem mũi mũi xem tâm ,người người đều thất lưng thẳng tắp ,không có ai dám ở thời điểm này nhìn trộm nét mặt Liễu Thanh Đường .

Liễu Thanh Đường gặp tình huống này cũng thấy bất đắc dĩ ,các vị phu nhân tiểu thư này dù sao cũng chưa trải qua sóng gió trên triều như các vị đại thần ,phần lớn đều được nuôi dưỡng chiều chuộng như đóa hoa ,nàng sợ mình chỉ cần lớn tiếng một chút có thể dọa các nàng đến nín thở .Nhưng nàng đã có thói quen ở trước mặt nhiều người giả bộ mặt không cảm xúc ,nói không hết ý ,mỗi người đều nói Thái Hậu nương nương uy nghiêm đoan trang ,nếu hiện tại nàng ôn hòa cùng những người này nói chuyện phiếm chỉ sợ các nàng bị kinh hách càng thêm nặng .

Mỗi khi có yến hội ,bắt đầu hơn phân nửa thời gian đều là loại tình huống này ,đến lúc sau mới có thể tốt hơn một chút .Rất nhiều thời điểm Liễu Thanh Đường đều nâng mặt chờ những người này quen dần ,cũng không thể dễ dàng lộ ra cảm xúc bức bối ,nếu không chỉ cần nàng nhíu mày ,những người này lại một bộ dáng khẩn trương thêm một thời gian ,như vậy yến hội chính là nơi mọi người cùng nhau cứng ngắt .

Nhớ tới Đào Hiệp từng thần thần bí bí nói với nàng ,có lời đồn các vị phu nhân truyền tai nhau .

” Thái Hậu nương nương năm đó một mình cầm kiếm chém chết Vương gia Tiêu Nam Hòa cùng với hơn mười mấy vị đại thần ,máu tươi đầy người nhìn cũng chưa từng nhìn qua .” Còn có

” Thái Hậu nương nương chán ghét tranh cãi âm ỉ cho nên đã hạ lệnh cắt đầu lưỡi của hơn trăm cung nhân ,không một ai dám phản kháng .”

Ngày đó lời đồn đãi khoa trương làm Liễu Thanh Đường thật sự cảm thấy đau đầu .

Như vậy cứ ngồi cứng ngắt cũng không phải biện pháp tốt ,Liễu Thanh Đường nhìn nhìn sắc trời ,nói với Đào Hiệp đã chuẩn bị tốt bên cạnh .

” Khai yến đi .”

” Dạ Thái Hậu nương nương .”

Đào Hiệp vỗ vỗ tay ,hai bên cung nữ bưng đồ ăn nhẹ nhàng tiến vào ,chỉnh tề có trình tự bày biện đồ ăn ,đồng thời cũng mang xuống những đồ điểm tâm đã dùng xong trên bàn .

Thanh âm các cung nữ đi lại còn có tiếng chén đĩa vang lên đánh vỡ im lặng trong điện .Liễu Thanh Đường ngồi ở vị trí chủ thượng đều đem động tĩnh của mọi người ở phía dưới nhìn thấy rõ ràng , tất nhiên cũng thấy vài vị phu nhân tiểu thư biểu tình cứng ngắt lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm .không khỏi cảm thấy buồn cười ,những người này đem nàng thành mãnh thú hồng thủy đầu .

trên bàn đã bày biện xong đồ ăn lại có cung nữ dâng lên rượu .Các vị nữ quyến uống rượu tự nhiên không thể giống với nam nhân ,nhiều nhất cũng chỉ là rượu trái cây cùng với rượu hoa . Lần này Mai Yến dùng

chính là vào năm trước dùng hoa của trong viện ủ thành rượu .Ánh sáng trong veo ,lại còn có một cổ mùi hương tươi mát .

” Đây là mùa đông năm trước hái hoa mai dùng tuyết để ủ thành rượu ,các vị đều ném thử đi .”

Liễu Thanh Đường vì muốn chính mình trở lên thân thiện chút ,lần nữa mở miệng nói .

Kết quả nàng vừa nói như vậy xong các vị phu nhân đều khấn trương ,vô cùng nghe lời lập tức bưng chén rượu ở trên bàn ,Liễu Thanh Đường còn nhìn thấy một vị tiểu thư đại khái mười ba mười bốn tuổi quay sang trái phải nhìn xem sợ lạc hậu hơn người khác ,vội vàng bưng chén lên một ngụm uống vội .Kết quả bị nghẹn mặt đỏ bừng chỉ có thể dùng khăn tay liễu chết che miệng ,còn muốn tận lực không phát ra âm thanh Liễu Thanh Đường nhìn nàng có chút sốt ruột .

Liễu Thanh Đường làm như không biết hướng về Đào Hiệp đứng sau một ánh mắt .Đào Hiệp hiểu ý cười sai người đưa vị tiểu thư kia chút trà nước .Sau đó Liễu Thanh Đường phát hiện ,toàn bộ yến hội vị tiểu thư kia tự cho là dấu điểm được ánh mắt lén liếc nhìn nàng .trên thực tế không chỉ vị tiểu thư kia còn có vài vị tiểu thư lần đầu tiên cung ở thời điểm không để ý đều vụng trộm nhìn nàng .

Cái đó Thái Hậu nương nương trong truyền thuyết là vậy sao ! Liễu Thanh Đường chỉ một cái liếc mắt liền biết rõ các nàng đang suy nghĩ cái gì .

thật sự Liễu Thanh Đường không muốn chính mình có thể nhìn thấu suy nghĩ các nàng ,nhưng trên thực tế ngồi ở địa vị cao ,phía dưới động tác nhỏ của các nàng đều có thể nhìn thấy rõ ràng .Tỷ như lúc này các vị phu nhân tiểu thư liếc nhìn nàng liền nhanh chóng di dời ánh mắt ,rồi lại không nhìn được liền len lén nhìn .

Trầm mặc cho đến giờ Tý cung nữ đem đồ ăn đã dùng không sai biệt lắm lui xuống ,mọi người theo yến tiệc chuyển qua thưởng mai ở đình .Ở giữa sân có một tòa đình rất to ,ba mặt rộng mở góc mai trồng xung quanh ,hít một hơi dài ngập tràn đều là hương thơm mát lạnh .Ở giữa bày thảm lông mềm mại thật dày ,đặt vài cái lò sưởi còn có màn rũ xuống .Cho dù rộng mở cũng không cảm thấy lạnh ,thật sự là địa phương ngắm mai tốt .

Nhóm nữ quyến đi vào bị những góc mai nở rộ vây quanh ,rõ ràng thả lỏng một ít ,tụ cùng một chỗ uống trà ngắm mai ,thỉnh thoảng cùng người bên cạnh thấp giọng nói chuyện ,không khí lúc này mới thoải mái .

Xong mai yến đã là giữa trưa ,ngồi thêm nữa canh giờ ,Liễu Thanh Đường còn muốn tiến đến Minh Quang Điện cùng hoàng đế tham gia khao thưởng ngọc yến bách quan ,thừa dịp này nàng có thể hơi nghỉ ngơi chút .

” Tần Thúc người nói có phải bộ dáng ta thật dọa người ?”

Trong điện chỉ còn nàng cùng Tần Thúc hai người ,Liễu Thanh Đường tựa vào ghế để Tần Thúc xoa xoa cổ vai bỗng nhiên sâu kín nói .

Tần Thúc nhớ tới thái độ của nhóm nữ quyến đối với Thái Hậu nương nương ở yến tiệc ,còn thấy Thái Hậu nương nương bộ dáng hơi buồn bực thế nhưng cảm thấy có chút muốn cười .một bên xoa xoa cổ vai nàng một bên còn thật sự an ủi nàng nói .

” Bộ dạng nương nương tuyệt đối không dọa người .”

Liễu Thanh Đường nghe vậy hứng trí bưng bưng chờ lời nói kế tiếp của hần tỷ như .

” Nương nương không chỉ không dọa người mà còn phi thường xinh đẹp động lòng người .” Linh tinh này khác ,nhưng là hồi lâu cũng chưa thấy hần nói tiếp .Liễu Thanh Đường không khỏi quay đầu nhìn xem hần ,Tần Thúc còn đang thật sự xoa xoa chờ phân phó thấy Thái Hậu nương nương dùng ánh mắt thập phần không hiểu nhìn chính mình ,liền ném trở về một ánh mắt nghi hoặc .

” Nương nương ,người có gì phân phó sao ?” .hần chân chờ hỏi

Liễu Thanh Đường nghe vậy khoe mắt có chút mỉm cười ,lại quay đầu đi .Tần Thúc vẫn đều là như vậy sẽ không nói ,nàng cũng đã thành thói quen .

Lúc này mama mang một mâm đồ ăn được che đậy cẩn thận đem đến ,đem mâm đặt ở trên bàn mang sang tám món ăn quý hiếm nói .

” Chủ tử ,người ăn vài thứ đi ,người ở yến tiệc cũng không có ăn qua cái gì .”

Đem bàn trúc đặt trước mặt Liễu Thanh Đường ,mama lấy ra cái khăn ướt ẩm áp .

” Chủ tử người lau qua môi dùng đồ ăn cho tốt ,chút nữa trang điểm lại một chút cũng không mất nhiều thời gian .”

Liễu Thanh Đường tiếp nhận khăn ướt mở miệng nói .

” đã biết ,mama người cũng đi xuống ăn vài thứ rồi nghỉ ngơi một lát đi , làm sao mà cứ rầy rà hoài vậy .”

Mama vốn định cự tuyệt ,nhưng là liếc mắt một cái nhìn thấy Tần Thúc lại cảm thấu chính mình hiểu được ý tứ chân chính của chủ tử .Nghĩ không thể làm phiền chuyện tốt của chủ tử ,nàng thuận theo lui xuống .

Liễu Thanh Đường nhìn biểu tình của mama không khỏi nghĩ đến chính mình ngày thường có phải hay làm loại sự tình này hay không ,cho nên thường hay bị mama cùng Đào Hiệp hiểu lầm .Lần trước nàng cùng Tần Thúc ở hoa viên thân thiết kết quả mama liền lén lút tới hỏi nàng có hay không muốn nước ấm cùng thuốc mỡ .

Vốn không nghĩ nhiều như vậy ,nhưng nhìn đến ánh mắt mama Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy thời điểm này kỳ thật cũng thích hợp làm chút chuyện gì đó .Nhìn nhìn khăn lau ở trên chính tay mình ,Liễu Thanh Đường cười ,tùy tiện đem đặt ở một bên .

” Tần Thúc đến đây

”

Nhìn đến hần biểu tình nhận mệnh cứng ngắt, vừa lòng đem son nước bôi lên trên mặt Tần Thúc Liễu Thanh Đường có chút xúc động muốn vẽ loạn lên khuôn mặt hần .Nếu nàng thật sự làm vậy nói không chừng biểu tình Tần Thúc càng thêm phần khích .Cơ hồ là muốn đem Tần Thúc thành bộ dáng diễn viên hát hí khúc ,Liễu Thanh Đường liền rục rịch muốn động thủ .Đáng tiếc Liễu Thanh Đường nhớ rõ thời gian cũng không còn nhiều ,chỉ có thể tiếc nuối tạm thời buông tha ý niệm này trong đầu .

Bất quá còn nhiều thời gian không phải sao ? Liễu Thanh Đường nheo nheo ánh mắt cười .

” Tần Thúc ,lại đây ta lau cho ngươi sạch sẽ nào

~.”

23. Chương 23

Thời điểm đi đến Minh Quang điện, Liễu Thanh Đường vừa lúc gặp trấn quốc công Liễu Thiệu Lệ, cũng chính là phụ thân nàng.

Lúc Liễu Thanh Đường còn nhỏ, chỉ biết phụ thân mình làm tướng quân đã qua mấy chục năm, chỉ cần thời điểm đất nước không có chiến sự, mỗi ngày hần đều dậy sớm luyện võ múa kiếm. Vì nguyên nhân đó, thân thể hần vẫn thực cường tráng. Nay là người cũng đã hơn năm mươi nhưng vẫn như xưa, trên đầu như cũ không có một tia tóc bạc.

ánh mắt minh mẫn , thân hình cao ngất, nhìn qua rất ổn trọng, tựa như một thanh kiếm sắc bén trải qua năm tháng lắng đọng lại thành một thanh cổ kiếm .Nhìn nếp uốn trên khóe mắt hần có thể thấy là đó là một người thực sự nghiêm khắc, khóe mắt nhìn như lơ đãng nhưng mơ hồ lộ nét tang thương của năm tháng .

Liễu Thanh Đường nhìn phụ thân không biểu tình một đường thẳng tắp đi đến, bỗng nhiên cảm thấy mũi cay cay. giờ phút này trên mặt hần còn chưa hiện ra dấu vết của tuổi già trong mắt cũng không nhiễm cái loại tuyệt vọng cùng bi ai, như vậy thật sự tốt, thật tốt lắm .

Bàn tay trong ống áo không tự giác run run, Liễu Thanh Đường hung hăng nắm chặt lấy đệm dưới thân, không chế chính mình nhìn qua không có bộ dạng khác thường.

“Vi thần gặp qua Thái Hậu nương nương.”

“không cần đa lễ”.

Liễu Thanh Đường phát hiện thanh âm của mình có chút khô khốc, ho nhẹ một tiếng lại nói.

” Hồi lâu không thấy Liễu quốc công, Quốc công..gần đây có khỏe?”

” Nhờ nương nương thương nhớ , thân thể vi thần rất tốt, nhưng thần lại nghe nói cuối năm nương nương bị bệnh, không biết có gì trở ngại hay không.”

“bệnh nhẹ thôi, nằm hai ngày thì tốt rồi”.

Liễu Thanh Đường nói xong , thế nhưng không biết muốn nói thêm cái gì, ngồi trên nhuyễn kiệu nhìn phụ thân cũng giống như mình đang không biết nói gì .Yên lặng trong chốc lát, Liễu phụ vừa chấp tay nói .

” Hoàng Thượng triệu kiến, vi thần xin phép đi trước một bước, nương nương xin cứ tự nhiên.”

hắn hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua nữ nhi trên nhuyễn kiệu, sau đó xoay người rời đi.

Liễu Thanh Đường nhìn thân ảnh kia nhanh chóng biến mất ở một ngã rẽ, ánh mắt lảng lảng nhìn về mái hiên phía xa , thật lâu sau đó mới hạ mắt nhẹ giọng nói câu .

“đi thôi”

Nàng không trực tiếp đi Minh Quang điện, mà đi vào điện nhỏ bên cạnh Minh Quang điện đến bên hồ nước nhỏ thì ngừng lại, nơi đó là địa phương nàng chuyên dùng làm chỗ tạm thời nghỉ ngơi.

Dọc theo đường đi, Liễu Thanh Đường đều nắm chặt cánh tay, không nhìn đến hồ nước nhỏ liền đi thẳng vào nội điện ,đem cung nữ thái giám bỏ lại phía sau .

Đào Hiệp cùng ma ma đã sớm nhìn ra tâm tình chủ tử không thích hợp, lúc này để cho toàn bộ cung nữ thái giám điều ở ngoài điện, hai người kêu Tần Thúc cùng bước nhanh theo hướng Liễu Thanh Đường vừa đi.

Chờ ba người đi vào nội điện, vừa vặn thấy Liễu Thanh Đường bộ dáng uể oải, nhất thời hoảng sợ.

Liễu Thanh Đường ngồi xổm trước giường, vạt váy dài nằm trên mặt đất. một tay gắt gao lôi kéo tay áo, một tay cầm lấy mép giường khắc hoa. Nàng trầm mặc lại không thấy rõ biểu tình, nhìn kỹ còn thấy bả vai run run.

“nương nương?”

Tần Thúc gọi một tiếng, lo lắng muốn tới gần. Đào hiệp kéo hắn lại, ba người lại rời khỏi phòng, đứng trước cửa, Để lại Liễu Thanh Đường một mình ngồi ở chỗ kia.

“chủ tử trước đây chính là như vậy, gặp chuyện gì cũng không muốn nói cùng ai, liền một mình ngồi ở trước giường không cho người khác đến gần. Phải để nàng im lặng trong chốc lát mới được.”

ma ma thấy trên mặt Tần Thúc vẫn còn nặng nề nhưng xuất hiện sự lo lắng, liền nhỏ giọng giải thích cho hắn một câu.

” bắt quá, chủ tử vì cái gì khó chịu như vậy, chẳng lẽ vừa rồi thấy lão gia? nhưng là vì cái gì a?đường như muốn cùng lão gia nói nhiều hơn vài lời ,nhiều nhất cũng chỉ mới hơn hai tháng không gặp lão gia thôi mà ,hơn nữa chủ tử cũng không phải là người khó chịu chỉ vì việc này. Rất nhiều năm ta không thấy chủ tử như vậy, trước đó chỉ một lần là lúc vừa mới tiến cung, Hoàng Thượng còn chưa đăng cơ, cùng lão gia hung hăng nháo một trận.”

Đào Hiệp không nhịn được nói liên miên, nắm tay nhìn về hướng Liễu Thanh Đường ngồi, trên mặt có chút lo lắng.

” Tần Thúc, người cả ngày đều cùng một chỗ với chủ tử, có biết chủ tử gần đây làm sao không?”

Tần Thúc dừng một chút, lắc đầu.

Đào Hiệp lại chuyển hướng mama hỏi.

” Tỷ tỷ, người cũng hầu hạ bên người chủ tử, có phát hiện chủ tử có gì khác thường không?”

Mama lắc đầu, đồng dạng lo lắng, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn thấy mù mịt. Đánh giá canh giờ, liền nói với Đào Hiệp.

” Ta cũng không rõ, tóm lại mặc kệ như thế nào, trước mắt giải quyết vấn đề của chủ tử đi, sắp đến giờ khai yến, khẳng định chủ tử phải rửa mặt, người đi gọi người đưa chút nước ấm, ta đi gọi người cấp chủ tử sửa sang lại.”

nói xong nàng nhìn nhìn Tần Thúc lại nói.

” Người đứng ở chỗ này, cần gì chủ tử sẽ gọi người”

Mama cùng Đào Hiệp nhẹ chân bước đi, Tần Thúc một mình chờ ở cửa, đứng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong. Mấy lần nhin không được muốn đi vào, lại sợ dọa Thái hậu nương nương tâm tình càng thêm không tốt, chỉ có thể lo lắng canh giữ ở cửa, thẳng tắp nhìn chăm chăm ở bên kia.

Mà Liễu Thanh Đường ngồi ở chỗ kia, nước mắt không nhin được rơi xuống, nàng cắn vào tay không cho chính mình phát ra bất cứ âm thanh gì, cả người đều run rẩy.

Trọng sinh đến nay đã hai tháng, đây là lần đầu tiên nàng thất thố như thế, cho dù lúc trước, vào thời điểm phát hiện mình trở về hai mươi tuổi, nàng cũng không như vậy, không khổng chế được tình huống hỗn loạn trong lòng mình. Mà nay gặp lại phụ thân, làm cho sự kiên cường bấy lâu nay của nàng hỏng mất.

Trong trí nhớ của nàng không có mẫu thân, bởi vì lúc mẫu thân sinh liền nàng mất đi. Mà phụ thân thường bề bộ nhiều việc, nàng luôn nghĩ gây rắc rối, bởi vì tức giận phụ thân sẽ đến giáo huấn nàng, nàng có thể nhìn thấy phụ thân. Phụ thân của nàng trong miệng mọi người đều được tán dương là đại tướng quân, bảo vệ quốc gia, không gì không làm được, hần nghiêm khắc lại ít nói, nhưng thực sự rất sủng ái con mình. Mặc kệ tỷ tỷ của nàng lúc trước cố ý muốn gả cho Tiên đế hay là nàng sau này cố ý giết Tiêu Nam Hòa giúp tiểu hoàng đế kế vị, ở trong quân phụ thân chỉ có thể yên lặng lui bước, hần chưa bao giờ đối với các nàng nói không.

đặc biệt là nàng, phụ thân đối với nàng hoàn toàn không có biện pháp, nhưng nàng lại chưa bao giờ đem ý nghĩ của mình nói qua cho hần, luôn làm hần lo lắng. Cho đến chết vẫn vậy.

Sau khi trọng sinh, nàng chưa gặp qua phụ thân, vốn vào triều bọn họ có thể gặp, nhưng vào ngày thứ hai sống lại nàng liền hoảng sợ, cấp Liễu gia tin tức làm cho hần mượn cớ cáo ốm không vào triều, khi đó nàng sợ phụ thân cùng tiểu hoàng đế lại tiếp xúc nhiều.

Nhưng hiện tại ngẫm lại có gì hữu dụng đâu, kỳ thật nàng sợ nhìn thấy phụ thân thôi. Nàng sợ chính mình khi đó nhìn thấy phụ thân lại không khổng chế được.

Còn bởi vì tự trách, nàng luôn nghĩ nếu kiếp trước nàng phòng bị hoàng đế cháu ngoại trai nhiều hơn, không tin tưởng hần mà giao toàn bộ quyền lực, có phải hay không cuối cùng có thể bảo hộ phụ thân cùng ca ca, nếu nàng sớm phát hiện hoàng đế có sát tâm đối với bọn họ, có phải hay không có thể sớm tiến bước phụ thân cùng ca ca.

Nàng còn nghĩ vào đoạn thời gian cuối cùng kia, có phải hay không nếu không có nàng trong cung, phụ thân và ca ca sẽ không bị chế trụ tay chân, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Sau kiếp trước, hồn phách nàng mơ hồ đến rất nhiều nơi, thấy được nhiều thứ. Có phải hay không con người khi chết đi đều có thể nhìn thấu những chuyện của mình, Liễu Thanh Đường không biết, nàng chỉ biết khi nhìn đến sau này, hận ý trong lòng sắp đem nàng đốt thành tro.

Mama cùng Đào Hiệp mặc dù cuối cùng cũng còn sống, nhưng lại không tốt, rất nhanh đã bị giẫm đạp cao thấp đều bị nhóm nô tài cô lập nhục nhã.

Thi thể Tần Thúc bị người ta dùng chiếu cuốn bỏ lại trên núi hoang phía bắc cung là tòa núi hoang phé đó là chỗ về cuối cùng của bọn cung nữ thái giám phạm tội, thi thể ở nơi này đều bị quạ đen mổ, bị chuột cắn, không bao lâu liền đầy giò, bốc lên mùi hư thối.

Mà phụ thân cùng ca ca ở ngục lao khi tai nghe đến tin tức nàng chết liền khóc thất thanh, đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy phụ thân như vậy, còn có ca ca luôn mỉm cười rất cuộc cười không nổi.

Trong đêm đó phụ thân giống như già đi, giống như vĩnh viễn không thể ngẩng đầu nhìn qua có chút nghèo túng, bản cùng ca ca gây lợi hại, sau đó không bao lâu, bọn họ ngồi trên xe chở tù, trong vòng dẫn chúng vây xem bị hạ lệnh chém đầu.

Máu đỏ tươi tuôn ra, dính vào trên phiến đá, đầu ngã nhào ở mặt trên phát ra một âm thanh khô khốc lẫn vài vòng sau đó dính đầy máu cùng tro bụi.

trọng sinh mấy ngày nàng luôn gặp ác mộng, một lần nhớ lại chuyện này khiến nàng đêm không thể ngủ cơm không thể ăn, thế này mới sinh ra bệnh.

Mama cùng Đào Hiệp, đời này nàng có thể bồi thường gấp bội, làm cho các nàng tốt hơn. Tần Thúc, đời này nàng thỏa mãn tâm nguyện của hân, cũng vâng theo tâm ý của chính mình cùng hân ở một chỗ, nhưng phụ thân cùng ca ca, nàng như thế nào hoàn lại? Sỡ dĩ có thể kiên trì ngồi ở cung điện không khác gì nhà giam này lâu đến như vậy, sở dĩ lúc ban đầu không quan tâm đến những lời lên án của quan lại, nguyên nhân lớn nhất là vì thân nhân của nàng.

Nếu nói Tần Thúc đem nàng làm tín niệm thì kiếp trước tín niệm của nàng chính là phụ thân cùng ca ca. Nàng vô luận như thế nào điều có thể, nhưng nàng không cho phép có người vũ nhục, thương tổn họ. nhưng nhìn bọn họ chết trước mặt mình như vậy, có lẽ đó chính là ác mộng cả đời không thể quên được của nàng.

đã hơn hai tháng, Liễu Thanh Đường nghĩ đến mình đã chuẩn bị tốt, nhưng trên thực tế, nàng phát hiện không dễ dàng như vậy. Nàng như trước bị nhốt trong ác mộng kia không thể thoát ra, trong lòng một mặt là cừ hận một mặt là sợ hãi.

đến thời điểm này nàng có thể bình tĩnh tìm cách, nghĩ ngợi, chậm rãi thay đổi hết thảy. Nhưng vừa rồi nhìn đến phụ thân, thời điểm cùng hân nói chuyện, nàng nhìn thấy mặt trời đỏ rực giống như máu của hân kiếp trước, đem nàng trước mắt nhiễm một mảng đỏ bầm.

Trong nháy mắt, Liễu Thanh Đường cơ hồ không chế không được nghĩ lập tức đi đến trước mặt hoàng đế một kiếm đâm chết hai tên thủ phụ, còn có hoàng đế cháu ngoại trai kia, hiện tại thậm chí ngay cả hân nàng cũng không nghĩ sẽ buông tha.

Nhưng là không được, hiện tại điều này không thể phát sinh, nàng không thể xúc động, nếu không, đến gần cản nàng trước hết không phải hai vị thủ phụ kia mà sẽ là phụ thân nàng.

Liễu Thanh Đường nghĩ vậy, dùng chút lực cắn vào cánh tay mình, cho đến khi miệng có chút mùi máu. Đau đớn làm cho nàng miễn cưỡng tìm về lí trí, nhắm mắt buông cánh tay bị chính mình cắn đến sặc sỡ vết máu, cả người như mất hết khí lực dựa vào bên giường.

24. Chương 24

Lại mở mắt ra đã không còn nhìn thấy nét dữ tợn trên mặt Liễu Thanh Đường nữa. Nhìn thấy bóng dáng mơ hồ ngoài cửa, Liễu Thanh Đường cất giọng nói khàn khàn.

” Tần Thúc?”

Tần Thúc chờ ở bên ngoài lòng nóng như lửa đốt vừa nghe thấy thanh âm lập tức đẩy cửa cước bộ có chút vội vàng tiến vào. Thái Hậu nương nương ngồi ở đó nhìn hân, giờ phút này đã thấy rõ ràng thần sắc trên khuôn mặt nàng, Tần Thúc trong lòng một trận nói không nên lời thật khó chịu.

hân chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của Thái Hậu nương nương, từ trước đến giờ nhìn nhiều nhất đó là vẻ mặt lạnh nhạt không có cảm xúc. Gần đây thường thường có thể nhìn thấy nàng thoải mái tươi cười

,cười khi không có ý tốt ,ôn nhu cười còn có ý cười nhợt nhạt mặc kệ biểu tình nào cũng đều làm cho hần mê muội không thôi .Nhưng là hiện tại ,nàng tùy ý ngồi ở trên giường ,khóe mắt đều là tơ máu ,thần sắc mệt mỏi mà vô lực ,có mấy lọn tóc mai dừng lại ở trên trán ,dung nhan thật dễ dàng khiến cho người khác nhìn ra nàng đã từng khóc xong ,bộ dạng chật vật .

Thái Hậu nương nương như vậy là lần đầu tiên hần thấy ,nhưng vô luận như nào hần cũng không nghĩ sẽ lại nhìn thấy lần thứ hai nàng lộ vẻ mặt này .Nhưng hần có năng lực làm cái gì?

Tần Thúc phát hiện trong mắt nàng còn chưa kịp biến mất bất an cùng nôn nóng , càng cảm thấy chính mình vô dụng không dùng được . Những khi ngẫu nhiên ở chung hần đều có thể phát hiện Thái Hậu nương nương có sự tình phức tạp ,nhưng lại không có tư cách hỏi ,bởi vì hần cũng không thể vì nàng giải quyết những chuyện phức tạp đó .

hần càng ngày càng muốn vì nàng làm chút chuyện gì đó ,nếu mất đi sinh mệnh của hần có thể làm cho Thái Hậu nương nương có hy vọng ,hần nhất định không chút hối hận hay do dự sẵn sàng hy sinh , chỉ cầu nàng không có chuyện ưu phiền .

” Lại đây để ta dựa vào ngươi chút .”

Liễu Thanh Đường không biết tâm tư của Tần Thúc chỉ là vô lực nâng tay nói .

Theo cánh tay nàng vươn ra liền lộ ra dấu răng cùng vết máu vừa rồi chính mình cắn .Tần Thúc nhìn thấy trong lòng lại có chút động .Tiến lên vài bước nâng cánh tay nàng lên ,thần thờ nhìn dấu răng kia thật sâu ,như thế nào cũng thờ không nổi .

Liễu Thanh Đường cũng không để ý hần vẫn đang kéo cánh tay mình thuận thế dựa vào người hần bàn tay vẫn nắm mép giường chột buông ta ôm cổ Tần Thúc .

” Nương nương ,lần sau khó chịu cũng đừng tổn thương chính mình , nô tài ở đây cho người xả giận có được không?”

Thanh âm Tần Thúc thật bình thường giống như Thái Hậu nương nương sinh khí có thể đánh chết hần ,ngữ khí không có nửa điểm giống như nói giỡn ,còn tựa như thực sự quyết định chuyện đại sự .dù sao cũng là lần đầu tiên hần dùng loại ngữ khí bình thường không câu nệ nói chuyện cùng Liễu Thanh Đường .

Liễu Thanh Đường nghe vậy ở trước ngực hần cọ cọ ,đưa tay ôm cổ hần chặt một chút ,trên mặt xuất hiện ý cười nhẹ nhàng ,chậm rãi nói .

” Lần sau ta sinh khí ,liền bắt ngươi ở bên cạnh ta , khó chịu ta liền khi dễ ngươi.”

” Được .” Tần Thúc nhìn dấu răng kia ,trả lời không có một tia chần chờ .

Mama cùng Đào Hiệp quay lại đã thấy chủ tử nhà mình khôi phục bình thường , đều thở phào một hơi nhẹ nhõm ,vội vàng xử lý vết thương trên cánh tay ,để ý tóc xem có tốt không ,lại muốn nàng trang điểm lại một lần ,Liễu Thanh Đường lắc đầu ý bảo không cần chỉ cần điểm nhẹ một chút son nước liền đứng dậy hướng Minh Quang điện đi đến .Nàng đã trì hoãn thời gian khá lâu ,yến hội cũng sắp muộn sợ tới không kịp ,mà hận ý tự trách trước hết tạm thời chôn ở đáy lòng , sẽ có một ngày nàng sẽ khiến những người đó nếm thử những thống khổ nàng phải trải qua.

Liễu Thanh Đường ngẩng đầu lên nhìn ,thần sắc lạnh nhạt .Trong Minh Quang điện hoàng đế ngồi ở vị trí cao nhất ,bên trái hơi thấp một ít là vị trí Liễu Thanh Đường ngồi .Phía bên phải là si ngốc nhị hoàng tử Tiêu Hoài Dư ,mặc kệ ngày thường hần bị xem nhẹ bị xem là sỉ nhục của hoàng thất nhưng hần trước nay cùng Hoàng thượng giống nhau đều là con của tiên đế ,tại đây yến tiệc này vẫn phải có vị trí của hần .Thái Phi ngồi cùng một chỗ với hần ,biểu tình trên mặt có chút cứng nhắc thỉnh thoảng lôi kéo ống tay áo hần ,sợ hần đột nhiên nhất thời làm ra chuyện có lỗi.

Tiêu hoàng đế giống như những năm vừa rồi một bài tán dương chúng thần một năm vất vả ,sau đó cố gắng một phen .Đây là đoạn văn cho chính hần viết ,phía trước ca ngợi công lao ,phía sau yêu cầu mọi người làm việc cần cần thận tỉ mỉ .nói xong hần còn nhìn về phía Liễu Thanh Đường ,chờ nàng đối với ‘ Việc học ’ của hần đánh giá .

Liều Thanh Đường khẽ gật đầu ,gọi lên một chút cười nhẹ ,làm cho biểu tình của chính mình nhìn qua dịu đi một ít .

Tiểu hoàng đế cũng cười ,cao hứng nhìn nàng ,một bộ dáng nhu nhược .

Xuyên suốt yến hội ,Liều Thanh Đường đều rất ít khi lên tiếng ,ánh mắt cũng hết sức tránh nhìn về phía phụ thân ,chỉ là ngồi ở vị trí của mình hơi rũ mắt thỉnh thoảng uống một ngụm rượu nhỏ .Mama đứng phía sau nàng thấy nàng uống có chút nhiều ,vội vàng tiến lên nhỏ giọng nhắc nhở ,Liều Thanh Đường đành đem cái chén buông xuống .

Từ lúc nàng bắt đầu uống đến chén rượu thứ ba Tần Thúc liên nhìn chăm chăm nàng ,rốt cuộc thời điểm nàng buông cái chén rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra một hơi .Mới vừa rồi Thái Hậu nương nương thất thố ,hắn thực sợ nàng bây giờ chưa thể dịu lại ,huống hồ một ngày nay nàng chỉ dùng mấy khối điểm tâm chùng chút món ăn ,uống rượu như vậy sẽ làm thân thể bị tổn thương .

Liều Thanh Đường không hề chạm đến rượu ở trên bàn nữa ,giương mắt nhìn về vị trí của hai vị thủ phụ ,vừa vặn chống lại một đạo ánh mắt trong đó . Chẳng phải là người bị nàng chém đầu đứa con ‘ duy nhất ’ Phùng thủ phụ sao .Đương nhiên đối với người ngoài hắn chỉ có duy nhất một đứa con ,nhưng Liều Thanh Đường biết hắn còn có một đứa con tư sinh lưu lạc bên ngoài do một ca kĩ sinh .Nhưng là năm đó nhà mẹ đẻ của phu nhân hắn quyền thế làm sao có thể nhận thức đứa con tư sinh kia ,liền đem người đuổi khỏi kinh thành , nay liền khẩn cấp hô hét đi tìm .Nếu không phải còn có đứa con tư sinh kia tồn tại ,hắn cũng sẽ không kìm nén được hỏa khí .

Vị Phùng thủ phụ này vào ngày thứ hai con hắn bị chém đầu vào triều chính là bộ dáng cái gì cũng chưa phát sinh .Cho dù nhìn thấy nàng ,Liều Thanh Đường cũng chưa từng nhìn thấy ánh mắt hắn lộ ra chút gì cừ hận ,không khỏi cảm thán quả thực là một lão hồ ly .Cùng với hắn so sánh nàng vẫn còn quá mực tuổi trẻ ,chẳng qua nàng có trí nhớ kiếp trước ,chính điểm này có thể đoạt được tiên cơ .

Nàng đã sớm phái người đi tìm nam nhân kia , biết mẫu thân hắn năm đó bị đuổi ra khỏi kinh thành liền bệnh nặng không được chữa trị mà chết ,cho nên hắn đối với vị phụ thân là Phùng thủ phụ này có thể nói là hận thấu xương .Chờ Phùng thủ phụ chân chính đón đứa con duy nhất này về làm cho hắn thừa kế y bát đó mới là thời điểm thú vị .

Liều Thanh Đường suy nghĩ ,theo bản năng ngón tay vuốt ve miệng chén rượu ,sau đó nàng liền cảm nhận được một cỗ ánh mắt phía sau .Hơi quay nhẹ đầu quả nhiên thấy Tần Thúc ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm chén rượu nàng đang vuốt nhẹ ,Liều Thanh Đường theo bản năng ngưng ngừng buông tay sau đó lại cảm thấy phản ứng của hắn thật thú vị .Vì thế nét mặt nàng nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở nơi nào đó , tay lại thường thường di động chén rượu phát hiện ánh mắt Tần Thúc liền cười thầm .

Số lần Tần Thúc thấy Thái Hậu nương nương di chuyển cũng biết nàng đang trêu hắn ,biết được chính nàng có chừng mực ,rõ ràng liền quay đầu không nhìn nàng .Tại yến hội nhiều người như vậy ,nếu có người có tâm nhìn ra chút gì đối với Thái Hậu nương nương mà nói là phiền toái không đáng có .

Liều Thanh Đường đùa giỡn lại thấy Tần Thúc không phối hợp liền cảm thấy nhàm chán ,bắt đầu ở trong lòng nghĩ kế hoạch của chính mình . Ít nhất qua năm sau cần bớt chút thời gian hồi Liễu gia một chuyến .Cho dù không dám nàng cũng phải đi đối mặt với phụ thân còn có ca ca ,có rất nhiều chuyện nàng không chính mồm nói qua cùng bọn họ vô luận như nào cũng thấy không yên tâm .

Ở chỗ Phùng thủ phụ nàng đã sớm bố trí mầm mống tốt lắm ,đến thời gian sẽ có tác dụng ,tiểu hoàng đế nơi này hắn mới mười hai tuổi ,bất quá sang năm cũng nên tuyển người nhập hậu cung ,lần này nàng chuẩn bị đem hậu cung hắn bố trí vô cùng nóng nảy ,ít nhất sẽ làm hoàng đế phân tâm ,đỡ phải đến một ngày hắn nghĩ đến như thế nào hạ đổ Liễu gia .

Bởi vì chuyện này tuyển người cũng tốt .Sang năm mới vừa vặn phái người đi thông báo ,mặc kệ sang năm tuyển tú cũng tốt ,vẫn là vào năm nguyên ninh thất có trảng ôn dịch kia chuẩn bị tốt ,nàng phải sớm đem tiểu hoàng đế nắm trong tay .Kiếp trước Vương thủ phụ có thể làm chút chuyện ,chẳng lẽ nàng sẽ không thể làm được sao .

Về phần so với Phùng thủ phụ thủ đoạn của lão hồ ly Vương thủ phụ còn cao tay hơn ,nàng tạm thời còn không có biện pháp ,chỉ có thể đi từng bước xem từng bước .Kiếp trước hắn chính là vẫn tránh ở phía sau

màn làm người hiền lành ,nhưng là ngấm lại rất nhiều sự kiện đều là hấn quyết định ,tại trận ôn dịch kia có thể ngoan tâm đem cháu gái vào cung làm một tiểu cung nữ chiếu cố hoàng đế , sau lại được nâng lên làm quý nhân được sủng ái nhất hậu cung . Kiếp trước cháu gái của hấn chính là nguyên nhân lớn làm cho nàng cũng hoàng đế càng thêm xung đột ác liệt .

Quý nhân được sủng ái đó ở bên tai hoàng đế cố tình vô ý nói Liễu gia có dã tâm ,hoàng đế vốn đa nghi hơn nữa hai vị thủ phụ cố tình nhắc nhở hấn cẩn thận ngoại thích chuyên quyền ,hoàng đế dần dần cũng cứ như vậy tin .Còn nàng mù quáng tin tưởng đứa nhỏ cơ hồ chính mình nhìn nó lớn lên sẽ không đối với bên ngoại làm ra loại sự tình này ,kết quả thì sao .

Nhớ tới cháu gái của Vương thủ phụ nhìn qua nhu nhược thiện lương như hoa sen kia Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nở nụ cười .Nàng thật đúng là rất tò mò nếu lần này sớm chặt đứt cánh tay của Vương thủ phụ hấn lại bày ra trò gì .

” Mẫu hậu vì sao lại cười vui vẻ như vậy ?”

Tiểu hoàng đế chú ý tới thấy Liễu Thanh Đường cười liên thích thú hỏi .

Liễu Thanh Đường nhìn thoáng qua đối diện Tiêu Hoài Dư cùng Thái Phi ,bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện ,liền đối với hoàng đế cười nói .

” Chẳng qua là sắp đến thời điểm nhị hoàng tử ra ngoài cung ở có dinh phủ riêng cảm thấy trong lòng vui mừng thôi .”

” Lại nói tiếp , luôn kêu nhị hoàng tử cũng không tốt ,nếu ta cung xây phủ riêng dựa theo lệ thường cũng nên phong Vương gia mới phải .Hoàng đế cảm thấy nên tặng danh hào gì cho tốt ?”

Nghe được Liễu Thanh Đường hỏi như vậy tiểu hoàng đế nhìn thoáng qua ca ca trên danh nghĩa đang ngơ ngác ngác ,trong mắt có nét không cho là đúng .Từ lúc hấn sinh ra đến nay cung nhân trong miệng cũng chỉ có một hoàng tử là hấn , vị nhị hoàng tử này căn bản là không ai đề cập qua ,hấn cũng không nguyện ý có một ca ca như vậy .Nhưng là Liễu Thanh Đường hỏi ,hấn lại không dám biểu lộ ra thâm nghĩ .

” Phong hào không bằng hay dùng chữ Thuần?”

” Thuần hồn nhiên vô tà ,cũng là không sai .”

Liễu Thanh Đường nhìn thoáng qua bên kia Tiêu Hoài Dư đang đắm chìm trong thế giới chính mình ,đối với những sự việc xung quanh giống nhau không lọt vào tai gật gật đầu nói .

” Theo ý tứ của hoàng đế đi .”

Vẫn nghe hai người nói chuyện Thái Phi lúc này vội vàng thay Tiêu Hoài Dư cảm tạ ân điển ,biểu tình trên mặt kích động cũng không biết là thật hay giả ,trong lòng có chân chính cao hứng hay không chỉ sợ có nàng mới biết rõ ràng .

” nói đến nhị hoàng tử mười tám cũng nên cưới Vương Phi ,ở trong cung trì hoãn lâu như vậy ,Thái Phi hãy dò hỏi xem ,nếu hợp ý cô nương nào đến cùng ai gia nói ,ai gia liền ban Thuần Vương cộc hôn sự tốt lành .”

Thái Phi liền cảm tạ ân điển ,lần này sắc mặt thật sự vui mừng .

Liễu Thanh Đường đối với Thái Phi cùng Tiêu Hoài Dư cũng không quá để ý ,chẳng qua là vì một chút tiếc nuối của kiếp trước ,nay nói xong liền đem chuyện của họ đặt ở một bên tiếp theo cùng hoàng đế thương lượng nói

” Hoàng thượng cùng nhị hoàng tử bất quá chỉ kém sáu tuổi ,sang năm lúc này hậu cung Hoàng Thượng cũng không thể ít được ,có thể thêm người được rồi .”

25. Chương 25

Nghe Liễu Thanh Đường nói vậy, mặt tiểu hoàng đế đỏ lên, ý tứ không mấy tốt đẹp nói.

” Nhi thần còn nhỏ, việc này không cần vội. ”

“Ở Nam triều ta, mười ba tuổi cũng xem như là nam nhân đã trưởng thành, việc này có thể đợi hoàng đế đến tuổi mười sáu, nhưng cũng không thể thiếu người hầu hạ bên cạnh, sang năm liền hạ lệnh tuyển một vài cô nương vào cung đi. Hậu cung giờ yên lặng tĩnh mịch, coi như tìm bạn vì mẫu hậu đi.”

Liễu Thanh Đường liền mang bộ dáng một Thái hậu mấy mươi tuổi, dùng hết ngữ khí không cho phản bác nói .

hiện tại dù sao hoàng đế tuổi cũng còn nhỏ, da mặt mỏng, phản bác lại cũng không tốt, đỏ mặt gật đầu .

” Nhi thần.. nhi thần điều nghe theo mẫu hậu, việc này mẫu hậu làm chủ là được rồi.”

“Thân là hoàng đế, sinh nhiều con nối dõi cho hoàng thất cũng là một loại trách nhiệm.”

Liễu Thanh Đường nhăn trán quan sát tiểu hoàng đế, biểu tình thực ôn hòa dạy bảo, giống như vì sự trưởng thành của hắn mà vui mừng. trên thực tế, Liễu Thanh Đường nghĩ, bất quá nếu hoàng đế sớm sinh hạ hoàng tử, như vậy nàng có thể dành tình một con đường lùi.

Nếu lần này hoàng đế cháu ngoại trai còn muốn làm nàng thất vọng, nàng cũng chỉ có thể buông tha, đem ánh mắt chuyển đến đứa nhỏ trên người hắn. Dù sao dạy dỗ đứa nhỏ ngay từ lúc đầu cũng dễ dàng biến nó thành bộ dáng mình muốn, ít nhất khả năng xa cách sẽ giảm bớt.

Nếu nàng có thể giúp hoàng đế hiện tại ngồi an ổn trên ngôi vị hoàng đế, như vậy nếu đổi thành một đứa nhỏ nhỏ hơn , nàng cũng có thể .

Chỉ tiếc một điều con nối dõi của Nam triều hoàng thất thường không được nhiều . Công chúa còn không nói, chỉ tính hoàng tử thì năm xưa chỉ còn tiên đế cùng Tiêu Nam Hòa, đến lúc tiên đế sinh hạ hoàng tử cũng chỉ sống sót mỗi tiểu hoàng đế và Tiêu Hoài Dư. Kiếp trước cho đến khi nàng chết, dưới gối hoàng đế cũng chỉ có một hoàng tử, vẫn là do cháu gái vị quan được sủng ái Vương thủ phụ sinh hạ.

Kỳ thật những người hoài thai đứa nhỏ không hề thiếu, bất quá thủ đoạn của vị kia quá lợi hại, các phi tần liên tục sinh đứa nhỏ nhưng lại không thể sống sót. Nhưng lần này, nàng không thể không nhúng tay.

“Tiên đế đời trước có quá ít đứa nhỏ, đến phiên ngươi thì không thể chịu thua kém được.”

Liễu Thanh Đường còn nói.

“Nhi thần biết rồi.”

Tiểu hoàng đế mặt vẫn còn chút hồng cứ cúi đầu trước ngực nhìn qua thực trấn định nói.

Như vậy nhìn qua vẫn như một đứa trẻ, mặc dù thêm một năm nữa đã giống người trưởng thành. Thời gian tựa như nước cầm trong tay, nếu không chú ý liền xói mòn hầu như không còn. Liễu Thanh Đường nhìn bộ dáng tiểu hoàng đế đầu tiên là buồn cười, lập tức tất cả cảm xúc đồng loạt ùa vào trong đầu .

Kiếp trước nàng vì đứa nhỏ này mà bỏ đi nhiều tâm huyết, hầu như đem hắn trở thành con mình nuôi dưỡng. Thường xuyên bị chuyện của triều đình làm cho luống cuống tay chân nhưng vẫn dành thời gian dạy dỗ đứa nhỏ này. Bản thân nàng không có mẫu thân, cũng không biết làm mẫu thân phải như thế nào, hoàn toàn không có kinh nghiệm, cho nên thường không biết làm sao.

rõ ràng sợ dạy nghiêm hắn sẽ chịu khổ, nhưng vì muốn tốt cho hắn nên chỉ có thể nhẫn tâm nghiêm khắc răn dạy. Mọi người nói từ mẫu nghiêm phụ (mẹ hiền dịu, cha nghiêm khắc), nàng lại chỉ có thể trở thành nghiêm mẫu của cháu ngoại trai.

Mười sáu tuổi tiến cung, khi đó đứa nhỏ này mới bảy tuổi, không có mẫu thân, trong mắt vờn nét sợ hãi còn mang theo ánh lệ gọi nàng một tiếng dì. Khi đó nàng đã nghĩ, phải thay tỷ tỷ chiếu cố hắn thật tốt. không phải nàng không có oán giận đối với tỷ tỷ, nhưng nàng không có cách nào mặc kệ cháu ngoại trai, vì thế quan tâm lần này là mười mấy năm liền.

Nếu lúc trước không để ý đứa nhỏ này như vậy, nàng làm sao có thể bị che mắt, nếu không phải yêu thương hắn đến mức xem hắn như đứa nhỏ mình sinh thành, như thế nào kiếp trước hắn có thể ban thưởng rượu độc để giết chết chính mình , đời này cũng không có ý muốn giết hắn.

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên thấy lòng thật mệt mỏi, đem ánh mắt từ khuôn mặt ngây ngô kia dời đi.

Đến giờ Thân, yến tiệc chiêu đãi bách quan hằng năm chấm dứt. Các đại thần đều rời cung, Liễu Thanh Đường cùng tiểu hoàng đế, Tiêu Hoài Dư, ngay cả Thái phi, cùng với ba vị công chúa cùng tuổi đã xuất giá điều khai gia yến tiệc.

Ba vị công chúa này, đại công chúa cùng nhị công chúa là song bào thai một mẹ sinh ra, đều mười chín tuổi, so với Liễu Thanh Đường thì nhỏ hơn một hai tuổi, sớm vài năm thì gả ra ngoài. Tam công chúa mười bảy tuổi, năm trước vừa xuất giá. Cả ba nàng tính tình đều trầm ổn, không thích nói chuyện, cũng có thể do từ nhỏ không có mẫu phi che chở cho nên cũng hình thành thói quen trầm mặc như vậy. Liễu Thanh Đường cùng các nàng ở chung không nhiều, trừ bỏ vài ngày lễ có thể nhìn thấy các nàng, còn lại thời gian hầu như đều không cùng xuất hiện.

Tại yến hội, nhiều nhất cũng chỉ nói chuyện về trang phục trang sức, sau đó lại tương đối trầm mặc. Cũng may các nàng không giống như các phu nhân đại thần sợ nàng, ở chung như vậy cũng không khó khăn, cảm giác của Liễu Thanh Đường đối với ba vị công chúa cũng không tệ lắm.

Về phần nơi các nàng đang ở chung là một lầu các, đây là tòa lầu cao nhất ở trong cung, sở hữu chín tầng. Yến hội năm nay diễn ra trên tầng cao nhất, nhìn từ phía cửa sổ, có thể thấy trong hoàng cung bao nhiêu cung điện cao thấp, chằng chịt những đốm sáng của đèn đuốc, còn có thể thấy được sự náo nhiệt của phố xá phía bên kia bức tường cao.

Chính là cách khá xa. nhìn mơ mơ hồ hồ, ngã tư đường điều biến thành xa xôi dày đặc đem kinh thành phân cách thành từng khối to nhỏ.

Đến khoảnh khắc hoàng hôn bao phủ bốn phía, đứng ở cửa sổ nhìn khắp mọi nơi, có thể thấy trong hoàng cung các cung điện bắt đầu sáng lên ánh lửa.

Ở các cung, trên đường đều có một đội cung nữ thái giám cầm đèn lồng trên tay đi qua đi lại, đêm ba mươi, người trong cung khắp nơi đều tràn ngập màu cam của đèn đuốc, hai bên sườn cung đều có đèn ở bên trên, phía trên cao có thể nhìn thấy rất nhiều ánh sáng lấp lánh .

Hoàng cung lớn như vậy, cũng không phải mỗi một chỗ đều có người, bởi vậy một số cung điện nhìn qua là một mảng đen kịt, phải chăng có sáng cũng do nhiều điểm lửa thừa thớt tụ lại một chỗ, nhưng vẫn lướt qua bức tường cung cấm vọt ra bên ngoài. Nhìn phố xá quay chung quanh thành tường, đột nhiên ánh đèn trở nên dày đặc hơn.

Vô số điểm sáng vây quanh ở một chỗ, làm cho phố xá nhìn qua thật sáng ngời lại ảm áp, trên đường mọi người đều cầm đèn lồng, từ xa nhìn lại thấy những mảnh ánh sáng lưu động .

không biết từ phương xa nào truyền đến lại có thể nghe thấy tiếng lá trúc xào xạc trong gió , loáng thoáng như âm thanh phía trời cao.

Liễu Thanh Đường có chút xuất thần nhìn cảnh sắc phía ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ lại khi nhỏ lúc vụng trộm trốn ra cửa đi ngắm nhìn phong cảnh . Khi đó thật sự là vô tư không biết sầu, nhìn cái gì điều cảm thấy mới vẻ thú vị, người canh cửa Liễu gia đến thúc giục cũng không chịu trở về, làm ca ca mang nàng trốn ra ngoài sợ tới mức kêu nàng một tiếng tiểu tổ tông, túm tay nàng hướng về phía nhà tha đi, nàng liền ngồi xổm xuống sống chết không chịu, đòi ca ca phải công nàng.

Liễu Thanh Đường mãi xuất thần, hoàng đế kêu nàng vài tiếng cũng không nghe thấy, vẫn là đại công chúa ngồi bên cạnh huých nhẹ tay nàng, gọi một tiếng mẫu hậu, Liễu Thanh Đường mới hoàn hồn.

Nàng cười với đại công chúa, gật gật đầu tỏ ý tốt, sau lại nhìn về phía tiểu hoàng đế.

” Mãi xem cảnh sắc thế nhưng lại nhập thần, cũng không nghe thấy hoàng đế nói gì.”

“Nơi này cảnh sắc thực sự rất đẹp, trầm nhớ rõ năm đó mẫu thân cũng rất thích nơi này, thường xuyên đến nơi này.”

Tiểu hoàng đế đầu tiên là cảm khái một câu, sau đó nói tiếp .

“Nhi thần gọi mẫu hậu cũng không có chuyện gì, chỉ là thấy mẫu hậu tựa hồ có chút mệt mỏi, nghĩ không bằng mẫu hậu về trước nghỉ ngơi một chút, đừng làm khó thân thể.”

“Sao lại nghiêm trọng đến thế, chẳng qua là tối hôm qua ngủ không tốt, cho nên không có tinh thần mấy, không nghĩ tới lại bị hoàng đế nhìn ra. Khó có dịp người một nhà cùng ở một chỗ, ai gia như thế nào có thể vắng mặt.”

“Mẫu hậu cũng nói điều là người một nhà, sẽ không dùng nhiều quy củ như vậy, nhân lúc còn chưa đến giờ khai yến, mẫu hậu đi trước nghỉ ngơi một lúc đi.”

Nếu không phải biết được chuyện sau này, Liễu Thanh Đường có lẽ đã bị hiếu tâm của cháu ngoại trai này làm cho cảm động. Đúng vậy, kiếp trước hắn cũng như vậy làm cháu ngoại trai hiếu thuận của nàng rất nhiều năm. Liễu Thanh Đường tâm tình phức tạp, trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười.

” Nếu hoàng đế có hiếu tâm, ai gia đi nghỉ trước, huynh đệ tỷ muội các người ở chung một chỗ cũng tốt.”

Liễu Thanh Đường đứng lên, phía sau nàng mama cùng Đào Hiệp vội vàng đến đỡ, Tần Phúc cũng khoanh tay lui theo phía sau.

Lầu các có chín tầng, yến hội ở tầng trên cùng, Liễu Thanh Đường ở trong một căn phòng tầng thứ tám nghỉ tạm. Nơi này đã sớm được thu dọn, trong phòng thấp đèn, vừa đi vào liền thấy mùi huân hương nàng thường dùng đặt trong lư hương ở một góc sáng sủa, toàn bộ căn phòng đều ấm áp dễ chịu.

“Mama cùng Đào Hiệp cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, Tần Thúc ở lại hầu hạ ta.”

Liễu Thanh Đường đi đến trước cửa sổ, ngồi trên nhuyễn tháp được phủ một lớp lông dày.

“Vây nhóm nô tỳ phụng mệnh chủ tử đi nghỉ ngơi.”

Đào Hiệp vừa thấy tỷ tỷ mình muốn nói gì đó, vội vàng lôi kéo nàng giành nói trước.

Mama liếc nàng một cái, vừa buồn cười vừa tức giận, cũng chỉ có thể theo lời của nàng nói

” Nhóm nô tỳ lui xuống trước, chờ khai yến sẽ đến gọi chủ tử.”

Hai người lui ra ngoài, vừa rời cửa mama liền búng một cái vào trán Đào Hiệp .

“Ta bắt quá chỉ muốn hỏi chủ tử có muốn kêu điểm tâm hay không, người khấn trương như vậy làm gì, chẳng lẽ trong mắt người tỷ tỷ không có nhân lực vậy sao?”

“Hắc hắc, đương nhiên không phải a, ta chỉ nghĩ để thời gian cho chủ tử nghỉ ngơi thôi, ăn cái gì chứ, ăn xong chủ tử làm sao có thời gian nghỉ ngơi~.”

Đào Hiệp nghiêm mặt làm nũng.

Mama liếc nàng một cái, kéo nàng ngồi vào gian ngoài tháp nhỏ.

” Nga, còn có Tần Thúc cũng chưa ăn gì..”

“Hầy ~”

Đào Hiệp không có việc gì khoát tay cười

“Cái này lại càng không cần lo lắng, chủ tử tự nhiên sẽ cho hắn ăn được nghỉ được, chúng ta cũng đừng có quản nhiều như vậy.”

” Phải không? Nhưng chủ tử không phải muốn hắn hầu hạ sao?”

Ma ma nghi hoặc nhìn muội muội mình.

“Hầu hạ không nhất định phải hầu hạ cái gì đâu.”

Đào Hiệp nhỏ giọng than thở.

“Hả?”

Mama không nghe rõ hỏi lại, Đào Hiệp túm tay nàng lắc lắc .

” Nghe ta luôn đúng mà! Được rồi tỷ tỷ của ta, người liền nghỉ ngơi đi lát nữa còn có nhiều việc, không có thời gian đâu .”

nói xong, nàng giúp tỷ tỷ nghỉ ngơi ở trên tháp nhỏ, chính mình cũng sang bên kia, nằm xuống đó liền nhắm mắt lại. Mama đối với muội muội nhắm mắt liền có thể ngủ cũng chỉ có bất đắc dĩ, lấy qua một tấm thảm đắp cho nàng xong bản thân cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

26. Chương 26

Trong điện Tần Thúc đang giúp Thái Hậu nương nương cởi giày .hắn đem đôi chân kia đặt ở trên đùi mình ,đem giày dọn sang một bên vừa ngẩng đầu liền thấy Thái Hậu nương nương xoa xoa chán bộ dáng một mỗi liền hỏi .

” Nô tài giúp nương nương bóp chân được không ?”

” không cần .”

” Nương nương có muốn ăn chút gì ? nô tài đi thu xếp .”

” không cần ,người cũng lên đây nằm nghỉ chút đi .”

Liễu Thanh Đường đem bàn nhỏ trên tháp đẩy ra ,đem chân duỗi thẳng tay duỗi duỗi .

” Nô tài....”

” không có thương lượng ,người nhìn xem mắt người quảng thâm rõ ràng ,có ý để ta nhìn thấy khó chịu sao .”

Liễu Thanh Đường nhú mi ,Tần Thúc liền im lặng ngồi xuống trên tháp .

” Cởi giày ,giống ta đem chân lên ,người ngồi chỗ đó làm gì ?”

Tần Thúc nghe lời đem hài thoát ra đem chân đặt lên trên tháp .Chẳng qua động tác kia làm cho Liễu Thanh Đường cảm thấy chỉ cần dùng sức đẩy hắn sẽ ngã .

Nhìn nhìn hắn là ở trên tháp nhưng cơ hồ chỉ dùng có nửa thân mình , để cho nàng phần lớn chỗ .

Liễu Thanh Đường chống cằm tựa vào bên cạnh bàn nhỏ ,chớp cũng không chớp nhìn Tần Thúc .Tần Thúc bị nhìn cực kì không tự nhiên sau đó phản ứng lại , chính động tác của mình khiến Thái Hậu nương nương cảm thấy bất mãn ,nhanh chóng di chuyển thân mình đến bên cạnh nàng .

Thái Hậu nương nương nhìn hắn không nói lời nào ,Tần Thúc lại gần thêm một chút ,cơ hồ dựa sát vào nàng ,Liễu Thanh Đường lúc này mới trừng mắt nhìn hắn sâu kín thở dài .

” Nếu người không chủ động nằm xuống ,chúng ta hôm nay đừng hòng nghỉ ngơi.”

nói xong liền đẩy Tần Thúc để hắn gối đầu trên đùi nàng .Lại lấy một tấm chăn , đắp cho hắn cũng đắp cho chân nàng thật tốt .

Hết thấy đều trong chớp mắt phát sinh ,đến khi Tần Thúc phục hồi tinh thần liền cảm giác chính mình gối lên đùi Thái Hậu nương nương .Ngay cả chăn cũng được đắp trên người thật ấm áp ,mềm mại .

Tần Thúc túm một góc chăn ngăn người ngẩn ngơ , thử kéo xuống một chút hỏi .

” Nương nương người không nghỉ một lát sao ? Ngồi như vậy nghỉ ngơi không ổn ,không bằng nô tài đứng dậy cho người....”

” không sao ngủ ngon đi , ta tạm thời không muốn ngủ .”

Liễu Thanh Đường trực tiếp đem chăn kéo trở về ,sau đó bàn tay đem cửa sổ bên cạnh đẩy ra một chút khe hở ,làm cho gió đêm thổi vào phất qua mặt .

Màng theo chút gió lạnh làm cho tinh thần nàng rung lên ,ý nghĩ nhất thời thanh minh rất nhiều .Nàng quả thật cảm thấy mệt chết đi ,những suy nghĩ rắc rối ,nhắm mắt lại liền cảm thấy khó chịu ,còn không bằng ngồi chốc lát cho thoải mái .

Liều Thanh Đường nhìn xuyên qua khe hở lẳng lẳng nhìn đèn đuốc huy hoàng phía xa ,tay vô thức cách chân vỗ nhẹ cánh tay Tần Thúc .

Tần Thúc gối lên đùi nàng căn bản không thể trầm tĩnh lại ,nhìn chăm chú vào sườn mặt nàng dưới ánh đèn có vẻ mông lung không nhận được suy nghĩ ,nếu Thái Hậu nương nương không muốn ngủ ,vì sao nàng lại đáp ứng đến nơi này nghỉ tạm ? Chẳng lẽ bởi vì hắn? Trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ này ,Tần Thúc rất nhanh liền xua tan nó .

” Sao thế ? không ngủ được sao?”

Liều Thanh Đường chú ý đến ánh mắt Tần Thúc ,quay đầu lại một tay sờ sờ má hắn .

” đã sớm nhìn đến người cảm giác mệt mỏi đứng ở nơi đó ,là bộ dáng không có tinh thần ,không phải muốn nghỉ ngơi sao?”

” Tốt lắm cho người ngủ không cần cật lực chống đỡ ,ngủ đi .”

Liều Thanh Đường nói xong đưa tay nhẹ nhàng che đi ánh mắt hắn .

Tần Thúc nhắm mắt lại chìm vào một mảng bóng tối mềm mại , cảm nhận được trên mí mắt được bao trùm bởi độ ẩm ,bỗng nhiên cảm thấy thế giới thật im lặng .

Tại đây yên tĩnh hẳn chỉ nghe được âm thanh của Thái Hậu nương nương mềm nhẹ còn mang theo chút ý cười ở bên tai .

” Ta đếm đến ba mươi ,người liền ngủ có biết không.”

Nàng không buông tha cự tuyệt sao đó bắt đầu đếm .

” Nhất Nhị Tam.....” Nàng đếm rất chậm ,thanh âm mềm mại ,âm cuối kéo dài giống như sợi tơ quấn lòng hắn ê ẩm ngứa ngứa rất kỳ quái .

Tần Thúc cảm thấy âm thanh Thái Hậu nương nương giống như mang theo cỗ lực lượng kì lạ làm cho hắn dần dần thả lỏng .Im lặng lắng nghe âm thanh bên tai cùng với âm thanh trái tim đập dần dần hòa vào nhau ,từ kịch liệt dần dần chậm rãi bình tĩnh ,dần dần trở nên xa xôi mơ hồ .

” Hai mươi chín.....ba mươi....”

Liều Thanh Đường đếm xong ,im lặng trong chốc lát mới bắt đầu buông tay ra ,Sau khi buông tay nàng phát hiện Tần Thúc nhắm mắt ,hô hấp nhẹ nhàng đang ngủ .

Liều Thanh Đường nhìn hắn ngủ không nhìn được lườm yêu hắn ,ngón tay chạm vào hai má cúi đầu cười nói .

” thật đúng là đang ngủ , như thế nào có thể ngủ dễ dàng như vậy đây ~”

Nàng nâng mắt nhìn mặt hắn ,phát hiện thời điểm hắn ngủ rất quy củ ,hồi lâu đều không có động đậy .Chính cùng nàng không giống nhau , thời điểm ngủ có thể xoay người khắp hướng ,cách chốc lát hướng bên trái chốc lại hướng bên phải ,trong lúc ngủ mơ đều vô thức lẩm bẩm .

Liều Thanh Đường nhìn cảnh sắc bên ngoài lại nhìn khuôn mặt Tần Thúc đang ngủ ,thường xuyên nhìn không được cợt nhả mũi hắn ,chạm lông mi hắn hoặc néo néo hai má .Chờ đến khi hắn cảm thấy hơi khó chịu sẽ thu hồi tay vụng trộm che miệng cười .

Thời điểm Tần Thúc mơ mơ màng màng tỉnh lại còn không kịp mở mắt chợt nghe bên tai âm thanh của Thái Hậu nương nương ,nàng nói .

” Há mồm .”

Sau đó hắn theo bản năng liền làm theo ,kết quả hé miệng ra đã bị nhét cái gì đó vào mồm .Theo quán tính nhai nhai ,Tần Thúc lúc này mới phát hiện tình huống hiện tại .

hắn còn gối đầu trên đùi Thái Hậu ,trên người còn tấm chăn ,mà Thái Hậu nương nương cầm một miếng điểm tâm cười tủm tỉm nhìn hắn .

Tần Thúc miệng còn nhai điểm tâm nuốt cũng không được mà không nuốt cũng không được .hắn thế nhưng thật sự gối lên đùi Thái Hậu nương nương ngủ ,nhưng lại không biết ngủ trong bao lâu .

” Tốt lắm đừng ngăn ngại ,đứng lên cho ta duỗi chân chút , bị người đè đã tê rần .”

Liễu Thanh Đường vỗ vỗ hai má hắn nói .

Tần Thúc nghe vậy lập tức ngồi dậy liền giúp nàng bóp chân .Liễu Thanh Đường chân vốn bị tê bị chạm vào liền hô đau một tiếng ,Tần Thúc trong nháy mắt liền xuất hiện tự trách ,không hề nghĩ ngợi đã nói .

” Nô tài đáng chết ,nô....”

không đợi hắn nói xong ,Liễu Thanh Đường nhanh tay đưa miếng điểm tâm vào miệng hắn nói .

” Đói bụng không ở đây có điểm tâm có thể ăn chút cho đỡ đói .”

Tần Thúc bị một câu ngăn chặn không nói được nữa ,chỉ có thể yên lặng bóp chân cho nàng ,yên lặng ăn điểm tâm .

Liễu Thanh Đường thấy hắn không đưa lấy miếng điểm tâm ra liền tốt bụng dứt cho hắn liên tục đưa đến bên miệng hắn , liên tục ba khối mới dừng tay .

” Chủ tử người dậy rồi sao ? Yến tiệc đã chuẩn bị khai yến .”

Mama ở ngoài cửa hỏi .

” Xong ngay bây giờ đây .”

Liễu Thanh Đường đáp một câu bảo Tần Thúc không cần xoa bóp nữa ,kéo kéo chân xuống thấp .

Tần Thúc nhanh chóng đi giày liền ngồi xổm xuống cúi đầu giúp nàng đi hài . Giúp nàng xong đang định đứng lên hai bả vai liền bị đè lại ,tuy rằng không biết Thái Hậu nương nương muốn làm gì ,nhưng hắn vẫn theo ý tứ của nàng tiếp tục ngồi .

Liễu Thanh Đường cúi sát vào hắn ồng tay áo rộng thùng thình nhẹ nhàng phất qua vai hắn ,tiếp theo giúp đỡ hắn đội lại mũ trên đầu .Tần thúc lúc này mới biết mũ của chính mình bị sai lệch ,hơn nữa vừa rồi cứ như vậy mũ nghiêng lệch giúp Thái Hậu nương nương bóp chân .

hắn rõ ràng muốn chính mình bộ dáng ổn thỏa mới đến trước mặt Thái Hậu nương nương ,nhưng là không biết vì cái gì mỗi lần đều biến thành như vậy .Thời điểm đi theo Thái Hậu nương nương trở lại yến tiệc Tần Thúc vẫn cảm thấy uể oải ,tuy rằng về mặt hắn hoàn toàn không nhìn ra .

Yến tiệc lần này so với hai yến tiệc kia yên lặng hơn rất nhiều .Mai Yến lúc sau còn có nữ tiên sinh đến đọc truyện ,kể mất chuyện thú vị xưa kia . Yến tiệc bách quan còn có nhạc phường khiêu vũ ,cho dù ít người xem nhưng ít ra còn có chút náo nhiệt .

Nhưng là gia yến thì không có ,hơn nữa chỉ có vài người ngồi quanh một bàn ,người nói chuyện cũng ít , có một chút lạnh lẽo .

Ba vị công chúa kia có thời điểm còn hỏi nàng một vài câu .Thái Phi thì từ đầu đến cuối đều khấn trương nhìn con ,sợ hắn làm ra chuyện gì kỳ quái , Tiêu Hoài Dư một mình nhìn thẳng hư không biểu tình ngẩn người ,ngay cả Thái Phi gọi đều không có động tĩnh .

Sau đó chỉ còn lại Liễu Thanh Đường cùng tiểu hoàng đế Tiêu Hoài Húc , các nàng ngẫu nhiên trò chuyện ,chính là không có khả năng nói liên tục nên chỉ chốc lát liền cũng an tĩnh .

Liễu Thanh Đường nghĩ nghĩ rõ ràng năm vừa rồi có kêu nhạc phường đến diễn mấy vở kịch .Cũng không biết bắt đầu từ khi nào dân gian lưu truyền rồi nhạc phường trong cung cũng học theo bắt đầu biểu diễn .Ban đầu cảm thấy thú vị nhưng là nhiều năm như thế liền cảm thấy không có chút mới mẻ .Thứ gì nhìn nhiều năm cũng sẽ phiền chán ,Liễu Thanh Đường cảm thấy chính mình hiện tại có chút buồn ngủ , nhưng là cho dù nàng không thích , tốt xấu gì trường hợp gặp nhau cũng không có nhiều .

Tùng tùng tùng tùng tiếng xướng mô vang lên xóa tan cảnh ảm đạm , rốt cuộc cũng đã đến đêm khuya .Lúc người gõ mô vang lên tiếng canh đồng thời xung quanh cũng có tiếng xôn xao vang lên ,trên trời nở rộ một

đóa hoa ánh sáng trong khói lửa , đó là bọn thái giám ở đã chuẩn bị tốt phóng , ước chừng có chín mươi chín quả pháo cùng với chín mươi chín ống lửa nhỏ liên tiếp được bắn lên trời nổ tung .Còn có một quả tạo thành chữ Phúc Thọ , các loại hoa đua sắc , trong lúc nhất thời trên trời một mảng ánh sang rực rỡ .

Liễu Thanh Đường cùng tiểu hoàng đế đứng cùng ở trên tầng cao nhất bên cửa sổ giống như vô số pháo hoa nổ tung bên cạnh người ,làm ấy người nhìn thấy rõ ràng .

không riêng gì hoàng cung ,ngoài cung các phủ đệ cùng người trên phố đồng loạt đều phóng pháo hoa ,không giống pháo hoa ở trong cung đa dạng ,nhưng tiếng nổ đùng đùng liên tiếp vang lên rất là náo nhiệt .

Cơ hồ mỗi gia đình đều đốt pháo động tĩnh ngày càng lớn ..Hoàng cung cách phố bên kia cơ hồ là nửa cung mà còn có thể nghe thấy thanh âm pháo đoàn đoàn rất rành mạch .

Tiếng pháo vang lên rất lâu không có ngừng lại ,tại nơi này thời điểm náo nhiệt các nàng nghênh đón nguyên ninh năm năm .Nghênh đón lần này cùng kiếp trước không giống nhau , đối với nàng cùng Tần Thúc mà nói là nguyên ninh năm năm đặc biệt .

27. Chương 27

“A Kiều, ta thực sự xin lỗi người.”

Lúc Thái phi nói như vậy, trên mặt lộ ra chút xấu hổ.

” Người chiếu cố mẫu tử chúng ta nhiều năm như vậy, thế nhưng vì Hoài Dư, lại ủy khuất người ột thái giám. Nhưng thực sự ta không còn cách nào khác, trong cung này người để ta an tâm tin tưởng chỉ có một mình người.”

“Thái phi đừng nói vậy, mạng của A Kiều là do người cứu, thay người làm việc vốn là điều nên làm.”

Ngay cả khi bị Thái phi lôi kéo cánh tay, trên mặt A Kiều cũng không nhìn ra biểu tình gì, nhẹ giọng nói .

” Huống hồ trong cung cũng có rất nhiều cung nữ cùng thái giám nương tựa vào nhau , nô tỳ không ngại.”

Là cung nữ thì việc ra khỏi cung chính là vô vọng, nếu không muốn một mình cô đơn trong cung suốt quãng đời còn lại, mới phải tìm thái giám có thân mình không trọn vẹn để nương tựa . Kể cả khi A Kiều cùng nàng có thể rời cung, nếu bây giờ đem thân mình giao cho cái loại người này, về sau muốn tìm một người tốt, trong sạch thật không dễ dàng...Thái phi nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi càng thêm áy náy.

Yên lặng một hồi lâu, Thái phi mới gắt gao nắm lấy tay nàng nói.

“Bản thân ta không còn nhiều thời gian, nếu có thể khiến cho Thái Hậu nương nương đồng ý thả mẫu tử chúng ta về lại Dương Châu, rời xa kinh thành phức tạp này. Đến lúc đó, ta liền làm chủ cho người cùng người khác, ở bên người hẳn sinh một đứa nhỏ, ta cũng an tâm.”

Lời tuy là thế, nhưng đến lúc đó, ai biết nàng còn có thể trở về hay không. Huống hồ, nếu nàng thật sự giao mình cho người khác, sau này làm sao có thể an tâm hầu hạ bên người nhị hoàng tử. Tâm tư người thuần khiết như vậy, ngày thường nàng chỉ dám đứng nhìn từ xa, càng không cần nói đến kết cục sau này.

A Kiều trong lòng đau khổ, nhưng trên mặt vẫn mang theo sự cảm kích nói.

“Đại ân của Thái phi, nô tỳ xin ghi tạc trong lòng, nhất định không cô phụ sự kì vọng của Thái phi. Nhị hoàng tử...Nhị hoàng tử nô tỳ nhất định sẽ dụng tâm chiếu cố.”

Nghe vậy trong lòng Thái phi tựa hồ dễ chịu một ít, ánh mắt sầu khổ lộ ra chút tia hi vọng.

“Hôm nay ta nhận thấy Thái Hậu nương nương đối với Tần công công rất tín nhiệm, nếu việc này tìm hẳn may ra sẽ có chuyển biến. Đến lúc đó chúng ta rời khỏi nơi này, trở lại Dương Châu, đem nhị hoàng tử phó thác cho cậu hần, ta cũng không còn lo lắng nhị hoàng tử sẽ bị người ta khi dễ.”

Thái phi che miệng ho khan vài tiếng, lại thấp giọng an ủi A Kiều vài câu, nhân tiện nói.

” Ta về điện Thanh Hòe chờ tin tức của người.”

A Kiều đứng ở nơi này chôn mình trong bóng đêm, nhìn Thái phi dần dần khuất bóng, cười khổ không thôi.

Nếu việc này đơn giản như vậy thì tốt, chỉ sợ trong lòng Thái Hậu nương nương có tính toán khác. Tần công công kia là tâm phúc bên cạnh Thái Hậu, nói đến chẳng qua cũng là phận nô tài giống nàng thôi, dù nàng chiếu cố Thái phi cùng nhị hoàng tử nhiều năm như vậy, nhưng chẳng phải lúc cần cũng sẽ hi sinh nàng đó sao, làm sao lại có thể kiếm người trong sạch cho nàng. Nàng chỉ sợ cho dù tìm Tần công công, đến lúc đó, nàng có giẫy dụa, bất quá cũng chỉ là công dã tràng.

Dư âm của pháo hoa năm mới mơ hồ có thể xuyên thấu qua bức tường cung cấm truyền đến, A Kiều nghe thanh âm này, yên lặng đứng ở hành lang buông thông cánh tay.

Tần Thúc cầm áo choàng của Thái hậu để quên ở lầu các, lúc đi đến ngã rẽ của một hành lang gấp khúc thì nghe tiếng gọi.

“Tần công công.”

Cung nữ bước ra từ bóng đêm, nhìn qua có chút quen thuộc.

Tần Thúc suy nghĩ trong chốc lát rồi nhân tiện nói.

” Ngươi là người bên cung Thái phi?”

“Nô tỳ đúng là cung nữ điện Thanh Hòe, tên A Kiều, Thái phi sai nô tỳ đến kính nhờ công công một việc.”

“Nếu Thái phi có chuyện gì, cứ việc tìm Thái Hậu nương nương bẩm báo, không nên sai cung nữ hầu hạ bên người đến nơi này nói với ta.”

Tần Thúc không có ý muốn nghe cung nữ nhiều lời, thản nhiên để lại một câu rồi muốn rời đi. Thái hậu nương nương còn ở Thiên điện phía trước đợi áo choàng, làm nàng chờ sốt ruột cũng không tốt.

A Kiều gặp biểu tình Tần Thúc không muốn nghe, vội vàng kéo tay áo hắn.

” Tần công công, ngài là tâm phúc bên cạnh Thái hậu nương nương, Thái phi chỉ muốn nhờ ngài ở trước mặt Thái hậu nương nhắc đến việc cho nàng cùng nhị hoàng tử trở về Dương Châu. Cho dù thành công hay không, Thái phi và nhị hoàng tử đều nhớ kỹ ân tình này.”

Tần Thúc gạt ngay cánh tay A Kiều xuống, lạnh lùng nói.

“Quyết định của Thái hậu nương nương không đến lượt nô tài như ta có thể nghi ngờ. Thái phi sợ là gần đây bệnh đến hồ đồ rồi, nếu nương nương muốn Thái phi cùng nhị hoàng tử ở lại kinh thành, cũng chỉ có thể mang ơn, không nên có những bất mãn để ý, việc này nếu để nương nương biết được, chỉ sợ trong lòng ngài sẽ không vui.”

A Kiều bị giọng nói và ánh mắt lạnh lùng kia làm cho cả người rét run. lời nói trong miệng vòng vo nửa ngày cũng không nói ra được. Nếu nói, sẽ không thể vãn hồi. Chỉ cần nghĩ đến mình sau này, bị bọn thái giám có chút quyền thế xem như những cung nữ ăn nhờ ỷ lại, thường xuyên bị ngược đãi đánh chửi, A Kiều liền rùng mình.

Phải biết rằng đại bộ phận thái giám bởi vì thân thể không được trọn vẹn nên tính cách có phần tàn bạo, để phát tiết thì chỉ có thể tìm các nàng những cung nữ nương tựa vào họ. Nếu thân phận giống nhau thì cho là làm bạn, nhưng cung nữ như nàng thân phận thấp kém như vậy..., làm người tâm phúc bên cạnh chủ tử, nhưng cuối cùng kết cục chờ đợi nàng cũng chỉ là ngược đãi.

Nàng cũng từng gặp qua vị Tần công công này, sắc mặt luôn ân trầm, nhìn qua thật khó nói chuyện. Chính vì không thấy hắn xuất hiện thường xuyên nên cũng không thể ngờ bản thân đối với hắn làm nên hành động xấu hổ như vậy. Loại người này mặt ngoài thì tươi cười nhưng thực tế lại đẩy thủ đoạn tra tấn người khác, vị Tần công công này khiến cho nàng vừa nhìn liền thấy sợ hãi, chỉ sợ thủ đoạn càng thêm độc ác.

Nhưng không thể bỏ qua cơ hội này được, nghĩ đến nhị hoàng tử, người trong lòng nàng, vì tương lai của hắn, A Kiều lại lấp bắp mở miệng.

” Nếu công công đồng ý chuyện này, nô tỳ...nô tỳ nguyện ý... lấy thân hầu hạ công công...”

nói xong, tâm tình không yên nhìn biểu tình trên mặt người nọ, tức thì lại bị ánh mắt chán ghét kia chiếu thẳng vào mặt nàng, gây nên một trận nóng ran. Trong lòng một trận run rẩy, xấu hổ không biết nên làm như thế nào.

Tần Thúc không cho nàng thời gian phản ứng, hồ hững liếc một cái liền lướt qua người nàng bước về phía trước.

Nhưng mới bước mấy bước qua chỗ rẽ, Tần Thúc lại thấy Thái hậu nương nương đứng ở gần đó, Đào Hiệp cùng mama đứng phía dưới hành lang xa hơn, cúi đầu không một người dám lên tiếng.

Tần Thúc trong lòng nhảy dựng, đứng nguyên một chỗ không dám tiến lên. Vị trí Thái hậu nương nương đứng tình cờ cách chỗ hắc cung cung nữ vừa rồi nói chuyện không xa, khẳng định là có thể nghe bọn họ nói gì. Tần Thúc bị dọa cho hoảng sợ, theo bản năng bắt đầu ngấm lại lúc này lời nói bản thân có gì không đúng. Nhưng suy nghĩ một hồi, phát hiện mình không nói gì thêm khiến Thái hậu nương nương phải tức giận, vẫn cảm thấy trong lòng kích động.

Tần Thúc bước từng bước về phía trước, chưa kịp nói gì thì bị người phía sau gọi, A Kiều không thấy tình huống bên này, khẽ cản môi lại vội vàng đuổi theo nói.

” Tần công công, cầu xin ngài từ bi trước mặt Thái hậu nương nương nói tốt vài câu, chỉ cần là chuyện nô tỳ có thể cho nô tỳ đều...Thái hậu..nương nương...”

A Kiều chưa nói xong, nhìn thấy Liễu Thanh Đường cách đó không xa, xoát cái mặt trắng bệch, chân mềm nhũn quỳ bịch xuống nói.

” Mạo phạm Thái hậu nương nương, nô tỳ đáng chết.”

Liễu Thanh Đường thu hồi ánh mắt trên người A Kiều, ngược lại nhìn thoáng qua Tần Thúc đứng ở nơi kia, rõ ràng không làm gì sai lại lo lắng không yên. Thấy hắc cung cung nữ nói gì đó, lại không biết nên tiến hay không, tức giận trong lòng thoáng chút tan biến.

Lại tùy ý nhìn lướt qua A Kiều đang quỳ trên mặt đất, Liễu Thanh Đường đột nhiên nói.

” Thái phi đã ở trong cung nhiều năm, không nghĩ đến người của mình cũng không dạy dỗ.”

” Trở về nói cho chủ tử của ngươi, nếu có bất mãn gì với ai gia, tự mình đến trước mặt ai gia nói.”

Liễu Thanh Đường nói xong, cũng không quản A Kiều quỳ dưới đất run rẩy gần như ngã xuống, xoay người phát tay áo rời đi.

Mama cùng Đào Hiệp vội vàng mang theo một đám cung nữ thái giám đi theo phía sau, Tần Thúc cũng cầm áo choàng cau mày vượt theo.

Lúc này đã là nửa đêm, vài thái giám cầm theo đèn lồng đi ở phía trước, một đám người trầm mặc từ trong bóng đêm tiến về Từ An cung.

một đường đi đến nội điện, theo sau Liễu Thanh Đường chỉ còn lại Đào Hiệp, mama cùng Tần Thúc ba người.

“Tần Thúc, ngươi tiến vào.”

Ném những lời này, Liễu Thanh Đường đầu cũng không quay lại, hướng tẩm điện đi đến.

“Chủ tử vừa này đứng ở nơi đó đã nghe hết rồi.”

Mama nhân cơ hội nhỏ giọng nhắc nhở một câu. Tuy các nàng không biết Tần Thúc cùng A Kiều nói gì, nhưng chủ tử có chút tức giận thì vẫn nhìn ra, Tần Thúc nghe xong nhưng lời này trong lòng càng không yên, gật gật đầu với nàng, mang theo áo choàng đuổi nhanh theo Liễu Thanh Đường.

Liễu Thanh Đường ngồi trên ghế, thấy hắc cung tiến vào liền hỏi.

” Tần Thúc, ngươi có biết sai.”

Tần Thúc không chút nghĩ ngợi liền quỳ xuống nói.

” Nô tài biết sai, thỉnh nương nương trách phạt.”

Thấy hần như vậy, Liễu Thanh Đường vốn không nổi, tính cho hần đứng lên, lại cảm thấy ghen uất trong lòng, lời nói đến bên miệng lại không thể ra, chỉ có thể quay đầu rút ình chén trà, ra về đang uống trà lạnh.

“Nương nương, trà lạnh uống không tốt, không bằng để nô tài...”

” Người còn có tâm tư cùng ta nói chuyện, đi lên giường quỳ đi.” Nàng không nói hần quỳ, hần liền không nói lời nào quỳ trên mặt đất. vừa lạnh vừa cứng, chẳng lẽ hần không nhận thấy sao. Liễu Thanh Đường buông cái chén, chỉ chỉ trên giường.

trên tay Tần Thúc còn cầm áo choàng của Liễu Thanh Đường, nghe nàng nói vậy liền phải sạch sẽ áo quần, cởi giày, không nói một lời lên giường quỳ.

Tần Thúc người này, nếu nàng không có ý muốn cùng hần nói chuyện, hần tuyệt đối không mở miệng nói thêm một câu. Tuy như vậy không làm phiền người khác, nhưng hiện tại nàng vẫn muốn nghe hần nói gì đó.

Liễu Thanh Đường uống vài chén trà, một bên oán thầm Tần Thúc, một bên nghĩ lại vừa rồi tại sao mình lại tức giận như vậy.

Bắt đầu từ lúc cung nữ kia nói nguyện ý lấy thân hầu hạ Tần Thúc, nàng nghe thì cười lạnh. Tần Thúc đời trước là của nàng, đời này cũng chỉ là của nàng, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng mơ tưởng. Huống chi chỉ một cung nữ nhỏ nhỏ, như thế nào lại dùng cái loại ngữ khí miễn cưỡng như vậy nói với Tần Thúc. Tần Thúc của nàng trừ bỏ nàng lại có người ngoài mơ tưởng, quả thực buồn cười lại thật giận.

“Đào Hiệp.”

Liễu Thanh Đường càng nghĩ càng cảm thấy bất mãn, cao giọng gọi Đào Hiệp tiến vào.

“Vâng, chủ tử.”

“Người cho người đến Thanh Hòe điện, nói cho Thái phi, ai gia cảm thấy ngày mười lăm tháng giêng là ngày tốt để xuất cung, nói nàng cùng nhị hoàng tử chuẩn bị đến Thuần Vương Phủ . Cung nữ kia sẽ không đi cùng, giữ lại trong Thanh Hòe điện đi.”

Liễu Thanh Đường một mạch phân phó xong, Đào Hiệp lĩnh mệnh rời đi, thế mới cảm thấy trong lòng thoải mái chút.

Nhưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, nàng mà lại bực bội với cung nữ này, chẳng lẽ nàng.....ghen? Tựa hồ tình huống này đã diễn ra trước kia, khi đó nàng bởi vì Tần Thúc ghen mà thấy thú vị, kết quả nhanh như vậy liền đến phiên chính mình.?

Nhớ tới thời điểm bản thân thích cố tình kiếm chuyện gây sự...

Liễu Thanh Đường im lặng một chút, đứng dậy đi đến trước giường, nàng lấy gối đầu, từ phía dưới lấy ra một đôi găng tay ném vào tay Tần Thúc thản nhiên nói .

” Tần Thúc, trở về nghỉ ngơi đi.”

Tần Thúc không sợ Thái hậu nương nương đánh chửi hần, ngược lại thực sự sợ hãi bộ dạng vô thanh vô tức của nàng. Trong mắt ánh lên sự lo lắng nói .

” Nương nương, người vẫn còn giận? Nếu vậy, nương nương trách phạt nô tài thế nào cũng được.”

Vừa ý thức được mình thực sự ghen, Liễu Thanh Đường thẹn quá thành giận, không thềm nhiều lời với hần, trực tiếp đuổi hần ra tắm điện.

Tần Thúc cảm găng tay thất hồn lạc phách đứng bên ngoài điện, nghĩ hôm nay đến tột cùng mình đã làm sai cái gì, khiến Thái hậu mất hứng thì Đào Hiệp cùng mama đi tới.

“Đôi găng tay này là chủ tử làm lúc trước, không nghĩ đến hôm nay mới lấy ra cho người.”

Đào Hiệp trầm nhìn phía trong nội điện nhỏ giọng nói.

“Găng tay?”

Tần Thúc trong nháy mắt phục hồi lại tinh thần, thế này mới chú ý trên tay mình, không dám tin lẩm bẩm nói.

” Đây là...Thái hậu nương nương làm?”

” Còn không phải? Chủ tử vì làm cái này mà bị thương mất mấy ngón tay.”

Mama bên cạnh cũng cảm thán một câu.

” Thái hậu nương nương, vì nô tài làm...”

Tần Thúc lập lại một lần, trên mặt biểu tình khó có thể nói nên lời.

Cuối cùng hai người nhìn Tần Thúc dưới chân lơ mơ đảo bước về phía phòng mình. Hôm sau, Tần công công bởi vì không thấp đèn nên bị ngã đụng đầu, làm cho Đào Hiệp cùng mama nhin không được nhìn nhau cười ra tiếng.

28. Chương 28

Từ mừng một đến mừng mười là tế tổ ,tế thiên mỗi ngày Thái Hậu nương nương chỉ có thể ngủ hai canh giờ ,mỗi vài ngày liền gây đi một vòng . Thời điểm lễ mừng năm mới cung nhân chuẩn bị phần lớn đồ ăn đầy dầu mỡ ,Liều Thanh Đường nhìn đồ ăn có chút mệt mỏi .

Đồ ăn hàng ngày là làm theo những món Thái Hậu nương nương yêu thích ,nhưng nàng cũng chỉ động đũa mấy miếng liền ban thưởng cho bọn nô tài ở dưới . Nếu không phải Liều Thanh Đường sợ khác mọi người loại bàn tiệc này chỉ sợ sẽ trực tiếp mặc kệ cung quy , ra lệnh thán giềng chỉ ba bữa món ăn như bình thường .

Đào Hiệp mama cứ mỗi năm đến ngày này liền lo lắng nhiều hơn , sai nự trừ làm món ăn thanh đạm một chút , sau đó tranh thủ lúc Thái Hậu nương nương nghỉ ngơi đưa nàng ăn nhiều một chút .Liều Thanh Đường ngày nào cũng mặt một thân trang phục và đạo cụ đi quỳ quỳ bái bái ,mệt đến nổi động cũng không muốn động ,đói cũng không muốn ăn ,bị Đào Hiệp cùng mama thúc giục ăn hai miếng cho có lệ .

Những năm vừa rồi đều là như vậy đã thành thói quen ,chẳng qua năm này còn có thêm Tần Thúc tình huống có chút biến hóa .Vốn là Đào Hiệp mama hai người bọn họ chỉ cần Liều Thanh Đường thoáng chút cau mày bày ra nét mặt cự tuyệt các nàng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ lui ra ,dù sao các nàng cũng chưa từng nghĩ bức bách chủ tử .

Nhưng Tần Thúc hẳn không như vậy ,người này không biết làm sao tính tình lại quật cường như vậy , thấy nàng ăn ít một chút liền mang đến cho nàng chút canh ,so với Đào Hiệp mama hai người kia còn tích cực hơn nhiều .Nàng nếu nói ăn không vô ,hắn sẽ không nói gì yên lặng lui ra ,nhưng chỉ cách một thời gian hắn lại đến đưa nàng món ăn .Nàng nếu như làm bộ sinh khí hắn không nói hai lời lập tức thỉnh tội ,giống như hai đầu gối kia đập xuống không có chút đau .Rất có ý tứ là nô tài chuẩn mực nhưng nhất định phải ăn một chút gì đó .

Liều Thanh Đường bị hắn chọc tức liền nở nụ cười ,sau khi nàng trọng sinh trở về sẽ không đối với hắn nói qua nặng lời ,lại càng không nói đến đánh chửi .Cho nên dù thế nào chỉ cần nàng thành thành thật thật ăn uống ,Tần Thúc người này liền yên tĩnh .

Liều Thanh Đường không tình nguyện bưng chén hạt sen ngân nhĩ lên uống ,giống như trước ăn đến một nửa liền cảm thấy thật sự không muốn ăn , đột nhiên có ý nghĩ xấu ,nhưng là bỗng nhiên giương mắt nhìn thấy Tần Thúc bởi vì nàng ăn canh liền âm thầm thở dài nhẹ nhõm ,khuôn mặt gầy gầy lộ ra chút vui mừng liền có cảm giác nói không nên lời ,chỉ có thể đem bát canh kia uống hết .

Liều Thanh Đường vừa uống canh vừa có chút xuất thần nghĩ lại chuyện kiếp trước .Khi đó Tần Thúc cũng không ngừng cùng nàng thân cận ,mỗi khi đến thời điểm này ,chuyện duy nhất hắn làm chính là cố ý vô tình xuất hiện trước mặt mama cùng Đào Hiệp làm chân chạy việc ,sau đó để các nàng có nhiều thời gian

khuyến nàng ăn nhiều một chút .Bởi vì nàng không vui hân cũng không dám chủ động tới gần ,muốn quan tâm nàng cũng chỉ có thể làm như vậy .

Buồn cười nhất là nàng năm đó phát giác việc này ,phản ứng đầu tiên chính là hoài nghi Tần Thúc có phải hay không muốn đoạt quyền của Đào Hiệp cùng mama ,ở tại Từ An Cung này một mình xưng bá .Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái ,vì cái gì nàng đời trước giống như người mù vậy ? Nhìn không ra Tần Thúc im lặng cùng để ý ,cũng không nhìn thấy hân một người phải làm công việc của nhiều người ,bởi vì quá mức mệt nhọc mà thân hình gầy yếu .

Nàng vẫn nghĩ hân là có mục đích riêng ,kỳ thật hân cái gì cũng không chỉ một lòng đem nàng bảo vệ sủng nịnh . Mà cái người thân nhân nàng vẫn tín nhiệm mới chính là người có mục đích riêng .

” Tần Thúc mang thêm cho ta một chén canh đến đây .”

không hiểu sao cổ họng có chút nghẹn .Liễu Thanh Đường nét mặt không chuyển nói .

” Nương nương ,hôm nay khẩu vị thật tốt .”

Tần Thúc nghe nàng nói như vậy ,quả nhiên thập phần vui vẻ .Tuy rằng biểu tình trên mặt không có gì biến hóa ,nhưng Liễu Thanh Đường chính là nghe thấy thanh âm của hân đều mang theo chút vui vẻ .

Chỉ cần là chuyện của nàng hân đều có thể dễ dàng cảm thấy cao hứng mặc dù đối với Liễu Thanh Đường đó rõ ràng chỉ là những chuyện bình thường nhất thôi .

Ngày mười năm chính mình phải về Liễu gia một chuyến ,Liễu Thanh Đường nghĩ nghĩ liền quyết định .

Tiến cung năm năm không thể về nhà viếng thăm một lần .Thái Hậu nương nương muốn về Liễu gia viếng thăm tin tức truyền ra ,nhất thời trong lòng đều có nhiều ý tưởng .Tuy rằng nhìn như là một lần thăm viếng bình thường ,nhưng là Thái Hậu nương nương vì cái gì bỗng nhiên trở về , cùng với chuyện trước đó vài ngày nhằm vào Phùng thủ phụ có phải hay không có liên quan .Thái Hậu nương nương lần này đi có phải hay không sẽ cùng Liễu quốc công thương lượng chuyện gì Có rất nhiều suy đoán nổi lên .

Liễu Thanh Đường mặc kệ những người đó suy đoán , trực tiếp đi gặp tiểu hoàng tử nói phải về Liễu gia thăm viếng ,hơn nữa tất cả nghi thức phô trương đều không cần ,chỉ mang chút cung nữ thái giám cùng thị vệ .Chỉ có vài vị quan lâu năm nói thầm vài câu như vậy không hợp lễ pháp không hợp tổ chế ,đương nhiên bọn họ cũng chỉ nói thầm trong lòng ,không dám nói ra .

Lần trước một vị thư pháp nói đúng câu Thái Hậu nương nương không thích nghe liền bị tước đoạt mũ quan ném ra ngoài đó sao ,vì loại sự tình không phải nghiêm trọng liền vất bỏ đi bao nhiêu năm tân tân khổ khổ đúng là không đáng giá ,hiện tại Thái Hậu nương nương ở triều là quyền thế lớn nhất ,ai dám chọc nàng không thoải mái .

Liễu Thanh Đường ở Từ An Cung nghỉ ngơi hai ngày ,mười năm tháng giêng là tết nguyên tiêu ,trên đường người qua lại rất náo nhiệt . Xe ngựa Liễu Thanh Đường men theo cửa cung phía sau đi một đoạn dài rồi mới tiến vào khu dân chúng bình thường , bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng vui đùa náo nhiệt ,làm cho Liễu Thanh Đường nhảy mắt cảm thấy mình trở về hồi bé .

Bên trong cung cách một bức tường cao vạn trượng làm sao có thể nghe thấy tiếng động thân thiết của phố phường .

Liễu Thanh Đường tựa vào vách xe ngựa tuy rằng không có gờ tay vén màn nhưng là vẫn nghiêng tai nghe âm thanh bên ngoài .trên mặt là vẻ thỏa mãn ,làm ama Đào Hiệp cùng Tần Thúc ngồi đối diện đều thay nàng vui vẻ .

Nàng phân phó người không làm nhiễu loạn dân chúng ,không cần dùng mấy trăm người làm nghi thức mở đường ,chỉ có mấy cỗ xe ngựa che chở chung quanh ,nhìn qua giống như phu nhân quan gia bình thường xuất hành .trên thực tế ngày mười năm quả thật có nhiều phu nhân quan gia đi dâng hương ,cho nên nhóm xe ngựa đi qua phố ca cũng không khiến cho chú ý quá lớn ,có thể làm cho Liễu Thanh Đường nghe thấy một chút âm thanh náo nhiệt đã lâu không thấy .

Dọc theo đường đi Liễu Thanh Đường vẫn luôn trầm mặc , mặc dù đã hẹn trước nhưng nàng vẫn có chút khẩn trương .Thậm chí lời nói đã sớm chuẩn bị để nói cùng phụ thân , ca ca đã có chút không nhớ rõ .

Đời trước nàng vào cung cũng có năm sáu năm ,không một lần về Liễu gia .Mà sau khi nàng tiến cung mười năm năm đều chưa có về qua . Ban đầu là không muốn , sau lại là không dám ,cuối cùng là không thể .

Nàng vương bận mười mấy năm ,tưởng niệm mười mấy năm ,làm cho nàng từ một oa nhi bé nhỏ thành một cô gái trưởng thành ,vẫn là bộ dáng lúc nàng tiến cung .Trước cửa từng từng hai bước tượng sư tử bằng đá ,nàng từng thừa dịp không có người liên leo lên ,kết quả mới leo đến cái bệ liền té xuống ,đập trên mặt đất đầu liền có một cục u nhỏ .Sau đó phụ thân nàng nghe thấy tiếng khóc của nàng chạy ra liền bắt động đem rượu thuốc bôi cho nàng , về sau nàng không dám lại gần hai tòa sư tử kia nữa .

Liễu Thanh Đường vào Liễu Phủ ,nhưng không cho người đi thông báo ,mà là trực tiếp để mama Đào Hiệp an bài chỗ ở cung nữ thái giám ,lại sai thị vệ canh giữ ở bên ngoài Liễu phủ ,chính mình mang theo Tần Thúc quen đường lối hướng phía sân đi đến .

Kỳ thật hiện tại mới qua thời gian dùng bữa sáng không lâu ,bất quá nàng cho người truyền tin tức nói buổi chiều nàng mới về ,cố ý thả tin tức như vậy chính là không muốn phụ thân cùng ca ca đến trước cửa nghênh đón nàng thôi ,nàng chính là về nhà mình làm gì cần nhiều quy củ như vậy .Nhưng là nàng nói phụ thân khẳng định sẽ không nghe ,cho nên nàng cũng chỉ có thể làm như vậy .

Vào sân sau Liễu phủ ,bước chân Liễu Thanh Đường không nhẹn nhẹn hơn ,bộ dáng sốt ruột khác với thời điểm nàng ở trên xe ngựa .Mama cùng Đào Hiệp gần như là một nửa chủ nhân ,liền thay Liễu Thanh Đường sửa sang lễ vật an bài cung nhân ,liền chỉ còn Tần Thúc đi theo phía sau .

Giờ phút này Thái Hậu nương nương giống như chú chim nhỏ bay ra khỏi lồng sắt ,cước bộ nhẹ nhàng đem theo làn váy bay bay .Làm sao còn nhìn thấy bóng dáng thành thực ổn trọng ở trong cung ,càng giống như một tiểu cô nương .Tần Thúc đi theo phía sau nàng cũng dính lấy chút vui sướng .

” Ca ca !”

Liễu Thanh Đường vừa tiến vào trúc viện ,nhìn thấy bóng lưng đưa về phía mình đứng ở nơi đó ,trên tay có một quyển sách liền nghẹn ngào hô một tiếng xông đến.

Liễu Thanh Dong đang cầm quyển sách ngăn người ,nghĩ vài năm không gặp không biết muội muội biến thành bộ dáng gì ,chợt nghe sau tai có người gọi một tiếng ca ca ,sau đó liền có người đè lên .hắn trở tay không kịp cứ như vậy bị đè thắt lưng suýt nữa bị đụng vào cạnh bàn .Tuy rằng bởi vì chút nữa bị đẩy ngã ,nhưng Liễu Thanh Dong liền thả lỏng trong lòng .Còn không biết đúng mực bỏ nhào lên lưng ca ca làm nũng ,chứng tỏ muội muội ngốc của hắn vẫn là muội muội ngốc của hắn .

” Cuối cùng cũng biết trở về gặp ca ca .”

Liễu Thanh Dong thở dài một tiếng đứng thẳng dậy đem muội muội ở trên lưng kéo xuống dưới .

” Ta vừa về đến xong ,còn chưa gặp cha trước tiên đi đến đây tìm ngươi ~”

Liễu Thanh Đường dùng sức làm nũng mắt lấp lánh ,nheo nheo mắt cười nói .

Liễu Thanh Dong còn không có kịp trả lời ngoài cửa có một bóng người đi vào .

” Ta đoán không sai ,quả nhiên Thanh Đường đến vào giờ này .”

Liễu Thanh Đường vừa quay mặt nhìn thấy người đến cùng cười

” Tổ Thư ,ngươi cũng đến đây !”

” Nàng hôm qua đã tới rồi , vẫn ở trong này chờ ngươi .”

Liễu Thanh Dong nói xong liền dẫn Liễu Thanh Đường cùng Dương Tổ Thư ngồi vào ghế .

” Đứng đứng ,ngồi xuống đây nói chuyện cùng ca ca ,ca ca có rất nhiều chuyện muốn cùng ngươi tâm sự .”

” Trước không vội , ta lập tức đi qua chỗ cha ,chờ ta cùng hắn nói chuyện tốt liền đến đây nghe ca ca ngươi tâm sự .”

Liễu Thanh Đường nói xong một phen kéo Tần Thúc đang đứng ở một góc đi ra ,đưa hắn kéo đến trước mặt ca ca

” Trong khoảng thời gian này ,Tần Thúc liền giao cho các người , các người nên hảo hảo chiếu cố hần .”

Dương Tổ Thư không phải lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thúc cũng đã sớm đoán ra quan hệ hai người ,lúc này ngồi một bên cười không nói .Mà Liễu gia ca ca nhìn Tần Thúc giả dạng một thân thái giám ,có chút không rõ tình trạng trước mắt nhìn muội muội nhà mình .

” Vị này là...”

” Ca ca , người còn nhớ rõ trước đây từng cùng ta nói gì rồi sao , nếu có một ngày tìm được người nọ , liền mang hần tới cho người xem .”

Liễu Thanh Dong lại một phen đánh giá Tần Thúc liền thôi cười nghiêm túc hỏi .

” Người là thật sự ?”

” Đương nhiên .”

Có được câu trả lời này Liễu Thanh Dong nở nụ cười ,thần sắc không hề có ý tứ phản đối ,trái lại có chút vui mừng .

” Năm đó người tiến cung , ca ca vốn tưởng ước định này không bao giờ có thể thực hiện nữa ,không nghĩ tới hôm nay nghe thấy người nói như vậy ,như thế cũng tốt ,chỉ cần người nguyện ý ca ca ta sẽ giúp người .”

Liễu Thanh Đường một thân thoải mái dời đi , hoàn toàn không có ý đồ muốn nói rõ ràng ,để lại Tần Thúc ở đó da đầu run lên .

Hai người này , một người là ca ca Thái Hậu nương nương coi trọng , một người là hần đã từng ghen tị rất nhiều ,cuối cùng lại phát hiện là bạn thân khuê phòng của Thái Hậu nương nương Dương Thái Y .Vô luận là người nào ở trong lòng Thái Hậu nương nương so với hần đều trọng yếu hơn nhiều , cho nên hần vạn vạn không thể nói sai làm sai cái gì .Tần Thúc chính là khấn trương trong lòng nghĩ nhưng Liễu Thanh Dong đối với hần nói một câu liền đem hần dọa sợ .

” Người là Tần Thúc đi ? Ta là Liễu Thanh Dong , người cùng Thanh Đường giống nhau gọi ta là ca ca đi .”

” Mới trước đây ,ta cùng với muội muội ngốc kia nói , nếu có một ngày nàng gặp được người nàng muốn gả ,liền đem người nọ về cho ca ca xem .Kết quả hôm nay ,nàng đem người đến trước mặt ta .”

29. Chương 29

rõ ràng người nói chuyện ngay trước mắt, nhưng câu nói kia, Tần Thúc cảm thấy như vang lên từ phía trời xa,飘飘荡荡 nghe thật mơ hồ. Tần Thúc thậm chí hoài nghi câu nói kia là do mình tưởng tượng mà ra. Vì thế có chút giật mình nhìn về phía Liễu Thanh Dong đậm ý cười cùng Dương Tổ Như, chần chờ mà nghi hoặc hỏi .

“Vừa rồi...ý Quốc舅 gia là?”

Liễu Thanh Dong bộ dáng tuấn tú, hành động lại nhất quán nho nhã. Nghe Tần Thúc hỏi, lắc đầu bật cười, tỏ vẻ thực hòa ái dễ gần, không chút để ý lại nói .

” Năm đó khi Thanh Đường mười ba tuổi,những người có ý muốn cùng Liễu gia kết thân nói dài không dứt, tìm đủ mọi phương pháp đến bái phỏng Liễu gia. Những người đó đủ loại xuất thân, quan gia công tử, hoàng thương thế gia, dòng dõi thư hương đọc đủ thứ thi thư ,rất nhiều công tử chào đón hầu như đều là ta tiếp đón .

“Lúc ấy Thanh Đường nổi danh là thi họa song tuyệt , lại có lá bài là Liễu Gia, thật có thể nói là ”một nhà có nữ bá chủ gia cẩu” .

Khi đó ta liền hỏi Thanh Đường, nàng phải lựa chọn thế nào. Liễu Thanh Dong một bên tinh tế nói, một bên kêu Tần Thúc ngồi xuống, còn tự tay rót cho hần một ly trà.

Tần Thúc mới vừa nãy nghe câu nói kia, không chừng hồn phách còn có chút mơ hồ, cũng tạm thời quên tôn ti lễ phép, ngồi xuống tiếp tục nghe hần nói, trong lòng bàn tay bị nhét một ly trà xanh.

” Thanh Đường lúc ấy cười nói với ta, tuyển người nào thì cũng giống nhau cả, bởi bọn họ muốn là nữ nhi thơ vẽ song toàn của Liễu gia, mà trên thực tế nàng là tiểu cô nương bất hảo cố chấp, nói không chừng người ta cười không bao lâu lại đuổi gấp về nhà.”

Liễu Thanh Dong từ từ uống một ngụm trà.

” Rồi sau đó ta liền nói, nàng không phải sợ bị đuổi về, mà là ghét bỏ những người đó chưa đủ tốt.”

” Nàng đúng lý hợp tình gật đầu nói với ta, bọn họ giả bộ ôn nhu làm cho người ta không được tự nhiên. Mặc kệ đối phương có thân phận gì, nàng phải giả cho người thực tâm đối tốt với nàng, khiến nàng mỗi ngày đều cười vui vẻ, nếu không sẽ không giả, ở nhà để ca ca cùng phụ thân nuôi.”

” Nha đầu Thanh Đường kia bình thường luôn tươi cười, nhưng một khi có chuyện gì thì rất khó kiềm chế. Ta thực sự không biết trên đời này sẽ có người khiến mỗi ngày của nàng đều trở nên vui vẻ, liền cùng nàng đánh cược, nếu nàng tìm được người nọ, đem đến trước mặt ta, ta liền....”

Liễu Thanh Dong ngữ khí vừa chuyển, có chút đau đớn kịch liệt .

” Ta liền đem toàn bộ tiền riêng của mình cho nàng.”

Tần Thúc không biết mình nên có phản ứng gì, trong đầu loạn thành một đống, hồi lâu mới để ý

“Thái hậu nương nương đem hắc đến trước mặt quốc cữu nên hắc là người Thái hậu nương nương muốn giả.”

Nhưng vừa kết luận xong, hắc lại càng không dám tin, ưu điểm gì hắc cũng không có, cái gì cũng chưa làm cho Thái hậu nương nương, không chỉ không làm nàng vui vẻ mà ngược lại luôn khiến nàng tức giận, hơn nữa, thân thể hắc như vậy, làm sao có thể.....làm sao có thể đảm đương được chữ “Gả” kia.

Thái hậu nương nói thật hay đùa? Nhưng vừa rồi Thái hậu nương nương cùng quốc cữu nhìn qua không giống như nói giỡn. Nhưng không nói giỡn, nương nương vì sao lại coi trọng hắc. Tựa như một câu đố khó giải, bất kể như thế nào cũng không có lời giải.

Tần Thúc nghe xong liền sững sờ ở nơi đó, Liễu Thanh Dong vẫn một tư thế lặng lẽ uống trà, đồng thời đưa mắt đánh giá hắc từ trên xuống dưới, sau đó nhỏ giọng nói với Dương Tổ Thư bình tĩnh ngồi uống trà bên cạnh.

” Nhìn hắc như vậy, hiển nhiên là vẫn chưa biết nên phản ứng thế nào, Thanh Đường đúng là tùy hứng, cũng không nói qua với hắc liền đem người ném tới trước mặt ta.”

“Bản thân Thanh Đường khó mà mở lời, cho nên muốn ca ca ngươi đem sức làm chút việc dù sao nàng cũng là cô nương trong khuê phòng.”

Dương Tổ Như mặt như quan ngọc, cười đến gió xuân ấm áp.

“Nàng cũng có lúc xấu hổ?”

Liễu Thanh Dong nói xong, để ý thấy Dương Tổ Thư cười, khuôn mặt tuấn tú cũng hiện lên nét cười nói.

” Xem Tổ Thư ngươi cười bộ dáng phong lưu công tử như vậy, chẳng lẽ có tính toán gì với vị này, Nếu thực sự như vậy, cẩn thận lại khiến Thanh Đường nổi giận đấy.”

Trong bộ dạng nam tử, Dương Tổ Thư không thêm để ý hắc, tự mình nói.

” nói cho cùng, nếu sau này không phải do Thanh Đường đột nhiên nhận được ý chỉ vào cung, người mà nàng gả chính là ta.”

Lời này của Dương Tổ Thư vừa ra, không chỉ có Tần Thúc tâm hồn đang ngao du bốn bể nháy mắt tỉnh thần tỉnh táo trợn mắt nhìn về phía nàng, ngay cả Liễu Thanh Dong cũng run lên, thiếu chút nữa không cẩn thận làm rớt chén trà trên tay.

“Tần Thúc, Thanh Đường chắc đã nói tình huống của ta cho ngươi .”

Dương Tổ Thư nói khẳng định, Tần Thúc cũng đáp lại rõ ràng.

” Thái hậu nương nương xác thực có đề cập đến chuyện của Dương đại nhân.”

” Thân phận của ta là thể thân ca ca đã mất, đến chết cũng không thể lập gia đình, càng không thể đón dâu làm chậm trễ cuộc đời của cô nương vô tội. Thanh Đường khi đó bị làm phiền bởi những mối tới cửa cầu hôn, liền lên cùng ta thương lượng, trực tiếp gả cho ta, đồng thời cùng giải quyết vấn đề của hai chúng ta.”

Dương Tổ Thư lúc nói chuyện, con ngươi đen láy sạch sẽ vẫn nhìn Tần Thúc.

Tần Thúc nghe lời này, từ lúc biết được Dương thái y là nữ tử, trong lòng chưa từng thấy ghen tị bây giờ lại bắt đầu nhen nhóm. Lúc này hẳn bắt chấp đối phương có phải nữ tử hay không, chỉ cần nghĩ đến Thái hậu nương từng muốn gả cho người này, hẳn liền thấy ề ảm lan tràn trong lòng .

Thời điểm yêu một người, ngay cả việc nàng yêu thích một đóa hoa, hẳn cũng ghen tị với đóa hoa kia đã đoạt đi ánh mắt của nàng.

“Biết ta là nữ tử còn để ý như vậy có thể thấy người thực sự thích Thanh Đường, vậy là tốt rồi, chỉ cần người thích Thanh Đường giống như bây giờ, nàng sẽ càng ngày càng thích người hơn. Thanh Đường là người ôn nhu, người cho nàng bao nhiêu, nàng nhất định sẽ trả lại người nhiều hơn, với lại nàng cũng không thường nói giỡn. Cho dù hiện tại người không tin, nhưng thời gian sau này sẽ tin tưởng nàng.”

Dương Tổ Thư thân là thầy thuốc, rất biết quan sát sắc mặt, đã sớm nhìn ra vấn đề của Tần Thúc, bởi vậy ánh mắt nàng càng thêm ôn nhu, nhìn khuôn mặt không biểu tình của Tần Thúc, giống như tỷ tỷ ôn hòa dạy dỗ đệ đệ:

“Ta đã thấy người rất nhiều lần, cũng phát hiện một việc. Tần Thúc, ta muốn nói cho người biết, hãy tin tưởng bản thân mình nhiều hơn, cũng hãy tin tưởng vào Thanh Đường. Nàng sẽ không tùy ý đối tốt với ai, mà một khi đã đối tốt với người nào, thì sẽ càng tốt hơn. Vừa rồi ta thấy người khẩn trương quá mức, mặc kệ vấn đề quan hệ của các người như thế nào, nhưng cùng Thanh Đường ở chung đều là vậy. Ta có thể đoán được suy nghĩ của người, đơn giản là thân phận của bản thân người cùng Thanh Đường, Nhưng nàng không thêm để ý, vậy người cũng nên tập thói quen không để ý đi.”

“Thanh Đường muốn từ miệng chúng ta truyền đạt lại cho người, người hiểu chưa?” Dương Tổ Thư nói đến đây càng nhẹ nhàng ôn hòa, ánh mắt lại sáng ngời, rất dễ cuốn hút người khác, cho dù Tần Thúc đối với nàng có chút địch ý cũng không tự giác nghe vào tai. Hiểu được dụng ý của nàng, Tần Thúc trong lòng không khỏi xấu hổ vì từng có tâm tư u ám như vậy.

Lần đầu tiên sau khi vào Liễu phủ hẳn thả lỏng tâm tình, đứng lên thi lễ với Dương Tổ Thư cùng Liễu Thanh Dong.

“Tần Thúc đã hiểu, đa tạ hai vị chỉ điểm.”

Từ lúc biết sẽ đến Liễu phủ, ngay lập tức hẳn cảm thấy khẩn trương, khẩn trương khi thấy Thái hậu nương nương yêu thích, chú ý mọi người, sợ bọn họ có cái nhìn không tốt đối với sắc mặt âm trầm của hẳn. Lại sợ Thái hậu nương nương một khi đề cập đến việc này, người thân bạn bè của nàng sẽ không đồng ý, khiến Thái hậu nương nương khó xử, nhưng trên hết là sợ thân phận cùng tất cả sẽ làm nàng mất mặt.

Có lẽ còn có chột dạ, hẳn cảm thấy mình không xứng với Thái hậu nương nương, nhưng lại không thể cự tuyệt, đứng gần Thái hậu nương nương như vậy, tựa như hủy hoại một bức danh họa, hiện tại nhìn đến những chất chứa trong lòng của những người này, cảm giác thực không tự nhiên.

Nhưng hẳn thực may mắn, gặp được hai người trí tuệ đã khai sáng cho hẳn, Tần Thúc hiểu được bọn họ không thể không có ý kiến đối với thân phận hoạn quan này, nhưng bởi quá quan tâm cùng trân trọng Thái hậu nương, chỉ hy vọng nàng cảm thấy vui vẻ, hy vọng có người giống bọn họ, để ý nương nương, mỗi ngày đều ở bên nàng, cho nên bọn họ mới không để ý thân phận của hẳn.

Thái độ ôn hòa như vậy, so với tưởng tượng của hẳn tốt hơn rất nhiều, Tần Thúc nghĩ đến những lời nói của Dương thái y, lập tức nhớ lại đôi găng tay Thái hậu nương nương làm cho hẳn, bỗng nhiên trong lòng không thể tin cùng không xác định điều tiêu biến. Tâm hẳn như vô số cây nhỏ sinh trưởng trong khe đá, từ từ bắt rễ sâu vào trong lòng đất.

Nếu Thái hậu nương nương muốn, dù hi sinh mạng này hần cũng sẽ theo tâm ý của bản thân khiến nàng vui vẻ, làm mọi điều nàng muốn. Có người nói, làm nô tài trong cung ai ai cũng sợ chết, bởi vì những người có lá gan lớn ở trong cung thường sống không nổi. Nô tài trong cung, đặc biệt là thái giám bọn họ, tính mạng không khác gì cỏ dại ve đường, bản năng nhất gan sợ chết khiến mỗi bước đi của họ điều phải cẩn thận chặt chẽ.

Tần Thúc tự cảm thấy bản thân chính là phận nô tài bình thường, hần cũng nhất gan, bởi hần đem Thái hậu nương nương đặt trong lòng lâu như vậy cũng không dám nói ra. hần cũng sợ chết, nhưng bây giờ, biết được tâm tư Thái hậu nương nương, cái gì hần cũng không sợ.

“Theo ý Thanh Đường là muốn chúng ta đến khuyên bảo hần sao .”

Liễu Thanh Dong im lặng nghe trong chốc lát, vỗ tay một cái cười nói, lập tức trừng mắt liếc Dương Tổ Thư một cái .

” Gả cho người? Hai tiểu nha đầu các người nghĩ thật kì lạ! Nếu để phụ thân biết, liền phạt các người chép phạt một trăm lần binh pháp.”

“Năm đó phụ thân sai ta đi tiếp các công tử thiếu gia, hần liền trốn một bên vụng trộm xem, còn có lần, vì thử một công tử, tự mình mang theo một đám thân vệ đi hù dọa người ta. Hai cô nương các người, không một ai vừa lòng. Sau này phụ thân đem người bị dọa chạy quay trở lại , Dù cho Thanh Đường không bị triệu cũng vào cung, phụ thân bị khủng hoảng kinh sợ cũng sẽ không cho nàng lập gia thất, lại càng không muốn nói là gả cho người, tiểu tử giả mạo.”

Dương Tổ Thư tùy ý hần nhắc tới, bản thân lại cười nhưng không nói, quả nhiên là lạnh nhạt như gió.

Liễu Thanh Dong thấy nàng không có phản ứng, cảm thấy nhàm chán bèn đem ánh mắt một lần nữa dán lên người đang im lặng là Tần Thúc.

“Tần Thúc, người có muốn nghe chuyện trước đây của Thanh Đường không?”

Thấy Tần Thúc này không dám kề cận muội muội nhà mình, một tiếng hai tiếng đều là Thái hậu nương nương, chính là vì hiểu biết còn quá ít, nhưng một khi biết được những chuyện cũ gốc gác kia có lẽ khoảng cách cũng sẽ được kéo lại. Liễu Thanh Dong tìm tòi một lý do thật quang minh chính đại để bán đứng muội muội.

Chuyện trước đây của Thái hậu nương nương?, Tần Thúc không thể ngăn cản dụ hoặc này, yên lặng nhấp ấm trà châm thêm trà cho Quốc cữu gia, tỏ vẻ mình thực sự hứng thú.

” Khụ khụ, vậy trước tiên nói đến chuyện , đó là lúc nàng bảy tuổi. Ta so với nàng lớn hơn năm tuổi, khi đó mười hai, có một ngày nàng âm ỉ muốn ta dẫn đi dạo phố, bắt đắc dĩ, ta phải mang vài người theo nàng. Ai biết nàng thật sự không muốn đi dạo phố mà là đi Phật Vân tự . không biết từ nơi nào nàng nghe Hoàng hậu nương nương, cũng chính là đại tỷ tỷ của chúng ta đến Vân tự dâng hương. Đại tỷ mới tiến cung một năm, nhà chúng ta không có nữ quyến, mang Thanh Đường tiến cung thăm nàng cũng không tốt, một năm không gặp, Thanh Đường hần là rất nhớ đại tỷ, mới nghĩ vụng trộm đến nhìn nàng, ta không chú ý một lúc thì bị lạc mất, tìm đến Vân tự mới biết được dự tính ban đầu của nàng là đến đây.”

” Vốn cũng không có gì, Hoàng hậu ở bên trong dâng hương, xung quanh đều phái quan binh canh gác, tiểu cô nương như nàng đương nhiên không thể vào được. Ta nghĩ nàng nhiều nhất cũng chỉ ở bên ngoài đi dạo bị lạc đến Vân tự không thể trở về, nhưng thời điểm ta tìm thấy, nàng mặt xám mày tro ngồi dưới đất khóc nức nở.”

Dường như nhớ lại khi đó, trên đầu tiểu cô nương khăn tóc tán loạn, trên mặt dính đầy bụi bặm, chỗ trắng chỗ đen, Liễu Thanh Dong không phúc hậu cười ra tiếng.

” Tần Thúc, người có thể tưởng tượng được tại sao nàng lại như vậy?”

“Theo lời quan binh bắt nàng, thì phía sau cửa Vân tự, bên ngoài tường nàng tìm thấy một cái chuồng chó, liền chuẩn bị chui vào. Nhưng vì trước đây tham ăn, cả người đều tròn xoe, chui đến một nửa thì eo bị mắc kẹt, nàng liền giãy dụa, sau đó vừa vụng bị quan binh tuần tra nghe thấy, người ta nhìn thấy nơi nàng bị

kết cũng không có cách, lại không thể khiến nàng bị thương, chỉ có thể đục tường, đem chuồng chó kia đục thành một cái lỗ lớn, mới lòi được nàng ra.”

“Nàng tự biết mình có bao nhiêu dọa người, như thế nào cũng không chịu nói mình là tiểu thư Liễu gia, muội muội của Hoàng hậu nương nương. Quan binh kia còn muốn hỏi tội, nàng liền nổi tật xấu, dắt cổ họng ngồi bệt dưới đất khóc, một bên vừa khóc vừa nói người ta khi dễ tiểu cô nương nàng. Tóc rối hết phân nửa, trang phục trên người là bụi bặm, giày cũng rách, ánh mắt khóc đến sưng lên, giống như con mèo nhỏ...”

Tâm tình kích động nghe sự tích vĩ đại năm xưa của Thái hậu, Tần Thúc một bên cảm thấy thần kỳ, một bên cảm thấy sâu trong nội tâm có cái gì đó sụp đổ .

” nói đến việc này, là bạn của Thanh Đường, ta cũng biết không ít, vậy cũng đến góp vui đi.” Dương Tố Thư chậm rì rì buông chén, cũng bắt đầu tham gia tổ giắc bạn tốt.

30. Chương 30

Liễu Thanh Đường cũng không biết sự tình sẽ phát triển thành ca ca của mình lôi kéo kẻ Tần Thúc nghe chuyện hồi nhỏ của nàng .Nếu biết sẽ có tình huống này ,nàng nhất định sẽ đem Tần Thúc nhét vào phòng nhỏ của mình ,mà không phải kéo đến trước mặt hai người kia ,chỉ tiếc nàng không biết được .

Liễu Thanh Đường đem Tần Thúc đến chỗ ca ca mình liền đi xa ,bất quá cũng không có đi xa lắm ,chính là đi khuất tầm mắt ba người liền dừng lại .

Tuy rằng ba người kia đều là người nàng xem trọng ,cũng đáng giá để nàng tín nhiệm nhưng vẫn có chút lo lắng .Đứng ở nơi đó mơ hồ nghe thấy ca ca nói câu .

” Người muốn gả Đưa đến trước mặt ta...”

Liễu Thanh Đường sờ sờ mặt bật cười .Nàng tự nhiên đoán được ca ca nói cùng với Tần Thúc chuyện gì ,đơn giản chính là ước định năm đó của huynh muội bọn nàng nói cho Tần Thúc . Ước định kia là lúc đi vào sân nàng mới nhớ đến ,lúc trước nàng chẳng qua là cảm thấy thích Tần Thúc ,nửa đời sau đều phải cùng trôi qua cùng hắn ,vội vàng mang về cho người thân bằng hữu xem mà thôi .Nhưng ca ca vừa nói rõ ràng như vậy , Tần Thúc hiển nhiên là bị dọa sợ rồi .

Liễu Thanh Đường chỉ cần nghĩ đến khả năng Tần Thúc hiện tại nét mặt kinh hách mà chính mình không thể nhìn đến ,liền cảm thấy một cỗ tiều tụy .

Tần Thúc người này xứng đáng bị dọa sợ ,ai kêu nàng đều đã cố tình ngấm bảo nhiều chuyện mà hắn vẫn không tin tâm ý của nàng , để cho ca ca hung hăng dọa hắn một trận cũng tốt .

Liễu Thanh Đường lại lắng nghe một chút ,âm thanh đều rời rạc có một chút ,nàng ở xa như vậy có nghe cũng không rõ ràng .Nghe không rõ Liễu Thanh Đường liền từ bỏ ,chấp tay sau lưng đi đến thư phòng phụ thân .

Nếu nàng muốn biết bọn họ đã nói những gì , sau khi Tần Thúc trở về hỏi hắn ,dù sao hắn cũng sẽ không lừa nàng .Hơn nữa loại sự tình hắn cảm thấy vô thố ở trước mặt hắn nhắc đến ,phản ứng của hắn nhất định rất thú vị .

Liễu Thanh Đường quyết định xong ,đem trúc uyển cùng ba người kia tạm thời để sang một bên ,quay đầu nhìn cảnh sắc mỗi chỗ đi qua . Đây là địa phương nàng lớn lên , mỗi chỗ nàng đều quen thuộc , đều có kỉ niệm để nhớ lại .một đường đi qua hành lang ,hoa viên ,núi giả ,hồ nước.....tất cả cảnh sắc đều không thay đổi chút gì .Quen thuộc làm cho nàng cảm thấy giống như vẫn là ngày qua , thích nhảy lên nhảy xuống náo loạn Liễu gia ,cước bộ nhẹ nhàng chạy trên đường nhỏ xuyên qua hành lang gấp khúc ra hoa viên .

Ánh mắt hoài niệm tham lam nhìn từng nhánh cây ngọn cỏ , trong mắt Liễu Thanh Đường không nhìn được lấp lánh chút nước .hiện tại cảnh vật vẫn còn nguyên hình dáng ,mọi người vẫn còn sống ,chỉ có nàng khuôn mặt còn nét tuổi trẻ nhưng trái tim đã trở nên tang thương .

Nàng đi về phía trước thỉnh thoảng thấy một ít phó dịch đi tới trước mặt .Phó dịch nơi này đều là người làm lâu năm Liễu gia ,trên cơ bản đều là người nhìn nàng lớn lên hoặc là cùng nàng lớn lên ,nhìn thấy nàng

đều thập phần kích động .Chẳng qua nhớ kỹ nàng không còn tiểu thư nhỏ nhõ trong nhà , mà đã là Thái Hậu nương nương đều luống cuống chân tay đứng hành lễ một bên nhìn theo bóng nàng rời đi .

Liễu Thanh Đường dừng lại cùng vài đầu bếp nói chuyện ,làm cho các nàng cảm động lại sợ hãi nước mắt viên quanh .Những người này đều là nhóm đại nương trông coi phòng bếp của nàng cùng phụ thân ,nàng chính là ăn đồ ăn của các nàng mà lớn lên .Nàng trước đây luôn vụng trộm chạy tới phòng bếp chơi đùa ,mỗi lần đi đến nơi này đều được các đại nương vụng trộm đưa đồ ăn vặt ,cho nên mới thành nha đầu mập mạp .

Phù dung cao , bánh đậu xanh ,hoa sinh cao ,hạt dẻ cao , củ từ cao.....Nàng ở trong cung thỉnh thoảng hoài niệm tay nghề nhóm đại nương , ngự trù trong cung làm không ra loại hương vị độc đáo này .

Còn có vị lưu bá tuổi đã lớn trong coi hoa viên .Nghe nói hần lúc trước là binh lính của phụ thân ,bởi vì bị thương không thể trở lại chiến trường ,lại có tay nghề chăm sóc hoa cỏ ,liền tự nguyện ở lại trông coi hoa viên .Liễu Thanh Đường trước đây nghịch ngợm luôn không cẩn thận phá hư hoa cỏ cây cối mất công hần chăm sóc rất lâu , liền thường thường bị hần đuổi theo đánh .

Đây là người duy nhất trong phủ sẽ không bởi vì khi đó Liễu Thanh Đường là tiểu thư nhỏ mà dung túng nàng ,thấy nàng quấy rối liền trực tiếp giáo huấn nàng .Bất quá nói là giáo huấn nàng ,không bằng nói cùng nàng chơi trò đuổi bắt ,nàng trước đây còn thỉnh thoảng cố tình đến phá hư .

Nhìn thấy nàng đã trở lại lưu bá đang cầm cái cuốc trên tay liền đánh rơi ,liền chạy nhanh nhất lên lệ nóng quanh mi gọi nàng một câu tiểu thư nhỏ .Liễu Thanh Đường nhìn vừa cảm thấy khó chịu lại buồn cười liền giang tay tiếp đón hần .

một đường đi nhớ lại ,mắt vừa chuyển qua một mảnh rừng trúc ,phía trước là thư phòng phụ thân ,Liễu Thanh Đường hít sâu một hơi ,cất bước đi vào bên trong .

Phụ thân nàng Liễu Thiệu Lệ làm người nghiêm cẩn , hơn nữa thích hoài cổ .Rất nhiều đồ dùng đã mài mòn cũ kĩ nhất định không chịu đổi ,thói quen này kiên trì cũng đã vài thập niên không đổi được .Địa phương yêu thích nhất trừ bỏ võ trường chính là thư phòng ,bình thường nếu có thời điểm rảnh rỗi liền đến thư phòng đọc sách .Từ nhỏ Liễu Thanh Đường đã cảm thấy cuộc sống của phụ thân trừ bỏ luyện võ cùng đọc sách vốn không có lạc thú gì khác .

Phía trước thư phòng có lão bộc đang cầm chổi quét lá trúc trên mặt đất tạo lên tiếng vang sần sật ,thấy thân ảnh Liễu Thanh Đường theo đường nhỏ trong rừng trúc đi ra kinh hỉ định gọi nàng một tiếng .

Liễu Thanh Đường khoát tay ,ý bảo hần không cần lên tiếng ,hần liền cung kính hành lễ từ xa sau đó cầm chổi đi xa một chút . Liễu Thanh Đường bước lên bậc thang làm từ trúc đứng ở ngoài cửa thư phòng , đưa tay đặt ở trên cửa liền không có thêm động tác nào ,cứ như vậy lẳng lặng ở ngoài cửa đứng một hồi lâu .Cuối cùng vẫn là cửa đột nhiên mở ra từ bên trong mới đánh vỡ động tác ngây người của nàng .

Liễu phụ nhìn thấy Liễu Thanh Đường ngoài cửa không có chút kinh ngạc ngược lại giống như đã sớm biết nàng ở bên ngoài ,trực tiếp mở miệng nói .

” Vào đi .”

Sau đó xoay người trở lại trong thư phòng .Liễu Thanh Đường cũng đi theo vào bên trong ,thư phòng này thời điểm nàng còn ở nhà chính là nơi thường đến ,trước đây luyện chữ ,tập vẽ cũng đều ở nơi này . Cho nên quen bước đi vào,tìm được ghế dựa chính mình vẫn hay ngồi ,còn thuận tay cầm một khối táo đỏ cao ở trên bàn nhỏ .

Phụ thân nàng trước giờ không thích ăn điểm tâm ngọt linh tinh ,hơn nữa hần một mình ở thư phòng chưa bao giờ sai người chuẩn bị điểm tâm cho nên

” Phụ thân ,người sáng sớm liền chuẩn bị tốt chờ ta trở lại phải không a~”

Liễu Thanh Đường miệng cắn điểm tâm ,nói chuyện mơ hồ không rõ ràng . Liễu Thiệu Lệ nghe được nhú mày ,buông quyển sách trên tay thanh âm bình tĩnh nói .

” nói bao nhiêu lần ,thời điểm đang ăn gì ở miệng không được nói chuyện cơ mà .Ở trong cung không có ai chỉ dạy một hồi liền biến thành bộ dạng gì đây .”

Liều Thanh Đường lơ đãng ,ngược lại có chút hoài niệm phụ thân khải thị tâm phi cười nói .

” Ở trong cung có người ngoài còn phải chú ý bộ dáng ,nơi này chỉ có hai phụ tử chúng ta còn chú ý nhiều như vậy làm cái gì ,phụ thân người hiện tại chẳng phải cũng không xem ta là Thái Hậu nương nương sao .”

” Hừ năm năm không trở về ,vẫn không có tiến bộ chút nào .”

Liều Thiệu Lệ ánh mắt nhìn sách ,ngữ khí tuy rằng không có nửa phần phật phồng ,nhưng Liều Thanh Đường vẫn nghe ra trong lời nói nồng đậm bất mãn .Bất mãn nàng sau khi tiến cung không có về qua Liều gia .

Liều Thanh Đường không trở về Liều gia lúc ban đầu là vì tiếp nhận triều chính rồi nên không có thời gian ,sau là vì sợ bị nghi ngờ,sợ chính mình cùng Liều gia đi lại thân cận khiến cho hoàng đế cháu ngoại trai cảm thấy bọn họ có ý đồ bất chính .Hơn nữa nàng thấy phụ thân dần dần cùng nàng xa cách ,còn tưởng hắn không muốn nàng trở về .Nhưng hôm nay nghe hắn nói như vậy mới biết ,phụ thân vẫn mong nàng trở về .

” Ta đã biết về sau ,năm nào ta cũng trở về gặp các người được không .”

Liều Thanh Đường bĩu môi làm bộ như lấy tào đồ cao ,nhân cơ hội lau nước mắt .

” không thì cách mấy tháng ta sẽ trở lại một lần .”

” Cách hai năm là về một lần là được ,sao có thể cách mấy tháng sẽ trở lại .Người là Thái Hậu đừng để người khác đem người ra làm đề tài nói chuyện .”

Liều Thiệu Lệ nhìn nữ nhi nhà mình nhíu mày .rõ ràng hai năm trước làm việc coi như thỏa đáng ,mấy ngày gần đây bỗng nhiên thay đổi , nữ nhi trở về nhìn hắn tất nhiên là chuyện tốt ,nhưng mấy ngày nay hắn luôn có cảm giác lo lắng cho phải nàng có chuyện gì gặt hắn .

” Thanh Đường lúc trước mới chấp chính ,người bộc lộ tài năng để chèn ép các đại thần giúp hoàng đế an ổn ngôi vị .Nhưng hiện tại hoàng đế tuổi đã lớn ,người nên chậm rãi buông bỏ quyền lực ,không nên giống lúc trước cường thế .”

Nếu không ngày sau hoàng đế trưởng thành người làm sao có thể yên ổn ,còn có đại thần tâm phúc của hoàng đế bên tai nhắc nhở cảnh tỉnh ,lúc đó nàng cùng hoàng đế tự nhiên sẽ sinh ra hiềm khích .

Liều Thiệu Lệ tuy rằng trong lòng lo lắng cho nữ nhi ,nhưng nói ra miệng lại là ngữ khí bất mãn hơn nữa biểu tình đông lạnh mày cau lại ,toàn bộ là bộ dáng giáo huấn người .

” Trong khoảng thời gian mấy ngày nay ,người làm việc quá mức vội vàng thay đổi thất thường dễ xao động ,lúc trước người nổi trận nổi đình dùng thủ đoạn làm người ta kính sợ ,hiện tại phải dùng lòng khiến người tin phục ,lại càng không nên gây thù hằn gì ở trên triều .”

Liều Thanh Đường rũ mắt nhìn đồ rửa bút ở trên bàn xuất thần .Nàng kiếp trước cũng có suy nghĩ giống phụ thân ,tiếp qua hai năm hậu cung có người nàng bắt đầu đem đại bộ phận quyền lực đưa cho hoàng đế ,còn có huyết mạch kinh doanh của mình nhiều năm cũng toàn bộ đưa cho hắn ,chính mình ở phía sau làm Thái Hậu an nhàn .

Phụ thân lại càng thu nhỏ chức vụ ,thậm chí vì không muốn hoàng đế cháu ngoại trai cảm thấy bức bối ,vì không muốn hắn cảm thấy bên ngoại lạm quyền ca ca nàng vĩ đại như vậy cũng không cho tiến vào triều đình ,cùng với các vị công tử khác chơi bởi lêu lổng liên miên .

Nàng còn nhớ rõ trước đây ca ca từng cùng với nàng nói qua , ngày sau trưởng thành muốn vào triều làm một vị đại quan trừ gian diệt ác .Nhưng bởi vì nàng thân là Thái Hậu nương nương quyền cao chức trọng ,phụ thân một tay cầm binh quyền ,ca ca có chí mà không được trọng dụng .Nhưng hắn chưa từng oán giận qua ,vẫn tươi cười khi gặp nàng cùng phụ thân .Kiếp trước nhiều năm nàng không về nhà ,lúc bắt đầu vài năm còn có thể gặp phụ thân ở thời điểm lên triều ,nhưng không thể gặp qua ca ca ,nàng đúng là mười mấy năm cũng chưa thấy hắn .

Mới vừa rồi ở ý trúc uyển ,nàng có bao nhiêu gian nan mới có thể đè nén áy náy cùng với lệ nhìn qua như không có gì đặc biệt cùng hắn đùa giỡn .Nhưng chính là nhanh chóng ném Tần Thúc lại vội vàng bỏ chạy .

Kỳ thật nàng hiện tại càng ngày càng rõ ràng ,mặc kệ bọn họ làm như thế nào , chỉ cần nàng vẫn là người từng có công với hoàng đế ,lúc hoàng đế tuổi nhỏ xử lý chính sự ,hoàng đế sẽ không thể nào cùng nàng trở mặt .Bởi vì thời điểm hần kêu nàng là mẫu hậu giống như là nhắc nhở hần ,ngôi vị hoàng đế này là nàng cho hần , là nàng bảo vệ hần , nàng tựa như một toàn núi lớn ở trong lòng hoàng đế .Làm một hoàng đế trong lòng hần làm sao có thể vui vẻ? Chỉ sợ ở trong lòng đã sớm hận chết đi được.

Còn có phụ thân chỉ cần hần còn nắm binh quyền , hoàng đế cùng hai vị thủ phụ sẽ không thả lỏng tâm với bên ngoài này .Trừ phi phụ thân buông thả binh quyền ,nhưng một khi buông binh quyền này sẽ là dao hai lưỡi ,không đợi hoàng đế xuất thủ , đối thủ của phụ thân cũng sẽ đem hần kéo xuống .

Nàng cùng phụ thân từng nghĩ đến lui bước để cho họ thấy tâm ý của chính mình , liền có thể bình an vô sự .Nhưng bọn họ đều sai lầm rồi , lui một bước rồi lại một bước đến cuối cùng không thể lùi nữa chờ họ chính là kết cục chết .Cho nên lần này nàng không thể lui ,cũng không nguyện lui !

” Người có nghe ta nói chuyện sao?”

Liễu Thiệu Lệ quả thực cũng bị bộ dáng không sao cả của Liễu Thanh Đường làm cho gấp gáp , hần ở đây lo lắng lâu như vậy , bộ dáng nữ nhi lại là việc không đáng lo .

” Nghe được , phụ thân yên tâm nữ nhi đều có chủ trương .”

Liễu Thanh Đường lạnh nhạt nói lại làm cho Liễu Thiệu Lệ nghe được biến sắc ,hần nhìn nữ nhi im lặng ngồi ở kia uống trà , một lúc sau có chút gian nan hỏi .

” nói cho ta biết , người có phải trong lòng sinh ý mưu phản.”

Trong phòng nhất thời lạnh lẽo , tay Liễu Thanh Đường run lên đen chén trà đặt lên bàn phát ra tiếng ‘khách’ nhỏ .Ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân , nàng nhẹ giọng mở miệng nói .

” Nếu ta nói là đúng thì sao.”

Liễu Thiệu Lệ nghe như vậy ánh mắt phức tạp nhìn về phía nữ nhi , thật lâu không biết nên nói cái gì . hần nên nói như thế nào ? Chẳng lẽ vì vậy bắt nàng sao ? Đây là hòn ngọc quý trên tay hần cùng với thê tử đã mất của hần bộ dạng giống như đúc , là đứa nhỏ mà nàng phải đau mấy ngày tiểu nữ nhi , chỉ cần người khác nói trên người nàng một câu hần đều sẽ mang người đi giáo huấn người nọ , bản thân hần làm sao có khả năng tổn thương nàng .

” Phụ thân không cần lo lắng , nữ nhi bất quá chỉ đùa một chút thôi .”

Liễu Thanh Đường đứng là vẫn không đành lòng nhìn phụ thân dằn vặt giữa gia đình cùng quốc gia ,chủ động mở miệng nói .

” Liễu gia chúng ta nhiều thế hệ đều là trung thần , ta làm sao có thể làm Liễu gia hổ thẹn ,ta sẽ làm Thái Hậu tốt phụ tá hoàng đế .”

Lời nói của Liễu Thanh Đường cũng không làm Liễu Thiệu Lệ cảm thấy yên tâm , hần biết rõ tính cách nữ nhi nhà mình đến tốt cùng là như nào .Nếu nàng thật sự không có loại ý nghĩ này sẽ cưỡng ép cùng hần nháo loạn ,cảm thấy hần không nên hiểu lầm nàng .Nhưng nàng hiện tại biểu hiện thật sự bình tĩnh làm cho hần càng ngày càng lo lắng .

” Thanh Đường , người có phải hay không đã gặp chuyện gì .”

” Gặp chuyện gì?”

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nở nụ cười , nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ đẩy hai phiến trúc ở cửa sổ ,nhìn bên ngoài một mảnh xanh mướt bình phục tâm tình sau đó quay đầu , dùng ngữ khí vững vàng nói .

” Phụ thân , người có tin tưởng người chết rồi có thể sống lại không?”

31. Chương 31

” Phụ thân người có tin người chết có thể sống lại sao ?”

Liễu Thanh Đường nhẹ giọng hỏi , sau đó không đợi Liễu Thiệu Lệ trả lời , liền nói thêm một câu

” Ta chết vào mùa thu nguyên ninh mười năm năm .”

Liễu Thiệu Lệ nghe nói như thế kinh ngạc thốt ra lời

” Làm sao có thể xảy ra chuyện đó .”

Liễu Thanh Đường nhìn phụ thân mình , trong mắt một mảnh sâu thẳm ngử khí không chút gợn sóng nói tiếp .

” Là hoàng đế ban thưởng rượu độc . Sau khi ta chết người cùng ca ca cũng chết , ngoại thích Liễu gia ý đồ tạo phản , đây là tội danh hoàng đế gán cho cái chết của Liễu gia .”

Liễu Thiệu Lệ nhìn nữ nhi của mình ,thần sắc nghiêm túc lại ,nhắm mắt không nói gì .Liễu Thanh Đường sâu kín nhìn hần ,đồng dạng cũng không nói nữa .Qua thật lâu ,Liễu Thiệu Lệ mới mở miệng

” Lời người nói là thật.”

” Ta còn nhớ rõ rượu độc chui qua cổ họng thập phần thống khổ ,còn nhớ rõ hồn phách lang thang nhìn thấy phụ thân huynh trưởng đầu rơi xuống , lòng ngập tràn bi thương ,còn nhớ rõ thi thể hai người nằm trong gió lạnh có bao nhiêu là hối hận.....Nếu có thể ta tình nguyện tất cả chỉ là một cơn ác mộng .”

” Nhưng là ta ngày đêm bị cơn ác mộng phức tạp này tra tấn ,không thể sống yên ổn ,không thể giải thoát .Sau đó vốn nên xuống địa ngục luân hồi ,nhưng khi mở mắt ra ta phát hiện chính mình quay trở lại mười năm trước , thời điểm vẫn còn cứu lại hết thảy , từ ngày đó tính lại đã qua mấy tháng ,nhưng cho tới hôm nay ,ta vẫn như trước thường xuyên lâm vào hỗn độn .”

” Phụ thân người biết không ? Ta mỗi ngày đều lo sợ mình sẽ lâm vào bước đường điên cuồng ,bởi vì trong lòng ta ngập tràn hận ý không thể giải....”

Còn có nhìn đến các người đối với mọi chuyện không cảm thấy thống khổ , một mặt cảm thấy các người không cần giống ta bị cảm thấy tra tấn ,một mặt lại cảm thấy không chịu nổi gánh nặng vì chỉ có thể một mình cất giữ bí mật .

Cho dù đời này nàng đem hai tên đầu sỏ thủ phụ đi giết ,ngăn chặn hoàng đế ,nhưng chuyện đời trước xảy ra đã khắc sâu vào đầu nàng không bao giờ có thể xóa đi .Nàng đôi khi nhìn khuôn mặt Tần Thúc sẽ nhớ đến lúc đó nhìn thấy khuôn mặt hần bị giới bộ phá hư .Nàng thậm chí cảm thấy ,Tần Thúc ,phụ thân , ca ca đều đã chết đi , mà hiện tại người ở bên cạnh nàng không bao giờ còn là họ nữa .

Nhưng là trọng sinh một lần nữa bắt đầu lại sinh mệnh ,đây là sự kiện cỡ nào nghịch thiên , không có khả năng xuất hiện .Có lẽ lần này cơn ác mộng sẽ một lần nữa phát sinh ,nàng lần này sẽ đại khai sát giới tất cả .Liễu Thanh Đường rất rõ ràng trên thế gian này có chuyện nhân quả , không có tự nhiên sẽ được quay lại ,tựa như không có chuyện tình yêu nào cũng suôn sẻ bình thường .

Bảo vật đẹp có vết rách ,cho dù hiện tại hoàn hảo như lúc ban đầu ,nàng vẫn nhớ rõ vết rách như nào .Nhưng dù thế thì có sao ,bảo vật nàng vẫn sẽ cầm chắc ,không cho người khác có cơ hội . sự việc có thể làm nàng thống khổ ,nhưng không thể đánh đổ nàng , chỉ làm nàng càng thêm bình tĩnh .

trên mặt Liễu Thanh Đường xuất hiện thần sắc mờ mịt thống khổ , gắt gao nắm quyền đứng nơi đó .Rốt cuộc cũng không còn nhìn thấy thời khắc nàng giả vờ bình tĩnh ,trong mắt thường xuất hiện ý cười bây giờ nửa điểm cũng không thấy .

rõ ràng nhìn qua thấy khó chịu nhưng nàng cố tình như cây trúc tuyệt đối không cúi đầu trước số phận ,giống như nàng đứng đó nắm tất cả trong bàn tay .

Liễu Thiệu Lệ nhìn nữ nhi như vậy , nhận ra tâm tình nàng phập phồng , từ trước cho tới bây giờ đều cảm thấy nàng không hề thua kém nam nhân , thế nhưng hiện tại cả người có chút lảo đảo .hần biết rõ ràng nữ nhi mình là dạng người nào ,nàng cứng cỏi cố chấp muốn mạnh mẽ ,từ nhỏ đến hần tạ hồ hần chưa bao giờ thấy nàng yếu đuối ,nhưng hôm nay nàng lại không thể khống chế được biểu hiện bộ dáng này trước mặt hần .Nếu không trải qua quãng thời gian đó nữ nhi của hần sẽ không thay đổi thành dạng này , giống như

nàng tự tạo ình tấm lá chắn vây quanh cự tuyệt người khác đến gần . Làm sao có thể thành như vậy nữ nhi của hần từ trước đến giờ là đứa nhỏ mềm mại thiện lương .

Mặc kệ chuyện này có kỳ lạ Liễu Thiệu Lệ vẫn tin ,bởi hần tin tưởng nữ nhi của mình ,tin tưởng đứa nhỏ đem thân tình cùng trách nhiệm là trọng yếu sẽ không dung loại chuyện này để nói dối lừa gạt phụ thân mình .

một khi tin tưởng ,nhớ tới lời nói của nàng Liễu Thiệu Lệ trong lòng liền dâng lên thật lớn áy náy cùng tự trách .hần nhiều năm qua bảo vệ ranh giới Nam Triều , bảo vệ Nam Triều không bị người khác xâm phạm , làm cho vô số người Nam Triều cuộc sống bình an .Nhưng hần lại không bảo vệ được gia đình , khi đó hần không thể cứu được tính mạng ái thê , không bảo vệ tốt đại nữ nhi , hiện tại ngay cả tiểu nữ nhi cũng không thể bảo vệ tốt .

một lần lại một lần ,Liễu Thiệu Lệ hiểu được bản thân mình bất lực .Nam nhân vững chắc như ngọn núi nản lòng ngồi ở trên ghế ,thần sắc rốt cuộc cũng có chút mệt mỏi .

Cũng là nữ nhi của phụ thân ,Liễu Thanh Đường cũng rõ ràng phụ thân nàng là người như nào ,bởi vậy nàng thu lại cảm xúc của chính mình ,hít một hơi thật sâu đi đến trước mặt phụ thân ôm lấy hần đang trầm mặc .

” không thể cứu phụ thân cùng ca ca ,không thể bảo trụ Liễu gia ,cho tới nay ta đều đắm chìm trong áy náy này ,cho dù hiện tại vẫn như trước .”

Liễu Thiệu Lệ thoáng chần chờ , cuối cùng cầm lấy tay nữ nhi đặt trên vai , môi mấp máy vài cái có chút thở dài nói

” Chuyện này vốn không phải người nên gánh vác ,là ta làm không tốt ”

Tựa hồ có lời mở đầu câu tiếp theo sẽ dễ hơn ,Liễu Thiệu Lệ yên lặng nhìn nữ nhi khóc sồ sồ đầu nàng trấn an .

” Năm đó khi mẫu thân người qua đời , lời kéo tay ta nói ta phải chiếu cố ba huynh muội các người thật tốt ,thế nhưng ta lại không biết nói nên làm thế nào , nay lại có thêm điểm này chứng minh ,nếu nàng biết nhất định sẽ hung hăng mắng ta .”

” trên đời này còn có người dám mắng phụ thân sao ? Người cau mày liền dọa chết người .”

Liễu Thanh Đường không muốn phụ thân nhìn thấy mắt mình sưng đỏ liền dựa vào bả vai dày rộng của hần ,dùng âm thanh có chút khàn khàn cười nói .

” Nương người trước kia thích nhất là mắng ta , chỉ có nàng chưa bao giờ sợ ta .Người không chỉ có hình dáng rất giống nhau , tính tình cũng thực giống nhau ,chưa bao giờ quần sắc mặt của ta , muốn tự bản thân mình làm mọi chuyện .”

Nàng cho tới bây giờ chưa nghe qua ai nói mẫu thân mình sang sảng ,nhiệt tình ôn nhu lại hào phóng , cả nằm mơ cũng chưa từng .Nàng từng nghĩ tỷ tỷ giống tính cách mẫu thân ,khát vọng yêu thương của mẫu thân , mẫu thân nàng mất nàng liền dồn tình cảm của mẫu thân sang tỷ tỷ , về sau nàng cũng mất thân cận bên cạnh nàng chỉ có phụ thân cùng ca ca .

” Phụ thân , thực xin lỗi , ta chỉ sợ sau này có thể làm một vài chuyện người cảm thấy không vui .”

Liễu Thanh Đường buông phụ thân lui ra phía sau từng bước ,ánh mắt kiên định nhìn thẳng hần

” Ta không có khả năng buông tha cho báo thù , những kẻ kiếp trước tổn thương chúng ta , ta một người cũng không bỏ qua . Ta có lẽ sẽ làm một ít chuyện ngay cả chính bản thân cũng không tưởng tượng được , biến thành một Liễu Thanh Đường hoàn toàn khác với trước kia , có lẽ sẽ làm phụ thân khó xử .Nhưng mà hãy tha thứ cho nữ nhi bất hiếu , ta nhất định sẽ làm theo ý nghĩ của chính mình .”

” Hoài Húc.....hoàng đế người cũng muốn giết sao?”

Liễu Thiệu Lệ trầm mặc thật lâu lúc sau chỉ hỏi một câu như vậy .

” Nếu hấn vẫn nhất quyết như trước dồn Liễu gia vào chỗ chết .” Liễu Thanh Đường nói lời này ngữ khí kiên nghị mà lãnh khốc , nhưng lại lo lắng đến phụ thân ,ngữ khí nàng nhẹ lại nói

” không đến vạn bất đắc dĩ ,ta sẽ không động vào hoàng đế , dù sao hấn cũng có dòng máu Liễu gia .”

” Nếu nhất định phải làm chuyện đó , để cho ta ra tay làm đi .”

Liễu Thiệu Lệ bỗng nhiên mở miệng nói , thần sắc cùng Liễu Thanh Đường kiên nghị như nhau , không buông tha cự tuyệt .Tính tình của hai phụ tử tại một khắc này là giống nhau .

Liễu Thanh Đường mở to hai mắt nhìn , tựa hồ không thể tin được phụ thân mình lại nói như vậy . Ở trong lòng nàng phụ thân sẽ không cho phép nàng có tâm tư mưu phản ,vốn tưởng rằng hấn nhiều nhất chính là đối với mình mắt nhắm mắt mở ,nhưng là hiện tại hấn lại nói , hấn muốn chính mình tự ra tay ? Liễu Thanh Đường ngẫm nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ của hấn , có chút chấn động hô một tiếng .

” Phụ thân...”

” Ta là một vị phụ thân , làm sao có thể đem trách nhiệm của ta để cho nữ nhi mang trên lưng .” Liễu Thiệu Lệ đứng dậy thẳng lưng nhìn vào bức tranh núi sông treo trên tường thư phòng .

” Hơn nữa ta bảo vệ là bảo vệ toàn bộ Nam Triều bình an .”

Tại một khắc này gánh nặng trong lòng Liễu Thanh Đường đã được buông bỏ . Lúc ban đầu nàng nghĩ kết quả xấu nhất là phụ thân không tin mình , muốn cùng hấn quyết liệt làm nữ nhi bất hiếu , may mà hấn lựa chọn tin tưởng ,chuyện nàng sợ hãi không xảy ra .Nghe lời nói của phụ thân Liễu Thanh Đường cảm thấy những tính toán trong lòng được buông xuống ,lại thập phần muốn khóc , bởi vì tâm rối cuộc cũng cảm thấy an lòng cùng thả lỏng .

Sau đó đại khái đem ân oán đời trước nói cho phụ thân nghe , Liễu Thanh Đường lại nói .

” Có lẽ phụ thân trong lần không thể tin được , dù sao loại sự tình chết mà sống lại này quá ly kỳ . Như vậy đi cho ta thời gian một năm làm cho phụ thân tin tưởng .Một năm sau , Chu quốc sẽ cùng Nam Triều phát sinh chiến tranh , mà kết cục cuối cùng là Chu Quốc chiến bại .”

” Chu Quốc tuy rằng không như Nam Triều chúng ta cường thịnh , nhưng bọn họ có vị tướng quân được tôn sùng là thần tướng làm sao có thể dễ dàng diệt vong .”

Liễu Thiệu Lệ có chút không tin , nếu trên đời này có người hấn coi là đối thủ chính là vị Trịnh tướng quân Chu Quốc , đó là đối thủ của hấn cũng là bằng hữu , cái gọi anh hùng gặp anh hùng đại khái chính là như thế .

” Bởi vì Chu Quốc xảy ra nổi loạn vị tướng quân kia chẳng may bị hoàng đế nghi kị , chết ở trên chiến trường , thậm chí hài cốt của hấn chính phụ thân người thu .”

Cho dù hấn là tướng quân của Chu quốc ,nhưng là Liễu Thanh Đường đồng dạng đối với vị Trịnh tướng quân rất ngưỡng mộ ,giờ phút này không khỏi có chút cảm thán .Bất quá chỉ là cảm thán thôi ,nàng rất nhanh nghiêm túc sắc mặt nói .

” Ta hiểu đáy lòng phụ thân còn chút nghi ngờ ,như vậy chúng dùng chuyện một năm này làm ước định , nếu thật sự xảy ra ,xin phụ thân hoàn toàn tin tưởng ta .”

Liễu Thiệu Lệ thật sâu nhìn nữ nhi một cái , hấn sao có thể không rõ kỳ thật nữ nhi cho hấn một thời gian chấp nhận chuyện này .Nàng biết hấn tin tưởng ,nhưng hấn đối với cháu ngoại trai yêu thương lâu như vậy , tự tay đi nhiều loạn triều đình , hấn quả thật còn một chút thời gian để chấp nhận ,cho nên mới cho hấn thời gian một năm .

Ngẫm đồng ý với suy nghĩ này của nữ nhi ,trong lòng Liễu Thiệu Lệ nhất thời vui mừng lại có chút phức tạp . Vốn tưởng nữ nhi nói chết mà sống lại cùng với chiến tranh một năm sau , đã làm cho chính mình không thể trấn định mà chông đờ ,nhưng Liễu Thiệu Lệ không nghĩ tới thời điểm dùng cơm trưa , nữ nhi lại vút cho hấn một tin tức đủ để cho hấn cảm thấy khiếp sợ .

32. Chương 32

” Đúng vậy phụ thân ,người không có nghe sai ,chính là giống trong suy nghĩ của người .”

Liễu Thanh Đường nói xong còn tự mình múc cho Liễu Thiệu Lệ một chén canh nói .

” Canh này ngon lắm ,đã nhiều năm ta không uống qua ,tay nghề Vương thẩm vẫn tốt như vậy .”

Nàng bình tĩnh ăn uống giống như hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt phụ thân mình đã đen như đất nồi .

Liễu Thiệu Lệ đã mấy chục năm chưa cười qua ,hiện tại chút nữa bị tiểu nữ nhi chọc tức quá hóa cười .hắn cầm bát canh cơ hồ nhìn không được muốn hất đổ một phen ,nhưng ngón tay giật giật lại buông , nhìn qua càng thêm tức cười .

hắn làm sao có thể không tức giận tiểu nữ nhi của hắn ,vị tiểu nữ nhi Thái Hậu vừa rồi nói cho hắn ,nàng thích một tên thái giám .

Liễu Thiệu Lệ cũng không biết chính mình đến tột cùng tức giận vì nữ nhi thân là Thái Hậu làm ra loại sự tình này , hay vì nàng thế mà lại coi trọng một thái giám , cũng có lẽ vì thái độ không sao cả của nàng mà cảm thấy tức giận , nhìn nàng hiện tại nhàn nhã ăn canh , biểu tình lo lắng bất an gì đó đều không thấy .

hiện tại chẳng phải nàng nên bất an không yên cùng hắn tranh thủ cho cái gọi là tình yêu của nàng sao ?không phải nên lôi kéo tên thái giám quỳ trước mặt hắn cầu thành toàn tha thứ sao? Nhưng mà suy nghĩ lại , nếu nữ nhi thật sự làm như vậy hắn đại khái sẽ càng tức giận .Ý thức được điểm này Liễu Thiệu Lệ nghẹn khuất khó chịu quả thực sớm muộn cũng phát hỏa .

Đại nữ nhi cùng tiên đế lưỡng tình tương duyệt muốn vào cung , cho dù muốn ngăn cản đều không được .Sau đó tiểu nữ nhi mười tuổi , hắn mỗi ngày đều lo lắng tiểu nữ nhi cũng sẽ bị xú tiểu tử lời ngon tiếng ngọt bắt đi , sau đó cứ có nam nhi đến gần nữ nhi một chút liền nghĩ cách đe dọa người ta .Ngân phòng vạn phòng những nam nhân dụng tâm kín đáo tiếp cận nữ nhi , kết quả chưa kịp thở phào lại bị tiên đế triệu vào cung .

Cho nên tuy nói tiên đế làm vị hoàng đế tốt ,nhưng tuyệt đối là hoàng đế Liễu Thiệu Lệ ghét nhất .Mặc kệ như nào ít nhất sau khi nữ nhi tiến cung hắn nhẹ nhàng thở ra , trong lúc hắn chưa tìm được nam nhân xứng đôi với nữ nhi ,không bằng nữ nhi cứ ở trong cung ,dù sao chính nữ nhi của mình cũng nghĩ như vậy .hắn đã yên tâm nhiều năm ,thế nhưng đột nhiên nửa đường nhảy ra một tên . Nam nhân thể xác tinh thần khỏe mạnh gia tài phong phú hắn cũng chưa bằng lòng , có thể vừa lòng một tên thái giám mới là lạ .Nếu không phải đang dùng cơm trưa ,Liễu Thiệu Lệ đã đứng lên nôn nóng đi chung quanh rồi .

Mới vừa rồi Liễu Thanh Đường cùng hắn nói chuyện ,hắn còn có thể bảo trì chút bình tĩnh ,nhưng hiện tại nửa điểm bình tĩnh hắn đều không có .Chuyện muốn làm lúc này nhất chính là lập tức tìm được tên thái giám kia hung hăng mắng hắn một chút .Liễu gia tình thế nguy hiểm , cùng với một năm sau Chu quốc khai chiến ,giờ phút này ở trong mắt hắn đều so ra kém với ‘ Nữ nhi bị một tên kém cỏi lừa đi rồi ’ .Chuyện này tối quan trọng .

Bởi Liễu Thanh Đường muốn người một nhà im lặng dùng bữa trưa ,cho nên bọn nha hoàn bưng đồ ăn lên liền ly khai ,nơi này hiện tại chỉ còn phụ tử Liễu gia ,Liễu Thanh Đường ,còn có một nữ nhi Dương Tố Thư ở lại .

đã sớm biết chuyện này hơn nữa đã tiếp nhận Liễu Thanh Đường còn có Dương Tố thư biểu hiện dị thường lạnh nhạt , nên ăn cơm thì ăn cơm , nên dùng bữa thì dùng bữa .Liễu Thanh Đường là đương sự động dạng cũng lạnh nhạt ,chỉ có Liễu phụ thân Liễu Thiệu Lệ trước giờ đều nghiêm túc ổn trọng thập phần nôn nóng .

Mất thấy ba tiểu bối bên dưới một chút cũng không nhìn sắc mặt dọa chết người của hắn ,cũng không có người hỏi được hắn một câu Liễu Thiệu Lệ rốt cục không nhìn được nữa ,cầm đũa đặt mạnh trên bàn ba một tiếng .

” Hồ nháo ! thật sự là hồ nháo!”

Liễu Thanh Đường ,Liễu Thanh Dong còn có Dương Tố Thư nháy mắt hạ đầu ,bày ra biểu tình nghiêm túc .Phụ thân khi tức giận vẫn thực khủng bố ,ít nhất ba người không muốn bị hấn đá ra võ trường luyện tập.

” Người nói , đến tột cùng vì nguyên nhân gì người cùng một tên thái giám làm ra loại sự tình này!”

Liễu Thanh Đường không chút suy nghĩ trả lời .

” Bởi vì hấn không chút do dự vì ta mà chết .”

Quả thật lúc ban đầu đây là lý do nàng muốn cùng Tần Thúc một chỗ ,bất quá hiện tại càng nhiều hơn chính là thích hấn thôi ,lý do sau không cần nói đến .

Liễu Thanh Dong cùng Dương Tố Thư không biết đến chuyện nàng trọng sinh chỉ nghĩ ý nàng nói là Tần Thúc nguyện ý vì nàng mà chết .Ngẫm lại Tần Thúc kia đối với muội tử nhà mình bộ dạng thuần phục ,hai người đều đồng ý gật đầu .

Trong nháy mắt Liễu Thiệu Lệ liền hiểu được tất cả , Tần Thúc kia kiếp trước vì nữ nhi mà hy sinh .Theo điểm này mà nói hấn làm phụ thân Liễu Thanh Đường nên cảm tạ Tần Thúc ,lập tức có chút không biết nên chất vấn sao nữa .

Nhưng bảo hấn cứ như vậy đồng ý chuyện này căn bản là không có khả năng ,rất nhanh hấn còn nói thêm .

” Nếu không thì như này đi , chúng ta có thể ban thưởng cho hấn ,chỉ cần đồ tốt của Liễu gia ,cái gì trân quý người đều có thể ban cho hấn.”

” Còn có cái gì so với ta trân quý hơn?”

Liễu Thanh Đường ngửa đầu làm bộ như ngạc nhiên hỏi hấn . Liễu Thiệu Lệ bị những lời này của nàng chặn ngang biểu tình ấp úng ,bàn tay dày rộng đập mạnh về phía bàn .

” Tóm lại ,ta không đồng ý ! Người làm sao có thể cùng cùng một tên một tên thái giám....”

không biết chính hấn có ý thức được, phụ thân cường điệu thân phận thái giám mà không phải nàng làm ra loại chuyện dâm loạn hậu cung .Liễu Thanh Đường nghĩ không khỏi có chút buồn cười ,thuận miệng trả lời nói .

” Trong cung không phải chỉ có thái giám sao ?”

Phụ thân không vui khi nàng cùng thái giám một chỗ Liễu Thanh Đường đã sớm giác ngộ, nhưng đồng dạng nàng cũng biết phụ thân rất thương yêu nàng , cho nên cuối cùng nhất định sẽ thỏa hiệp .Tuy rằng cảm thấy bức bách phụ thân là không tốt ,nhưng nàng hiếm khi dự đoán được cái gì , nên muốn vì bản thân tranh thủ không nghĩ sẽ lùi bước .

” Vì phụ nói không được chính là không được !”

Liễu Thiệu Lệ rõ ràng không muốn cùng nàng tranh cãi trực tiếp chắc chắn nói .

Nội tâm Liễu Thanh Đường thầm than phụ thân quả nhiên sẽ không giống ca ca dễ dàng đồng ý , sau đó cúi đầu làm ra vẻ bị thương nhẹ giọng nói.

” Chẳng lẽ phụ thân nhẫn tâm nhìn nữ nhi ở trong cung cô đơn cho đến khi chết già sau bức tường cung cấm?”

Liễu Thiệu Lệ đương nhiên không đành lòng , hấn cũng không nghĩ để cho nữ nhi ở trong cung vì tiên đế thủ thân vài chục năm .Cho nên hấn là người nghiêm túc cổ hủ , nhưng vẫn nghĩ đem thứ tốt đến cho nữ nhi .Tỷ như hôm nay phạm là nữ nhi hấn nói thích nam nhân bình thường ,người có thể cho nàng hạnh phúc , hấn cũng sẽ không như vậy mâu thuẫn .

hấn không phải khinh thường thái giám , dù sao thân thể không trọn vẹn ở chiến trường hấn cũng không hiếm lạ gì .Nhưng làm một phụ thân hấn sao có thể dễ dàng tha thứ, ột người cơ thể không trọn vẹn ở cùng với nữ nhi vĩ đại của hấn .Hơn nữa hấn lo lắng nhất là nếu nữ nhi nhất thời nổi dậy ,nàng có thể cùng Tần Thúc kia bỏ đi thật xa ? Nếu tình cảm của nàng chỉ là cảm kích Tần Thúc qua một đoạn thời gian Thanh Đường một khi cảm thấy phiền chán quan hệ các nàng sẽ vỡ tan .

Còn có tình hình Thanh Đường ở trong cung nhất định ngập tràn nguy hiểm cùng bất an .hắn là phụ thân hy vọng bên cạnh nữ nhi có người có thể bảo hộ nàng ,người có thể thay nàng che chắn mưa gió ,nhưng vị tiểu thái giám kia làm được không?.

” Thanh Dong , đi gọi Tần Thúc kia lên đây.”

Nếu nữ nhi nói không nghe , vậy bắt đầu ở một người khác vậy , Liễu Thiệu Lệ nghiêm mặt nói .

Liễu Thanh Dong nhìn mắt phụ thân lại nhìn mắt muội muội ,sờ sờ mũi đứng dậy .

” Ta đi ngay đây .”

Từ nhỏ đến lớn hắn là người đáng thương ở giữa phụ thân cùng muội thật là gian nan a ~.

Liễu Thanh Đường nghe xong lời này tuy rằng có chút lo lắng ,nhưng là nàng tin tưởng Tần Thúc sẽ không làm phụ thân thất vọng , cũng tin tưởng phụ thân sẽ không đối với người nàng thích làm ra chuyện gì .Cho nên trên mặt thoát nhìn an ổn ,ngồi trên ghế chờ Tần Thúc đến .

Tần Thúc dùng xong ngọc thiện đang ở thư phòng Trụ Hải Đường lúc trước của Thái Hậu nương nương .Thời điểm Liễu Thanh Dong tìm được hắn , hắn đang xem lời phê bình chú giải lúc trước Liễu Thanh Đường viết trong một quyển binh thư .

Nghe nói Liễu quốc công muốn gặp hắn ,hắn đầu tiên là ngạc nhiên lập tức hiểu được , nói không chừng giống như buổi sáng Thái Hậu nương nương trực tiếp nói với quốc công chuyện nàng và hắn ,cho nên quốc công mới có thể cho người mời hắn đi .Suy nghĩ như vậy Tần Thúc có chút bất đắc dĩ , bất quá trong lòng nhiều nhất vẫn là cảm động .Kỳ thật hắn cho rằng chỉ cần bồi ở bên cạnh Thái Hậu nương nương là đủ ,cũng không dám hy vọng xa vời được người nhà của nàng tán thành .Thái Hậu nương nương kiên trì như vậy vì muốn làm cho hắn an tâm .

” Cha ta không giống như ta dễ dàng khai sáng ,Tần Thúc người nên chuẩn bị tốt một chút .”

Liễu Thanh Dong vỗ vỗ bả vai Tần Thúc ,nét mặt lo lắng cố ý hù dọa hắn .Bất quá trong lòng thật không có một chút lo lắng ,có muội muội hắn ở đó Tần Thúc hắn có thể bị đánh sao?.

Liễu Thanh Dong yên lặng nghĩ nếu phụ thân có thể đánh Tần Thúc một chút hắn cảm thấy cũng đáng .hắn phải làm người ca ca khai sáng cũng không đại biểu hắn đối với người muội muội thích không có chút bất mãn a~ ,phụ thân luyện tiết nữ nhi , hắn làm ca ca chẳng lẽ bỏ được sao ?Thời điểm buổi sáng hắn có thể dễ dàng tiếp nhận chuyện này bởi vì hắn biết còn có phụ thân hắn ở chỗ này chờ Tần Thúc . Ai da ,nhà họ có hai nam nhân luôn có một người diễn vai mặt đỏ người xấu .Cố tình phụ thân khuôn mặt lãnh đạm ,vĩnh viễn nhìn qua đều diễn vai người xấu .

Tần Thúc cảm quyền sách khép lại để vào giá sách ,nghe vậy còn thật sự gật đầu nói .

” Dạ ,bất luận như thế nào , cũng nên bị đánh một chút .”

Dù sao hắn chính là cầm bảo vật nhà người ta .Hai người trở lại nhà ăn ,Liễu Thiệu Lệ còn chưa kịp hướng Tần Thúc phát hỏa ,Liễu Thanh Đường liền hướng Tần Thúc vẫy tay ,sau đó chỉ vào phụ thân nói .

” Tần Thúc , kêu cha .”

Tần Thúc như thế nào không nhìn ra quốc công muốn phát tiết mà không được ,vì thế hắn khó có khi không nghe lời Thái Hậu nương nương , quy củ thính an hắn .

” Tần Thúc bái kiến quốc công .”

Liễu Thiệu Lệ theo bản năng đã nghĩ tìm lỗi của Tần Thúc ,vì thế không hề nghĩ ngợi bất mãn nói .

” Thanh Đường cho người kêu người cũng không kêu , tiểu tử người khinh thường lão phu đây hả ?”

” Phốc ~.”

Dương Tố Thư chỉ lo cho thân mình ở một bên nhin không được cười lên tiếng , rước lấy một cái nhìn chăm chăm của Liễu Thiệu Lệ .

Liều Thiệu Lệ đến lúc này sao có thể không biết mình trúng phép khích tướng của nữ nhi , trên mặt phủ một tầng sương .Lúc này lại nhìn thấy con mình cười trộm vì vậy Liều Thiệu Lệ nhấc tay cầm cái chén .

Cái chén bị cầm có chút run lên ,nhìn kỹ trên mặt xuất hiện vết rạn ,Liều Thanh Dong ở trong lòng than vãn .Nam nhi Liều gia không đáng tiền ,mười hần đều so ra kém một cái tỷ tỷ cùng muội muội .Sớm đã quen với loại đối đãi khác biệt này Liều Thanh Dong một bộ dáng thư sinh vẫn nhọc mồm cười cầm cái chén ngồi ở trên ghế của mình .

” Phụ thân , ta biết người lo lắng cái gì ,ta đối với hần là thật lòng .Giống như người lúc đó yêu nương ,nếu lúc trước ngoại công không đồng ý nương cùng người một chỗ , nương sẽ làm như thế nào ? Người sẽ như thế nào?”

Liều Thanh Đường lặng lẽ đứng bên cạnh Tần Thúc ,hướng phía Liều Thiệu Lệ nói .

Liều Thiệu Lệ tự nhiên thấy được động tác nhỏ của nữ nhi ,nhất thời cảm thấy trong lòng một trận đau nhói , cố tình lời nói của nữ nhi làm cho hần không phản bác được ,nếu là Bạch Yến nàng cũng sẽ giống như nữ nhi vậy , bởi vì các nàng quả thật chính là một khuôn đúc ra .Nghĩ đến thế tử đã qua đời Liều Thiệu Lệ liền mềm lòng .

Vừa thấy thái độ hần có chút buông lỏng Liều Thanh Đường liền nói tiếp .

” Về chuyện Tần Thúc ta sẽ cùng người nói rõ ràng ,khi đó người có thể biết ta hiện tại lựa chọn vì cái gì.”

Liều Thiệu Lệ hừ một tiếng nghiêm mặt đứng lên rồi đi , đi tới cửa đầu cũng không quay nói một câu .

” Thanh Dong cùng ta đến thư phòng .”

” Phụ thân sẽ không vì tức giận mà ở thư phòng giáo huấn ta đi .”

Liều Thanh Dong lắc đầu thở dài ,đứng lên phủi phủi vạt áo ,sau đó nhìn thoáng qua muội muội .

” Ca ca lại phải giúp người thu dọn tàn cục .”

” Ca ca vất vả ~”

Liều Thanh Đường cười cười khoác tay hần đi ra cửa .Nàng tự nhiên biết phụ thân là muốn nói cho ca ca biết chuyện nàng trọng sinh ,chờ ca ca đã biết mọi chuyện cũng không cần nàng nhắc tới đâu .

” Lần trước nhìn người cùng Liều bá phụ như vậy là vài năm trước ,thật sự là hoài niệm .”

Dương Tố Thư nói xong cũng đứng lên , liếc mắt một cái nhìn Liều Thanh Đường lôi kéo tay Tần Thúc cười nói .

” Thuần Vương gia cùng Thái phi hôm nay cũng ra phủ đệ mới ,người lần trước nói với ta đi xem Thái phi ,vừa vặn hôm nay đi xem luôn .”

Liều Thanh Đường còn nhớ Thái Phi sai cung nữ kia tìm đến Tần Thúc nhờ vả định không cho Dương Tố Thư đi ,nhưng lại cảm thấy Thái phi chỉ là yêu con sốt ruột , chính mình cũng đã trừng phạt cung nữ kia để nàng canh giữ ở Thanh Hòe điện cũng không cần để ý việc này ,chỉ có thể ngầm đồng ý để bạn tốt rời đi .

Bọn họ đi hết ,Liều Thanh Đường lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tần Thúc .

” Phụ thân đã muốn đồng ý , đừng nhìn hần dọa người ,kỳ thật đã ngầm đồng ý nhưng nương ngừng không muốn mở miệng .Ấn ,vì an ủi người đêm nay ta dẫn người đi xem hoa đăng .”

33. Chương 33

” Nương nương ,đêm nay không hồi cung ?”

” đã nói muốn dẫn người đi xem hoa đăng , hồi cung làm chi .”

” Nhưng đêm nay là nguyên tiêu ,nếu Thái Hậu nương nương không ở trong cung , có lẽ sẽ rước lấy đàm tiếu .”

” Chẳng lẽ chuyện ta bị đàm tiếu còn ít sao ?”

Hơn nữa Thái Hậu nương nương không ra cung làm sao bọn họ có thể có lý do xuất thủ ? Bọn họ không ra tay ,nàng làm sao có thể bắt được nhược điểm ,nàng không có kiên nhẫn chờ bọn họ .Liễu Thanh Đường nhân nhả trả lời Tần Thúc ,trong tay cầm vài món nam trang nghĩ Tần Thúc mặc bộ nào thì đẹp .

” Kia....Hôm nay là tết nguyên tiêu ,vốn là ngày toàn gia đoàn viên ,không bằng nương nương ở lại Liễu gia cùng quốc công quốc cữu xum họp ?”

Tần Thúc nhìn ra được Thái Hậu nương nương đối với người nhà rất để ý ,nhưng lại không rõ vì sao khó có khi nàng được về Liễu gia một chuyến lại không nguyên ý ở nhà đón tết nguyên tiêu ,chỉ có thể thử hỏi qua .

Động tác trên tay Liễu Thanh Đường dừng lại một chút ,lập tức lại không có việc gì bình thường nói .

” Hôm nay phỏng chừng phụ thân cùng ca ca ở trong thư phòng nói chuyện khá lâu ,bất quá đã cùng ăn bữa cơm ,chúng ta đi ra ngoài xem đăng cũng không sao .”

Từ khi nàng sinh ra đến nay ,vốn không cùng phụ thân trải qua nguyên tiêu ,bởi vì mẫu thân của nàng qua đời vào đúng ngày tết nguyên tiêu ,ngày này cũng là ngày giỗ của mẫu thân .Cho nên đến ngày này phụ thân sẽ nhốt mình vào trong thư phòng .Mỗi lần đều là nàng ca ca cùng Tố Thư đi ra ngoài rước đèn , cùng với đi cầu phúc ầu thân chưa bao giờ gặp mặt .

Thấy Thái Hậu nương nương không vừa lòng buông quần áo trên tay ,chuẩn bị kéo hòm xiềng lấy mấy bộ ra ,Tần Thúc nhin không được mở miệng nói .

” Nô tài tùy tiện mặc xiêm y gì đều được ,vẫn là đừng nên lấy quần áo quốc cữu đi .”

Đúng vậy nương nương nói muốn dẫn hần đi xem hoa đăng ,sau đó liền nghênh ngang lôi kéo hần đến phòng quốc cữu gia lục lại .

” Ca ca sẽ không để ý loại việc nhỏ này ,không cần lo lắng .”

Liễu Thanh Đường biết Tần Thúc lo lắng ca ca nàng tức giận ,nhưng chẳng lẽ hần không nhìn thấy nhóm tỳ nữ canh cửa là bộ dáng tập mãi thành quen sao ,nàng chính là thường xuyên lấy đồ của ca ca khi dễ hần .

Khi dễ thì khi dễ đi , càng thế càng dễ dàng thân cận .Liễu Thanh Đường trước giờ vẫn ức hiếp ca ca nhà mình đúng lý hợp tình nghĩ ,Tần Thúc nói nhiều lần không được cúi đầu có chút buồn rầu ,cầm quần áo trên tay .

Ngắn ngủi một buổi sáng ,Tần Thúc đại khái có thể lý giải được câu nói buổi sáng quốc cữu tố khổ với hần ‘ Nam nhi Liễu gia không đáng tiền bị ức hiếp ,trên có phụ thân mặt lạnh dưới có muội muội phiền toái ’ Là có ý tứ gì .

Nhưng ở trong lòng hần mặc kệ Thái Hậu nương nương làm gì cũng không thấy phiền toái .Bởi vì cho dù Thái Hậu nương nương làm cho hần cảm thấy xấu hổ tâm tình buồn rầu vô thức ,hần cũng đều cảm thấy thích thú ,hần thậm chí hâm mộ quốc cữu có thể bị Thái Hậu nương nương gây phiền toái .Càng hiểu biết về Thái Hậu nương nương ,hần liền cảm thấy tâm càng lún sâu.

hần không phải thích nàng không cần vì lý do hay bộ dáng gì , mà bởi vì đó là nàng cho nên tất cả hần đều thích ,hơn nữa thích đến nỗi càng ngày càng không che dấu được .Mặc kệ lúc trước nàng vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm túc hay như hiện tại sinh động vui cười ,hần đều mê muội không thôi .

Có đôi khi Tần Thúc sẽ cảm thấy chính mình kỳ quái ,lúc trước hần chỉ là cảm kích thôi ,cảm kích nàng ở thời điểm chính mình bất lực tuyệt vọng nhất lơ đãng giơ tay cứu giúp mình .Nhưng là sau đó ở vô số lần dõi theo cuộc sống nàng ,tâm tình của hần không biết khi nào lặng lẽ thay đổi ,đã không thể dồn ép cảm xúc lớn mật vọng tưởng .

Cảm tình nhiệt liệt như vậy không nên xuất hiện ,vì thế hần chỉ có thể thật cẩn thận cất giấu loại tâm tình chưa sót ngọt ngào này lại .Vì mỗi lần có thể tới gần Thái Hậu nương nương cảm thấy trong lòng hân hoan nhảy nhót .Vì mỗi lần ánh mắt nàng đậm đặc lướt qua mình cảm thấy mát mát ,sau đó lại tận chức tận trách ở bên người nàng làm một nô tài .

sự tình đến tốt cùng như thế nào phát triển thành bộ dạng này ? Quả thực cứ như đang nằm mơ ,Thái Hậu nương nương cũng thích hần , còn nghĩ giới thiệu hần cho phụ thân cùng huynh trưởng.....

” Đứng thẳng lên chút , đem thắt lưng đứng lên .”

Tần Thúc đang đứng ngây ngốc ,bỗng nhiên bị Liễu Thanh Đường dùng sức vỗ một chút ,cả người nhất thời lảo đảo thiếu chút nữa ngã về phía trước .hần vừa đứng ngay ngắn lại nhớ tới lời nói Thái Hậu nương nương vội vàng đứng thẳng thắt lưng không dám cúi xuống .

Trong cung thái giám không được cho phép là không dám tự tiện ngẩng đầu nhìn chủ tử , cho nên cũng thành thói quen hơi hơi cúi người , về sau lại cứ theo bản năng như vậy làm .Rất nhiều lão thái giám già rồi cuộc không thể đứng thẳng dậy ,còn có cảm thấy đau nhức ,chính bởi vì thời điểm tuổi trẻ luôn khom thắt lưng xuống .

Mạnh mẽ đứng thẳng dậy ,thắt lưng có chút đau đớn ,Tần Thúc không để ý nhưng Liễu Thanh Đường vỗ hần một chút sau đó lại nhẹ nhàng xoa vai hần vài cái .

“Suốt ngày cúi lưng cũng không khó chịu sao , như bây giờ có phải tốt không ,ta đặc biệt cho phép người không cần cúi lưng như vậy .”

” Nô tài tạ ơn ân điển của nương nương .”

” Cho người gọi Thanh Đường người không chịu ,ít nhất đem chữ nô tài này thay đổi , không sau này ở bên ta người xưng hô sao ?”

Liễu Thanh Đường có khi thật sự muốn cầm búa gõ xem rốt cuộc trong đầu Tần Thúc có gì .

” Ta....đã biết.”

Tần Thúc nuốt xuống câu cơ hồ định thốt ra ‘ Nô tài không dám’ Đổi thành câu trả lời này ,nhìn thấy trên mặt Thái Hậu nương nương tươi cười cao hứng đứng lên .

” Ân . Lần này người sửa miệng thật mau .”

Liễu Thanh Đường cong cong khóe môi ,cầm lấy tay áo trên xiêm y ,kéo Tần Thúc đến trước mặt chỉnh quần áo trên người hần .Nhìn thấy vạt áo kéo dài liền than thở nói .

” Vẫn là dài quá ,Tần Thúc người nên ăn nhiều chút , người chỉ cao hơn ta có nửa cái đầu ,quần áo ca ca ta người mặc đều không vừa .”

Nàng cũng chỉ thuận miệng nói ,cho dù không cần suy nghĩ cũng biết kiếp trước Tần Thúc vài năm sau so với nàng cao hơn mấy cái đầu .Chính bản thân nàng là nữ tử cũng thuộc dạng cao vậy mà vẫn thấp hơn so với Tần Thúc .Chẳng qua khi đó Tần Thúc nhìn so với bây giờ còn gầy hơn , cao cao gầy gầy hơn nữa ánh mắt lúc nào cũng hơi nheo nheo ,làm cho người khác cảm thấy hần thập phần âm trầm .

Có lẽ tâm tình cải biến ,hiện tại nhớ tới Tần Thúc khi đó ,Liễu Thanh Đường chỉ cảm thấy đau lòng vì hần gầy ,nửa điểm cũng không nhớ lúc trước mình nhìn hần khó chịu như nào .Ân ,hần trước kia bộ dáng làm cho người khác không vui đến hiện tại ngoài ý muốn lại thú vị thuận mắt.

Tần Thúc cũng không biết Thái Hậu nương nương suy nghĩ cái gì , hần chỉ nghe để Thái Hậu nương nương cảm thấy hần thấp ,nhất thời khẩn trương đứng lên .hần trước kia không quá để ý đến hình thức bên ngoài ,nhưng hiện tại bất đồng ,làm cho Thái Hậu nương nương cảm thấy hần thấp là không được .Tần Thúc bên ngoài biểu tình không có gì biến hóa ,ở trong lòng lại bắt đầu vì chính mình lo lắng ,hần đến tốt cùng nên làm như nào mới có thể cao lên được?.

Liễu Thanh Đường không chú ý tới câu nói mình thuận miệng nói lại làm cho Tần Thúc để ý đến mức nào .Nàng cầm vài món quần áo ướm thử trên người Tần Thúc ,phát hiện Tần Thúc đều không mặc vừa ,quyết đoán cầm bộ quần áo sắc tím sau đó mang Tần Thúc trở về Hải Đường Các ,đưa ama Đào Hiệp sửa lại .

Hạ nhân Liễu phủ không nhiều lắm ,lại bởi vì Liễu Thanh Đường về thăm nhà mà tạm thời đem một số hạ nhân không thích hợp đi chỗ khác ,cho nên nội viện khá là thanh tĩnh .Liễu Thanh Đường đi ở trên đường ,còn có thể thỉnh thoảng chỉ cho Tần Thúc ,nào là chỗ trước đầu nàng thường chơi đùa ,nào là địa phương trước đây nàng thích trốn tránh .

đi ngang qua một núi giả Liễu Thanh Đường hứng trí bồng bồng lôi kéo Tần Thúc bước vào tòa núi giả thật lớn ,bên trong có một động nhỏ ,càng nhìn càng hẹp đi qua phía sau lại rộng mở sáng chói , bên trong núi giả hình thành cái động có thể chứa hai người .Trong động không tối ,có lỗ nhỏ ánh sáng theo đó chiếu xuống có thể nhìn thấy trong những cột sáng đó có chút bụi bay lên.

” Tần Thúc ,mau đến xem .”

Liễu Thanh Đường không chút nào bận tâm hình tượng Thái Hậu đoan trang ,nhanh nhẹn vén quần áo đi vào trong động , ở bên trong hướng Tần Thúc ngoắc .Tần Thúc liền cũng đi theo qua , phát hiện bên trong thế nhưng còn có một huyết động nữa ,chẳng qua động này so với bên ngoài nhỏ hơn ,hai người bọn họ không thể đứng thẳng dậy .Tần Thúc dán sát vào động giả để tránh chính mình chạm vào Thái Hậu nương nương .

Liễu Thanh Đường chính mình ngồi xổm xuống , tựa lưng vào vách đá Tần Thúc cũng ngồi xuống ,sau đó chỉ vào phía trước nói .

” Người xem ,nơi này chính là địa phương trước đây ta thích nhất .”

Lỗ nhỏ càng trông giống tổ chim , ba mặt đều là vách đá ,duy một mặt phía trước là không ,tựa như mở một phiên cửa sổ .Các nàng ngồi xổm nơi này đối diện với mặt hồ lấp lánh ,còn có thể nhìn thấy bờ bên kia hàng liễu theo gió phiêu phiêu ,gió xuyên qua nơi này đã bị đại bộ phận bên ngoài ngăn cản ,cho dù có lọt vào cũng chỉ nhẹ nhẹ , cũng không thấy lạnh . Hơn nữa nếu có người cũng không nhìn được bên trong , quả là nơi ẩn nấp tuyệt vời .

Liễu Thanh Đường hoài niệm nhìn mặt hồ liễu rủ , trên mặt mang theo chút đắc ý làm người ta cảm thấy đáng yêu nói .

” Nơi này là ta phát hiện , là địa phương của một mình ta .Người xem hồ ngay tại dưới chân chúng ta giống như hình ảnh ngược của đám mây có phải rất tuyệt không ? Thời điểm trời mưa mới nhiều hấp dẫn ,giọt mưa làm mặt hồ một mảnh hơi nước trắng xóa bọt nước bắn tung tóe .Trời mưa lớn trước mặt liền biến thành một bức rèm che bằng nước .”

Thần thái nàng sáng láng trong mắt lấp lánh làm cho Tần Thúc cảm thấy trong lòng như say ,nàng cùng hắn chia sẻ những chuyện vui vẻ trong trí nhớ .

Tại nơi đây trong một cái thạch động nhỏ Tần Thúc lần lượt nghe Thái Hậu nương nương kể từng chuyện , bị nàng lôi kéo cánh tay .Cùng nàng nhìn ngắm cảnh sắc ,bên tai vang lên thanh âm mềm mại của nàng , trong lòng mềm mại hóa thành vũng nước xuân .

” Tiếp qua mấy ngày nữa một mảnh liễu nảy mầm ,bị gió thổi đến thổi đi nhìn hay lắm .Còn có tơ liễu bị gió thổi dừng ở khe nước ,sẽ theo dòng nước chảy tới nơi này ,ghé tay vào khoảng một hồi có thể giơ lên một bó tơ .trên mặt có một ít hoa cũng sẽ theo dòng nước đến nơi này ,ở trong hồ nuôi một ít cá chúng nó sẽ đuổi theo tơ liễu cùng đóa hoa tụ lại một chỗ .Có đôi khi sẽ đến gần đây ,người có thể chạm vào chúng nó chẳng qua chúng nó rất sợ người ,thấy động liền sẽ tản ra .”

” Bên ngoài vách núi đá bị nước mưa ngấm nhiều sẽ có một ít ốc sên , vươn tay một chút là bắt được .Ta thu xuống dưới mấy con ốc sên ,vùng trộm mang về đặt trong chén trà nuôi ,liền giấu ở phía dưới chăn .Kết quả một buổi tối ngủ không cẩn thận đánh đổ , ngày hôm sau bị một trận chê cười , khụ khụ ,sau đó ta liền đem ốc sên trả lại chỗ cũ.”

Về chuyện này ,buổi sáng Tần Thúc có nghe quốc cữu nói qua .Nương nương đem chén trà nuôi ốc sên giấu ở trên giường ,buổi tối không cẩn thận đánh nghiêng .Ngày hôm sau buổi sáng dậy nha hoàn hầu hạ nương nương đều nghĩ Thái Hậu nương nương đãi dâm ,làm nương nương xấu hổ mặt đỏ bừng ,cũng không dám giấu đồ này nọ ở trong chăn nữa .Tần Thúc nhớ tới liền cảm thấy thú vị .Thái Hậu nương nương trước đây tựa hồ có rất nhiều rất nhiều chuyện cao hứng .

” Tần Thúc ta tò mò a ~ .”

Trong mắt Liễu Thanh Đường nhìn trên mặt hồ từ từ qua mây trắng ,thần sắc có chút khó hiểu nói .

” rõ ràng đây là nơi ta chưa bao giờ muốn nói cho người khác , vì cái gì lại nói cho người ? Ta cũng không có thói quen cùng người khác kể chuyện trước đây ,nhưng là vì sao lại muốn kể người nghe ,thậm chí còn chủ động kể cho người nghe những chuyện này .”

Nàng quang đầu nhìn Tần Thúc , ánh mắt sáng ngời mang theo chút nghi hoặc .

” Tần Thúc ,người nói đây là vì cái gì ?”

Tần Thúc nhìn cặp mắt kia gần trong gang tấc mơ hồ cảm thấy không thể hô hấp , hồi lâu mới tìm thấy thanh âm chính mình .

” Nô....Ta không biết .”

Kỳ thật hần cũng hiểu được loại tâm tình này .Nếu như hồi nhỏ hần có chuyện khoái hoạt ,hần cũng rất muốn cùng Thái Hậu nương nương chia sẻ ,nghĩ nói cho nàng những chuyện hần đã trải qua ,muốn Thái Hậu nương nương cũng bởi vì sự kiện của hần mà thích thú cười .

Nhưng là hần trừ bỏ trí nhớ về Thái Hậu nương nương ,không có một chuyện khoái hoạt nào . Mà bởi vì nhìn thấy Thái Hậu nương nương liền cảm thấy vui sướng ,loại sự tình này hần làm sao có thể mở miệng cùng Thái Hậu nương nương nói .

” Vậy Tần Thúc ,người thích nghe ta kể chuyện này nọ đó sao ?”

Nếu không thích nàng liền không chế một chút ,không cần đối với hần nói này nọ .Tần Thúc nghe vậy trong mắt nhất thời sáng ngời ,không chút do dự đáp .

” Thích .”

Liễu Thanh Đường không nhịn được nở nụ cười kéo cổ hần hôn một chút ở trên môi .Tim Tần Thúc bang bang kịch liệt nhảy lên ,hần nhìn khuôn mặt tươi cười âu yếm trước mặt ,nhìn không được ngừng thở sau đó cũng khom người về phía trước ,động tác cực nhẹ hôn lên khóe môi nàng .

Lần đầu tiên thấy Tần Thúc chủ động ,Liễu Thanh Đường còn chưa phản ứng được chỉ cảm thấy khóe môi mình bị đôi môi ấm áp dán lên một chút ,không khỏi mở to hai mắt .Tần Thúc nhìn nàng ,cũng không giống dĩ vãng lập tức cúi đầu ,bởi vậy tình cảm trong mắt liền làm cho người ta nhìn thấy rõ ràng .Bị nhìn như vậy cho dù là Liễu Thanh Đường cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng , theo bản năng dời ánh mắt đi không nhìn hần ,trên mặt có chút hồng nhuận .

Hai người tựa vào nhau không nói , bàn tay cũng không biết là ai nắm trước nắm thật chặt một bàn tay khác liền cũng đồng dạng nắm lấy .Mùa đông năm nay chợt ấm áp sớm ,chim én sớm trở về xuyên qua nhánh cây liễu lại xoẹt qua mặt hồ yên tĩnh thanh âm uyển chuyển mang theo mùa xuân vui sướng .

Yên lặng trong chốc lát ,Liễu Thanh Đường đảo mắt ngó một tiếng , ở trong khe đá sò soạng chốc lát túm ra một cái gối ôm .

” Đây là gối ôm trước kia ta để ở chỗ này mùa hè sau giờ Ngọ còn có thể ngủ ở nơi này .”

” Ngó ,khụ khụ , thiệt nhiều bụi !”

Đột ngột bị kéo ra gối ôm đầy bụi lại còn lay lay, bụi liền bay lên ở trong động nhỏ nhất thời ngập tràn .Gối ôm dễ dàng tích bụi ,nàng lại đã vài năm không tới ,có nhiều bụi như vậy là đương nhiên ,nàng vừa rồi tinh thần phấn chấn nhất thời không chú ý .

Liễu Thanh Đường nheo mắt lui từng bước ra ,Tần Thúc nhanh chóng che chở cho đầu nàng miễn bị đụng vào vách đá ,một tay xua xua bụi trước mặt nàng .Chờ hai người đi ra khỏi huyết động kia Liễu Thanh Đường nhìn thấy Tần Thúc đầu tóc đều bị bẩn ,chẳng những không giúp hần phủi đi ,ngược lại ha ha cười khi thấy dấu vết như chòm râu mèo .

Kỳ thật Tần Thúc nhìn trên mặt Thái Hậu nương nương có bụi cũng suýt cười ,chẳng qua hần vạn lần sẽ không cười nhạo Thái Hậu nương nương , chỉ dùng khăn mặt tinh tế lau vết bẩn trên mặt nàng ,lại phủi bụi bẩn ở quần áo ,một chút cũng không để ý bản thân mình đang chật vật .

thật ra Liễu Thanh Đường cảm thấy ngượng ngùng ,không tiếp tục cười nhạo hần trực tiếp trở về Hải Đường Các .Mama Đào Hiệp đã sớm chờ ở Hải Đường Các nhìn đến bộ dạng Tần Thúc đều che miệng cười trộm .

” Tốt lắm hai người các ngươi đừng cười , đem quần áo này sửa lại cho Tần Thúc ,buổi tối chúng ta đi tham gia lễ hội rước đèn .”

Liễu Thanh Đường gõ nhẹ sau gáy mama Đào Hiệp một chút cười nói .

” Hội đèn lồng? Chúng ta đã nhiều năm không đi ! Tiểu thư vẫn là giống như trước đây sao?”

Trở lại Liễu gia ,Đào Hiệp cùng mama thả lỏng không ít , tùy tiện Đào Hiệp còn gọi Liễu Thanh Đường như khi còn ở nhà .Liễu Thanh Đường khó thấy được hai tâm phúc của mình hưng phấn như vậy cũng không ngăn lại gờ tay cười .

” Giống như trước đây , các ngươi an bài hộ vệ đi .”

Xem các nàng như vậy Tần Thúc làm sao không biết trước khi vào cung Thái Hậu nương nương thường xuyên làm sự tình này ,cũng thả lỏng trong lòng .Dù sao tham gia hội đèn lồng loại người nào cũng có , vạn nhất gặp điều ngoài ý muốn có gọi người cũng không kịp .

Cũng may nương nương tuy rằng thích xem tiểu thuyết nhưng cũng không học theo trong đó .Tần Thúc nhớ tới có một lần Thái Hậu nương nương bảo hần đọc một đoạn , một vị tiểu thư vụng trộm ra ngoài phủ du ngoạn không mang theo hộ vệ lọt vào vòng nguy hiểm sau đó gặp vị đại hiệp giang hồ cứu mạng liền nhất kiến chung tình , thập phần lo lắng Thái Hậu nương nương sẽ bị dạy hư

34. Chương 34

đang là lúc hoàng hôn , những áng mây ở chân trời còn chưa tan đi , rặng mây đỏ cùng ánh chiều vàng lẫn lộn một chỗ phá lệ rực rỡ ,xa xa nhìn trên trời giống như lò lửa cháy rực .

trên đường dòng người đã đông đúc ,nhiều nhất là cha mẹ mang theo đứa nhỏ ,một nhà cười nói vui vẻ ở trên đường .Đứa nhỏ bị mẹ nắm chặt tay giống như con ghê nhỏ cao hứng chạy lên phía trước ,lại bị kéo trở về dạn dò dừng chạy quá nhanh .Còn có một ít đứa nhỏ ngồi trên vai phụ thân nhìn chung quanh ,sau đó chỉ vào chỗ nào đó vỗ tay hoan hô ,làm cho cha mẹ hần lắc đầu bật cười.

Cũng có rất nhiều nam nữ trong tay cầm đèn lồng đi cùng một chỗ ,hoặc là tới gần thì thầm nói nhỏ ,hoặc cách một bước nhìn nhau không nói .trên mặt có chút ngại ngùng tươi cười ,loại không khí này làm người đi đường chung quanh đều quanh lại trao một ánh mắt hiếu ý .

Nữ tử Nam Triều không có nhiều cấm đoán như vài quốc gia khác ,hơn nữa lễ hội này mỗi năm chỉ có một lần ,rất nhiều khuê nữ chưa xuất giá đều đi ra đường ngắm đèn ,cho nên cũng không thiếu những cô gái mười ba mười bốn tuổi ,mặc dù hơi có chút lạ lẫm ,nhưng trong cặp mắt sáng ngời cất giấu tò mò ,trần đầy hơi thở thanh xuân .trên người mang theo túi thơm nhỏ , dây cột tóc bằng hoa lúc đi ngang qua mang đến một làn gió thơm mát .

Hai bên đường đã sớm treo nhiều lồng đèn ,có những cái ngày thường vẫn dùng để chiếu sáng ,cứ mỗi khi đến ngày hội là con đường lại tăng thêm số lượng lồng đèn đỏ thắm .Còn có cửa hàng đặt lồng đèn ở cửa để mời chào khách ,đương nhiên không thiếu được các sạp bày lồng đèn đủ màu sắc .

Vô số lồng đèn làm khu chợ sáng ngời ,xua tan đi gió lạnh mùa đông .

” Tiểu thư ,người đi nhanh quá những người phía sau theo không kịp .”

Mặc y bào đã được sửa tốt ,giống như công tử gia đình bình thường Tần Thúc đuổi theo Thái Hậu nương nương cước bộ nhẹ nhàng đi ở phía trước .Nhìn thoáng phía sau phát hiện mama Đào Hiệp cùng hộ vệ đã bị tụt lại phía sau ,không khỏi mở miệng nói .Vừa nói một bên cố gắng ngăn cách Thái Hậu nương nương cùng những người chung quanh cách một khoảng ,miễn cho nàng bị đám đông xô ngã .

” Đào Hiệp cùng mama biết chỗ ngắm cảnh ,không cần để ý các nàng .Về phần hộ vệ bọn họ theo ta từ nhỏ đã đi rất nhiều nơi ,biết làm sao có thể theo kịp ta .Người vẫn là lo lắng cho chính mình đi Tần Thúc ,đừng để đám đông tách khỏi ta .”

Liễu Thanh Đường mặc một thân váy áo bình thường , sắc áo vàng nhạt trên đầu cài trâm mái tóc dài tùy tiện dùng dây đỏ buộc sau lưng ,trên mặt không son phấn .không bày ra vẻ mặt thành thực khó gần ,cười rõ lên tựa như cô nương mười năm mười sáu tuổi ,có chút giảo hoạt ngây thơ .

” Đến đây , đi theo ta ~”

Liễu Thanh Đường nói xong liền cầm chặt tay Tần Thúc , kéo theo hắn len lỏi qua đám người cũng không quản người xung quanh có thể đụng phải nàng ,Tần Thúc chỉ có thể luống cuống đi theo ,dùng một bàn tay cố gắng che chở cho nàng .

Lúc này không biết ai hét to một câu ‘ Kỳ lân đến rồi !’ .Đám người vốn chật chội liền nhao nhao kiểng lên ,đều nhất tề dồn về phía trước .Tần Thúc vốn đang cách Liễu Thanh Đường một khoảng bị người xung quanh bất ngờ dồn ép cả người đều dán chặt về phía nàng ,hơn nữa tư thế lúc trước che chở nàng cơ hồ đem cả người Liễu Thanh Đường ôm vào trong ngực .

Thời điểm này không thể trái lại đám người ,lại không thể phá vòng vây hai người cơ hồ là theo đám người không biết bị mang đi đâu .

Liễu Thanh Đường thấy Tần Thúc gặp tình huống như vậy còn đang suy nghĩ bảo vệ nàng ,rõ ràng bị áp lực xung quanh dồn ép rất vất vả liền buông tay hắn, trực tiếp tiến vào trong lòng hắn cánh tay vòng qua thắt lưng .Tần Thúc ngẩn người ,lập tức không chút suy nghĩ một tay ôm thắt lưng nàng một tay vòng ra trước đem nàng bảo hộ trong lòng mình .

Đám người chung quanh chật chội ồn ào ,nhưng Liễu Thanh Đường tựa đầu vào vai Tần Thúc bị hắn ôm lấy toàn bộ ,trong nháy mắt chỉ cảm thấy mình cùng thế giới bên ngoài ngăn cách .Nàng có thể cảm giác được trái tim hắn đập thành thịch một chút một chút nhanh .Bất tri bất giác cũng đem tim nàng vốn đập bình thường nhanh chóng giống hắn .

Tần Thúc ôm người trong lòng ,không cần để ý người xung quanh ,lần đầu tiên không hề có kỵ dưng sức ôm nàng gắt gao ,vĩnh viễn không nguyện ý buông tay ,Liễu Thanh Đường bị hắn ôm có chút không thở nổi ,nhưng nàng không có mở miệng nhắc nhở ,im lặng để Tần Thúc ôm ,bên miệng gờ lên nụ cười ôn nhu .Dần dần đám người an tĩnh lại ,cũng không còn chật chội .Lực đạo ở tay Tần Thúc dần dần được nới lỏng ,sau đó đôi tay vây quanh Thái Hậu nương nương dời đi .Liễu Thanh Đường cũng từng bước dời khỏi lòng hắn ,còn không chờ Tần Thúc cảm thấy mất mát ,nàng liền thuận thế kéo Tần Thúc lại .

” Đêm nay người vẫn nên để ta dẫn đi thôi ,bằng không sẽ không xem được gì đâu .”

” Dạ tiểu thư.”

Tần Thúc nhìn Thái Hậu nương nương ở dưới ánh đèn mờ lung khóe miệng cười ảm áp ,thình lình trong lòng bị loại cảm giác thỏa mãn tràn ngập .Tựa như tối nay đèn đuốc huy hoàng chiếu sáng toàn bộ kinh thành ,tâm hắn cũng được Thái Hậu nương nương chiếu sáng .Nếu....có thể giống tối nay ,có thể giống như vừa rồi ôm Thái Hậu nương nương ,thật tốt biết bao .

” A Tần Thúc người mau nhìn ! Kỳ Lân lại đây nè ”

Hai người điều khiển đầu kỳ lân , mấy chục nam tử đội khăn mặc hồng y uy phong trên nghê đầu lân người tới ta đi đuổi quả cầu khiến bọn nhỏ xem chung quanh sợ hãi hoan hô không thôi .

Tần Thúc cảm thấy không có cái gì hay ,nhưng nương nương lại cùng tiểu hài tử bình thường phát ra sợ hãi cùng hoan hô .

” Tiểu thư không phải người từng gặp múa kỳ lân sao?”

hắn nhớ rõ nguyên tiêu hàng năm trong cung mời riêng vũ sư múa kỳ lân , trường hợp đó có thể so với bây giờ hoa lệ đẹp đẽ hơn nhiều , đẹp như vậy nhưng thấy Thái Hậu nương nương ngồi trên ghế không có biểu tình yêu thích gì .hắn còn nghĩ Thái Hậu nương nương không thích xem múa kỳ lân .

Liễu Thanh Đường vẫn nhún chân nhoài người về phía trước xem cũng không quay đầu lại nói .

” Vẫn là kỳ lân bên ngoài thú vị hơn ,mọi người cùng nhau xem náo nhiệt ,dĩ vãng vài năm ở bên trong tường cung cấm ,ngồi cao cao phía xa ,không nhìn được rõ ràng ,không thể ngẫu nhiên nhìn thấy động tác

thú vị lại không thể lớn tiếng hoan hô , quả thực rất chán .”

” Vũ sư ,vũ sư ~”

Liễu Thanh Đường nói xong nhìn kỳ lân đi qua ,phía sau còn có 6 vũ sư nữa ,lập tức quên đi bất mãn , vẫy tay gọi Tần Thúc kích động muốn hấn xem .

Tần Thúc làm sao có thể xem kỳ lân vũ sư .hắn từ đầu tới cuối đều ở một bên nhìn chăm chăm biểu tình sinh động của Thái Hậu nương nương,căn bản không có nhìn tình hình xung quanh .Bị Thái Hậu nương nương lay gọi ,lúc này hắn mới hồi phục tinh thần mắt chớp chớp nhìn vài lần vũ sư đang đi trên đường chính .

Vũ sư so tài cùng với kỳ lân nhỏ ,hai người một tổ ,ước chừng có sáu tổ .Thoạt nhìn rất linh hoạt ,vừa xoay mình lập tức xoay đầu lắc lắc ,ánh mắt còn có thể chớp chớp ,miệng còn phun lửa ,làm nhóm người đứng xem thoải mái cười to .Còn có mấy đầu sư tử đầu cùng một chỗ ,một cái cùng một cái tranh nhau quả cầu đỏ xoay quanh ,làm sao cũng đều không bắt trúng ,làm người xung quanh cười vang .

Liễu Thanh Đường mãi mê xem ,vừa chuyển ánh mắt liền phát hiện Tần Thúc không nháy nhìn mình chăm chăm ,không khỏi buồn cười ngón tay gõ nhẹ trán hắn nói .

” Xem ta làm chi ,thời điểm này nên xem vũ sư múa lân ,xem đèn lồng mới đúng a ~”

Tần Thúc chuyển nhanh ánh mắt nhìn về phía trước ,nhưng chỉ trong lát lại lặng lẽ nhìn về phía Thái Hậu nương nương .Liễu Thanh Đường cảm giác được ánh mắt hắn ,cũng không quản hắn nữa , tự mình xem vũ sư múa quanh xe đèn lồng .trên xe hoa đăng trải thảm hồng ,hai bên lan can được treo mảnh lụa hồng ,ở giữa đặt một đèn lồng thật lớn ,ước chừng cao hơn hai người .trên đèn lồng vẽ tám vị mỹ nhân , tám mỹ nhân này chính là nổi danh từ xưa đến nay ở Nam Triều có danh là bát đại mỹ nhân .

Liễu Thanh Đường bản thân mình được gọi là gọi là văn vẽ song toàn ,tự nhiên nhìn ra được tranh này là thỉnh danh họa có tiếng vẽ ,vẽ rất đẹp .Xe đèn lồng đi qua ,phía sau là đoàn người đánh trống thổi kèn còn có tạp kỹ múa phụ họa .Tuy Liễu Thanh Đường ở trong cung xem qua mỗi lần tạp kỹ múa đều so với bây giờ đẹp hơn ,nhưng là bầu không khí bất đồng tâm tình bất đồng ,nàng vẫn là thích bầu không khí hiện tại .

Một đội hình thật dài đi qua ,người nào chưa xem đủ liền đi theo đoàn xe tiếp tục du hành ,xem đủ liền tản ra ven đường xuống chợ .Liễu Thanh Đường sờ sờ bụng mình cô lỗ kêu ro ,kích động kéo Tần Thúc đi ăn bánh trôi .

đi qua vài gian hàng ,các bàn đều đã có người ngồi đầy ,tùy tiện tìm một nhà có nhiều bàn nhất ,đối với chủ quán hô .

” Hai chén trôi nước .”

Chủ quán cười tủm tỉm hô một tiếng đáp ứng ,lại vui đầu vào trong nồi nhìn những viên trôi tròn tròn chờ nó nổi lên liền múc lên ,lấy bát bên cạnh múc ra hai bát để tiểu nhị bưng đến cho khách đang chờ .

Liễu Thanh Đường đứng bên cạnh chờ ,phát hiện chủ quán động tác thuần thục ,mỗi bát tám viên hai mươi một bát ,đếm cũng không cần đếm không khỏi cảm thấy thú vị , không khỏi đếm thử thấy hắn mỗi lần đều đúng số lượng .

Chủ quán cười tủm tỉm động tác càng lúc càng nhanh ,chính là chưa từng đếm qua ,làm cho Liễu Thanh Đường không nhịn được tán thưởng một câu .

” Lão bán hàng đã được mấy chục năm ,nhắm mắt lại đều cảm giác được trong muôi có bao nhiêu cái .”

Hắn nói xong đưa cho hai người Liễu Thanh Đường mỗi bát nhiều hơn một viên .

Chờ hắn chuẩn bị xong hai chén trôi nước ,Liễu Thanh Đường trực tiếp đưa hắn một chút bạc để Tần Thúc bưng bát đi qua chỗ khác ngồi .Nàng cũng không đi xa ,ngay bên cạnh quán có một khoảng cỏ yên tĩnh nàng liền ngồi xuống đó .

Hộ vệ đi phía sau không có sự phân phó của nàng sẽ không tiến lên quấy rầy ,không xa không gần đi theo .Nàng ngồi chỗ này cũng có thể để bọn họ vừa vặn ở trong quán ăn bát trôi nước cho ấm bụng .

Nước sông từ hướng đông chảy tới chảy về địa phương không nhìn thấy .Hai người ngồi ở trên bờ sông tuy rằng bên này không có đèn lồng ,nhưng đã có ánh trăng ôn nhu .Năm nay vốn là một năm đầu tiên ánh trăng tròn ,giờ phút này trên đầu một vòng minh nguyệt phát ra hàng ngàn mũi sáng lấp lánh ,trên sông lấp lánh một mảng sáng lung linh .

Ngắm trăng một lát ,cảm thấy bát trôi nước thoáng lạnh ,Liễu Thanh Đường bưng bát lên tròn một viên .Nhưng cần một ngụm liền nói .

” Như thế nào cái đầu tiên lại là vùng tròn đường chứ .”

Trong nồi có rất nhiều viên trôi xen lẫn nấu cùng nhau ,chủ quán không biết trong chén có những viên nào ,khách nhân cũng không biết tiếp theo mình ăn sẽ là vị gì .Liễu Thanh Đường vai nằm không ăn ,không nghĩ tới cái thứ nhất mình ăn lại là cái mình không thích nhất vùng tròn đường ,không khỏi có chút không vui .

Nhìn nhìn Tần Thúc bên cạnh ,hắn cũng cần một ngụm trên thìa còn lại một nửa chính là bơ trộn lạc có chút hương hoa thơm ngát .Liễu Thanh Đường bỗng nhiên thản nhiên nghiêng người cúi đầu ăn nốt một nửa trên thìa ,sau đó đem thìa của mình có viên vùng tròn đường nhét vào miệng Tần Thúc bởi vì kinh ngạc mà hơi hơi hé miệng .

” Ta cùng người đối ,ta không thích ăn vùng tròn đường .”

Liễu Thanh Đường thật ra cảm thấy mình cùng Tần Thúc ăn chung trôi nước không có cái gì không đúng ,thấy Tần Thúc đã ăn vùng tròn đường liền rút thìa về mức một viên khác .

” Như thế nào lại là vùng tròn đường !”

Liễu Thanh Đường trừng mắt nhìn chỗ cần chảy ra chút vùng đen liền giơ tới bên môi Tần Thúc .

Tần Thúc ngoan ngoãn ăn ,cúi đầu đem thìa xắn ra một miếng nhỏ ,sau đó đem bơ lạc đều cho sang bát Liễu Thanh Đường .

” Còn có mút táo ta cũng muốn a ~ ”

Liễu Thanh Đường miệng cắn bánh trôi hướng Tần Thúc mơ hồ không rõ âm thanh .Tần Thúc không nói hai lời đem mút táo đưa sang bát nàng .Nhìn lại bát hắn chỉ còn lại một ít bánh trôi .Liễu Thanh Đường nhìn trong bát mình rất nhiều bánh trôi ,lại chọn trở về cho hắn một ít nói .

” Người cũng ăn nhiều một chút ,người xem người bằng tuổi ta ,mà lại thấp hơn ta nửa cái đầu .”

Lại nói đến vấn đề đau đầu ,động tác múc bánh trôi của Tần Thúc dừng lại ,nhìn qua có chút chần chờ nói .

” Ta so với tiểu thư nhỏ hơn hai tuổi .”

35. Chương 35

Liễu Thanh Đường vừa múc ba viên trôi nước về bát liền sánh ra ngoài một ít .

” Người nhỏ hơn ta 2 tuổi ?!”

Liễu Thanh Đường mở to hai mắt nhìn bộ dáng không thể tin tưởng ,Tần Thúc nhìn xem cũng không biết chính mình hiện tại nên gạt đầu hay lắc đầu .

không đợi Tần Thúc nghĩ đến chính mình phải trả lời như nào ,Liễu Thanh Đường liền cúi đầu ,múc trôi nước nhét vào miệng cảm giận ăn ,nhất thời mắc nghẹn ở cổ .

Nàng vẫn nghĩ tuổi của Tần Thúc cùng nàng bằng nhau ,bởi vì kiếp trước có một lần nàng ngẫu nhiên hỏi mama tuổi của Tần Thúc .Nàng khi đó chỉ thuận miệng hỏi cũng sẽ không cố ý đi gặp Tần Thúc để chứng thực ,lại nhìn nhìn mặt hắn bộ dáng cùng nàng không sai biệt lắm ,vẫn nghĩ đúng là như vậy ,không nghĩ tới hắn thế nhưng lại nhỏ hơn nàng hai tuổi?!

Hoặc là nói hiện tại dựa theo tâm lý của kiếp trước cũng không chỉ nhỏ hơn hai tuổi .Nhất thời suy nghĩ như vậy Liễu Thanh Đường lại càng thấy không vui .

Nhìn trôi nước trong bát ,Liễu Thanh Đường chợt cảm thấy không còn hứng thú ,thấy Tần Thúc đang không biết làm sao nhìn nàng cầm chén nhét vào tay hắn nói .

” Người đều ăn hết đi .”

” Dạ ,tiểu thư .”

Tần Thúc lên bưng bát trôi nước lên ăn ,một bên vụng trộm nhìn người bên cạnh sinh hồn dỗi .hắn phát hiện tựa hồ Thái Hậu nương nương mất hứng,nhưng là hắn không thể nói gì thêm....Chẳng lẽ Thái Hậu nương nương không thích hắn ít tuổi hơn nàng? Tần Thúc có chút hối hận vừa rồi nói câu kia ,nhưng lời đã nói lại không thể thu hồi .Vì thế hắn lại cảm thấy hắn không nên ở trước mặt Thái Hậu nương nương nói ra những lời bất đắc dĩ .

Tần Thúc nghĩ nghĩ ,bất quá chỉ có tuổi là có chút bất đồng thôi ,Thái Hậu nương nương sẽ không quá để ý chuyện này .Nhưng là hiển nhiên hắn không biết ở trong tình ái nữ nhân đều dễ dàng suy nghĩ miên man ,Liễu Thanh Đường chợt biểu hiện cường đại trở lại ,dù sao hắn cũng là người nàng thương vẫn đối đãi với hắn như tình lang .

Thấy Tần Thúc đã ăn xong Liễu Thanh Đường đứng lên vỗ vỗ váy nói .

” đi ,đi đoán đồ đèn .”

Nương nương còn có hứng trí đoán đồ đèn ,hắn là không có chuyện đi ? Tần Thúc nghĩ vậy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm ,chạy nhanh đuổi theo nàng .

Địa phương đoán đồ đèn có rất nhiều ,nhất là ở trước cửa quan phủ có một khoảng trống thật to ở bên trên treo vô số đèn lồng tất cả đều có thể đoán .Khi có người đoán đúng người canh giữ nơi đó sẽ đi lấy đèn lồng .

Nhị là một vài cửa hàng xiêm áo liên hợp thành một dãy đèn lồng ,đoán trúng có thể nhận đèn còn có thể đạt được phần thưởng của chủ quán ,bất quá mỗi cửa hàng chỉ cho đoán ba lượt .

Tam là một ít người trông coi đèn lồng ở chợ ,giao nộp chút tiền có thể đi vào giải đồ ,đèn lồng ở đây tinh xảo hơn một chút ở nơi đó đoán trúng là có bao nhiêu đèn lồng để chọn .

Đương nhiên mặt khác còn có một ít văn nhân nhà sĩ ở vườn hoa nhà mình làm lễ đèn lồng ở cửa thi vẽ tranh chiếm được cảm tình của chủ nhân mới có thể đi vào .

Còn có một vài vị quan văn ở phủ riêng treo đèn lồng trước cửa dựa theo tài năng trình độ của bản thân đến tranh tài ,có người có thể đc mấy lượng đến mấy chục thậm chí mấy trăm bạc .

Tần Thúc vốn tưởng rằng Thái Hậu nương nương chỉ biết đi về ba loại hội đèn lồng ở chợ hoa , dù sao hai loại sau rất dễ dàng làm bại lộ thân phận của nàng ,nhưng không nghĩ tới nàng trực tiếp lôi kéo gấn đi đến cửa nhà thượng thư .

Nơi đó đã vây quanh rất nhiều người ,phần lớn là người mặc áo dài đọc sách ,đều đang phía trước trên bàn có một vài người đứng mua bút ,sau đó châu đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận cái gì .Thượng thư Ngô Lân Ngôn hơn bốn mươi tuổi râu nuôi dài nhìn qua có phần tao nhã ở phía trước cái bàn đi tới đi lui ,trên mặt thỉnh thoảng lộ ra nét vừa lòng tán thưởng .

Liễu Thanh Đường một thân tiêu sái tự nhiên đi qua ,Tần Thúc tuy rằng trong lòng có chút nghi hoặc lo lắng ,nhưng trên mặt không nhìn ra biểu hiện gì ,từng bước đi theo bên cạnh Liễu Thanh Đường .Mặc kệ Thái Hậu nương nương làm cái gì ,nhất định có lý do của nàng ,hắn không quan tâm đúng sai ,chỉ cần đi theo bên người nàng .

trên bàn có ba chỗ trống ,Liễu Thanh Đường đi đến ở sau bàn đứng lấy tờ giấy cuối cùng ,Tần Thúc hiểu ý vì nàng mài mực .Chung quanh khách nhân vây xem thấy có nữ tử tiến lên nhất thời ồ lên ,dù sao dưới loại tình huống này nếu không phải thực sự có thực lực ,nam tử không có mấy người dám đi lên ,nữ tử lại phi thường hiếm thấy .

Bất quá cũng may Nam Triều từ khi mới khai quốc đã có rất nhiều nữ văn sĩ không thua kém nam tử ,đại bộ phận văn nhân không lộ ra thần sắc khinh thường ,ngược lại có vài phần mong chờ .Chính bởi vì nhìn

qua là nữ tử chưa gả ,dù có không tốt cũng có thể nhìn gần một chút ,liền thỉnh thoảng hướng bên kia liếc mắt một cái .

Ngô Lân Ngôn đương nhiên cũng chú ý tới nữ tử bỗng nhiên xuất hiện ,thấy nàng cúi đầu vẽ tranh hẩn tò mò sờ sờ râu đi qua ,chuẩn bị nhìn kỹ xem vẽ cái gì .Ai biết vừa vặn đi đến gần nhìn nàng ngẩng đầu ,khuôn mặt kia quen thuộc tới mức hẩn thiếu chút nữa giật đứt râu chính mình .

Thái Hậu nương nương ra cung về nhà thăm viếng thần sắc kiều ngạo tự nhiên hẩn cũng nhìn thấy ,nhưng là Thái Hậu nương nương không ở Liễu gia như thế nào cải trang đến nơi này .

Ngô Lân Ngôn nhìn cách đó không xa hộ vệ mặc thường phục ,lại nhìn đến người mài mực là người mấy ngày nay Thái Hậu mang theo bên người vào triều vị Tần công công ,thế này mới hoàn toàn tin tưởng người trước mặt thoát nhìn giống nữ nhi nhà hẩn ,không khác biệt lắm là một đại cô nương đúng là vị kia trên triều thay đổi như chong chóng ,một tay che trời Thái Hậu nương nương ,nhất thời trong lòng âm thầm kêu khổ .

Làm quan hai mươi mấy năm tự nhiên nhìn ra được Thái Hậu nương nương không muốn tại thời điểm này tiết lộ thân phận ,bởi vậy Ngô Lân Ngôn bình tĩnh đi đến gần làm bộ như xem tranh nhỏ giọng nói .

” Vi thần thỉnh an nương nương ,chạm trễ tiếp đón thỉnh nương nương thứ tội .”

Liễu Thanh Đường cười khê lắc đầu ý bảo không sao ,dưới bàn tay nàng nét vẽ về đêm nguyên tiêu không ngừng hiện ra bức tranh hội đèn lồng .Dù bởi vì Thái Hậu nương nương đột nhiên giá lâm trong lòng Ngô Lân Ngôn có chút run sợ , nhìn bức tranh dần dần thành hình cũng không khỏi cười cười gật đầu tán dương .Liễu Thanh Đường hoàn thành nét vẽ cuối cùng nhắc bút nghĩ nghĩ lại ở bên cạnh viết xuống một câu .

” Đông phong đêm phóng hoa ngàn thụ ,càng thổi lạnh tinh như mưa .”

Cuối cùng Liễu Thanh Đường cầm tiền thưởng cao nhất mấy trăm lượng bạc ,còn có đèn lồng tinh xảo nhất rời đi ,Ngô Lân Ngôn còn đang cầm bức tranh tự cân nhắc thiệt hơn .Thái Hậu nương nương đến tột cùng tới để làm gì ,chẳng lẽ vì mấy trăm lượng bạc? Nhưng là bức vẽ này của Thái Hậu nương nương tuyệt đối không chỉ mấy trăm lượng bạc ,hơn nữa Thái Hậu nương nương hẩn không thiếu bạc .Nghĩ mãi không ra Ngô Lân Ngôn cầm bức họa đi vào trong phủ ,mặc kệ thế nào tranh này trước cứ thu vào đã giá rất đắt đó a ~ .

” Tiểu thư hôm nay nhiều người nhìn thấy thời điểm người vẽ bức tranh kia ,nếu ngày khác Ngô thượng thư đem họa ra khoe nói là của Thái Hậu nương nương ,bị người có tâm liên tưởng đến ngày hôm nay ,chỉ sợ không ổn .”

Tần Thúc đi theo Liễu Thanh Đường rời đi nhìn đến Ngô thượng thư đang cầm bức họa kia ,vẫn là nhịn không được lên tiếng nói .

Liễu Thanh Đường nghe được Tần Thúc quanh co lòng vòng muốn đem bức họa cầm về ,trong lòng thoáng hết giận .Nàng đã sớm phát hiện Tần Thúc nhìn bức họa kia mắt chớp cũng không thèm chớp có thể thấy được rất yêu thích .Nhưng là hẩn càng yêu thích nàng càng không muốn cho hẩn .Kỳ thật chỉ cần nàng mở miệng Ngô thượng thư tuyệt đối không nói hai lời đem họa trả về ,nhưng nàng xem thấy ánh mắt không buông tha của Tần Thúc liền hào phóng đem bức tranh cho Ngô thượng thư .

Nếu là ngày thường Tần Thúc muốn nàng sẽ vẽ cho hẩn nhưng hôm nay nàng còn tức giận ,hay là Tần Thúc không nhìn thấy ? Ánh mắt đều đã dồn vào tranh vẽ rồi đi .Liễu Thanh Đường xoay mặt nhìn Tần Thúc ,thấy hẩn tựa hồ thật sự không phát hiện nàng còn đang tức giận ,vẫn đang luyến tiếc bức tranh kia ,nhất thời cảm thấy như đánh vào không khí buồn bực nói .

” Ngô Lân Ngôn thật sự thông minh ,sẽ không làm loại sự tình này .”

Có thể ở phe trung lập giữa nàng và hai vị thủ phụ hẩn tự nhiên có chỗ hơn người .Nếu có thể mượn sức người này ,không lâu về sau chính là trợ lực đắc thủ .

Nàng không phải tâm huyết dâng trào tự nhiên tặng tranh mà là đã sớm có kế hoạch .Ngô Lân Ngôn bây giờ còn là trung lập nhưng không quá bao lâu sẽ bị mượn sức nhập vào Vương thủ phụ cùng Phùng thủ phụ bởi vì nữ nhi hẩn gả cho nhi tử của Vương thủ phụ .Mà Ngô Lân Ngôn này bình sinh để ý nhất là tranh

về cùng nữ nhi .Nếu hiện tại hần còn chưa bị mượn sức qua ,nàng đương nhiên sẽ nghĩ cách tặng tranh cho hần .

Mặt khác còn có nguyên nhân quan trọng hơn ,chính là Ngụy Chính .Ngụy Chính là con của tướng lãnh dưới trướng phụ thân nàng bị mồ côi từ nhỏ ,bọn họ trước đây cùng từng ở chung một chỗ chơi đùa ,giao tình rất tốt .Sau khi lớn lên phụ thân còn từng nghĩ tới gả nàng cho Ngụy Chính chẳng qua bọn họ hai người đều không có ý tứ này ,phụ thân cũng không nghĩ sớm vậy bảo nàng xuất giá , sau đó nàng lại vào cung , việc này càng không thể .

Sau khi lên làm Thái Hậu Ngụy Chính là phụ tá đắc lực của nàng ,thay nàng làm rất nhiều công việc .Kiếp trước thăng đến vài năm sau Liễu Thanh Đường mới biết Ngụy Chính từng cùng nữ nhi Ngô thượng thư lưỡng tình tương duyệt ,nhưng là nam nhân nhà Vương thủ phụ phá hỏng danh tiết Ngô tiểu thư ,khiến cho Ngô tiểu thư gả cho hần ,vài năm sau liền hương tiêu ngọc vẫn .

Sau khi Ngô tiểu thư chết ,Ngụy Chính tinh thần sa sút hồi lâu bị Vương thủ phụ cài đặt bẫy ngoài ý muốn mà chết .Nếu không phải Ngụy Chính đã chết ,nàng về sau cũng không dễ dàng bị giam lỏng trong cung chờ chết ,dù sao Ngụy Chính nắm trong tay một nửa binh quyền của phụ thân , mà hần so với phụ thân không có nhiều bản khoản lo lắng ,làm việc càng thêm tiện .Sau khi Ngụy Chính nghe lời nàng trao một nửa binh quyền cho hoàng đế cháu ngoại trai ,bọn họ không còn lo lắng nữa gì đối với Liễu gia nữa .

Nghĩ đến đây Liễu Thanh Đường liền cảm thấy trong lồng ngực áy náy cùng lửa giận đồng thời bốc lên ,miễn cưỡng áp chế cảm xúc nàng bắt đầu tính toán khi nào thì làm cho Ngụy Chính cùng Ngô tiểu thư hứa hôn .Nàng nhớ rõ Ngụy Chính nói lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở một năm hồi đèn lông , như vậy nàng chỉ có thể trở về suy nghĩ trước .

Nếu nói kiếp trước nàng không hiểu được Ngụy Chính luôn luôn kiên cường tự lập vì cái gì chỉ vì Ngô tiểu thư mà không gượng dậy nổi .không rõ phụ thân một lời nói đáng giá ngàn vàng vì sao cứ nghĩ đến mẫu thân thì lập tức thần sắc nhu hòa , người ổn trọng như vậy mỗi đêm nguyên tiêu ngày giỗ mẫu thân đều không thừa nhận được sự thật đem chính mình nhốt vào thứ phòng .hiện tại bởi vì có Tần Thúc nàng hiểu được .

Nếu có một ngày Tần Thúc chết đi ,chỉ sợ nàng

Liễu Thanh Đường nghĩ liền mềm lòng ,cảm thấy hiện tại mình tức giận thực có chút cố tình gây sự ,bỗng nhiên lại nghe Tần Thúc nói .

” Tiểu thư bức tranh kia tốt như vậy ,không bằng cầm về bồi thường bức tranh ở thư phòng?”

Tần Thúc làm sao vẫn còn nghĩ đến bức họa kia , ngọn lửa nàng vừa vất vả dập tắt lại bùng bùng bốc cháy .Nàng ở đây suy nghĩ về hần Tần Thúc thế nhưng lại suy nghĩ bức tranh kia ,làm tốt lắm ,muốn về cái gì mà lại không có chữ ,nhưng người này ngay cả nàng đang tức giận cũng không nhận ra .

Liễu Thanh Đường rốt cuộc hạ quyết tâm cố tình gây sự .Nắm tay hần hùng hổ hướng về cửa hàng có treo hoa đăng ở trên phố đi hần .Đến cửa hàng thứ nhất ,Liễu Thanh Đường dừng lại hướng Tần Thúc nói .

” Tần Thúc ,ngươi tới đoán câu đố đi .”

Tần Thúc chỉ có thể tiếc nuối buông tha ý niệm bức họa kia trong đầu ,theo lời tiến lên xem câu đố ,thoảng nghĩ nghĩ hần mới chuẩn bị nói ra đáp án ,chợt nghe Thái Hậu nương nương bên cạnh há mồm nói .

” Đáp án là Thủy .”

” Vị cô nương này đoán đúng rồi .” Lão bản nhìn tờ giấy trong tay mình viết đáp án gật gật đầu lại nói

” Có muốn đoán tiếp không?”

Liễu Thanh Đường nhéo tay Tần Thúc .

” Tần Thúc tiếp theo ngươi đoán .”

Chẳng lẽ Thái Hậu nương nương cảm thấy hần vừa rồi đoán quá chậm cho nên mới tự mình nói đáp án? .Tần Thúc nhìn đến câu đố thứ hai ,nhưng là hần mới há mồm chuẩn bị nói đáp án chợt nghe Thái Hậu nương nương trước hần một bước nói .

” Đáp án là chữ Hâm .” Vì thế lời hân chuẩn bị nói liền nghẹn lại trong cổ họng .

” Vị cô nương này rất trí tuệ ,lại đoán đúng rồi ,một cửa hàng có thể đoán ba lượt ,cô nương còn muốn đoán?”

Lão bản cười tùm tùm gỡ hạ hai đèn lồng xuống .Liễu Thanh Đường trên mặt mang nét cười đôi mắt tà tà liếc về phía Tần Thúc.

” Người đoán đi a ~”

Tần Thúc giơ tay cầm câu đố thứ ba ,lần này câu đố có vẻ khó hân suy tư lâu một chút .một bên hân nhìn trộm Thái Hậu nương nương bên cạnh ,nàng giống như chuyên chú nhìn đèn lồng ,nhìn cũng chưa nhìn hân .Chờ Tần Thúc rút cuộc nghĩ đến đáp án ,miệng hé ra chợt nghe Thái Hậu nương nương từ từ phun ra một câu .

” Đáp án là Mẫu Đơn .”

” Chúc mừng cô nương ,lại trả lời đúng rồi ~”

Lão bản lại gỡ nốt cái đèn lồng thứ ba đưa cho Liễu Thanh Đường . Tần Thúc ngậm miệng lại tiếp nhận đèn lồng ,muốn nói lại thôi nhìn Liễu Thanh Đường .

Liễu Thanh Đường tự cho rằng không nhìn thấy đi đến cửa hàng tiếp theo .Sau đó tại đây sự tình đồng dạng lặp lại .

” Tần Thúc cho người đoán đồ đen , xem ta làm cái gì ?”

Liễu Thanh Đường nói xong không chút để ý lấy tay chỉ hoa đăng phía dưới .Tần Thúc đánh phải chuyển qua xem đồ đèn ,xem trong chốc lát sau nói .

” Đáp án”

” Là Trúc .”

rõ ràng nói hân đoán nhưng mỗi lần hân vừa mở miệng hoặc mới nói được 2 chữ của đáp án ,đã bị Thái Hậu nương nương giành trước đem đáp án nói ra ,làm cho lời nói đến miệng lại nuốt trở về .Lần nào cũng thế Tần Thúc rút cuộc hiểu được cái gì ,thật cẩn thận mở miệng hỏi .

” Tiểu thư ,người tức giận sao ?”

Đến cửa hàng thứ ba ,bị nàng giành nói trước chín lần đáp án ,Tần Thúc hiện tại mới xác định nàng cố tình đem đáp án nói trước mình ,làm cho lời nói vốn đến miệng liền nuốt trở lại .Liễu Thanh Đường thu hồi vẻ mặt thưởng thức đèn tròng mắt liếc hân một cái .

” Người nói đi ?”

Tần Thúc lắc đầu không biết vì nguyên nhân gì Thái Hậu nương nương cùng hân tức giận ,hân nên làm cái gì bây giờ ?

Lão bản phía sau sạp nhìn qua nhìn lại cuối cùng nhịn không được xen mồm hướng Tần Thúc nói .

” Tiểu tử đây là người không đúng ,ngày này như thế nào có thể khiến người trong lòng tức giận ? Người xem nơi này ta có bán trâm cài đầu vòng tay vòng cổ ,người mua cho nàng ,nàng liền không tức giận .Ồi chao cô nương đừng đi , tiểu tử người từ từ ,đại thúc là người từng trải thời điểm các nàng tức giận gào to đưa nàng ra ngoài du ngoạn ,nếu không mua trang sức cho nàng đi nơi này ta có các loại son ,người xem đừng vội đi a ! ”

Liễu Thanh Đường cũng không để ý lão bản nhiệt tình ,bình tĩnh lôi kéo Tần Thúc đi cửa hàng tiếp theo đoán câu đố .

Tần Thúc tự hỏi hồi lâu cũng không biết nên làm như thế nào để nương nương không tức giận ,đành phải theo ý tứ nàng ,cố tình để nàng nói ra đáp án .Kết quả Liễu Thanh Đường lại tự cho là giành trước hai đáp án ,sau lại phát hiện tâm tư cẩn thận của Tần Thúc nhất thời cảm thấy càng bức bách .Nàng vốn là mượn chuyện này xả mợ chút giận ,hiện tại không khác gì đánh vào gối ôm bị bật lại ,cảm thấy càng tức giận .

Muốn hỏi nàng vì cái gì tức giận ,chính nàng cũng không trả lời được , chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu .Người này a chính là không thể nghĩ nhiều , nếu nghĩ nhiều tránh không được sẽ lại lo sợ không đâu .

Nàng cùng Tần Thúc trong lúc này kém không phải hai tuổi cũng không phải mười năm mà là kiếp trước cùng kiếp này .Nàng bỏ lỡ rất nhiều năm ,nàng còn từng cô phụ hắn ,không thương hắn ,thời điểm nàng để ý đến hắn đó là lúc Tần Thúc vì hắn mà chết , thời điểm đó nàng liền yêu thầm người này ,trong lòng nhất thời tràn ngập áy náy cùng trĩu mến .

Cái loại khó chịu này tựa như chính mình từng có một khối ngọc đẹp ,nhưng nàng lại không biết nghĩ chỉ là tảng đá bình thường , để ở trong sân không có việc gì còn muốn dẫm chân lên .Sau đó có một ngày ngọc bị đập vỡ nàng mới biết đó là khối ngọc đẹp ,đem mảnh nhỏ gắn trở về ,nàng cũng không dám dùng sức vừa hồi hận lại vui sướng , cảm giác loạn thất bát tao ,chính là trăm loại tư vị trong lòng .

Còn có cảm giác có phải chính mình trâu già gặm cỏ non .Dù sao cô nương mười tám tuổi không muốn đề cập đến chuyện tuổi tác , nhỏ hai tuổi liền nhỏ hai tuổi ,Tần Thúc người này còn cố ý lấy ra nói ,quả thực hết hy vọng mà .

rõ ràng kiếp trước hắn đối nhân xử thế làm việc đều so với người khác lâu dài hơn ,ánh mắt nhìn người nào nên dùng thái độ nào để làm việc .Nịnh hót đến nỗi làm cho người ta thụ sủng nhược kinh , giáo huấn hạ nhân chẳng có khi nào nói được hai câu tốt lành ,trào phúng đến nỗi người ta chỉ ước gì có cái động để chui vào .Nhưng là thời điểm gặp nàng lại tựa như cái hũ nút giống như điều gì cũng không nói ,cúi đầu đứng ở nơi đó có thể so sánh với tảng đá bên cạnh .Thấy hắn dùng thái độ đó che dấu tình cảm nàng hiểu lắm hắn chẳng lẽ không phải bình thường sao?.

Kiếp trước thời điểm Tần Thúc ở trước mặt nàng giống như con giun trong bụng , tâm tình nàng tốt hay xấu hắn đều nắm giữ toàn bộ .hiện tại đâu ???Ở trước mặt nàng ngây ngốc hồ đồ .Trước kia Liễu Thanh Đường còn không tin thích một người có thể biến ngốc ,hiện tại nàng liền tin ,Tần Thúc không phải là ví dụ rõ ràng sao .

hắn quả thực cực ngốc ,cực ngốc !!!! Nàng thừa nhận mình tức giận , hắn còn đứng ngây ở đó không biết nên làm cái gì bây giờ ,loại thời điểm này mặc kệ vì cái gì nàng tức giận ,lời hay còn không biết đường nói sao? Nàng tức giận lâu như vậy tốt xấu cùng đưa nàng cái bậc thang để xuống , thế nhưng cứ như vậy đi theo nàng đoán câu đố một câu cũng không nói .

Kiếp trước vài chục năm không dám nói qua yêu Thái Hậu nương nương ,cuối cùng khi cảm nhận được loại tâm tình yêu thích này liền lo được lo mất , biến đổi thất thường vui buồn không rõ tư vị .Trước đó vài ngày Tần Thúc ở trước mặt nàng bất an cẩn thận Liễu Thanh Đường nhất thời có cảm giác phong thủy thay phiên luân chuyển thương cảm .

Tần Thúc trong lòng cũng sốt ruột hắn suy nghĩ thật lâu mới đại khái đoán được mấu chốt Thái Hậu nương nương tức giận là bắt đầu từ câu nói kia , so với nương nương nhỏ hơn hai tuổi .Nghĩ vậy giờ hắn vẫn không biết nên nói như thế nào làm cho Thái Hậu nương nương nguôi giận .

” Kỳ thật , kỳ thật tiểu thư hôm nay thoát nhìn như tiểu cô nương mười sáu tuổi .”

Mất thấy nàng càng lúc càng tức giận Tần Thúc một đường suy nghĩ ,ngheh hồi lâu mới ngheh ra được một câu như vậy .nói xong còn ngẩng mặt nhìn người trước mắt ,sợ chính mình nói sai khiến nàng càng thêm tức giận .Vốn hôm nay nương nương vẫn là thực vui vẻ , nếu không bởi vì hắn nói không suy nghĩ liền sẽ không như vậy giờ ,Tần Thúc nghĩ liền muốn cho chính mình hai cái tát .

” Suy nghĩ nửa ngày mới được một câu , người nghĩ rằng ta chỉ đơn giản như vậy liền nguôi giận sao?”

Liễu Thanh Đường ngoài miệng tuy nói vậy ,nhưng trên mặt đã không nhịn được nở một nụ cười , thấp phàn là bộ dáng khẩu thị tâm phi .Chính nàng cũng phát hiện điểm này , vội vàng quay đầu đi làm bộ dáng nhìn đèn lồng xung quanh .

một lát sau nàng quay lại ,khôi phục bộ dáng thường ngày khoát tay đối với Tần Thúc nói .

” Quên đi ,không tức giận với người nữa ,chúng ta đi thôi .”

” Tiểu thư không tiếp tục đoán câu đố sao ?”

Tần Thúc thấy nàng hương chợ hoa bên ngoài đi nhất thời liền cầm theo đồng lớn đèn lồng ở phía sau nhìn nàng hỏi .

” Ta đoán lấy xuống người cầm được hết sao?”

Liễu Thanh Đường giơ tay về phía hắn .

” Đưa ta mấy cái đèn lồng .”

Tần Thúc không nghe lời nàng , chỉ đưa nàng cái đèn lồng tinh xảo nhất ,còn lại mười cái đều tự mình cầm , nhìn qua tựa như cái đèn lồng di động .Cam đoan một bên đèn đuốc đã tắt không ngã còn muốn đề phòng một bên lửa đốt cháy tầng giấy .Tần Thúc phải thật cẩn thận .Liễu Thanh Đường nhìn liền hỏi hận chính mình sao lại đoán nhiều đèn lồng như vậy .Khả năng nàng muốn giúp Tần Thúc nhưng hắn thế nào cũng không chịu nói là quá nặng .

Mấy cái đèn lồng thôi mà làm sao có thể nặng , Liễu Thanh Đường nghĩ như vậy nhưng thấy ánh mắt kiên trì của Tần Thúc liền bại trận ,có đôi khi nàng đánh không lại sự quật cường của Tần Thúc .Nhưng vừa đi bên cạnh ,hắn vậy mà còn thật sự che chở nàng không cho đụng chạm đèn lồng .Liễu Thanh Đường trong lòng lại cảm thấy uất ức .Nhiều người đều đem nàng thành Thái Hậu nương nương không gì không làm được , chỉ có trong mắt Tần Thúc nàng còn yếu ớt hơn cả mấy cái đèn lồng .

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy chính mình vừa rồi vì tuổi tác mà tức giận thật không có ý tứ , nhỏ hơn hai tuổi thì nhỏ hơn hai tuổi đi .Tỷ tỷ hơn nàng mười tuổi , ca ca hơn nàng năm tuổi , mama cùng Ngụy Chính đều lớn hơn nàng ba tuổi , Tổ Thư Đào Hiệp cũng lớn hơn nàng một tuổi , cứ như vậy Tần Thúc nhỏ hơn nàng hai tuổi cũng tốt , trừ bỏ là người nàng thích còn có thể làm đệ đệ , nàng cũng có thể thử qua cảm giác làm tỷ tỷ là như nào .

Thuyết phục chính mình xong Liễu Thanh Đường thuận miệng hỏi Tần Thúc .

” Người hiện tại mười tám đi ,còn có mấy tháng là đến sinh nhật tuổi mười chín ?”

Trải qua sự việc vừa rồi Tần Thúc thật sự không biết chính mình có nên trả lời Thái Hậu nương nương vấn đề này không.

” Sao không nói lời nào?”

Tần Thúc dù có thế nào cũng sẽ không nói dối nương nương nhà mình , vì thế hắn im lặng trong chốc lát vẫn là theo tình hình thực tế mở miệng nói .

” Là ngày mai”

” Ngày mai ? Sinh nhật của người là ngày mười sáu tháng giêng?”

Liễu Thanh Đường suy nghĩ chốc lát cười nói .

” Nếu ngày mai người mười chín tuổi , kỳ thật cũng chỉ nhỏ hơn ta một tuổi.”

” Ngày mai mới bước sang tuổi mười tám .”

Trước đó không lâu còn nghĩ không muốn để ý tuổi Liễu Thanh Đường không nhận được lại quay sang đâm đấm ngược hai cái .

Sau đó nàng hít thở sâu ,thấy Tần Thúc khẩn trương nhìn nàng chăm chăm ,lại thấy hắn cầm một đồng đèn lồng liền gọi lên nụ cười ôn nhu bất đắc dĩ .

” Ngày mai phải trở về cung sẽ có chút rối ren ,hôm nay liền đưa trước người một lễ vật nhỏ .”

36. Chương 36

Thái Hậu nương nương muốn đưa lễ vật cho hắn ? Tần Thúc trong nháy mắt liền thụ sủng nhược kinh , mười mấy năm qua hắn đều một mình , cho tới bây giờ không có người để ý sinh nhật hắn , lại càng không nói muốn đưa lễ vật cho hắn.

” Ân chính là một lễ vật nho nhỏ thôi .”

Liều Thanh Đường nói xong liền nhìn xung quanh thấy mấy đứa nhỏ đang chơi đùa cách đó không xa ,liền để Tần Thúc chờ ở nơi đó ,chính mình cất bước đi qua .Tần Thúc cầm theo đèn lồng đứng ở tại chỗ ,nhìn Thái Hậu nương nương đứng ở giữa những đứa nhỏ lại giơ tay chỉ chỉ hần , tiếp theo liền dẫn mấy đứa nhỏ theo trở về .

” Tốt lắm ,nói đi .” Liều Thanh Đường vỗ tay về mặt có ý cười nói .

Bọn nhỏ ta nhìn người ,người nhìn ta ,cuối cùng vẫn là một đứa nhỏ thoát nhìn hơi lớn tuổi một chút mở miệng nhìn Tần Thúc lớn tiếng nói .

” Ca ca sinh nhật vui vẻ .”

Tần Thúc sửng sốt còn Liều Thanh Đường gật đầu khen ngợi nói .

” không sai ,không sai ,thanh âm rất to đến đây cho người một cái đèn lồng .”

nói xong nàng rút một cái đèn lồng ở trên tay Tần Thúc đưa cho nam hài kia .Mấy đứa nhỏ còn lại thấy bạn thật sự được nhận đèn lồng ,phía sau dồn lên nói với Tần Thúc sinh nhật vui vẻ .

Tần Thúc bị mấy đứa nhỏ nhiệt tình không tự giác lui từng bước ,mấy đứa nhỏ lúc này đều muốn được đèn lồng ,bình thường biểu tình của hần có thể dọa mấy đứa nhỏ ,nhưng một đứa lấy được chúng nó đâu có sợ vậy quanh xì xèo chúc sinh nhật vui vẻ . Liều Thanh Đường thấy Tần Thúc đối với mấy đứa nhỏ luống cuống chân tay ,đứng một bên xem kịch vui ,cảm thấy đủ rồi mới chậm rì rì tiến lên ngăn mấy đứa nhỏ lại .

” Như vậy không được ,lại từng người từng người một lên ,nếu không sẽ không có đèn lồng cho các người .”

Mấy đứa nhỏ nghe Liều Thanh Đường nói xong cuối cùng cũng chịu yên ổn đi xuống ,bắt đầu xếp hàng một đứa một chúc mừng Tần Thúc sinh nhật vui vẻ ,sau đó cao hứng lấy đèn lồng từ tay Liều Thanh Đường .

Chờ Tần Thúc phát đủ mười đèn lồng trong tay đi ,Liều Thanh Đường liền lôi kéo Tần Thúc hướng vào trong chợ đèn lồng bước đi .Vừa bị một đám trẻ con hoạt bát nói sinh nhật vui vẻ Tần Thúc còn chưa biết phản ứng thế nào ,liền nhìn thấy Thái Hậu nương nương lại bắt đầu đoán câu đố .

Lần này nàng không cố ý xấu kêu hần đoán mà tự mình đoán luôn .Nàng đoán rất nhanh ,cơ hồ chỉ nhìn lướt qua là có thể nói đáp án , cùng với bộ dáng nửa ngày suy nghĩ vừa nãy khác hoàn toàn cũng thu hút ánh nhìn của nhiều người .

một đường đi một đường đoán ,cơ hồ Liều Thanh Đường không dừng lại .Rất nhanh trên tay Tần Thúc lại đầy đèn lồng ,trên tay Liều Thanh Đường cũng cầm đầy đèn lồng ,cho đến khi hai người đều không cầm được nữa ,Liều Thanh Đường mới dừng lại ,ngay tại ven đường tùy tiện ngăn cản một đôi tình nhân đi ngang qua , chỉ chỉ về phía Tần Thúc nói với bọn họ .

” Sắp đến sinh nhật hần , nếu các người nguyện ý nói với hần một câu sinh nhật vui vẻ , ta sẽ đưa các người một cái đèn lồng được không?”

Đôi nam nữ vui vẻ cười cười ,không nói hai lời đối với Tần Thúc chúc sinh nhật vui vẻ .Thời điểm bọn họ cầm đèn lồng rời đi ,Tần Thúc còn nghe nữ tử giọng nói hâm mộ hướng nam tử nói .

” Bọn họ thật ân ái a ~”

Bỗng nhiên Tần Thúc cảm thấy tâm trạng của mình như đang có hàng ngàn vạn đám mây trôi nổi bồng bênh .

” Quấy rầy các vị một chút , sắp đến sinh nhật hần , có thể nói với hần một câu sinh nhật vui vẻ không ? Ta có thể đưa các người đèn lồng .”

Liều Thanh Đường không có chút ý tứ dừng lại ,một người lại một người qua đường túm lấy họ nói như vậy .Rất ít người từ chối ,tại không khí ngày hội này tựa hồ mọi người đều dễ tính hơn .

Đôi vợ chồng nhỏ tuổi , một nhà đi qua ,đôi bạn già đi xem đèn lồng ,những đứa nhỏ ở chợ hoa chạy loạn ,những người ở quán ven đường nam nữ già trẻ đủ loại người ,Liều Thanh Đường chạy khắp nơi trong tay

hết đèn lồng nàng lại đi đoán ,chờ đi đến cuối chợ hoa nàng đã không nhớ rõ chính mình đưa bao nhiêu cái đèn lồng nữa .

Liễu Thanh Đường biết Tần Thúc chưa bao giờ trải qua sinh nhật ,nghĩ ngày hôm nay muốn bù lại mười mấy năm trước của hắn ,mới nhờ người qua đường chúc hắn sinh nhật vui vẻ .Giờ khắc này nàng không còn là vị Thái Hậu tôn quý người người nhìn lên ,mà chỉ là một nữ tử muốn người trong lòng vui vẻ chạy nơi nơi nhờ người khác chúc phúc hắn .

Thời điểm thấy nàng còn muốn chạy đi chợ hoa tiếp Tần Thúc vẫn không lên tiếng chợt kéo tay nàng lại .hắn giữ chặt tay nàng nhẹ giọng nói .

” Tiểu thư đã đủ rồi .”

Liễu Thanh Đường cười cười nắm lại tay Tần Thúc kéo hắn đi đến bờ sông dưới tàng cây liễu rủ ,nàng giro tay sờ mặt hắn .

” Tuy rằng sớm một ngày nhưng mà tạm thời nói trước với ngươi một câu , sinh nhật vui vẻ .”

Cổ họng Tần Thúc trượt lên xuống một chút bỗng nhiên mở miệng nói .

” Tần Thúc , hiện tại có thể hôn tiểu thư một chút không?”

” Phốc .” Ánh mắt Liễu Thanh Đường lấp lánh ,dùng ngữ khí vui vẻ trả lời hắn .

” Có thể a ~”

Vì thế Tần Thúc tràn ngập hạnh phúc vốc dáng gầy gầy cúi đầu chuồn chuồn lướt nước ở trên môi Liễu Thanh Đường hôn một cái .hắn tựa hồ dễ dàng thỏa mãn ,mà ngày hôm nay hạnh phúc quá mãnh liệt hắn cơ hồ có chút không thể thừa nhận .Tần Thúc nghĩ ,trên đời không chừng thật sự có người vì vui vẻ quá mà chết đi .

” Tần Thúc , nói hôn một chút ,ngươi thật đúng là chỉ hôn một chút a .”

Liễu Thanh Đường nhìn Tần Thúc nhẹ nhàng cọ môi nàng một chút mà bộ dáng giống như chiếm được tiện nghi to lớn ,không nhịn được cười nhẹ .Nàng cũng không phải hôn hắn như thế ,như thế nào mỗi lần hắn đều phản ứng đáng yêu như vậy .

” Vậy ta có thể hôn lại một chút?”

Tần Thúc lần đầu tiên đối với Thái Hậu nương nương được một tác lại muốn tiến một thước ,có chút khấn trương chờ câu trả lời của nàng .

” Ta còn chuẩn bị đem chuyện này làm lễ vật thứ hai , nếu là như thế này cũng không thể qua loa được .”

Liễu Thanh Đường nói xong một phen kéo cổ Tần Thúc xuống ,hôn lên môi hắn ôm hắn thật chặt để nụ hôn thêm nồng nhiệt .Hai người đẩy đưa trong chốc lát ,Tần Thúc dần dần bắt đầu chủ động , kéo thắt lưng Liễu Thanh Đường lại gần ôn nhu mà trần trọc hôn nàng .Nụ hôn của Liễu Thanh Đường không câu nệ thích gì làm đấy bất đồng với Tần Thúc hôn khắc chế lại thận trọng ,hơn nữa so với Liễu Thanh Đường ôn nhu rất nhiều ,khiến cho lòng người ngứa ngáy thế nào cũng không thỏa mãn , nhưng là tiến vào trong đó liền đắm chìm không muốn rời xa .Dưới bóng cây vành tai tóc mai chạm vào nhau , đêm khuya trăng sáng cảnh đẹp khiến lòng người chìm đắm .

Thời điểm tách ra Liễu Thanh Đường nhìn thấy trong mắt Tần Thúc thần thái sáng lại , như hai ngọn lửa nhỏ lấp lánh thiêu đốt .

” Nương nương , nô tài Ta yêu Ngươi .”

Sau đó Liễu Thanh Đường nghe thấy Tần Thúc nói như vậy .Đời trước hắn che dấu tình cảm vài chục năm , bây giờ cứ như vậy bày ra trước mặt nàng không chút nào che dấu .Tần Thúc người này tự ti lại cẩn thận ,trước đó vài ngày vẫn lo lắng xem tâm tư nàng , sợ hãi nàng sẽ chán ghét hắn .Nhưng hiện tại ,chỉ vì nàng đối tốt với hắn một chút , liền có thể mở miệng đem bí mật khó nói nhất nói cho nàng .

rõ ràng bây giờ vẫn còn sợ hãi không phải sao ? Liễu Thanh Đường cầm hai tay Tần Thúc có chút run run nhưng mà cười .

” Ai gia chuẩn ,nếu người đã nói như vậy thì vĩnh viễn không được thay đổi .”

” Ý chỉ , người không tiếp?”

Tần Thúc hơi cúi thắt lưng che dấu ánh nước trong mắt nâng bàn tay Liễu Thanh Đường ,đem cái trán nhẹ nhàng để lên trên .

” Dạ , nô tài tuân chỉ .”

Cả đời này của hắn nhất định vì người mà sinh ,vì nàng mà chết . Nếu nói trước kia hắn là cỏ dại ,như vậy vì Thái Hậu nương nương hắn sẽ biến mình thành bụi cây ,cẩn thận sinh trưởng xung quanh khóm hoa ,che chở nàng để nàng nở rộ .

” Hôm nay ,ta còn muốn mang người đi gặp một người .”

Rời xa chợ hoa bỏ lại sau lưng những tiếng cười đùa thét to ,hai người nắm tay đi lên Xuất Vân tự .Xuất Vân tự ở kinh thành không thể coi là chùa có hương khói cường thịnh ,nhưng theo lời phụ thân nàng nói ,mẫu thân nàng lúc còn sống thích nhất đi đến đây dâng hương ,nói là ở kinh thành nơi nơi đều náo nhiệt ,chỉ có Xuất Vân tự phá lệ yên tĩnh thanh nhã làm cho người ta lưu luyến ,cho nên nơi này cũng có bài vị của mẫu thân nàng .

Lúc nàng chưa còn vào cung ,mỗi năm đến nguyên tiêu ,nàng cùng ca ca bọn họ đi ngắm cảnh xong sẽ đến nơi này dâng hương ầu thân . đã nhiều năm trôi qua nơi này cảnh vật vẫn như như trước không sửa chữa .

đi qua một sơn đạo không lâu lắm cây cối xanh um chỉ thấy trước cửa chùa Xuất Vân có hai ngọn đèn đang tỏa ra ánh sáng .Liễu Thanh Đường tiến lên gõ cửa lập tức có tiểu hòa thượng mở một khe nhỏ ở cửa đôi mắt đen nháy nhìn hai người một lượt rồi hỏi .

” Là Liễu thí chủ sao?”

Được câu trả lời khẳng định , tiểu hòa thượng lúc này mới mở rộng cửa ,ngheh đón hai người đi vào . Đem người đi đến một điện nhỏ ở bên sườn hai tay chấp lại cúi đầu niệm một câu a di đà phật liền ly khai .

Liễu Thanh Đường chưa nói đến đây để làm gì Tần Thúc cũng không nói ,thẳng đến khi Liễu Thanh Đường đẩy một cánh cửa vang tiếng chi nha ,hắn nhìn đến bên trong điện có bài vị trên đó viết tên Liễu thị Tô Bạch Yến ,mới ần ần đoán được một ít .

Quả nhiên chợt nghe Thái Hậu nương nương nói .

” Phụ thân ,ca ca còn có Tổ Thư người đã gặp đc hiện tại ta mang người đến ầu thân ta xem .”

Liễu Thanh Đường nói xong cầm que hương bên cạnh châm vào ngọn nến .

” Ta sinh được mấy tháng thì nương nương qua đời ,ta đối với nàng không có chút ấn tượng nhưng là theo phụ thân ca ca tỷ tỷ nói ,ta thường có thể nghe thấy ta cùng nương nương rất giống ,cho nên nàng nhất định cũng sẽ thích người .”

rõ ràng đối mặt chính là một bài vị lạnh như băng ,Tần Thúc cũng không tự giác được cảm thấy thật khẩn trương ,giống như hiện tại hắn là đến để nhạc mẫu xem kỹ .Liễu Thanh Đường vừa thấy hắn như vậy liền nở nụ cười ,lôi kéo hắn quỳ xuống vừa dâng hương vừa dập đầu .

” Nương , người bên cạnh nữ nhi là Tần Thúc ,là người chính bản thân mình tuyển làm phu quân ,mang đến cho ngài nhìn xem .Nữ nhi thích ,nương người cũng sẽ thích đúng hay không ~”

Liễu Thanh Đường nói xong liền nghiêng đầu nhìn Tần Thúc .Tần Thúc liền ắp ứng mở miệng nói .

” Phu nhân...”

Vừa nói hai chữ liền bị Liễu Thanh Đường cấu vào thắt lưng .

” Người gọi nương ta là gì?”

” Nương...”

Xưng hô này cũng không khó như chính mình tưởng tượng ,Tần Thúc hơi dừng một chút liền nói tiếp .

” Ta là Tần Thúc ngày sau ta nhất định sẽ hảo hảo đối xử với nương nương....”

Chưa nói xong hần lại bị Liễu Thanh Đường câu một chút thất lựng. Tần Thúc lại lập tức sửa miệng .

” Hảo hảo đối tốt với.....Thanh Đường .”

nói xong một bộ dáng làm sai nhìn sang Liễu Thanh Đường .Liễu Thanh Đường không nói hai lời câu nhẹ thất lựng hần một chút .

” thật khờ!”

Cho đến tận lúc bọn họ trở về Liễu phủ ,Tần Thúc rửa mặt thật tốt nằm ở trên giường vẫn còn suy nghĩ đến khi đó Thái Hậu nương nương bắt đắ dĩ lại nhu hòa cười ,thật động lòng làm cho người ta cam tâm tình nguyện say mê trong đó không muốn tỉnh lại .

Đây là đêm nguyên tiêu tốt nhất ,không phải nói là ngày tốt nhất đời này .Liền cảm thấy cảnh trong mơ cũng không tốt đẹp như thế .

Mặc kệ nhắm mắt hay mở mắt Tần Thúc phát hiện đều là thân ảnh Thái Hậu nương nương trước mắt .Mỉm cười ,buồn bực ,vui ,trầm tĩnh ,mỗi một biểu hiện đều hiện ra trước mặt hần .Khi xem kỳ lân biểu diễn trên mặt lấp lánh ánh cười ,khi ăn bánh trôi nước bộ dáng mi mắt hơi rung rung , đối với miếng bánh trôi ở trong thìa phồng má thổi phù phù ,thật đáng yêu ,khi đứng ở bên đường chặn người qua lại để hướng về hần nói sinh nhật vui vẻ ,dưới tàng cây nghe hần nói câu kia ,không hề vướng mắt lại tiêu sái thật sự nói năng chuẩn cho hần yêu....

Tần Thúc đưa tay gác lên trán khước miệng hơi nâng lên ,cứ như vậy ở trong bóng đêm tưởng niệm lại bóng dáng người mới tách ra không lâu , làm sao cũng không nguyện đi vào giấc ngủ .

không biết qua bao lâu trên cửa sổ vang lên tiếng gõ ,Tần Thúc trên giường cả kinh ,còn chưa lên tiếng chợt nghe bên ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm Thái Hậu nương nương .

” Tần Thúc ,người đã ngủ chưa?”

Nương nương lúc này còn chưa ngủ? Tần Thúc vội vàng xuống giường đi mở cửa sổ ,bởi vì quá mức vội vàng liền đụng vào cạnh bàn ,đau thét lớn một tiếng lại vội vàng nén lại .

hần đẩy cửa sổ ra ,nhìn thấy Thái Hậu nương nương quả nhiên đứng bên ngoài ,nàng vẫn đang mặc quần áo hôm nay đi chơi hội đèn lồng ,trên tay bưng một cái khay ,trên mặt có một cái chén có sợi mỳ dài còn có hộp gỗ dài bên cạnh.

Thấy hần mở cửa sổ liền đem khay đưa tới ngữ khí có chút nhanh nói .

” Đây là mỳ trường thọ là.....là ta sai đầu bếp nữ trong phủ làm ,cho người ăn khuya .Bên trong hộp gỗ là lễ vật ta tặng sinh nhật người ,người nghỉ ngơi đi ta đi trước .”

Nàng nói rõ mục đích bản thân xong liền vội vàng vàng bỏ đi ,cũng không chờ Tần Thúc lên tiếng ,loáng một cái liền biến mất trong đêm .Tần Thúc bưng khay nhìn hơi nhòai người ra cửa sổ ,chỉ nhìn thấy một góc vạt áo của nàng ẩn hiện ở hành lang , giống như con bướm bay lượn trong đêm.

Ở cửa sổ đứng một lát thấy có chút lạnh cúi đầu Tần Thúc mới phát hiện bản thân mình vừa rồi nóng vội ,quên không đi giày .Tần Thúc đóng lại cửa sổ ngồi trước bàn nhìn nhìn cái bát mỳ trường thọ còn tỏa nhiệt ,hần mở hộp gỗ trước .Bên trong là một quyển trục ,Tần Thúc cầm lấy chậm rãi mở ra ,bức ảnh chợ hoa đèn lồng liền đập vào mắt .

Chỉ cần ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bức họa Tần Thúc liền rõ ràng đây là vẽ tối nay hần cùng Thái Hậu nương nương xuống chợ đêm . Sạp bánh trôi ,hàng người nói dài không dứt xem biểu diễn ,ánh trăng im lặng bên bờ sông liễu rủ ,ở bên trong bức họa ,phồn hoa nhưng trong trẻo ,lạnh lùng ,huyền ảo cùng yên tĩnh ,ở bên trong bức vẽ hài hòa quyện vào nhau .

Ở một góc còn vẽ một nữ tử đáng đoán chữ dẫn theo một nam tử tay cầm rất nhiều đèn lồng ,tuy rằng chỉ là một hình vẽ đơn giản nhưng Tần Thúc biết rõ ràng đó là Thái Hậu nương nương cùng hần .

Tần Thúc vươn tay sờ nhẹ vào thân ảnh nữ tử trong tranh ,tựa hồ muốn vuốt ve che chở ,nhưng giờ đến một nửa lại lo lắng sẽ phá hư liền rút bàn tay trở về ,chỉ nhìn bức họa ngẩn người nhìn lâu thật lâu không tha ,hắn mới cẩn thận đem bức họa cuộn tròn trở về , cho vào hộp gỗ đóng lại cẩn thận tiếp theo cầm để trên đầu giường .

Nhìn thấy đã cất hộp gỗ thỏa đáng hắn mới ngồi trở lại bàn nâng bát mỳ đã nguội lạnh trước mặt lên .hắn nhìn bức vẽ kia lâu đến nỗi trong bát đã kết một tầng váng mỡ Tần Thúc cũng không quản liền nhấc đũa liền ăn .Thái Hậu nương nương đưa tới ,cho dù là độc dược hắn mắt cũng không thèm chớp ăn bằng hết .Mỳ đã lạnh hương vị không tốt hơn nữa ăn vào miệng còn có một chút mùi khét thoang thoảng .Tần Thúc ăn một ngậm liền sững sốt nhưng không nhổ ra ,nghĩ đến Thái Hậu nương nương khi nói đây là đầu bếp làm sắc mặt có chút không được tự nhiên lập tức liền hiểu được .Chỉ sợ đây là do nương nương chính năng động thủ làm .

Tần Thúc cúi đầu xuống không rõ biểu tình cầm bát nhỏ ăn .Bỗng nhiên có một giọt nước rơi vào trong bát .

37. Chương 37

Sáng sớm Liễu Thanh Đường tỉnh dậy búi sơ mái tóc ,mặc vào hoa phục của Thái Hậu nương nương chuẩn bị hồi cung .Mới mở cửa Hải Đường các liền nhìn thấy huynh trưởng đưa lưng về phía nàng đang đứng ở trong viện không biết đợi nàng đã bao lâu, xiêm y đều bị sương sớm làm ướt một mảnh .

” Ca ca ? đến đây sao không cho người vào báo ,đứng bên ngoài này làm cái gì.”

Liễu Thanh Đường vung tay lên bảo nhóm nô tài hầu hạ trước tiên lui ra sau đó mới tiến lên nói .

” không có chuyện gì , đứng ở bên ngoài cho tinh thần tỉnh táo .”

Liễu Thanh Dong xoay người lại ,trước mắt có thể thấy được quãng thâm .Liễu Thanh Đường cao thấp đánh giá hắn một chút .

” Hay là ca ca người một đêm không ngủ?”

Đưa tay che mũi ,Liễu Thanh Dong bắt đắc dĩ lắc đầu .

” Nghe phụ thân nói chuyện xong ,ta còn có thể ngủ được?”

Liễu Thanh Đường thở nhẹ ra một ngụm cười , nhưng làm sao cũng chưa có biện pháp gì chỉ có thể trầm mặc hướng huynh trưởng nói câu .

” thật có lỗi .”

Nàng chạy trốn ra ngoài cũng bởi vì không muốn chính mồm kể cho ca ca nghe chuyện này , dù sao mỗi khi nhớ lại một lần nàng sẽ đau thêm một lần , tư vị kia thực khó chịu .Phụ thân đại nhân chắc cũng biết cho nên mới chính mình nói cho ca ca nghe .

” Nha đầu ngốc , nói có lỗi cái gì không phải làm cho ca ca càng thấy khó chịu sao .Để muội tử nhà mình phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy ta đúng là ‘ huynh trưởng vô dụng ’ mà trước kia người vẫn thường nói .”

Liễu Thanh Dong tiến lên một chút ,nhẹ nhàng bế muội muội lên .Liễu Thanh Đường nhìn xuống giọt lệ vỗ bả vai ca ca một chút ,tận lực dùng ngữ khí thoải mái nói .

” Cho nên huynh trưởng vô dụng người không cần lo lắng nhiều quá ,ta chỉ hy vọng lần này người có thể dựa theo suy nghĩ của chính mình ,không cần lo lắng Liễu gia như thế nào ,lập trường của ta cùng phụ thân ra sao ,chỉ cần làm chuyện bản thân người muốn là tốt rồi .”

nói xong giọng nói nàng mang chút đắc ý .

” Phải biết rằng ta ở kinh thành này trong mắt các vị phu nhân tiểu thư là Thái Hậu nương nương giết người không chớp mắt ,ta có gì phải sợ .”

” Nga ? Mới trước đây cái người gặp chuyện khổ sở liền vụng trộm trốn đi khóc là ai? .Chạy đến phòng bếp nhìn thấy gà bị giết sợ tới mức vài đêm gặp ác mộng là ai?”

Liều Thanh Dong bắt đầu tính sổ ,nhìn thấy muội muội sắp thẹn quá hóa giận lúc này mới thở dài nói .

” Muội muội ngốc ,ta là ca ca ngươi . Suy nghĩ của ta cùng ngươi giống nhau ,chính là làm sao để bảo hộ người thân .”

Liều Thanh Đường cảm động trong lòng ,nhưng trên mặt là bộ dáng không thêm cảm kích quay đầu .

” Ta mặc kệ ngươi , cho ngươi hảo hảo hưởng thụ cuộc sống ngươi còn không vui .”

Liều Thanh Dong bị tiểu muội này khi dễ từ nhỏ đến lớn ,đã sớm hiểu biết tính tình nàng ,lập tức vỗ vỗ đầu nàng cười nói .

” Chờ ca ca cùng Liễu gia gặp rủi ro liền chờ ngươi cứu được không tiểu công chúa .”

” nói bậy bạ gì đó !”

Liều Thanh Đường một cước đạp qua ,thuận tiện chụp tay hấn tức giận nói .

” Tóc vừa mới chải gọn gàng xoa cái gì , đừng để tóc ta bị rối loạn chứ !”

” Trước đây đều là ta tắm rửa cho ngươi , bộ dáng cởi truồng ta cũng đã nhìn ,bây giờ còn lý sự ngược lại với ca ca ,thật sự đúng là muội muội lớn lên không còn quần ca ca mà .”

Liều Thanh Dong rung đùi đắc ý ,đem bóng dáng một vị công tử đang vô cùng đau đớn diễn ra ,Liều Thanh Đường cảm thấy ca ca vài năm không bị khi dễ thấy nhớ thương, liền giơ tay lên lắc lắc cổ tay giả vờ một quyền đánh vào bụng ca ca ,thấy hấn phối hợp cúi gập bụng xuống kêu rên ,Liều Thanh Đường một tay chống nạnh khinh bỉ nhìn hấn .

” Ngươi so với ta chỉ lớn hơn năm tuổi , tắm rửa cho ta hồi nào a! Lại nói tiếp ngươi năm nay đã hai mươi năm tuổi rồi còn không lấy tẩu tử là muốn để Liễu gia tuyệt hậu sao ? hiện tại chuyện kéo dài huyết mạch Liễu gia chỉ có một mình ngươi có thể làm !”

” Ai ai ai , ca ca sai lầm rồi ,chúng ta không nói chuyện này được không?”

Liều Thanh Dong lắc lắc thất lưng xoa tay .hắn ngày thường bị phụ thân cùng bà mối làm phiền đã đủ chết .Muội muội hấn vào cung từ năm hấn mười tám tuổi hấn liền tránh được một kiếp ,bây giờ thì tốt rồi muội muội hấn cũng chen vào một chân ,này đúng là không phải người thân không chung một nhà .

” không có tẩu tử nhà chúng ta chưa thể vào cung xem ta ,vừa rồi còn nói không để ta một mình ở trong cung đâu ,nhánh như vậy liền thay đổi, ngươi cứ như vậy sao có thể làm ca ca tốt đây .”

Liều Thanh Đường bắt lấy cánh tay ca ca ra sức lắc ,làm sao còn còn quần mặt mũi hình tượng gì nữa ,đem truyền thống khi dễ ca ca phát huy vô cùng nhuần nhuyễn .

” Ta là nam tử hán sẽ không có chuyện gì ,ta cảm thấy vấn đề Tổ Thư so với ta lại lớn hơn , tuy bên ngoài nàng là thân phận nam tử nhưng kỳ thật là nữ tử a , cứ như vậy xem sao được . Ta thấy muội muội ngươi nên quan tâm chung thân đại sự của Tổ Thư mới đúng .”

Liều Thanh Dong biểu tình hiên ngang lăm liết cực điểm ,không chút do dự kéo theo Tổ Thư xuống nước .hắn không phải không muốn lấy vợ , nhưng là ảnh hưởng của phụ thân cùng mẫu thân ,bất luận như nào cũng đều muốn tìm một nữ tử lương tình tương duyệt cùng nhau sinh sống ,khổ nỗi đến bây giờ vẫn chưa tìm được a

~Hơn nữa tối hôm qua nghe phụ thân nói chuyện kết cục của Liễu gia bọn họ ,hắn vô luận thế nào cũng không có biện pháp lấy một nữ tử về nhà ,làm cho nàng gánh chịu cùng mình .Dù sao thế tử lấy về nên hảo hảo yêu thương ,không cần nàng đi theo mình mà phải lo lắng hãi hùng .Liều Thanh Dong biết muội muội hiểu hấn , cũng biết lý do hấn chân chừ muội muội này của hấn cũng chỉ là thích bắt nạt hấn mà thôi .

” Thời điểm không còn sớm ,ta cần phải hồi cung trước hết buông tha ngươi .” Liều Thanh Đường nhìn nhìn sắc trời ,trông quay đầu nhìn ca ca đáng thương nhà mình .

” Ân ,đi thôi chờ ca ca thăm người .không có tẩu tử thăm ,ca ca liền chính mình đi .”

Liễu Thanh Đường chưa nói cái gì ,liếc mắt mỉm cười nhìn ca ca một cái ,xoay người rời đi .Thời điểm đi tới cửa ,nàng lại bị gọi lại .

” Thanh Đường nếu thấy trong lòng khó chịu cần người nói chuyện không cần nhin ở trong lòng , kêu Tần Thúc đến nói chuyện cùng người .”

không phải giọng nói vui cười , không có chút bông đùa nàng nghe được âm thanh ca ca có chút khàn khàn nói .

” Ân ,ta đã biết .Người cũng bảo trọng ,ca ca .” Liễu Thanh Đường cũng nghiêm túc nói ,bất quá nói xong nàng lại lộ ra nụ cười không có ý tốt nói .

” Ta sẽ nói với Tổ Thư chuyện người tha nàng xuống nước cùng ,chờ nàng đến chính người đi .”

” A? từ từ ,Thanh Đường Đừng như vậy a~”

Tâm tình Liễu Thanh Đường khoái trá tiêu sái rời khỏi cổng Đường viện liền thấy phụ thân chờ ở nơi đó .hiện tại vốn là thời gian cố định luyện kiếm , hôm nay lại ở chỗ này chờ hơn nửa hần cùng ca ca giống nhau , một thân xiêm y từ ngày hôm qua chưa đổi.

” Cha , người không phải cũng giống ca ca một đêm không ngủ sao?”

Liễu Thiệu Lệ không có trả lời câu hỏi chỉ nhìn nàng rồi cất bước đi lên phía trước .

” Ta đưa người đi một đoạn .”

Mỗi lần nhìn phụ thân bộ dáng nghiêm túc lạnh như băng ,Liễu Thanh Đường liền cảm thấy kỳ quái ,nàng không hiểu mẫu thân nàng làm như thế nào có thể nắm được phụ thân trong lòng bàn tay .

” Phụ thân , hôm qua người cùng ca ca nói cái gì?”

“”

” Phụ thân, buổi sáng hôm nay người không luyện kiếm?”

“”

” Phụ thân ,ta đem chuyện đời trước của Tần Thúc kể người nghe nhé ?”

” không cần .”

Rốt cuộc cũng làm cho lão cha nhà mình nói chuyện Liễu Thanh Đường cười thấu hiểu tiến lên .

” Vậy phụ thân người thừa nhận Tần Thúc a ~”

Liễu Thiệu Lệ ” Hừ .”

Phụ thân nàng vẫn là người như vậy khẩu thị tâm phi nói hừ chính là đồng ý .Liễu Thanh Đường cười kéo kéo cánh tay phụ thân .

” Vậy lần sau lại kêu Tần Thúc gọi người là cha ,người cũng không thể không đáp lời a ~”

” Hừ , nói cho hần biết ,nếu không chiều cố người thật tốt , chờ hần sẽ là mấy chục vạn binh mã giẫm nát da thịt hần .” Liễu Thiệu Lệ nhìn thẳng phía trước trầm giọng nói .

Liễu Thanh Đường thấy phụ thân hiển nhiên trong bụng vẫn còn tức giận chưa thỏa hiệp lắm ,chỉ có thể nói vài câu ngoan độc bỗng nhiên muốn bật cười .Nhưng vì lo lắng nàng cười sẽ làm hần càng thêm bốc hỏa chỉ có thể yên lặng nhin xuống , sau đó giả bộ nghiêm túc gật đầu nói .

” Ân , ta sẽ đem lời phụ thân từ đầu đến cuối chuyện đặt lại cho Tần Thúc .”

Rất nhanh đã đi đến sân phủ ,xa xa thấy một đám cung nữ thái giám và xe ngựa chờ ở nơi đó ,Liễu Thiệu Lệ dừng lại cước bộ nói .

” đi đi .”

” Nữ nhi đi rồi phụ thân nhớ bảo trọng .” Liễu Thanh Đường chỉnh lại sắc phục lướt qua hắt lên xe ngựa .

Mãi cho đến khi đi ra khỏi sân lại qua đại môn ,Liễu Thanh Đường vẫn thấy phụ thân nàng một đường đi theo xe ngựa của nàng , sau đó liền đứng ở cửa nhìn xe ngựa nàng rời đi .

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nhớ tới tình hình năm nàng tiến cung , mười năm tuổi nàng mặc một thân hồng y tinh xảo ,cũng ngồi trong xe ngựa như vậy .Nàng đội mũ phượng thời điểm cung nhân không để ý liền vén rèm lên xem , thấy ở phía xa phụ thân nàng đứng ở cửa nhìn nàng rời đi .

hắn đứng ở đó giống như cây tùng ở trên vách núi đen ,mặc dù không sợ gió táp mưa sa , nhưng chung quy vẫn có vẻ tang thương cô đơn .

Cùng với lộ trình lúc đi giống nhau , đi ngang qua phố xá sầm uất ồn ào náo động .Đoàn xe lại chậm rãi tiến vào cửa cung ,Liễu Thanh Đường nhìn xuyên qua góc màn thấy bức tường cung cao cao dần dần để lại phía sau .

Cách một bức tường , tựa hồ mấy ngày trước đều là bất đồng ,ở ngoài cung là một Liễu Thanh Đường tùy tâm sở dục ngập tràn sức sống , một khi về tới trong cung này lại chỉ có thể làm Thái Hậu uy nghiêm .Càng nhiều hơn là là lý tưởng giang sơn xã tắc , an nguy quốc gia cùng với Ân oán kiếp trước .

Cũng may nàng đã sớm quen với áp lực ở trong cung ,đối với nàng mà nói nơi này là chiến trường của nàng .Ngay cả khi ngoài cung tự do , gia đình ấm áp nàng vẫn muốn trở lại nơi này ,có một số việc dù sao cũng phải có người đến làm .

Tựa như buổi tối hôm trước cùng Tần Thúc nói như vậy ,quả nhiên một ngày này nàng bề bộn nhiều việc .Trở lại cung đầu tiên là ban vài đạo thánh chỉ ,sau đó liền cùng tiểu hoàng đế ăn bữa cơm trưa ,nghe hắn nói về tiến độ học hành của hắn lại cố gắng nói với hắn vài câu ,biểu hiện một chút Thái Hậu cùng hoàng đế mẫu tử tình thâm .

Tiếp theo nghe các đại thần báo cáo kỳ thi mùa xuân của tháng ba chuẩn bị một ít tình huống xảy ra , tìm người đảm nhiệm chức vụ chủ khảo , còn soạn sửa đề mục . Buổi tối sau khi về Từ An Cung cũng không thể nghỉ ngơi , trước hết phải xử lý những chính sự tiểu hoàng đế không thể quyết định .

Liễu Thanh Đường nằm ở trên án ,một tay cầm bút một tay cầm tấu chương , thỉnh thoảng viết một chút vào trên giấy .Ánh nến có chút bập bùng sắp tắt ,mama nhanh nhẹn châm thêm cây nến khác ,bị động tĩnh này quấy rầy ,Liễu Thanh Đường lúc này mới dừng bút xoay xoay cổ tay thuận miệng hỏi .

” Bao lâu rồi?”

” đã đến giờ tuất , chủ tử hôm này còn chưa có truyền bữa tối đâu .”

Tùy tiện khép lại tấu chương chưa xem xong ,Liễu Thanh Đường theo lời mama đứng lên nói .

” Vậy truyền bữa tối đi .”

Tiểu cung nữ bê một chậu nước sạch lên để rửa tay ,Liễu Thanh Đường lại hỏi .

” Các người đã dùng bữa tối chưa ?”

Mama thấy lúc nàng rửa xong liền đưa khăn cho nàng ,nghe vậy cười nói .

” Chủ tử không dùng bữa tối , nhóm nô tỳ làm sao dám dùng.”

” Ta đã nói qua nhiều lần ,thời điểm báo các người dùng bữa trước đó là ta cũng không có chuyện gì vội vàng .”

Liễu Thanh Đường có chút bất đắc dĩ nói .Mama cũng không có đáp lời ,lúc ban đầu các nàng cùng chủ tử tiến cung ,khắp nơi đều phải cẩn thận ,không cho người khác bắt được nhược điểm .hiện tại tuy rằng địa vị của chủ tử đã ổn ,ở nhiều trường hợp có thể dung túng các nàng ,nhưng các nàng vẫn có thói quen cẩn thận bốn phận ,bất luận như thế nào luôn làm việc ổn thỏa nhất ,không để lại tai họa cho chủ tử .

” Chủ tử , vết bọng trên tay vẫn chưa tiêu ,có muốn hay không lấy ngọc bích cao bôi lên?”

Liễu Thanh Đường giơ tay lên nhìn đến mấy chỗ bị dầu mỡ bắn vào ,không thèm để ý lắc đầu .

” Ngày mai sẽ tiêu thôi .”

” Như thế này là ổn rồi ,không cần hầu hạ ta người cùng Đạo Hiệp dùng bữa đi rồi nói sau ,còn có dặn người làm bát mỳ trường thọ đưa đến chỗ Tần Thúc đi .”

Bởi vì hôm nay là sinh nhật hắn ,nàng lại không có thời gian bồi hắn ,liền cho hắn một ngày nghỉ ngơi ,kết quả hiện tại nàng thật ra có chút nhớ nhung hắn

38. Chương 38

Đào Hiệp mới tiến vào chợt nghe chủ tử nhà mình phân phó mang cho Tần Thúc mỳ trường thọ ,không khỏi cười nói .

” Chủ tử người ở đây nghĩ sai người mang đồ cho Tần Thúc ,mới vừa rồi Tần Thúc ở bên ngoài cũng nhờ ta đưa hộ hắn món quà cho người đâu ,thật là trùng hợp a ~”

” Ân , Tần Thúc ở bên ngoài?”

Liễu Thanh Đường hỏi liền chuẩn bị cất bước đi ra ngoài .

Đạo Hiệp vội vàng kéo tay nàng .

” Ai chủ tử người hiện tại đi ra ngoài có thể không thấy Tần Thúc ,hắn đem đồ giao cho ta liền bước đi .Bất quá hình như là ở bên ngoài bồi hồi thật lâu ,ta nhìn thời điểm hắn bước đi còn nhìn cửa chầm chầm đâu.”

Đạo Hiệp nói xong mama lại nói .

” Kỳ thật.....Nếu chủ tử muốn gặp Tần Thúc ,trực tiếp sai người đi gọi là được .Nội thất không cho các tiểu cung nữ hầu hạ ,chỉ có hai người ta cùng Đào Hiệp ,bất luận chủ tử muốn làm cái gì đều có thể .”

Mama so với Đào Hiệp luôn luôn ổn trọng ,cẩn thận nhưng đối với sự tình này thật sự là thấp phần....Liễu Thanh Đường nhất thời không thể hình dung được nên nói thế nào .Chỉ có thể buồn cười nhìn nàng một cái .

” Cũng không biết nên nói người tuân thủ bốn phận hay là to gan lớn mật ,loại sự tình này cũng có thể thuận miệng nói .”

” Nhóm nô tỳ luôn tuân thủ bốn phận ,bất quá chủ tử có thể tùy ý một chút .”

Các nàng ở bên người nàng nhiều năm như vậy ,khó thấy được nàng động tâm với người nào ,tự nhiên sẽ nghĩ cách tác hợp .Lời nói đại bất kính như vậy đối với các nàng cơ hồ như nói với muối muối ,nếu so sánh nàng cùng với cung quy thì cơ hồ là không đáng giá nhắc tới ,bên nặng bên nhẹ không cần phải so sánh .

” Đúng vậy tỷ tỷ nói không sai ,người sống trên đời này nên biết thỏa mãn .Có một số thời điểm a ,chính là không thể suy nghĩ nhiều lắm ,bản thân mình hài lòng là tốt nhất .”

Đạo Hiệp nói xong lấy trong tay áo một cái hộp nhỏ .

” Nha ,đây là Tần Thúc nhờ ta đưa cho chủ tử .”

Liễu Thanh Đường đi lên phía trước cầm lấy hộp quà lật trái phải nhìn nhìn ,lúc này mới nói .

” Các người luôn miệng nói một đồng đạo lý lớn ,nghe các người ba hoa thật là mệt chết đi được .”

nói xong nàng cầm hộp quà liền hướng nội thất đi .

” Chủ tử , bữa tối thì sao ?”

” Từ từ nói sau .”

Mắt thấy chủ tử mang lễ vật trốn vào thư phòng ,Đào Hiệp mama hai người quay mặt nhìn nhau trong chốc lát đều không tiếng động nở nụ cười .Từ nhỏ chủ tử chính là như vậy , được tặng lễ vật liền thích vào thư phòng mở quà ,sau đó thực vui vẻ xuất hiện để người khác nhìn ,miệng còn nói không thích .Nàng thường nói phụ thân mình khẩu thị tâm phi , nàng có khác tí nào đâu .

Hai người đợi trong chốc lát quả nhiên chỉ thấy Liễu Thanh Đường trên mặt mang theo tươi cười đi ra .Đào Hiệp tình tứ nhìn thấy trên đầu nàng có cái ngân trâm chưa từng nhìn thấy ,lập tức hiếu kỳ nói .

” Tần Thúc tặng chủ tử một cây trâm sao?”

Liễu Thanh Đường ừ một tiếng ,sờ sờ bông hoa trên cây trâm ,giống như ghét bỏ oán giận nói .

” Ánh mắt Tần Thúc thực kém , tặng một cây trâm thật khó coi .” Hơn nữa hôm nay rõ ràng là sinh nhật ,vì cái gì tặng lễ vật ngược lại cho nàng .

” Khó coi chủ tử còn đeo luôn làm gì ~”

Đào Hiệp lạnh lùng nói xong đã bị tỷ tỷ bên cạnh kéo tay áo một chút .trên mặt Liễu Thanh Đường chợt xuất hiện vết hồng ,ảo não trừng mắt nhìn Đào Hiệp đang trêu ghẹo nói

” Đào Hiệp nửa tháng sau ta muốn khai một hồi yến tiệc mùa xuân ,mời các phu nhân của các phủ cùng với mười hai vị tiểu thư quan lại ,việc này giao cho người toàn quyền phụ trách .”

Đào Hiệp nghe vậy khuôn mặt đau khổ nói .

” Chủ tử nô tỳ vừa mới rảnh rồi ,đang nói hiện tại cuối cùng cũng có thời gian hầu hạ bên cạnh chủ tử , nay người lại phái ta đi làm chuyện khó khăn này .”

Liễu Thanh Đường làm bộ không nghe thấy chuyển hướng đi ra ngoài .Đào Hiệp lại tội nghiệp chuyển hướng tỷ tỷ nhà mình ,mama đuổi kịp bước chân Liễu Thanh Đường ,thấy muội muội kia đang nhăn nhó mặt mày liền cười cười nói .

” Đáng đời , ai bảo người không quản được miệng của mình .”

” Tật xấu này của ta không phải vẫn không đổi được sao , tỷ tỷ người đừng mắng ta .”

Lỗ tai Liễu Thanh Đường nghe động tĩnh phía sau ,tâm tư lại không đã tới nơi nào .Nhìn thấy đình viện có khóm hoa mai mới nở ,theo bản năng tay nâng lên định sờ cây trâm lại ý thức được xung quanh có không ít cung nữ thái giám đang nhìn tay giật giật lại buông xuống .Chính là bỗng nhiên nghĩ đến Tần Thúc , đột nhiên muốn biết hiện tại hắn đang làm những gì trong lòng có chút ngứa .

Tần Thúc giờ phút này là đang luyện chữ ,từng bút từng bút một còn thực sự miêu tả theo bảng chữ mẫu Liễu Thanh Đường từng cho hắn .Bản kí tự kia được hắn mở ra thật cẩn thận ,bìa quyển sách một nếp gấp cũng không có nhìn qua chính là được người dùng tâm bảo quản .hắn nhìn những dòng chữ lưu loát như mây bay nước chảy ,lại phát hiện chính mình dù có cố gắng như thế nào cũng không thể viết được như thế .

Thái Hậu nương nương từng nói qua ,viết chữ có thể tĩnh tâm thanh thoi .Thời điểm hắn ở bên cạnh liền phát hiện , lúc nương nương viết chữ cả người đều hòa nhập vào cây bút ,không vì ngoại cảnh tác động ,đạm bạc tiêu sái phi thường hấp dẫn ánh mắt người khác .Mà hắn làm không được ,bởi vì thời khắc hắn viết chữ trong đầu căn bản không thể trống không được , bởi vì nơi đó đâu đâu cũng đều là bóng dáng Thái Hậu nương nương.

Thời điểm nàng viết chữ trong lòng suy nghĩ cái gì ? Thời điểm nàng vui vẻ nàng thích viết cái gì , thời điểm không vui nàng muốn viết gì ? Mỗi một nét ngang, mỗi một nét thẳng, mỗi một nét gãy , mỗi một lần đặt bút viết Tần Thúc đều cẩn thận hồi tưởng lại động tác Thái Hậu nương nương ,không tự giác bắt chước nàng .

Mà mỗi khi viết xong một chữ sẽ quay sang nhìn bảng chữ mẫu Tần Thúc sẽ nghĩ ,hắn cùng Thái Hậu nương nương còn kém bao nhiêu ,sau đó trầm mặc viết tiếp .Thái Hậu nương nương thích vẽ cùng luyện chữ , bởi vì thích cho nên nàng có thể làm đến tốt nhất ,nhưng hắn từ trước đến giờ không có thích qua chuyện gì , mặc kệ là luyện chữ hay là bất kể cái gì khác ,hắn cố gắng đều chỉ vì muốn lấy lòng Thái Hậu nương nương thôi .

hắn muốn làm những chuyện Thái Hậu nương nương thích , muốn nhìn những cảnh sắc nàng từng nhìn hoặc thích những gì nàng thích .Nếu như vậy một ngày nào đó ,hắn có thể cùng nàng tâm sự những chuyện giống nhau đó và cảm khái , có thể hiểu được tâm tình của nàng qua mỗi cái mỉm cười ,mỗi cái nhún mày .

Viết xong nét cuối cùng ,Tần Thúc dừng lại bút , trước đem bảng chữ mẫu vuốt lại cẩn thận đặt sang một bên , lúc này mới thu thập giấy tờ trên bàn ,sau đó hẩn đứng dậy đem bảng chữ mẫu để vào một hộp gỗ .Bên trong hộp gỗ còn hé ra một tờ giấy bị gấp lại cẩn thận .Hẩn là từng bị vò nhàu ,sau đó lại được người ta tinh tế vuốt thẳng ,dem những nếp uốt vuốt cho thật phẳng .Giấy có một chút ố vàng ,bên cạnh còn có một chút vết mực bị lưu lại , mặt trên chỉ viết một chữ ” Tĩnh ” ,nét cuối cùng có một chút rung , khả năng bởi vậy chủ nhân mới có thể không hài lòng ,dem nó vò thành một nắm rồi vứt bỏ .

Đây là thời điểm Tần Thúc vừa mới đến Từ An Cung hầu hạ kiểm được ,khi đó hẩn mới mười năm tuổi là một thái giám hỗ trợ đưa cơm .Có một ngày cùng nhóm cung nhân đưa cơm ,thấy một thái giám cầm một đồng giấy chuẩn bị tiêu hủy .hẩn biết đó là chữ viết của chủ tử ,bởi vì chữ của chủ tử không thể tùy tiện cầm lấy ,tất cả đều sai người đem đi tiêu hủy ,miễn cho người có tâm bất chính cầm chữ kia bất chước ,hoặc là đem chữ nào viết xấu lưu truyền ra bên ngoài .Mà toàn bộ Từ An Cung chủ tử chỉ có một người ,người kia là người hẩn giấu kín trong lòng .

Vừa vặn thái giám kia có việc rời đi trong chốc lát , Tim Tần Thúc đập thành thịch ,thừa lúc không có ai nhìn thấy cầm một tờ giấy bị vo tròn giấu trong lòng .hẩn không dám lấy ra nhìn ,sợ có người nhìn thấy ,tờ giấy trong lòng rất nhẹ nhưng hẩn cảm thấy so với một khối kim cương còn nặng hơn , tâm tình kích động lại bất an .Đưa cơm xong hẩn liền vội vàng rời đi , chịu đựng tâm tình lo lắng làm xong công việc ở trù phòng , lúc này mới trốn đi , bỏ tờ giấy bị vo tròn kia mở ra .

thật cẩn thận chỉ sợ làm rách chờ đến lúc đem tờ giấy mở được ra Tần Thúc nhin không được lau một chút mồ hôi trên trán .Khi đó hẩn còn không nhận thức được mặt chữ ,nâng tờ giấy kia xoay khắp nơi để xem .

Tuy rằng không biết trên mặt giấy là chữ gì nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là người kia viết liền cảm thấy so với đó hoa còn muốn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần .Cõi lòng đầy kích động nhìn một lần lại một lần , liền dùng bàn tay vì gió lạnh mà phấp phồng đem tờ giấy vuốt thật phẳng ,cảm thấy chỉ có đem tờ giấy kia đặt ở trên người mới cảm thấy an tâm ,nhưng để trên người lại sợ chính mình làm động tác mạnh sẽ phá hư tờ giấy , liền thỉnh thoảng lấy ra vuốt phẳng một lần .

Tần Thúc nhớ lại tâm tình khi đó vẫn cảm thấy một cổ thỏa mãn lan tràn trong tim .hẩn vẫn nghĩ đối với Thái Hậu nương nương hẩn không có đòi hỏi gì ,nhưng là hiện tại mới phát hiện kỳ thật chính mình muốn rất nhiều .Đại khái vì nàng dung túng làm cho đáy lòng hẩn càng ngày càng trở lên tham lam rốt cuộc không thể thu lại ,chỉ có thể càng ngày càng muốn nhiều hơn .

Tráp bên cạnh còn chứa hộp gỗ đem nguyên tiêu ,Tần Thúc sờ sờ nắp hộp cũng không có mở ra , trên thực tế nhìn hộp gỗ này bức vẽ trong đó liền hiện lên trước mắt hẩn ,căn bản không cần mở ra xem .Ngày đèn lồng sắc sỡ , này ca múa cùng với thân ảnh một người đều khắc sâu trong đầu hẩn .

Tần Thúc đem những món đồ thu thập thật tốt ,bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa ,là một tiểu thái giám bưng một chén bát cùng đôi đũa đứng ở cửa .

” Tần công công ,đây là Thái Hậu nương nương phân phó đưa tới .”

Tiểu thái giám nói xong trên mặt có chút hâm mộ ,bọn họ đều nói vị Tần công công này thật có phúc khí ,không biết sao lại lọt vào mắt Thái Hậu nương nương làm tâm phúc được bồi dưỡng đâu ,chỉ tiếc bọn họ không có phúc khí đó lại không có thủ đoạn chỉ có thể thanh thần ổn định làm thái giám nho nhỏ .

Tần Thúc nhận lấy thái độ không kiêu ngạo nói cảm tạ .Trong bát chính là do đại trù trong cung ra tay ,so với bát mỹ hôm qua hẩn ăn hương vị tốt hơn nhiều lắm , nhưng Tần Thúc lại hoài niệm bát mỹ không có tư vị gì của tối hôm qua .

Bưng bát lên Tần Thúc mới phát hiện phía dưới còn hé ra một tờ giấy .Cầm tờ giấy kia mở ra hẩn thấy trên giấy là bút tích quen thuộc trên đó viết hai chữ .

” không Thích .”

” Cây trâm ,Thái Hậu nương nương không vui sao?”

Tần Thúc lập tức hiểu được Thái Hậu nương nương nói về cây trâm hẩn đưa , nhất thời cảm thấy tờ giấy kia có chút nặng trĩu tâm tình không khỏi ỉu oải buồn phiền .

Bởi vì tối hôm qua ở hồi đèn lồng chọc nường nường tức giận , hơn nữa còn thu được một phần lễ vật trân quý ,cho nên hẳn nghĩ ngợi vẫn là sáng sớm xin nghỉ ra khỏi Liễu phủ đi chọn một cây trầm ,muốn đưa cho nường nường .

Đợi một ngày cũng không nhìn thấy thân ảnh nường nường ,cuối cùng đành nhờ Đào Hiệp đưa đi ,kết quả Thái Hậu nường nường quả nhiên không vui sao? Cũng đúng.....Quả thật không đủ trân trọng ,chính hẳn cũng rõ ràng .Chỉ là trừ bỏ món quà nhỏ bé đó ,hẳn có thể đưa cho nàng cái gì đây , hẳn cũng không nghĩ ra được mình có thể đưa món đồ gì làm cho nường nường cảm thấy thích đây .

39. Chương 39

Trừ bỏ lần trước Liễu Thanh Đường sinh bệnh mới tuyển chọn người từ Thái y viện đến chẩn trị còn khoảng thời gian này cứ cách hai tháng ,Dương Tố Thư đều tới thỉnh an bắt mạch cho nàng .Mà lần này theo thường lệ tới thỉnh an bắt mạch cho Liễu Thanh Đường trong mắt Dương Tố Thư không khỏi có chút quần thâm , tinh thần không giống bộ dáng công tử ôn nhu thường ngày ,Liễu Thanh Đường nhìn thấy không khỏi tò mò không thôi .

Chờ nàng kiểm tra mạch , kê vài phương thuốc để tránh nóng trong người ,Liễu Thanh Đường liền khẩn cấp hỏi .

” Tố Thư gần đây gặp chuyện gì phiền lòng sao ? Tinh thần không được tốt cho lắm .”

Đại khái bị rất nhiều người hỏi qua ,Dương Tố Thư không hề nghĩ ngợi theo bản năng liền ôn hòa cười trả lời .

” Chỉ là gần đây tìm được mấy quyển sách thuốc ,vẫn mãi mê xem quên không nghỉ ngơi không có gì trở ngại .”

Nếu là người không quen biết nhìn thấy vẻ mặt nàng đạo mạo ôn trọng nói không chừng liền không chút nghi ngờ tin .Nhưng Liễu Thanh Đường cùng nàng lớn lên từ nhỏ đến lớn ,như thế nào không rõ đây chỉ là lý do của nàng ,chỉ cười cười nhìn nàng không nói .

Dương Tố Thư cũng hiểu biết tính tình của bạn tốt lập tức dừng nụ cười tao nhã khuôn mặt kín bưng ,ngồi trên ghế vuốt trán thở dài .

” nói đến , việc này cùng người cũng có liên quan .”

” Nga ? Phải không ~”

Liễu Thanh Đường hững hờ bưng bưng chờ nàng giải thích .Nàng thế nhưng lại có ý xấu khi thấy bạn như vậy ,phải biết rằng vị bạn tốt này của nàng không biết khi nào từ một cô nường yên tĩnh ,thích khóc biến thành tao nhã hiểu biết lễ nghĩa văn nhược công tử , theo tính cách kia mà nói chỉ mạnh mẽ hơn một hai điểm ,thậm chí so với Thái Hậu nường nường là nàng còn miễn cưỡng chính mình hơn .

Liễu Thanh Đường cũng không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không thấy biểu tình yếu ớt lộ ra trên mặt bạn tốt ,hồi tưởng một chút đều là giống như hiện tại trên mặt nàng là bộ dạng gió xuân tươi cười .Khó như vậy mới thấy được bộ dáng buồn rầu , thật sự là hiếm thấy bảo sao nàng có thể không tò mò a~ .

” Phải nói việc này bắt đầu từ ngày người bảo ta đi thăm bệnh Thái Phi cùng Thuần Vương ở bên ngoài cung .”

” Ân ,chính là hôm trước ta về Liễu gia ,là ngày nguyên tiêu đó ,người còn nói muốn đi xem bệnh Thái Phi , làm sao vậy ?”

Liễu Thanh Đường nhớ tới như vậy không khỏi hoài nghi ,có phải hay không bạn tốt sang thăm mà Thái Phi lại không cho nàng sắc mặt tốt .

” Thái phi quả thật bệnh không hề nhẹ , đại khái bệnh đã lâu không chữa ,có lẽ chính nàng cũng đã biết .”

” Điều băn khoăn của người làm nghề y là nhìn người bệnh của mình không cứu được ,chỉ có thể nhìn nàng tiến dần đến cái chết ,thực làm cho người ta cảm thấy vô lực .Nếu nói phiên lòng ,đây là chuyện thứ nhất ,mặt khác còn có một chuyện nữa đó là Thuần vương .”

Dương Tổ Thư vừa nói đến Thuần vương cả người rõ ràng càng thêm buồn rầu nhăn nhó mặt mày .Liều Thanh Đường nghe vậy có chút kinh ngạc ,Thuần vương Tiêu Hoài Dư ở trong lòng nàng chỉ mơ hồ một bóng dáng ,thậm chí nàng đối với Thái Phi ấn tượng còn sâu đậm hơn so với hắn .Bởi Tiêu Hoài Dư đầu óc không tốt ,sẽ chẳng bao giờ nói chuyện ,thời điểm nàng nhìn đến hắn cơ bản đều là hai mắt vô thần nhìn địa phương nào đó ngăn người ,ngăn ngơ ngây ngốc rất lâu mà không thấy nhúc nhích .

Lần duy nhất nhìn thấy Tiêu Hoài Dư ở đại yến mà nói ,nàng về sau liền không tự giác bỏ qua hắn , một người không hề có cảm giác tồn tại đó , như thế nào sẽ là nguyên nhân làm Tổ Thư buồn rầu ?

” Nguyên tiêu hôm đấy ta chuẩn bệnh cho Thái Phi xong liền về nhà ,ở lại trong phủ không muốn ra ngoài .Ban đầu ta nói phát hiện mấy quyển sách y thuật cũng không phải nói dối , xác thực mấy ngày trước ta đều nghiên cứu nó .Nhưng là Liều bá nói nguyên tiêu phải đi ngắm đèn lồng ,cho nên đuổi ta ra khỏi phủ đi ngắm đèn lồng .”

Liều Thanh Đường thuận tay rót thêm trà cho nàng ,trên mặt đang cười nhưng trong lại không nhin được liềm lác đầu .Tổ Thư là vậy đối với ai cũng đều tính tình ôn hòa ,kỳ thật không dễ dàng thân cận hơn nữa bình thường trừ bỏ Thái y viện chính là về nhà , ngay cả ngày hội cũng đều tình nguyện ở nhà xem sách về y được , cũng chưa nhận thức được mấy người nam nhân vĩ đại ,về sau chẳng phải sẽ khoắc thân phận nam nhân này cô đơn đến già ?.

Nàng cứ lãnh đạm như vậy phụ thân cũng đã từng cùng Tổ Thư nói qua vài lần ,lại càng không nói đến vị Liều bá quản gia Dương phủ xem Tổ Thư như cháu gái .Muốn nàng buổi tối đi xem đèn lồng dụng ý cực kỳ rõ ràng ,chính là nghĩ xem nàng có thể hay không ở hội đèn lồng bắt gặp gỡ lang quân như ý ,nếu không cũng có thể giống nữ hài tử gia đình bình thường hảo hảo ra ngoài ngắm cảnh .

Nhưng Liều Thanh Đường đoán chừng bạn tốt chính là đi ra hiệu thuốc kiểm tra được liệu xong liền trở về ,hội đèn lồng gì chứ từ sau khi nàng tiến cung không ai có thể cưỡng chế lôi kéo Tổ Thư đi ,đoán rằng nàng không bao giờ ngoan ngoãn chịu đi .

Quả nhiên câu tiếp theo của Dương Tổ Thư chính là .

” Ta ở mấy quán dược liệu chuẩn bị thuốc mới ,thời điểm chuẩn bị trở về gặp Thuần Vương diện hạ .”

Dương Tổ Thư đêm nguyên tiêu đi dạo trong tiệm thuốc chốc lát ,nhìn thời gian thấy có thể hồi báo với Liều bá liền chuẩn bị hồi phủ ,kết quả nhìn thấy vị Thuần vương buổi sáng mới gặp đang ngồi ở góc tường bên kia đường ,xung quanh có vài đứa nhỏ vui cười ném những viên đá nhỏ vào hắn , thấy hắn không phản ứng liền xúm lại một chỗ cười vang , giống như cho rằng đây là một trò chơi mới thật vui .

Nàng đương nhiên tiến lên ngăn cản mấy đứa nhỏ ,sau đó đưa vị Thuần vương diện hạ trở về , bất quá bởi vì trên mặt hắn có mấy vết thương bị rướm máu ,quần áo lại bẩn cứ như vậy đưa về cũng không phải ,liền dẫn hắn vào tiệm thuốc gần đây , đó là một trong những tiệm thuốc của Dương gia nhà nàng mở .

May mà hắn giống như còn nhớ buổi sáng nàng xem bệnh cho Thái Phi ,liền ngoan ngoãn đi theo nàng .Sai tiểu nhị đi Thuần vương phủ thông báo ,Dương Tổ Thư lại tự tay xử lý vết thương trên mặt hắn .Đem cho hắn bộ đồ mới để thay nàng vốn muốn tiểu nhị thay đổi cho hắn ai biết hắn căn bản không quen gần người khác , giữ chặt quần áo bẩn thế nào cũng không chịu cởi .Giằng co thật lâu cuối cùng không có biện pháp vẫn là Dương Tổ Thư thay cho hắn ,về phần quá trình này rất xấu hổ đừng nói thì hơn .

Nàng thấy Thuần vương diện hạ chịu để nàng sửa sang thật tốt liền thở phào nhẹ nhõm một hơi ,lập tức liền chuẩn bị đưa hắn về Thuần vương phủ ,nhưng hắn lại đứng ở cửa tiệm thuốc như cọc gỗ một bước cũng không chịu động ,nhìn tủ thuốc lẳng lặng phát ra âm thanh a a .Dương Tổ Thư cũng không biết làm sao lại như vậy , nhìn hắn bộ dáng không đầu không đuôi đột nhiên tâm ý tương thông lý giải thử ý tứ của hắn .

” Muốn bốc thuốc chữa bệnh cho Thái phi sao ?”

Sau đó hắn liền an tĩnh lại , so với người bình thường con người đen nhánh nhìn nàng chăm chăm .Dương Tổ Thư lúc ấy liền sững sốt ,nàng cũng giống người khác đều nghĩ Thuần vương là ngốc tử ,mỗi ngày trừ bỏ

ngắn người cái gì cũng đều không biết , chính mẫu thân mình sinh bệnh đã lâu hẳn cũng không biết ,càng không nghĩ đến sẽ an ủi nàng .

Nhưng hiện tại nàng mới hiểu được ,kỳ thật hẳn cũng có cảm tình chính là ngây thơ không biết biểu đạt như thế nào thôi .hẳn cũng biết được mẫu thân sinh bệnh ,nhưng hẳn lại không biết nhiều trong lòng đại khái nghĩ chỉ cần uống thuốc liền tốt lắm ,cho nên cứ như vậy chạy ra ngoài .phòng chừng cho tới bây giờ hẳn còn chưa thấy qua thế giới bên ngoài ,không biết nên chạy đi đâu chỉ có thể ngồi ở góc tường bên cạnh ngắn người .

Lúc đó trong nháy mắt Dương Tố Thư có chút động lòng ,sắc tay áo vào quây còn thực sự bốc thuốc theo bệnh tình của Thái Phi .Nàng đem gói thuốc đưa về phía hẳn hẳn liền gắt gao ôm vào ngực không muốn buông tay .

Đưa hẳn trở về Thuần vương phủ nàng nghĩ việc này cứ như vậy liền xong rồi ai biết , này chỉ là bắt đầu .Bởi vì Dương phủ của nàng cùng Thuần vương phủ chỉ cách nhau một góc nhỏ Dương Tố Thư mỗi lần về nhà đều có thể nhìn thấy vị Thuần vương điện hạ đứng ở cửa Thuần vương ,vừa thấy nàng đến sẽ không tiếng động đi theo .Nếu nàng không để ý tới hẳn trực tiếp vào phủ ,hẳn sẽ đứng chờ ngay tại bên ngoài nhìn đại môn của Dương phủ phát ngốc thật lâu .Nhưng mà chỉ cần nàng dẫn hẳn đến tiệm bốc thuốc ,hẳn sẽ ôm gói thuốc im lặng nghe lời để nàng đưa trở về .

Mỗi ngày đều là như thế .

Dương Tố Thư lại không tự giác thở dài hẳn hẳn không rõ sự việc bên trong chỉ biết một điều .

” hẳn không biết ra khỏi phủ như nào , bên ngoài lại không có người hầu ,còn bị một đám nhỏ khi dễ là ta đưa hẳn trở về .Chính là sau đó tựa hồ hẳn hẳn cảm thấy ta có thể cứu Thái Phi , mỗi lần nhìn thấy ta đều muốn ta dẫn hẳn đi bốc thuốc .”

Liễu Thanh Đường nhướng mi , một vị Thái phi bệnh tật ,một vương gia thần trí thất thường ,các nàng ở kinh thành không có người thân thiết ,trong tay không có quyền thế lại không tiền tài , phủ nội vụ phân công những người đi theo khăng định sẽ không tận tâm .Bất quá làm việc lơ là đến nỗi để một ngốc vương gia chạy đi ra ngoài ,còn bị vài đứa nhỏ khi dễ ,việc này thật sự là khó coi ,nếu để người khác biết đúng là đánh mất hết thể diện .

rõ ràng nàng đã muốn đối xử tốt với mẫu tử họ liền có thể làm được ,chẳng sợ người khác không muốn đón nhận ,thật ra nàng cũng chỉ muốn làm cho bản thân mình an tâm .Liễu Thanh Đường tính toán khi nào thì để Tần Thúc đi Thuần vương phủ giáo huấn một chút những nô tài coi thường chủ tử này .

Làm Thái Hậu đã nhiều năm ,theo bản năng đầu tiên liền chú ý mặt mũi hoàng gia này nọ chờ suy nghĩ Liễu Thanh Đường trở về chỗ cũ ,nghĩ lại lời nói của bạn tốt cảm thấy trong đó có một chút hương vị khác lạ Ngữ khí của Tố Thư....Thuần vương cho dù ngốc nhưng cũng là một nam nhân ,tựa hồ gần đây rất hay qua lại cùng Tố Thư?

Suy nghĩ nhất thời sáng tỏ ,tuy rằng Dương gia cũng chỉ còn lại một mình Tố Thư ,không ai bắt buộc nàng làm nam tử chốn hưng gia tộc , nhưng Tố Thư đã muốn có thói quen như vậy không muốn sửa lại thân phận nữ tử ,đối với một người có thể chấp nhận thân phận nam tử của nàng cũng không ôm hy vọng .Như vậy cùng Tiêu Hoài Dư ở cùng một chỗ với nhau cũng không sai , ít nhất vì hẳn ngốc nên sẽ không để ý thân phận Tố Thư ,cũng sẽ không hướng nàng yêu cầu cái gì ,lại càng không giống như nam tử ba vợ bốn nàng hầu ,khiến Tố Thư không thoải mái ,lại còn không hạn chế tự do của Tố Thư .Tố Thư cũng là người có tính cách thích im lặng hai người ở cùng một chỗ nói không chừng cũng không tệ lắm ?.

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm được , đã lo lắng đại sự cả đời của bạn tốt nhiều năm trên mặt Liễu Thanh Đường cười cực kỳ ôn nhu dễ nghe .

” Tố Thư ,người cảm thấy Thuần vương Tiêu Hoài Dư như thế nào?”

Dương Tố Thư sững sờ liền hiểu được ý tứ của nàng , dờ khóc dờ cười nói .

” Người làm sao bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này ? Ta đã nói qua ta không lo lắng việc này ,Thanh Đường người không cần lo lắng cho ta .”

” Kỳ thật Tổ Thư người cẩn thận giấu lại , tình huống của người cùng Thuần vương ở cùng một chỗ thật đúng là tốt ,bất quá nếu người ghét bỏ hẳn là ngọc tử liền quên đi vậy .”

Liễu Thanh Đường cố ý nói .

Dương Tổ Thư cho dù biết bạn tốt dùng phép khích tướng ,cũng không thể không mở miệng giải thích rõ ràng .

” Tuy rằng đầu óc hẳn có vấn đề ,nhưng hẳn có một tấm lòng ,so với những nam tử khác tốt hơn nhiều lắm ,làm gì có chuyện ghét bỏ .Chỉ là ta đối với hẳn không có ý tưởng về phương diện kia ,huống hồ hẳn nhỏ hơn so với ta ba tuổi .”

” nhỏ hơn ba tuổi thì làm sao ! hiện tại nữ lớn hơn ba tuổi đâu còn là chuyện hiếm lạ đâu Tổ Thư !”

Liễu Thanh Đường buông mạnh chén trà xuống bàn tức giận nói .

Dương Tổ Thư thấy nàng như vậy bỗng nhiên nở nụ cười .

” Hay là Tần Thúc cũng nhỏ hơn người ba tuổi hả?”

” nhỏ hơn hai tuổi mà thôi.” Liễu Thanh Đường không tình nguyện nói

” Hôm nay như thế nào lại không thấy Tần Thúc đâu?” Dương Tổ Thư lại hỏi .

Nhắc tới chuyện này trên mặt Liễu Thanh Đường lại lộ rõ biểu tình không cao hứng nói .

” Ta nghĩ đem tổng quản Từ An Cung thay thế ,liền để Tần Thúc lên làm phó tổng quản ,hiện tại hẳn vội vàng cùng Ninh công công học việc ,đã hai lần mặt trời lặn ta cũng không nhìn thấy hẳn đâu.”

Ý thức được ngữ khí mình có chút không đúng ,Liễu Thanh Đường ho khan một tiếng bày ra biểu tình nghiêm túc đứng đắn nói .

” Đương nhiên không phải ta nhớ hẳn , chính là hẳn hai ngày nay cũng chưa đến thỉnh an ta ,không biết ra cái thể thống gì nữa .”

” Nếu nhớ hẳn thì nói với hẳn đi , bằng không hẳn làm sao có thể biết được ? Kỳ thật Tần Thúc thích người như vậy ,người không cần cố tình bày ra bộ dáng này .”

Liễu Thanh Đường vừa nghe thấy liền tiêu tan tức giận hạ bả vai thấp giọng nói .

” Ta đã biết .”

Rốt cuộc ngăn lại được đề tài kia Dương Tổ Thư trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi , sợ bạn tốt lại nói về sự kiện kia liền vội vàng đứng lên nói .

” Thời gian không còn sớm ,ta đi về trước .”

Sau đó giống như có cái gì đuổi theo phía sau ,vô cùng lo lắng rời khỏi nơi này .Chờ Liễu Thanh Đường suy nghĩ xong không biết nói lời này với Tần Thúc như nào , vừa ngẩng đầu lên liền không thấy bóng dáng Dương Tổ Thư đâu .

Tuy rằng cùng bạn tốt nói hết mọi chuyện liền cảm thấy thả lỏng hơn ,nghĩ chính mình không bị những lời nói kia ảnh hưởng .Nhưng khi Dương Tổ Thư nhìn thấy vị Thuần vương gia đang chờ ở cửa ,trong lòng không khỏi có chút không được tự nhiên ,chống lại con người đen nháy vô thần đang nhìn nàng , liền giống như bình thường cười nói .

” đi thôi , vì thần mang điện hạ đi bốc thuốc .”

40. Chương 40

đã bốn ngày Liễu Thanh Đường không nhìn thấy Tần Thúc ,tuy rằng ngoài miệng không nói , nhưng trên mặt hờn giận rõ ràng ,hạ nhân hầu hạ ai nấy đều thấy được .Ở bên trong Liễu Thanh Đường lại tùy tiện vo tròn tờ giấy ném trên mặt đất ,gian ngoài mama cùng Đào Hiệp nhìn nhau ,cảm thấy không thể cứ để chủ

tử buồn bực như vậy được .Chủ tử các nàng cho dù tức giận cũng không vô duyên có hướng hạ nhân trút giận ,nhưng mà lại làm cho chính mình giữ trong lòng khó chịu .

Ai là người nhóm lửa vậy bắt người đó đến tắt lửa đi .Vì thế mama cùng Đào Hiệp thương lượng qua với nhau ,để Đào Hiệp đi tìm Tần Thúc .

Lúc tìm được Tần Thúc thì thấy hắn đang lật xem các hạng mục thu chi của Từ An Cung ,cùng với sổ sách ghi lại nơi ở với số lượng cung nhân hầu hạ .hắn cúi đầu lẩm nhẩm tay lật giở trang giấy ,tay kia thỉnh thoảng cầm bút lông ghi một vài nét chữ , bên cạnh hắn ngập tràn giấy tờ sổ sách.

Chung quanh có vài thái giám đều là một vài quần sự nhỏ đem các nơi thuộc phạm vi của mình sửa sang lại cho tốt rồi mới đưa cho Tần Thúc .Đào Hiệp là đại cung nữ chuyên hầu hạ Thái Hậu cũng là tâm phúc của người , ở Từ An Cung cho dù là đại tổng quản cũng không dám làm chậm trễ chuyện của nàng , vài tiểu quần sự thấy Đào Hiệp tiến đến lập tức để công việc trên tay xuống .Đào Hiệp cười cười bảo bọn họ cứ tiếp tục làm công việc của mình , sau đó ý bảo Tần Thúc đi ra bên ngoài nói .

Đại khái Tần Thúc đã mấy ngày không nghỉ ngơi tốt ,thần sắc có chút mệt mỏi ,môi có chút nhợt nhạt chỉ có đôi mắt là thanh tỉnh nhìn qua có chút lạnh lùng .Đào Hiệp cũng đã quen với biểu tình âm trầm của Tần Thúc ,dù sao trừ bỏ thời điểm ở chung với chủ tử hắn có thể giống người bình thường , chỉ cần không có chủ tử ở trước mặt hắn đều là bộ dáng âm trầm khó dò .

“không biết nương nương phân phó cái gì ?”

Tần Thúc đứng ở dưới mái hiên thái dương chiếu thẳng vào khuôn mặt kia có chút trong suốt .Đào Hiệp cao thấp đánh giá hắn một phen ,cảm thấy bộ dáng tiêu tụy này cũng được lắm ,nếu chủ tử thấy nhất định lập tức nguôi giận chuyện gì đều không có ,chủ tử chính là như vậy đối với người mình để ý thường dễ mềm lòng .

” Chủ tử hai ngày nay không tốt lắm .”Đào Hiệp cố tình nghiêm túc nói .

Quả nhiên Tần Thúc vừa nghe liền lo lắng không yên , tuy rằng sắc mặt không thay đổi nhưng trong lòng đã có chút lo lắng ,lập tức không nhịn được hỏi .

” Nương nương làm sao vậy ?”

” Hai ngày nay nương nương có chút mệt mỏi ,cơm canh cũng không thích ăn ,chúng ta không biết nguyên nhân ,khuyên cũng không nghe ,ta liền cùng tỷ tỷ thương lượng ,gọi người đến xem rốt cục chủ tử bị làm sao ,có thể lời người nói chủ tử sẽ nghe một chút .”

Đào Hiệp cố ý mơ hồ không nói rõ ,còn đem sự việc khuyếch đại một ít ,sau đó nhìn cước bộ Tần Thúc vội vàng rời đi ,sờ sờ cái mũi nở nụ cười.

Liễu Thanh Đường tức giận hai ngày nay Tần Thúc không có tới thăm nàng ,trong bụng ghen một trận hỏa lúc nhìn thấy Tần Thúc theo bản năng định đại khái nói một câu

” Bốn ngày không tới thăm ta một chút ,khả năng nhẫn nại của người thật tốt đó Tần Thúc .”

Nhưng đúng như Đào Hiệp đã đoán ,vừa thấy thần sắc Tần Thúc mệt mỏi ,hình như lại gầy thêm một ít ,lời nói kia ghen ở cổ họng sao cũng không thốt ra được .

Nghĩ nghĩ vừa chuẩn bị nói

” Tần Thúc , người mệt nhọc đến vậy sao , cũng không có thời gian đến thăm ta?”

nói đến bên miệng lại cảm thấy ngữ khí vẫn không ổn lại nuốt trở về ,đến cuối cùng vẫn là lời kéo hắn âm thanh mang theo quan tâm lo lắng nói .

” Tần Thúc ,đã mấy ngày rồi có phải hay không mệt chết đi được , chuyện này cứ chậm rãi cũng được ,không phải ngày một ngày hai có thể học tốt được , người phải chú ý thân thể chứ .”

” không nô.....Ta không có gì , chỉ là nương nương có phải hai ngày nay thân thể không thoải mái sao ?”

Vội vàng đi tới Tần Thúc mới nghĩ đến bốn ngày rồi không nhìn thấy Thái Hậu nương nương ,thấy nàng bộ dáng không có chuyện gì lúc này mới yên tâm .Đào Hiệp nói nghiêm trọng ở trong mắt sự việc càng nghiêm

trọng , dọc theo đường đi đều đoán có phải thân thể nương nương không tốt , hoặc giống như đêm ba mươi đột nhiên thương tâm nhốt mình ở trong thư phòng .hắn tuy rằng không thể an ủi nàng ,nhưng có thể ở bên cạnh nhìn nàng cũng tốt rồi .

” không phải không thoải mái ,chỉ là nhớ người thôi .”

Liễu Thanh Đường vốn tưởng rằng lời này khó nói ra , nàng vì việc này buồn rầu hai ngày nay ,nhưng không nghĩ tới lúc này nhìn thấy Tần Thúc ánh mắt lo lắng nhìn nàng ,liền tự nhiên cứ như vậy nói ra .

Cho dù thời điểm lần trước Tổ Thư nói với nàng , nhớ Tần Thúc thì nên nói ra ,giống như nói rõ ràng quan hệ của hai người ,thế nhưng nàng lại càng cảm thấy luống cuống chân tay khó nói .Hai ngày trước vẫn còn nghĩ dù nhớ Tần Thúc cũng không nói thành lời liền học theo cổ nhân viết thư , viết những lời này trên giấy luôn dễ dàng hơn một ít .Bất quá viết như thế nào cũng đều cảm thấy không tốt , viết hỏng rất nhiều .không nghĩ tới hôm nay ngược lại liền nhẹ nhàng thoải mái nói ra .

” Ta cũng nhớ.....Thanh Đường .”

Tần Thúc nói có chút co quắp ,bất quá Liễu Thanh Đường lại có thể nhìn ra hắn thập phần vui vẻ ,vì thế nháy mắt Liễu Thanh Đường cảm thấy tức giận tiêu tán hết ,trên mặt mang theo nụ cười .Hai người một Thái Hậu uy nghiêm , một cái tiên nhiệm phó tổng quản mệnh mẽ vang dội ,cứ như vậy không biết vì cái gì vui vẻ nhìn nhau một hồi lâu .

Cuối cùng vẫn là Liễu Thanh Đường cảm thấy hai người như vậy thật gốc liền lôi kéo Tần Thúc đi ra bên ngoài phơi nắng , hôm nay ánh nắng không gay gắt ,nằm phơi nắng cả người cảm thấy ấm áp thoải mái dễ dàng chìm vào giấc ngủ .

” Hôm nay không cần đi bán mạng nữa , vừa vặn cùng ta nghỉ ngơi một chút ,buổi chiều người ra ngoài cùng đi Thuần vương phủ một chuyến giúp ta .”

Ở phía sau viện có một địa phương thanh tĩnh , mama đã sớm đem vài cung nhân hầu hạ rời đi ,Liễu Thanh Đường để Tần Thúc nằm lên xích đi mình vẫn hay ngủ ,còn nàng ngồi ở một bên .

” không được nhìn ta ,nhắm mắt lại ngủ .”

Liễu Thanh Đường vượt nhẹ mắt hắn một cái , Tần Thúc liền gian nan đem ánh mắt dính ở trên người nàng thu hồi ,theo lời nhắm mắt lại .Liễu Thanh Đường một tay nâng má nhìn chằm chằm Tần Thúc trong chốc lát liền cảm thấy hắn nâng lên ,sau đó bị hắn nhẹ nhàng cầm lại .

” Còn chưa ngủ ?”

“ Ân .”

Tần Thúc mở mắt ra nhưng cũng không buông bàn tay đang cầm lấy kia , hắn nhìn nhìn cây trâm trên đầu nương nương so sánh với những cây trâm khác cảm thấy kém cỏi nhiều lắm , có chút muốn nói lại thôi cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi .

” Nương nương không phải người không thích cây trâm ta đưa sao ?”

không thích nàng vì cái gì mỗi ngày đều cài ,Liễu Thanh Đường liền hiểu được vấn đề là lần trước nàng đưa hắn tờ giấy có hai chữ không thích .Nhìn Tần Thúc như vậy hay là hắn vẫn luôn suy nghĩ chuyện này mấy ngày nay?

Người này rốt cuộc có hiểu hay không tâm sự của cô nương , nữ tử thường là khẩu thị tâm phi vốn là chuyện thực bình thường không phải sao? Liễu Thanh Đường sờ sờ cây trâm trên đầu , bàn tay hơi dùng sức nắm chặt tay Tần Thúc chút .

” Người gốc sao ,ta nói không thích người liền đã cho rằng ta không thích .”

Biểu tình Tần Thúc không thay đổi , đôi mắt kiên định nhìn nàng nói .

” Nương nương nói cái gì , ta sẽ liền tin cái đó .”

Liễu Thanh Đường giật mình sửng sốt một hồi lâu sau mới không tình nguyện nói .

” không phải không thích ,là thực thích , chuyện này vậy là được rồi .”

nói xong nàng lại lại thúc giục .

” Được rồi , được rồi đừng nói nữa người mau ngủ ,còn dùng loại ánh mắt này nhìn ta , ta liền ban ngày cường hôn người .”

Tần Thúc nghe vậy theo bản năng liền nhắm hai mắt lại , nhưng là tiếp theo hần lại lập tức mở tiếp tục nhìn Liễu Thanh Đường .Liễu Thanh Đường nháy mắt mấy cái nhướn mi .

” Người như vậy là muốn ta hôn người?”

Tần Thúc không nói chuyện chỉ nhìn nàng ,Liễu Thanh Đường liền ngậy người chốc lát , bỗng nhiên nở nụ cười có ý xấu nói .

” Muốn ta hôn người liền nói ra a~ , người không nói ta làm sao biết được .”

Tần Thúc chung quy vẫn kém hơn Thái Hậu nương nương đại hạnh cao thâm , bị những lời này quấy nhiễu ,thật vất vả dùng khí dâng lên liền tiêu tan hết , nhìn Liễu Thanh Đường vài lần không biết lên làm cái gì bây giờ lại nhắm mắt lại .

Liễu Thanh đường không nghĩ tiếp tục trêu hần nữa , muốn hần nghỉ ngơi trong chốc lát ,liền cúi người hôn lên mặt Tần Thúc một cái .

” Nghỉ ngơi cho thật tốt đi .”

Mí mắt Tần Thúc nhấp nháy một chút liền an tĩnh lại , bàn tay hai người gắt gao nắm nhau không buông .

Buổi chiều đoàn người Tần Thúc hùng hực khí thế đi đến Thuần vương phủ .

Nô tài Thuần vương phủ quả thực không đem chủ tử nơi này đặt vào trong mắt , cửa lớn không có một bóng người trông coi , chờ đám người Tần Thúc trực tiếp đi vào đến đại sảnh mới có nô tài nghe được âm thanh vội vàng chạy đến .

Tần Thúc nhìn cũng không nhìn hần trực tiếp đi vào chỗ đang tranh cãi ồn ã ở đại sảnh , chỉ thấy mười mấy nô tài tụ lại một chỗ đánh bạc , bên cạnh ném qua một đồng hồ đồ ăn .Tần Thúc sắc mặt không tốt liếc nhìn một thái giám nói .

” Lưu quản sự , phủ nội vụ phái tới những nô tài như này để hầu hạ chủ tử ? Nô tài như này chủ tử có muốn sai bảo cũng không làm ra chuyện gì, không bằng phế bỏ đi , nhưng là Thái Hậu nương nương nhân từ sẽ cho bọn họ một cơ hội sửa chữa .”

nói xong không đợi Lưu công công của phủ nội vụ phái tới để xem xét tình hình lên tiếng , liền quay về phía sau nói với hộ vệ .

” Đem tất cả nô tài ở đây đem ra ngoài dùng trượng hình đánh năm mươi gậy .Cho người đi ra ngoại viện kiểm tra một phen , nhìn thấy những người đồng dạng như vậy không cần để ý cấp bậc tất cả đều dùng trượng hình đánh năm mươi gậy .”

Đám người ở đại sảnh lúc này mới phản ứng lại , đây là có người đến trừng trị bọn họ .Vốn tưởng rằng chỉ là tên Vương gia gốc không người để ý , cùng vị Thái Phi sắp chết ,cũng sẽ không có chuyện gì ,dù sao chủ tử nhu nhược nô tài khinh là bình thường ,ai ngờ hai người này có người che chở ý thức được kết cục nhất thời trong sảnh một khốc não nhận tội .

Chính là những người này rất nhanh bị thị vệ mang đi ra ngoài , âm thanh khóc nháo xa dần .

Vị Lưu công công của phủ nội vụ sắc mặt không thể tốt được, dù sao nhóm nô tài ở Thuần vương phủ đều là người do phủ nội vụ sai đến , tuy rằng bọn họ cũng biết tình huống này , bất quá đây đều là lệ thường , nô tài nơi này có một ít người có quan hệ họ hàng liền nhắm mắt mở một mắt .hần không nghĩ tới Thái Hậu nương nương lại hững hờ bình bình đến quản cả công việc của Thái Phi cùng Thuần vương .

” Tần phó tổng quản , đem nô tài đuổi đi như vậy chỉ sợ không tốt , dù sao đánh nô tài cũng ngó mặt chủ tử , này Thái Phi cùng Thuần vương không ở”

” Thái Hậu nương nương có lòng thay Thái phi cùng Vương gia giáo huấn nô tài , chỉ sợ trong lòng hai vị chủ tử đều cảm kích .” Tần Thúc thần nhiên đánh gãy lời hấn .

” Huống chi những nô tài đó đều miễn tội chết , Lưu công công chờ trượng hình năm mươi gậy xong liền đem bọn họ trở về đi .Chỉ là nên đưa nhóm nô tài mới đến nhanh một chút , nô tài lần sau nếu vẫn không hiểu chuyện Thái Hậu nương nương mà biết chỉ sợ sẽ trách cứ chúng ta hành sự bất lực .”

nói là nói như vậy nhưng hai người đều biết trượng hình năm mươi gậy đánh xuống trên cơ bản chính là người chết , mười mấy người cùng không thấy có một người có thể chống đỡ .Lưu công công nghĩ chỉ sợ lần này mang về chính là một đồng thi thể ,không khỏi nghĩ vị phó Tần Tổng quản này quả là tâm ngoan thủ lạt ,nhưng người này hiện tại đang là tâm phúc của Thái Hậu nương nương nên hấn không thể nói cái gì ,chỉ có thể miễn cưỡng bày khuôn mặt tươi cười nói .

” Phó Tần tổng quản nói đúng ,Thái Hậu nương nương mặc dù thiện tâm tha nhóm nô tài một mạng ,bất quá loại tình huống này phủ nội vụ sẽ không nuông chiều , nhóm nô tài về sau chắc chắn sẽ hảo hảo giáo huấn .”

Lưu công công nói xong nhìn Tần Thúc , nhưng không nhìn ra vui giận của hấn ,chỉ cảm thấy hấn đứng ở đó thần sắc thần nhiên thập phần đáng sợ .Trong phủ hầu hạ ít nhất một trăm người , nói dùng hình liền dùng hình , không có nửa điểm chần chừ .

” Ta còn muốn thay Thái Hậu nương nương đi thăm Thái phi ,Lưu công công có muốn đi cùng ?”

Lưu công công nghiêm nghị khuôn mặt giả lả cười nói còn phải đi xem những nô tài bị trượng hình ghi lại , Tần Thúc cũng không miễn cưỡng ,chính mình mang theo vài người hướng nội viện đi .Cũng may vẫn còn có hai ba nô tài không dám rời bỏ cương vị công tác , nơm nớp lo sợ đi trước dẫn đường .

đi qua địa phương đang dùng hình , tiếng kêu khóc vốn nhiều nay đã không còn âm thanh máu rơi đầy trên mặt đất bắn cả vào tảng đá nhuộm đỏ .

Tần Thúc mắt chớp cũng không chớp làm ấy nô tài dẫn đường sợ tới mức chân mềm nhũn ,không kiềm chế bước nhanh hơn về tiểu viện của Thái Phi .

Đến bên ngoài sân , đầu tiên là ngửi được một cỗ vị thuốc lúc đi vào ngoài ý muốn Tần Thúc nhìn thấy Dương Tổ Thư đã ở bên trong .Nàng đang ngồi ở trên ghế nhỏ trên hành lang ,cầm cây quạt nhẹ nhàng quạt trước lò thuốc mà Thuần vương lặng lẽ ngồi xổm bên cạnh nàng .

41. Chương 41

Dương Tổ Thư dùng một khối vải bông nhấc nắp lên nhìn nhìn vào bên trong, lại lấy một nắm thảo dược bỏ vào nồi thuốc.

Thấy động tác của nàng, Tiêu Hoài Dư ngồi một bên cũng bắt chước lấy một nắm thảo dược, nghĩ bỏ vào trong nồi thuốc, nhưng bị Dương Tổ Thư chặn lại, nàng còn thực sự nói:” thuốc này đã đủ rồi, không cần phải bỏ thêm.”

Nghe thế, Tiêu Hoài Dư không rõ cú đầu ” a ” một tiếng, ngơ ngác cầm lấy nắm thuốc không biết làm gì cho phải. Dương Tổ Thư đành phải đưa tay đến trước mặt hấn nói:” Cho ta đi.”

Tiêu Hoài Dư ngậy người trong chốc lát, chậm rãi đem thuốc đặt trên tay Dương Tổ Thư, lùi về chỗ cũ của mình, im lặng không lên tiếng.

Dương Tổ Thư cầm lấy dược liệu bỏ lại vào bao thuốc, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Hoài Dư như vậy, đoán hấn không phải vì bị cự tuyệt mà cảm thấy khổ sở, liền cười kêu hấn một tiếng:” Thuần vương điện hạ?”

Tiêu Hoài Dư không phản ứng, ánh mắt ngẩn ngơ không biết nhìn vào cái gì. Dương Tổ Thư mấy ngày nay đã quen nhìn hấn như vậy. Suy nghĩ trong chốc lát, cũng không quản hấn nghe hay không, chính mình từ đứng lên liền cầm tay hấn để hấn ngồi trước bếp , đem cây quạt trong tay mình nhét vào trong tay hấn nói

” Thuần vương điện hạ, tay vi thần có chút mỏi, không bằng điện hạ thay thần nấu thuốc cho Thái phi?”

Liên tục nói hai lần, Tiêu Hoài Dư mới có chút phản ứng, ánh mắt chuyển về cây quạt trong tay, lại chuyển qua âm thuốc trước mặt.

” nhẹ nhàng quạt, giống như vậy.” Dương Tố Thư cầm phần sau cây quạt, hướng dẫn Tiêu Hoài Dư quạt nhẹ vài cái. Chờ Dương Tố Thư buông tay ra, Tiêu Hoài Dư liền cẩn thận tỉ mỉ dựa theo tốc độ vừa rồi của nàng quạt, thấy mình có thể làm được thì thực sự cao hứng.

Dương Tố Thư buồn cười lắc lắc đầu, nâng mặt nhìn thoáng qua cửa, chỉ thấy Tần Thúc cùng một vài người đi tới, nhất thời có chút kinh ngạc đứng dậy hỏi:” Tần Thúc...không, phải nói là Tần phó tổng quản, sao người lại đến đây, Thái hậu nương nương có chuyện gì cần phân phó sao?”

Thuần vương điện hạ, còn có Dương thái y đã ở đây. Tần Thúc tuy vẫn một biểu tình không mặn không nhạt, nhưng thái độ đã tốt hơn nhiều so với trước đó. Cùng hai người chào hỏi sơ qua, hần liền giải thích:” Thái hậu nương nương lệnh nô tài đến thăm Thái phi cùng Thuần vương điện hạ, thuận tiện giáo huấn một chút quy củ cho bọn nô tài.”

Dương Tố Thư nghĩ đến hai ngày trước nói lên Thái phi cùng Thuần vương rất hòa hảo, liền hiểu được chuyện gì xảy ra. Với tính tình của Thanh Đường, chỉ sợ sẽ ra lệnh cho Tần Thúc đến giải quyết, cũng vì lần trước nàng tỏ vẻ để ý chuyện này. Thanh Đường luôn như thế, đối với người nhà cùng bằng hữu cho đến giờ đều cẩn thận chu đáo, lại bao che khuyết điểm, đúng là ” yêu ai yêu cả đường đi”.

“Thái phi ở trong phòng, tuy không thể rời giường, nhưng nhiều ngày chăm sóc tốt nên hôm nay khí sắc xem như không tệ.” Dương Tố Thư tuy nói là nữ tử, nhưng dù sao vẫn mang thân phận nam tử, lộ diện với Tần Thúc cũng không tốt, mà nơi này nô tài hầu hạ đều ở trong phòng, cửa lại không phải người canh gác. Nhưng tình huống này cũng không cần chú ý nhiều, Tần Thúc mang theo người đi vào.

Thái phi bệnh tình quả thật càng nghiêm trọng, nhìn qua so với lúc ở trong cung tiêu tụy đi không ít, ba bốn mươi tuổi cũng đã có sợi bạc. Nàng ngồi dựa vào tường ho khan, bên cạnh có hai nô tỳ hầu hạ khăn cùng nước, thật vất vả mới ngừng ho.

Tần Thúc im lặng chờ nàng ho xong, tiến lên theo quy củ thành an, nhấn lại ý tứ Thái hậu nương nương. Đại khái nói nàng an tâm dưỡng bệnh cho tốt, còn ban ột đồng lớn thuốc bổ cùng được liệu, sau đó rất nhanh lại lui ra.

Ở phía cửa, Dương Tố Thư cùng Tiêu Hoài dư vây quanh âm thuốc, Dương Tố Thư nhỏ giọng nói với Tiêu Hoài Dư:” không nên dùng nhiều sức như vậy cầm quạt, nhẹ một chút.”

Mà Tiêu Hoài Dư một mặt ngẩn ngơ, thời điểm nghe Dương Tố Thư nói, ánh mắt vô thần mới ngẫu nhiên có chút chuyển động. một câu nói hai lần hoặc nói nhiều thứ, hần mới phản ứng giống nhau a một tiếng, sau đó chậm rãi ngừng quạt.

Thấy hần ngừng lại, Dương Tố Thư lại không thể không nói:” không phải dừng lại, là quạt nhẹ một chút, chậm một chút thôi.” Sau đó nàng giống như trước cầm lấy tay Tiêu Hoài Dư cùng đặt vào phía sau cây quạt, quạt nhẹ vài cái.

Tiêu Hoài Dư thế này mới chậm rì rì quạt theo. hần tựa như một lão bá cao tuổi ánh mắt không còn lạnh lợi, tựa hồ luôn quên cái gì. Dương Tố Thư nhìn hần, trong mắt cũng không biết thương hại hay là gì.

” Thuần vương điện hạ, Dương thái y, nô tài phải về phục mệnh với Thái hậu nương nương, xin phép đi trước.” Tần Thúc đi ra, đánh gãy bầu không khí đang lưu động, nói với hai người đang ngồi xong chuẩn bị rời đi.

Dương Tố Thư phục hồi tinh thần, ở phía sau gọi hần, ” Tần phó tổng quản.” Nàng liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Dư không phản ứng như người ngoài, có chút xấu hổ nói:” Có thể không cần nói với Thái hậu nương nương ta ở đây không?”

Tần Thúc nghe vậy không chút do dự nói:” Nô tài sẽ không giấu diếm hay lừa gạt Thái hậu nương nương bất cứ điều gì.”

Dương Tố Thư lộ ra nụ cười khổ, tuy nói trong lòng vui vẻ vì bạn hữu có một người trung thành như vậy, nhưng dưới tình huống này thật có chút phiền toái. Nếu Thanh Đường biết nàng thường đến chỗ này hỗ trợ,

khẳng định sẽ hiểu lầm nàng cùng Thuần vương có ý tứ. Nhưng nàng thực sự không có, chính là "Lương y như từ mẫu", không đành lòng nhìn hấn như vậy mới đến hỗ trợ thôi.

Nàng khoát tay: "Ta cũng nên nghĩ đến, là khó xử người, như vậy xem như ta chưa nói gì, Tần phó tổng quản đi đường cẩn thận."

Tần Thúc khẽ gật đầu với nàng, cất bước rời đi. Phía ngoại viện đã không còn người bị dùng hình, những thi thể đã được đem đi, máu trên tảng đá cũng đã rửa sạch sẽ, nhưng mùi máu tươi vẫn không bay đi, khiến vài người nhíu mày, sắc mặt trắng bệch. Tần Thúc lại không cảm thấy gì, nghe Lưu công công sắc mặt không tốt mang thi thể nô tài đến trước phủ nội vụ, hấn cũng không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng nói: "Hồi cung."

Phủ nội vụ cai quản nơi ở, thực phẩm, người hầu của hoàng thất, điều hành mọi việc lớn nhỏ của bọn nô tài. Nếu Thái hậu nương nương không muốn tay bọn họ càng ngày càng vương dài, khẩu khí càng lúc càng lớn, hấn liền thay nương nương cảnh cáo. hiện tại hấn không thể làm gì, nhưng sớm hay muộn, hấn sẽ thay Thái hậu nương nương nắm giữ toàn bộ phủ nội vụ.

Dã tâm của hấn không chỉ là nắm giữ Từ An cung mà thôi, hấn càng muốn đem hoàng cung biến thành nơi có thể làm cho Thái hậu nương nương sống thoải mái, có lẽ cần rất nhiều thời gian, cũng có thể vĩnh viễn cũng không thực hiện được. Nhưng không quan hệ, vì Thái hậu nương nương, dù có khó khăn đến đâu, hấn cũng sẽ cố gắng.

trên đường hồi cung, Tần Thúc đứng thật lâu trước một cửa hiệu, cuối cùng thời điểm đi ra, trong lòng vui vẻ mang theo một cây trầm đi ra. hấn ở cửa hiệu chọn rất lâu, cảm thấy cái nào cũng không ổn, cuối cùng chọn tới chọn lui, lại chọn một cây trầm tương tự như lần trước. Thái hậu nương nương nói rất thích cái kia, vậy cái này tương tự như vậy, nàng nhất định cũng thích.

Tần Thúc một đường về thỉnh thoảng lại ần ần trước ngực, nghĩ Thái hậu nương nương nhận được cái này có vui vẻ không, ánh mắt nhìn về hoàng cung càng lúc càng gần tràn đầy mong chờ.

Nhưng đáng tiếc lần này hấn không thể giống lúc trước tự tay đưa cho nàng, bởi vì nàng đã mang mama đến Cần Chính điện để sắp xếp công việc cho kì thi mùa xuân tháng ba sắp tới.

Tần Thúc đành phải kiềm chế mất mát, đem cây trầm giao lại cho Đào Hiệp ở Từ An cung, nhờ nàng chuyển giao. Sau đó một mình chui vào xử lí công vụ nặng nề, để có thể giúp ích cho Thái hậu nương nương, hấn càng phải nắm giữ quyền lực.

Làm một lúc cho đến buổi tối, mọi nơi đều lên đèn, phía dưới quần sự mặc dù chưa nói gì nhưng thần sắc đều mệt mỏi, Tần Thúc liền mở miệng cho bọn họ rời đi, sau đó một mình ở lại chọn mấy quyển sổ chính kiểm tra lại một lượt. Mãi đến đêm khuya, Tần Thúc mới chuẩn bị về nghỉ ngơi, cũng may chỗ này cách phòng hấn không xa, lập tức có thể đi đến.

Nhưng vừa đi được nửa đường, nhìn phía trước hướng phòng mình, lại nhìn về sau hướng tấm điện cùng thư phòng của Thái hậu nương nương, nhin không được liền cất bước đi về phía sau.

Phía sau, Thái hậu nương nương có lẽ đang nghỉ ngơi, Tần Thúc nghĩ không nên quấy rầy nàng, đứng ở ngoài điện nhìn nhìn, chuẩn bị xoay người trở về lối cũ.

" Là Tần Thúc sao?"

Vừa mới chuyển mình rời đi thì chợt nghe tiếng của mama, Tần Thúc lên tiếng, bước ra trong bóng tối.

"Thái hậu nương nương đang đợi người, vào đi." Mama không thể hiểu nổi chủ tử mình từ khi nào lại liệu việc như thần như vậy, đêm nay cầm một quyển sách giải trí xem, nhưng lại không ngủ, nàng hỏi thì nói đợi lát nữa chắc chắn Tần Thúc sẽ đến.

Nàng cùng Đào Hiệp đợi lâu như vậy, mắt thấy đã trễ thế này, nàng thực sự muốn kêu người gọi Tần Thúc tới, miễn cho chủ tử lỡ may lại đoán sai. Ai ngờ, các nàng chưa kịp sai người, Tần Thúc đúng là đến đây.

Nhìn theo bước chân Tần Thúc đi vào trong điện, mama vẫn có chút không rõ chủ tử vì cái gì có thể đoán được. Đào Hiệp một bên nhìn tỷ tỷ mình lắc đầu, " Tỷ đừng nghĩ nữa, tỷ còn chưa rõ sao, đó gọi là trực giác."

Mama:“...”

Vì sao luôn chỉ mình nàng không rõ? rõ ràng nàng mới lớn tuổi nhất.

“đã trẻ thế này nương nương còn chưa nghỉ ngơi?” Tần Thúc vừa đến nội điện chỉ thấy Thái hậu nương nương cầm một quyển sách xem, một tay chống đầu lộ ra cổ tay trắng như tuyết cùng đôi vòng ngọc phỉ thúy, không khỏi nghĩ lần sau đưa vòng tay cũng tốt. Nếu là Thái hậu nương nương, mang cái gì cũng đẹp.

Liễu Thanh Đường buông sách nói:” Còn một chút công vụ chưa xử lí xong, bây giờ sẽ nghỉ, hôm nay người đến Thuần vương phủ thế nào?”

Tần Thúc liền kể lại từ đầu đến cuối mọi việc, không một chút giấu diếm, nhưng về việc xử lí bọn nô tài kia, theo bản năng hần ngừng một lúc, không muốn khiến cho Thái hậu nương nương giống như những người khác cảm thấy hần tâm ngoan thủ lạt, xử lí nhiều người như vậy một chút cảm giác cũng không có.

Liễu Thanh Đường nghe hần nói không tự giác có chút thất thần. Tình hình này kì thật rất quen thuộc, thời gian các nàng ở chung nhiều nhất là thời điểm báo cáo sự việc. hần luôn đứng xa xa, cúi đầu ôm quyền, ngữ khí, bộ dáng thản nhiên, cùng bất đồng với hiện tại. Liễu Thanh Đường vẫn nhìn Tần Thúc, nhìn nhìn rồi chợt đi đến hôn hần một cái, sau đó có chút ngượng ngùng phát tay đuổi hần trở về nghỉ ngơi.

“Ân, không sai, giờ khuya rồi, người mau trở về nghỉ ngơi đi.” Tựa hồ càng về sau cùng Tần Thúc ở một chỗ, nàng bị hần lây bệnh, da mặt cũng bào mòn đi không ít. Ban đầu nàng thân mật với hần một chút, làm sao cảm thấy ngượng ngùng, nhưng hiện tại, bị hần nhìn chăm chăm liền cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Tần Thúc kì thật chưa nói xong, bất quá bị Thái hậu nương nương đột ngột hôn một cái, trong đầu lập tức không còn sót gì, quên những gì mình định nói. Có chút lắp ba lắp bắp đáp:” Nga...vâng.” Tuy đáp ứng, nhưng hần lại không có phản ứng gì tiếp theo, chỉ đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm Liễu Thanh Đường.

không được tự nhiên sờ sờ hai cây trâm cài tóc tương tự nhau, Liễu Thanh Đường lại nói:” Hôm nay người tặng, ta cũng....thích.” Mặc dù ở trước mặt Tần Thúc, nàng muốn nói là lần sau không cần mua cây trâm tương tự, nhưng luôn không thốt ra được, cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Tần Thúc lập tức liền thỏa mãn, một ngày mệt nhọc giống như đã biến mất. Nhưng dù vui vẻ hần cũng không nói nên lời gì dễ nghe, chỉ đơn giản ừ một tiếng.

” Được rồi, đi ngủ đi.”

Từ hôm nay, hai người tựa hồ trở nên ăn ý, mỗi ngày vào buổi tối đều phải gặp mặt một lần sau đó mới đi nghỉ. Cứ đơn giản nói chuyện như vậy, thân mật thêm một chút, hai người đều cảm thấy thực thỏa mãn. Lúc này nàng không phải Thái hậu, hần cũng không phải phó tổng quản, bọn họ tựa như vợ số cặp nam nữ đang lâm vào bể tình, thời điểm ở chung thấy thế nào cũng có chút ngây thơ ngu dần.

Nhưng lúc ấy lại không cảm giác được, thường thường sự việc qua đi, thời điểm nhớ lại sẽ cảm thấy nhất cử nhất động của mình lúc ấy thực sự ngốc nghếch. Nhưng mà miệng nói ngốc, trong lòng lại nhịn không được sinh ra một cổ ngọt ngào.

Hai tháng sau, Ngự hoa viên trăm hoa đua nở, hoa đào được thợ thủ công cẩn thận chăm sóc cũng sớm chớm nở. Đào Hiệp, mama bẻ mấy cành cắm vào trong bình, Liễu Thanh Đường nhìn nhìn, buông bút lấy kéo cắt một cành nhỏ đặt ở một bên, chờ Tần Thúc đến sẽ đưa cho hần.

Nhưng vào buổi tối, thời điểm Tần Thúc đến cũng cầm theo một cành đào.

“trên đường nhìn thấy hoa đào vừa nở, nghĩ có lẽ nương nương sẽ thích, liền...bẻ một cành.” Tần Thúc nói xong, nhìn thoáng qua bình hoa đặt trên bàn, lại nhìn cành hoa trên tay mình, thanh âm dần dần thấp đi.

Liễu Thanh Đường không chút suy nghĩ, đem tất cả hoa cắm trong bình ngọc lấy ra đặt một bên, cầm cành hoa đào của Tần Thúc đặt vào trong bình ngọc. Sau đó gật đầu khẳng định nói:” Như vậy hoa đào càng đẹp mắt.”

Chờ Tần Thúc đi rồi, Liễu Thanh Đường nhìn thoáng qua cành đào kiều diễm kia, đột nhiên nhớ tới mình cũng có bẻ một cành lại quên đưa cho hần.

42. Chương 42

Vì muốn thu phục bằng hữu cùng lãnh tướng đắc lực của Ngụy Chinh, còn có vị tiểu thư của Ngô thượng thư. Nhớ lại lỗi lầm của kiếp trước, giờ đây nàng nhất định sẽ làm bà mối se duyên tơ hồng.

Số tuổi giới hạn vừa truyền ra, nhà nhà đều đoán Thái hậu nương nương đang chuẩn bị tuyển phi tần hầu hạ cho hoàng đế, thậm chí là xem xét cho ngôi vị hoàng hậu. Nhất thời có nhà vui mừng, có nhà lại sầu, còn có nhà muốn dựa vào nữ nhi một bước lên trời, lên ngôi Hoàng hậu mang vinh quang về cho gia tộc. Tin tức này lập tức kích động, khiến nhiều người tìm đủ mọi cách hỏi thăm sở thích của Thái hậu nương nương, sau đó vào thời điểm dạo chơi hoa viên, vô tình để cho nữ nhi nhà mình lọt vào mắt Thái hậu.

Cũng có nhà đau lòng cho nữ nhi, không nỡ phí hoài thanh xuân cả đời con gái vào phía bên kia bức tường, còn lại là lo lắng, dằn dờ nữ nhi nhà mình nhất định phải giữ phận, ở trong đám người im lặng không nói lời nào, tận lực không được gây chú ý tới Thái hậu nương nương.

Kinh thành bởi vì ý chỉ trong lần dạo chơi này của Thái hậu mà trở nên sóng ngầm mãnh liệt, trong cung cũng không thái bình. Người có chút quan hệ với quan viên thì tìm mọi cách để thu mua cung nữ hay thái giám trong cung, đặc biệt là Từ An cung và Trường An cung của hoàng đế.

Hoàng đế vẫn còn kiềm chế vội tới vấn an Liễu Thanh Đường, nhưng cũng không đề cập đến chuyện này, hồn nhiên không một chút nào biểu lộ ra sự cảm kích.

Liễu Thanh Đường cũng không chủ động nói, kỳ thật đối với việc này nàng cũng không sốt ruột, mặc kệ là sớm hay muộn, việc nạp phi đều là vào hai năm sau: Nguyên Ninh năm thứ bảy, sau khi trăng ôn dịch qua đi, hoàng đế bước qua tuổi mười lăm.

Hiện tại mỗi quan tâm hàng đầu của nàng là xem xét một chút chuyện của Ngô tiểu cùng Ngụy Chinh. Thuận tiện xem xem các nữ nhân đời trước trong cung đấu đá lẫn nhau, đời này có hay không vẫn như cũ.

Cho nên quyết định sớm chọn người, chính là cho các nàng kia một cơ hội, nếu lần này có người không nghĩ đến chuyện vào cung, nàng sẽ buông tha các nàng. Nếu là nghĩ đến, mặc kệ có nguyện ý hay không, đều sẽ trở thành quân cờ trong tay nàng. Dù sao muốn hậu cung hoàng đế không thể bình an, tốt nhất nên để các nữ nhân có năng lực cùng dã tâm ở chung một chỗ, đó mới là một hồi tuồng hay.

Yến tiệc ngày ấy quả thực náo nhiệt vô cùng, các tiểu thư từ chín cho đến mười sáu tuổi đều có, oanh oanh yến yến ăn mặc lòe loẹt, so với cảnh đẹp đầu xuân còn sáng lạng hơn vài phần.

Liễu Thanh Đường cũng không tự cao tự đại, khó có dịp lại lộ ra một chút ôn hòa, ảnh hưởng của nàng rất mạnh, như trước không có ai dám ở trước mặt nàng ăn cần nịnh nọt. Phía dưới các vị tiểu thư lại chưa từng ngừng việc âm thầm đánh giá nàng. Liễu Thanh Đường thu hết tình hình vào đáy mắt, ánh mắt lại như vô tình lướt qua từng vị Nhân phi, Thực phi, cùng vài phi tần. Trong đám người này, mỹ nhân tài tử nhưng nàng lại không để ý.

Các vị phi tần đời trước được hoàng đế sủng ái nhiều năm cũng không có mặt, bởi vì vị kia là cháu gái của Vương thủ phụ, mà yến tiệc lần này đều là các nữ tử con vợ cả. Vị kia thậm chí còn không có tư cách tham gia. Trong yến tiệc lần này có rất nhiều cô gái có vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng tất cả lại thua ở trong tay nàng.

Nhìn những khuôn mặt còn vương nét non nớt. Liễu Thanh Đường không khỏi cảm thán năm tháng vô tình. Ai có thể nghĩ đến, những khuôn mặt rạng rỡ, tươi cười thuần khiết thế này, ngày sau lại luôn mang mặt nạ mà mỉm cười, vì sủng ái của một nam nhân mà tranh đấu đến người chết ta sống. Đời trước, so sánh nàng với hậu cung của hoàng đế, cũng không biết ai so với ai đáng buồn hơn.

Ngắm hoa, còn có thể thi vẽ tranh. Nữ tử Nam triều học thức không nhiều lắm, hầu hết đều thỉnh thầy giáo về nhà dạy một ít thi từ thi họa từ khi còn nhỏ, giờ phút này một đám đều muốn tranh nhau giành đua thể hiện tài năng. Liễu Thanh Đường liếc mắt đảo qua một lượt, im lặng nghĩ không muốn thể hiện thật không có mấy người.

Mà khiến nàng cao hứng chính là, quân cờ nàng nhìn trúng, lúc này đều muốn gây sự chú ý của nàng, thi triển tài năng của các nàng. Liễu Thanh Đường tuy trong lòng mỉm cười nhưng trên mặt thần sắc vẫn uy nghiêm. Có lúc lại cùng ít người nói vài câu, khó có lúc lại ban cho vài thứ.

Nàng sẽ ở trong cung chờ các nàng, chờ vỡ tường sắp diễn ra.

Dạo chơi hoa viên, ngắm hoa đến chiều, Liễu Thanh Đường cho phép các tiểu thư không cần cầu nệ, tự do đi mọi nơi ngắm hoa, dù sao đều là những nữ hài tử mới lớn tò mò sự mới mẻ, nghe xong lời này của Thái hậu nương nương, liền tách thành tốp năm tốp ba chui vào vườn hoa.

Liễu Thanh Đường lén cho gọi vị tiểu thư của Ngô thượng thư, hai người đi đến ngự hoa viên ngồi xuống bên cạnh một tòa tiểu lâu.

Ngô tiểu thư tên là Ngô Thắm, đã mười sáu tuổi, vốn nàng cùng phụ thân đều không muốn, trong lần dạo hoa này, Thái hậu nương nương xem xét các phi tần tương lai của hoàng đế, cùng nàng không có bao nhiêu quan hệ, dù hoàng đế so với nàng kém quá nhiều tuổi. Ai ngờ nàng không muốn lộ diện, thanh thần ổn định đem chính mình thành người mờ nhạt, bỗng nhiên lại bị Thái hậu nương nương triệu kiến.

Ngô Thắm trong lòng không yên, đi theo sau Liễu Thanh Đường nhìn không được len lén liếc mắt trộm xem Thái hậu nương nương uy danh hiển hách này. Chuyện của nàng được phụ thân kể qua không ít, thay thế tỷ tỷ đã mất trước đó, một tay đem hoàng đế cháu ngoại trai lên kế vị, lấy thân phận nữ tử nghe báo cáo, xử lý quốc gia đại sự. Phụ thân nàng từng nói qua vị Thái hậu nương nương này tâm tư già dặn, hiểu rõ lòng người, quả cảm kiên cường không thua gì nam nhi, nếu là một vị nam tử sẽ là một đấng minh quân, chỉ tiếc sinh ra lại là nữ tử, cho dù hiện tại nắm trong tay quyền hành, cũng là danh bất chính ngôn không thuận.

Nàng trong lòng thực sự kính ngưỡng (kính trọng và ngưỡng mộ) vị Thái hậu nương nương này, cảm thấy nữ tử như nàng khó có được, hơn nữa từ lúc nàng trở thành Thái hậu nương nương, mấy năm trôi qua, nữ tử Nam triều địa vị cũng dần lên cao. Ngô Thắm từ nhỏ đã chịu sự chỉ dạy của mẫu thân, lớn lên trở thành một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, có khi thử đem mình đặt vào vị trí của Thái hậu nương nương, cảm thấy bản thân nhất định không thể được như Thái hậu nương nương, bởi vậy nàng càng cảm thấy sùng bái.

Nhưng cũng như đại đa số các tiểu thư khuê phòng khác, loại kính trọng sùng bái này bên trong lại kèm theo chút e ngại, dù sao nghe nói trên tay Thái hậu nương nương cũng dính không ít máu người. Đối với các nàng ngay cả giết gà cũng không dám mà nói, căn bản không thể tưởng tượng được.

Cho nên giờ phút này Ngô Thắm tâm tình rất phức tạp, một bên sợ Thái hậu nương nương sẽ tuyển nàng nhập hậu cung, một bên lại cảm thấy vinh hạnh cùng kích động khi người mà nàng sùng bái bấy lâu nay, Thái hậu nương nương cao cao tại thượng lại coi trọng nàng.

Liễu Thanh Đường cũng luôn đánh giá vị Ngô tiểu thư này, tuy lời nói hành động thập phần phù hợp với yêu cầu của nữ tử khuê các Nan triều, cũng không có gì đặc biệt. Đại khái là được gia đình chiếu cố rất tốt, nàng trong lòng nghĩ gì đều hiện lên mặt, thực sự là nữ tử dễ bị nhìn thấu.

Như giờ phút này nhìn nàng, chính là vừa kính lại vừa sợ. Bất quá như vậy lại thật thà chân thành, Liễu Thanh Đường cũng không khó để hiểu tại sao Ngụy Chính lại coi trọng vị Ngô tiểu thư này, cùng người như vậy ở chung một chỗ luôn dễ dàng thả lỏng tâm tình.

”Ngô tiểu thư.”

“A?...Vâng, Thái hậu nương nương.” Ngô Thắm hơi hơi nghiêng thân mình ngồi một nửa ghế, nghe Thái hậu nương nương bỗng nhiên kêu nàng, trong lòng nhảy dựng thiếu chút nữa đứng lên. Cũng may nàng kiểm chế được, một tay xiết chặt khăn khăn trương lên tiếng.

”Người năm nay mười sáu rồi, tuổi này cũng không còn nhỏ, nên tìm một đấng phu quân, ai gia cố ý tứ hôn cho người.”

”Các người tuổi tác cách biệt cũng không lớn, ai gia nhìn người đoan trang hiền thực...,”

Ngô Thắm vừa nghe còn có chút mơ màng, nhưng ngay lập tức sắc mặt trắng bệch. Nàng cũng không ngờ, ít nhất dưới sự dạy dỗ khôn khéo của phụ thân, nàng vẫn có chút kiến thức, cho nên lập tức hiểu được, Thái hậu nương nương chỉ hôn cho nàng không phải là hoàng thượng.

Nhưng trừ bỏ hoàng thượng, còn có ai có thể khiến Thái hậu nương nương tự mình tứ hôn? Đại khái chỉ còn lại vị kia, đầu năm vừa mới xuất cung, Thuần vương.

Trước đây, nhị hoàng tử không ai để ý bị đuổi ra khỏi cung, nhà nhà đều dự đoán yến tiệc lần này Thái hậu nương nương sẽ chỉ hôn cho tiểu thư nhà nào, nhưng Thái hậu nương nương vẫn không có động tĩnh, mọi người dần dần nghĩ nàng không quan tâm đến vị Thuần vương kia. Hiện tại nghĩ đến, Thái hậu nương nương nói chỉ hôn, cũng không hẳn chỉ có một người Thuần vương. Ngô Thâm nghĩ đến khả năng này, trong lòng lập tức trống trơn.

Nàng đã sớm hiểu bản thân sẽ phải gả ột nam nhân thậm chí còn chưa bao giờ gặp mặt, đây đại khái cũng là số mệnh chung của tất cả nữ tử. Nếu vận khí tốt một chút, có lẽ sẽ được tôn kính như một phu nhân, vợ chồng yêu thương, tôn trọng nhau, vận khí không tốt, cùng phu quân không hợp, nói không chừng nửa đời sau phải sống giã dạ phách sau trạch lý.

Nếu sau này phải gả cho Thuần vương, Ngô Thâm nghĩ cũng không thể không chịu được, đối với nàng dù có gả cho ai cũng như nhau. Nhưng hiện tại, trong lòng nàng đã có hình bóng của một người, nàng không thể thờ ơ gả cho nam nhân khác.

” Có thể được Thái hậu nương tứ hôn, thần nữ không khỏi cảm thấy vinh hạnh, chỉ là thần nữ ngu dốt, chỉ sợ cô phụ sự kì vọng của Thái hậu nương nương.” Ngô Thâm cố lấy hết dũng khí để nói, chính là vì thực sự rất sợ hãi, nói xong lại muốn quỳ trên mặt đất, cả người run run. Nàng nhắm mắt lại chờ Thái hậu nương nương nổi trận lôi đình, ai ai cũng nói tính tình Thái hậu nương nương không tốt, hơn nữa nói một không nói hai, nàng cự tuyệt thẳng thừng như vậy, nói không chừng chờ nàng phía trước là lửa giận của Thái hậu nương nương.

Nhìn Ngô Thâm sợ hãi run rẩy quỳ gối nơi đó, Liễu Thanh Đường vô tội sờ sờ cái trán, nàng không nghĩ sẽ hù dọa vị tiểu muội muội này. Nhưng xem ra, tự nàng đem chính mình dọa khóc. Liễu Thanh Đường thực sự hoài nghi Ngụy Chính cả đời giương mắt hổ trừng trừng dọa người trông như mãng phu, về sau cưới người ta có hay không đem người ta hù khóc.

Ngô Thâm đợi trong chốc lát cũng không nghe Thái hậu nương nương lên tiếng, càng cảm thấy sợ hãi tuyệt vọng, đột nhiên nhìn thấy vạt váy của Thái hậu nương nương xuất hiện trước mắt, lập tức được người nâng đỡ đứng dậy.

” Ai gia đã nói Ngụy Chính người kia thật sự lỗ mãng khi đến cầu xin ai gia tứ hôn, điều này thực sự vô lý, nếu Ngô tiểu thư không đáp ứng, ai gia lại từ chối mãng phu kia vậy.” Kỳ thật Ngụy Chính căn bản không đến tìm nàng, bất quá, Liễu Thanh Đường vì để cho đôi bên trở nên thân thuộc, tự mình ngẫu nhiên sẽ nói dối một phen, đây vẫn là điều có thể làm.

Ngô Thâm còn chưa kịp từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần vì được Thái hậu nương nương tự mình đỡ nàng, nghe vậy hai mắt lập tức mở to:” Là Ngụy đại hiệp.. .. không phải, là Ngụy tướng quân?!” Thế nhưng không phải Thuần vương, còn là người trong lòng nàng? Ngô Thâm cao hứng đến tâm đều nhảy ra, nhưng lập tức nghĩ vừa rồi vì hiểu lầm mà cự tuyệt, vừa vội vừa không biết nên làm gì bây giờ.

Liễu Thanh Đường nghe nàng thốt ra một câu đại hiệp sưng sốt một hồi, không nhịn được nghĩ, xem ra hai người này có rất nhiều chuyện cũ. Nhưng nhìn bộ dáng sắp khóc của Ngô Thâm, lương tâm nàng trĩu dậy, không muốn lại cố ý dọa người, lộ ra chút ý cười nói:” Nga? Ngô tiểu thư xem ra đối với Ngụy tướng quân cũng có ý, vậy nếu Ngô tiểu thư nguyện ý, ít ngày nữa ai gia sẽ hạ chỉ tứ hôn cho hai người.”

Sự tình so với Liễu Thanh Đường tưởng tượng còn dễ dàng hơn, hai ngày sau, lúc lâm triều nói đến việc này, nàng còn cố ý quan sát Vương Phùng hai vị thủ phụ, bọn họ nhìn không ra phản ứng gì, nhưng không biết sẽ có động tác gì tiếp theo.

Lại dời ánh mắt đến Ngụy Chính, tên kia ngày thường đều trưng ra cái mặt đen cực kì nghiêm túc, hôm nay lại nhanh chóng nở thành một đóa hoa, rõ ràng là cao hứng còn cố chịu đựng, hai bên khóe miệng đều nhếch lên, ra vẻ một bộ dáng bình tĩnh, khuôn mặt diêm vương kia lại biến thành một mặt hề hết sức buồn cười.

Nội tâm thập phần hài lòng, Liễu Thanh Đường dời mắt chỉ thấy xung quanh Ngụy Chính, vài vị quan viên đều là một bộ dáng không đành lòng nhìn thẳng vào khuôn mặt kia. Mà Ngô thượng thư ngày thường thích nhất là bày ra bộ dáng nho nhã khôn khéo hết như lão hồ li, nay nhìn không được lặng lẽ thối râu tròng mắt với con rể tương lai.

Xem ra tuy Ngô tiểu thư thuyết phục được phụ thân, nhưng Ngụy Chính cùng cha vợ hấn trong lúc đó vẫn xảy ra chút vấn đề, Ngụy Chính còn không biết thu liễm, hướng về phía cha vợ cười ngây ngô, chọc Ngộ thượng thư tức đến nổi đăm đăm ngực.

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nhìn phụ thân đứng phía trước không biết suy nghĩ cái gì, thế nhưng cũng nhìn không được trường mắt nhìn Ngụy Chính một hồi, sau đó có chút cảm thán nhìn Ngộ thượng thư. Đại khái đó là ánh mắt thăm dò tình hình, Liễu Thanh Đường nhìn cười làm ra vẻ mặt nghiêm túc, lại thấy Ngụy Chính hướng về phía nàng gật đầu, ánh mắt mang đầy vẻ cảm kích. trên khuôn mặt hạnh phúc tươi cười không chút che giấu. Phải chăng lúc nàng cùng Tần Thúc ở cùng một chỗ cũng cười như vậy? Liễu Thanh Đường hồi tưởng một phen, cảm thấy cả người một trận rét lạnh, nếu nàng cùng Tần Thúc ở một chỗ cũng cười thành bộ dáng như vậy, thật sự là không xong.

Liễu Thanh Đường ngồi phía dưới hoàng đế, phía dưới còn lại phân thành hai bên văn võ bá quan. Ở bên trong, thái giám hô lớn bãi triều, cùng bách quan lên tiếng phụ xướng, Liễu Thanh Đường bỗng nhiên thấy nhớ Tần Thúc.

Ngụy Chính đời này rốt cục cũng lấy được Ngô tiểu thư, người mà hấn thương nhớ, nhưng nàng, cho dù cùng Tần Thúc lưỡng tình tương duyệt (hai người đều có tình với nhau),nhưng vĩnh viễn cũng không thể gả cho hấn.

Bất luận như thế nào, bằng hữu có thể hạnh phúc, Liễu Thanh Đường trong lòng cũng thấy cao hứng, nghĩ đến bi kịch của đời trước mà mình đã làm cho Ngụy Chính phải chuốc lấy, hiện tại có thể khiến hấn quang minh chính đại dùng lý do bàn bạc chuyện hôn sự, canh giữ ở Ngô phủ bảo vệ vị hôn thê, thuận tiện chọc cho cha vợ ghét bỏ.

Mà tối ngày hôm nay, thời điểm Tần Thúc đến, Liễu Thanh Đường nhớ đến chính mình, nhất thời lại cảm thán một phen, bỗng nhiên rất muốn hỏi hấn có muốn cưới nàng không, nhưng kêu Tần Thúc một tiếng lại không biết nên nói sao.

Cho dù Tần Thúc trả lời thế nào, nàng cũng không cách nào mặc được hỉ phục đỏ thắm, ở nhà dưới sự chứng kiến của gia đình bằng hữu gả cho hấn, nói ra lại càng thêm sầu.

Đến cuối cùng, Liễu Thanh Đường cũng chỉ cười khanh khách ôm lấy cổ Tần Thúc một bên cọ cọ, sau đó từ trong ánh mắt dò hỏi của hấn, cười khẽ nói:” không có việc gì.”

43. Chương 43

Nam triều cách ba năm, cứ ba tháng tiến hành một kỳ thi mùa xuân. Mà năm nay vừa mới cử hành cuộc thi khoa cử, cho nên ba tháng này toàn bộ thời gian Liễu Thanh Đường đều bận rộn.

Muốn quốc gia thịnh vượng, Nam triều càng lớn mạnh, càng phải dùng nhiều người hiền tài. Liễu Thanh Đường hiểu được điểm này, cho nên đối với kỳ thi mùa xuân luôn luôn coi trọng, rất nhiều chuyện phải đích thân làm.

Tuy nàng có oán hận với Hoàng đế, nhưng việc quốc gia đại sự thì luôn hiểu đúng mực, cũng không dùng việc này so đo với Hoàng đế cùng hai vị thủ phụ kia, dù sao Nam triều cũng là nơi nuôi lớn nàng, đã có năng lực, nàng hiển nhiên có trách nhiệm vì quốc gia mà làm việc.

Mà ngày cuối cùng của ba tháng này, thời điểm Lễ bộ thượng thư đem danh sách hai mươi năm người tham gia thi Đình trình lên nàng, Liễu Thanh Đường liền nhìn thấy tên ca ca mình trên mặt giấy.

Phụ thân còn có Tổ Thư, Ngụy Chính thế mà lại liên hợp gặt nàng, hay là muốn cho nàng một kinh hi? Liễu Thanh Đường nâng tay sờ sờ ba chữ ” Liễu Thanh Dong”, trong mắt là ý cười âm áp. Ca ca của nàng vẫn đến đây, cho dù nàng nói bản thân đã lớn, ca ca không cần phải thay nàng chịu tiếng xấu, nhưng hấn vẫn theo đạo nghĩa của phụ thân, không chùn bước trước vũng lầy này.

Kỳ thật, dù lúc đầu nàng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng hiểu được ca ca sẽ không mặc kệ. Nhưng nàng thật sự không ngờ cuối cùng ca ca cũng đi theo con đường làm quan. Tuy nói ca ca nhìn qua tựa như người đọc sách ôn hòa, nhưng trưởng thành dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của phụ thân, tuyệt không như bề

ngoài văn thư nhu nhược. Liễu Thanh Đường dám chắc, nếu ca ca nhà mình tham gia thí võ, nhất định sẽ đứng đầu bảng Trạng nguyên.

Liễu Thanh Đường hoàn toàn nhớ rõ, trước đây lúc luyện võ, nàng chính mắt thấy ca ca bị hộ vệ đuổi theo, lấy một ứng hơn mười hai người hộ vệ thành thạo. Trong đó có bao nhiêu vật vả không cần nói cũng biết, chỉ có Liễu Thanh Đường khi đó mới giật mình nhận ra, thì ra vị ca ca luôn bị mình khi dễ bắt nạt thật vĩ đại.

Giữa tháng tư, kì thi Đình bắt đầu.

Thi Đình diễn ra ở Vinh Củng điện, Liễu Thanh Đường vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trên cao, nhìn ca ca cùng những người khác đang đi vào điện, đột nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác nhà có binh sĩ đường quan rộng mở liền cảm thấy kiêu ngạo.

Thi Đình lấy :” Tu thân tề gia trị quốc trị thiên hạ”. Vì đề ra phải thực hiện ngay ở trường thi, hơn nữa ở trên điện thuật lại cái nhìn của bản thân, cuối cùng từ các vấn đề của quan văn, muốn sĩ tử dùng suy nghĩ của mình để trả lời giám khảo.

Suốt buổi thi đình, Liễu Thanh Dong bộ dáng chói mắt, hoàn toàn bất đồng với những người có dáng vẻ bồn chồn không yên, hần khí định thần nhàn viết sách luận, bình tĩnh tự nhiên khi bàn luận quan điểm của mình, thời điểm đáp trả câu hỏi của giám khảo thì ôn hòa lại không mất cường thế, phản bác có lý lẽ làm người ta á khẩu không trả lời được, từ đầu đến cuối trên người hần đều có loại tự tin không gì sánh kịp.

không hề nghi ngờ, danh hiệu Tân khoa Trạng Nguyên rơi xuống đầu Liễu Thanh Dong. Quyết định như vậy không ngoài ý muốn của Liễu Thanh Đường, mặc kệ vì ca ca một thân tài hoa hay vì thân phận của hần-con của Trần quốc công, huynh trưởng của Thái hậu, là thân cữu của Hoàng đế, chức danh Trạng Nguyên này tất không thể nghi ngờ.

Băng nhân còn lại là một nam tử tuổi tác có chút lớn, tuy nói sách luận không phải là ý mới, nhưng cũng có thể nhìn ra đây là một sĩ tử bảo thủ vì chủ, thắng ở các phương diện đều do sự chu đáo và ổn thỏa trong câu trả lời. Kỳ thật Liễu Thanh Đường có chút không thích, nhưng đại bộ phận quan viên đều cần người như vậy.

Thám hoa là một nam tử tuổi tác không cách biệt mấy so với Liễu Thanh Dong, ngoại trừ Liễu Thanh Dong, trong số hai lăm sĩ tử tham gia thi Đình, hần là người Liễu Thanh Đường thưởng thức nhất. trên sách luận, có nhiều cái nhìn độc đáo về sự việc, điểm này rất giống ca ca, đáng tiếc hần cạo xát quá ít , nét bút hơi yếu có chút thua kém so với hai lão luyện thành thực là ca ca cùng vị Băng nhân kia.

hần đời trước không được đến Thám hoa, mà là hạng bét Tam giáp, đây là do Vương thủ phụ quyết định. Nhưng lần này Liễu Thanh Đường quyết không cho Vương thủ phụ mặt mũi, nói thẳng một câu:” hần, Nhất giáp”. Như vậy, quan viên tự nhiên sẽ theo ý nàng, cho vị trí Thám Hoa. Liễu Thanh Đường biết, nếu có thể dạy dỗ tôi luyện tốt, người này nhất định sẽ là một trợ thủ đắc lực, chỉ tiếc đời trước, thời điểm vị Thám Hoa này bộc lộ tài năng bằng chính sức mình, lại bị hai vị Thủ phụ lợi dụng. Đường nhiên vào lúc này, sẽ không như vậy.

Có nàng, Thái hậu nguyện ý thưởng thức trọng dụng hần, Vương thủ phụ không thể sử dụng kỹ xảo, thu phục vị Thám Hoa trời sinh tính tình ngạo mạn này.

Tuyển ra ba người Nhất giáp, còn lại hai mươi hai sĩ tử, mười người Nhị giáp, mười hai người Tam giáp. Thi Đình xếp hạng sẽ được công bố, Lễ bộ thượng thư dâng lên sổ con, Liễu Thanh Đường ở mặt trên ấn con dấu của mình, sau đó lấp tức đưa cho tiểu Hoàng đế.

Sau khi trọng sinh, Liễu Thanh Đường càng cách xa Hoàng đế cháu ngoại trai, trừ bỏ thời điểm lúc thỉnh an cùng hần nói chút gì đó, ngày mười lăm hàng tháng cùng dùng bữa, còn lại không cùng hần xuất hiện. không hề có việc mỗi ngày xử lý xong mọi chuyện thì cho người đến hỏi thăm hần, lại nghĩ không có mình dính líu đến chuyện trong tay hần, xem xét người thay hần bồi dưỡng lại càng không thể.

Sau lần nói chuyện đó, phụ thân nay cũng không chủ động cùng Hoàng đế nói về các đạo làm Vua, đạo dùng người, không cho rằng là con cháu mình mà đem giáo dưỡng, rất nhiều việc nếu không hỏi, hần vẫn sẽ duy trì trầm mặc, lấy hần cầm đầu, nhiều võ tướng liên quan cũng yên lặng không ít.

Hoàng đế ước chừng cũng cảm giác được bọn họ xa cách, nên đối với Liễu Thanh Đường càng kính cẩn hơn. Nhưng Liễu Thanh Đường đã không nghĩ hoàng đế như lúc nhỏ, thế nào lại nhìn không ra đâu là thật tâm hay giả ý. Hắn bắt quá muốn ở trước mặt mình giả vờ không có năng lực, phải dựa vào Liễu gia, cho nên mới khuất phục. Nếu có một ngày hắn nắm trong tay thế lực, không nghi ngờ sẽ đánh Liễu gia bọn họ đến không còn sức xoay người.

Đời trước vì Hoàng đế nhanh chóng tiếp nhận Liễu gia bọn họ cùng với binh lính phía dưới. Đối đại bộ phận cố tướng lãnh bên phía cậu cùng phụ thân. Vì giết một người răn trăm người, còn giết một đội thân vệ Liễu gia từng cùng phụ thân bảo vệ biên giới, ước chừng hai trăm người, mà mỗi người trong đó Liễu Thanh Đường đều quen biết, tất cả đều là trưởng bối từng nhìn nàng cùng ca ca lớn lên. Hoàng đế khi đó, quả nhiên là một phen thủ đoạn huyết tinh.

“Mẫu hậu, Trạng Nguyên quả nhiên là cậu Thanh Dong, xem ra về sau ta phải thân cận, hướng hắn học tập mới được, Liễu gia binh sĩ chúng ta cũng không thể là hạng người vô năng.”

Những thân vệ này vốn nên ở Liễu quý phủ dưỡng lão, lại vô tội bị liên lụy, lúc này nhìn Hoàng đế nói thập phần cao hứng tự hào, trong lòng không khỏi lửa giận sôi trào. Liễu gia binh sĩ? Hắn cũng không phải là cái gì Liễu gia binh sĩ, mà là người của hoàng tộc Tiêu gia.

Tiêu Hoài Húc thấy Thái Hậu không đáp lời, không khỏi thu hồi nụ cười vô tội nói:” Hoài Húc nói sai gì sao?”

Liễu Thanh Đường không nhìn hắn, áp chế thống hận trong lòng, thản nhiên đáp:” Ca ca chẳng qua đọc nhiều mấy cuốn sách giải trí, nào có cái gì để học tập, Hoàng đế nên hướng hai vị thủ phụ học tập mới đúng.”

Hoàng đế vừa cười vừa nói:” Hai vị thủ phụ tuy có tài có đức, nhưng chung quy không thân cận như ngoại công cùng cậu trong nhà, lúc còn sống, mẫu thân cũng dặn dò ta cần phải thân cận hơn với người trong nhà.”

Liễu Thanh Đường cảm thấy không thể kiên nhẫn được nữa, cũng không phản bác lại lời hắn, lại nói một lần nữa:” hai vị thủ phụ cũng như Liễu gia, đều vì phụ tá Hoàng đế, nào có phân biệt thân sơ. Hoàng đế không cần nghĩ như thế, chúng ta đều là thân nhân của người, người thân sao lại để ý đến loại chuyện này .

” Mẫu hậu nói phải, Hoài Húc đã biết.” Hoàng đế liền cười, cũng ẩn lên phía trên sổ con.

Cho sĩ tử Nhị giáp, Tam giáp ra cung trở về, chỉ giữ lại ba sĩ tử Nhấp giáp Trạng Nguyên, Băng Nhân, Thám Hoa ở trong điện, Liễu Thanh Đường cùng Hoàng đế nói mấy câu, nói xong, Ngụy Chính cũng đến trước điện báo cáo võ thí cũng đã xong.

Võ thí cùng văn thí giống nhau chia làm ba giáp, Nhất giáp cũng phân ba người: Trạng Nguyên, Băng Nhân, Thám Hoa. Triệu ba người lên điện, đối với hai người sau Liễu Thanh Đường có chút ấn tượng, đều là con của thủ hạ tướng lãnh trong nhà phụ thân. Sau này cha truyền con nối, tiếp tục làm thủ hạ dưới trướng phụ thân, là nhất phái của Liễu gia. Mà thiếu niên y phục đen tuyền đi tuốt đằng trước, đời trước Liễu Thanh Đường cũng chưa gặp qua, nàng không khỏi tò mò nhìn thêm vài lần.

Thiếu niên nhìn qua mới mười bảy, mười tám tuổi. Cùng tuổi với Tần Thúc. Bề ngoài nhìn qua là một thiếu niên thanh tú, thậm chí có chút giống nữ tử, nhưng ánh mắt kiên nghị hữu thần, thân hình cao ngất, bộ dáng ổn trọng đáng tin cậy. Liễu Thanh Đường nhìn trong chốc lát, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng cũng không nhớ đã gặp qua khi nào. Đến khi ánh mắt của Liễu Thanh Đường vô ý xẹt qua phụ thân mình, nàng mới giật mình phát hiện, thiếu niên kia khí chất có vài phần tương tự phụ thân, đặc biệt phụ thân lúc này cũng mặc hắc y.

Nếu không phải khuôn mặt hai người không giống nhau, hơn nữa mối tình giữa phụ thân và mẫu thân rất thâm thiết, Liễu Thanh Đường thật muốn nghi ngờ thiếu niên này là con tư sinh của phụ thân mình.

Liễu Thanh Dong chờ một bên cũng đồng dạng cảm thán nhìn vị thiếu niên kia, lại nhìn nhìn phụ thân, cảm thấy địa vị con nối dõi duy nhất của bản thân trong Liễu gia khó có thể giữ được.

Liễu gia phụ thân bị nữ nhi phía trên cùng trưởng tử phía dưới nhìn chăm chăm như vậy, không chịu nổi trừng mắt liếc nhìn một cái, cũng nhìn về phía hắc y thiếu niên, nhìn vài lần liền lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Sau đó Liễu Thanh Đường liền nhìn đến người có khí chất như phụ thân, đối với ánh mắt tán thưởng của phụ thân lộ ra vài phần kích động, bộ dạng vinh quang vì được thần tượng tán dương, bóng lưng kia giống như càng đứng thẳng hơn.

Vừa rồi còn lo lắng tìm cách để lôi kéo vị thiếu niên hắc y kia, nhìn thấy một màn này, nháy mắt nàng lại yên tâm. Kỳ thật Nam triều người sùng bái phụ thân có rất nhiều, tham gia võ thí cơ hồ hơn phân nửa là do ái mộ thanh danh mà đến, vị thiếu niên này sùng bái phụ thân, bắt chước theo phụ thân cũng không có gì kỳ quái.

Xem ra phụ thân muốn có một tài tướng đặc lực, phụ thân luôn vui vẻ mỗi khi gặp người tài đáng giá bồi dưỡng. Liễu Thanh Đường môi hơi hơi nhếch lên, nhìn thấy hai vị thủ phụ nhún mày càng thêm cao hứng.

Binh mã Nam triều bốn phần chia đều trong tay Liễu gia, bọn người Ngụy Chính thuộc trận doanh của Liễu gia. Mà một phần tư là ở Tô gia- nhà mẫu thân Liễu Thanh Đường, cũng chính là nhà ngoại nàng, bất quá binh mã Tô gia phần lớn đều đóng ở biên cương, cũng khó trở về một lần. Phần tư còn lại bị phân tán thành nhiều thế lực khác.

Hai vị thủ phủ đến nay sở dĩ vẫn nhún nhường nàng, nguyên nhân lớn nhất chính là Tô gia và Liễu gia đứng ở phía sau. Bọn họ vẫn muốn nhúng tay vào binh quyền, đối với võ thí càng ngày càng coi trọng. Chỉ tiếc cho đến nay, tử sĩ thí võ có năng lực cùng kiến thức đều từ môn hạ của Liễu gia mà ra, căn bản bàn tay của họ không thể nào chen lọt.

Nay vất vả lắm mới nhìn trúng nhân tài không phải xuất thân từ doanh trận của Liễu gia, thế nhưng vì ái mộ thanh danh Liễu gia mà đến, trong lòng hai vị thủ phủ sao lại không khó chịu.

44. Chương 44

không quá vài ngày, Liễu Thanh Đường chợt nghe nói phụ thân nhà mình thu nhận võ Trạng Nguyên năm nay là thiếu niên một thân hắc y Tịch Lam làm đồ đệ.

Sau đó ở trên điện Quỳnh Lâm, Liễu Thanh Đường tìm cơ hội liền chui đến trước mặt Liễu Thanh Đường, cùng nàng oán giận về việc này. Vị tân văn trạng nguyên này ý mình là quốc cử, trực tiếp tiến đến nói chuyện trước mặt Thái hậu nương, làm những người khác đều phải đỏ mắt ghen tị.

” Tịch Lam mới mười tám tuổi, so với ta nhỏ hơn bảy tuổi, vẫn là tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh. Nhìn hắn còn nhỏ nhưng tính tình cũng không nhỏ, cha thu hắn làm đệ tử, ta coi như là sư huynh hắn, nhưng hắn thấy ta ngay cả chào cũng không. Cha thật là, nói hắn là mầm non luyện võ gì gì đó, ngộ tính lại cao, hắn so với con thân sinh là ta còn hoàn hảo hơn, thật hoài nghi rốt cuộc ta hay Tịch Lam mới là con của phụ thân.

Tuy Liễu Thanh Đường miệng không ngừng oán hận nhưng trên mặt vẫn ra dáng ôn nhu nói nhỏ, nếu không nghe hắn nói gì, tất nhiên sẽ thấy hắn như một tên công tử ôn nhuận như ngọc.

Liễu Thanh Đường tuy đang ở trong cung, nhưng tin tức ngoài cung nàng vẫn biết, thỉnh thoảng có thể nghe được một chút tin đồn thú vị để giải buồn. Về tin tức của người nhà, đương nhiên nàng sẽ cho người hỏi thăm, sau đó chợt nghe lão đại ca nhà mình không có thể tử thế nhưng vẫn là tình nhân trong mộng của rất nhiều cô nương kinh thành.

Tin tức này còn làm cho Liễu Thanh Đường kinh ngạc hồi lâu, khi đó mới biết được, nguyên lai trong mắt người ngoài vị ca ca hay nói giỡn, bị nàng khi dễ, bắt nạt lại là một công tử tài hoa ổn trọng. Nhất thời nàng còn tưởng mình nghe nhầm, sau ngẫm lại mới thấy có vài phần đạo lý.

Tất cả mọi người đều là vậy, ở trước người có cảm giác an toàn luôn lộ ra một bộ dáng khác. Phụ thân ở trước mặt tướng sĩ, dân chúng chính là uy nghiêm bất cẩu ngôn tiểu (nghiêm khắc, cẩn trọng trong lời nói), ở trước mặt nữ nhi lại lộ ra tính tình nháo loạn, trước mặt người thân luôn bày ra vẻ mặt chân thật nhất. Trước mặt người bên ngoài, ca ca thực đúng là người khuôn phép cẩn thận, ở nhà da mặt dày lại không biết xấu hổ cũng có thể lý giải. Ngay đến chính nàng, hiện tại ở trước mặt người ngoài là một Thái hậu uy nghiêm, xoay người liền hướng Tần Thúc làm nũng, khi dễ ca ca, đối với phụ thân thì mặt dày mày dạn.

nói đến đây nàng lại nghĩ đến Tần Thúc, mấy tháng nay hần bận rộn tiếp nhận mọi sự vụ từ tay Ninh công công. Mỗi buổi tối nhìn thấy hần đều là bộ dáng mệt nhọc, nàng bảo hần đi nghỉ, quả thật có một đoạn thời gian hần đi gặp nàng sớm hơn. Liễu Thanh Đường còn tưởng rằng gặp xong hần sẽ nghỉ ngơi, không nghĩ tới người nọ thể nhưng gặp để khiến nàng an tâm, sau đó lại vụng trộm chạy về xử lý công vụ.

Sau khi Liễu Thanh Đường biết, trực tiếp đến nơi hần xử lý công vụ, giáo huấn một trận. Dem hần bức vào góc tường làm cho hần lếp ba lếp nói một tràng, cũng không biết nói cái gì, hơn nữa đáp ứng sau này phải nghỉ ngơi sớm, thể mới buông tha cho hần.

Nhưng buổi tối Tần Thúc không thể vụng trộm làm việc thì ban ngày làm gấp đôi, giống như muốn đem phần của buổi tối kia làm một lần cho xong. Liễu Thanh Đường biết tâm ý của hần, biết hần liều mạng như vậy là vì ai, cũng không nhẫn tâm trách móc, đành phải sai người đem thuốc bổ đến cho hần.

Có người không nói những lời hay tiếng ngọt, nhưng khắp nơi lại giúp nàng làm chút việc .Liễu Thanh Đường nghĩ nghĩ hồn liền bay đến nơi cao, làm sao nghe được những lời ca ca nói bên tai.

Liễu Thanh Dong ở trong mắt những người xung quanh là một mặt ôn hòa, miệng oán giận nhưng hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của câu chuyện, thật ra cũng là ngựa quen đường cũ, chờ hần nói xong một đồng thì đã thấy muội muội bộ dáng ngốc ngếch, sau đó còn thấp giọng hít một câu:” Tần Thúc người này, ai...”

không cần hỏi cũng biết muội muội ngăn người vì ai, Liễu Thanh Dong nhất thời cảm thấy uất nghẹn. Vốn đã bị lão cha ghét bỏ đến tận đây, hiện tại muội muội yêu khi dễ hần cũng không còn nguyên ý khi dễ hần nữa, người ta rõ ràng không thêm để ý hần. Vừa mới được phong danh hiệu “con rể tuần tú lịch sự, là nhân trung long phượng (rồng phượng trong loài người)” Liễu Thanh Dong tràn ngập phiền muộn không thể giải, sâu kính kêu một câu:” Thanh Đường, người để ý ca ca một chút.”

Liễu Thanh Đường phục hồi lại tinh thần, theo bản năng tà liếc hần một cái,” làm cái gì, nói chuyện bình thường đi.”

Bị liếc một cái, Liễu Thanh Dong lôi kéo nàng tiếp tục nói:” Tịch Lam tiểu tử kia thực sự không coi ai ra gì, sau khi nói cho hần biết ta chính là công tử Liễu gia, thể nhưng hần lại dùng ánh mắt ” thể nào lại có cái loại thư sinh như gà con” nhìn ta...”

Liễu Thanh Dong chưa nói xong đã bị Liễu Thanh Đường đánh gãy, nàng không khách khí nói:” Ai kêu người giả dạng thành cái dạng này, ta xem người đúng là không có việc gì nên nhàn rồi, mới so đo cùng một tiểu tử mới mười bảy tuổi. Có thời gian vậy, sao không đi tìm cho ta một tấu tử? Người xem Ngụy Chính so với người nhỏ hơn nhiều tuổi như vậy, nhưng người ta phải cưới vợ, còn người, bản thân là người cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả thê tử tìm cũng không được.”

Liễu Thanh Dong bị muội muội nói cho sừng mặt, thần sắc biến hóa, rất nhanh thay đổi thành bộ mặt đứng đắn nghiêm túc, chuyển đề tài:” Ta nghĩ có lẽ nên đến Hộ Bộ rồi, Thanh Đường cảm thấy thế nào?”

Quả nhiên nói đến chính sự, Liễu Thanh Đường lập tức dừng lại nói:” Vì sao?”

“không phải người cùng phụ thân nói qua chuyện một năm sau sao, Hộ Bộ quản lý, điều hành tiền bạc, đến lúc đó phụ thân.....về phần lương thảo tiếp tế ta thấy....cũng có thể an tâm một chút, dù sao ta cũng không thể cùng người lo lắng.” Những lời này, Liễu Thanh Dong cơ hồ là thì thầm.

Liễu Thanh Đường hiểu được ý tứ trong lời nói của hần chính là trận chiến với Chu quốc sau một năm. Ở trong mắt người dân Nam triều, tựa hồ không hề có chuyện phụ thân mình đánh trận không thắng, nhưng làm nữ nhân vẫn không tránh khỏi những lo toan, cho dù sớm biết kết quả, Liễu Thanh Đường vẫn lo lắng. ” Chuyện này không cần lo lắng, bây giờ vì chuyện của Ngụy Chính cùng Ngộ tiểu thư, Hộ bộ Ngộ thương thư trực tiếp đã trở thành người của chúng ta.”

Liễu Thanh Dong cũng khoanh tay nở nụ cười:” Kỳ thật không chỉ Hộ Bộ, Lục Bộ đều nhất trí theo ta, nhưng cũng không nên nóng vội,từng bước đi đến đó. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu có một ngày người hạ bệ hai vị thủ phụ, cũng phải có người thay thế. nói cho người yên tâm là người không nhiều lắm, may mắn ca ca là một trong số đó, dù sao cũng phải làm một chút gì.”

Thế cục nhiều năm một khi bị đánh vỡ, cũng không phải bổ sung dễ dàng như vậy, huynh muội Liễu Thanh Dong đều hiểu được điều này, nhưng Liễu Thanh Đường chưa nghĩ để ca ca nhà mình gánh trọng trách lớn như vậy hay không thì ca ca cũng đã có quyết định.

Liễu Thanh Đường trầm mặc trong chốc lát, vẫn nói:” Thám Hoa Kinh Sở Ngôn, huynh nên tiếp xúc nhiều hơn với hần.” Vốn nàng muốn bồi dưỡng Kinh Sở Ngôn, cho hần thay thế vị trí hai vị thủ phụ. Tuy nói hiện tại ca ca nghĩ như vậy, nếu ngày sau hần không muốn chìm nổi trong chốn triều đình, bồi dưỡng Kinh Sở Ngôn coi như có thêm đường lui.

Hơn nữa đời trước tuy rằng Kinh Sở Ngôn là người bị hai vị thủ phụ lời dụng nhưng Liễu Thanh Đường cùng hần tiếp xúc qua, cảm thấy hần là người coi trọng người có ơn với mình, nàng nguyện ý cho hần cơ hội, hần sẽ mang lòng cảm kích cố gắng, đời này đối phó với bọn họ, cũng có chút thú vị. Liễu Thanh Dong hiểu được ý tứ muội muội, cười nhưng không nói. Nam nhi Liễu gia nói một không nói hai, hần đã nói muốn thay muội muội an định triều đình. Để cho nữ nhi Liễu gia một người làm nhiều chuyện như vậy, là người lớn bọn hần thất trách, nhưng bất đắc dĩ làm thế hệ gia tộc võ tướng Liễu gia nhiều năm. Gông xiềng kia, không biết đến tột cùng như thế nào để trung hiếu lưỡng toàn.(vẹn toàn cả trung và hiếu)

Chỉ có lúc này, Liễu Thanh Dong mới bằng lòng thừa nhận mình cùng phụ thân không giống nhau. Trong lòng phụ thân bây giờ đang giãy dụa, hần lại một lòng che chở muội muội, không muốn để nàng lại một lần nữa gánh lấy trách nhiệm trầm trọng này. Mặc kệ là muốn đạp đi những tay chân của tiên đế xuống hay tẩy trừ triều đình, thậm chí đối phó với cháu ngoại trai Hoàng đế, tất cả đều không sao cả.

Phụ thân cả đời chính trực, quang minh lỗi lạc, hần lớn lên lại có ý niệm thành kiểu người giả dối, nhưng cũng không muốn làm triều đình hỗn loạn

Chờ Liễu Thanh Dong rời đi, Liễu Thanh Đường mới gọi lại:” Ca, nếu Tịch Lam thực sự không coi ai ra gì, tức giận thì giáo huấn hần một chút, không cần phải bắn khoăn.”

Đối phương chính là người ngoài, cho dù là đệ tử phụ thân thu nhận, cũng không có đạo lý để cho ca ca mình bị khinh bỉ. Tuy Liễu Thanh Đường thích khi dễ ca ca, nhưng cũng không đến lượt người ngoài khi dễ.

Liễu Thanh Dong nghe thế rốt cục cũng lộ ra một nụ cười không giả dối, mặt mày giãn ra chậm rì rì nói:” Chúng ta quả nhiên là huynh muội, sáng hôm nay ta đã muốn luận bàn với hần, giáo huấn tiểu tử kia một chút.

Tuy rằng không thể nhìn ca ca bị khi dễ, nhưng cũng không thể nhìn được hần đắc ý, Liễu Thanh Đường chính là người như vậy, nhìn không được lại muốn đâm thêm mấy câu.” Hả, ca ca thắng một tiểu tử thôi mà đắc ý như vậy? nói không chừng chờ người trở về lại bị phụ thân thu thập cho xem.”

Ngẫm lại nhà mình luôn thừa nam thiếu nữ, hần thật có khả năng xuống tay có hơi nặng với tiểu tử Tịch Lam kia. Liễu Thanh Dong mặt nhăn lại:” Cũng không đến mức vậy chứ, ta nhìn thân thể tiểu tử rất rắn chắc, công phu cũng không tệ. Chúng ta so tài một hồi, ta ra tay, ngực hần liền trúng một quyền, nhìn cơ ngực hần được luyện tập tốt, chắc không có việc gì. Hơn nữa là đệ tử của phụ thân sao không chịu được cực khổ. Nam nhân bị thương cũng là chuyện bình thường.”

Kỳ thật Liễu Thanh Dong chỉ muốn tiểu tử kia gọi hần một tiếng sư huynh mà thôi. Ai biết đánh thắng hần cũng không được như nguyện nghe đối phương tâm phục khẩu phục gọi một tiếng, còn bị một tiểu tử ôm ngực, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hần thật lâu sau đó quay đầu bước đi. thật đúng là thiếu niên, thua không dậy nổi.

Về phần vị kia bị ca ca Liễu gia lấy làm cớ, làm nũng với muội muội một hồi lâu, cảm nhận được ngực ần ần đau, mặt trầm như nước. Làm võ trạng nguyên, vị trí của nàng cùng Liễu Thanh Dong là như nhau, nhưng dù chỉ liếc mắt một cái nàng cũng không thèm nhìn hần. Bộc lộ rõ ràng sự ghét bỏ.

trên thực tế, nếu Liễu Thanh Dong không phải là con của vị tướng quân nàng sùng bái, thời điểm nàng bị trúng một chưởng kia, Tịch Lam có thể phóng cho hần một phi đao giấu trong tay áo.

Khi nàng ở trong phòng cởi bỏ xuống mảnh vải quấn ngực, thì thấy một bên ngực bị bầm một chút, Nàng là một cô nương, cho dù nữ phần nam trang, hơn nữa lại yêu thích tập võ, bị đánh một quyền vào ngực như

vậy, đau đến nỗi thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cuối cùng cũng nhịn xuống không bị mất mặt.

Trong quá trình tự bồi thuốc, Tịch Lam nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng muốn dùng một trăm lễ tám thanh phi đao ném thành vô số lỗ thủng trên người Liễu Thanh Đông. Nàng nhiều năm sống như một ngọn núi băng, nay bị một quyền của Liễu Thanh Đông bức ra một cơn tức lớn như vậy, sinh sôi thành một tòa núi lửa, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh của Liễu Thanh Đông.

Tóm lại ngay thời điểm Liễu Thanh Đông không hề biết, Tịch Lam đã tự mình xem hắn là đối thủ một mất một còn. Đáng thương cho Liễu Thanh Đông còn đàn mải mê suy nghĩ cho đứa nhỏ không hòa thuận kia, làm cách nào để hắn có thể ngoan ngoãn kêu mình một tiếng sư huynh.

45. Chương 45

Tháng năm là sinh nhật của Hoàng Đế, vào ngày này bách quan văn võ, vương công quý tộc triều đình đều phải mang theo lễ vật tiến cung chúc mừng Hoàng Đế. một số quan viên ở xa cũng đã sớm đem lễ vật đưa cho đoàn xe của dịch quán đi đến kinh thành, còn muốn dâng lên lễ vật ca tụng Hoàng đế Nam triều thiên hạ thái bình, bá tánh yên ổn, khiến cho Hoàng đế xem rất cao hứng, đó đều là những quy củ bất thành văn (điều luật được đặt ra mà ko có sự xác nhận).

Liễu Thanh Đường nhớ đến mình đời trước, mỗi lần đến lúc này, không ít thì nhiều cũng phải hao hết tâm tư tình cảm tìm kiếm những thứ đứa nhỏ kia muốn, tìm chút đồ quý hiếm đưa cho hắn. Cho dù ngày thường đối với hắn nghiêm khắc, nhưng vào ngày này cũng sẽ phá lệ, cùng hắn nói chuyện cho đến khuya. Nếu Hoàng đế biểu hiện ra bên ngoài thích nàng như vậy, thích Liễu gia như vậy, có lẽ sẽ không có việc gì, nhưng thực sự hắn đối với các nàng vẫn mang địch ý, cũng không biết hắn nhận nhịn như thế nào mới có thể giả vờ quan tâm trân trọng người bạn như nàng.

Ngồi ngay ngắn trên ghế suy nghĩ trong chốc lát, Liễu Thanh Đường vẫn mở miệng nói:” Giống như năm trước, cho người đi đến ngõ môn đầu phố bên kia thả chim bồ câu ,vì Hoàng đế cầu phúc.” Liễu Thanh Đường mỗi năm đều phân phó như vậy, mama cùng Đào Hiệp hai người cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng mama ngẫm lại thấy lần này chủ tử đưa lễ vật cho Hoàng đế thì có chút chần chờ.

“Chủ tử, lần này lần này người chỉ đưa mấy bức họa thôi sao? So với năm trước có phải quá đơn giản hay không?”

Mọi năm chủ tử không phải sẽ tốn hết hai tháng lặng lẽ tìm đồ tốt khắp mọi nơi, chỉ ước sao có thể đem hết tất cả cho Hoàng đế. Lần này lại vào hai ngày trước mở kho phòng tùy tiện lấy mấy bức họa. Nàng cùng muội muội đều cảm thấy tò mò, cẩn thận ngẫm lại mới phát hiện mấy ngày nay, thái độ của chủ tử với Hoàng đế quả thật có chút kỳ quái, nhưng cũng không biết đến tột cùng nàng nghĩ như thế nào, rõ ràng không phát sinh chuyện gì, nhưng thái độ lại đột ngột thay đổi như vậy, thực là làm cho người ta khó hiểu.

” Mỗi người đều biết ta yêu thi họa linh tinh gì đó, đưa qua mấy bức họa trân quý kia, chẳng lẽ tâm ý so với những thứ khác lại không quý trọng?” Liễu Thanh Đường hơi hơi kéo khóe môi, lại cười đến vài phần châm chọc.

Người khác có thể không biết, nhưng mama cùng Đào Hiệp hai người tự nhiên là biết đến. Chủ tử các nàng thật sự không giống với người bình thường, tuy nói bản thân yêu thích viết chữ vẽ tranh, nhưng cũng không yêu việc cất chứa, sưu tầm những bức danh họa này. Người ngoài đều nói chủ tử các nàng yêu thích nên mới tìm mọi cách để vơ vét vô số tranh chữ trân quý lấy lòng nàng, nhưng cuối cùng đều vào kho phòng, có lẽ đều bị chủ tử quên đi. Cứ như vậy cũng gọi là quý trọng tâm ý?.

Đào Hiệp cùng mama liếc nhau, trong lòng so đo, chỉ sợ chủ tử cùng Hoàng đế thức sự là tâm đã xa cách, vậy các nàng về sau nên cân nhắc, lúc nào nên thật tình, lúc nào nên giả ý. Chủ tử như thế nào, đương nhiên các nàng sẽ theo thế đó.

Mama còn muốn nói gì đó, chỉ thấy trên mặt chủ tử thu lại nụ cười châm chọc, trở nên chân thật hơn rất nhiều. Lúc nhìn lên, quả nhiên thấy Tần Thúc đến.

Tần Thúc nâng tay bưng một hộp gỗ lớn khom người thỉnh an,” Nô tài thỉnh an chủ tử.”

hiện tại ở bên ngoài hẳn gọi Liễu Thanh Đường là Thái hậu nương nương, chỉ khi có nàng và mama, Đào Hiệp ba người mới theo các nàng gọi chủ tử, thế nào cũng không như Liễu Thanh Đường gọi thẳng tên của nàng, ngẫu nhiên cũng có lúc hai người ở chung, Liễu Thanh Đường kề sát hẳn, mới nghe được hẳn hạ mắt lấp ba lấp bấp gọi vài tiếng tên của nàng.

Liễu Thanh Đường cũng không hiểu vì cái gì Tần Thúc lúc nào cũng khắc chế bản thân, hẳn cố ý như vậy, nàng cũng không có biện pháp chỉ phải theo hẳn. Bất quá cũng cảm thấy thú vị, không có việc gì làm liền bắt Tần Thúc gọi tên nàng, khiến hai bên tai hẳn đỏ lên, bất đắc dĩ lại mang theo quý trọng thốt ra hai chữ Thanh Đường từ trong miệng mới được.

Liễu Thanh Đường cho hẳn đứng dậy, đồng thời đứng lên đi qua sờ sờ hộp gỗ trên tay Tần Thúc:” Tần đại tổng quản, ngươi là người lo lắng chuyện lớn vì sao chuyện nhỏ này cũng đến tay ngươi vậy hả?”

Tần Thúc nửa tháng trước đã tiếp nhận vị trí của đại tổng quản Từ An cung từ Ninh công công, tuy phía dưới không thiếu người chê cười Tần Thúc, vì dựa vào Thái hậu nương nương mới có được vị trí này, nhưng Tần Thúc không để bọn họ toại nguyện, mấy tháng thay thế Ninh công công, đem tất cả mọi chuyện đều giải quyết gọn gàng ngăn nắp.

Hẳn có bao nhiêu cố gắng Liễu Thanh Đường đều xem ở trong mắt, đời trước nàng không thể nhìn thấy hẳn từng bước một đi lên vất vả như vậy, đời này chính mắt nhìn thấy, chỉ cảm thấy người này sao có thể như vậy. Lần này có nàng hỗ trợ, vậy đời trước? Một mình hẳn, so với hiện tại vất vả biết bao nhiêu, bằng tài năng đi lên vị trí này, không lọt vào mắt nàng mà vẫn có thể ngồi yên ổn ở vị trí này?

Vừa thấy chủ tử mình lại bắt đầu sững sờ với Tần Thúc, mama cùng Đào Hiệp theo thói quen tự nhiên lặng yên lui ra, Tần Thúc tốt xấu gì cũng không như trước kia, bị nhìn chăm chăm vài lần liền luống cuống tay chân, cho dù trong lòng hẳn có chút hoảng, nhưng bề ngoài cũng không nhìn ra nửa điểm, mày bất động thấp giọng kêu:” Chủ tử?”

Liễu Thanh Đường như người trong mộng mới tỉnh, cũng không thấy gương mặt vì Tần Thúc mà ngẩn người, cười hi hi bắt lấy cánh tay Tần Thúc kéo sát vào nói :” Tần Thúc, ngươi nhớ ta sao?” Nháy mắt liền từ một Thái hậu nương nương cao quý đoan trang biến thành một tiểu nữ tử thích bốn cợt.

trên thực tế mới tới hôm qua bọn họ vừa gặp nhau, Tần Thúc nghĩ vậy, lại bị ai phát hiện, cho dù chỉ cách một đêm, hẳn quả thật cũng muốn là của nàng. Cho nên, vốn nên là người khác đưa đến, cuối cùng nhin không được bỏ lại chuyện trong tay chạy đi một chuyện này.

“Chủ tử, đây là nhóm Tô tướng quân ở Tây Nam đưa tới, cùng đưa đến với thọ lễ của Hoàng Thượng, nô tài trước đưa tới cho ngài.”

Liễu Thanh Đường cũng không tiếp lời nói của Tần Thúc, không thuận theo không buông tha nói:” Ngươi nhớ ta sao?”

Thế gian tình cảm này, khó có thể dùng lời nói để diễn đạt, Tần Thúc cho dù thích đến chết người đang đứng trước mặt, cũng không nói nên lời cái gì tình yêu này nọ, mà cho dù mỗi lần nói, đều là Liễu Thanh Đường ung dung bức bách đùa giỡn bức hẳn nói ra.

Tần Thúc vô số lần cảm thấy bộ dạng thực tại của mình thực chọc người phiền, rất sợ chọc nàng giận, nhưng thói quen cái gì cũng ghen ở trong lòng, cho dù tình cảm so với tất cả đều sâu đậm, nhưng những lời này cũng không dễ dàng nói nên lời.

“Mau nói nhớ ta.” Liễu Thanh Đường nói rất khí phách, lại sờ sờ hộp gỗ Tần Thúc đang cầm, rất giống một nữ đại vương bất lương.

Yết hầu Tần Thúc giật giật, như là xác nhận gì, lúng ta lúng túng theo nàng nói một chữ “Nhớ.” Nói xong hẳn lại cảm thấy như vậy không rõ ràng lắm, liếc mắt nhìn xem biểu hiện của Liễu Thanh Đường.

Nếu Liễu Thanh Đường đời này không nhìn thấu tâm tư của Tần Thúc, hiện tại cũng sợ sẽ hiểu lầm. Dù sao hẳn nghiêm mặt nửa ngày mới phun ra một chữ, thật sự rất giống như nói cho có lệ.

” Nhớ.....” Tần Thúc lại ghen ra một chữ nhớ, giống như sợ Liễu Thanh Đường mất hứng dù chỉ một chút. Tương phản với gương mặt đỏ đần độn mạc như trương gỗ là ánh mắt kia, thâm sâu lại thâm trầm, như

ấn dẫu vô số tâm sự, thời điểm khẩn trương nhìn nàng, luôn có cảm tình mềm mại như nước chảy.

” Ngốc tử, sợ ta tức giận như vậy làm gì.” Giống như nếu nàng nhướng mày hẳn liền thấy trời sập xuống. Liễu Thanh Đường đã sớm phát hiện, dù nàng nói thích hẳn, trên mặt hẳn cũng nhìn ra sự an tâm, nhưng với nàng vẫn rất kinh sợ.

Liễu Thanh Đường không rõ, phải đi hỏi Tổ Thư. Nàng ấy nói cho nàng, nếu là yêu một người, có bao nhiêu yêu sẽ sợ bấy nhiêu. Liễu Thanh Đường nghe mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng thêm rõ ràng, Tần Thúc đối với cảm tình của nàng, so với nàng đối với Tần Thúc yếu ớt hơn rất nhiều. Nhưng nếu mỗi ngày nàng đều muốn nhìn thấy Tần Thúc, không thể để hẳn chịu khổ vất vả, có đồ tốt đều nghĩ đến hẳn, thường xuyên nửa ngày không thấy hẳn liền cảm thấy hoảng hốt...Nếu như tình cảm của nàng như vậy coi như không sâu nặng, vậy Tần Thúc so với nàng, đến tốt cùng là như thế nào?

Là so với nàng khi nhớ thương hẳn thì trần trọc không thể ngủ càng nghiêm trọng hơn gấp trăm lần? So với nàng muốn trân trọng cùng bảo vệ hẳn còn hơn gấp trăm ngàn lần?

Nàng thân là Thái hậu, có thân phận tôn quý nhất mà nữ tử khắp thiên hạ đều mong ước, trong tay nắm quyền lực, thậm chí là nhiều hơn so với Hoàng đế, gia thế dung mạo thực lực nàng không thiếu một thứ, cho dù như vậy nàng cũng sẽ lo lắng Tần Thúc có hay không sẽ không thích nàng. Tần Thúc cái gì cũng không có, nói vậy loại cảm giác này cũng khắc sâu hơn trăm ngàn lần so với nàng.

yêu càng sâu sắc lại càng sợ hãi, nếu thật sự như vậy, Tần Thúc sống cũng thật nhiều khó khăn. Liễu Thanh Đường bỗng nhiên càng sâu sắc nhận ra nguyên nhân Tần Thúc liều mạng như vậy.

” Về sau ta sẽ không tức giận với người.” Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nói vậy, Tần Thúc nghe được liền sửng sốt, sau đó hẳn liền tức lắc đầu,” Chủ tử sao lại nói như vậy, nếu ta làm điều gì khiến người không hài lòng, chủ tử tức giận là đúng. Nếu không làm sai gì, chủ tử tức giận cũng đúng, không có đạo lý nào khiến cho chủ tử phải chịu đựng không tức giận, chỉ cầu.....Chủ tử sau khi tức giận trong lòng dễ chịu một chút.”

Liễu Thanh Đường bắt đầu cảm thấy buồn rầu, mỗi lúc nàng cảm thấy bản thân phải vì Tần Thúc lui bước, hẳn sẽ nói cho nàng biết hoàn toàn không cần làm như vậy, đương nhiên đó là bao dung nàng, kết quả chính là dung túng cho tính cách càng lúc càng lớn của nàng. Cho nên Liễu Thanh Đường khẽ cắn môi than thở:” Tần Thúc, người thật là.....” Vừa phiền vừa ngốc.

Sau đó câu nói tiếp theo còn chưa nói ra, Tần Thúc liền mở ra cái hộp gỗ. không ngoài dự liệu của nàng, trong trướng là mấy khối lông trắng như tuyết, nhìn qua rất mềm mại, ấm áp, đại khái là thành phẩm của các cậu nàng. Bọn họ đóng quân ở Tây Đô nhiều năm, tuy nói cả ba người cậu đều là dũng mãnh có thừa nhưng mưu lược hơi thiếu, nhưng đúng là nhờ tâm huyết của nhân tài như bọn họ mới có thể trấn áp được mọi rợ giặc Tây Nam

Gần vài năm nay cũng không nghe nói mọi rợ Tây Nam có động tĩnh gì, các cậu trời sinh thích chiến trường tất nhiên sẽ cảm thấy nhàm chán, vậy nên da lông tỉ lệ so với mọi năm có vẻ tốt hơn.Ở Tây Nam bọn họ không thiếu nhất chính là sài lang hổ báo ở trên núi. Nhưng mùa đông năm nay đã qua, cũng chỉ có các cậu mới đưa được thứ này vào lúc này. trong rương còn có mười cái khóa lớn bằng vàng, bình thường loại khóa này đều dành cho trẻ nhỏ trong nhà, nhưng ba người cậu của nàng cố tình lại không giống với bình thường, hằng năm một người lại một người gửi tặng nàng một cái khóa vàng, nói là để cầu bình an khỏe mạnh.

Còn ngại khóa vàng nhỏ, nhìn không khí phách, đem cái khóa vốn dành ột đứa nhỏ đeo đánh thật to đưa cho nàng, nếu đeo cái này vào cổ, chắc chắn sẽ gây mất. Nhớ tới cái hòm lớn chứa toàn khóa vàng của mình, Liễu Thanh Đường buồn cười lắc lắc đầu. Cũng chỉ có các cậu mới cảm thấy nàng vẫn là tiểu nữ nhi năm đó.

Kỳ thật nàng cùng các cậu ở chung không bao lâu, lúc nàng được vài tuổi cũng là thời điểm bọn họ phải đi trấn thủ Tây Nam, giống như cấm rể ở nơi nào, rất lâu cũng chưa từng trở về. Nhưng nàng lại nhớ rõ ba cậu đều rất chất phác hào phóng, so với đứa nhỏ trong nhà mình lại càng đối tốt với nàng, cho nên dù nhiều năm qua vẫn chưa từng gặp lại họ, Liễu Thanh Đường vẫn thấy thật thân thiết.

Cũng không biết Liễu gia kiếp trước sau khi bị diệt môn, các cậu ở Tây Nam chưa kịp nghe tin tức gì, sau đó bàn bạc như thế nào. Nàng chỉ hy vọng bọn họ không làm chuyện gì điên rồ, thanh thần ổn định ở Tây Nam, cả đời bình an là tốt thôi.

Liễu Thanh Đường ở trong rừng thoãn thoắt tìm, lại lục ra được vài rễ cây hổ trượng, mặt trên có mảnh giấy có nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo ghi ngâm rượu uống tốt lắm, miệng nàng bắt giắc vén một nụ cười, một lần nữa ý thức được mấy ông cậu suy nghĩ thật không bình thường. Nàng một nữ tử làm sao có thể ngâm rượu uống? Liễu Thanh Đường xem xét thấy mấy ông cậu chắc lại vụng trộm gặt các mớ nhét vào, cũng không quản thích hợp hay không chỉ cảm thấy nếu là thứ tốt liền mang cho nàng.

Thật sự làm người ta dở khóc dở cười, liễu Thanh Đường lại lắc đầu, lại lục lại thì tìm được thêm mấy gốc cây nữa. Lần này thoạt nhìn nàng có thể nhận biết một vài loại phổ biến nhất định là các mớ để vào

Tây Nam nhiều núi, rễ cây này nhìn qua đã biết là tốt nhất. Liễu Thanh Đường đem rừng đồ trên tay Tần Thúc đặt qua một bên, kiểm tra bên trong rừng rồi lại nhét vào trong lòng hắt mấy mảnh rễ cây, sau đó vung tay lên nói:” Cầm đi để người ta ngâm cho người uống, coi như các cậu đưa lễ vật cho người.”

Người thân đưa đồ gì đến cho nàng cho tới bây giờ đều là nàng tự mình giữ, chưa từng tặng ai khác. Hiện tại gặp được Tần Thúc, nàng cũng nguyện ý đưa cho hắt. đều nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, phương diện này hàm chứa ý tứ, nay Liễu Thanh Đường xem như đã ngộ ra một chút đạo lý.

Liễu Thanh Đường nói xong liền thuận tay sờ sờ bộ ngực Tần Thúc,” Vốn đã gầy, mấy ngày nay lại một nhọc càng gầy thêm, sờ cũng chỉ toàn là xương.”

” Thân thể ta rất tốt, không bằng chủ tử cho vào khổ phòng?” Tần Thúc ôm mấy cái rễ cây, bản thân mình trời sinh ti tiện, đánh đắm gì cũng không việc gì, những thứ tốt nên dùng ở trên người Thái hậu nương. Trong mắt Tần Thúc, mặc kệ là gì, thứ tốt tự nhiên sẽ cho nương nương, hắt cái gì cũng không sao cả.

Liễu Thanh Đường cũng mặc kệ tật xấu này của hắt, nghe hắt nhắc tới khổ phòng. tỉnh ngộ vỗ tay một cái:” Đúng rồi, trong khổ phòng của ta có rất nhiều dược liệu bổ dưỡng, đều đưa đi cho người, về sau mỗi ngày đều ăn, sớm muộn cũng có chút thịt.”

” A? Chủ tử đừng... Lãng phí trên người ta.”

Liễu Thanh Đường liếc xéo hắt một cái, bỗng nhiên lại giống phường háo sắc công tử, cao thấp đánh giá hắt một lượt, kéo kéo thắt lưng hắt cười xấu xa:” Người dưỡng thịt, ta dựa vào thoải mái, vuốt cũng dễ chịu, ôm cũng mềm, làm sao lại lãng phí.”

Một câu lưu manh, khiến trong đầu Tần Thúc oanh một tiếng, hai tai đỏ bừng nói ko ra một câu. Khí thế của đại tổng quản, ở trước mặt Liễu Thanh Đường xem như mất hết sạch sẽ. như vậy, nhìn qua có vị ” người”, làm cho người ta cảm thấy, Tần Thúc lúc này thật sự rất sinh động.

46. Chương 46

Khiến Tần Thúc quần bách đứng ở nơi đó nửa ngày nói không nên lời, Liễu Thanh Đường tâm tình thực tốt, ở trên yến tiệc của Hoàng đế thái độ vẫn ôn hòa. Nhưng tâm tình này cũng không kiên trì được lâu, ngay sau lúc yến tiệc tan, trở lại Từ An cung, lúc nàng chuẩn bị ngủ, thì một tiểu thái giám từ Trường An cung của Hoàng Đế vội vàng đến đây.

”Người lập lại lần nữa?” Liễu Thanh Đường ngồi trên ghế sắc mặt trầm xuống, lời nói vừa ra liền dọa cho tiểu thái giám sợ đến mức có chút run rẩy đứng lên.

”Hoàng Thượng hôm nay uống hơi nhiều rượu, một tiểu cung nữ trong Trường An cung nhân lúc đó dụ....dụ dỗ Hoàng Thượng làm....làm chuyện đó, Phúc....Phúc công công cũng không biết nên làm gì bây giờ, nên sai nô tài đến bẩm báo Thái Hậu nương nương, thỉnh....thỉnh nương nương định đoạt.”

”Ồ nháo.” Liễu Thanh Đường lạnh lùng nói, ngón tay gõ từng nhịp lên bàn, thanh âm không lớn nhưng cũng làm cho tiểu thái giám đang đáp lời sợ đến mặt trắng bệch.

Bình thường sau khi Hoàng Đế mười lăm tuổi mới có thể an bài một đại cung nữ có thân thể trong sạch hướng dẫn hắt việc chu công chi lễ *, không thể có đạo lý tùy tiện tìm một người như thế này được. Loại nữ nhân có dã tâm này trong cung không hề thiếu, nàng ta cứ nghĩ là một bước lên trời, cũng không biết

đúng mực, loại nữ nhân không biết tự lượng sức mình, mưu toan leo lên giường Hoàng Đế, người ngu xuẩn như vậy chỉ có một kết cục chết.

*Chu công chi lễ: tương truyền Tây Chu năm thứ nhất, nam nữ lạm tình, Chu công thấy như vậy là không được, vì thế đã quy định: nam nữ trước khi kết hôn không thể tùy tiện phát sinh quan hệ “tình dục”, trừ phi tới ngày kết hôn. Sau mọi người gọi đó là “Chu công chi lễ – lễ nghi của Chu công”. “Chu công chi lễ” hiện tại thông tục chỉ vợ chồng cùng phòng, làm tình, phát sinh quan hệ. (sweetdeath4u.us)

Phúc công công cũng giống Ninh công công, trước kia đều là người hầu hạ Tiên Đế, lần này cũng không có chừng mực như vậy, trơ mắt nhìn Hoàng Đế làm việc hồ đồ này. Hắn hôm nay mới tròn mười ba tuổi, làm sự tình này sớm, đối với thân thể thương tổn rất lớn, đã có bao nhiêu Hoàng Đế vì tiếp xúc sớm với chuyện này, lâm vào mỹ sắc, cuối cùng bệnh tật, ba bốn mươi tuổi đã phải rời trần thế.

Liễu Thanh Đường tức đến nổi mặt nhăn lại, đứng lên chuẩn bị đi giải quyết chuyện này.

Nhưng đứng lên nàng khựng lại một chút, nếu Hoàng Đế trầm mê nữ sắc, vì điều này mà sớm băng hà, đối với nàng mà nói chẳng lẽ không phải là chuyện tốt hay sao? Chỉ cần Hoàng Đế lưu lại đứa nhỏ, như vậy nàng hoàn toàn có thể giúp đỡ một vị tiểu Hoàng Đế khác lên kế vị. Như vậy so với việc lúc nào cũng đề phòng tốt hơn rất nhiều? Ít nhất chờ đến lúc đứa nhỏ trưởng thành, có thời nhiều thời gian. Nàng không chỉ không nên ngăn cản, mà hẳn nên dẫn Hoàng Đế đi theo con đường này mới đúng.

Liễu Thanh Đường trong lòng lửa giận, thành linh bị ý niệm trong đầu dập tắt.

Nhưng thời điểm nàng nghĩ như vậy, lại không biết như thế nào bỗng nhiên nhớ lại năm ấy vừa mới tiến cung, ở Phụng Hiền điện nhìn thấy đứa nhỏ kia mặc áo tang thân sắc dẫn dờ nhìn bài vị mẫu thân đặt trên đại điện, thân mình đơn bạc giống như một trận gió thổi đến thì sẽ đổ. Còn có rất nhiều năm về sau bộ dáng hần ngồi ở triều đình hăng hái chỉ điểm giang sơn.

Nàng dùng thời thanh xuân đẹp nhất của đời người con gái nuôi lớn đứa nhỏ kia, thời điểm ban đầu, hần còn theo phía sau nàng kêu tỷ tỷ, sau đó bị nàng bắt gọi là dì, hần còn không cao hứng bĩu môi.

Sau đó cũng không biết khi nào thì bắt đầu, hần lại thân thiết lại phân biệt kêu nàng là mẫu hậu. Khi đó nàng vẫn chỉ nghĩ là đứa nhỏ, lại không biết tiếng gọi kia của hần ngầm được hiểu như chứng thực tư cách ột Hoàng đế. Hoàng quyền sao có thể để người khác nắm giữ, cho dù tỷ lệ nàng sẽ đoạt vị trí này của hần là rất lớn, nàng cũng không thêm tham gia.

Hoàng Đế đòi trước ban chết cho nàng, đời này nàng chán ghét hần, xa cách hần, lại thủy chung không muốn thừa nhận hần như trước vẫn là đứa nhỏ trong lòng nàng. Tựa như một người mẫu thân, cho dù cảm thấy đứa nhỏ là bại hoại, tội ác tày trời, cũng không thể nào nhẫn tâm tự tay giết hần, buộc hần đến đường cùng.

Nàng vẫn tự thuyết phục chính mình, Hoàng Đế làm việc này đều bởi vì lời dèm pha mê hoặc của hai vị thủ phụ, liền đem cừ hận đặt lên trên người hai vị thủ phụ. Nhưng sự thật như thế nào, nàng đã đoán được, chính là không muốn tin mà thôi.

Liễu Thanh Đường mặt lạnh dọa người, hạ mắt nhìn bàn tay trắng thuần của mình trong chốc lát, thân hình cứng lại rồi cục cựa cũng giật giật nói:” Đào Hiệp ở lại, mama theo ta đến Trường An cung.” Sau đó hướng phía cửa rời đi.

Tựa như lúc trước nàng nói, không đến vạn bất dĩ, nàng sẽ không động thủ với Hoàng Đế. Coi như vì...nhiều năm hần gọi nàng là mẫu thân.

Chờ Liễu Thanh Đường đi ra cửa, nhìn thấy Tần Thúc đứng ở nơi đó. Lúc này kỳ thật sắc trời đã rất tối, nhưng Tần Thúc lại vội vàng chưa kịp nghỉ ngơi, vừa nghe động tĩnh bên này liền vội vàng chạy đến đây. Đã có một thái giám từ Trường An cung đem mọi sự tình nói cho hần, Tần Thúc liền lập tức cho người chuẩn bị kiệu cho Thái Hậu nương nương, quả nhiên vừa mới chuẩn bị tốt thì thấy Liễu Thanh Đường từ trong điện đi ra.

Nhìn thấy hần, Liễu Thanh Đường hít một hơi, đi đến kiệu. Tần Thúc nhìn sắc mặt nàng, nghĩ nên nói gì đó, nhưng xung quanh lại có người, đành nâng tay giúp đỡ nàng, thấp giọng nói:” Nương nương, cẩn thận dưới chân.”

Liễu Thanh Đường nắm tay hắn, trong chớp mắt rất tự nhiên buông tay ra, trên đường đi sắc mặt đã trở nên bình thường rất nhiều.

Im lặng tiến vào trong điện, một đội người cầm theo đèn lồng cúi đầu vội vàng hướng đến tẩm cung Trường An cung của Hoàng Đế.

Mà lúc này ở Trường An cung, ngày thường luôn mang khuôn mặt tươi cười, như một thiếu niên chân chất không hề có tâm cơ, Tiêu Hoài Húc sắc mặt nặng nề được Phúc công công hầu hạ mặc thêm ngoại bào, hần liếc mắt nhìn nữ nhân đang quỳ xuống, trên tay cầm lấy y phục của chính mình bao bọc quanh người, thản nhiên nói: "Đem nàng ta xuống, giết ngay, mẫu hậu sắp đến, đừng để loại ti tiện này làm bẩn mắt mẫu hậu."

Nữ nhân kia vừa nghe, trên mặt lộ ra thần sắc không thể tin, mang theo lệ nâng lên khuôn mặt ngơ ngác nhìn Tiêu Hoài Húc, thật lâu sau mới tuôn ra tiếng khóc cầu xin nói: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tỳ đã là người của ngài, cầu ngài tha mạng, là nô tỳ có ý không nên, nô tỳ biết sai rồi, coi như ngày thường nô tỳ toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, cầu người tha cho nô tỳ một mạng!!"

"Kéo xuống, bịt miệng nàng ta lại, đừng để nàng ta nói lung tung nữa." Tiêu Hoài Húc nhìn cũng không nhìn, đảo qua một đồng hồ loạn trên giường, trong mắt có chút không ngờ. Bất quá chỉ là một nô tỳ, ngày thường ý mình có tí nhan sắc liền quên đi thân phận của mình. Dám tính kể hần, nếu không phải khuôn mặt của nàng ta, làm sao hắn sẽ nhìn nhiều hơn một cái, thật làm cho người ta buồn nôn.

Thị vệ nghe vậy liền chặn miệng của nàng ta, kéo ra ngoài, nhưng còn chưa tới cửa đã có người tiến vào. Liễu Thanh Đường mang theo mama cùng Tần Thúc đi vào, trong điện vài nô tài cùng thị vệ đều nhất loại quỳ xuống.

Đứng ở một chỗ, Tiêu Hoài Húc liếc nhìn nô tỳ chưa kịp kéo ra ngoài, trên mặt có chút không yên, sau đó mới miễn cưỡng nở ra một nụ cười, đi đến nói: "Mẫu hậu, đã trễ thế này còn phiền người đến đây một chuyến, là con bất hiếu."

Lúc này nô tỳ kia thừa cơ giãy ra trong tay hai thị vệ, bổ nhào đến dưới chân Liễu Thanh Đường, khóc hô Thái Hậu nương nương tha mạng, tay lôi kéo váy của nàng. Tần Thúc đứng ở bên cạnh, không chút suy nghĩ giơ chân đá văng nàng ta ra, thấy nàng ngã về một bên, khoe miệng trào ra chút tơ máu, biểu tình cũng không biến đổi. Nhưng nháy mắt nhìn khuôn mặt ấy, hắn không hiểu sao trong lòng vừa động, tựa hồ cảm thấy kỳ quái, có chút chút quen mắt.

Tiêu Hoài Húc lại lạnh giọng với hai thị vệ đang sưng sốt: "Còn không đem nàng ta giết đi."

"Chậm đã.". Liễu Thanh Đường phát phát tay, gương mặt nhìn Tiêu Hoài Húc, "Hoàng Đế khoan giết vội, hôm nay là sinh nhật người, không nên nhìn thấy máu. Còn nữa, dù thế nào cũng phải để ai gia nghe rõ ngọn nguồn, đích thân hỏi cung nữ to gan lớn mật này, đến tột cùng ai cho nàng lá gan lớn như vậy, dám dụ dỗ Hoàng Thượng làm sự tình này."

Dưới ánh mắt của Liễu Thanh Đường, Tiêu Hoài Húc cười không nổi, sắc mặt khó coi nói không nên lời, có lẽ còn kèm theo vài tia bất an, nhưng rất nhanh đã biến mất. Sau đó hắn tựa như đứa nhỏ làm sai cái gì, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Mẫu hậu, Hoài Húc biết sai rồi."

Liễu Thanh Đường tuy lớn hơn Tiêu Hoài Húc tám tuổi, nhưng thân là người trong hoàng tộc, nên trưởng thành rất sớm, Liễu Thanh Đường vừa mới tiến cung hai năm, cùng đồng lứa với cháu ngoại trai, không bằng nói là tỷ tỷ. Nhưng về sau trải qua nhiều chuyện, nàng trở thành một người không hề thích cười đùa, đối với Tiêu Hoài Húc cũng phá lệ nghiêm khắc, quan hệ hai người mới dần dần trở nên xa lạ.

Nói xa lạ có lẽ không quá thỏa đáng, nhưng Tiêu Hoài Húc không biết thế nào, ngày càng giống với một tiểu thiếu niên, thích cười lại ôn hòa, cùng trước đây sớm trưởng thành hoàn toàn bất đồng. Lúc trước nhìn hắn như vậy, Liễu Thanh Đường còn vì bộ dáng này của hắn mà vui mừng, nhưng sau khi trọng sinh Liễu Thanh Đường mới hiểu được, bộ dáng này chỉ là hắn giả bộ để nàng nhìn mà thôi.

Hiện tại nhìn thấy hắn giống như lúc tám, chín tuổi, hạ giọng nhận sai với nàng, Liễu Thanh Đường cũng không mềm lòng, ngược lại cảm thấy tâm thật mệt mỏi. Bất luận thời điểm nào, đứa nhỏ này đều có thể ngụy trang ở trước mặt nàng.

” Nếu biết sai rồi, lần sau không được tái phạm nữa. Người là Hoàng Đế, nên học cách kiềm chế bản thân. Hôm nay là một cung nữ nhỏ nhỏ nhưng cũng có thể khiến người đại loạn, ngày khác lại làm như thế nào? Đừng để ai gia thất vọng.” Liễu Thanh Đường tâm lạnh, ngữ khí theo đó cũng lạnh.

Tiêu Hoài Húc nghe được thân mình chấn động, cúi đầu thưa dạ, còn nói một lần:” Tuyệt đối không có lần sau.”

” Vậy Hoàng Đế nên nghỉ ngơi, người của ta sẽ đi xử trí việc còn lại.” Liễu Thanh Đường thế này mới liếc mắt nhìn xuống nô tỳ kia. Nàng quần áo hỗn độn, tóc rơi xuống che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nên không thể nhìn rõ.

Tiêu Hoài Húc trên mặt xuất hiện một tia kinh hoàng, lại lập tức bị hấn áp chế. Hấn giương mắt, vẻ mặt quan tâm áy náy nói:” Chỉ là một nô tỳ ti tiện, lôi ra ngoài xử trí là được, không nên làm phiền mẫu hậu khuya vậy không thể nghỉ ngơi.”

Vốn Liễu Thanh Đường chuẩn bị đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói:” Ai gia muốn xây một tòa “Cung ngục” ở trong cung, chuyên môn xử lý cung nữ thái giám phạm tội, Hoàng Đế cảm thấy thế nào?”

Tiêu Hoài Húc trong lòng vòng vo mấy vòng, vẫn là khiêm tốn nói:” Phủ nội vụ không phải cũng có nơi như vậy sao?”

Liễu Thanh Đường hừ một tiếng từ từ nói:” Người của nội vụ phủ chỉ sợ quản nhiều việc như vậy, hai năm nay cũng rất bận, ai gia cũng đã thu được rất nhiều tấu chương buộc tội, cũng sai người giáo huấn lại bọn họ, nhưng vẫn không biết thu liễm như vậy.”

Nguyên lai là phân chia quyền lực phủ nội vụ, Tiêu Hoài Húc hiểu được, hấn cũng không thích đám nô tài càng ngày càng trắng trợn của phủ nội vụ kia, nhưng nếu đáp ứng, quyền lực trong tay Thái hậu sẽ càng nhiều.

” Việc ...xây Cung ngục, không bằng để lúc lâm triều hỏi ý kiến của các khanh gia?” Tiêu Hoài Húc bày ra bộ dáng không thể quyết định nói.

“Việc của nội vụ, nếu các vị đại thần có ý kiến gì cứ đề xuất với ta, tuy không phải là phạm vi công việc của bọn họ, nói không chừng bọn họ cũng có những ý kiến tốt. Nhưng chuyện này cũng không lớn, bất quá theo không khí trong cung, làm cho bọn nô tài có tâm tư bất thường tỉnh ngộ một phen.” Liễu Thanh Đường nói tới đây, hơi lộ ra chút cười, nhưng cũng không đạt đến đáy mắt, nàng nói:” Việc nhỏ này, Hoàng Đế cũng nên đồng ý đi.”

Tiêu Hoài Húc nội tâm im lặng, trên mặt lại mang tươi cười, nhìn không ra chút gì:” Tất nhiên là đồng ý.” Hấn biết thời điểm mẫu hậu cười như vậy với hấn, chính là nói cho hấn chuyện này không có đường thương lượng. A, người này vĩnh viễn đều cường thế như vậy, thực làm cho người ta....chán ghét.

Thời điểm Liễu Thanh Đường mang theo một đám người trở lại Từ An cung, trên mặt mới lộ ra chút mệt mỏi. Nàng đứng đón gió đêm trong chốc lát, Tần Thúc liền yên lặng đi theo đứng ở đầu hướng gió giúp nàng chắn lại.

Liễu Thanh Đường chú ý, néo néo mắt Tần Thúc cười,” không có việc gì, người đi nghỉ đi, ngày mai tra hỏi cung nữ kia một chút, ta đoán nàng cũng không phải do người nào phái tới, hấn là một nữ tử ngốc nghếch không nhìn rõ tình huống. Người tùy tiện hỏi mấy câu thì sai người đi xử trí, cho nàng yên lặng xuống mồ đi.”

Tần Thúc đáp một tiếng, đưa nàng đến tấm điện nghỉ ngơi mới rời đi. Nhưng hấn cũng không theo như lời nói nghỉ ngơi, mà đến nơi giam giữ cung nữ kia. Khi đó hấn vô tình nhìn thoáng qua mặt của nàng ta, cảm thấy có chỗ nào đó làm cho hấn không thấy thoải mái.

Thái giám canh giữ phía ngoài tháp mở cửa cho Tần Thúc, hấn mang theo một tiểu thái giám gần đây đang bồi dưỡng bên người cầm đèn bước vào. Cung nữ kia đã ngủ đi, té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Tần Thúc bước qua thân thể nàng ta, nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của nàng ta, trong nháy mắt sắc mặt hấn liền trở nên vận vẹo khó coi, Khuôn mặt cung nữ này nhìn qua cùng.....Thái Hậu nương nương có đến bốn phần giống nhau.

Lúc nàng trợn tròn mắt không giống như vậy, Tần Thúc nhất thời mới không nghĩ ra làm sao lại kỳ quái như vậy. Hiện tại nàng nhắm mắt lại, rất dễ dàng nhìn ra nàng ta cùng Thái Hậu bộ dáng rất giống nhau. Nếu không gặp qua Thái Hậu nương nương lúc nhắm mắt, chỉ sợ sẽ không chú ý đến sự giống nhau này, Nhưng Tần Thúc đã đem Liễu Thanh Đường khắc sâu vào trong lòng, đối với bộ dáng của nàng hoàn toàn quen thuộc, nhắm mắt cũng có thể miêu tả lại giống như đúc, đối với hình dáng của nàng rất mẫn cảm, như thế nào lại không chú ý đến.

Tần Thúc cơ hồ lập tức nghĩ đến Hoàng Đế, hắn đã nhiều năm sát ngôn sắc**, tự nhiên có vài phần nhân lực, trừ bỏ đối với Thái Hậu nương nương, cái gì hắn cũng không ngốc.

**Sát ngôn sắc: xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người.

Hắn yêu Thái Hậu nương nương, nên hắn hiểu được yêu một người có áp lực là bộ dáng như thế nào, hắn cũng theo thói quen quan sát mỗi người xung quanh, bắt giữ những dấu vết không chút tầm thường. Hắn tinh tế nhớ lại thái độ của Hoàng Đế từ xưa cho đến nay với Thái Hậu nương, theo mỗi lần hồi tưởng, cuối cùng hắn đã tìm ra đáp án.

Tần Thúc nửa ngồi thân mình, không biết suy nghĩ đến cái gì, thần sắc theo ánh đuốc nhảy lên hạ xuống. Tiểu thái giám đi theo hắn nhìn thấy hắn không lên tiếng, lặng lẽ nhìn hắn một cái, lại bị ánh mắt âm trầm của hắn phóng tới, sợ đến mức run run, cây đuốc trong tay rơi xuống.

Hắn đang sợ hãi, chợt nghe Tần Thúc thản nhiên nói:” Lấy chủy thủ đến hủy mặt của nàng ta, để nàng ta nửa chết nửa sống.”

47. Chương 47

Liễu Thanh Đường không hỏi lại về cung nữ kia, Tần Thúc cũng không chủ động nhắc tới. Chuyện này tựa như hòn đá nhỏ quăng vào đại dương, chỉ nổi lên một chút gợn sóng nhưng mà rất nhanh liền biến mất không chút dấu vết. Chân chính làm cho người ta hiểu được chính là ở trong cung này mạng người là rẻ mạt nhất.

Chỉ là đột nhiên ở trong cung đột nhiên xuất hiện một ‘ cung ngục ’, làm cho những cung nhân bình thường chưa kịp thích ứng, nhưng cũng ngửi ra được mùi vị bất thường trong đó. Vì thế những người trong cung càng thêm cẩn thận tuân thủ bốn phận, sợ ngày nào đó, không biết làm sao bị bắt vào đó, sau đó mạng nhỏ cũng không còn.

Ai cũng biết cai quản cung ngục là tâm phúc của Thái Hậu nương nương, đại tổng quản Tần Thúc của Từ An Cung, mà người này nhìn qua là người không dễ sống chung. Còn có tin tức ở trong cung truyền ra nói Tần Thúc tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt, điều này làm cho những cung nhân không liên quan thời điểm gặp Tần Thúc cũng không dám nhìn thẳng mặt hắn.

Vô luận người khác thấy thế nào đối với Tần Thúc đều không sao cả, hắn chỉ sợ một người duy nhất, Thái Hậu nương nương sẽ không thích hắn thủ đoạn tàn nhẫn, bất luận như thế nào cho dù hắn thật giống những người kia nói này nọ, hắn cũng không nghĩ sẽ bày bộ dáng đó trước mặt Thái Hậu nương nương, trước mặt người hắn yêu, chỉ nên thấy vẻ mặt nhu tình của hắn, không muốn nàng nhìn thấy nửa điểm máu me.

Chỉ là Liễu Thanh Đường nghe những lời đồn đại này cũng không có phản ứng gì. Tần Thúc không tỏ vẻ gì nhưng vẫn có khúc mắc trong lòng.

Mùng năm tháng năm là một tháng không được yên ổn, ngày thứ tư sau khi phát sinh sự kiện của hoàng đế, Liễu Thanh Đường nhận được tin tức Liên Thái Phi ở ngoài cung qua đời. Sau khi trải qua ba tháng nghỉ ngơi, trừ bỏ có chuyện gì trọng yếu Liễu Thanh Đường đều cứ khoảng ba ngày lại nghe báo cáo một lần. Mấy ngày này nàng không cần vào triều, cũng không có chuyện gì quan trọng, vừa mới thấy Tần Thúc cũng không có công chuyện trong tay, liền chuẩn bị kéo Tần Thúc nghỉ ngơi một ngày thật tốt. Trên bàn đưa và trái cây cùng với bộ trà cụ đều được chuẩn bị tốt. Liễu Thanh Đường phối nếm ăn trái cây, thập phần hứng trí dạy Tần Thúc ngâm trà. Nhưng đúng thời điểm này nàng nhận được tin tức Dương Tố Thư sai người ngoài cung truyền đến Liên Thái Phi qua đời.

” Xem ra, không được nghỉ ngơi rồi.” Liễu Thanh Đường gõ nhẹ lên thư tín

Bởi vì Thuận Vương Tiêu Hoài Cùng là bộ dáng ngốc si ,Liên Thái Phi vừa chết trong Vương phủ liền rối loạn ,trong phủ cũng không có nô tài tâm đắc của Liên Thái phi , không thể xử lý tốt nhóm nô tài ,cuối cùng vẫn là Dương Tổ Thư đứng ra xử lý tất cả mọi chuyện .Chỉ là đầu tiên nàng sai người đi phủ nội vụ báo tang ,phủ nội vụ lại chỉ phái vài người đến hỗ trợ lo liệu nói là thiếu người .Dương Tổ Thư không có biện pháp ,đành phải trực tiếp truyền tin tức đến cho nàng .

Liễu Thanh Đường đọc lướt qua qua đã xem xong bức thư tín ,trong lòng lắc đầu thở dài ,Liên Thái Phi đúng là vẫn không thể sống được bao lâu .Buông thư ngón tay mảnh khảnh của nàng gõ nhẹ trên bàn vài cái nói .

” Đây đúng là thời điểm tốt để tính toán với phủ nội vụ đây .Liên Thái Phi qua đời ,không chỉ sơ sẩy không cho người bẩm báo , thái độ lại có lệ ,thoạt nhìn bọn nô tài kia sống yên ổn đã lâu ,thật sự đã quên trong cung này hiện tại ai mới là người đứng đầu .”

Những lời đại nghịch bất đạo như vậy Liễu Thanh Đường cũng không thèm quan tâm .Nàng đã hạ quyết tâm lấy hết quyền lực của tiểu hoàng đế ,chỉ để cho hắn sống yên ổn được ăn ,được uống cũng không suy nghĩ phế hoàng đế ,mà sẽ không cho hắn quyền lợi có thể thương tổn Liễu gia .

Tần Thúc ở một bên nghe tựa như những lời này không có gì bất thường ,chỉ sợ nếu Liễu Thanh Đường nói chính mình muốn lên ngôi vàng ,hắn cũng sẽ giúp nàng giết người đoạt vị .

Liễu Thanh Đường nói xong ,nhận chén trà Tần Thúc đưa qua nhấp một ngụm .một vị Thái phi qua đời ,cho dù không dư dã cũng là chủ tử , vậy mà dám khinh mạn .Chính là ý vào mình là phủ nội vụ trụ cột trong hoàng cung Nam Triều mà càng ngày càng kiêu ngạo ,cần bản cảm thấy nàng sẽ không dám động đến phủ nội vụ .Nàng mà cam chịu bị kiềm chế sao? Cũng có lẽ những người đó cảm thấy gần đây nàng không có uy hiếp gì , đầu óc mới có thể không được minh mẫn .Nhìn không ra ý tứ của nàng ,phủ nội vụ hoặc là phân quyền ,hoặc là thay đổi người đảm đương chức vụ chính.

“Chủ tử?”

Tần Thúc cũng đọc được tin tức mà Dương Tổ Thư truyền đến ,lại nghe thấy nàng đối với phủ nội vụ bất mãn ,lập tức không cần Liễu Thanh Đường phân phó ,liền đứng lên ý hỏi .hắn lúc trước còn đang hưởng Thái Hậu nương nương học pha trà ,đinh một chút mùi hương , bắt quả trong chốc lát nữa nói không chừng chính là toàn mùi máu tươi .

” đi thôi , cần khối thịt thối này xuống , bị đau không thể không đổ máu ,may là chúng ta còn nhận thức được trước , nếu không sau này bọn họ sẽ càng ý quyền như vậy thì càng khó khăn hơn .”

” Dạ .” Tần Thúc vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi ,tay đã bị người khác giữ chặt .

Liễu Thanh Đường lôi kéo tay hắn, cười khanh khách nói .

” Tần Thúc , ta không thèm để ý hai bàn tay ngươi đầy máu người .Lời đồn đãi nói ngươi tâm ngoan thủ lạt , trước kia cũng có lời đồn đãi nói ta là người tàn nhẫn bạo ngược , chúng ta một người ác quỷ ,một người hung thần chẳng phải trời sinh một đôi sao?”

Nàng nói xong ánh mắt cong cong hình trăng khuyết .

Tâm tư Tần Thúc đang lảo đảo chìm trong đáy vực sâu , lại thấy người trước mặt không hề khúc mắc tươi cười nhìn hắn nhất thời liên nghĩ người một chút , sau đó có chút không tự nhiên thoáng dời tầm mắt , dừng lại ở búi tóc của nàng đang cài cây trâm không giá trị .

” Chủ tử biết....?”

Liễu Thanh Đường rõ ràng biết nên để cho Tần Thúc đi làm chính sự ,nhưng nhìn bộ dáng hắn không được tự nhiên lại luyến tiếc buông tay ,liền kéo hắn trở lại để hắn ngồi bên cạnh , dựa vào bờ vai hắn nói .

” đã sớm biết ngươi lo lắng chuyện này , ta không nói để chờ khi nào chính ngươi mới tới hỏi ta .Nhưng ngươi chỉ biết giấu ở trong lòng ,sau đó đoán mò .”

nói xong nhìn thấy tai hắn lạng lẽ đỏ một chút ,đối lập với biểu tình khuôn mặt ,liền cảm thấy Tần Thúc thập phần đáng yêu ,nhìn không được cắn lỗ tai hắn một chút .Sau đó nơi đó liền càng hồng rực .

” Chủ tử ? ”

Trong lòng Tần Thúc đang bình ổn đột nhiên lại chạy loạn ,hắn muốn ôm người bên cạnh này , nhưng áp lực từ trước đến nay ,tay như thế nào cũng không gờ ra được ,chỉ có thể lúng túng hô câu chủ tử .

Liễu Thanh Đường vừa nghe quả nhiên liền thuận thế ôm lấy hắn , tựa đầu trên vai hắn có chút phiền não nói .

” Tần Thúc làm sao bây giờ , ta luyến tiếc không muốn cho người ra ngoài ,thật vất vả mới có thời gian nghỉ ngơi một chút ,làm sao mà cũng không cho người ta hảo hảo yên tĩnh chốc lát vậy . ”

Tần Thúc do dự trong chốc lát vẫn là nâng tay lên đem nàng ôm vào trong ngực .Nương nương không muốn hắn rời đi ,nhưng chuyện ở phủ nội vụ hắn cũng muốn chạy nhanh đi làm , nên làm cái gì bây giờ? Để nương nương đi cùng hắn ? không được đến lúc đó trong trường hợp máu me lẫn lộn làm sao có thể để nương nương xem .Ở lại chỗ này cùng nàng mặc kệ bên kia ? Cũng không được ,chuyện nương nương phân phó hắn nhất định phải làm tốt mới được .

Liễu Thanh Đường vừa nhắc đầu ,liền nhìn thấy Tần Thúc đúng là đang rối rắm về vấn đề này , liền phì một tiếng nở nụ cười , lúc hai người ở cùng một chỗ nàng luôn thích cười ,có đôi khi vừa nhìn thấy người này sẽ không tự giác nở nụ cười ,cũng không biết là chuyện gì xảy ra thật là bộ dáng cực ngốc .

” Người thật đúng là lại có thể lo lắng vấn đề này a , ngốc ghê .Được rồi , được rồi ,không gây sự với người nữa ,người đi đi . ”

Liễu Thanh Đường cảm thấy chính mình có chút sa đọa, còn cứ tiếp tục như này bọn họ có thể ôm ấp đến giờ ngo ,chuyện gì cũng không muốn làm .Vì thế nàng kéo tay Tần Thúc nắm chặt nói lời nàng muốn nói cho xong .

” Những người đó đều là ta sai người đi giết ,ngày sau chúng ta chết đến địa phủ ,đều là tội nghiệt của một mình ta . ”

Đời trước đời này trong tay nàng mạng người chỉ nhiều không ít ,đã sớm hiểu được chính mình nghiệp chướng nặng nề ,cho nên đời này nàng sẽ sống thật tốt cùng với người thân ,bạn bè ,người yêu ,kiếp sau hắn là nhập đạo súc sinh ,chỉ hy vọng kiếp sau Tần Thúc đầu thai vào gia đình tốt ,không phải chịu khổ cái gì ,còn có không cần thích nữ tử nào giống như nàng kiếp trước ,miễn cho phí hoài thời gian .

Tần Thúc ngăn người sau đó lắc đầu chỉ nói .

” Chúng ta cùng nhau . ”

” Hả ? Nếu giống như lời người nói kiếp sau chúng ta chỉ có thể làm một đôi bướm , một đôi ma tước , một đôi con muỗi.... ”

Liễu Thanh Đường còn thật sự coi là thật đếm xem còn thiếu con gì nữa .

Tần Thúc nhìn nàng trong mắt đều là ôn nhu ,đợi nàng đếm xong gật gật đầu nói .

” Được . ”

Chờ đến lúc Tần Thúc có thể đi đã là buổi trưa .Liễu Thanh Đường cảm thấy mình không có định lực trước sắc đẹp , nhìn về hướng hắn rời đi trong chốc lát ,sau đó lại lần nữa cầm bức thư tín kia lên

Nàng đem bức thư vuốt nhẹ trong tay nhưng không có nhìn lại lắm bầm nói .

” Tổ Thư thật đúng là chuẩn bị phụ trách Tiêu Hoài Cùng . ”

Lúc trước nàng cố ý ở trước mặt Dương Tổ Thư nói về Tiêu Hoài Cùng tuy rằng tồn tại suy nghĩ tìm người tốt sống chung với Tổ Thư , nhưng nhiều hơn vẫn là ý tứ trêu đùa .Nàng không nghĩ tới việc này thế nhưng lại càng ngày càng có khả năng .

Liễu Thanh Đường lại nghĩ đến trong bức thư tín Dương Tổ Thư nói cơ hồ là ngày ngày nàng đều đi Thuận Vương phủ .Người khác không biết tính tình Dương Tổ Thư ,nàng chẳng lẽ lại không biết .Tuy nói nàng thiện lương tùy tiện người qua đường cũng sẽ đối xử tốt ,nhưng nàng chưa thấy Dương Tổ Thư khi nào thì đối với bệnh nhân không có quan hệ phụ trách .

Xem ra lời của nàng lúc trước đã thành sấm truyền ,nói không chừng Tổ Thư cùng Tiêu Hoài Cùng sẽ ở cùng nhau .Nàng nheo nheo ánh mắt giương giọng gọi mama tiến vào , viết cho Dương Tổ Thư một phong thư sau đó triệu lễ bộ Thượng Thư đến yết kiến .

” Liên Thái Phi qua đời ,hết thấy công việc đều giao cho lễ bộ đến làm .”

Lễ bộ thượng thư nghe vậy thức thời không hỏi vì sao chuyện vốn là của phủ nội vụ lại rơi xuống đầu lễ bộ bọn họ .Dù sao chỉ cần thoảng nghĩ cũng biết ,vị này xem ra là chuẩn bị lấy phủ nội vụ khai đao .Vì thế hẳn mượn cơ hội khóc than khóc ,lại lo lắng chưa từng làm việc này sợ làm không khiến cho Thái Hậu nương nương trách tội , lại sợ ủy khuất Liên Thái Phi đã qua đời không muốn có chuyện gì xấu xảy ra ,không thể vì sai lầm nhất thời mà phải gánh chịu tội nặng được .

Liễu Thanh Đường sau khi trọng sinh càng ngày càng trực tiếp ,thủ đoạn từ kiếp trước cũng hừng hực mà bốc lên .Mặc dù có thời điểm sẽ bạo lực nhưng làm như vậy quả là làm cho người ta cảm thấy tâm tình thoải mái .Nàng phía sau có Liễu gia ,Tô gia ,vô quan trong triều cơ hồ nàng đều nắm giữ , quan văn bồi dưỡng cũng không ít tình huống như vậy nàng không muốn giống như trước suy nghĩ xem hoàng đế cháu ngoại trai nghĩ như thế nào , trước nay nàng chưa bao giờ thoải mái bây giờ tốt giống như có thể vứt bỏ đi bộ gông xiềng trên vai .

Chờ Lễ bộ thượng thư nói xong ,Liễu Thanh Đường chỉ khoát tay nói cho hắn ,muốn lấy tiền đến hộ bộ thương nghị , muốn dùng người đến hộ binh điều tạm ,làm không tốt thì về nhà dưỡng lão đi , giao quyền trong tay cho người trẻ tuổi làm .Lễ bộ thượng thư nghe nói vậy về mặt đau khổ ,xám xịt đi ra ngoài chỉ cảm thấy vị Thái Hậu nương nương này tuy rằng không giống trước kia mỗi ngày vào triều , nhưng mỗi lần vào triều đều là có việc cần làm , quả nhiên là người có thể áp bức thần tử bọn họ .

Về phần Tần Thúc bên này , bởi vì nhìn ra Thái Hậu nương nương muốn lập uy một lần nữa thanh trừ phủ nội vụ , liền cực kì hung bạo .hắn trực tiếp lôi từng người quản sự liên quan , không nghe bọn họ uy hiếp hay lấy lòng ,bàn tay to vung lên ở trong cung lần đầu tiên phát tác uy lực ,những vị quản sự dĩ vãng ở trong cung , ngoài cung tác oai tác quái đều thành nhóm vong hồn đầu tiên của ‘ cung ngục ’,dùng máu tươi ở chỗ này tạo uy danh cho ‘cung ngục ’ .

Tần Thúc cùng Liễu Thanh Đường làm việc đều mạnh mẽ vang dội ,chờ đến lúc hoàng đế Tiêu Hoài Húc biết chuyện phủ nội vụ máu chảy thành sông lòng người hoảng sợ cùng cực ,Lễ bộ trình lên trên bàn hắn công việc chuẩn bị lễ tang cho Liên Thái Phi .

” Trẫm còn tưởng dì thật sự cam tâm phụ tá ,không nghĩ tới nhanh như vậy đã có dị tâm ,có thể thấy được giang sơn này ai cũng đều muốn .”

Tiêu Hoài Húc một mình ngồi trong điện , trên mặt mang nét cười trong mắt lại nặng nề không nhìn ra cảm xúc

48. Chương 48

Liễu Thanh Đường một mực ở Từ An Cung chờ hoàng đế cháu ngoại trai ,chờ hắn đến chất vấn về vấn đề xử trí phủ nội vụ .Chỉ là đến chạng vạng cũng không thấy hắn đến ,không khỏi cảm thán , nàng vẫn là xem thường hoàng đế cháu ngoại trai này rồi , quả nhiên là kim được tức giận .

Ngày hôm sau lâm triều , Liễu Thanh Đường liền nói đến việc này sai người đọc tên một số quản sự ở ngoài cung gây sóng gió thu nhận hối lộ từng tội trạng một đọc ra , cuối cùng còn tra xét thêm một số nô tài có tội giống nhau giao cho cung ngục quyết định xử trí ,quang minh chính đại thu hồi quyền hạn của phủ nội vụ .Đến tận lúc này Liễu Thanh Đường cũng không thấy trên mặt hoàng đế có biểu tình gì khác biệt .

Bình thường quá thì sẽ không còn là chuyện bình thường nữa ,hắn là hoàng đế ,làm sao có thể đối với hành vi lạm dụng quyền hành này của nàng mà vẫn thờ ơ ,chỉ là lúc này hắn hiểu được phải nhẫn nại thôi .

Liễu Thanh Đường cảm thấy đời trước mình đúng là bị che mắt ,vì cái gì không nhìn ra hắn là nhân vật lợi hại , vẫn còn nghĩ đến bộ dạng này của hắn không nên dính líu gì đến tranh đấu quyền thế ,cho rằng hắn cần bảo hộ ,ngày đêm lo lắng nếu đem chuyện quốc gia đại sự đặt ở trên người hắn có thể hay không hắn sẽ không gánh vác được .

Cảm giác bị lừa gạt thực không tốt ,cho dù kiếp trước nàng ở trong cung tôi luyện mười mấy năm , đã đem những gai nhọn của Tiểu thư Liễu gia Liễu Thanh Đường mài nhẵn ,nhưng sau khi trọng sinh trở lại , những tật xấu trên người nàng đã lâu không xuất hiện ,nhưng nay lại có dấu hiệu trở lại .

Liễu Thanh Đường mười năm tuổi vẫn còn nhiều tật xấu như hoạt bát thích cười , là tiểu cô nương tính tình thẳng thắn , nàng hiện tại đã hai mươi một tuổi rồi ,lại có cảm giác quay về tuổi mười năm .Kiếp trước nàng cảm thấy bộ dáng lúc hơn mười tuổi của mình không tốt ,hiện tại lại cảm thấy khi đó mới là lúc nàng sống chân thật nhất .nói không chừng qua vài năm nữa ,phong thái hành sự của nàng đều biến trở về lúc Liễu Thanh Đường năm mười năm tuổi .

Thời điểm tan triều ,trong lúc vô tình Liễu Thanh Đường trông thấy tên Ngụy Chính kia nghiêm mặt đuổi theo nhạc phụ Ngô Thượng Thư ,không biết đang nói cái gì lại chọc cho Ngô Thượng Thư thổi râu trừng mắt ,nhất thời thấy buồn cười .

Ngụy Chính người này mặc kệ nói cái gì đều có thể chọc cho nhạc phụ tương lai tức giận ,bất quá Ngô Thượng Thư cũng thương nữ nhi ,phỏng chừng dù cho Ngụy Chính chỉ nói chào tạm biệt cũng sẽ không cho hấn sắc mặt hòa nhã .Có thể nói muốn miệng lưỡi trơn tru thì cũng phải có năng lực nha ,người chất phác khô khan không thể hiểu được .

Mỗi lần vào triều đều nhìn thấy bộ dáng ghét bỏ của Ngô Thượng Thư , cùng bộ dáng không có biện pháp lấy lòng của Ngụy Chính cũng là thú vui .Liễu Thanh Đường trong lòng vừa vui sướng khi có người gặp họa , lại vừa cảm thấy mừng cho Ngụy Chính ,tháng bảy này hấn sẽ thành hôn cùng Ngô tiểu thư ,rất cuộc một đôi có tình cũng thành người nhà .

Chớp mắt ,Liễu Thanh Đường lại nhìn ca ca đang ở phía xa nhìn nàng ,còn đối với nàng giờ giờ nắm tay ,liền theo bản năng trừng hấn .hấn quả thật vào hộ bộ , cùng thám hoa lang Kinh Sở Ngôn trở thành bạn tốt , nhưng muốn hỏi Liễu Thanh Đường có gì bất mãn thì chính là chuyện hấn chưa tìm được cho nàng một vị tẩu tử .

Có lẽ kiếp trước nhìn Liễu gia tuyệt hậu đã làm cho nàng bị kích thích , hiện tại bức thiết muốn nhìn đến hậu nhân tiếp theo của Liễu gia , có lẽ sinh mệnh mới có khả năng làm cho nàng bớt lo lắng một chút .

Liễu Thanh Đường theo bản năng đem huyết mạch Liễu gia Tiêu Hoài Húc quên đi .có lẽ ở trong lòng nàng đã không còn cháu ngoại trai mà năm đó nàng kiên cường bảo vệ nữa .

Từ sau khi nương nàng qua đời cha chính là một mình nuôi con ,một chút ý tứ muốn lấy vợ ,một vị di nương cũng không có ,không cần trông cậy vào hấn càng già càng dẻo dai thêm cho nàng một vị đệ đệ hay muội muội .Thân phận nàng không có khả năng sinh đứa nhỏ ,hơn nữa Tần Thúc cũng không thể sinh....Lại nói nếu hấn có thể nàng sẽ không để ý thân phận sinh một đứa nhỏ của Tần Thúc .

Tóm lại bọn họ chưa có biện pháp ,chỉ có thể dựa vào ca ca nàng , kết quả ca ca nàng đã lớn tuổi đi xem mặt không vừa mắt một ai ,cả ngày chỉ nhăn nhó trên cột nàng ,thật muốn đánh đòn !

Cổ tình vài ngày trước đó phụ thân nàng cáo ốm không muốn vào triều , nói là chuẩn bị ột năm sau đánh giặc ,mỗi ngày ở nhà hoạt động gân cốt , nhân tiện một lòng dạy dỗ vị đồ đệ thiên phú cực cao Tịch Lam .Liễu Thanh Đường hiểu được phụ thân không muốn nhìn thấy nữ nhi cùng cháu ngoại tranh đấu , rõ ràng chỉ muốn nhắm mắt làm ngơ .

Nàng vào triều muốn nhìn người nhà cũng chỉ có thể nhìn được ca ca ,thật sự là nhìn không được mới trừng hấn , đã lớn tuổi rồi còn không chịu thành gia lập thất cho thật tốt đi .

Vừa mới nhắc đến ca ca xong , trở lại Từ An Cung ,Liễu Thanh Đường nhận được thư hồi âm của Dương Tổ Thư .

” không yên lòng , sẽ chiếu cố hấn việc thương nghị tạm hoãn?”

Liễu Thanh Đường lộ ra thần sắc thản nhiên , Tổ Thư quả nhiên có ý tứ đối với Tiêu Hoài Cùng , có ý là tốt rồi ,chỉ sợ nàng giống như trước đây đối với ai cũng thờ ơ chường mắt .Tiêu Hoài Cùng tuy ngốc ,nhưng tốt xấu gì bên người Tổ Thư cũng có người sống cùng .

Về phần Tố Thư nói tạm hoãn việc thương nghị là hôm qua nàng đề nghị Tố Thư khôi phục thân phận tiểu thư Dương gia ‘ Dương Tố Cẩm ’ danh chính ngôn thuận gả cho Thuần Vương làm Thuần Vương Phi ,sau đó ngày thường như trước dùng thân phận nam nhân hiện nay .Đối với người ngoài chỉ cần nói năm đó Dương Tố Cẩm không phải đã sớm chết mà thân thể không tốt dưỡng bệnh ở Lư Dương ,hiện tại trở về nên mới làm mới .

Dù sao cũng không có người sẽ đi chú ý vị tiểu thư của một vị thái y nhiều năm trước .không thể đi ra khỏi khuê phòng vị tiểu thư ‘ ăm sắc thuốc ’ cùng với vị ngọc Vương gia chuyện gì cũng không biết , vừa miễn cho bị người khác quấy rầy , người khác cũng ít lui tới ,đối với Tố Thư mà nói là thích hợp nhất .

Liễu Thanh Đường vượt cảm suy nghĩ trong chốc lát ,cảm thấy việc này Tố Thư có thể đồng ý ,hơn nữa càng nghĩ càng cảm thấy thích hợp .Kiếp trước kiếp này nàng quan tâm nhiều năm như vậy chỉ có việc chung tâm đại sự của bạn thân ,nay thấy đại sự có thể giải quyết ,không khỏi tâm tình thư sướng .Bạn tốt cùng thân nhân kiếp trước gặp bi kịch là nỗi ám ảnh trong lòng Liễu Thanh Đường ,bọn họ bây giờ có thể hạnh phúc thật tốt quá , ám ảnh lâu nay của Liễu Thanh Đường có thể giải tỏa rồi .

Theo thời gian trôi qua ,Liễu Thanh Đường càng ngày càng cảm thấy kiếp này nàng trọng sinh không phải để nàng ghi khắc cừu hận , điều quan trọng nhất là đem những tiếc nuối hóa giải .Tuy rằng trong lòng nàng như cũ vẫn có oán hận ,nhưng đã không chỉ còn mối cừu hận nữa .Nàng không thể cô phụ tâm ý người nhà , muốn quan tâm bồi thường cho bạn thân

Tang lễ Liên Thái Phi nhìn qua bề ngoài thực long trọng cuối cùng cũng chấm dứt .đi tham gia lễ tang người nào cũng sắc mặt trầm trọng ,không có một ai chân chính bị thương , chân chính để ý , sợ rằng cũng chỉ có Dương Tố Thư ở chung với Liên Thái Phi một thời gian , cùng với ngọc tử Tiêu Hoài Cùng mà người ngoài cho rằng cái gì cũng không biết .

Mấy ngày nay Dương Tố Thư đều ở phủ Thuần Vương hỗ trợ lo liệu , nàng là người tận mắt nhìn Liên Thái Phi qua đời ,Liên Thái phi trước khi qua đời còn đau khổ cầu xin nàng chiếu cố con mình ,giống như vô số mẫu thân trên đời này yêu con như mạng , bất chấp Dương Tố Thư kỳ thật cùng họ không có quan hệ gì ,bất chấp biết rằng yêu cầu của mình thực đường đột , cuối cùng nàng mang theo lo lắng không đầu được mà qua đời .

Sau khi Liên Thái phi nhắm mắt lại ,Tiêu Hoài Cùng liền lôi kéo tay bà kinh ngạc ,hồi lâu cũng chưa động .Dương Tố Thư cẩn thận huých bả vai hần ,đã thấy ánh mắt hần bình tĩnh nhìn chằm chằm khuôn mặt Liên Thái Phi , đôi mắt trong suốt bỗng nhiên trào ra hai hàng nước mắt ,giống như những viên ngọc châu lăn dài trên hai gò má .Mặt hần như trước không có biểu tình ,khóc cũng không có âm thanh , nhưng ánh mắt của hần khiến cho người khác nhìn thấy thật đau lòng , trong đó bị thương dày đặc lan tràn .Dáng vẻ thân thiết đau lòng cùng với khuôn mặt đờ đẫn đối lập nhau , nhìn có vẻ ghê người .

Mỗi người đều nghĩ ngọc Vương gia cái gì cũng không biết , không biết nói ,ngay cả âm thanh a a đều rất ít ,trừ bỏ gần người chính là gần người .hần đối với nhiều sự việc đều phản ứng thật trì hoãn ,nhưng Dương Tố Thư cảm thấy hần so với nhiều người khác thì đều coi trọng tình cảm hơn .Chỉ cần thật sự quan sát sẽ hiểu biết hần ,sẽ biết hần có vẻ bề người ngọc ngà nhếch nhếch ngu si , nhưng lại có tấm lòng thuần túy sạch sẽ .hần có lẽ không biết biểu đạt tình cảm cùng với cảm giác của mình ,nhưng không phải hần không có cảm giác .

Dương Tố Thư thủy chung nhớ rõ ,bộ dáng khi đó Tiêu Hoài Cùng cẩn thận ôm gói thuốc nàng đưa cho hần khi Liên Thái Phi bị bệnh .

Dương Tố Thư không biết nên an ủi Tiêu Hoài Cùng đang rơi lệ như nào , chỉ có thể ngồi ở bên cạnh hần .Khi đến lúc trang điểm cho Liên Thái Phi để nhập quan ,Dương Tố Thư còn lo lắng không biết nên làm thế nào mới để Tiêu Hoài Cùng buông tay Liên Thái Phi , đã thấy hần giống như hiểu được liền nhẹ nhàng buông bàn tay lạnh như băng của Liên Thái Phi .Sau đó hần liền đứng ở nơi đó canh giữ quan tài giống như những bức tượng đá trong miếu Bồ Tát .

Đợi cho ngày hạ táng Liên Thái Phi xong , mọi người tản đi ,Dương Tố Thư lo lắng cho Tiêu Hoài Cùng liền vẫn đi theo hần , sau đó hần thấy nàng trầm mặc trở về Thuần Vương phủ ,giống như mỗi ngày đi vắng đứng ở trước cửa nhìn chiếc giường Liên Thái Phi vẫn nằm ngủ kia , tựa như nơi đó vẫn có bóng dáng tiêu tụy nằm ôn nhu vậy vậy hần .

hắn đứng yên lặng ở nơi đó thật lâu , giống như quên thời gian , hoặc là đã biến thành khối đá .Dương Tố Thư đứng cách đó không xa ,nàng đem tầm mắt đang nhìn Tiêu Hoài Cùng quay đầu nhìn mắt trời dần dần xuất hiện chấm nhỏ , lộ ra nụ cười khổ nhận mệnh .Sau đó nàng cất bước đi đến bên người Tiêu Hoài Cùng ,kéo tay hắn ,giống như dĩ vãng Liên Thái Phi vẫn làm ,cụng trán với trán hắn một chút

” Hoài Cùng , Thái Phi nhờ ta tiểu cổ ngươi ta đáp ứng rồi , sau này ta sẽ thay nàng chiếu cố ngươi thật tốt .”

Mấy ngày nay Dương Tố Thư vẫn xưng hô với hắn là Thuần Vương điện hạ ,tuy rằng thời gian ở cùng hắn rất nhiều nhưng không thân cận .Nhưng giờ phút này ,nàng lại chủ động tới gần ,hơn nữa lời nàng nói ra tương đương với lời thề .

Con người luôn luôn có bản năng gà mẹ, sở dĩ cố ý bảo trì khoảng cách là sợ đến một ngày chính mình sẽ để ý .Nhưng là có một số thời điểm ,có một số việc cũng không phải chính mình có khả năng quyết định .

” Hoài Cùng , đừng lo lắng cho Thái Phi , cùng ta trở về nhà sống cho thật tốt được không?”

Dương Tố Thư còn thật sự nhìn vào ánh mắt Tiêu Hoài Cùng, chậm rãi nói .Đợi thật lâu nàng nắm tay hắn cảm giác được một chút lực đạo rất nhỏ nắm lại .Dương Tố Thư nắm tay Tiêu Hoài Cùng đem hắn về Dương gia .

Ngày thứ hai ,Liễu Thanh Đường nhận được thư tín của Dương Tố Thư .

” ha ha ha ~ nhanh như vậy Tố Thư đã nghĩ rõ ràng ~” Liễu Thanh Đường cầm thư cười vui vẻ một phen nhào lên lưng Tần Thúc ngồi bên cạnh , đang dùng con dao nhỏ cắt quả đào cho nàng ăn , ép thân hình Tần Thúc thấp xuống .

Thấy nàng như vậy Tần Thúc liền cảm thấy trong lòng mềm đến rối tung rối mù , ừ nhẹ một tiếng ,bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng

” Lại nhìn ta liền hôn ngươi nha ~”

Liễu Thanh Đường vừa nói xong ,Tần Thúc liền lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai , hôn nhanh lên gương mặt nàng đang cười đỏ rực như uống rượu ,sau đó lập tức quay lại làm bộ như lạnh nhạt tiếp tục động tác gọt đào trong tay .Sau đó hắn liền cắt luôn vào tay chính mình

49. Chương 49

Hạ chí , thời tiết càng nóng bức hơn , thời tiết khiến người người mệt mỏi không dậy nổi ,chỉ có ve sầu trên cây không ngớt ồn ào .

Vì không muốn ve sầu làm phiền chủ tử nghỉ ngơi , đã có tiểu thái giám mang theo lưới trèo lên cây bắt ve sầu .Lúc Tần Thúc mang theo một thân nóng bức đi vào phòng Thái Hậu nương nương , đã thấy nàng không có khuôn phép ghé vào bàn ,cầm trong tay cây bút lông trên chộc mấy con ve sầu trong lồng sắt .

Thời gian này , nếu không có việc cần đi ra ngoài ở Từ An Cung nàng chỉ thích mặc một thân quần áo đơn bạc , tóc búi sơ sài , thanh thần luyện chữ .So với Tần Thúc người cơ hồ mỗi ngày đều có rất nhiều việc để làm không phải là nhàn hạ bình thường , ai bảo những chuyện vụn vặt làng nhàng đều bị Tần Thúc giành lấy làm hết , còn lại những chuyện trọng yếu , đơn giản nàng chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể quyết định xong .Rảnh rỗi như vậy nàng quả thật có vài phần bộ dáng Thái Hậu nương nương hưởng phúc .

Đại khái nhàn nhã cực chán , ngủ trưa xong liền thấy tiểu thái giám bắt ve sầu ,đột nhiên nhớ tới trước đây mình hay đi bắt ve sầu cảm thấy hoài niệm , nhất thời hứng trí muốn leo lên bắt ve sầu khiến cho bọn nô tài vội vàng giữ chặt ,sau đó có một nô tài tìm một cái lồng sắt nhỏ nhắn tinh xảo ,đem năm ,sáu con ve sầu bắt vào đó .

Đến tháng sáu còn có một nhóm quan viên đi xuống hầm băng đào lấy băng để nhóm chủ tử dùng thử , tự nhiên không thể thiếu phần của Từ An Cung .Trong góc điện có để hai khối băng , bên cạnh còn có tiểu cung nữ quạt ,khí lạnh từng đợt phả vào mặt .Đại khái trong điện rất lạnh ,mấy con ve trong lồng sắt kia

làm thế nào cũng không thích kêu to .Liều Thanh Đường chống cằm ,dùng bút lông chọc chọc chúng nó mới nghe được một , hai âm thanh hữu khí vô lực .

Tần Thúc vào trong điện trước tiên hạ thấp thân mình hành lễ với nàng ,trong miệng nói .

” Nô tài thỉnh an Thái Hậu nương nương .”

Liều Thanh Đường nghe vậy ném bút lông , đối với hai cung nữ đang quạt phất tay để các nàng đi xuống trước , lúc này mới nhẹ nhàng tiêu sái đi qua .

Thời điểm Tần Thúc tới đây đã thay quần áo , sợ ở bên ngoài một thân mồ hôi bốc mùi làm nương nương khó chịu ,giờ phút này nhìn thấy nàng mang theo tươi cười chào đón không tự giác liền nhìn nàng , nhìn sao cũng thấy không đủ .Trước kia không dám nhìn nhiều ,hiện tại có thể , liền nhìn chăm chăm cả ngày .Liều Thanh Đường bị hấn nhìn như vậy chợt thấy cả giận ,thấy hấn liền nhắc chân đá hấn một chút , bất quá lực đạo kia nói là đá không bằng nói làm nũng thì đúng hơn .

” Tần Thúc , mấy ngày nữa Ngụy Chính muốn kết hôn ,đến lúc đó nhất định rất náo nhiệt ,chúng ta đi xem đi ?”

Tần Thúc không chút suy nghĩ liền gật đầu ,một chút lo lắng muốn ngăn cản loại chuyện không phù hợp thân phận Thái Hậu nương nương cũng không có .Nhìn thấy phản ứng của hấn rõ ràng Liều Thanh Đường lại cảm thấy buồn rầu .hấn tốt như vậy cái gì cũng dung túng cho nàng ,vạn nhất về sau không cẩn thận liền bị nuông chiều vô pháp vô thiên .

Từ nhỏ nàng không có người quản tính tình trên dưới không ai nói được .Phu thân cùng ca ca tuy nói sủng nàng ,nhưng cũng thường xuyên ngăn cản nàng làm việc này việc kia , hoặc nghiêm khắc hoặc ôn nhu nói cho nàng cái gì nên làm cái gì không nên làm .Nhưng Tần Thúc không giống vậy , hấn giống như chưa bao giờ biết cự tuyệt .Liều Thanh Đường cảm thấy sau khi mình sống lại càng ngày càng có xu hướng tùy tâm sở dục ,hơn nữa Tần Thúc hấn cứ như vậy nhất định sẽ đem tính tình này càng ngày càng không xong .

Liều Thanh Đường mang theo cảm giác vừa ngọt ngào vừa buồn rầu giữ chặt tay Tần Thúc nói với hấn .

” Tần Thúc loại thời điểm như này người hấn nên cự tuyệt ta .Người xem thân phận ta thế này làm sao lại lạm dụng quyền lực đi chúc mừng một ngoại thần đâu , sẽ bị quan văn nói là ngang ngược tùy tiện .Tuy rằng đại bộ phận họ đều cho rằng ta không nghe thấy ,nhưng về sau nhất định phải kiên trì , ta không muốn nghe bọn họ nói này nói kia ,dù sao thân phận này không thể đến nơi đó .Về sau chuyện giám thị ta liền giao cho người ,lần sau nếu ta muốn cùng người làm chuyện gì không nên làm , người phải biết cự tuyệt ta ,hiểu chưa? ”

” Dạ .” Liều Thanh Đường nói nghiêm túc , Tần Thúc trả lời cũng thực thận trọng .

Liều Thanh Đường vừa lòng vỗ vỗ vai hấn , một lần nữa lại nở nụ cười nhìn ánh mắt hấn nói .

” Vậy vài ngày nữa chúng ta cùng đi xem hôn lễ của Ngụy Chính đi !”

Tần Thúc lại một lần nữa không chút do dự trả lời ” Được .”

” Vừa mới đáp ứng lời của ta sẽ biết cự tuyệt đâu ?”

Liều Thanh Đường hai tay áp khuôn mặt Tần Thúc để hấn đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của chính mình .

Tần Thúc bị nàng nói đến mơ hồ ,nhìn nàng một hồi lâu cũng chưa lên tiếng,giống như suy nghĩ rất cuộc mình nên nói như thế nào mới đúng .Liều Thanh Đường liền có ý xấu ,cố ý bày ra biểu tình nghiêm túc chờ hấn trả lời .

” Mặc kệ chủ tử quyết định cái gì cũng sẽ không sai .”

Kết quả lại chờ được những lời này của Tần Thúc .Làm được cũng tốt , làm không được cũng tốt , chỉ cần nàng muốn hấn sẽ không bao giờ nói không .

Cúi mặt nghiền ngẫm nhìn người bên dưới ,Liều Thanh Đường chấp nhận thua .

” Được , được , được , người nói đúng .”

Thôi quên đi để Tần Thúc đến quản thúc nàng ,không bằng chính nàng tự mình khắc chế thu liễm tính tình còn hơn .Muốn hấn khắc chế ,phỏng chừng chính là dùng trên người hấn thôi .

” Kỳ thật ta đã sớm chuẩn bị tốt , đến lúc đó ta nói đau đầu muốn đi nghỉ ngơi , sai Đào Hirpj cùng người ra khỏi cung đi phủ Ngụy Chính tặng lễ , sau đó ta lặng lẽ đi theo các người .Chúng ta đi qua Sùng Vô Môn ,thủ vệ nơi đó phần lớn là lính của cha ta trước kia ,hiện tại do Ngụy Chính cai quản , có đi ra ngoài cũng sẽ không tiết lộ tin tức .”

Cho nên Liễu Thanh Đường đã sớm quyết định tốt lắm còn muốn làm Tần Thúc khó xử , chỉ là nàng muốn hấn am hiểu phương thức liếc mắt đưa tình mà thôi .Nhưng Tần Thúc không biết chẳng qua cho dù hấn không biết được ,nhưng đối mặt với Thái Hậu nương nương hành vi mâu thuẫn hay thay đổi thất thường cũng không cảm thấy có gì không đúng .

Ngày mùng sáu tháng bảy , trước đêm thất tịch ,đêm đón dâu .

Liễu Thanh Đường mang theo Đào Hiệp , Tần Thúc đi men theo Sùng Vô Môn ra khỏi cung .Lúc này còn cách thời gian đón dâu một khoảng thời gian ,Liễu Thanh Đường trực tiếp dẫn người đi Đường phủ .

Tuy nói đã nhận được thư ,nhưng vẫn muốn tận mắt nhìn thấy mới yên tâm .Hơn nữa nàng nói không yên tâm khi hiện tại một mình Tiêu Hoài Cùng ở Dương gia ,đem chuyện ba tháng tiến cung bắt mạch cho nàng đẩy ra khỏi đầu , thật là mệt nàng còn thay nàng ấy lo lắng chung thân đại sự lâu như vậy , kết quả người ta đem ngọc Vương gia về nhà liền quên mất hồng nương kiêm bạn tốt là nàng , đẩy ra đằng sau .

Liễu Thanh Đường ở trong xe ngựa cùng Đào Hiệp oán giận Dương Tổ Thư là người phụ lòng ,nhanh như vậy đã quên nàng đi , Tần Thúc ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái mím mím môi .

Liễu Thanh Đường nhìn thấy hấn môi mấp máy , dường như muốn nói lại thôi .Người này biết rõ Tổ Thư là nữ tử còn muốn ghen .Nhưng làm sao bây giờ chính nàng muốn nhìn hấn ghen nha .

Nam nhi của Dương phủ nhiều thế hệ đều là thái y của Thái Y Viện , vừa vào cửa liền nhìn thấy vườn hoa cùng nhà khác bất đồng , có khá nhiều loại là giống thuốc .Quản gia Liêu bá cũng biết Liễu Thanh Đường ,chỉ là từ khi nàng mười năm tuổi tiến cung chưa gặp lại , nay nhìn thấy nhất thời vẻ mặt kinh hỉ cười vui vẻ , vừa muốn chuẩn bị tiếp đón nàng tiến vào lại nghĩ đến hiện nay thân phận nàng là đương kim Thái Hậu ,vội vàng chuẩn bị quỳ xuống .

Liễu Thanh Đường tiến lên đỡ vị lão nhân , giống như nhiều năm trước thân thiết nâng cánh tay hấn nói .

” Liêu bá , ngài cứ đem ta là nha đầu Liễu Thanh Đường như trước là tốt rồi , không cần giữ lễ tiết như vậy , lúc trước ta đem Dương phủ là ngôi nhà thứ hai rồi , cũng không muốn làm phiền toái ngài đâu .”

Liêu bá nghe vậy nhin không được nâng nâng ống tay áo lau nước mắt liền nói .

” Ôi chào nha đầu này , đã nhiều năm không thấy người , nháy mắt đã lớn như vậy rồi , đã là đại cô nương , người sống có tốt không hả ?”

nói xong chính ông lắc đầu bật cười trước .

” Sao có thể không tốt được , lão nhân già rồi lắm lắm rồi .”

Liễu Thanh Đường không ý kiến gì với những lời này chỉ là gật đầu nói .

” Ta ngài còn không yên tâm sao , đúng rồi Tổ Thư ở đâu , ta đến gặp nàng .”

” Đứa nhỏ kia còn có thể ở đâu , cả ngày chỉ biết ở Dương Quy Viện thu thập dược liệu . Thuần Vương gia cũng theo nàng cả ngày ngồi ở đó ,đem người ta về cũng không biết làm chút chuyện thú vị , vẫn chỉ biết cả ngày vui đùa đùa nghịch đồng dược liệu kia .”

Liêu bá lắc đầu , xem ra đối với Tiêu Hoài Cùng cảm giác cũng tốt lắm . Liễu Thanh Đường cười ha ha , cự tuyệt Liêu bá đi làm đồ ăn ,chính mình mang theo hai người Tần Thúc cùng Đào Hiệp quen đường quen lối đi đến Dương Quy Viện .

Sân này là nơi Dương phủ sửa sang lại thành địa phương chứa đựng dược liệu , cũng là nơi mà mỗi khi Liễu Thanh Đường đến dương phủ ở lại nhiều nhất .Tổ Thư...khi đó nàng còn gọi là Tổ Cẩm ,cả ngày đi theo

phía sau ca ca Tổ Thư giống cái đuôi nhỏ , thời điểm đó còn chưa được đi học nên không biết gì nhiều , rất hay chỉ vào hoa cỏ trong sách hỏi cái này là cái gì , cái kia có tác dụng sao .

Liễu Thanh Đường mơ hồ nhớ rõ Tổ Thư trước đây thực thích dính ca ca , Tổ Thư ca ca cũng là một người ôn nhu , rõ ràng tuổi chỉ lớn hơn Tổ Cẩm một chút lúc đó cũng còn rất nhỏ , sẽ xoa xoa đầu hai cái nhìn tiểu nha đầu làm rối loạn được liệu một câu trách cứ cũng không nói , chính mình tự đem những được liệu đó đầu để vào đó ngăn nắp .

Sau đó Tổ Thư ca ca qua đời , phụ thân nghiêm khắc của hai người cũng qua đời , liền chỉ còn lại một mình Tổ Cẩm .Khi đó không gặp ai , cùng không tiếp đón ai ,Tổ Cẩm ở Dương phủ đợi một năm không xuất môn , tiếp xúc nhiều nhất trừ bỏ Liễu bá cũng chỉ có Liễu Thanh Đường .Tổ Cẩm cố gắng bắt chính mình hóa thân thành ca ca Tổ Thư , dùng danh nghĩa của hắn khôi phục lại Dương gia , tiến nhập Thái y viện .Mà sau khi Liễu Thanh Đường vào cung Đường Quy Viện này cũng chỉ còn lại một mình Tổ Cẩm ở .

Sân trước vẫn là bộ dạng năm đó , trong sân phơi rất nhiều sạp tre , lúc đi vào khoang mũi ngập tràn mùi hương được liệu .Ở một góc sân có một gốc hòe cổ thụ , trước kia hàng năm vào tháng năm cây hòe sẽ nở hoa ,nàng sẽ đến hoa hòe cao .Mà đến thời tiết hiện nay nàng sẽ cùng Tổ Cẩm cùng nhau nằm dưới tán cây hòe , gió thổi mát liền thỏa mãn ngủ một giấc ,tận đến khi ca ca tìm đến mắng một trận rồi mang nàng về nhà .

Thời gian thơ ấu nhiều năm , theo dòng hồi tưởng cuộn cuộn đổ về ,có lúc làm người ta muốn mỉm cười hoài niệm ,lại cảm thán năm tháng đã đi qua .Liễu Thanh Đường đứng ở cửa không có đi vào .Ánh mắt của nàng dừng lại ở gốc cây hòe trong chốc lát lại chuyển đến trên người đang vui đùa vào đồng được liệu ở bên kia .

Nàng dùng một mảnh vải trắng nhỏ buộc tay áo lại ,ngồi ở trên băng ghế , thỉnh thoảng lấy ở trong sạp tre vài mảnh được liệu đặt ở trong cối xay nhỏ , xay thành bột phấn , bộ dạng thật sự chuyên chú .Tuy rằng búi tóc kiểu nam tử ,nhưng lúc cúi xuống lại rút mấy sợi tóc mai xuống sườn mặt nhìn thập phần thanh tú, nếu không phải nhiều năm bắt chước bộ dạng nam tử hai hàng mày kiên nghị khí độ , chỉ sợ người ta đều biết nàng là đại cô nương .

Về phần vị Thuần Vương bị Tổ Thư trực tiếp mang về ở tạm kia , im lặng ngồi ở bên cạnh nàng trên một băng ghế .Trong lòng đang cầm nửa quả dưa hấu ,một tay cầm cái thìa động tác thong thả múc một miếng màu đỏ nâng lên , xem ra hắn chuẩn bị đưa lên chính miệng mình ,nhưng Tổ Thư giống như đã sớm tính toán lúc nào hắn chuẩn bị ăn , lúc nâng lên được một nửa liền nhào người sang một ngum ăn luôn miếng dưa hấu , sau đó lại tiếp tục cúi đầu già già được .không biết có phải hay không Liễu Thanh Đường cảm thấy lúc Tổ Thư già được so với lúc này dùng lực nhiều hơn .

Động tác Tiêu Hoài Cùng có chút chậm , trơ mắt nhìn thìa dưa hấu của mình bị ăn , một lát sau mới phản ứng lại , ánh mắt nhìn chuyển từ bàn tay mình chuyển qua khuôn mặt Tổ Thư đang lạnh nhạt ăn dưa hấu , cũng không biết suy nghĩ cái gì .

Liễu Thanh Đường thấy một màn như vậy thật sự không nhịn được , tựa đầu vào vai Tần Thúc cười rộ lên .Nàng thật đúng là không nghĩ tới nhiều năm như vậy còn có thể nhìn được bộ mặt vô lại của bạn tốt .

Dương Tổ Thư bị tiếng động này kinh động đến , lại nhìn thấy Liễu Thanh Đường ở cửa cười như vậy , nhất thời liền biết động tác vừa rồi của chính mình bị nhìn thấy , trên mặt lập tức đỏ rực .

50. Chương 50: Chương 50

” Làm sao lúc này lại qua đây ?”

Tổ Thư hỏi , đứng dậy đưa cho ba người Liễu Thanh Đường mỗi người một ly trà thuốc đã được ngâm lạnh .

Liễu Thanh Đường uống một ngụm , không trả lời vấn đề của nàng , gật gật đầu nói .

” Trà này vẫn thêm chút được liệu nhĩ , hiện tại uống cảm thấy cũng không đến nỗi nào .”

Màu hồng trên mặt Dương Tổ Thư rốt cuộc đã lui xuống , nghe vậy nét tuấn tú trên khuôn mặt bỗng lộ ra hoài niệm .

” Thả được liệu vào trong trà ,trước kia người không thích uống ,mỗi lần ta uống người đều ghét bỏ nhửu mày ,không thể tin được có một ngày còn có thể nghe được người nói không đến nỗi nào.”

Có thể lại một lần nữa có được những thứ đã mất ,mặc kệ tốt hay xấu ,ngọt hay đắng ,nàng đều cảm thấy cảm kích trong lòng ,tự nhiên sẽ thấy không đến nỗi nào .Liễu Thanh Đường chỉ cười ,lại uống mấy ngụm trà mang theo điểm chua xót mới nói .

” Nhìn người như vậy cuộc sống một lòng bế quan ,phổ xá có rất nhiều chỗ sầm uất sao không chuẩn bị đến phủ Ngụy Chính góp vui ?”

Dương Tố Thư đối với nét chế nhạo trên mặt Liễu Thanh Đường làm như không thấy ,rất là bình tĩnh gật đầu nói .

“Quà tặng ngày hôm qua đã đưa đi ,hôm nay ta sẽ không đi góp vui ,lại nói ta lo lắng Hoài Cùng một mình ở nhà đợi .”

Cơ bản trước kia hẳn chính là người ngốc ,người đây là đang nuôi đứa nhỏ sao ? mấy ngày không thấy còn từ Thuần Vương điện hạ biến thành Hoài Cùng ,tay chân thật đúng là nhanh ,Liễu Thanh Đường trong lòng nói thầm ,nhưng vẫn nhìn được tốt xấu gì cũng chưa nói ra .Liếc mắt một cái liền nhìn thấy vị Tiêu Hoài Dĩ kia căn bản không nhìn thấy ba người bọn họ ,Liễu Thanh Đường hướng Dương Tố Thư bĩu môi .

” Đây ,Vương gia nhà người đang làm gì đó ?”

Dương Tố Thư vừa quay đầu ,đã thấy Tiêu Hoài Cùng giơ cái thìa ,bên trong có một miếng dưa hấu ,không biết đã nhìn nàng bao lâu .

” Ôi chào ? Tố Thư ý tứ của hẳn là muốn người ăn sao?”

Liễu Thanh Đường thấy vậy liền thấy hứng thú nhào qua ,hứng trí bưng bưng hỏi .

” Người nói hiện tại ta ăn của hẳn ,hẳn có thể tức giận hay không ?”

Nàng vừa nói ,nóng lòng muốn thử thật đúng là chuẩn bị ăn .

Dương Tố Thư còn chưa kịp nói ,Tần Thúc đã đứng lên trước ,cũng không thấy biểu tình gì của hẳn chỉ thấy cung kính nói .

” Chủ tử ,để nô tài đi lấy dưa hấu cho người ăn .”

Liễu Thanh Đường ừ ừ ngồi trở lại ,cũng đem Tần Thúc kéo ngồi trở lại ,liên tục nói .

” Ta chỉ đùa một chút thôi ,hiện tại không muốn ăn dưa hấu đâu .”

nói xong còn dâng lên khuôn mặt tươi cười ,chọc Đào Hiệp cùng Dương Tố Thư buồn cười ,đều quay đầu .

Dương Tố Thư nở ụ cười trong chốc lát ,nhìn thấy Tiêu Hoài Cùng vẫn ngồi bên cạnh giống như không thấy những động tĩnh kia ,chỉ một lòng giơ thìa dưa hấu ,liền nói với hẳn .

” Ta không ăn ,người ăn đi .”

Tiêu Hoài Cùng không có phản ứng ,Dương Tố Thư cũng không ngại phiền nói đi nói lại mấy lần liền .Lần này Tiêu Hoài Cùng rốt cục có phản ứng ,hắn chậm rãi buông thìa dưa hấu chưa ăn xuống ,hạ mắt không nhìn Dương Tố Thư .

Dương Tố Thư bất đắc dĩ lắc lắc đầu cười ,cuối cùng thỏa hiệp đem bàn tay đang cầm thìa dưa hấu nâng lên đem dưa hấu đưa vào miệng mình . Tiêu Hoài Cùng lúc này mới lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm miệng nàng đang ăn dưa hấu .

Liễu Thanh Đường im lặng nâng cằm nhìn hai người hỗ trợ lẫn nhau ,bỗng nhiên cảm thấy những vấn đề chuẩn bị hỏi không cần thiết nữa .Vì thế nàng cười cười đứng lên nói .

” Chúng ta không quấy rầy các người bồi dưỡng tình cảm ,còn phải đi xem đại ngốc Ngụy Chính đi đón dâu nữa .”

” Hả ? Nhanh như vậy đã muốn đi sao ?”

Dương Tố Thư cũng đứng lên , chính lúc này Tiêu Hoài Củng lại múc một thìa dưa hấu nữa đưa qua .

Liễu Thanh Đường thấy thế liền đem nạng ấn trở về .

” Người ngồi trông nom Vương gia của người là được , không cần tiễn ta , ta xem Ngụy Chính đón dâu xong liền trở về cung .”

” Được , Thanh Đường không cần lo lắng cho ta .”

” Ta biết , Tố Thư người cũng không cần lo lắng .”

Hai người nhìn nhau cười , giống như những năm trước đây .

Thời điểm đi ra khỏi Dương phủ , Liễu Thanh Đường nhìn thoáng qua Đào Hiệp .Đứa bé lanh lợi lập tức giờ tay nói .

” Nô tỳ biết giữ mồm mà , chủ tử người còn không hiểu nô tỳ sao , miệng nô tỳ là kín nhất đó .”

Nàng đã sớm đoán được Tố Thư chính là tiểu thư Tố Cẩm bạn tốt nhiều năm của tiểu thư , dù sao các nàng đi theo hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy , nếu để ý thực dễ dàng nhìn ra manh mối , cũng chỉ có tỷ tỷ nhìn tưởng là khôn khéo nhưng thật ra thực ngốc mới không nhận ra được .

” không nhìn thấy người là người thận trọng , chỉ thấy người là người có nhiều ý tưởng xấu nhất , mới trước đây còn luôn trêu chọc ta đó...”

” Ai nha chủ tử người xem sắc trời không còn sớm , chúng ta nhanh đi đến phủ Ngô thượng thư ,nói không chừng còn có thể nhìn thấy Ngô Thượng thư làm khó Ngụy tướng quân , nhất định rất thú vị , bỏ lỡ thật tiếc ! ”

Đào Hiệp nghiêm mặt nói , bộ dáng vì suy nghĩ cho nàng ,Liễu Thanh Đường lúc này mới buông tha nàng , lên xe ngựa .

Đến Ngô phủ quả nhiên thấy được Ngô thượng thư đang làm khó Ngụy Chính .Ngụy Chính là một võ tướng ,am hiểu là võ nghệ ,cho dù đọc sách biết chữ , nhưng nhìn nhiều nhất cũng là binh pháp , binh thư , bảo hấn bày binh bố trận ra giết địch hấn còn có thể , nhưng bảo hấn giống quan văn ,khoe chữ nghĩa hấn sẽ không có biện pháp .

Ngô thượng thư ngênh ngang ngồi ở trong viện thanh thoi uống trà , mang cho Ngụy Chính cái dề mực , không giải được không được đón nữ nhi hấn .Giữa sân vô số quan văn , thư sinh đều vùi đầu suy tư ,Ngụy Chính càng không giải được ,ở nơi đó há hốc mồm cùng Ngô thượng thư mắt to trừng mắt nhỏ .

Cuối cùng vẫn là người chăm sóc dâu tiến đến bên người Ngô thượng thư lặng lẽ nói cái gì ,Ngô thượng thư lúc này mới không cam lòng tránh ra , để cho người ta đem nữ nhi dẫn ra ,Liễu Thanh Đường đoán , đại khái người săn sóc dâu nói đã đến canh giờ .Ngô thượng thư dù không tình nguyện , dù luyến tiếc cũng không dám cản bước hôn nhân chung thân đại sự của nữ nhi .

Chờ Ngô tiểu thư khóc bá biệt cha mẹ , đi theo Ngụy Chính đến kiệu hoa , một đám người lại nhao nhao ồn ào vô cùng muốn đi Ngụy phủ uống rượu .

Liễu Thanh Đường đi ở phía sau ,nhìn thấy Ngô thượng thư ngồi ở trong viện một lần nữa bưng chén trà thật lâu cũng chưa uống , nhìn về phía tòa nhà nữ nhi trước vẫn ở ,về mặt vui mừng lại có chút cô đơn cảm thán một câu .

” Nữ nhi trưởng thành , rồi cũng sẽ rời khỏi gia đình .”

không biết vì sao thân ảnh kia cùng phụ thân năm đó đứng ở cửa đưa nàng vào cung nhập nhèm chồng chéo lên nhau .Đại khái người làm cha khắp thiên hạ đều thế , yêu thương đứa nhỏ so với mẫu thân không ít hơn ,chỉ là không dễ dàng biểu lộ ,chỉ có thời điểm như này mới có thể thấy được họ không đành lòng cùng tịch mịch .

Liễu Thanh Đường không nhìn theo tiếp , theo dòng người đi đến Ngụy phủ , bắt quá ở trên đường nàng vẫn là không nhìn được lôi kéo Tần Thúc nói với hấn .

” Người xem , hiện tại mới biết cha ta thật dễ nói chuyện đi , biết chuyện chúng ta ,cũng chưa làm khó dễ người chút nào .”

Kỳ thật vì tình huống bọn họ nên cha nàng mới không phát uy ,nếu Tần Thúc giống Ngụy Chính có thể quang minh chính đại cưới nàng ,nhất định sẽ bị cha kêu đến một trăm lính hộ vệ đứng ở trước mười cửa , chỉ cần xông qua một cửa cũng phải đánh hấn mất nửa cái mạng .Đương nhiên việc này không thể nói cho Tần Thúc .

Tần Thúc gật đầu đồng ý .

” Quốc công quả thật phi thường tốt tính .”

Nhiều nhất chỉ là trừng mắt với hấn vài lần , thời điểm ngẫu nhiên gặp hấn đi đón Thái Hậu nương nương ,đều chỉ dùng ánh mắt uy hiếp hấn ‘ Nếu nữ nhi của ta mất hứng người chờ đó ’ . Bất quá cho dù đem hấn đánh chết nửa cái mạng , có thể đồng ý cho hấn cùng nương nương ở chung một chỗ vậy cũng không sao .Hai người tuy rằng chưa nói ra mồm ,nhưng đều có chút suy nghĩ giống nhau .

một đường kèn trống vô cùng náo nhiệt đi đến Ngụy phủ , nhìn màu đỏ rực khắp nơi nơi ,nhìn một đám người tràn đầy tươi cười nhiệt tình chúc phúc ,Liêu Thanh Đường không nhịn được cảm thán một câu .

” Thực hâm mộ .”

Năm đó nàng tiến cung , hoàng đế đã ốm đau nằm liệt giường không đứng dậy được , trên điện hôn lễ ,chính nàng mặc thân y phục Hoàng Hậu đồ thẩm nhận lễ bái của bách quan , một mình bái lạy thiên địa .Tuy rằng hôn lễ của nàng thanh thế lớn hơn ,nhưng nàng càng hâm mộ hôn lễ của Ngụy Chính ,có người chúc phúc ,tân khách đều vì bọn họ cao hứng , cực kì có mùi vị tình người .Liêu Thanh Đường thậm chí cảm thấy hôn lễ của mình giống như là vui đùa ,một thân quần áo hoa lệ mặc vào gả cho người ,không phải là tiên đế sắp chết , mà là giang sơn nam triều , là những toàn lâu các thâm cung tịch mịch .

” Tần Thúc , nếu có thể gả cho người thì tốt rồi .”

Thanh âm Liêu Thanh Đường rất nhẹ ,nhưng vào tai Tần Thúc lại giống như sấm sét ,làm hấn chấn động không biết nên làm thế nào cho phải .một trận vui mừng như điên đi qua ,chính là càng thêm bất đắc dĩ ,nương nương muốn , hấn lại không thể cho nàng được .hấn có thể đem tất cả của mình đều đưa cho người , nhưng là có một số việc dù cho hấn có cố gắng thế nào , cũng không thể làm cho nàng .

Tần Thúc hé hé mồm ,lại không biết chính mình nên nói cái gì , cuối cùng chỉ có thể yên lặng nắm tay Liêu Thanh Đường .

” Đột nhiên cảm thán mà thôi , không sao đâu không cần để ý .”

Liêu Thanh Đường cười cười nắm chặt tay Tần Thúc . Sau đó nàng buông tay , để Tần Thúc cùng Đào Hiệp đi thay mặt ‘ Thái Hậu nương nương còn đang ở trong cung ’ tặng lễ vật .

không nhìn thấy được đến hết , chờ Tần Thúc cùng Đào Hiệp hai người đưa lễ vật xong quay lại , Liêu Thanh Đường trực tiếp trở về cung .

Sau đó ,Liêu Thanh Đường không có chút khác thường , thật giống như là câu nói kia chỉ là cảm thán nhất thời thôi , không để trong lòng .Nhưng Tần Thúc lại không thể nào quên được , lúc đêm dài yên tĩnh ,hấn luôn bỗng nhiên nhớ tới lúc Thái Hậu nương nương nói những lời này trên mặt là thần sắc thần nhiên cùng hâm mộ .Về mặt như vậy cứ ám ảnh khiến Tần Thúc lẩn qua lẩn lại không thể nào ngủ được .

Qua mấy ngày , thời tiết càng nóng bức , một ngày chạng vạng , Tần Thúc làm xong mọi việc chuẩn bị đi vào thỉnh an Thái Hậu nương nương , bị Đào Hiệp cùng mama hai người kéo vào một gian phòng .

Thái Hậu nương nương vẫn thực coi trọng các nàng ,Tần Thúc liền cũng đối với các nàng khách khí , cho dù đã làm đại tổng quản vẫn rất chiều cố hai người .Hôm nay thấy hai người thần thần bí bí hiển nhiên là có chuyện trọng yếu , liền phối hợp ngồi đó nghe các nàng nói .

” Sắp đến sinh nhật chủ tử , Tần Thúc người biết không ?”

Mama sắc mặt nghiêm túc cất tiếng hỏi đầu tiên .

Tần Thúc gật đầu , tuy rằng sinh nhật Thái Hậu không thể so với Hoàng Thượng , nường nường lại không thích khai yến này nọ , nhưng chung quy vẫn là ngày trọng đại , nô tài bên dưới tự nhiên phải nhớ kĩ .hắn đã sớm lo lắng không biết nên tặng quà gì cho nàng , chỉ là suy nghĩ vô số đáp án đều bị chính hắn bác bỏ .Mặc kệ đưa cái gì cũng không thể quý trọng bằng bức họa nường nường đưa cho hắn , luận tâm ý cũng không cái gì có thể so sánh với đôi vô số hoa đăng để nhận lấy câu chúc sinh nhật vui vẻ , hắn đã sớm rồi trí không biết nên làm cái gì bây giờ .

Trước kia sinh nhật Thái Hậu nường nường , hắn chỉ có thể cùng đám nô tài cùng nhau quỳ gối trong viện nói vài câu chúc mừng ,ngay cả đưa cho nàng lễ vật cũng không có tư cách , nhưng hiện tại có thể tặng , hắn lại không biết nên tặng cái gì cho nàng .

” Tần Thúc , tỷ muội chúng ta lo lắng mấy ngày , quyết định cùng người đưa một phần đại lễ cho chủ tử .”

Ba người bàn bạc một phen ,chờ đến lúc ra khỏi phòng thần sắc trên mặt Tần Thúc có chút hốt hoảng .Nếu giống như các nàng nói , nường nường sẽ cao hứng sao? Nường nường.....nguyện ý sao ?

Liễu Thanh Đường không biết ba người bọn họ gặt nàng , chuẩn bị tặng cho nàng một phần quà sinh nhật nhớ mãi không quên , chỉ là đột nhiên nghe được hai người Đào Hiệp cùng mama đột nhiên nói muốn nàng đi đến Ngự Thủy sơn trang nghỉ ngơi , cảm thấy có chút kỳ quái .

” Làm sao đột nhiên lại muốn thế ?”

Liễu Thanh Đường miễn cưỡng ở trên tấu chương phê một vài chữ , thuận miệng hỏi .

Mama nháy mắt ra hiệu cho Đào Hiệp , Đào Hiệp liền đứng ra cười nói .

” Chủ tử gần đây cũng không có chuyện quan trọng gì , đi Ngự Thủy sơn trang nghỉ ngơi vừa tránh nóng lúc này , thời tiết càng ngày càng khắc nghiệt , mà nhóm nô tỳ đi theo cũng được hưởng thụ một chút .Lại có ,chủ tử người không trách bọn nô tỳ khi quá phận chứ ,dạo này Tần Thúc cả ngày bận rộn nhìn thật là có chút gầy ốm , vừa vận dịp này cho hắn đi cùng , đến lúc đó chủ tử có thể ở cùng hắn một đoạn thời gian .”

nói xong lời cuối cùng Đào Hiệp còn lộ ra nụ cười ý vị thâm trường .

Cùng Tần Thúc ở chung một đoạn thời gian không có người quấy rầy ? Liễu Thanh Đường hạ bút ,ngẩng mặt nhìn Đào Hiệp đang nở nụ cười ý vị thâm trường ,cho nàng ánh mắt tán dương .

” Rất hợp tâm ý ai gia , chuẩn bị một chút ,hai ngày nữa chúng ta đi .”

Vì thế hai ngày sau ,Thái Hậu nường nường mang theo một đám người ,chậm rãi đi đến chỗ nghỉ ngơi của hoàng gia Ngự Thủy sơn trang

51. Chương 51

Ngự Thủy sơn trang là nơi ở chuyên dụng của hoàng gia ,ở ngoại ô kinh thành là nơi nghỉ ngơi tốt nhất ,sơn trang nằm ở trên mặt nước ,bởi vì hoàn cảnh địa thế đó mà giữa nắng hè chói chang vẫn đặc biệt mát mẻ .Cách hẻm bằng cung cấp cho kinh thành cũng gần ,muốn dùng bằng cũng tiện hơn .

Nếu không phải nơi này cách kinh thành có chút xa mà trên vai Liễu Thanh Đường còn gánh vác chuyện quốc gia đại sự ,cùng quan tâm hoàng đế cháu ngoại trai ,cảm thấy chính mình cần ở kinh thành trấn thủ bằng không hàng năm đều tới đây hưởng thụ một phen .

Mặc dù vậy kiếp trước Liễu Thanh Đường vẫn cố ý rút thời gian tới vài lần ,chính là lần gần nhất đã cách mấy năm rồi ,nàng đối với Ngự Thủy sơn trang ấn tượng đều đã mơ hồ không rõ .chỉ nhớ mang máng nơi này có những đóa sen trải dài liên tiếp ,có những hành lang quanh co uốn khúc điêu khắc hàng trăm hình ảnh tinh mỹ ,có chồng chất những bức họa trên cung điện ,có hoa viên được chăm sóc uốn tía độc đáo ,còn có vô số thuyền hoa lớn nhỏ.....Quả thật là địa phương rất đẹp .

Liễu Thanh Đường một mình ở trên lầu Lâm Thủy Trúc , tùy ý nghiêng người một tay chống cằm một tay cho quả nho vào miệng ,có chút nhàm chán nhìn chăm chăm một mảnh rừng trúc ào ào lay động .Ngự Thủy

sơn trang là ở ven hồ ,hơn phân nữa những tòa lầu đều ở trên nước , mà tòa lầu này ở một chỗ ba mặt đều là rừng ,chung quanh đều là mảnh lục trúc , phản chiếu xuống mặt hồ là một màu xanh mướt .

Cảnh sắc quả thật rất đẹp ,nàng cũng thực thích nhưng là , ước nguyện ban đầu của nàng khi tới đây là có thể cùng với Tần Thúc nha , nhưng vì sao Tần Thúc đến nơi này cũng không được yên tĩnh , cả ngày đều vội vàng nàng không thấy mặt mũi hần đâu thế là sao .Liễu Thanh Đường đem ánh mắt từ rừng trúc chuyển về tấm màn trúc trên lầu ,khi có gió thổi qua tấm màn hơi hơi di động phát ra tiếng kêu thanh thúy .

Trọng sinh một thời gian , nàng sao lại cảm thấy chính mình đột nhiên lại nhàn hạ đây ? Liễu Thanh Đường cẩn thận nghĩ phát hiện kiếp trước là do chính mình tự tìm mệt .

Ban đầu không nói , về sau mặc dù có Tần Thúc hỗ trợ nàng vẫn bề bộn nhiều việc , bởi vì nàng không tín nhiệm Tần Thúc , hoặc là nói ở trong cung trừ bỏ chính mình cùng hai người lớn lên từ nhỏ mama Đào Hiệp cùng với hoàng đế cháu ngoại trai nàng coi trọng , chưa từng chân chính tín nhiệm ai .Nàng khi đó luôn hoài nghi Tần Thúc tận tâm tận trách như vậy là có ý đồ , hần làm việc xong nàng luôn sẽ kiểm tra lại một phen .Mà hiện tại nàng căn bản so sánh với kiếp trước chính là khác hoàn toàn , chuyện gì nếu đã để Tần Thúc đi làm đều sẽ phải thẳng tay một chút cũng không hoài nghi .

Với tính tình kia của Tần Thúc , nàng ủy toàn quyền cho hần ,hần liền nhất định phải làm mọi chuyện đến mức tốt nhất , nàng không rảnh rồi mới là lạ .Nhưng nàng một người nhàn có ích lợi gì ,Tần Thúc hần như thế nào lại không hiểu được ,chẳng lẽ phải bỏ đầu hần để xem trong đó có gì sao ,đoán rằng nếu nàng không nói rõ mọi chuyện cùng hần ,hần sẽ không hiểu rõ ràng ý tứ của nàng .

Nghĩ đến đây Liễu Thanh Đường cảm thấy không thể cứ như vậy đi xuống ,liền ngồi xuống nàng nghĩ tới sự việc những lần trước Tần Thúc giám sát nàng .Có một số việc giống như cho dù có cùng hần nói , hần cũng có bản lĩnh đi ngược lại với ý tưởng của nàng , mà ngược lại còn có thể làm cho nàng không thể tức giận nổi , ai kêu hần là người mà nàng lo lắng coi trọng nhất đây .haizzzz

Vì thế Liễu Thanh Đường nắn lòng đùa đùa lộn tóc trong tay ,chậm chậm ngồi trở lại .Ở trong âm thanh linh đình đang đang buồn rầu lặn qua lộn lại ,cuối cùng rốt cuộc không nhìn được nhỏ giọng lẩm bẩm một câu .

” Ngày mai tên kia còn không xong trước sinh nhật của ta ,xem ta thu thập hần như thế nào .”

Nghĩ nghĩ vẫn còn thấy trong lòng buồn bực ,Liễu Thanh Đường hướng tới mặt hồ lớn tiếng hô một câu .

” Ngu ngốc !”

Từ trong rừng vẳng lại hai chữ ngu ngốc quanh quẩn ở bên tai .Liễu Thanh Đường nghe xong liền thư thái rất nhiều lại nằm nhoài ra bàn ngọc ,toàn tâm toàn ý ăn nho .

Cung nữ canh giữ bên ngoài nơm nớp lo sợ tiến vào hỏi nàng có chuyện gì ,Liễu Thanh Đường lạnh nhạt phẩy nhẹ tay không thấy một chút nào ảo ảo phiền toái nói .

” Ai gia không sao ,lui ra đi ta không gọi thì không cần tiến vào .”

” Dạ dạ .”

Tiểu cung nữ đầu cũng không dám nâng liền lui ra bên ngoài , giống như sợ Thái Hậu nương nương hỉ nộ vô thường giận chó đánh mèo .

đang ở cách đó không xa một lầu các Tần Thúc đang ngồi cùng nghe được âm thanh ngu ngốc ,hần cẩn thận nghiêng tai lắng nghe xong nói .

” Hình như là âm thanh của chủ tử , ai chọc giận nàng ? không bằng ta đi qua nhìn xem một chút ?”

đang cao thấp đánh giá mảnh vải màu đỏ mama không ngẩng đầu lên cự tuyệt hần .

” không có gì ,đoán chừng chủ tử nhàm chán chính mình hô đùa ,bởi vì cho dù có người chọc giận nàng ,nàng cũng sẽ không lớn tiếng như vậy .”

Đào Hiệp đang cầm một góc mảnh vải còn ngẩng đầu như có như không nhìn Tần Thúc đang đứng ngồi không yên ,miệng châm biếm nói .

” Ta đoán chừng ‘ ngu ngốc ’ trong miệng chủ tử chính là để chỉ người đó Tần Thúc .”

” Ta? .” Tần Thúc sững sốt ,lập tức nghĩ đến cái gì vội đứng lên nói .

” Ta hôm nay còn chưa đi thỉnh an chủ tử , hiện tại....”

” Chủ tử giận người không có khả năng vì nguyên nhân này , người vẫn là ngoan ngoãn ở trong này ,đợi buổi tối người có thể mặc quần áo mới đi gặp chủ tử .”

Mama so với Liễu Thanh Đường còn lớn tuổi hơn , bình thường nhìn ổn trọng , hiện tại không chút lưu tình trấn an Tần Thúc .

nói đến cũng lạ , tỷ muội các nàng lúc bắt đầu cũng cảm thấy Tần Thúc âm trầm ở chung sẽ không hòa hợp lắm , nhưng về sau chính mắt nhìn thấy hắn vì chủ tử làm nhiều chuyện như vậy ,cũng dần dần cảm thấy người này cũng được , liên tục lòng vì chuyện của hắn cùng chủ tử suy nghĩ.

Nhìn thấy Tần Thúc bởi vì chuyện buổi tối mà khẩn trương ,bộ dáng dễ khiến cho người ta nhìn thấy rõ ràng ,Đào Hiệp thiện tâm an ủi hắn một câu .

” Chờ buổi tối chúng ta hầu hạ người xong , người sẽ mặc bộ quần áo mới ở đó chờ chủ tử .Người cứ việc yên tâm , tin tưởng chúng ta là chuyện đúng , cho dù chủ tử thật tức giận ,đến lúc đó nhìn người mặc thân quần áo đó giận dữ sẽ biến mất , cái gì nổi nóng cũng chưa từng .”

Có đôi khi Đào Hiệp cảm thấy chủ tử nhà mình cùng Tần Thúc là trời sinh một đôi ,bởi vì chủ tử thuộc dạng người ở trước mặt người thân vô lại , trước mặt người ngoài bộ dáng đoan trang ,cùng với Tần Thúc ở trước mặt chủ tử đơn thuần , ở trước mặt người khác bộ dáng âm trầm lạnh lùng , thật là bổ sung cho nhau .

Từ ngày Tần Thúc chưởng quản Từ An Cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió , còn có ngục trống cũng dần dần trở thành nỗi ác mộng của nhóm cung nô ,trong cung càng ngày càng nhiều người sợ hãi vị Tần đại tổng quản tuy rằng tuổi trẻ nhưng thủ đoạn mạnh mẽ tàn nhẫn vang dội khắp nơi .Nhưng Đào Hiệp các nàng đi theo bên người chủ tử nhìn thấy Tần Thúc đối xử với chủ tử hoàn toàn bất đồng khác một trời một vực ,cũng sẽ không cảm thấy người này có bao nhiêu đáng sợ , chỉ thấy những điểm buồn cười , cũng có thể lý giải vì sao chủ tử chỉ coi trọng hắn .

Sắc trời dần dần hạ xuống ,Đào Hiệp , mama hai người ngừng tay , đưa bộ quần áo màu đỏ lên nhìn nhìn , thấy vừa lòng liền đặt trên khay .

” Chúng ta đi trước chuẩn bị bữa tối cho chủ tử , chờ chủ tử dùng xong bữa tối chúng ta sẽ phụ trách đuổi những hạ nhân hầu hạ tránh đi ,đem nàng đưa đến nơi đó , người ở chỗ này chờ , đến lúc đó hết thấy đều dựa vào chính người .”

Mama đem quần áo đưa cho Tần Thúc , lại nhắc hắn một lần nữa .Đào Hiệp thấy hắn bình thường chỉ cần không có chủ tử trước mặt liền tuyệt đối giống như tảng đá lạnh lẽo , hiện tại lại khẩn trương vuốt vuốt bộ quần áo , hít sâu một hơi mới tiếp nhận bộ quần áo màu đỏ các nàng mới sửa lại thật tốt , nhìn không được phì cười thành tiếng .

” Chủ tử nhất định sẽ cao hứng , đây là nguyện vọng của nàng không phải sao ? Tần Thúc người liền đem hộp giày vào trong bụng đi , xuất ra khí thế của Tần đại tổng quản khi không có chủ tử ra đây đi .”

nói là nói như vậy nhưng Đào Hiệp về mặt tràn đầy vẻ xem kịch vui không chút che lấp , cuối cùng còn bỏ thêm một câu .

” Thời điểm người ở đây chờ cũng ăn vài thứ đi , bằng không đến lúc đó Phải làm một việc lại không có khí lực để làm .”

trên mặt coi như trấn định , nội tâm đã hoảng hốt không biết nên làm như thế nào mới tốt Tần Thúc gật đầu , kỳ thật hắn căn bản không có nghe thấy người ta nói cái gì .

Đào Hiệp , mama hai người bọn họ đi rồi ,Tần Thúc liền mặc một thân áo đỏ ,trong tay còn nâng chiếc quần màu đỏ ,chân tay hơi có chút luống cuống ,hơn nửa ngày mới nắm được cái gì đó để trên bàn , ngồi ở ghế bên cạnh ,nhìn xem sắc trời bên ngoài , hai bàn tay có chút khẩn trương nắm chặt .

Lại nói sau khi Liễu Thanh Đường dùng bữa tối còn không nhìn thấy thân ảnh Tần Thúc , nghĩ đến ngày mai chính là sinh nhật của mình cũng không thấy hân hỉ một câu , lúc này ngay cả bóng dáng cũng không có , vẫn là không nhìn được mở miệng dò hỏi .

” Mama , Tần Thúc vẫn còn bận rộn sao?”

Mama so với Đào Hiệp chính là không biết nói dối ,Liễu Thanh Đường biết rõ cho nên mới hỏi nàng .Nhưng một lát sau mới thấy mama gật gật đầu nói dạ , Đào Hiệp liền lập tức tiến lên cười hì hì nói tiếp câu chuyện ,Liễu Thanh Đường ngay lập tức người được mùi vị âm mưu , các nàng nhất định có việc gạt nàng .

Đào Hiệp còn nói giống như chuyện lẽ đương nhiên .

” Chủ tử một số quan viên đại nhân cùng các vị phu nhân ở phụ cận biết tin chủ tử về đây nghỉ ngơi ở sơn trang , liền sai người nhà mình tặng rất nhiều trái cây cùng rau dưa , Tần tổng quản tự mình đón tiếp ,nhân tiện kiểm kê một vài thứ nữa. ”

Những lời Đào Hiệp nói nghe xong Liễu Thanh Đường không lộ ra ngoài chút biểu tình hoài nghi nào , trong lòng lại đoán không biết các nàng đến tột cùng là muốn gạt nàng làm những gì .Kỳ thật việc này cũng dễ đoán ,ngày mai là sinh nhật nàng , mặc kệ các nàng tính toán làm chuyện gì đoán chừng đều không thoát khỏi liên quan .Như vậy cũng dễ dàng đoán biết mấy ngày nay Tần Thúc bận rộn vì cái gì , chỉ là không biết Tần Thúc bị hai người này xoay thành cái dạng gì rồi.

Trong lòng đã có đáp án , Liễu Thanh Đường nhất thời bình tĩnh lại , phối hợp với các nàng làm bộ như không biết , chỉ cần chờ xem các nàng rốt cuộc chuẩn bị lễ vật ngoài dự đoán gì cho nàng .Lại nói tiếp cứ thần thần bí bí như vậy thật đúng là làm cho nàng có chút mong đợi .

Bữa tối qua đi , hai người lại đề nghị đi ngắm trăng .Liễu Thanh Đường vốn tưởng rằng kinh hỉ sẽ ở sinh nhật ngày mai , nay lại nhìn đến các nàng cố tình cường điệu chuyện đi ngắm trăng , lập tức liền hiểu được đại khái đêm nay các nàng cũng đã chuẩn bị tốt , vì thế liền mang theo biểu tình thập phần chờ mong phối hợp các nàng , hỏi cũng không hỏi đáp ứng đi ngắm trăng , sau đó bị các nàng dẫn đến một đạo hành lang dài .

Nơi đó đã có một người đang đứng .

” Chủ tử thứ tội , nhóm nô tỳ xin lui xuống .”

Chung quanh đã sớm không có người hầu hạ , Đào Hiệp mama lui xuống ,nơi này liền chỉ còn lại Liễu Thanh Đường , còn có Tần Thúc đứng chờ cách đó không xa .

Liễu Thanh Đường đứng đó nhìn Tần Thúc trong chốc lát , đột nhiên đi qua tựa trên vai hân hỉ nói .

” Tần Thúc , đoá hoa đỏ thắm trên người ngươi thoát nhìn thật sự là rất choáng váng đó ~”

52. Chương 52

Tần Thúc vốn đang căng thẳng trong lòng , đến lúc này Thái Hậu nương nương nhẹ nhàng tựa vào vai hân hỉ mới chột bụng lỏng .

” Hoa này ,nếu chủ tử không thích ta liền bỏ xuống ?”

Kỳ thật chính hân hỉ cũng biết được , trước ngực mang đoá hoa lớn như vậy thật sự là khó coi ,nhưng hai người kia nói nhất định phải mang ,nếu không sẽ không giống hôn sự ,vốn đã không có người chứng hôn , không có tiệc cưới ,không có tân khách đã không giống một cái hôn lễ rồi .Tần Thúc liền cảm thấy ủy khuất nương nương ,lại lo lắng nương nương trách hân hỉ tự chủ trương ,cố gắng muốn làm những chuyện tốt nhất liền đeo .

hân hỉ một tay nâng một bộ quần áo đỏ của tân nương , một tay định đỡ nàng thẳng dậy ,nhưng không nghe thấy nàng lên tiếng ,không khỏi hơi cúi xuống nhìn biểu tình của nàng .

” không được nhìn !” Giọng nói Liễu Thanh Đường có chút khàn khàn ,liền xoay mặt hân hỉ sang bên kia .

Tần Thúc chợt nhìn thấy một chút nước mắt lấp lánh rồi biến mất ,lại nghe được giọng nói của nàng sao không hiểu được , lập tức thuận theo quay sang bên kia , bắt quả bàn tay đang nắm tay nàng tăng thêm chút lực .một lát sau hắn mới thấp giọng nói .

” Thực xin lỗi , ta chỉ có thể cho nàng một hôn lễ không ra gì , thực xin lỗi .”

” không , như vậy là tốt rồi .”

Giọng nói của Liễu Thanh Đường ôn nhu ,trong bóng đêm vang lên tiến thẳng vào trong lòng Tần Thúc ,làm cho hắn khôn nén được suy nghĩ muốn đem người này ôm chặt trong lòng .Kỳ thật đối với Tần Thúc mà nói có thể ôm nàng như này trong vòng tay cũng đã cảm thấy thập phần hạnh phúc , quả thực kiếp trước tu luyện có phúc .

Liễu Thanh Đường ổn định tốt tâm tình , bước lùi từng bước ấn Tần Thúc xuống ,tinh tế đánh giá hắn một phen liền cười thầm ,ngay cả rượu giao bôi cũng có ở trên khay nhất thời ánh mắt liền cong cong hình lưỡi liềm .

” Tần Thúc , Đào Hiệp cùng mama hai người kia không có nói cho người biết , người mặc quần áo đỏ nhìn qua tuổi càng nhỏ ?”

Đạo này Tần Thúc có cao thêm một chút so với nàng nửa già cái đầu , hơn nữa ngày thường hắn không nói không cười nhìn qua thấy già dặn ,nhưng một khi thay bộ quần áo tối màu kia đi ,mặc màu sắc tươi sáng lại đem hắn về với bộ dáng chân chính mà độ tuổi hắn nên có .

Đẹp thì đẹp ,nhưng là nhìn qua liền càng nhỏ tuổi , sẽ làm cho nàng có cảm giác chính mình đang dụ dỗ thiếu thiếu niên .

Tần Thúc còn nhớ rõ ngày đó ở hội đèn lồng nường nường mắt hững khi biết chuyện hắn nhỏ tuổi hơn , nhất thời cả kinh ,không được tự nhiên kéo kéo bộ quần áo trên người .

Liễu Thanh Đường sao có thể không đoán được tâm tư hắn , lúc này vừa thấy động tác hắn liền biết hắn suy nghĩ cái gì , nàng nhìn trời không biết nên làm thế nào , lại nhìn đến bộ dáng Tần Thúc nhịn không được muốn khi dễ hắn , vì thế nàng dựa sát vào Tần Thúc , ngữ khí pha chút buồn rầu nói .

” Nhìn như vậy , ta thật muốn đem người làm đệ đệ , ân chờ ta nghĩ lại coi ,không thì không gọi người Tần Thúc nữa sửa thành tiểu tử kia , người thấy thế nào?”

Lần đầu tiên gặp mặt , nường nường chính là gọi hắn tiểu tử kia .Phàm là nam nhân luôn hy vọng trong mắt người yêu mình có vẻ cao lớn tin cậy được ,hắn cũng không phải ngoại lệ .Vì thế Tần Thúc nghe Liễu Thanh Đường nói lời này ,trong lòng nhất thời ghen lại tư vị thật là buồn bực khó chịu ,ước gì lập tức lớn hơn năm , sáu tuổi để nường nường cảm thấy chính mình thành thực đáng tin cậy .

” Muốn lập tức lớn lên làm cái gì , quả nhiên chỉ có tiểu hài tử mới có loại ý tưởng này nha ~”

Liễu Thanh Đường vẫn để ý sắc mặt Tần Thúc , lúc này thấy thế lại chậm chậm bổ thêm một câu .

Tần Thúc bị đoán trúng tâm tư liền sợ hãi kinh ngạc nhìn Thái Hậu nường nường có vẻ mặt thần nhiên đắc y , sau đó liền nghĩ đến ý tứ trong lời nói của nàng lại càng thấy ghen khuất càng thêm khó chịu .Nhưng hắn cũng không biết hiện tại nên làm cái gì bây giờ , chỉ có thể vô thố thử thăm dò ý tứ của Liễu Thanh Đường , có chút cầu khẩn nhìn nàng .

Tần Thúc đã mất đi dáng vẻ âm u bình thường , hiện tại bị bức làm ra biểu tình giống chú cún nhỏ , sợ nàng không thích hắn .Liễu Thanh Đường bị hắn nhìn đến mềm lòng ,nhịn không được do dự đứng lên nghĩ lại vẫn không cần cố ý trêu hắn nữa .

” Chủ tử....Thanh Đường .” Tần Thúc dùng sức trên tay một chút , gắt gao nắm chặt nàng .

Liễu Thanh Đường tức vũ khí đầu hàng , ở trên bàn tay hắn néo néo một chút trấn an .

” Được rồi , chỉ cần người im lặng nở nụ cười ,Tần Thúc người như vậy ta thấy tốt lắm .”

Biểu tình Tần Thúc buông lỏng ,Liễu Thanh Đường liền bổ thêm một câu .

” Đúng là rất giống một thiếu niên nha ~.”

Đại khái Tần Thúc biết Thái Hậu nương nương nói những lời này không phải là thực lòng , mà chỉ là thuận miệng muốn trêu đùa hấn .Nếu còn tiếp tục như vậy đến cuối cùng hấn chỉ có thể á khẩu không trả lời được , vì thế hấn nâng bộ quần áo màu đỏ tiến đến trước mặt Liễu Thanh Đường .

” Nàng nguyên ý mặc vào sao ?”

” Đường nhiên , hôn lễ tân nương tử sao có thể không mặc giá y đâu ~”

Liễu Thanh Đường nháy mắt mấy cái cười nói , bất quá vừa dứt lời nàng giống nghe được âm thanh gì đó , đó là âm thanh thời điểm đói bụng sẽ cô lỗ lỗ .Đường nhiên không có khả năng là nàng ,như vậy cũng chỉ có.....

Liễu Thanh Đường ngồi xổm xuống , tai ghé sát thắt lưng Tần Thúc nghe xong chốc lát ngẩng đầu tủm tỉm cười .

” Tần Thúc người đói bụng ? chưa dùng bữa tối sao ?”

Khuôn mặt Tần Thúc tràn đầy xấu hổ ,cố gắng khắc chế chính mình không lui về phía sau ,nghe vậy không thể không nhận gật gật đầu . Kỳ thật ngộ thiện hấn cũng không dùng ,khi đó trong lòng hấn khẩn trương ,căn bản không nghĩ tới ăn cái gì ,kết quả hiện tại đói bụng còn bị nương nương nghe được âm thanh ,thật sự là hấn như thế nào lại thất thố như vậy , vì cái gì trước mặt nàng luôn làm những chuyện không còn mặt mũi như vậy .

Chờ Liễu Thanh Đường từ từ đứng thẳng dậy ,Tần Thúc lập tức có chút không được tự nhiên ôm bụng , ánh mắt cụp xuống nhẹ giọng nói .

” Kỳ thật cũng không sao đói một chút cũng được”

Trước đây hấn luôn chịu đói ,so với bây giờ khó chịu hơn rất nhiều lần hấn đều có thể nhịn .Thực ra cũng không dễ dàng đói như vậy ,nhưng thời gian này bị nương nương nhìn chăm chăm đúng giờ dùng bữa , mỗi bữa đều phải ăn rất nhiều , liên hình thành thói quen như vậy ,đến thời gian dùng bữa sẽ không nhịn được .

Thấy Tần Thúc bày ra bộ dáng đã làm sai chuyện không tự giác cúi đầu ,Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy chính mình đang khi dễ người ta .Nàng sờ sờ cái mũi , tiến đến trước mặt Tần Thúc nâng đôi môi đỏ mọng hôn một cái an ủi nói .

” Đói bụng thì đói bụng ,cũng không phải chuyện gì quá đáng lắm , người nương nương như vậy làm cái gì .không bằng như vậy đi , ta đi xuống dưới bếp nấu đồ ăn cho người ?”

Mỳ ? Tần Thúc nghĩ tới đêm nguyên tiêu lần đó Thái Hậu nương nương làm mỳ .Hương vị thật sự không ngon lắm ,nhưng bởi vì là tự tay nàng làm ,liền so với sơn hào hải vị trân quý càng thêm trân quý hơn .Chỉ là hấn rõ ràng muốn làm cho nương nương một cái hôn lễ , lúc này nàng lại đi xuống phòng bếp làm đồ ăn cho hấn ,nghĩ như thế nào cũng không thỏa đáng .

” không bằng ta đi ăn chút điểm tâm?” Tần Thúc đề nghị

” Tuy rằng những món cầu kỳ ta không làm , nhưng mỳ ta vẫn làm được , đi thôi .”

Liễu Thanh Đường căn bản không nghe hấn nói , tự mình đi hướng phòng bếp ,xem ra còn cảm thấy hứng trí bừng bừng .

Tần Thúc bước nhanh đuổi theo nàng

” Vậy giá y”

” Chờ người ăn no chúng ta lại tính đến việc này .”

Liễu Thanh Đường quay đầu lại cho hấn một nụ cười liền lôi kéo hấn đi qua hành lang gấp khúc .Vì thế vốn nên là hai người mặc một thân quần áo rực rỡ , tình chàng ý thiếp thưởng hoa ngắm trăng lại biến thành Thái hậu nương nương cùng Tần đại tổng quản đi qua đi lại trong phòng bếp bận rộn .

Liễu Thanh Đường ở trong phòng bếp đi chỗ này một chút chỗ kia một chút ,nhóm nô tài đều bị Đào Hiệp cùng mama đuổi hết đi ,trong bếp ánh sáng không tốt cũng không biết nàng đụng phải cái gì liền phát ra

tiếng vang lớn .Tần Thúc bị tiếng vang này dọa sợ , vội vàng buông quần áo trong tay cùng đèn lồng ,vô cùng lo lắng hỏi có phải nàng đụng phải cái gì .

” không có việc gì ,không có việc gì .”

Liễu Thanh Đường không thèm để ý phát phát tay , thuận tay nâng cái ghế dựa bị nàng đụng đổ nhìn nàng lục lọi ở trong ngăn tủ ,cuối cùng cũng thấy nàng tìm được mấy quả trứng .

” Ta nói này Tần Thúc ngươi đi nhóm lửa đi .”

Trước đây ở nhà cậu Tần Thúc phải làm rất nhiều việc ,sau lại ở phòng bếp làm chân sai vặt ,tất nhiên là biết nhóm lửa , rất nhanh lửa liền bùng lên ,hắn nhìn lướt qua Thái Hậu nung nung ,lại nhìn không được lo lắng mở miệng .

” không bằng , để ta tới nấu đi ?”

Vạn nhất nung nung bị thương thì làm sao bây giờ , tuy rằng hắn thật cao hứng nung nung nguyện ý vì hắn làm này nọ , nhưng hắn thấy nung nung làm loại sự tình này thật sự là ủy khuất nàng ,nàng vốn nên là người mười ngón tay không dính nước .

Liễu Thanh Đường nghe vậy ,không khỏi quay sang xem xét Tần Thúc một chút .hắn vì không muốn bộ quần áo kia bẩn ,chân tay co quắp ngồi ở trên ghế , ánh lửa chiếu vào một thân xiêm y sáng quắc , trên mặt có chút hồng hào , cứ như vậy chăm chú lo lắng nhìn nàng , thật đúng là thập phần đáng yêu làm cho người ta thấy yêu thích .Liễu Thanh Đường liền dùng ngữ khí giống đứa nhỏ nói .

” Ngươi ngoan ngoan ngồi ở đó nhìn lửa , sau đó chờ mỳ đến là được .”

Thấy Thái Hậu nung nung không thay đổi chủ ý ,Tần Thúc cũng chỉ có thể nghe lời ngồi ở đó nhìn lửa ,chỉ là ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào nàng .

Nước vừa mới đổ vào trong nồi ,còn chưa kịp lăn tăn ,Liễu Thanh Đường đã ý vào , sau đó nghĩ nghĩ đem trứng đánh tiếp ,lại dùng muôi ra sức ngoáy ở trong nồi một lát ,cảm giác không sai biệt lắm ,nàng lại chạy đến bên chai chai lọ lọ nghiên cứu gia vị , mở ra ngửi ngửi đều thấy có mùi thơm ,nàng liền cho tất cả vào trong nồi .

Từ lần sinh nhật trước của Tần Thúc ,nàng xuống bếp làm mỳ trường thọ ,kết quả phát hiện hương vị thực không ổn ,nàng liền đặc biệt đi dạo qua phòng bếp ,thấy được đầu bếp làm mỳ như nào , còn đem tất cả nhớ kỹ phòng ngừa vạn nhất .Cho nên lần này ,Liễu Thanh Đường đối với chính mình thập phần tự tin .Nàng từ nhỏ liền thông minh , học cái gì cũng đều rất nhanh , đọc sách , viết chữ , vẽ tranh ,thậm chí cả phương diện nhạc cụ ,nàng đều lướt qua liền thông thạo , bản lĩnh trời cho .

Bất quá trù nghệ cùng nữ hồng ,đại khái là Liễu Thanh Đường có cố gắng như nào cũng đều làm không tốt , đáng tiếc chính nàng còn không ý thức được điểm này .

Tần Thúc nhìn những động tác liên tiếp của Liễu Thanh Đường không lên tiếng ,chỉ là ánh mắt cực ôn nhu quyến luyến nhìn nàng bận rộn liên tục , giống như món ăn hương vị khủng bố kia không phải cho hắn ăn .

Thực ra giờ phút này trong mắt Tần Thúc không nhìn thấy Liễu Thanh Đường nấu như nào , cũng không muốn nhắc nhở nàng làm đúng hay không .hắn si mê nhìn chăm chăm Liễu Thanh Đường một muống lại một muống cho vào trong nồi .ngực có chút bồng bênh lặng lẽ ẩn ngực lại nghĩ , nguyên lai cảm giác người yêu nguyện ý vì mình thêm thừa nấu nướng là cảm giác ấm áp thỏa mãn như này .

” Ân ? Sao lại biến thành đặc quánh như này ?”

Liễu Thanh Đường trăm mối nghi hoặc không thể giải thích được , cuối cùng vỗ vỗ tay an ủi chính mình .

” Tốt xấu gì lần này cũng làm cháy khét tất cả ,thả nhiều gia vị như vậy , chắc hương vị không sai . ”

Thậm chấp nhận liền gạt gù đầu , Liễu Thanh Đường hướng về phía Tần Thúc vẫn đang nhìn mình chăm chăm đến phát ngốc vậy vậy tay .

” Tần Thúc , mau tới ăn mỳ .”

Thời điểm Tần Thúc ăn mỳ ,trên mặt không có một tia khác thường .Liễu Thanh Đường hỏi hần ăn được không , hần cũng chỉ gật đầu rồi cầm cúi ăn .Hành động của hần làm Liễu Thanh Đường không ra được hần nói thật hay giả ,vì thế nàng chớp mắt hướng hần nói .

” Vậy cho ta ăn một miếng đi .”

Động tác trong tay dừng một chút , Tần Thúc lắc đầu nói .

” Ta đói bụng , chỗ này chỉ đủ một mình ta ăn .” Sau đó hần cúi đầu ăn mỳ sau đó động tác ăn mỳ đặc quánh có chút nhanh .

Nếu hương vị ăn được ,Tần Thúc sẽ không cự tuyệt nàng ăn một miếng ,cái này không cần suy nghĩ cũng biết ,Liễu Thanh Đường có chút nản lòng ghé vào bàn nghiêng đầu nhìn Tần Thúc .

” Rất khó ăn ? Ta rõ ràng đã làm theo trình tự rồi mà , trước cho nước , sau đó ỳ ,tiếp theo mới cho trứng , chỉ là ta không cho thịt heo ? Bất quá gia vị ta cũng cho nhiều như vậy , vì cái gì vẫn không thể ăn được .”

” không phải , thật sự ăn ngon lắm !”

Tần Thúc nói xong lời này , lại ăn tiếp hai miếng cho thấy lời mình nói không phải giả ,sau đó hần liền ăn mấy miếng trứng trực tiếp nuốt luôn , nửa điểm Tần Thúc cũng không biểu lộ , ăn xong còn nói một câu .

” Thực sự không khó ăn .”

Cho dù hương vị trong mồm quả thực chua cay mặn ngọt lẫn lộn , nhưng hần vui vẻ chịu đựng .

Liễu Thanh Đường hoài nghi nhìn hần

” thật sự ?”

không đợi Tần Thúc gật đầu , Liễu Thanh Đường vúi người nhoài qua , hôn lên môi hần , đem đầu lưỡi với ào trong miệng hần mút .

” Ngô , phốc , hương vị đặc biệt khó ăn !”

Liễu Thanh Đường nhăn mặt nghiêm túc lôi kéo Tần Thúc sang một bên , sau đó đem bát mỳ kia đổ đi .

” Như này mà người cũng ăn xuống được à .”

nói xong nhìn thất vẻ mặt Tần Thúc thiết tha nhìn bát mỳ bị đổ kia ,Liễu Thanh Đường thật sự không biết nên nói cái gì .

Bất quá nàng muốn nấu mỳ cho hần , kết quả nửa ngày Tần Thúc còn không được ăn , trên mặt Liễu Thanh Đường có chút ngượng ngùng , cuối cùng ôm lấy Tần Thúc uể oải nói .

” Mỳ không ăn được , chúng ta vẫn là ăn tạm chút điểm tâm đi .”

Tần Thúc vừa thấy Thái Hậu nương nương bộ dáng mệt mỏi liền đau lòng ,lập tức nói .

” Ta cũng sẽ nấu mỳ , ta lập tức liền nấu được không ?”

Nếu nương nương muốn cho hần ăn mỳ , bất luận như thế nào mỳ đều phải ăn .

” Ăn ? Người biết nấu sao ? ”

Liễu Thanh Đường kinh ngạc nhìn Tần Thúc , sau nàng mới phát hiện Tần Thúc không chỉ biết mà là thực am hiểu .Chỉ chốc lát sau , hai bát mỳ hương vị câu toàn đã được hần bưng lên bàn .

” đã lâu không làm qua , có lẽ hương vị không được tốt lắm , người ăn tạm một chút đi .”

Liễu Thanh Đường đã dùng qua bữa tối cũng không thấy đói bụng , nhưng tò mò đến tột cùng Tần Thúc có thể làm ra dạng mỳ gì , cũng nhắc đùa ăn một miếng . Kết quả nhìn món mỳ vô cùng đơn giản mà ăn thật ngon , sau đó nàng bắt tri bắt giác ăn hết một bát rồi .Liễu Thanh Đường ôm bát không , bụng có chút căng căng vì ăn no , có chút không cam lòng , rõ ràng bọn họ đều có quá trình giống nhau , vì cái gì kém nhiều vậy ?

” Còn muốn ăn sao ? Ta lại đi nấu một chút ?”

Tần Thúc nhìn bát trống không trước mặt Thái Hậu nương nương , cao hứng giống như kiếm được rất nhiều rương bạc .

” Chính người sờ sờ , người muốn ta ăn no để chết sao ?”

Liễu Thanh Đường nói , rồi kéo tay Tần Thúc đặt ở trên bụng chính mình .

” Ăn nhiều bụng hơi khó chịu ,Tần Thúc người công ta ra bên ngoài đi một vòng cho tiêu thức ăn đi .”

Liễu Thanh Đường nói như đương nhiên , Tần Thúc cũng không cảm thấy có gì không đúng ,không nói hai lời ngồi xổm đưa lưng trước mặt nàng .

Kỳ thật Liễu Thanh Đường nói thế chỉ là muốn trêu chọc , nào có người nào muốn đi dạo để tiêu thức ăn lại được công đi ,bất quá nàng đã quên tính tình Tần Thúc bất kể lời nào nàng nói đều là thật sự , đành chậm rì rì nằm úp sấp trên lưng hắn để hắn công mình .

Tần Thúc còn thật sự cứ như vậy đi trong đêm tối ,trên lưng công Liễu Thanh Đường đi qua mấy hành lang .

Tần Thúc có chút gầy nhưng không yếu , cảm giác có chút trợ xương , dựa vào đều bị xương bả vai của hắn đâm có chút đau .Nhưng hắn đi thực an ổn ,làm cho người ta cảm thấy thực an tâm .Liễu Thanh Đường híp mắt ghé vào trên lưng hắn , ở trong quy luật xóc này thoải mái chút nữa liền ngủ thiếp đi .Gió từ trên núi thổi qua hồ đập vào mặt , mang theo một cỗ hương bạc hà , đầu óc Liễu Thanh Đường mơ mơ màng màng lập tức thanh tỉnh một ít .Nàng dụi mắt ách xì một cái , thân thủ chọc chọc hai má Tần Thúc .

” Được rồi , thả ta xuống dưới ,không phải muốn ta thay giá y cử hành hôn lễ sao , chúng ta đi thôi .”

Tần Thúc cẩn thận buông nàng , nhìn nhìn bụng nàng .

” Có cảm thấy đỡ chút nào không , có thấy khó chịu không?”

” Ta không sao , nhưng thật ra người mồ hôi đầy trán , có mệt hay không ?”

Liễu Thanh Đường nâng tay áo lau qua cho hắn , có chút hối hận chính mình vì cái gì lại muốn hắn công .

” không phiền lụy .” Tần Thúc lắc đầu

” Nếu không phiền lụy , Tần Thúc người tới thay giúp ta một thân giá y thế nào ~”

53. Chương 53

Liễu Thanh Đường tự mình đổi giá y , bởi vì nàng nói xong câu kia mới đột nhiên nhớ tới ,chỉ là đổi kiện áo bên ngoài mà thôi ,cần bản không có cơ hội ăn đậu hũ Tần Thúc .Có lẽ để đến lúc hắn thoát sẽ thú vị hơn , Liễu Thanh Đường liền tạm buông tha Tần Thúc .

Tần Thúc còn chưa phản ứng kịp ,chỉ nghe Thái Hậu nương nương đầu tiên hỏi một câu hắn có muốn thay quần áo giúp nàng ,sau đó rất nhanh lại khoát tay ý bảo chính nàng thay ,tiếp theo cũng không nói hắn có thể đi vào trong phòng ,xem ra còn thật cao hứng .Tần Thúc đứng ở bên ngoài chốc lát ,không biết có nên đi vào hay không , dù sao Đào Hiệp mama hiện tại không ở đây , mà trước kia đều là các nàng hầu hạ ,khó có khi nương nương chính mình tự thay quần áo ?

” Tần Thúc , người tiến vào .”

đang chần chờ ,Tần Thúc chợt nghe tiếng Thái Hậu nương nương trong phòng gọi ,vì thế hắn buông do dự trong lòng xuống đi vào .Lại nhìn đến nàng đã thay một thân giá y , đang ngồi ở trước gương đang chải tóc ,nghe được động tĩnh quay đầu cười với hắn .

Cũng không biết nên nói như thế nào , mỗi lần nhìn thấy Thái Hậu nương nương cười với hắn , Tần Thúc liền sửng sốt , ý nghĩ đầu tiên đập vào đầu không phải nương nương cười rộ lên thật đẹp mắt mà là ,may quá nàng cảm thấy vui vẻ ,thật tốt , chỉ cần nàng nguyện ý cười với hắn như vậy Tần Thúc liền cảm thấy thỏa mãn .

” Tần Thúc , tới chải đầu giúp ta .”

Liễu Thanh Đường ngồi ở chỗ kia , vẻ mặt hạnh phúc ầm ập ý cười ,ngọn nến bên cạnh chiếu trên người nàng ,làm cho cả người nàng như tăng thêm một vầng sáng mông lung ,như một bức họa cổ phong cách sinh động .

Tần Thúc nhắc chân tiêu sái đi qua ,giống như thật kinh ngạc nhìn nàng ,nhận lấy cây lược gỗ vì nàng chải lược đầu tiên .Mái tóc dài mềm mại đen nhánh được Tần Thúc cẩn thận túm gọn lại một chỗ ,chải một chút một chút từ đầu đến chân tóc .Tần Thúc từng nghe qua ,trước ngày tân nương xuất giá ,sẽ có một trưởng bối trong nhà vì nàng chải đầu ,vừa chải vừa nói

” một chải chải tới đuôi (nghĩa là tình duyên không dứt) , hai chải chải rằng long đầu bạc ,ba chải con cháu đầy nhà”để biểu đạt mong ước

Đến lượt bọn họ từ như thế nào cũng không thích hợp ,Tần Thúc nhìn thoáng qua hộp trang sức Liễu Thanh Đường đang chọn tới chọn lui rồi lẩm bầm gì đó ,thần sắc liền nhu hòa ,chuyên chú bắt tay vào động tác chải tóc ,yên lặng ở trong lòng thì thầm .

” một chải nguyện thân thể nàng an khang , hai chải nguyện nàng vô ưu vô lự , tam chải nguyện nàng phú quý lâu dài ,tứ chải nguyện nàng mệnh dài trăm tuổi”

Cũng không biết nói như nào ,nhưng mỗi lần chải hẳn đều thận trọng cầu một câu , nói qua nói lại thành rất nhiều chuyện .

không cầu rằng long đầu bạc , chỉ cầu người hán yêu không chịu đau khổ .

” Đúng rồi , Tần Thúc ,ta thấy người ta còn đứng bên cạnh tân nương chải đầu , còn ở một bên đọc cái gì ‘ một chải chải đến đuôi ’ linh tinh , người cũng đọc ta nghe một chút nha ~ ”

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nghĩ đến chuyện đó , vỗ tay nói .

” đã nói qua rồi .”

Liễu Thanh Đường chớp mắt mấy cái , nhìn vào Tần Thúc ở trong gương đồng ,hắn buông mi xuống bộ dáng có chút thần nhiên ,nhưng thời điểm ngẩng đầu chống lại ánh mắt của nàng , cặp mắt kia liền xuất hiện rất nhiều sắc thái .một thân hồng y kỳ thật giúp hắn nổi bật lên rất nhiều , bông hoa ở trước ngực vẫn nằm ngay ngắn không rơi xuống , hắn đang cúi đầu cầm tóc của nàng một chút một chải xuống .Liễu Thanh Đường nhìn không biết tại sao trong lòng có chút chua xót .

Nàng ở trên bàn lấy ra một cái hộp , bên trong có hai cái ngân trâm ,đều là của Tần Thúc đưa cho nàng Liễu Thanh Đường cầm lấy hai cái trâm kia hỏi .

” Người biết búi tóc cho tân nương không ?”

Tần Thúc sửng sốt lắc đầu , lúc này mới phát hiện một vấn đề , ai tới trang điểm cho Thái Hậu nương nương ?

Trước kia lúc còn ở Liễu gia thời điểm chải đầu Liễu Thanh Đường chỉ đơn giản chải những kiểu bình thường , sau này vào cung nhiều kiểu tóc phiền phức nàng không làm được , đều là cung nữ chải , hiện tại nương tay đến búi tóc đơn giản cũng không làm được .

Hai người nhìn nhau , Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nở nụ cười , nàng buông cây trâm đứng lên , ngược lại đem Tần Thúc ấn ngồi ở trên chỗ của mình , sau đó tay nâng tóc của hắn xoa ra .

” Nếu chúng ta không biết búi tóc , vậy cùng nhau chải tóc cũng được .”

Nàng nói xong giống như vừa rồi Tần Thúc chải đầu cho nàng , cũng cầm lược gỗ lên chải từ đầu tới chân tóc .

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tần Thúc thả tóc , mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này , mỗi lần thấy hắn , đều là lúc hắn đã thu thập ổn thỏa bộ dáng . Tóc đều quy cũ ở trong mũ , một chút sợi loạn cũng không có , nay cứ như vậy xoa tung làm cho hắn nhìn qua đã không còn bóng dáng nghiêm cẩn lạnh lẽo của ngày thường ,không hề bó buộc trong cung quy .

Liễu Thanh Đường dời ánh mắt thanh thanh cổ họng nói .

” Người vừa nói cái kia ta một chữ cũng không nghe thấy , như vậy ta nói lại một lần là được rồi .”

Nàng một bên chải tóc một bên ngữ điệu chậm chậm nhẹ nhàng nói .

” một chải chải đến đuôi , hai chải răng long đầu bạc , tam chải.....” Dừng lại một chút ý cười nồng đậm nói tiếp .

” Tam chải răng long đầu bạc , tứ chải răng long đầu bạc .”

Chống lại ánh mắt của Tần Thúc , nàng tự nhiên cười ” Chỉ cần thế này là đủ rồi .”

Những cái khác nàng không cần , chỉ cần răng long đầu bạc .Nàng chỉ hy vọng chờ khi nàng già đi , người này cũng vẫn như trước có thể vẫn ở bên cạnh nàng .nói xong nàng như nàng lấy một chút tóc ở trên đầu Tần Thúc , lại lấy một chút tóc ở bả vai nàng chảy xuống , đem hai lọn buộc chặt vào nhau thành một nút thắt .

” Kết tóc phu thê .”

Lúc Liễu Thanh Đường buông tay làm cho kết tóc theo bả vai chảy xuống ở giữa thân thể hai người lắc lư .

” Trình tự giống như có chút rối loạn mặc kệ đi , hiện tại chúng ta đi bái đường .”

Liễu Thanh Đường một tay nhắc váy , một tay cầm chặt tay Tần Thúc đi ra ngoài . Tần Thúc bị Liễu Thanh Đường lôi kéo , si ngốc nhìn nàng ở trong gió đêm bước đi , làm váy màu đỏ nhấp nhô theo bước chân .

đi qua hành lang quanh co mấy bước liền có một đình lầu dưới nước hoa sen đang tỏa hương thơm ngát , phản chiếu lên mặt nước một vầng sáng long lanh ,chiếu sáng cả lên những búp sen chưa nở .Liễu Thanh Đường đi tới dựa vào lan can , mắt thấy nửa thân mình đều nhòai ra ngoài lan can , Tần Thúc bên cạnh vội vàng kích động đem nàng chặn ngang ôm lấy kéo lại .

” Thanh Đường , như vậy rất nguy hiểm .”

Liễu Thanh Đường bị ôm , tay còn không cam chịu khua khua hai cái liền thuận thế khoát lên vai hắn , nghiêng đầu cười nói .

” Nhưng là ta muốn hoa sen , làm sao bây giờ .”

” Ta đi hái .” Tần Thúc lập tức nói .

Liễu Thanh Đường nghe vậy lập tức giơ 2 lọn tóc đang buộc cùng một chỗ kia nói .

” Nhưng mà người xem , chúng ta hiện tại là ở chung một chỗ , ta một người không hái được , người một người cũng không hái được .”

Cuối cùng là hai người cùng nhau hái , tay trái Liễu Thanh Đường bị nắm , tay phải cầm bông sen đặt ở chóp mũi ngửi , tâm tình rất tốt nói .

” Tần Thúc , kỳ thật kết tóc rồi mặc kệ là chuyện gì , cũng không thể một người đi làm , tựa như hái hoa sen , người hiểu chưa .?”

Tần Thúc chợt dừng bước chân , giật mình nhìn Liễu Thanh Đường đang cười khanh khách thật sự là mê hoặc lòng người .

” Ta hiểu được .”

hắn bỗng nhiên thấp giọng trả lời , cúi đầu xuống hôn lên môi Liễu Thanh Đường , ánh mắt phá lệ sáng ngời .

không có cao đường , không có tân khách ,không có pháo nổ rộn ràng , đây là một cái hôn lễ không thể đơn giản hơn . Chỉ có hai người mặc quần áo đỏ , tay nắm tay tại bóng đêm yên tĩnh bái lạy thiên địa ,đem hôn nhân của hai người khắc sâu trong lòng ,chỉ khẩn cầu đời này như chim liền cánh , như cây liền cành .Mà chứng kiến hết thấy chỉ có bóng đêm rộng lớn cùng màn trướng màu đỏ trong phòng .

Gió thổi trắng cao , mùi hương trúc đào thoang thoảng , ngọn đèn trên cao tĩnh lặng , còn thêm một đôi hữu tình bên nhau , thật là cảnh đẹp ý vui .

Thành hôn , tự nhiên sẽ có động phòng .

” Tần Thúc , người ,,,biết sao ?”

Tần Thúc đầu tiên là lắc đầu , sau đó lại lập tức gật gật đầu , chỉ là ánh mắt nhìn sang một bên không dám nhìn Liễu Thanh Đường , bộ dáng bối rối đứng ngồi không yên .

Tuy rằng Liễu Thanh Đường trước sau tuy nói sống ba mươi năm , nhưng đại bộ phận tâm tư đều dành cho chuyện triều chính , nàng lại là Thái Hậu chưa bao giờ đối cớ ai động chân tình tự nhiên không nghĩ tới chuyện này , cũng không ai dám nói với nàng chuyện này , bởi vậy ở phương diện này nàng thật sự là tờ giấy trắng .Bởi vì không có trải qua cho nên trong lòng Liễu Thanh Đường kỳ thật không nắm chắc .

Nếu Tần Thúc dám nhìn biểu tình của nàng , sẽ phát hiện Thái Hậu luôn lấy trêu đùa hấn làm vui giờ phút này trên mặt khó xuất hiện được xấu hổ vô thố , trên mặt vì khấn trương nở nụ cười có chút cứng ngắc kỳ cục , phá lệ buồn cười .

Chỉ là ,Liễu Thanh Đường không ngượng ngùng xấu hổ bao lâu , nhìn thấy bộ dáng Tần Thúc khấn trương không thể hô hấp , trong lòng nàng rục rịch không yên ,muốn đi trêu đùa hấn . Vì sao thích nam nhân này chính là sẽ không nhịn được muốn đi trêu chọc hấn , muốn nhìn bộ dạng xấu hổ thẹn thùng vô thố của hấn đây .nói đến điều này Liễu Thanh Đường đã suy nghĩ rất nhiều lần nhưng chưa lần nào giải đáp được , lúc này cũng không ngoại lệ .

Nhìn Tần Thúc lúc này ánh mắt mơ hồ , không biết nghĩ đến cái gì hai tai đột nhiên đỏ rực ,Liễu Thanh Đường lập tức đem vấn đề này ném qua cho hấn ,mỉm cười tùm tùm đi qua .

” Tần Thúc người rốt cuộc có biết nên làm như nào hay không , nói cho ta nghe một chút đi ?”

” Này.....”

Tần Thúc quanh nhanh đầu sang liếc mắt một cái liền thấy vẻ mặt trêu người của Thái Hậu nương nương , tay có chút khấn trương nắm lại .

” không , khó nói lắm .”

Này đã rất khấn trương rồi ? Liễu Thanh Đường hí mắt cười thành một đường thẳng ,cổ ý lướt tay cầm lấy hai tay hấn , ghé lỗ tai hấn nhẹ giọng nói .

” Ta nghe nói nữ tử lần đầu tiên sẽ rất đau , còn có thể đổ máu , người có biết hay không?”

Tần Thúc gật đầu lung tung cầm buộc chặt khiến cho toàn bộ đường cong có chút sắc bén, chiếc cảm nhon làm hấn trông có vẻ tuấn tú , nhưng trong mắt hấn không giấu được chút bối rối làm cho hấn nhìn qua có chút ngây ngô của thiếu niên cùng với nét tang thương của nam nhân , quả nhiên là người thập phần hấp dẫn .

” Nhưng , ta sợ đau , Tần Thúc người nói làm sao bây giờ?”

Liễu Thanh Đường đưa ngón tay vuốt ve khuôn mặt hấn một chút , ngón tay dừng lại ở vành mai , đôi môi để sát bên tai hấn âm thanh nhẹ nhàng mềm mại vang lên .nói như vậy nàng còn ngại Tần Thúc không đủ hoảng , hướng tai hấn thổi nhẹ một hơi .

Quả thực lỗ tai Tần Thúc liền đỏ rực , khuôn mặt rối loạn dưới ánh đèn làm người ta có thể nhìn rõ nhất thanh nhị sở .Người này trên mặt không nhìn ra được chút gì , chỉ có ánh mắt với lỗ tai hấn , có thể thấy được tâm sự của hấn .

Nếu chỉ nhìn mặt hấn nói không chừng sẽ hiểu lầm hấn thờ ơ , nhưng Liễu Thanh Đường càng ngày càng hiểu biết hấn , dễ dàng nhận ra đây chỉ là do hấn không biết làm như nào cho phải , liền theo bản năng bày ra bộ dáng này thôi .Tựa như kiếp trước rõ ràng thích nàng lại mỗi lần trước mặt nàng cố tình bày ra bộ dáng nghiêm túc .không được tự nhiên cũng không đủ tự nhiên , nhưng cũng không biết có phải do yêu ai yêu cả đường đi , hấn như vậy nàng đều cảm thấy thích .

Liễu Thanh Đường tựa vào trên vai Tần Thúc , ngón tay cố ý cọ xát hai má hần ,lướt qua khoe miệng đi đến cằm .Liễu Thanh Đường có thể cảm giác rõ ràng thân thể này đã muốn cứng lại rồi .Vì thế nàng lại nũng nịu thúc giục .

” Tần Thúc , người còn không có trả lời ta đâu , ta sợ đau thì làm sao bây giờ?”

Tần Thúc rốt cục có điểm phản ứng , há mồm nói .

” Ta sẽ nhẹ một chút , có lẽ sẽ không đau?”

hần cứng ngắc xoay xoay cổ muốn nhìn nàng , nhưng lập tức lại ngồi im chuyển ánh mắt xuống nhìn đầu gối mình .

Nào có chuyện nhẹ một chút sẽ không đau ? Liễu Thanh Đường coi như hiểu được ,nguyên lai Tần Thúc căn bản chưa hiểu rõ hết , có lẽ căn bản hần không biết vì sao sẽ chảy máu , so với nàng còn không bằng đâu . Nàng nhịn cười kéo kéo tóc hần hỏi .

” Người xem ở thư phòng sao ?”

Thấy Liễu Thanh Đường không có ý tiếp tục đụng chạm ,Tần Thúc liền thở dài nhẹ nhõm một hơi , nói chuyện cũng không run run nữa , có thể thuận lợi nói hoàn chỉnh một câu .

” Đào Hiệp đưa cho ta mấy quyển sách đông cung đồ , cùng với một ít dụng cụ nàng nói là để dùng .”

Đông cung đồ hần có đọc qua , nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện hần đối với Thái Hậu nương nương làm , hần liền cảm thấy tay chân không biết để đâu , vừa rồi chính là như vậy nhất thời bị hỏi không tự giác nhớ đến việc kia , nhớ tới nội dung trong đó , lại cảm giác chính mình làm bản thân thể nàng , lại ước gì cách xa nàng một chút , muốn nàng để hần yên tĩnh suy nghĩ một chút .Nhưng.....hần lại luyện tiếu cách xa , luyện tiếu đụng chạm của nàng ,đành cứ như vậy chịu sự dày vò .

Còn có vài dụng cụ , mấy thứ kia không biết Đào Hiệp làm như thế nào , bên trong có chút này nọ hần biết , nhưng còn đại đa số , lại không biết nên sử dụng như nào cảm thấy thật kỳ quái .

” Đông cung đồ , còn có dụng cụ ? Ở nơi nào cho ta xem đi ”

Liễu Thanh Đường cảm thấy hứng thú liền đứng lên đi cùng với Tần Thúc lấy .nói thật nàng còn chưa có gặp qua Đông cung đồ trong truyền thuyết đâu , nên thừa dịp có cơ hội hảo thưởng thức một phen

~Sau đó không khí vốn phát triển theo chiều hướng thoát ý cùng một số chuyện tế nhị thì Liễu Thanh Đường lại lôi kéo Tần Thúc tò mò chiêm ngưỡng đông cung đồ trong truyền thuyết , cùng với hòm dụng cụ kia tham khảo nên sử dụng như nào .

54. Chương 54: Chương 54

” Tư thế này thật sự không ai có thể làm được sao?”

Liễu Thanh Đường ngồi ở trên giường lăm lăm quyển sách trên tay , nhìn đến hình vẽ liền hít một ngụm khí lạnh , không tự giác ngẩng nhìn thất lưng chính mình , lập tức lộ ra biểu tình hoảng sợ

Rất nhanh lật qua một tờ khác mới hé ra hình ảnh liền ngừng lại .

” Ân , tư thế này không sai , chỉ là nét vẽ hơi cứng , vẽ kiểu gì một chút cũng không giống , nữ nhân này mặc sa tanh mỏng mà cũng không vẽ hoàn toàn được nét nửa kín nửa hở phong tình vạn chủng....Tần Thúc người nói đúng hay không .”

” Đúng .” Ngồi ở một bên Tần Thúc gật đầu , quả nhiên không hổ là Thái Hậu nương nương , thời điểm hần xem không nhìn ra được mấy vấn đề này .

Có người đồng ý với ý kiến của mình Liễu Thanh Đường cười đắc ý , vỗ vỗ quyển sách kia về mặt khinh thường .

” Như vậy cũng không khó , ta sẽ vẽ hơn nữa so với mấy bức này tốt hơn nhiều , lần sau vẽ cho người xem để mở mang kiến thức .”

Tần Thúc lúc này mới hoàn hồn phản ứng được ,Thái Hậu nương nương nói về cho hần xuân cung đồ?! Thân phận nàng tôn quý như vậy làm sao có thể vẽ mấy cái này .không đúng nàng hẳn nên vẽ hoa mai vẽ trúc thập phần phong nhã , hoặc là vẽ tuần mã phi nước đại , mây bay trên trời hoa dưới đất , đây Thái Hậu lại muốn vẽ xuân cung đồ ,liên tưởng như vậy làm cho Tần Thúc không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với Thái Hậu nương nương đành giữ nét mặt nghiêm túc .

Liễu Thanh Đường chú ý đến biểu tình của Tần Thúc liền chau mày mắt húng nói .

” Tần Thúc , người không tin ta có thể vẽ tốt ?”

” không phải , nếu là Thanh Đường vẽ nhất định tốt hơn gấp trăm ngàn lần .”

Tần Thúc lập tức đem suy nghĩ vừa rồi ném lên chín tầng mây .Mặc kệ hoa cỏ sơn thủy trong mắt người khác vẫn nhẽ hay vẽ xuân cung đồ đều là có chữ xuân , chỉ là loại xuân cung đồ này không thể đem khoe với người đời ,nhưng chỉ cần Thái Hậu nương nương cao hứng , chuyện gì cũng được .Cơ hồ ngay tại lúc Liễu Thanh Đường nói câu đó ,Tần Thúc đã xoay chuyển suy nghĩ .

Liễu Thanh Đường quay về trang sách trong chốc lát khi mới mở qua đi bắt đầu nơi nơi chê bai , chỗ này tư thế vẽ không đúng , nơi kia cảnh vẽ không tốt ,Tần Thúc an vị ở một bên gật đầu , hai người còn thật sự đem 1 quyển xem từ đầu đến cuối . Xem xong ,Liễu Thanh Đường lại kéo hòm gỗ đựng một ít đồ vật kỳ quái lại xem .

Bên trong có rất nhiều đồ vật này nọ , dây thừng , bút lông , chủy thủ linh tinh nàng đều biết , nhưng là để làm chuyện này có vẻ quái dị .Liễu Thanh Đường đối chiếu ở sách cùng với đồ trong hòm gỗ biểu tình không sai biệt lắm ,hoàn toàn không giống nữ tử nên ngưng ngưng xấu hổ .Nhìn đến phản ứng không thể bình thường hơn của nàng , tâm tình không yên tâm ban đầu của Tần Thúc hoàn toàn biến mất .Kỳ thật lúc Thái Hậu nương nương vừa rồi phê bình sách vẽ không tốt , hẳn đã không còn cảm giác khẩn trương kỳ quái .

Cho dù giờ phút này Thái Hậu nương nương cầm trong tay viên ngọc xanh đen hình trụ thô to ,hắn cũng không cảm thấy ngưng ngưng . Bởi vì thấy nàng đang lăm bắm cùng hắn nói ,ngọc này chính là ngọc giả , theo ánh sáng sắc màu cùng với hoa văn , lời nói không chút cảm xúc ,trên mặt trừ bỏ biểu tình khinh thường còn có đắc ý , thật giống như như toàn thân đều phát ra ánh sáng quyền rũ thật chói mắt có thể làm cho người ta quên đi hoàn cảnh xung quanh mình .

” Vì sao bên trong còn chuẩn bị dây thừng ?”

Liễu Thanh Đường cầm sợi dây thừng quay đầu hỏi Tần Thúc .

” Người chuẩn bị dùng cái này trói ta ?”

Tần Thúc lắc đầu , đang êm đẹp hắn dùng dây thừng buộc nương nương làm cái gì , hơn nữa dây thừng vốn thô ráp , làm nương nương đau thì làm sao bây giờ .

” Vậy buộc người nha ~”

Liễu Thanh Đường lôi kéo dây thừng , hương Tần Thúc bĩu môi ,Tần Thúc chỉ chần chờ một chút liền đem hai tay đưa qua .

” Người thật đúng là để cho ta buộc sao , sao lại nghe lời như vậy ~”

Liễu Thanh Đường cười to , một ngón tay dí mạnh lên trán hắn khiến hắn lão đảo thân hình không vững ngã xuống giường gầm .Liễu Thanh Đường nhất thời quên hai người vẫn còn đang buộc tóc chung một chỗ , tóc bị kéo căng , kêu đau một tiếng cũng ngã theo xuống , nằm đè trên người Tần Thúc .

” A , đau quá .”

Liễu Thanh Đường xoa da đầu khóc không ra nước mắt , bất quá lần này coi như là nàng tự tìm , Tần Thúc bị nàng làm cho sợ không hề nhẹ ,không lo lắng ngực của mình bị nhào vào vẫn đang đau ,vội vàng hỏi có đau lắm không ,liền xem đầu nàng có bị giập chảy máu không , thấy da đầu một mảng đỏ rực liền nhẹ nhàng giơ tay xoa cho nàng .

Liễu Thanh Đường nằm trên người hắn , vùi đầu ở hõm vai hắn im lặng trong chốc lát đột nhiên thấp giọng nói .

” Tần Thúc , ngươi sẽ cho ta xem vết thương đó chứ?”

Nàng muốn nhìn một chút nơi hắn luôn tự ti ‘ Miệng vết thương ’ năm xưa .

Tuy Liễu Thanh Đường không nói rõ là cái gì , nhưng Tần Thúc lại nghe hiểu , mặt liền trắng bệch .Nàng nói nàng muốn xem chỗ kia của hắn ,đối với thái giám mà nói , không thể cho người khác nhìn hạ thân của mình , đó là điều nhục nhã lớn , riêng Tần Thúc lại nghiêm trọng hơn một chút ,nguyên nhân có thể là tại khi đó mới tiến cung bị lão thái giám kia nhục nhã . hắn lại càng không nguyện ý để cho Thái Hậu nương nương , Thanh Đường người hắn yêu nhìn đến địa phương xấu xí không chịu nổi đó , trên người hắn có chỗ dị dạng không trọn vẹn , hắn không muốn để cho nàng nhìn thấy . Cho tới nay , hắn đều muốn lộ mặt tốt nhất khi ở trước nàng ,những chỗ người khác cho là không tốt như biểu tình âm trầm , tàn nhẫn thủ đoạn ở trước nàng đều cố gắng che lấp .

Chỉ là dù có thế nào , có một số việc chung quy không thể thay đổi được .

” Được .”

Tần Thúc ngẩng đầu nhìn trời có chút gian nan nói chữ này .không muốn thì thế nào , người này là Thanh Đường a , chỉ cần nàng muốn , hắn sẽ không bao giờ để nàng thất vọng .Cho dù nhìn thì sao , nhiều nhất thì nàng cũng biết được hắn là cái dạng người gì . Chán ghét hắn cũng tốt , lộ ra biểu tình ghét bỏ cũng được , thời điểm bắt đầu hắn đã chuẩn bị tốt tư tưởng , hắn vốn không xứng đáng có được ,trải qua những ngày vừa rồi như vậy là đủ rồi .

Bàn tay Tần Thúc thoáng nắm chặt , bẻ Liễu Thanh Đường lên một chút , sau đó đứng dậy buông Liễu Thanh Đường bắt đầu cởi áo ngoài .Động tác hắn có chút cứng nhắc , nhưng vẫn cởi từng lớp quần áo , lộ ra thân hình gầy yếu . Tần Thúc cúi đầu , không nhìn rõ biểu tình , chỉ là Liễu Thanh Đường cảm giác hắn giống như một tù nhân bị phán tử hình .

Từ lúc nói xong lời kia Liễu Thanh Đường không nói chuyện lúc này nàng im lặng không lên tiếng lấy chủ thủ ở trong buồng ra , đem hai lọn tóc vốn đang buộc chung một chỗ cắt xuống .Tần Thúc cảm giác trên người như có gánh nặng không ngừng đè ép xuống , đầu cúi thấp không cho người khác nhìn thấy biểu tình của mình .

” Cho người , giữ cho tốt .”

Liễu Thanh Đường hít sâu một hơi , lấy sợi dây buộc chặt hai lọn tóc đặt vào tay Tần Thúc .Tần Thúc lặng lẽ nắm chặt lọn tóc , sau đó đột nhiên bị Liễu Thanh Đường đẩy ngã ở giường .trên mặt trừ bỏ kinh ngạc còn có bị thương dày đặc chưa kịp biến mất .

Tư thế như vậy chỗ kia dễ dàng liền bại lộ trước mặt Liễu Thanh Đường .Tần Thúc theo bản năng muốn che ,bàn tay đi được một nửa mới nhớ tới nàng muốn xem lại cũng đành buông xuống .

Nơi đó của hắn quả thật không đẹp có thể nhìn thấy dấu vết của việc cắt đi , nơi đó có vết sẹo xấu xí dị dạng .Liễu Thanh Đường thần sắc lạnh nhạt , cũng không lộ ra biểu tình ghét bỏ linh tinh , vén tóc mai ra sau tai sau đó cúi người nhẹ nhàng hôn chỗ kia .

Tần Thúc bị động tác của nàng làm cho hoảng sợ kinh ngạc mở to hai mắt ,nháy mắt kéo Liễu Thanh Đường lên , bối rối tìm khăn lau miệng nàng , giống như nơi đó dính cái gì không sạch sẽ miệng có chút khàn khàn lắm lắm nói .

” Đừng như vậy ủy khuất chính mình , không đáng giá , ta thực bẩn , ta không đáng...”

Liễu Thanh Đường giằng lấy khăn tay ở trong tay hắn , hung tợn đẩy ngược hắn trở lại trên chăn ,nhìn mắt hắn nói .

” Tần Thúc , ngươi nhớ rõ ta nói bao nhiêu lần không để ý sao ? Đối với người mà nói dù cho ta có nói như thế nào , đáy lòng người đều không chân chính tin tưởng , kỳ thật người vẫn chờ khi nào ta đối ới người phiền chán đúng hay không ? Bởi vì người tự ti cảm thấy chính mình không xứng với ta .Nhưng mà Tần Thúc ngươi phải biết rằng Liễu Thanh Đường ta yêu một người mặc kệ hắn như thế nào ,đều là tốt nhất ta

nói người xứng đôi người liền xứng đôi , không có bất luận kẻ nào có thể nghi ngờ ,ta nói yêu người chính là yêu người , đời này cũng không thay đổi , ta thậm trọng đối đãi người cũng không cho phép người hèn hạ chính bản thân mình .”

Nàng hung hăng nói xong , cảm giác dưới bàn tay trống ngực hần đang đập kịch liệt bỗng nhiên không kìm được lại hạ ngữ khí .

” Tần Thúc , ta là thật lòng muốn cùng người cả đời , đến lúc ta thành lão thái bà đầu bạc người cũng có thể ở bên cạnh ta .”

Thỉnh thoảng lúc lơ đãng Tần Thúc đều dùng ánh mắt này để nhìn nàng , giống như nhìn thế nào cũng không đủ , mỗi một lần đều là ánh mắt tham lam nhìn nàng ,Liễu Thanh Đường lập tức cảm thấy trong lòng thật khó chịu , sau đó mới nghĩ ra Tần Thúc căn bản giờ giờ khắc khắc đều chuẩn bị đối mặt với chuyện nàng đột nhiên rời đi .

hắn đã trải qua những chuyện gì mới có thể có thói quen như vậy , một chút hy vọng cũng không lưu cho chính mình , chuyện gì cũng đều lo lắng đến hướng xấu nhất .Tần Thúc đối với nàng có bao nhiêu thiết thòi bao dung , mà với chính mình hắn lại tàn khốc nghiêm khắc ,đã vậy hắn còn thật sự liều mạng vì nàng làm việc , không lẽ hắn ôm ảo tưởng cho dù sau này nàng chán ghét hắn , cũng có thể vì hắn có năng lực mà tiếp tục giữ hắn bên người .

Liễu Thanh Đường tức giận , không phải bởi vì hắn không tin nàng , mà là đau lòng , đau lòng hắn khi mình là nguyên nhân khiến hắn như vậy , tức giận vì chính mình không thể làm cho hắn buông lỏng tâm cùng vết thương . Tính tình của nàng kỳ thật cũng không tốt làm Thái Hậu nương nương nhiều năm lại càng phát triển theo chiều hướng xấu , chuyện gì cũng phải thuận theo tâm ý của chính mình , nhưng từ khi biết tâm tư Tần Thúc ,nàng lại chần chừ không biết nên làm cái gì bây giờ .Trái lo phải nghĩ chính là không tìm được phương pháp thích hợp để hắn buông bỏ khúc mắc ,nay.....Nàng cũng thật sự không có biện pháp khác mới có thể chủ động nói đến vết thương của Tần Thúc .

Nhìn thấy Tần Thúc khó chịu , nàng cũng khó chịu ngực giống như có cái gì đó đập vào khiến nàng thấy đau đớn lo sợ .

” Chúng ta đã bái thiên địa , kết tóc đời này đều phải ở cùng một chỗ , người nếu lại có suy nghĩ như vậy , bị ta phát hiện...”

Liễu Thanh Đường nói không được nữa , nàng cũng không biết vì cái gì mới vừa rồi còn hùng hổ , cảm thấy tràn ngập đau lòng ,hiện tại thỉnh linh liền thấy ủy khuất ,nhịn không được trào nước mắt . Nước mắt kia dừng lại trên gương mặt hắn , liền chảy xuống thành một vệt nước .

Tần Thúc vươn tay vuốt ve mặt nàng , chậm rãi ôm nàng vào trong lòng .

” Là ta không đúng , ta sai lầm rồi .”

” Vậy sau này người còn dám không tin ta nữa không ?”

Vốn nên cường thế nói một câu nhưng Liễu Thanh Đường bị hắn ôm chặt chẽ như vậy giọng nói mang theo chút ảm ức vang lên ở bên tai , một tia uy hiếp đều không có .

” không dám , đều không dám nữa .”

Tần Thúc nghiêng đầu đem hai má dán cùng má nàng thấp giọng nói . Chọc nàng khóc như vậy cả đời này chỉ một lần này là đủ rồi .

Cũng không biết là ai chủ động trước , đầu tiên hơi thở quấn quýt nhau ,tiếp theo quần áo Liễu Thanh Đường đều bị cởi bỏ vứt toan loạn , chính là ở trên gối quấn lấy nhau , lựa đồ tung bay nũng nịu sợ hãi , mang theo một cổ ái muội , gió trên núi thổi xuống nhân gian lại thêm đôi tình nhân ân ái .

Mùa hè trời sáng rất sớm trong phòng có chút nóng ,Liễu Thanh Đường không nhịn được hắt một nửa chăn ra ,lộ ra nhiều điểm hồng ngân trải rộng thân thể .Đào Hiệp bụng thuốc mỡ đặt ở một bên thấy vậy thở nhẹ một tiếng ,lời nói mang theo tràn đầy kinh dị .

” Nhìn không ra Tần Thúc thế nhưng lại chắc chắc quả nhiên là kịch liệt .”

Mama cũng cầm quần áo để tắm rửa đi tới , đồng dạng kinh ngạc nhìn người Liễu Thanh Đường vài lần , nghi hoặc hỏi .

” Tới qua Tần Thúc là cẩn chủ tử?”

” Ai nha tỷ tỷ ngọc của ta , dấu vết này không phải là vết cắn đâu , rõ ràng chính là dấu vết mút mà ~”

Đào Hiệp lạnh mồm lạnh miệng nói , bị Liễu Thanh Đường liếc mắt một cái , tâm tình tốt cũng không thẹn quá hóa giận so đo với nàng .Nhưng mama lại nhú mày truy vấn .

” Người làm sao biết được việc này ? lại nói hình như tựa hồ người biết rất nhiều chuyện...”

” Ai nha tỷ tỷ người nhanh lên bôi thuốc mỡ cho chủ tử đi , bằng không bị người khác thấy dấu vết này không tốt đâu .”

Đào Hiệp đưa thuốc mỡ đến trước mặt tỷ tỷ nhà mình ,lấy lòng cười cười không đợi nàng nói chuyện liền lui sang một bên , ánh mắt xoay tròn không biết tìm cái gì .

Mama chỉ có thể lắc đầu kệ nàng , ngồi vào bên giường đổ thuốc mỡ ra bôi cho Liễu Thanh Đường . Đào Hiệp còn không chịu yên tĩnh lấy cái rương đạo cụ kia ra lục lọi , cầm một cái bằng ngọc hướng về Liễu Thanh Đường ở trên giường chớp mắt hỏi .

” Chủ tử , tư vị thế nào ~ ”

Liễu Thanh Đường ghé vào trên giường thần sắc không đổi liếc mắt qua một cái , ngón tay quần quần lộn tóc mai ách xì một cái chậm rì rì nói .

” Cũng được , chỉ là có chút lạnh lần sau đổi bằng ngọc ấm đi .”

Đào Hiệp vừa nghe nói thế ánh mắt sáng lên oa một tiếng ,vẻ mặt thật là đáng khinh bỉ , không sợ chết tiếp tục truy vấn .

” Tần đại tổng quản không phải cái gì cũng không biết sao ,lại còn có thể đánh giá được ?”

” hần quả thật cái gì cũng không biết , lúc chảy máu còn khấn trương mà .”

Liễu Thanh Đường giống như nghĩ tới chuyện gì thú vị , nụ cười trên miệng thế nào cũng không dừng được .Nào có người như hần được thấy nàng chảy máu mặt liền trắng bệch đứng bật dậy đi lấy thuốc bôi , thật sự là....

” nói đến ,chúng ta khi vừa đến còn nhìn thấy Tần tổng quản ngồi ở bên ngoài bậc thang mà .”

Mama bôi thuốc mỡ lên lưng , đùi thậm chí trên cánh tay cũng phải bôi ,thuận miệng nói một câu

Đào Hiệp lập tức phần chân tinh thần nói tiếp .

” Chủ tử người không nhìn thấy được đâu , hần ngồi ở trên bậc thang nhìn chăm chăm hoa sen ngoài lan can ngăn ngõ , gọi hai tiếng cũng không đáp lời .Nhóm tiểu thái giám trông coi ngục cực sợ hần mà hôm nay cũng cười toe toét , sáng sớm nay chủ tử người làm gì để cho hần thất thổ như vậy ?”

” Chỉ là hỏi thăm hần thôi mà ~”

Liễu Thanh Đường phất nhẹ bàn tay ,đem Đào Hiệp đang vẽ mặt tò mò đuổi đi ,chính mình nhện không được gối cầm lên cánh tay nở nụ cười

Kỳ thật sáng nay lúc nàng tỉnh dậy liền trên hần ,cố ý làm bộ đáng tức giận lửa thể tính sổ tới hôm qua hần làm ra bao nhiêu vết hồng ngân , sau đó thời điểm hần liền xấu hổ nhìn chăm chăm nàng liền nói , ở đùi cũng có vết bầm hần có muốn nhìn hay không , sau đó hần liền chạy trốn chết

Phì ,có thể làm cho Tần Thúc thẹn thùng như vậy cơ hội không có nhiều nha , đáng tiếc hần đi nhanh quá chưa kịp kêu hần lại .Bất quá còn nhiều thời gian ,Liễu Thanh Đường nhìn những vết hồng trên tay cười hí híp mắt

55. Chương 55

Từ sau ngày đó ,ban đêm Tần Thúc liền bắt đầu nghỉ lại trong phòng Liễu Thanh Đường ,chỉ là hai người cái gì cũng chưa làm ,nhiều nhất chính là ôm nhau ngủ .Tần Thúc ngủ rất thành thật cả đêm cũng không động dậy một chút .Liễu Thanh Đường sẽ không giống vậy ,thỉnh thoảng lại xoay người ,thập phần không cần đặt .

Có đôi khi Tần Thúc cảm thấy nàng tựa như đứa nhỏ , lúc ngủ sẽ thích đạp chân ,bằng không chính là cuộn mình vào trong chăn ,toàn bộ thân mình từ đầu đến mông đều chui vào trong chăn .Buổi tối hôm nay lui thành một đồng an phân ở góc giường , buổi tối ngày mai liền chiếm toàn bộ giường đẩy hẳn sang một bên , mỗi một tư thế đều không giống nhau , mấy ngày bị dồn ép Tần Thúc lặng lẽ tổng kết được một điều , tư thế ngủ của Thái Hậu nương nương thật đa dạng .

Ngẫu nhiên nằm mộng Liễu Thanh Đường còn có thể lẩm bẩm nói gì đó không rõ , sẽ vung tay lên đánh hoặc đá Tần Thúc mỗi lần như vậy Tần Thúc liền lập tức mở mắt xoay người ôm nàng giống như dỗ dành đứa nhỏ nhẹ nhàng vuốt lưng nàng , sau đó Liễu Thanh Đường sẽ an phận gối đầu lên ngực hẳn tiếp tục phù phù ngủ .

Tần Thúc chưa bao giờ biết Thái Hậu nương nương còn có mặt này , khác với khi giáo hoạt trêu chọc hẳn , khác với lúc trên triều nghiêm túc lo lắng chuyện chính sự , cũng không giống khi đối đãi với bằng hữu người thân , mà lại giống như đứa nhỏ chân thật đáng yêu . Nàng hồ đồ như vậy làm cho hẳn phát hiện ra người trước mắt này thật sống động ,chưa bao giờ so với hiện tại Tần Thúc cảm thấy nàng gần hẳn như vậy .

trên người Liễu Thanh Đường không phải chỉ có ưu điểm ,nàng cũng có khuyết điểm chẳng qua những khuyết điểm này trong mắt Tần Thúc đều là ưu điểm ,mỗi chỗ đều làm cho hẳn thích .Tần Thúc ngủ rất im lặng nhưng thực dễ dàng bừng tỉnh ,thường thường mỗi tối Liễu Thanh Đường vừa động hẳn liền tỉnh giấc ,sau đó theo bản năng sẽ nhìn nàng có đắp chăn đàng hoàng không ,có phải hay không lại trùm kín chăn khắp người .trên thực tế trải qua buổi tối đầu tiên bị té xuống giường , những ngày sau đó Tần Thúc liền thích ứng rất tốt ,nửa đêm vừa mở mắt theo bản năng sẽ nhìn Liễu Thanh Đường ,nhìn thấy tư thế ngủ của nàng không tốt sẽ chỉnh đốn lại giúp nàng nằm thẳng , để cho nàng ngủ thật thoải mái .Đem chăn nàng đá văng đắp lại cho nàng , hoặc đem nàng trong chăn lôi ra để thở cho dễ ,Tần Thúc sẽ một bên ngắm nhìn nàng , trong bóng tối dùng ánh mắt quyến luyến nhìn hình dáng Liễu Thanh Đường .Kỳ thật cảm giác có nàng ngủ bên cạnh Tần Thúc cảm thấy an tâm lại thỏa mãn ,cho dù mỗi tối đều tỉnh lại tinh thần hẳn vẫn thập phần tốt .

Bởi vì thời điểm hẳn ngủ một mình sẽ luôn nằm mơ thấy một số chuyện không muốn nhớ tới ,tỉnh lại liền cảm thấy đau đầu bất an .Nhưng từ khi có Thái Hậu nương nương ngủ bên cạnh , hẳn cũng ít khi nằm mơ thấy những giấc mơ đó ,cho dù có , cảnh trong mơ cũng không còn cảm thấy bị thương phần hận ,có lẽ vì theo bản năng hẳn biết nàng ở ngay bên cạnh cho nên cảm thấy rất nhiều chuyện đều không khó khăn như trước .

Mỗi tối trước khi đi ngủ Tần Thúc đều đọc cho Liễu Thanh Đường nghe một đoạn tiểu thuyết .Thường thường là Tần Thúc dựa vào chăn ở đầu giường hướng về ánh nến đọc từng chữ một , Liễu Thanh Đường nằm ở bên cạnh hẳn lắng nghe , bàn tay không an phận đem búi tóc của hẳn dỡ xuống , làm không biết mệt . Tiểu thuyết miêu tả tình yêu nam nữ , sách thi thư xuân hạ thu đông , sách binh pháp bày binh bố trận mưu lược thiên hạ , sách bói toán học , thậm chí là kinh Phật , Tần Thúc cơ hồ đều đã đọc qua cho Liễu Thanh Đường .

Ngự Thủy sơn trang có tàng thư rất nhiều sách ,nghe nói là trước kia tiên đế mang đến , thời điểm tỷ tỷ nàng đến nơi này nghỉ ngơi vì yêu thích xem sách nên tiên đế đã làm một thư các cho nàng .Liễu Thanh Đường mỗi ngày đều đi một vòng quanh thư các , chọn một quyển mang về để buổi tối Tần Thúc đọc cho nàng .

Liễu Thanh Đường nghe , thỉnh thoảng còn có thể nói về cái nhìn của chính mình .Tỷ như Tần Thúc đọc binh thư , Liễu Thanh Đường sẽ nêu ra một ít cách cầm quân đánh giặc , cùng với chiến sự mà phụ thân nàng hiểu biết .Nếu đọc một số truyện thần tiên ma quái lẫn lộn ,Liễu Thanh Đường sẽ hứng khởi nói những tin vĩa hè nàng biết ,sau đó tưởng tượng miêu tả theo trí tưởng tượng của nàng .Thời điểm niệm thi thơ

Liễu Thanh Đường lại thích đùa giỡn Tần Thúc , rung đùi đọc cho hắn một ít tình thơ .Tần Thúc đối với những người khác mọi chuyện đều có thể lạnh nhạt ,nhưng đối với Liễu Thanh Đường da mặt liền mỏng đến kỳ cục ,mặc dù Liễu Thanh Đường đọc tình thi có thể tâm không loạn mặt không đỏ ,Tần Thúc lại không được như thế , mỗi lần nghe hai tai đều đỏ rực .Nếu đọc các loại tiểu thuyết Liễu Thanh Đường sẽ bắt đầu nói về hành vi một số nhân vật thực sự không ổn , lại nói một số việc nếu thay đổi cách thức có thể tốt hơn , hoàn toàn đem miêu tả nhân gian này đó thay đổi , cho rằng đang dạy dỗ người tài .

Liễu Thanh Đường không phải chỉ biết ở sâu trong cung cấm , lúc chưa vào cung nàng trải qua rất nhiều sự việc ,bởi vì đối với đại đa số sự tình đều tò mò ,mà phụ huynh của nàng lại không phải người bình thường ,luôn luôn sùng ái nàng , rất nhiều sự việc đều cho nàng biết được .Thời điểm giáo dục trừ bỏ yêu cầu nàng giống như ca ca một người có thể đối chiến với hai mươi người ,thì ca ca học cái gì nàng cũng có thể học cái đó , Liễu Thanh Đường có lẽ không dốc lòng như ca ca , nhưng là học được nhiều thứ lẫn lộn ,một bụng học tất cả ,mắt nhìn tự nhiên là có .

Sau lại vào cung , tàng thư đại nội có rất nhiều ,bao gồm một ít sách trước kia nàng chưa được tiếp xúc ,không có lưu truyền ở dân gian ,mà nàng cảm thấy mình tuổi còn trẻ liền không ngừng hấp thu rất nhiều tri thức , liền xem rất nhiều sách , hỏi rất nhiều lão thần cái nhìn ý tưởng ,có thể nói phần lớn nam tử đều so ra kém với nàng .

Ba mươi năm kiếp trước ,lại trải qua một hồi sinh tử ,Liễu Thanh Đường có thể đối với nhiều sự việc xem thấu đáo ,trừ bỏ tình cảm nàng không có kinh nghiệm gì còn lại hẳn có thể nói chuyện với nàng bất kể việc gì .Bởi vậy một đoạn thời gian này trở đi ,Tần Thúc có thể hiểu biết thêm được rất nhiều .hắn dù sao vẫn còn trẻ , tuy thành thực ổn trọng nhưng cũng có rất nhiều chỗ còn chưa hiểu biết .

Ngày ngày cứ như vậy trôi qua ,Tần Thúc cùng Liễu Thanh Đường lại có vài phần giống như thầy trò ,chỉ là mỗi khi Liễu Thanh Đường nói lên cái nhìn của mình ,Tần Thúc cảm thấy bội phục rất nhiều , liền không tự giác nhớ đến tư thế ngủ của nàng , trong lòng vừa dâng lên cảm giác bội phục liền biến mất không còn .Đối với Thái Hậu nương nương đang nói hắn lại cảm thấy nàng giống như tiểu cô nương khoe khoang món đồ chơi của mình .

Ban ngày bọn họ vẫn thực biết thu liễm , nhiều nhất chính là Tần Thúc tìm cơ đi gặp Liễu Thanh Đường số lần nhiều hơn chút .Chóc lát thôn trang bên cạnh tặng chút trái cây mới mẻ sẽ mang đến cho nương nương . chóc lát đầu bếp ở thôn trang làm điểm tâm liền đem đến cho nương nương ,chóc lát lại tìm chút gì mới mẻ để nương nương giải buồn ,một ngày sẽ hướng về phía Liễu Thanh Đường chạy vài lần . Đưa đồ này nọ ,Tần Thúc liền cảm thấy mỹ mãn tiếp theo mới làm đến chuyện của mình , hẳn làm nhiều chuyện một chút có thể để nàng nghỉ ngơi nhiều hơn .

Hai người ở Ngự Thủy sơn trang tiêu dao bao nhiêu ở kinh thành có nhiều người đứng ngồi không yên bất nhiều .Thái Hậu mấy ngày nay không bình thường người hơi có tâm đầu có thể nhìn được , trước kia nàng có điều cố kỵ ở rất nhiều sự việc đều thoái nhượng , nhưng bây giờ nửa điểm đều không có ý lùi , xác định cùng với hai vị thủ phụ tranh đấu .

Phía trước đại bộ phận quan viên đều đang quan sát ,cũng không biết đến tột cùng ý tứ của Thái Hậu nương nương là gì , rốt cuộc có muốn hay không đứng lên đối chọi với hai vị kia .

Nay Thái Hậu nương nương cầm giữ triều chính đúng là thời điểm mặt trời ban trưa ,phía sau lại có đại bộ phận võ tướng ,quan văn cũng có rất nhiều người vì thưởng thức nàng mà vào triều làm quan ,nhưng là chung quy vẫn là nữ tử rất nhiều quan viên đều cảm thấy ngày sau giang sơn nằm trong tay tiểu hoàng đế . Mà ngay tại thời điểm mấu chốt này ,không có ai biết có phải Thái Hậu nương nương thật sự đem tiểu hoàng đế bồi dưỡng thành con rối ,chính mình cầm quyền .

Lẽ ra tiểu hoàng đế cùng Liễu gia vẫn thân cận ,nhưng ai biết có phải làm bộ hay không ,huống hồ Thái Hậu nương nương đột nhiên chuyển biến cũng không hề quá cố kỵ tiểu hoàng đế ,không thể không làm cho người ta nghĩ tiểu hoàng đế cùng Liễu gia trong lúc đó có phải hay không có khúc mắc gì đó .

Thái Hậu không ở kinh thành ,cho dù không có bao nhiêu người dám đi tìm hiểu ý tưởng của nàng , Liễu quốc công lại cáo ốm có thể lâu hơn , hơn nữa được ở Nam triều ảnh hưởng của Liễu quốc công rất nặng ,dám đi tìm hiểu ý tưởng của hắn thật đúng là không có ai .Còn vị huynh trưởng của Thái Hậu Liễu quốc công ,cũng không phải người dễ chơi cũng là vị hồ ly khéo léo đưa đẩy , miệng ngậm chặt không tìm hiểu

được gì , một khi không chú ý ngược lại còn bị hấn hỏi một số chuyện .một đám lại một đám người ở chỗ hấn vấp phải trắc trở còn không chạy đi , sẽ không có người tự nhiên chuốc lấy cực khổ đến tìm hấn .

Về phần Ngụy Chính phe cánh của Thái Hậu , người ta đang cùng thê tử tân hôn mới làm sao bình tĩnh cũng người khác nói này nọ , để ý cũng không để ý trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách , trừ bỏ chuyện trong quân doanh còn quản , chính là toàn tâm toàn ý trải qua cuộc sống cùng thê tử.

Đương nhiên cũng có người nhớ tới Dương Tổ Thư ,vị này nghe nói là thanh mai trúc mã của Thái Hậu nương nương , thật thật giả giả là nam sủng của Thái Hậu .Nhưng bởi vì hấn ngày thường làm người khá ôn hòa , luôn luôn là bộ dáng người hiền lành không tranh với đời ,cùng với mọi người đều không giao tiếp nhiều , có muốn đi hỏi thăm tin tức cũng không có lý do .Hơn nữa hấn không biết như thế nào cũng học Ngụy Chính đóng cửa từ chối tiếp khách ,gặp đều không gặp được ,cũng sẽ không thể từ miệng hấn biết được chút gì .

Bất quá vẫn có tin tức linh thông biết được si ngốc Thuần Vương ở tại trong phủ Dương Tổ Thư . Dương Tổ Thư là người của Thái Hậu .Thuần Vương Tiêu Hoài Củng có gốc cũng là người hoàng gia ,Dương Tổ Thư vì cái gì thời điểm này đột nhiên thân cận Vương gia gốc kia ,chẳng lẽ Thái Hậu bày mưu đặt kế ? Như vậy cũng được , gốc Vương gia quả thật so với hoàng đế hiện tại dễ nắm trong tay hơn .

Cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ vậy ,tiểu hoàng đế Tiêu Hoài Húc đương nhiên cũng không ngoại lệ .Vì thế thời điểm Liễu Thanh Đường rời cung được nửa tháng , hấn triệu hai vị Vương , Phùng thủ phụ tiến cung , thương lượng mãi đến sau giờ Ngọ , buổi chiều liền mang theo một đám người hướng Ngự Thủy sơn trang đi .

Thời điểm Tiêu Hoài Húc đến là chạng vạng ,một mảnh mây chiều đỏ chiếu vào mặt nước mà Liễu Thanh Đường đang nằm ở trên thuyền giữa hồ sen tầng tầng lớp lớp lá sen vây quanh .Trước mặt nàng có một lá sen nằm ở kia chung quanh chất đống hơn mười bông sen . một tay khua trong nước tạo ra tầng tầng gợn sóng bộ dáng thập phần nhàn nhã thích ý .

Tiêu Hoài Húc chợt dừng bước chân ,đứng bên bờ có chút giật mình nhìn Liễu Thanh Đường một thân lục y .hấn đã bao lâu không thấy nàng mặc xiêm y rực rỡ?

hấn còn nhớ rõ khi vừa mới bắt đầu vào cung , không thường mặc đồ tối màu mama cung nữ đưa nàng ,nói là không cố mặc làm cho người ta nhìn qua già đi , chỉ thích mặc xiêm y rực rỡ , cùng lục y còn từng cười nói với hấn quần áo tối màu không thích hợp với nàng .

Sau đó nàng tựa hồ đã quên lời nói , bắt đầu mặc đồ nàng không thích , không hợp đó .Nhưng hôm này , nàng lại vì cái gì một lần nữa mặc một thân lục y .

56. Chương 56: Chương 56

Tiêu Hoài Húc đứng trên bờ ngáy người trong chốc lát , thực vất vả thu thập tốt biểu tình mỉm cười kêu .

” Mẫu hậu?”

Động tác khoát nước hơi ngừng một chút , vươn tay bắt một lá sen trước mặt ,ngồi xuống vuốt vuốt tóc , lúc này mới nhìn về phía Tiêu Hoài Húc .

” Làm sao đột nhiên đến đây ,cũng không cho người báo trước một tiếng để ai gia bảo người đi nghênh đón người .”

Tiêu Hoài Húc cúi đầu nở nụ cười ,cho dù nàng thay một thân lục y bộ dáng vẫn là Thái Hậu như trước ,như vậy cũng tốt .

” Làm sao dám phiền mẫu hậu .”

nói xong hấn cất bước đi hướng bến đậu thuyền nhỏ ,hạ bậc thang sang thuyền nhỏ , thuyền nhỏ lay động một chút tạo ra một vòng gợn sóng .Tiêu Hoài Húc an vị đối diện Liễu Thanh Đường , trên mặt mang theo nét ôn hòa cười nói .

” Mẫu hậu ở đây rất tiêu dao , nhưng trong triều còn rất nhiều sự việc cần mẫu hậu quyết đoán đâu ,mẫu hậu khi nào chuẩn bị trở về?”

Liễu Thanh Đường bỏ ống tay áo xuống nước vò sạch rồi nhấc lên ,nhìn ánh mây đỏ trên mặt nước cười nói

” Chuyện đó vốn là hoàng đế lên quyết , hoàng đế cũng không còn nhỏ ,làm sao có thể giống như trước đây mọi chuyện đều tìm mẫu hậu .”

Lời nói mang theo cổ thân thiết , chỉ là Liễu Thanh Đường nói xong lại không có cảm tình gì .

” Hoài Húc không thể không có mẫu hậu .”

trên mặt Tiêu Hoài Húc nhìn qua thật chân thật ,thân thiết làm cho Liễu Thanh Đường nhìn thấy không chút nào xa cách che giấu ,mặc kệ thật giả điểm này hẳn vẫn làm tốt lắm .

Liễu Thanh Đường nghe xong lời này chỉ cười cười không nói gì .không có nàng không được sao ? Thế nhưng thời điểm giết nàng lại không nương tay chút nào .

Im lặng trong chốc lát ,Tiêu Hoài Húc lại nói .

” Mẫu hậu ,lúc ta tới đây có nghe nói Thuần Vương....Hoàng huynh đang ở tại quý phủ của Dương thái y , tuy nói hoàng huynh có chút khác lạ , nhưng dù sao cũng không hợp lẽ đi .”

Nguyên lai là vì việc này ,Liễu Thanh Đường lập tức hiểu được ,còn tưởng hẳn thực sự có thể Lã Vọng buông cá , mà giờ không nhận được đã phải thử thăm dò .Trong lòng trào phúng nhưng Liễu Thanh Đường sẽ không biểu hiện ra ngoài ,nàng không muốn làm cho người người khác nhìn ra ý tứ của nàng ,bất luận kẻ nào cũng không biết suy nghĩ chân chính của nàng ,chỉ là hiện tại có nhiều thời điểm nàng đều không cố kỵ thời .

” Bộ dạng Thuần vương như thế kia ,nô tài bên dưới làm sao còn có tâm chiếu cố tốt ,thời điểm trước khi Liên Thái Phi qua đời từng cầu ta an bài chiếu cố Thuần Vương , trùng hợp Dương thái y từng xem bệnh cho Liên Thái Phi một thời gian ,cùng Thuần Vương ở chung một thời gian ,ta thấy không ai thích hợp chiếu cố Thuần Vương hơn hẳn .Về phần không hợp lẽ , lẽ giáo là do người định vậy nhất định sẽ có sơ hở ,tình huống Thuần Vương sao có thể vợ dứa cả năm ,hơn nữa Dương thái y cùng ta quen biết , hẳn làm người ta rất yên tâm ,Thuần Vương giao cho hẳn chiếu cố là thỏa đáng nhất .”

Tiêu Hoài Húc nghe Liễu Thanh Đường nói vậy liền hiểu được nàng không có ý nhượng bộ .Chỉ là hẳn cảm thấy kỳ quái đến tột cùng vì cái gì , mà người di vốn quan tâm để ý hẳn đối với hẳn càng ngày càng trở lên xa cách .Vương ,Phùng thủ hai vị thủ phụ đều nói nàng không cam lòng đem triều đình nhiều năm nắm giữ giao cho hẳn ,không muốn qua một tầng hoàng đế là hẳn ,chân chính đem ngôi vị cùng quyền lợi nắm trong tay , mới có thể bắt đầu cùng hẳn bắt hòa hướng hẳn biểu đạt bất mãn .

Tiêu Hoài Húc lại đoán có lẽ Liễu Thanh Đường phát hiện hẳn đối với Liễu gia có tâm tư bất lợi .Nếu là như vậy nàng đột nhiên thay đổi thái độ cũng không kỳ quái ,dù sao nàng để ý nhất cũng chính là người thân ,chiếu cố hẳn lúc trước chẳng phải vì hẳn là đứa nhỏ của tỷ tỷ nàng thôi sao.

Vương Phùng hai người bọn họ nó trong lòng hẳn cũng không nguyện ý tin tưởng ,ở chung nhiều năm như vậy ,Tiêu Hoài Húc cho rằng chính mình hiểu rất rõ Liễu Thanh Đường là dạng người gì ,nàng không có dã tâm này .

Chỉ là năm đó phụ hoàng dạy hẳn một ít sự việc , không có chuyện gì là tuyệt đối ,lòng người hay thay đổi , bình thường tận tâm là thế Liễu Thanh Đường cũng sẽ như thế sao? Tiêu Hoài Húc không dám xác định .

Thấy Tiêu Hoài Húc không lên tiếng ,Liễu Thanh Đường cũng không quản hẳn ,tự mình nói mục đích tiếp theo của bản thân .

” Trong nhà Dương thái y có một muội muội mới theo lão gia đón về từ Lư Dương , huynh muội bọn họ đều là thanh mai trúc mã với ta ,chỉ là năm đó thân mình Dương Tổ Cẩm không tốt mới về nhà dưỡng bệnh , liền chưa gặp lại .Nay nàng trở lại kinh thành tìm người để gả , lần trước Dương thái y đến nơi này thỉnh chỉ ,muốn đem muội muội gả cho Thuần Vương .Tuy Thuần Vương có thân phận hoàng tử tôn quý ,nhưng tình huống của hẳn chỉ sợ chẳng ai muốn làm Vương Phi .Về phần Dương Tổ Cẩm ,tuy nói thân thể có chút yếu ớt ,nhưng Dương gia gia oai phong thận trọng ,Dương thái y tuần tú lịch sự khiêm tốn có lẽ , vậy nàng

là muối muối trưởng thành cũng là người có tri thức tiểu thư khuê các có lẽ nghĩa , ta nghĩ mỗi nhân duyên này thật tốt .”

Tiêu Hoài Húc vốn chỉ để ý có phải Liễu Thanh Đường muốn đem ngọc tử Tiêu Hoài Cùng kia thay thế hấn , lúc này nghe nàng dùng nghĩ khí quen thuộc nói về Dương Tổ Thư ,trong lời nói tràn đầy ca ngợi cùng thường thức lại không khỏi cảm thấy trong lòng có chút khác thường , suy nghĩ lập tức liền chuyển tới trên người Dương Tổ Thư .

Dương Tổ Thư kia thật sự tốt như vậy sao ? Trước kia Tiêu Hoài Húc từng gặp qua vị thái y Dương Tổ Thư , tuy hấn thập phần tuấn tú nhưng lại quá mức nữ tính .Hơn nữa ngoại thần cùng với hậu cung tránh gần gũi ,Liễu Thanh Đường cũng chưa bao giờ cùng hấn nói nhiều về Dương Tổ Thư .Bởi vậy hấn chỉ nhớ rõ Dương Tổ Thư quả thật là thanh mai trúc mã với Liễu Thanh Đường ,còn lại không suy nghĩ nhiều .

Từ chuyện Thuần Vương , Dương Tổ Thư lần nữa bị nhắc tới , có lời đồn ở trong kinh thành Dương Tổ Thư là nam sủng của Thái Hậu ,lời đồn ở trong tầng lớp quan viên càng viên càng kịch liệt .Lời đồn đại dù có mãnh liệt nhất định sẽ không phải tin đồn vô căn cứ ,Tiêu Hoài Húc nghe thấy cũng bắt đầu hoài nghi .

hấn cảm thấy trong lòng trong mắt Liễu Thanh Đường đều là thân nhân cùng với dân chúng giang sơn , còn lại không ai nàng để vào mắt ,cũng sẽ không thích một người nào ,nhưng hiện tại hấn bỗng nhiên nhận thấy được một chút khác thường .hiện nay đúng là có việc làm Liễu Thanh Đường thay đổi , hoặc là nói có người khiến nàng thay đổi .

Chẳng lẽ người kia chính là Dương Tổ Thư ?

Nếu Liễu Thanh Đường thật sự thích Dương Tổ Thư ,vậy hấn sẽ tìm cơ hội giải quyết hấn , bất quá chỉ là một thái y nho nhỏ của thái y viện mà thôi ,Liễu Thanh Đường làm sao có thể thích người như vậy .Tiêu Hoài Húc nghĩ như đáng lẽ phải như vậy ,sau đó ý thức được chính mình suy nghĩ cái gì , bị ý tưởng đột nhiên này làm cho kinh ngạc .hấn vì cái gì lại để ý Liễu Thanh Đường thích dạng nam nhân gì , nàng chỉ là dì của hấn mà thôi nàng thích người nào không có quan hệ gì đến hấn .

Tiêu Hoài Húc nhất thời có chút mờ mịt ,cuối cùng chỉ có thể quy kết cho khoảng thời gian này quá mức nôn nóng , đầu óc hồ đồ .Nhưng hấn lập tức nhớ tới chính mình sở dĩ nôn nóng tựa hồ bởi vì Liễu Thanh Đường đã không coi hấn là người thân như lúc trước .

hấn đến tột cùng vì cái gì hấn phải để ý Liễu Thanh Đường như vậy ?hấn hy vọng nàng để ý hấn ,hy vọng trong mắt nàng chỉ nhìn hấn ,hy vọng nàng giống như trước đây đối đãi với hấn ,hy vọng nàng.....không cần đem hấn trở thành cháu ngoại trai .Suy nghĩ ở trong lòng Tiêu Hoài Húc từng cái từng cái một nảy sinh cuối cùng ra đáp án . hấn cơ hồ nghĩ đến loại cảm giác phụ hoàng chiếm giữ lấy mẫu hậu , liền đứng bật dậy sắc mặt đột nhiên trở nên dị thường khó coi .

Liễu Thanh Đường vẫn chú ý đến biểu tình Tiêu Hoài Húc ,lúc này thấy sắc mặt hấn nặng nề còn tưởng rằng hấn đối với chuyện Thuần Vương gia cùng Dương Tổ Cẩm có ý kiến liền nói .

” Hoàng đế nếu có ý kiến gì không ngại nói ta nghe ?”

Tiêu Hoài Húc cả kinh , phục hồi tinh thần miễn cưỡng chớp mắt nói .

” Mẫu hậu cảm thấy tốt liền tốt , con không có ý kiến gì .”

” Vậy quyết định thế đi .”

Liễu Thanh Đường nói xong liền đứng lên chuẩn bị lên bờ .Nhìn hấn như vậy ,nàng đột nhiên sinh ra chút cảm xúc phiền chán , đời này có lẽ chỉ khi nào Tiêu Hoài Húc chết khúc mắc của nàng cùng hoàng đế cháu ngoại trai mới có thể cởi bỏ .

Mới đi hai bước , Liễu Thanh Đường bị hấn một chân , thân hình nhất thời muốn ngã xuống hồ ,Tiêu Hoài Húc cách nàng vài bước chân , lúc này thấy nàng ngã vào trong hồ không suy nghĩ liền muốn đi qua giữ nàng lại .Đáng tiếc động tác này làm thuyền nhỏ càng chòng chành , Tiêu Hoài Húc đứng không vững hai người liền ngã vào trong hồ .

Liễu Thanh Đường biết bơi , nhưng Tiêu Hoài Húc thì không , hấn thậm chí còn có chút sợ nước .Lúc trước Liễu Thanh Đường mới vào cung không lâu trêu chọc hấn , đem hấn cho lên thuyền chèo ra giữa hồ tuyên

bố , nếu sau này hần không nghe lời nàng liền đem hần ném xuống ,lúc ấy Tiêu Hoài Húc bị dọa mặt trắng bệch .

hiện tại Tiêu Hoài Húc đang ở trong nước khua tay giã dựa một lúc sau không kiên trì nổi nữa ,Liễu Thanh Đường trong chốc lát sợ run đột nhiên cười khổ , thời điểm Tiêu Hoài Húc ngất xỉu liền bơi về phía trước đem hần lôi lên khỏi mặt nước .

Có đôi khi chính nàng cũng không hiểu được , đến tột cùng nàng muốn hần chết hay không muốn hần chết .

Tần Thúc nghe được tin tức Thái Hậu nương nương bị rơi xuống nước vội vàng chạy tới , Liễu Thanh Đường đã thay quần áo xong xuôi đang ngồi trước gương để cung nữ lau tóc .

Lần đầu tiên Tần Thúc ở trước mặt Liễu Thanh Đường bộc phát tính tình , đương nhiên không phải với nàng .hần trầm mặt lạnh lẽo lướt một vòng trên người nhóm cung nhân , ánh mắt mang theo cổ băng lạnh như muốn giết người .

” Hôm nay ai trực tại phụ cận .”

một cung nữ cùng hai thái giám nơm nớp lo sợ đứng ta , sắc mặt trắng bệch .Bọn họ đều là cung nhân ở Ngự Thủy sơn trang , nghe tiếng ác của Tần Thúc nhưng chưa từng chứng kiến qua , dù sao mấy ngày nay hần trừ bỏ không thích nói chuyện thì về ngoài cũng không có hung ác nhiều .Nhưng bây giờ bị ánh mắt hần đảo qua ,nhớ tới lời nhóm cung nhân đi theo hần từ kinh thành nói qua , nhất thời sợ tới mức đứng cũng không vững .

Tần Thúc nhìn thấy ba người đứng ra đều sạch sẽ , hiển nhiên không có lội qua nước ,sắc mặt càng thêm khó coi ,những người này chẳng lẽ để cho Thái Hậu nương nương tự mình du ngoạn?

” Lúc chủ tử rơi xuống nước , các người ở nơi nào?”

Ba người quỳ rồi nơi đó cái gì cũng không nói được chỉ dập đầu nức nở cầu xin tha thứ .Mấy ngày nay mỗi ngày Thái Hậu đều lên thuyền nhỏ du ngoạn cho tới bây giờ cũng chưa xảy ra chuyện gì , bọn họ cũng không dám lười biếng ,không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện ,chờ bọn hần phát hiện động tĩnh chạy tới ,Thái Hậu nương nương đã lôi kéo Hoàng Thượng lên bờ .Tự giác chính mình không có kết cục tốt ba người một bên dập đầu một bên khóc .

Tần Thúc cũng không quản nhiều sau khi biết rõ ràng liền sai người đem bọn họ xuống dưới xử trí . Xử trí như nào không cần nói cũng biết , ở trong cung loại sự tình này thập phần tầm thường , một nô tài tầm thường không cần thận hậu hạ chủ tử sẽ đánh mất tính mạng .Rất ít người sẽ để ý loại sự tình bình thường này , ngay cả lúc trước Liễu Thanh Đường thiện lương sẽ quan tâm một tiểu thái giám bị thương ven đường , nay đối với việc này cũng thành thói quen , đối với việc Tần Thúc xử trí sẽ không nhiều lời .

Nếu khi đó Tần Thúc gặp Liễu Thanh Đường hiện nay chỉ sợ tình hình sẽ hoàn toàn khác .Chính là bọn họ may mắn ở thời gian chính xác gặp nhau , lại may mắn coi trọng lẫn nhau .

Những người khác đều lui ra sau , Tần Thúc tiến lên đem Liễu Thanh Đường gắt gao ôm vào trong ngực , thở phào một hơi nhẹ nhõm .

Liễu Thanh Đường tựa vào vai hần an ủi vỗ vỗ lưng hần ,bỗng nhiên thấp giọng nói .

” Tần Thúc , sẽ có một ngày , ta không nhịn được sẽ giết chết Tiêu Hoài Húc .”

” Ta giúp nàng .” Tần Thúc chỉ là một lần nữa siết chặt cánh tay ôm nàng , không chút do dự nói

57. Chương 57

Ngày thứ hai Thái Hậu cùng đoàn người Hoàng Đế về tới kinh thành ,cùng ngày truyền ra tin tức Thái Hậu tứ hôn Thuần Vương Tiêu Hoài Cùng với tiểu thư Dương gia .

Rất nhiều rất nhiều vật phẩm ban tặng nối đuôi nhau vào Dương phủ ,mọi người càng thêm khẳng định Thái Hậu muốn lợi dụng hôn sự này khống chế Thuần Vương .

Những người đó nghĩ như thế nào ,Liễu Thanh Đường một mực không để ý , chính là tìm cơ hội mang theo Tần Thúc ra cung gặp Dương Tổ Thư một lần .Có người nói nữ nhi của một gia đình thái y có thể gả cho Vương gia là trèo cao , cũng có người nảy sinh thương tiếc nói một cô nương gả ột ngốc tử thật đáng tiếc , mặc kệ người khác nói như thế nào ,loại sự tình này ấm lạnh chỉ người trong cuộc mới biết .Dương Tổ Thư cùng Tiêu Hoài Cùng tựa như Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc , trong mắt người đời không xứng thì sao , cuộc sống chung quy vẫn là chính mình cảm thấy tốt mới là tốt .

một ngày kia Liễu Thanh Đường cùng Dương Tổ Thư ở dưới tàng cây dương quy trong viện lão hộc sảnh khoái đào ra mấy bình nữ nhi hồng chôn xuống lúc Dương Tổ Thư mười năm tuổi . Dương gia nguyên quán ở Lư Dương ở đó có tập tục nữ nhi mười năm tuổi sẽ chôn rượu dưới gốc cây .Rượu này chính là dùng để đãi khách lại bị các nàng đào ra uống không say không về .

Từ sau khi Liễu Thanh Đường trở thành Thái Hậu nương nương lần đầu tiên tùy ý như vậy ,Dương Tổ Thư cũng là người từ sau khi một mình chống đỡ Dương gia lần đầu tiên tùy tâm sở dục .

Hai nữ nhân ở ý nghĩa nào đó đều là người thập phần khác chế bản thân , tại một ngày này uống rượu say khướt thành hai cái đồ ngốc .Ghé vào nơi đó thì thăm mọi chuyện trước đây , trong chốc lát lại tán gẫu những chuyện phiền lòng hiện tại ,chốc lát lại trêu ghẹo nhau , chủ đề đông tây nam bắc đều lôi ra nói hết ,có khi lại kéo bả vai nhau cười ha ha ha .

Nhân sinh khó có được người bạn tri kỷ ,chuyện vui của bằng hữu cũng chính là chuyện vui của mình , bằng hữu khó xử chính mình cũng khó xử ,cho dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn sẽ ghi nhớ .Nay hai người cơ hồ đã nhận định cả đời một mình gánh vác ,nay liền có một người khác cùng đối phương cả đời , bất luận vui buồn cái người đầu tiên nghĩ đến chia sẻ không còn là bạn tốt mà là người bên gối .Cảm giác vui mừng này bên trong lại có vài phần phiền muộn ,quả nhiên một lời khó nói hết chỉ có thể nhìn nhau cười nâng chén cộng ẩm .

Hôm nay uống rượu , ngày mai buông tha .

Hai con ma men một ly lại một ly rượu ,thời điểm các hàng kẻ vai sát cánh vui vẻ làm loạn nam nhân các nàng —Tần Thúc cùng Tiêu Hoài Cùng an vị một bên nhìn ,Tần Thúc nhìn Liễu Thanh Đường ,Tiêu Hoài Cùng nhìn Dương Tổ Thư .

Tiêu Hoài Cùng vẫn thực bình tĩnh , ánh mắt biểu tình đều không có thay đổi qua thẳng tắp nhìn Dương Tổ Thư bây giờ cùng lúc trước không giống nhau đang cười haha ,giống như sắp biến thành một bức tượng ,về phần Tần Thúc lúc Thái Hậu nương nương bắt đầu có chút men say chống gốc cây cười to còn kinh ngạc một chút ,lập tức liền bình tĩnh trở lại ,tiếp tục ngồi tại chỗ rất có cảm giác biến thành một Tiêu Hoài Cùng nữa .

Hai nam nhân thực im lặng , hai nữ nhân thực điên cuồng , liếc mắt một cái nhìn qua liền phân biệt rõ ràng thật thú vị .Cảnh tượng như vậy đại khái giống như là hai chú chó trung thành im lặng ngồi ở một bên , ánh mắt còn thật sự nhìn chăm chăm vào chủ nhân ,an phận chờ nàng đến đưa chính mình về nhà .

Mãi cho đến lúc mặt trời lặn về phía Tây ,hai nữ nhân lúc này mới uống không sai biệt lắm ,một người đá lặn vào rượu chống tay vào gốc cây một bên nôn một bên la hét muốn uống tiếp , một người khác ngồi dưới đất ông vò rượu cười to .

Liễu Thanh Đường là người ngồi dưới đất kia ,có vô số lần Tần Thúc muốn tiên lên nâng nàng đứng dậy , nhưng nhớ tới lời nàng nói lúc trước khi uống rượu ,nàng dùng biểu tình nghiêm túc nói với hắn , hôm nay nàng muốn uống một bữa thật tốt bất luận phát sinh chuyện gì cũng không được cản nàng ,Tần Thúc lại đành phải ngồi yên lặng trở lại .

Tiêu Hoài Cùng không hề động dậy qua ,nhưng là có chút chần chờ .hắn chậm chạp suy nghĩ ,Dương Tổ Thư đã một ngày lâu như vậy không có gọi tên hắn ,tuy rằng lúc trước nàng đều nắm tay hắn đi dùng cơm , nhưng hôm nay nàng lại không gọi hắn ,Tiêu Hoài Cùng không biết nên làm cái gì bây giờ đành ngồi ở đó nhìn chăm chăm Dương Tổ Thư .

Chờ quần gia Dương phủ Liêu bá đưa canh tỉnh rượu tới , Tần Thúc đứng dậy trước tiên bưng một chén đi về phía Liễu Thanh Đường .

” Thanh Đường ? Tỉnh ,uống canh tỉnh rượu .”

Liễu Thanh Đường nhìn hần hồi lâu mới cười nói .

” Tần Thúc?”

” Phải là ta Tần Thúc , uống chút canh tỉnh rượu được không? Uống xong chúng ta nên trở về cùng .”

Tần Thúc cảm chén đưa lên miệng Liễu Thanh Đường nhẹ giọng dỗ .

” không cần ! Ai muốn hồi cung , ta là họ Liễu.....Đúng ,về Liễu gia ,chúng ta về Liễu gia!”

” Được , chúng ta không về cung , đi Liễu gia .”

” không nên không nên , ai nha! Ta đã quên ta là Thái Hậu nha ,Thái Hậu phải về cung ! Chúng ta hồi cung .”

” Được ,chúng ta hồi cung .”

” Tần Thúc , ta muốn ăn mút quả , chỉ ăn lớp đường bên ngoài , bên trong không cần .”

” Được , lập tức liền mua cho ngươi .”

Liễu Thanh Đường bên này ngồi dưới đất không thuận theo đòi đông đòi tây ,Tần Thúc đều kiên nhẫn đáp lời .Dương Tố Thư bên kia ,Liêu bá đem một chén canh tỉnh rượu đặt vào trong tay Tiêu Hoài Cùng , bảo hần đưa cho Dương Tố Thư ,sau đó đứng một bên nhìn .

Dương Tố Thư đã sớm nói qua ,Tiêu Hoài Cùng không phải không nghe hiểu người khác nói ,cũng không phải hần không biết làm chuyện này nọ ,chỉ là có nhiều lí lẽ hần không hiểu rõ lắm cần nói vài lần ,mặc kệ làm mọi chuyện đều rất chậm ,nhưng chuyện gì nàng cũng để cho chính hần tự mình làm Liêu bá tự nhiên cái gì cũng đều nghe Dương Tố Thư .

Tiêu Hoài Cùng nghe một lúc rốt cục cũng hiểu ,bưng bát chậm chậm đi đến cộ cộ bên người Dương Tố Thư .Dương Tố Thư so với bạn tốt lúc uống rượu khá là khó chơi thì quả nhiên là nhu thuận hơn nhiều ,lúc này nhìn thấy Tiêu Hoài Cùng bưng bát canh tỉnh rượu lại đây ,không nói hai lời liền nhận lấy uống .Nàng cũng đã say rượu đến thần trí có chút không rõ ,nhưng đại khái làm đại phu đã lâu ,ngửi vị thuốc liền cảm thấy thân thiết ,lúc bát canh đưa tới trước mặt theo bản năng sẽ uống .

Dương Tố Thư nghe lời uống canh tỉnh rượu xong liền lôi kéo Tiêu Hoài Cùng đang ngẩn ngơ người

” Hoài Cùng ?”

Cuối cùng cũng được gọi tên Tiêu Hoài Cùng cao hứng một chút ,lôi kéo tay Dương Tố Thư ngồi cùng một chỗ .Dương Tố Thư mở mắt nhìn ,đầu nhất thời dựa vào trên vai Tiêu Hoài Cùng ngủ .

Đối với Tiêu Hoài Cùng mà nói mỗi ngày cơ hồ đều rất quy củ ,khi nào thì nên làm gì ,bằng không hần không nhớ được ,tuy rằng hần cảm thấy còn chưa tới thời điểm Dương Tố Thư nên ngủ ,có chút nghi hoặc nhưng vẫn theo thói quen ngồi im không nhúc nhích , an vị ở đó để nàng dựa vào ngủ .

Dương Tố Thư ngủ một hồi lâu ,Tần Thúc mới không dễ dàng gì dỗ được Liễu Thanh Đường , đáp ứng vô số yêu cầu của nàng ,lát mua cái này chốc mua cái kia ,cuối cùng cũng làm cho nàng uống xong bát canh tỉnh rượu , sau đó cáo từ quần gia Liêu bá mang theo nàng trở về cung .

Buổi sáng ngày hôm sau Liễu Thanh Đường tỉnh lại nhìn đến chân giường điều ,rối gỡ cùng với một đồng đồ chơi của tiểu hài tử , quay đầu nhìn đến cạnh giường một đồng mút quả điểm tâm những món ăn vặt hời nhả thích ăn , cả người liền mở mắt .

” Này đó là cái gì ?”

” Tần tổng quản mua cho chủ tử ,nói là hôm qua đã nhận lời mua cho chủ tử .”

” Đào Hiệp ,chủ tử ngươi thời điểm uống rượu thực cố tình gây sự sao?”

“.....sẽ không.” Đào Hiệp nhếch cười

“.....Nga .”

Thuần Vương cùng Dương Tổ Cẩm thành hôn vào ngày mừng mười .Liễu Thanh Đường cấp cho Thuần Vương phủ một đám người để sai khiến .Nhóm nô tài này đã được dạy dỗ tốt miễn cho thân phận Dương Tổ Thư giấu diếm bị phơi bày .Tuy nói sau khi thành hôn hai người sẽ ở tại Dương phủ nhưng ngày thành hôn vẫn phải ở Thuần Vương phủ ,cũng mau hai phủ cách nhau không xa , lui tới cũng tiện .

Nghe nói tân nương tử thân thể không tốt đã đưa đến tân phòng trước ,chỉ có Dương Tổ Thư trên thực tế là tân nương tử ,trên danh nghĩa là anh vợ mang theo Tiêu Hoài Cùng một bàn lại một bàn kính rượu .Liễu Thanh Đường cùng Ngụy Chính cũng hỗ trợ chần rượu , còn giúp tiễn bước một đám người muốn hỏi thăm tin tức , còn Dương Tổ Thư vốn là người im lặng .

Hôm sau Dương Tổ Thư cũng quá bình tĩnh , trừ bỏ thời điểm đi thái y viện trực còn lại đều ở viện đương quy sửa sang lại dược liệu ,cùng Tiêu Hoài Cùng trò chuyện ,còn dạy hần nhận thức các loại dược liệu .Tiêu Hoài Cùng vẫn như trước đây , cũng không biết có hiểu hay không mình đã cưới người trước mặt này làm thê tử ,chỉ là càng ngày càng thích bám lấy Dương Tổ Thư , về sai Dương Tổ Thư đi thái y viện trực cũng phải mang hần theo ,bằng không hần có thể tức giận một ngày liền không hé răng không nhìn nàng .Dương Tổ Thư cũng không có biện pháp chỉ có thể mang theo hần ,để cho hần ngồi bên cạnh già được .

Liễu Thanh Đường nghe Dương Tổ Thư than thở một phen liền đặc biệt phân phó xuống dưới ,cho phép Thuần Vương gia một chức quan không danh hiệu ở thái y viện , có thể đường đường chính chính cùng Dương Tổ Thư đi thái y viện ,Đại khái Thuần Vương Tiêu Hoài Cùng là Vương gia đầu tiên ở Nam Triệu đảm nhiệm chức vụ ở thái y viện .

Ngày lại một ngày trôi qua ,kinh thành hoàn toàn bình thường ,Thái Hậu cùng hoàng đế tưởng là tranh đấu trong lúc này cũng không phát sinh ,nguyên lai Thái Hậu vốn bộ dáng cường thế không có ý lùi bước càng lúc càng yên lặng ,ít khi phát biểu ý kiến gì ở trên triều .Mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi lại càng không đoán được suy nghĩ của người ,chắc chỉ có cha con Liễu gia biết được ,nàng đang chuẩn bị cho trận chiến năm sau .

Theo lời nàng nói rất nhanh trận chiến sẽ thắng lợi ,đã tính toán xong xuôi hết ,vài quốc gia xung quanh cũng có phần trong vòng mấy tháng Vương triều sẽ không bị sao hết .

Tuy rằng Liễu Thanh Đường sớm biết được kết cục ,cũng biết phụ thân không có việc gì ,vẫn không tìm được lo lắng .Mười năm trước phụ thân được xưng là chiến thần Nam Triệu ,sau đó cũng chưa thấy hần trên chiến trường , Liễu Thanh Đường cảm thấy bảo đao phụ thân chưa cùn sẽ không thua tướng quân bên kia ,nhưng vẫn là câu nói kia ,phận làm con thấy phụ thân xông vào chốn nguy hiểm làm sao không lo lắng .Liễu Thanh Đường sợ nhất đó là bởi vì nàng sống lại sẽ nảy sinh chuyện xấu làm cho phụ thân gặp nguy hiểm .

Mùa đông rất nhanh lại tới ,thời điểm trận tuyết đầu tiên rơi xuống người trong cung lại vì yến tiệc đầu năm mới mà công việc lu bù , trong cung nơi nơi có thể thấy nhóm nô tài bắc cây thang dùng đèn tháo đèn lồng cũ thay đèn lồng mới .

Liễu Thanh Đường vừa hạ triều ,cách tám rèm đã thấy Tần Thúc đứng cạnh xa giá ,cứ khi nào xong việc hần liền chạy tới đón nàng về Từ An Cung .Hai người nhìn tuyết rơi cùng lúc nhớ tới thời khắc này năm trước .

Tần Thúc khi đó ngay cả tới gần nàng một chút cả người cũng đều cứng ngắc ,khi đó Liễu Thanh Đường chỉ cảm thấy hần khơi dậy hứng thú ,muốn bồi thường hần kiếp trước mà thôi ,bất tri bất giác liền biến thành tình huống đầu kê má áp .Tình tế nghĩ chẳng qua mới chỉ một năm thôi lại giống như đã qua thật lâu ,đã trải qua rất nhiều sự việc .

Liễu Thanh Đường ngồi ở trong kiệu ,vừa lúc chống lại ánh mắt của Tần Thúc cảm xúc nơi đó làm nàng không khỏi mỉm cười .hần suy nghĩ cái gì nàng đoán được ,ngược lại nàng cảm thán cái gì hần nhất định cũng có thể phát hiện .Đời này có một người như vậy bên cạnh nàng có gì phải sợ đâu .

Qua tháng giêng như Liễu Thanh Đường dự đoán Nam triều nhận được tin tức Chu quốc cùng các quốc gia xung quanh chiến sự lan tràn .

trên triều như trước tranh cãi âm ỉ không ngớt , có người nói biên cảnh đã được ngăn chặn ,chỉ cần đợi chiến sự Chu quốc chấm dứt liền chấm dứt ,không cần cố ý phát binh ,những người nói như vậy đều là quan văn

, mà quan võ lại phản đối kiên trì yêu cầu phát binh , quan võ phần lớn là nam nhi anh hùng , một phần là mười năm đã không đi ra chiến trường .

Võ quan đại đa số đều là đại biểu cho Liễu gia ,có người thông minh nhìn đến võ quan cơ hồ người người đều nói đánh , mà Liễu quốc công đã lâu chưa vào triều hôm nay cũng xuất hiện ở trong số quan viên ,nhất thời hiểu được ý tứ ngậm miệng không nói .

Chờ tất cả an tĩnh lại , Liễu Thanh Đường mới mở miệng .

” Biên giới Nam Triều bị quấy nhiễu ,con dân Nam Triều bị chiến sự lan đến , nếu lúc này không xuất binh vậy nuôi dưỡng trăm ngàn binh mã để làm gì?”

Mấy tháng qua đây là lần đầu tiên ở trên triều nàng nói chuyện sức ảnh hưởng vẫn còn ,mà ý tứ trong lời nói như vậy chính là quyết định , những quan văn mấy tháng gần đây có chút quá phận không một ai dám lên tiếng .

” Binh sĩ Nam Triều có thể e ngại chiến sao?” Liễu Thanh Đường lại hỏi

” không sợ .” Ngụy Chính là người đầu tiên đứng ra hô ,tiếp theo một mảnh quan võ phía sau hô ‘ không sợ ‘ âm vang cả kim điện .

Liễu Thanh Đường đi xuống dưới nhìn lướt qua tất cả lời nói khí phách .

” Vậy liền chiến .”

Quyết định dứt khoát ,không một người dám phản bác .

Ngày đó lương thảo đi trước , ba ngày sau đại quân rầm rộ đi đến nơi tập kết Liễu quốc công dẫn binh lính hướng biên cảnh thẳng tiến .

Đứng ở trên tường thành nhìn vó ngựa cuốn theo lớp bụi đất ,Liễu Thanh Đường nhắm mắt lại cảm tay Tần Thúc bên cạnh thật chặt

58. Chương 58: Chương 58

Tháng năm ,Chu quốc chiến bại , quốc thổ bị vài quốc gia xung quanh ngằm chiến ,quân đội Nam Triều do Liễu quốc công dẫn dắt đánh thắng mấy trận lớn ,Chu quốc kinh sợ liền đem hơn phân nửa quốc thổ dâng cho Nam Triều ,tiến thêm một bước mở rộng bản đồ Nam Triều .

Đây vốn là tin tức tốt ,nhưng theo tin tức đại quân khai hoàn trở về còn trình lên trước mặt Liễu Thanh Đường tin tức Liễu quốc công bị trọng thương .

Tin tức không nói chi tiết ,Liễu Thanh Đường vừa đọc được mặt liền trắng bệch hắt văng tấu chương vội vàng chạy ra ngoài .Nếu không phải Tần Thúc vừa vịn tới ngăn cản nàng , cơ hồ thiếu chút nữa cứ như vậy chạy ra ngoài cung .

” Thanh Đường , người bình tĩnh trước đã đại quân còn một ít ngày nữa mới trở lại kinh thành , người hiện tại ra khỏi cung cũng không làm được chuyện gì .”

Tần Thúc đỡ Liễu Thanh Đường ngồi lại trên ghế ,một tay nắm chặt bàn tay nàng trấn định tự nhiên nói .

” Ta đi gặp ca ca , bảo hắn phi ngựa đến trước xem phụ thân rốt cuộc có sao không .”

Nét mặt Liễu Thanh Đường vẫn còn nặng nề lo lắng .

” Đừng nóng vội ,việc này không thể chính mình đi được ,ta sẽ đi gặp quốc cữu ,hắn biết nên làm như thế nào ,Thanh Đường nàng đang ở trong cung trăm ngàn lần đừng làm rối loạn đầu trận tuyến .”

Liễu Thanh Đường ôm cổ Tần Thúc dần dần bình tĩnh trở lại

” Người đi đi ,ta muốn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ,đến cuối cùng là ngoài ý muốn hay có người không an phận làm một chút động tác .”

Chờ Tần Thúc rời đi ,Liễu Thanh Đường một mình ngồi trên ghế ,nhìn về phía Trường An Cung của Hoàng Đế trong mắt hiện lên hoài nghi sâu sắc .

Tần Thúc rất nhanh đã trở lại ,nói cho nàng biết Liễu Thanh Dong đã sớm cho người đi xem tin tức trước ,lúc này Liễu Thanh Đường mới tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi .Huynh muội Liễu gia bọn họ chưa bao giờ nói ở miệng làm sao chăm sóc phụ thân ,nhưng ở trong lòng bọn họ ,người nuôi nấng bọn họ lớn lên ,phụ thân một tay nuôi dạy bọn họ là người thân quan trọng nhất trên đời .Nam nhân đó vĩnh viễn như ngọn núi cao lớn , mặc kệ bọn họ đi xa đến đâu ,chỉ cần vừa quay đầu lại sẽ thấy người luôn luôn ở phía sau chỉ đường .Cho nên dù Liễu Thanh Đường đã trải qua rất nhiều chuyện ,cho dù Liễu Thanh Dong mới gia nhập quan trường không lâu bị gọi lão hồ ly ,lúc này cũng không có biện pháp bảo trì trấn định .

Huynh muội bọn họ đều hiểu biết đối phương ,bởi vậy Liễu Thanh Dong giục ngựa chạy hai ngày nhất định phải chạy đến doanh trại của đại quân nhìn thấy phụ thân , liền viết tin tức cho người của Liễu Thanh Đường .

Phụ thân quả thật bị thương bất quá không nghiêm trọng lắm ,chỉ là vết thương nhẹ .Chân chính bị trọng thương là Tịch Lam, võ trạng nguyên năm nay được phụ thân thu nhận làm đệ tử .Thiếu niên lãnh khốc non nớt lần đầu ra nhập chiến trường ,anh dũng giết địch lập được công lớn ,cuối cùng trong lúc hỗn loạn vì phụ thân đỡ một mũi tên ,nếu không chỉ sợ lần này phụ thân thật sự chết ở chiến trường .

Liễu Thanh Đường nhận được tin tức này liền hoàn toàn an tâm .

Lại qua nửa tháng ,đại quân mới hồi kinh ,chúng võ quan liền được đón gió tẩy trần theo thứ tự phong thưởng ,thời điểm đó Liễu quốc công không tham dự ,Liễu Thanh Đường nhìn như lạnh nhạt nhưng cũng không nhẫn nhịn được lâu ,ngày hôm sau liền cải trang ra cung về Liễu phủ .

Thời điểm Liễu Thanh Đường đến ,phụ thân đang ở thư phòng luyện viết chữ .Trong lòng Liễu Thanh Đường vốn tràn đầy nôn nóng bất an , lúc này mới ngồi một bên nhìn phụ thân viết chữ ,tâm tình không tự giác liền nhu hòa ,chờ phụ thân thu bút , rửa sạch tay ngồi đối diện nàng ,ngữ khí Liễu Thanh Đường bình tĩnh mở miệng nói .

” Là hấn làm?”

Liễu Thiệu Lệ ở trên chiến trường một thân sát khí làm cho người khác không dám nhìn thẳng ,về nhà liền hoàn toàn thu liễm ,lúc này nghe nữ nhi hỏi vậy mà trên nét mặt lại hiện lên chút mỗi mệ .Nếu lúc trước hấn nghe được những lời kia của nữ nhi , đáy lòng còn có một chút chần chờ ,giờ phút này tất cả đều đã không còn .Ông trầm mặc trong chốc lát gặt gặt đầu .

” Là hấn .”

Thời khắc cuối cùng của trận chiến ,thừa dịp hỗn loạn bắn một cung tên đúng là người mà nữ nhi từng nói qua với ông ,là người hoàng đế cháu ngoại trai cài ở quân đội Liễu gia .Ông đã sớm nghe nữ nhi nói ,lại vẫn cố ý muốn đem người đó đặt ở trong quân đội Liễu gia ,cũng chỉ vì tồn tại một chút may mắn ,nghĩ đứa nhỏ ông nhìn nó lớn lên sẽ không thật sự muốn giết hấn ,nghĩ đến lại cảm thấy hấn quá mềm lòng .nói đến thật buồn cười ,hấn cả đời này ở trên chiến trường giết người vô số , từ trong biển máu đi ra ,cho tới bây giờ ý chí luôn sắt đá ,duy nhất chỉ mềm lòng với người nhà cùng người thương ,hiện tại lại bị cháu ngoại trai làm tổn thương triệt để .

Nhưng làm cho ông khó xử nhất vẫn là nữ nhi trước mặt này ,ông thật sự rất đau lòng nữ nhi này ,trên đường trở về luôn luôn nghĩ nếu nàng biết tin tức này chỉ sợ lại càng thêm đau lòng .Nàng đối với Hoàng Đế....Hoài Húc so với ông trân trọng chỉ nhiều hơn chứ không ít ,nay tình huống như vậy chỉ sợ trong lòng lại thương tâm .hiện tại nhớ lại năm trước khi nàng nói những lời này ,gần từng tiếng nuốt lệ vào trong lòng ,cho tới bây giờ hấn mới cảm nhận được một phần. Liễu quốc công vốn là nam nhân cứng rắn từ trong xương tủy lúc này trong lòng không biết là tư vị gì ,thời điểm này ông cũng chỉ là một phụ thân bình thường mà thôi .

” Thanh Đường ,người....”

” Phụ thân không cần lo lắng ,ta đã sớm biết Tiêu Hoài Húc là dạng người gì , nên khổ sở đời trước đã khổ sở xong rồi .”

Nụ cười Liễu Thanh Đường không hề có độ ấm ,trong mắt một mảnh u ám không rõ .Chỉ trong chớp lát nàng lại khôi phục lại thái độ bình thường .

” Phụ thân nếu bên ngoài đã có tin tức người bị trọng thương ,vậy người liên thừa dịp này không lên triều nữa ở lại nhà nghỉ ngơi cho thật tốt .”

” Ta sẽ không để cho nữ nhi của mình gặp nguy hiểm ,mà chính mình cái gì cũng không làm .”

Liều quốc công trầm giọng nói

Liều Thanh Đường cười cười lắc lắc cánh tay ông

” Phụ thân , nữ nhi đã trưởng thành , ca ca cũng vậy chúng ta không thể để người vĩnh viễn che chở , có một số việc phải để chúng ta tự mình làm .Con biết tâm ý của phụ thân nhưng mà con cùng ca ca đã thương lượng , bọn con không nguyện ý để người bị cuốn vào loại chuyện này , nói thế nào đây cũng là chuyện đại nghịch bất đạo ,xin phụ thân nhất định đáp ứng nữ nhi ,chỉ cần phụ thân bảo trọng chính bản thân mình ,con cùng ca ca không còn băn khoăn cái gì nữa .”

Thời điểm ra về chuẩn bị hồi cung ,Liều Thanh Đường thấy ca ca mình đứng ở trong viện không biết suy nghĩ cái gì , hai lông mày trói chặt bộ dáng rất ưu sầu .

” Ca , đang suy nghĩ gì vậy ?”

Liều Thanh Dong quay đầu ,thấy muội muội liền cười

” không có việc gì .”

” Có việc liền nói ,cười cái gì mà cười !”

Liều Thanh Đường đánh một quyền vào thắt lưng hắc .

” Ai nha đau quá !”

Liều Thanh Dong phối hợp che thắt lưng ,vẫn đang cười hì hì cái gì cũng không nói .

Cái này tỏ vẻ hắc thật sự sẽ không nói ,hỏi lại cũng sẽ không lộ ra một chữ .Liều Thanh Đường hiểu được điểm này cũng sẽ không hỏi lại ,dù sao đến lúc đó hắc muốn chính mình sẽ nói ,liền nói tiếp

” Ta nghe nói là Tịch Lam cứu phụ thân một mạng ,ta đi thăm hắc không ổn lắm ,người thay ta chăm sóc người ta thật tốt ,ân cứu mạng không thể qua loa ,ngày sau người nên đối đãi hắc khách khí một chút ,đừng giống như trước đây ,cứ thích đi tìm người ta gây phiền toái ,đừng có ý nghĩ khi dễ đứa nhỏ nữa .”

Nghe nàng nói đến Tịch Lam ,trong nháy mắt Liều Thanh Dong có chút không được tự nhiên ,nhưng rất nhanh lại khôi phục gương mặt tươi cười liền đáp ứng ,cam đoan sẽ không hề lòng dạ hẹp hòi khi dễ tiểu tử lạnh như băng kia .

Liều Thanh Đường trong lòng đang suy nghĩ đến một sự kiện khác ,tâm tư có chút mơ hồ liền không để ý điểm khác thường này của hắc .Nhưng Liều Thanh Dong lại nhìn thấy tinh thần nàng không tốt , tò mò dò hỏi .

” Sao vậy , phụ thân không có việc người , người còn phiền não cái gì ,chẳng lẽ Tần Thúc chọc người tức giận ?”

” Tần Thúc hắc thật sự tốt với muội lắm !”

Liều Thanh Đường lại dùng tay đánh hắc một chút ,sau đó nhăn mặt nhíu mày thấp giọng nói

” Ca , muội muốn huynh tìm uội một người .”

” Tìm một nữ tử có khuôn mặt tương tự muội ,không cần giống quá ,không quan trọng xuất thân ,nhỏ tuổi hơn muội cũng được .”

Liều Thanh Dong nhướng mi ngạc nhiên hỏi

” Muội muốn làm gì ?”

Lúc này Liễu Thanh Đường đã quyết định liền không hề chần chừ ,lắc đầu biểu tình có chút ngoan tuyệt nói

” Khó mà nói ,người giúp ta đi tìm ở khắp nơi là được ,ta bên này không tiện ra mặt .”

” Cũng tốt ,người có chừng mực là được .”

Liễu Thanh Dong nghiêm túc vỗ vỗ đầu muội muội .Khi nào nên hỏi khi nào không nên hỏi ,huynh muội bọn họ đều có thói quen giống nhau .

Trở lại trong cung thời điểm đối mặt với Tiêu Hoài Húc ,Liễu Thanh Đường vẫn như trước không thân cận nhưng cũng không gây bất hòa ,có đôi khi còn có thể đột nhiên giống như lúc mới vào cung cùng hắn nói vài câu vui đùa , nhưng lại làm cho Tiêu Hoài Húc có chút thụ sủng nhược kinh .Tóm lại ,tâm tư Liễu Thanh Đường tuy giao động mãnh liệt nhưng ở mặt ngoài vẫn duy trì khá cân bằng .Kinh thành nhìn qua vẫn phần hoa yên ổn như trước nhưng nội bộ lại sóng ngầm mãnh liệt .

Mấy tháng sau Liễu Thanh Dong tìm được một ăn mày có diện mạo giống Liễu Thanh Đường bốn phần ,âm thầm đưa vào một thôn trang không người để ý

Bên trong cấm cung luôn có một số phương thuốc bí truyền ,năm trước Liễu Thanh Đường mới xem qua một phương thuốc , ăn vào đối với dung mạo nữ tử có lợi ,nhưng là sau khi ăn lâu dài ,lúc cùng người khác phải quan hệ có thể tạo thương tổn cho nam nhân mà khó có thể chẩn đoán .Đối với người bình thường mà nói ,phương thuốc này hiếm có khó tìm toàn được liệu trân quý ,nhưng Liễu Thanh Đường lại đem cho nữ tử có diện mạo tương tự nàng ở thôn trang kia dùng .

Chờ một năm sau , nữ tử này ngẫu nhiên gặp gỡ Phùng thủ phụ trở thành nghĩa nữ của hắn tiếp theo Phùng thủ phụ đề nghị đưa nàng vào trong cung .Vương thủ phụ lòng nghi ngờ nặng không dễ đối phó ,Phùng thủ phụ lại không khó nắm giữ ,huống hồ nàng đã sớm chôn xuống chỗ Phùng thủ phụ một quân cờ .

Chỉ chờ ôn dịch Nguyên Ninh năm bảy ,nhân cơ hội đem nàng từ tay Phùng thủ phụ đưa đến bên người Tiêu Hoài Húc .Tiêu Hoài Húc không tin nàng ,chỉ tin ai vị Thủ phụ an bài như vậy không thể tốt hơn .

Liễu Thanh Đường lại nghĩ tới Tiêu Hoài Húc đối với mình có tâm tư khác lại liền cau mày trên mặt xuất hiện chút chán ghét .Nàng không thể ngờ cháu ngoại trai lại yêu mình , đặc biệt hắn lại có ý định giết Liễu gia cùng bạn bè nàng coi trọng .

Thời điểm ở Ngự Thủy sơn trang bắt đầu phát hiện tâm tư Tiêu Hoài Húc vẫn là nhờ Tần Thúc .một cơ hội ngẫu nhiên nàng thấy Tiêu Hoài Húc có ánh mắt giống như Tần Thúc khi vẫn chưa biết thân phận nữ tử của Tổ Thư ,ánh mắt giống hệt nhau .

Tần Thúc là người ít khi xuất hiện cảm xúc ,trừ bỏ nàng cùng với một ít người thân cận của nàng ,hắn đối với mọi người bộ dạng giống như không có cảm tình .

Liễu Thanh Đường lúc nhìn thấy một màn đó cũng không biểu hiện gì ,nàng tự nói với chính mình là nàng nghĩ nhiều .Nhưng với trí thông minh của nàng chỉ cần có một tia manh mối cũng rất dễ dàng liên tưởng ra rất nhiều sự kiện , mà lẽ ra mình đối người luôn luôn không phải điều nàng thích làm .

Sau này thời điểm ở chung với Tiêu Hoài Húc nàng cố ý thử vài lần .Tiêu Hoài Húc nay tuổi còn nhỏ ,không giống như kiếp trước tâm tư không có thận trọng như vậy ,trải qua nhiều phen nàng cố ý thử liền thật sự bị nàng thử ra kết quả , kết quả như vậy làm cho nàng cảm thấy khinh bỉ

Rất nhiều sự việc là như thế ,thời điểm người không biết gì hết thấy đều không có vấn đề gì .một khi có một tia nghi ngờ khắp nơi đều có thể phát hiện ra manh mối .Hồi tưởng lại kiếp trước ,Liễu Thanh Đường rõ ràng phát hiện ra mình chưa từng chú ý nhiều chuyện .

” A , vậy ra đó là yêu ? Quả thực là nực cười .”

59. Chương 59

Năm Nguyên Ninh thứ bảy ,mới đầu xuân ,Liễu Thanh Đường chợt nghe được tin tức phu nhân Ngụy Chính có thai ,thời điểm vào triều khó thấy được cha vợ Ngô Thượng thư cho Ngụy Chính cái sắc mặt hòa nhã , mà Ngụy Chính vốn vất vả mới khôi phục lại bộ dáng mặt đen nghiêm nghị ,lại bắt đầu quay về thời điểm mới được tứ hôn , về mặt ngây ngô cười thầm làm cho người ta nhìn thật muốn đánh đòn .Cũng may mọi người đều đã quen ,thời điểm vào triều đều không thèm nhìn Ngụy Chính đứng đó đặc ý ,miễn cho chính mình nhìn xem không thoải mái ,ngay cả Liễu Thanh Đường cũng lười nhìn hắn .

Tin tức này còn không tính là gì ,làm cho Liễu Thanh Đường khiếp sợ chính là lúc trở về Từ An Cung ,Tần Thúc nói cho nàng tin Thuần Vương phi Dương Tổ Cẩm cũng đã hoài thai .

nói cách khác hảo hữu nữ phần nam trang Dương Tổ Thư mang thai .Vừa nghe tin tức đó ,Liễu Thanh Đường còn không phản ứng kịp nhìn Tần Thúc hỏi ngược lại .

” Mang thai ? Tổ Thư ?”

” Tin tức bên kia nói là như vậy .”

Tần Thúc gật gật đầu rất trấn định một chút cũng không cảm thấy tin tức này ngoài ý muốn .Đó là chuyện đương nhiên hắn chỉ quan tâm đến chuyện trọng đại của Liễu Thanh Đường ,những người khác có chuyện gì hắn đều không có hứng thú .

Hắn không hứng thú nhưng Liễu Thanh Đường lại rất hứng thú ,đứng lên đi loanh quanh vài vòng sau đó quyết định .

” Chúng ta đi thăm Tổ Thư đi ! Lại nói tiếp đã lâu chúng ta không đi ra khỏi cung lần trước người mua mứt táo cho ra hương vị rất ngon , thăm Tổ Thư xong chúng ta thuận tiện đi ăn được không?”

Cho tới bây giờ chưa bao giờ Tần Thúc từ chối yêu cầu của nàng ,lúc này liền gật đầu ở Từ An Cung bố trí một lượt ,sau kho phân phó xuống dưới liền yên lặng không một tiếng động mang theo Liễu Thanh Đường xuất cung .

Bọn họ lặng lẽ xuất cung cũng không phải lần đầu tiên , từ khi Tần Thúc lên làm đại tổng quản lại càng thuận tiện ,có rất nhiều sự việc đều quản lý ổn thỏa , nguyên bản Từ An Cung vốn chỉ bình thường liền được hần thiết kế kín kẽ .Nguyên bản năm trước bọn họ từ Ngự Thủy sơn trang trở về cũng chỉ có thể tách ra ngủ mà nay Tần Thúc cũng sẽ thỉnh thoảng nghỉ ở tẩm cung Liễu Thanh Đường .Trừ bỏ đôi khi có công việc cần xử lý sợ quấy rầy đến nàng đang nghỉ ngơi hắn mới có thể trở về phòng của mình ngủ .

Cơ hội tất cả công việc của Liễu Thanh Đường Tần Thúc đều muốn chính mình động thủ ,nếu không phải Liễu Thanh Đường cảm thấy hắn một mình mà làm nhiều việc như vậy sẽ mệt mỏi ,cường chế không cho hần tự mình làm chỉ sợ công việc của mama Đào Hiệp đều được hần tiếp nhận .Bất quá cho dù vậy Tần Thúc cũng thường xuyên tìm kiếm món ngon mang đến cho Liễu Thanh Đường , nếu nàng nhìn cái gì lâu một chút sẽ mang tới trước mặt nàng .

Mọi người đều nói vợ chồng mới cưới sẽ chỉ gắn bó keo sơn mấy tháng ,dần dần về sau sẽ bình thường ,Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc hai người này lại càng ngày càng tốt ,lâu như vậy đều muốn cả ngày đều ở cùng nhau ,giống như không có chuyện gì làm chỉ cần ngồi nói chuyện với nhau mà có thể nói cả ngày .Có đôi khi mama Đào Hiệp hai người ở bên cạnh nhìn thấy chủ đề nói chuyện của họ thật nhàm chán ,cũng không biết làm sao có thể nói chuyện lâu như vậy .

Liễu Thanh Đường có Tần Thúc ở bên cạnh ,cứ như vậy thời gian trống của mama ,Đào Hiệp càng nhiều ,trừ bỏ thời điểm Tần Thúc không ở bên cạnh Liễu Thanh Đường các nàng mới phải ở bên cạnh hầu hạ ,còn lại đều mang theo một đám cung nữ sửa sang Từ An Cung ,hôm nay trồng mai , ngày mai di chuyển gốc cây rất có hơi thở của gia đình nho giáo .Ngay cả mảnh vườn trồng các loại rau ăn hàng ngày cũng có .Tự nhiên các loại hoa cỏ sẽ không thiếu phần .

Có thể là do tâm tình thay đổi Liễu Thanh Đường không thích cây cối ở Từ An Cung đều một loại không khí nghiêm túc quý củ thẳng hàng thẳng lối ,mà thích cây cối tự do sinh trưởng bữa bãi một chút mà lại

kiểu diêm đua nở .Tần Thúc liền vì nàng tìm vô số gốc hoa nhỏ ,vừa vắn để ama ,Đào Hiệp rảnh rỗi mang theo nhóm nô tỳ gieo trồng .

Mà thời gian này Từ An Cung liền biến ra rất nhiều loại hoa khác nhau giống như vườn hoa cẩm viên .Đào Hiệp còn từng cười cười nói , người xưa có kim ốc tàng kiều ,Tần tổng quản của bọn họ lại hoa ốc tàng kiều .Liễu Thanh Đường chỉ cười không nói , kéo tay Tần Thúc đi dạo một vòng hoa viên của Từ An Cung ,đến một góc sạch sẽ cắm bình nước tưới vườn rau một chút .

Liễu Thanh Đường ngày ngày sống tiêu dao mỹ mãn ,đương nhiên cũng hy vọng cuộc sống bạn tốt cũng vậy ,chỉ là vô luận như thế nào cũng chưa từng nghĩ bạn mình sẽ mang thai .Người làm cho nàng mang thai là Thuần Vương.....Hắn biết sao? Vẫn là bạn tốt chính mình chủ động đi ? Trong đầu có ý nghĩ muốn xem náo nhiệt Liễu Thanh Đường cũng không quá lo lắng cho bạn tốt .

Bị kích động đi Dương phủ thời điểm Liễu bá nghênh đón bọn họ vẻ mặt tươi cười , nếp nhăn đều sập lại cùng một chỗ .Ông đương nhiên sẽ không vì các nàng đến mà nét mặt lộ rõ vui mừng như vậy ,chỉ có thể vì chuyện của Tổ Thư .

Liễu Thanh Đường đã xác định rõ , quả thật rất khẩn cấp muốn gặp bạn tốt thỏa mãn một chút tò mò trong lòng .

” Tổ Thư ~ ta nghe nói người à ừm ?”

Liễu Thanh Đường vừa nói vừa ý vị thâm trường nhìn nàng xem trong bụng nàng suy nghĩ gì .Dương Tổ Thư vừa thấy nàng đến sẽ biết được trong lòng nàng nghĩ gì ,bất đắc dĩ gật đầu .

” Là thật .”

nói xong giống như muốn phát giận lên người Tiêu Hoài Cù đang già thuốc ,nhẹ nhàng gõ một cái .Tiêu Hoài Cù già thuốc lại thật sự già tử mị ,nhìn kỹ cơ hồ là mỗi một mảnh thuốc đều bằng nhau .Lúc này hắn đột nhiên bị giận chó đánh mèo gõ một chút ,chậm rãi mờ mịt ngẩng đầu nhìn Dương Tổ Thư ,Dương Tổ Thư đành phải thở dài ,lại xoa xoa đầu hắn để hắn tiếp tục già thuốc .

” Ôi chào ,ôi chào ~ Tổ Thư người nói cho ta biết ,người có phải đem người ta bá vương thượng cung?”

Liễu Thanh Đường vốn định lắc lắc bạn tốt ,nhưng nhớ tới nàng đang có thai không thể làm như vậy được ,không dám đụng vào nàng liền tiến đến bên người nàng cách một khoảng cách nhỏ giọng hỏi .

” không phải ,là ai .”

Dương Tổ Thư tức giận nói một câu ,lại dừng lại sau đó đỏ mặt vùi đầu vào sách thuốc không để ý tới Liễu Thanh Đường .Liễu Thanh Đường vừa mới nghe thấy câu mở đầu lại không thấy nàng nói tiếp .Mặc kệ nàng có khua môi múa méo như nào Dương Tổ Thư cũng không hé miệng .Liễu Thanh Đường đành một mình không nói đến việc này nữa ,ngược lại nói .

” Đứa nhỏ kia mấy tháng rồi ,có thể cho ta biết nhỉ ?”

Lúc Liễu Thanh Đường hỏi như vậy trên mặt là nét cười tươi rói ,trong lòng lại thở dài ,bởi vì sau khi cao hứng xong nàng liền nhớ tới một sự kiện .Năm nay là Nguyên Ninh năm thứ bảy cũng chính là năm ôn dịch hoành hành ở kinh thành , bây giờ đang tháng ba mà ôn dịch bùng nổ ở tháng bảy ,còn bốn tháng nữa là đến .Nàng đến nay cũng không biết trảng ôn dịch kia vì sao mà đến ,cũng không biết nên làm thế nào dự phòng .Tức giận nhất là nàng lại không nhớ được tiệm thuốc kia ,phương thuốc là Tổ Thư nghiên cứu chế tạo ra được ,lần này cũng cần nàng đến điều phối ,nhưng bây giờ nàng lại có bầu ,khi đó đúng thời điểm trọng đại ,vạn nhất một nhọc có cái gì sơ xuất xảy ra thì biết làm thế nào .

Cho dù trọng sinh cũng không thể tính toán được mọi chuyện .Nàng chỉ hy vọng cái thai của Tổ Thư nhỏ một chút ,tục ngữ có câu nữ nhân sinh đứa nhỏ , bảy tháng sinh tám tháng tử , thời điểm sinh đứa nhỏ 7 tháng có thể an toàn ,thời điểm tám tháng cũng không tốt .Liễu Thanh Đường không có kinh nghiệm nên không hiểu biết nhiều ,nhưng nếu lưu truyền đến nay tất nhiên có đại lý , nàng cũng sẽ không thể không tin .

” Mới hơn một tháng ,ta cảm giác chính mình không thoải mái từ bắt mạch mới biết .”

Nghe Dương Tổ Thư nói vậy ,Liễu Thanh Đường nhăm nhăm tính ,đến tháng bảy mới được sáu tháng như vậy là hoàn hảo .Nội tâm nàng thở phào nhẹ nhõm ,ngghiêm túc cầm lấy cổ tay Dương Tổ Thư nói .

” Tổ Thư mặc kệ thế nào ,mấy tháng này ngươi nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt , người làm đại phu so với ta hiểu được phải làm như thế nào ,tóm lại mặc kệ như thế nào ,ngươi nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt .Bên thái y viện ta sẽ phân phó xuống ,nói người ở nhà chăm sóc muội muội là Thuần Vương Phi dưỡng thai ,cũng sẽ không cho người không liên quan tiến đến quấy rầy .”

” Ngươi so với Liễu bá càng khắt khe hơn .”

Dương Tổ Thư buồn cười lắc đầu ,cầm tay nàng nói .

” Ta biết rồi sẽ chăm sóc bản thân thật tốt chờ đứa nhỏ được sinh ra liền cho nó nhận ngươi làm mẹ nuôi .”

” Vậy Tần Thúc là cha nuôi !”

Liễu Thanh Đường lập tức cười bỏ thêm câu .

” Tất nhiên sẽ không quên hần , về sau vừa vắn cho con nuôi hiếu kính cha mẹ nuôi .”

Dương Tổ Thư cúi đầu vuốt vuốt bụng ,lại liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Cùng đang cẩn thận tỉ mỉ già thuốc biểu tình nhu hòa .

Lúc chuẩn bị rời đi ,Liễu Thanh Đường không nhịn được lại hỏi một câu .

” Tổ Thư nếu như đứa nhỏ này cũng giống Tiêu Hoài Cùng không bình thường”

” Đứa bé từ nhỏ như thế nào ,cha mẹ không thay đổi được nhưng bất luận thế nào ra cũng sẽ không vì khả năng này mà cướp đoạt quyền được sinh ra của nó ,huống hồ cho dù hần như nào cũng đã có cha nuôi , mẹ nuôi ở đây làm sao có thể không làm cho hần cả đời vô lo được .”

Dương Tổ Thư nói xong còn thuận miệng trêu đùa một chút .

” Được a ! Nguyên lại ngươi lại có chủ ý này ,bất quá vì tình bạn nhiều năm của chúng ta cùng nhau chia sẻ , ta sẽ không so đo với ngươi .Mau chút sinh cho ta một đứa nhỏ khỏe mạnh , về sau chúng ta che chở cho nó .”

Rời khỏi Dương phủ ,Liễu Thanh Đường ở trên xe ngựa lại mất hứng đứng lên .

” Vẫn là không biết tình huống của Tổ Thư cùng Tiêu Hoài Cùng rốt cuộc là gì .”

” Ta hỏi Liễu bá , là hần hạ được thúc đẩy việc này .”

Tần Thúc nâng tay vén chút tóc cho nàng ,miệng không nhanh không chậm nói .Liễu Thanh Đường lập tức ngồi xuống về mặt ngạc nhiên .

” Ta nói ngươi vừa rồi không biết đi làm cái gì , nguyên lại là đi hỏi chuyện này , mau nói cho ta chi tiết đi !”

Tần Thúc quả nhiên càng ngày càng hiểu biết tâm tư trong lòng nàng ,càng ngày càng tri kỷ .

Từ miệng Tần Thúc ,Liễu Thanh Đường hiểu biết thêm một số chuyện ,thật thỏa mãn lòng hiếu kỳ ở trong lòng ,cuối cùng vuốt cằm chắc chắn thở dài quả nhiên vẫn là Liễu bá có cách ,Liễu bá ở trong phủ muốn nhìn thấy tiểu chủ tử mũm mĩm mập mập đã nhiều năm ,làm như vậy cũng không kỳ quái ,Tổ Thư chỉ có thể chấp nhận không thể đối với Liễu bá chăm sóc mình như phụ thân phát giận ,đối với Tiêu Hoài Cùng cũng không có biện pháp nổi giận .

không biết là nên vui sướng khi người khác gặp họa hay là đồng tình cảm thán một phen ,Liễu Thanh Đường vừa chuẩn bị cùng Tần Thúc vào một quán trà ăn điểm tâm thì bị ca ca Liễu Thanh Dong túm lấy lôi đi .

Liễu Thanh Đường biết không có chuyện trọng yếu hần sẽ không tìm riêng nàng , nhất thời trong lòng suy đoán nhanh không biết là chuyện gì ,thân thể phụ không có gì sai biệt ,như vậy chẳng lẽ cung nữ bên thông trang kia xảy ra chuyện gì?

Liều Thanh Đường đoán già đoán non chỉ là không đoán được ,ca ca nàng chiếm dụng thời gian của nàng cùng Tần Thúc đem nàng lôi đến trong này cau mày sâu mi hồi lâu thế nhưng lại nói với nàng ,hắn yêu một nam nhân ?!

” Người nói cái gì?! Có gan nói lại cho ta một lần nữa !”

Liều Thanh Đường làm rơi cái chén ,động tĩnh lớn kinh động đến Tần Thúc ở gian ngoài ,hắn liền nhìn vào phía trong này một chút .Liều Thanh Đường tận lực áp chế cơn tức ,đối với ca ca đang có vẻ mặt ủy khuất nói

” Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra người nói rõ ràng cho ta .”

Sau đó Liều Thanh Đường nghe ca ca dùng thanh âm lúc thì ngọt ngào lúc thì buồn rầu cùng nàng nói quá trình làm sao lại thích Tịch Lam .

Nếu không phải nhìn thấy hắn đã nhiều tuổi rồi lần đầu tiên mới biết động tình ,Liều Thanh Đường thật sự muốn đem ấm trà ném tới trên mặt hắn .Chính hắn cho dù thích nam nhân thì cũng thôi đi lại cố tình muốn kéo Tịch Lam xuống ,Tịch Lam từng cứu phụ thân nói như nào đều là ân nhân của Liều gia ,Liều gia bọn họ không có khả năng làm chuyện lấy oán báo ơn .

nói thật nếu ca ca nàng thật sự thích nam nhân ,nàng cho dù có tức giận cũng chỉ một lúc thì cũng thôi ,sẽ không phản đối ,dù sao tư vị thích một người chính nàng cũng hiểu được ,trên đời này chuyện không thể cưỡng cầu chính là tình cảm .Nhưng nếu thích Tịch Lam nàng sẽ không đồng ý ,huống hồ nhìn hắn như vậy chứng tỏ Tịch Lam hiển nhiên là không thích hắn ,loại tình huống này nàng sẽ không để ca ca đi quẩn quít người ta .

” Chúng ta ở cùng một chỗ luyện võ , luyện chữ , khi rảnh rồi còn có thể phi ngựa đi ra ngoại ô xem cảnh ,du ngoạn chợ đêm ,xuân đi ngắm hoa , hạ đi du hồ ,đông lên núi tìm mai , ta nghĩ hắn cũng thích ta , ba ngày trước rốt cuộc mới hạ quyết tâm cùng hắn nói rõ ràng , ta nói ta thích một nam nhân ,kết quả hắn nghe xong ám chỉ của ta sắc mặt khó coi ,phất tay áo đi ba ngày nay đều trốn tránh không muốn gặp ta ,muội muội người nói ta nên làm cái gì bây giờ .”

Liều Thanh Đường nhẫn nại nghe hắn cảm thán một đồng chuyện vô dụng , lúc này cười lạnh một tiếng nói

” Tịch Lam hiểu ám chỉ của ngươi , có thể thấy được hắn cũng không thích ngươi .một khi đã như vậy cưỡng cầu chỉ vô dụng ,ngươi vẫn nên hết hy vọng đi .”

nói xong nàng có chút giãy dụa nói thêm một câu .

” Nếu ngươi thật sự thích nam nhân , tìm bất kỳ ai ta cũng đồng ý , chỉ là không được quẩn quít lấy Tịch Lam , ngươi làm như vậy chỉ khiến chính mình càng thêm khổ sở khó chịu .”

” Ta kỳ thật không biết chính mình có thích nam nhân hay không , đối với những nam nhân khác ta không có loại tâm tư này ,ta chỉ thích Tịch Lam ,thích một mình hắn .Nếu hắn không muốn cùng ta ở chung một chỗ , ta cũng không muốn những người khác .”

Liều Thanh Đường hạ mắt nói như vậy , vẻ mặt thất thần đáng thương ,làm cho Liều Thanh Đường nhìn thấy không biết tư vị gì , đây là lần đầu tiên nàng thấy ca ca nàng khổ sở khó chịu như vậy .

” Người.....bằng không ngươi cùng phụ thân nói chuyện một chút ,để người đến hỏi một chút ý tưởng của Tịch Lam , có thể người hiểu sai ý hắn ,nếu không phải cũng có thể làm người hết hy vọng .Ta sau này không bức ngươi cưới vợ nữa .”

Liều Thanh Đường thở dài , tiến lên phía trước giống như trước đây ôm hắn .

” Người là quốc cữu Nam Triều ta , thân phận tôn quý , lại là văn trạng nguyên , văn thao võ lược , bộ dạng người làm cho ai thấy cũng hâm mộ .”

Liều Thanh Đường ôm lại muội muội một chút ,còn chưa nói cái gì chỉ thấy Tần Thúc ở cửa ném một cái nhìn sâu kín lại đây ,nhất thời hắn liền sầm mặt .hắn khổ sở khó chịu như vậy ôm muội muội nhà mình một chút thì sao , ánh mắt của Tần Thúc này sao lại âm u khó chịu thế là thế nào ! Cảm giác lại bị kích thích quốc cữu gia càng thêm khó chịu cuối cùng một hồi trở về Liều phủ .hắn quyết định nghe muội muội , nói

trước cùng phụ thân một câu , cho dù hần đoán được phụ thân sẽ rút cây kiếm treo trong thư phòng dạy dỗ hần một phen thật tốt .

Nhưng mà sự tình phát triển khác xa so với tưởng tượng của hần

” Tịch Lam là nữ tử ,nàng không nói cho người biết sao?”

Liều quốc công kiên nhẫn nghe con nói xong mới bình tĩnh nói .

Liều Thanh Đường ” Ồi trời?”

Thời điểm Liều Thanh Đường biết việc này phản ứng đầu tiên chính là vì sao lại có thêm một nữ giả nam tử nữa rồi ,vốn nàng cảm thấy Tổ Thư đã là người duy nhất khác biệt ,không nghĩ tới còn có một người nữa .Phản ứng thứ hai chính là ngày đó cùng ca ca thương tâm ,còn lo lắng cho hần lâu như vậy thật là ngu xuẩn .Như vậy có thể thấy được ,ca ca cùng Ngụy Chính kia bộ dạng cao hứng chói lọi , dù nhìn như nào cũng đều làm cho người ta khó chịu .Liều Thanh Đường vung tay áo quyết định mặc kệ hần ,Tịch Lam nữ giả nam trang dù thế nào cũng thuận lợi cho việc của nàng .

Đến tháng sáu Liều Thanh Đường bắt đầu lo lắng không che dấu được nữa ,qua một tháng nữa là ôn dịch bùng nôt ,đời trước bọn họ đều không có việc gì ,nhưng kiếp này nàng sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn .Phụ thân ,ca ca ,Tần Thúc ,Tổ Thư , Ngụy Chính ,mama ,Đào Hiệp những người này nàng không muốn bất cứ ai gặp chuyện không may .

Nàng cũng từng nghĩ tạm thời rời khỏi kinh thành , tránh đi trận ôn dịch này nhưng chủ ý này chỉ xuất hiện chớp mắt liền bị nàng từ bỏ .Nàng là Thái Hậu ,cầm quyền triều chính dân chúng thiên hạ đang nhìn ,thời điểm này nàng càng phải trấn giữ kinh thành ,không thể vì bản thân mà trốn tránh , có mất nước nàng cũng phải chết ở chỗ này .Huống hồ nàng còn đã sớm bố trí vài việc cần phải làm .

Nàng không thể đi , cũng không có biện pháp dùng một cái lập luận không có căn cứ , để trăm ngàn con dân ở kinh thành có lịch sử ngàn năm di dời đi .Còn nữa ở thời điểm không biết vì tình huống gì phát sinh ôn dịch, nếu để những người này ly khai vạn nhất có người mang mầm bệnh di chuyển đến các châu huyện , tình huống chẳng phải càng thêm khó khăn sao .

Ôn dịch là một từ vừa nghe liền khiến cho người người khiếp sợ ,cho dù là Liều Thanh Đường cũng không ngoại lệ .Nếu muốn hỏi nàng có sợ không , làm sao có khả năng không sợ ,chỉ là phải giống như trước ,có sợ cũng cần rằng kiên trì làm bộ dáng thông dong nhàn hạ .

Nàng đã sớm biết việc này lại không có biện pháp ngăn cản chỉ có thể trơ mắt nhìn nó phát thật là thống khổ dữ dội .

Mà đến tháng sáu ,đột nhiên Tần Thúc lại sinh bệnh

60. Chương 60

Thời điểm Liều Thanh Đường nghe được tin Tần Thúc ngã bệnh sắc mặt lập tức trắng nhợt ,cả người thiếu chút nữa đứng không vững .Phản ứng đầu tiên trong đầu chính là Tần Thúc nhiễm ôn dịch ,tuy nói kiếp trước nửa tháng nữa mới có thể phát hiện ôn dịch , nhưng kiếp này nói không chừng sẽ có khả năng xuất hiện sớm .

Ban đầu đám người cung nhân mắc phải ôn dịch toàn bộ đều không chờ được tới lúc Tổ Thư làm ra thuốc cứu chữa .Nếu Tần Thúc thật sự mắc phải ôn dịch ,nàng biết làm sao bây giờ ?

Liều Thanh Đường còn chưa kịp ngồi xuống ,bàn tay gắt gao nắm chặt giống như một cơn gió chạy thẳng ra cửa điện , thẳng hướng chỗ ở của Tần Thúc .Đào Hiệp mama hai người liếc nhau một người chạy theo Liều Thanh Đường ,một người hướng Thái y viện gọi thái y .

Đến thiên điện đã thấy Tần Thúc cưỡi bộ lão đảo bị người nâng đi ra ngoài ,Liễu Thanh Đường bước nhanh tới nhú mào nói .

” Không phải đang bị bệnh sao , còn muốn đi đâu nữa ?” .

” Bẩm chủ tử , nhóm nô tài đang định đưa Tần tổng quản đi Minh Thọ điện .”

Trong cung nếu chủ tử bị bệnh tất nhiên có thể triệu thái y đến xem bệnh , cũng có thể ở trong điện dưỡng bệnh , nhưng nhóm nô tài sẽ không được thế , nhóm nô tài một khi sinh bệnh sẽ không thể hầu hạ bên cạnh chủ tử , còn có thể bị chuyển qua điện Minh Thọ , để phòng ngừa có thể lây bệnh cho chủ tử .Điện Minh Thọ là nơi mà nô tài bị bệnh rồi chết ở đó rất nhiều , dù sao nô tài mà có thân phận có thể gọi thái y hoặc y quan đến tận nơi xem bệnh thật sự quá ít , rất nhiều nô tài ngay cả thuốc chưa uống ,liền cứ như vậy nằm chết ở điện Minh Thọ cũng không có người quan tâm , cuối cùng dưới mỗi một cành cây ngọn cỏ tùy tiện đều có thể nhìn thấy thi thể .

Liễu Thanh Đường tất nhiên là có nghe nói qua tình huống ở điện Minh Thọ , cũng biết Tần Thúc là đại tổng quản , khác với nhóm nô tài bình thường , nếu hần đến điện Minh Thọ tất nhiên sẽ không bị chậm trễ .Nhưng mà cho dù biết được như thế nàng cũng không yên tâm , còn không biết rốt cuộc Tần Thúc là bị bệnh gì , không để hần trước mặt để nàng nhìn , làm sao có khả năng nàng buông lỏng tâm tư .

Hơn nữa trải qua sự việc ôn dịch của đời trước Nguyên Ninh năm thứ bảy ,điện Minh Thọ là nơi nàng không muốn nghĩ đến nhất . Kiếp trước nỗi vì ôn dịch tràn đến những cung nhân bị nâng vào điện Minh Thọ không ai có thể sống sót đi ra , sau đó người chăm sóc ,trông coi những cung nhân cũng đều nhiễm dịch bệnh , liền không ai dám tới gần nơi đó .Điện Minh Thọ không biết là số người chết vì dịch bệnh nhiều , hay không có người chăm sóc mà đói khát chết nhiều hơn , cuối cùng nơi đó biến thành một toàn điện chết , ôn dịch qua đi liền thiêu đốt cả tòa cung điện cùng thi thể bên trong , lại xây lên một toàn điện Minh Thọ khác .

Liễu Thanh Đường dù thế nào cũng sẽ không để Tần Thúc đi đến nơi đó ,nghe vậy lập tức trầm mặt nói .

” Đỡ hần vào .”

Lưu tổng quản cố ý dẫn người tới đưa đi điện Minh Thọ vừa thấy sắc mặt Thái Hậu nương nương không đúng , nhất thời cảm thấy khổ sở ,không hiểu được chính mình hành sự sai lầm chỗ nào .Vốn dĩ chủ tử cho dù có tín nhiệm nô tài như nào , gặp phải sự tình liên quan đến sức khỏe của chính mình không thể hồ đồ , đem nô tài mắc bệnh để ở bên người .Hần ở điện Minh Thọ là người chuyên môn cung cấp đồ dùng chăm sóc cho các vị quân sự , ngày ngày chăm sóc hàng trăm người , công việc bận rộn , cố tình vị Thái Hậu này đối với hành động lần này của hần lại cực kì không hài lòng .

Lưu tổng quản quần bách không biết ý của Thái Hậu nương nương như thế nào , liền gắng gượng nói .

” Thái Hậu nương nương , nhóm nô tài đảm bảo sẽ chăm sóc cho Tần tổng quản thật tốt...”

Hần còn chưa nói xong ,Liễu Thanh Đường liền không kiên nhẫn đánh gãy lời hần .

” Dem người đỡ vào , sau đó người có thể trở về .”

” Dạ dạ , nô tài đầu óc ngu muội , có chút chuyện cũng làm không xong .”

Lưu tổng quản cười cười nói , hần làm sao dám nói với vị chủ tử này cung quy không hợp đây ,chỉ có thể nhanh chóng sai tiểu thái giám đỡ Tần Thúc quay lại .Nghe nói Tần đại tổng quản rất được Thái Hậu tin dùng ,Lưu công công lúc này trong lòng cảm thán đồng thời cũng không nhin được phán đoán , có phải hay không Thái Hậu nương nương cùng Tần tổng quản có gì đó .Nhưng lại nghĩ đến Tần Thúc kia cũng không có dung mạo phi phàm , Thái Hậu nương nương quyền thế một tay che trời ,cho dù có muốn nam sủng ,cũng sẽ không coi trọng hoạn quan bọn họ .

Lưu công công lặng lẽ đánh giá một phen vị tần đại tổng quản , nghe nói thủ đoạn thập phần vang dội , cuối cùng chỉ có thể cảm thán người ta biết làm việc , có biện pháp nắm giữ tâm tư chủ tử .

Nhưng Tần Thúc lại cau mày , đứng tại chỗ lấy tinh thần hướng Liễu Thanh Đường mở miệng nói .

” Nương nương là nô tài cho người đi gọi Lưu tổng quản tới , đi điện Minh Thọ cũng tốt , nô tài ở nơi này gần chỗ nương nương quá , vạn nhất lại lây bệnh cho nương nương thì không tốt , huống hồ quy định ở trong cung vốn là thế , nương nương thiện tâm không đành lòng nô tài chịu khổ , nô tài cũng không thể được sung mà kiêu , làm cho người ta nói ra nói vào không tốt cho nương nương .”

Liều Thanh Đường mặc kệ hần lúc này còn muốn nghĩ đến danh dự của nàng , không thèm để ý đến lời hần nói , chỉ thúc giục hai tiểu thái giám .

” Còn không mau giúp ai gia đỡ hần đi vào !”

Chờ Lưu công công cười cười mang hai tiểu thái giám dời khỏi nơi đâu , Liều Thanh Đường liền tự mình động thủ giúp Tần Thúc cởi giầy cùng áo ngoài .

Tần Thúc đang dựa vào trên giường , thấy thế giãy dụa muốn chính mình làm , bị Liều Thanh Đường không khách khí áp ở trên giường .

” Bị bệnh liền chịu khó nghỉ ngơi một chút , ta chiếu cố người thì làm sao , ta là thê tử của người đó , còn không thể chăm sóc người sao !”

Tần Thúc bị nàng nói ngẩn người , vẻ mặt nhu hòa không ít để kệ nàng đùa nghịch .Liều Thanh Đường tháo búi tóc ra cho hần ,lại cởi ngoại bào , lát sau lại dịch dịch góc chăn , lúc này mới ngồi ở bên giường sờ sờ trán hần , cảm giác nóng bỏng , trên mặt Liều Thanh Đường nhất thời không nén khỏi sầu lo .

Ôn dịch kia chính là như vậy , thời điểm phát bệnh cũng giống như tình trạng phong hàn ,phát sốt vô lực , dùng thuốc cũng không thấy tốt , liên tục thân mình nóng sốt vài ngày , ý thức dần dần không rõ , cuối cùng toàn thân co rút chết đi .

Liều Thanh Đường càng nghĩ càng sợ , bị chính mình dọa tới mức sắc mặt trắng bệch .Mắt Tần thúc chỉ muốn khép lại ,lúc này nhìn thấy nàng như vậy không yên tâm chỉ có thể cứng rắn chống đỡ mở mắt liên tục an ủi .

” Ta không sao , chỉ là phong hàn thôi , nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi .”

Hần nói chuyện có chút chậm , tựa hồ như cố hết sức ,Liều Thanh Đường nhìn ánh mắt hần hiện tại có chút tan rã , còn mạnh mẽ chống cự biết hần sợ nàng lo lắng , đành phải miễn cưỡng thu lại biểu tình trên mặt , một tay để trên mắt hần , cúi người hôn nhẹ môi hần một chút nói .

” Người mau mau khỏi bệnh ta sẽ không lo lắng , mau nhắm mắt lại nghỉ ngơi cho tốt .”

Tần Thúc lập tức nặng nề mê man . mi nhắm lại theo bản năng , Liều Thanh Đường lại gần hần một ít , đưa tay vuốt vuốt nếp nhăn ở giữa hai hàng lông mày , tay lại để trên trán hần , cảm nhận được độ nóng kia trong lòng càng thấy nôn nóng bất an .

Tần Thúc không thích có người hầu hạ , cho nên hần đường đường là đại tổng quản , nhưng trong phòng một người nô tài hầu hạ cũng không có , trừ bỏ Tần Thúc cùng Liều Thanh Đường ,cũng chỉ còn lại có Đào Diệp làm cho chính mình không tồn tại .Lúc này nàng vẫn hướng ngoài cửa nhìn , thấy tỷ tỷ mang theo thái y đến , vội vàng nhẹ giọng nhắc nhở nói .

” Chủ tử , thái y đến đây .”

” Ừ .”

Liều Thanh Đường thu hồi tay , như cũ ngồi ở bên giường nhìn thái y đang bắt mạch cho Tần Thúc không chớp mắt , thái y nói là phong hàn , hơn nữa do làm lạnh quá mức vất vả mới khiến cho thân thể suy nhược ,cần điều dưỡng .Thái y viết vài phương thuốc điều dưỡng , sai người đi bốc thuốc liền lui xuống .Liều Thanh Đường nghe nói là phong hàn trong lòng lại một trận dày vò , thời điểm bắt đầu ôn dịch mọi người đều không để ý , một đám thái y đều nói là bị phong hàn bình thường , tình huống về sau càng ngày càng không thể văn hồi mới biết không phải .

Nếu hai ngày sau mà Tần Thúc vẫn không hạ sốt , vậy rất có thể là ôn dịch .Liều Thanh Đường cúi người ôm lấy Tần Thúc đang mê man , đem mặt chôn vào trong chăn , không ngừng cầu nguyện trong lòng , người này tuyệt đối không thể có việc gì xảy ra , trăm ngàn lần không phải là ôn dịch .

Liễu Thanh Đường vẫn nắm tay Tần Thúc , không về tắm diện của mình , thời gian vào triều sai người nói thân mình không khỏe cũng không vào triều , chỉ an vị ở bên giường Tần Thúc nhìn hần , thỉnh thoảng thay cho hần cái khăn trên trán .

Tần Thúc đã bước sang tuổi hai mươi , nét ngây ngô trên người đã tiêu tan hết , vóc người cũng dài ra , cao lên không ít ,so với nàng đã cao hơn một cái đầu . Hần vẫn ghi nhớ nàng hay nói giỡn hần nhỏ hơn nàng ,khi thấy mình cao hơn nàng nhiều như vậy vùng trộm vui vẻ thật lâu ,nàng phát hiện ra tâm tư hần còn cố ý khen ngợi một phen làm cho hần càng cao hứng .

Chỉ là nhìn qua hần vẫn gầy như vậy ,vóc dáng cao lên mà người không có thêm chút thịt nào ,nàng lại bắt đầu ghét bỏ hần xương cốt trên người hần , bắt hần ăn nhiều lại vui tươi hơn hờn nhìn hần bất an nói , hần không ăn được nhiều .

Thái y nói hần trừ bỏ phong hàn còn làm lụng vất vả quá độ , người này chính là vĩnh viễn sẽ không học được cách để cho bản thân mình được nghỉ ngơi , trước kia cũng liều mạng chứng minh bản thân , muốn cho nàng cảm thấy hần hữu dụng .Sau khi nàng khai thông tâm tư cho hần , hần tuy rằng không còn tâm tư muốn chứng tỏ này nọ , lại vẫn như cũ không thể sửa đổi , nói là vô luận như nào cũng muốn vì nàng phân ưu .Dù cho nàng nói như nào Tần Thúc đều không nghe , nhất định giữ ý kiến của mình , so với Tiêu Hoài Củng còn ngốc hơn nhiều .

Lúc này hần im lặng nằm ở nơi đó , sắc mặt tái nhợt , khuôn mặt tiêu tụy , nhìn có chút kinh hãi .Ngày thường trên mặt hần vốn đã không có huyết sắc ,nói là khi còn bé thân thể không tốt , vẫn không thể điều dưỡng tốt , tuổi còn trẻ liền có một tật xấu , nửa đêm nghỉ ngơi không an ổn , thỉnh thoảng còn đau đầu , vào mùa đông chân tay lạnh như băng , dù có quần bao nhiêu cái chăn đều không làm ấm được .

Nàng vì sao lại thích hần được đây , cũng không phải người có khuôn mặt vui vẻ , bộ dáng cũng không có gì đặc biệt , làm sao liền thích hần đây .Liễu Thanh Đường không dám tưởng tượng , nếu Tần Thúc thật sự xảy ra chuyện , nàng một mình sẽ sống thế nào suốt quãng đời còn lại .Trước kia đọc ở trong tiểu thuyết thấy nếu một trong hai người yêu nhau đột ngột chết đi , một người khác cũng không nguyện ý sống một mình nhớ lại chuyện xưa , nàng lúc ấy thập phần không thể lý giải được , nào có chuyện một người khác mình hoàn toàn chết đi lại cũng muốn đi buông xuôi sinh mệnh .Hiện tại nàng đã biết được , nếu đối phương rời khỏi nhân thế , sẽ mang đi tất cả những chuyện vui vẻ theo cùng , người còn sống cũng không có nghĩa lý gì .

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nhớ tới phụ thân chính mình , nhiều năm như vậy ông đối với mẫu thân nhớ mãi không quên , mười năm như một ngày nghĩ đến người đã chết ,cũng không biết là tư vị gì .

Liễu Thanh Đường ngồi ở chỗ kia ngăn người nhìn Tần Thúc , suy nghĩ lung tung rất nhiều chuyện , Đào Hiệp , mama thay phiên nhau bưng cơm canh , nàng nhìn cũng không nhìn kêu đem xuống , chỉ ngồi ở chỗ đó .Không thể khuyên bảo nàng Đào Hiệp mama đành phải im lặng không nói , chỉ hy vọng Tần Thúc có thể mau mau tỉnh dậy .

Tần Thúc mê man một ngày , thời điểm nửa đêm tỉnh dậy , đầu tiên là hần cảm thấy đầu óc choáng váng ần ần đau , lập tức chợt nghe thất âm thanh của Thái Hậu nương nương bên tai .

” Tỉnh rồi ? có phải rất khó chịu hay không , có muốn uống chút nước không ?”.

Tần Thúc mở mắt ra nhìn , dưới ánh nền thấy vẻ mặt ủ rũ lo lắng của Liễu Thanh Đường đang nhìn hần , đầu óc Tần Thúc lập tức thanh tỉnh không ít , hần đoán lúc này hần đã đêm khuya , làm sao Thanh Đường vẫn còn ở nơi này .Vì thế hần lập tức mở miệng nói .

” Ta cảm thấy tốt hơn nhiều lắm , không cần lo lắng , lúc này đã muộn người trở về nghỉ ngơi một chút đi .”

” Không có việc gì , ta hiện tại không ngủ được .”

” Đói không ? ta sai người làm cho ngươi chút mỳ .”

Liễu Thanh Đường sờ sờ trán hần , cảm thấy không còn nóng rực nữa , thần sắc rốt cục thả lỏng , nếu thật là ôn dịch sẽ không thể một ngày liền hạ sốt , xem ra chỉ là phong hàn bình thường .

” Ta không đói bụng , hôm nay Thanh Đường có dùng bữa không ?”

Tần Thúc hỏi , thấy nàng gật đầu lung tung qua loa , liền biết nàng không ăn , có chút không đồng ý nói .

” Thanh Đường đi ăn một chút gì sau đó trở về nghỉ ngơi đi , qua ngày mai thì ta khỏe rồi .Trước kia cũng không phải chưa sinh bệnh qua , cũng đều làm như thế ,tất cả đều ổn thôi .”

Tuy rằng lần đó ở điện Minh Thọ hần suýt nữa bệnh chết , nhưng cũng không muốn nhắc lại , đối với hần mà nói chuyện đây không phải đại sự gì .Hần từ nhỏ chính là như vậy , dù có lẩn lóc thể nào cũng không chết được , mệnh thật cứng rắn huống chi bây giờ còn có nàng , dù thể nào hần đều không muốn chết .

Liễu Thanh Đường không nói gì , bỗng nhiên ôm hần qua tắm chăn , im lặng hồi lâu mới nói .

” Tần Thúc , người phải mau mau khỏe mạnh , vài ngày nữa người thay ta đi 1 lần xuống phía nam .”

Lúc này Tần Thúc mới sinh bệnh , vạn nhất ôn dịch bất ngờ đến , thân thể hần vốn chưa khỏe mạnh hoàn toàn , lại mắc ôn dịch thì không xong , có lẽ nàng nên để cho hần tạm thời tránh đi .

Một khi quyết định Liễu Thanh Đường sẽ không do dự nữa , nói tiếp .

” Lần trước ta nhận được một phong thư , nói quận chủ Lăng quận tham ô nhận hối lộ ức hiếp dân chúng , ta muốn sai một khâm sai đi thăm dò mọi chuyện . Nghe nói quận chủ Lăng quận cùng quan viên trong triều cấu kết , ta không thể không biết rõ đến cuối cùng là người nào là người đứng đằng sau những người này , nhưng phu nhân Ngụy Chính đang có thai , ta không muốn cho hần đi , ca ca bên kia cũng đang có chút việc , chỉ có thể để người đi một chuyến , có được không ?”

” Tất nhiên là được , qua hai ngày nữa ta sẽ lên đường .”

Tần Thúc không phát hiện biểu tình trên mặt nàng có chút không đúng , vươn tay từ trong chăn sờ sờ đầu nàng đáp ứng .

” Lần này đi chỉ không hai ba tháng cũng không đủ đâu , trước người đừng dă thảo kinh xà , ta muốn có trong tay danh sách những quan viên trong triều cấu kết với hần . Tra xét chuyện này khẳng định tốn một chút thời gian , người vừa bị bệnh không nên mệt nhọc quá , cứ ở đó điều dưỡng thân thể cũng tốt . Ngầm điều tra cho rõ vụ này , cùng lúc tuyển chọn tú nữ cho hoàng đế , cũng không cần vội vã trở về , điều tra thật rõ ràng cho ta .Nếu tất cả là thật khi lấy được danh sách , những tham quan này trực tiếp bắt giữ tất cả .”

Liễu Thanh Đường nằm bên cạnh hần , ngữ khí không có chút khác thường , giống như nàng thật sự sắp xếp chuyện này cho hần làm .

Trên thực tế nàng đã sớm rõ ràng qua trận ôn dịch này ,cuối năm Lăng quận phát sinh một loạt sự việc , thời điểm đó nàng mới cho Ngụy Chính mang theo quân đội thuận lý thành chương trấn áp , thuận tiện giải quyết , kiếp trước nàng đã sớm biết có sâu một tham quan .Nhưng hôm nay vì tạm thời muốn Tần Thúc rời đi , chỉ có thể để hần đi làm chuyện này trước .

Nghe Tần Thúc không nói hai lời liền đồng ý , Liễu Thanh Đường nhẹ nhàng nở nụ cười nói tiếp .

” Ta nghe nói phong cảnh đường đi phía nam rất tốt , Tần Thúc người thay ta ngắm nhìn thật tốt , sau khi trở về kể lại cho ta nghe được không?”

61. Chương 61

Tần Thúc hết bệnh đã là ba ngày sau, tuy bề ngoài Liễu Thanh Đường như cũ không nhanh không chậm sai người chuẩn bị hành lý cho hần xuất hành đến Lăng quận tra xét quan viên, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng. Dù sao hần cũng mới bị bệnh một trận, sắc mặt không khả quan lắm, nếu có thể Liễu Thanh Đường không muốn hần ngồi xe ngựa mệt nhọc, nhưng nếu hần ở lại Vũ Kinh, sắp sửa có một trận ôn dịch, có khả năng đối với hần sẽ tạo thành thương tổn lớn. Hần bây giờ còn chưa điều dưỡng tốt, nếu chẳng may mắc phải ôn dịch thì thật sự nguy hiểm, Liễu Thanh Đường không muốn mạo hiểm như vậy.

“Trên đường đi không cần gấp gáp, bên ngoài trước tiên là đi xuống phía nam vì Hoàng đế chọn tú nữ, nếu thật sự thẳng hướng Lăng quận đi, ta sợ quận chủ Lăng quận sẽ sinh nghi, đến lúc đó người sẽ khó tra được chuyện gì, tới Châu huyện phụ cận đi dạo một vòng, rồi hãy đi Lăng quận. Thân thể người còn chưa tốt, phải chú ý nhiều, ta phân phó nhóm nô tài đi theo chăm sóc người thật tốt, nhưng chính người cũng phải chiều cố bản thân mình, nếu khi trở về để ta phát hiện người gầy đi, hậu quả người chắc đã biết.”

“Ta biết rồi, sẽ không làm người lo lắng.” Tần Thúc nói xong lại có chút chần chờ.

“Nhưng là ta rời đi lâu lắm, chuyện ở đây...”

“Không cần lo lắng, ta còn chưa bị người cưỡng chiều đến mức cái gì cũng không biết, là người rảnh rỗi chỉ biết hưởng thụ.”

Liễu Thanh Đường tự tin nở nụ cười dưới nắng, so với mặt trăng vừa dịu dàng lại có vài phần tương tự mẫu đơn, không phải ai cũng có được bộ dáng đó.

Đợi cho đến khi Tần Thúc rời khỏi đã là đầu tháng bảy, nếu không đi có lẽ hẳn thật sự không bước đi được. Đêm trước khi hẳn rời đi Liễu Thanh Đường ở bên cạnh hẳn, nghe hẳn đọc xong một đoạn Kinh Thi liền xoay người ôm lấy thắt lưng hẳn.

“Thật không muốn để cho người đi.”

Tần Thúc buông sách, chậm rãi luồn tay vào trong tóc nàng, một hồi lâu cũng không nói chuyện. Hẳn biết Thanh Đường chỉ là nói vậy mà thôi, nếu nàng đã quyết định sẽ không thay đổi.

Hẳn không phải người biết thông cảm cho người khác, hoặc nên nói là hẳn ích kỉ đến cực điểm. Đối với nhiều việc hẳn đều duy trì trạng thái thờ ơ hững hờ không quan tâm, đối với người khác cực khổ cũng không có chút đồng tình, về phần chính bản thân mình hẳn cũng không cần ai đồng tình. Trên đời này ai cũng đều có bất hạnh của riêng mình, hẳn chẳng qua chỉ là một cá nhân trong số đó thôi, mà hẳn bây giờ vẫn còn sống, có người yêu, thế là đã quá hạnh phúc rồi.

Từ trước tới nay hẳn trải qua nhiều chuyện đã rõ ràng minh bạch nhiều việc, hẳn cảm thấy không ai phải có nghĩa vụ đi quần sinh tử của một người xa lạ khác, nếu như chính bản thân họ chưa từng cố gắng phấn đấu giũa giũa chỉ có ý nghĩ muốn người khác đến cứu giúp thì sống có nghĩa lý gì. Mặc kệ Lăng quận có phải tham quan thác loạn, hẳn cũng không muốn để ý, hẳn càng muốn ở bên cạnh Thanh Đường che chở cho nàng.

Nhưng là Tần Thúc biết người hẳn yêu lại bất đồng với hẳn, nàng lo lắng cho con dân, đất nước, muốn con dân của quốc gia nàng no ấm hạnh phúc, cho nên có đôi khi lúc đối mặt với nàng Tần Thúc sẽ cảm thấy tự ti, nhưng mà lại không ức chế được cảm giác tự hào.

Sau khi nàng lên làm Thái Hậu, Thanh Đường chưa một ngày nào quên bản thân mình gánh vác trách nhiệm của Nam triều trên vai, hẳn luôn cảm thấy nàng mang trên lưng gánh nặng vô hình, bị ép đến nỗi không thở nổi, vậy hẳn liền giúp nàng gánh vác, nếu nàng để ý hẳn cũng nhất định sẽ để ý. Nàng muốn hẳn làm gì hẳn sẽ làm cái đó, chỉ cầu một ngày kia nàng có thể thoải mái một chút, không cần lúc nào cũng nặng trĩu tâm sự.

Đây vẫn là lần đầu tiên Tần Thúc rời Vũ Kinh, là người tâm phúc bên Thái Hậu lần này tổng quản đi phụ trách công việc, một mình có một chiếc xe ngựa hơn nữa Thái Hậu nương nương ba lần sáu lượt dặn dò, đại tổng quản Tần Thúc thiếu chút nữa là được khiêng lên xe. Đi theo còn có hai ba xe ngựa chở quan viên đi theo, cho dù như thế đi trước vẫn là đoàn xe mênh mông cuộn cuộn, còn có kỵ binh Liễu gia đi theo bảo vệ, dọc đường đi mọi chuyện thật thuận lợi, không có đạo tặc nào dám tự mình chuốc lấy khổ, mấy ngày liền không khí vô cùng tốt.

Ở trong đoàn xe có một nhóm người phụ trách tuyển tú nữ ở dân gian, trên danh nghĩa là đi theo tuyển tú, trên thực tế là do Liễu Thanh Đường an bài hỗ trợ Tần Thúc, điều này đủ để biết phe cánh của Liễu Thanh Đường có bao nhiêu nhân vật lợi hại. Bọn họ tất nhiên cũng biết mục đích chân chính lần này của người này không phải đi tuyển tú mà là tra xét quận chủ Lăng quận tham ô nhận hối lộ, bức bách dân chúng như thế nào, chỉ là bọn họ không rõ vì sao trước khi đi Thái Hậu nương nương lại phân phó bọn họ mấy tháng sau này, nếu Vũ Kinh có tin tức gì cũng phải gặt vãi Tần tổng quản kia.

Tâm tư chủ tử không thể đoán mò, chỉ có thể nghe theo còn phải nghe theo lời chủ tử phân phó chăm sóc vị Tần đại tổng quản thật tốt. Không nói những người ở trong cung mới nghe thấy ác danh của Tần Thúc, bọn họ làm quan viên trên triều, còn có một số nhân vật bé nhỏ làm chân chạy việc cho chủ tử cũng đều nghe qua không ít chuyện về vị này. Từng chuyện từng chuyện một đều bị truyền ra ngoài nói hấn tâm ngoan thủ lạt, quả thực so với nương nương còn tàn bạo hơn.

Lúc trước một đám người còn nơm nớp lo sợ vị ở trong cung Thái Hậu nương nương này, ngày ngày than khóc, chỉ sợ hấn không chịu được vất vả khổ sở, tính tình bạo phát thì không biết sao cho vừa. Chỉ là khi chân chính ở chung bọn họ mới phát hiện, vị đại tổng quản tàn bạo này trên thực tế rất dễ ở chung, cũng không cần bọn họ suy đoán tâm tư, hoặc lấy lòng chiếu cố hấn.

Tần tổng quản trừ bỏ nét mặt có chút âm trầm ít nói ra thì chưa từng phát giận qua, có một số thời điểm hấn còn rất khiêm tốn, có điều gì chưa hiểu còn có thể hướng những người có địa vị thấp hơn thỉnh giáo, tuy là lần đầu nhưng cũng quản lý đoàn người tốt lắm.

Những người Liễu Thanh Đường cài vào thật ra có chút hiểu được, vì sao vị Tần tổng quản ở trong khoảng thời gian ngắn có thể lên vị trí này, bất cứ lúc nào trừ bỏ vận khí tốt còn phải là người biết cố gắng chăm chỉ, thực tế trong số bọn họ có rất nhiều người trên mặt cung kính, nhưng trong lòng vẫn có chút coi thường, một tên hoạn quan trừ bỏ nịnh nọt chủ tử còn có được cái năng lực gì. Nhưng trải qua một thời gian ở chung mới thoáng có chút thay đổi cách nghĩ.

Có những người không có cơ hội, lựa chọn cam chịu mất không thấy tai không phiền, lại có những người không có cơ hội lại lựa chọn học tập cố gắng. Nhưng cũng có những người cái gì cũng không có lại cả ngày thăm oán trách vì sao mình không có cơ hội, có những người nếu không có cơ hội ta tự tạo cho mình cơ hội. Vị Tần tổng quản này chính là thuộc về sau, người như vậy bình thường khó thấy.

Tựa như chủ nhân của bọn họ Thái Hậu nương nương, khi đó một kiếm giết Vương gia cùng đám đại thần, cũng bị không ít người lên án, rất nhiều người cảm thấy nàng khác người, nhưng sợ quyền thế của nàng nên mặc dù giận cũng không dám nói gì. Bọn họ là những người kề cận đi theo bên cạnh nương nương, hiểu rõ người lại chỉ cảm thấy không đáng giá. Thái Hậu nương nương tuy là nữ tử nhưng tuyệt đối không thua nam tử, hơn nữa so với nhiều người càng quan tâm quốc gia đại sự hơn, có đôi khi làm cho bọn họ những người luôn mồm nói đền đáp quốc gia, nhưng trong lòng đại bộ phận chỉ nghĩ đến quyền lực cùng mỹ nhân cảm thấy thật hổ thẹn. Sự thật so với lời đồn bên ngoài khác nhau một trời một vực, có thể thấy được cái gọi là lời đồn thật sự không thể tin.

Tần Thúc nhận thấy có một số người thái độ đối với hấn có biến hóa nhưng cũng không cần để ý đến, hấn chỉ muốn để ý Thanh Đường, còn những người khác mặc kệ như nào đối với hấn đều không có liên quan, chỉ vì muốn công việc càng thêm thuận lợi, làm thật tốt chuyện Thanh Đường phân phó hấn mới tổ chút thái độ thân cận. Dọc đường đi trừ bỏ tìm hiểu một số chuyện phía nam của quận chủ Lăng quận, hấn đều ngồi trong xe ngựa ngắm phong cảnh, một phút cũng không lãng phí.

Thực ra cảnh đẹp tuy rằng có mỹ lệ cũng không làm cho hấn có bao nhiêu xúc động, sở dĩ mỗi khi đi qua một chỗ hấn còn thật sự ngắm nhìn thật kĩ là bởi vì Thanh Đường nói, chờ hấn trở về Vũ Kinh kể cho nàng nghe những cảnh đẹp trên đường đi. Cho dù mới ở cạnh nàng một thời gian không tính là ngắn, nhưng hấn vẫn như trước kia không biết nói chuyện, bình thường nàng thích trêu đùa hấn, cùng hấn nói chuyện hấn đành vất óc nghĩ một chút chuyện để nói cùng nàng, nhưng hấn vẫn cảm thấy mình làm không tốt lắm.

Nhìn chim bay cá lượn, gốc cây ngọn cỏ, cảnh đẹp núi rừng, mỗi lần nhìn hấn đều lo lắng liệu mình có thể ở trước mặt Thanh Đường miêu tả được tất cả những cảnh sắc tươi đẹp này cho nàng. Hấn ngay cả những từ hoa mỹ để miêu tả cảnh đẹp cũng nghĩ không ra, chỉ có thể cầm sách nhìn cảnh sắc trước mặt tìm câu thích hợp để nhớ, sau đó làm bộ như Thanh Đường đang ở ngay tại trước mặt, một lần lại một lần luyện tập cho câu chuyện trôi chảy. Nàng bộ dáng chờ mong như vậy, hấn làm sao nhẫn tâm để cho nàng thất vọng.

Về sau Tần Thúc tìm một họa sĩ đi theo, để cho họa sĩ vẽ lại những cảnh đẹp mà theo hấn Thanh Đường sẽ thích. Cầm bức họa được cuộn tròn hé ra xem, Tần Thúc đột nhiên có ý nghĩ sau khi trở về nàng xem những bức tranh này, nói không chừng điều đầu tiên không phải khen ngợi cảnh sắc tuyệt mỹ, mà là ghét bỏ họa sĩ vẽ tranh không tốt. Bất quá nhìn những bức họa này hấn cũng có thể miêu tả cho nàng hiểu được đôi chút, ít nhất so với hấn nói miệng không tốt hơn rất nhiều.

Rõ ràng mới đi không bao lâu nhưng trong lòng hần lại thấy sốt ruột, nhịn không được thúc giục đoàn người tăng tốc độ để có thể trở về Vũ Kinh sớm, nhưng lại bị khuyên can.

“Thái Hậu nương nương cố ý phân phó qua, không cho đi nhanh quá.”

Một câu này khiến Tần Thúc không thúc giục gì nữa.

Tần Thúc cùng đoàn người mất một tháng mới đi đến quận lân cận Lăng quận, làm bộ như ở đó bắt đầu tuyển chọn một ít nữ tử, thân thể trong sạch tuổi vừa đủ kết hôn. Thủ tục tuyển tú rườm rà Tần Thúc mặc kệ, hần chỉ để ý nhóm người cổ tình nháo loạn, nói hần tâm tư của hần không có để ở đây, cuộc tuyển tú lần này chỉ là ngụy trang.

Thời điểm này phương tiện truyền đi vẫn còn lạc hậu lắm, hơn nữa phía trên có người cổ tình phong tỏa tin tức, tự nhiên bọn Tần Thúc không biết, nửa tháng trước toàn bộ Vũ Kinh đều bị quân đội vây quanh, không ai được ra vào.

Trong thành Vũ Kinh tin tức bị phong tỏa, quan binh đóng ngoài thành Vũ Kinh chỉ nói đang tiến hành quân diễn, không thể đi vào thành, dân chúng đều bị nghiêm lệnh không được nói lung tung. Ở trong con mắt dân chúng bình thường tất nhiên không muốn trêu chọc vào quan binh, cũng không có ai hiếu kỳ tìm hiểu đến tột cùng, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.

Về phần bên trong kinh thành tình huống hoàn hảo bởi vì Liễu Thanh Đường đã sớm có chuẩn bị, sau khi phát hiện một đám người mắc bệnh phong hàn, nàng liền phái thủ vệ thân thể cường tráng dẫn người đi cách ly, dù sao đi nữa thân thể của binh lính vẫn khỏe mạnh hơn là dân thường có vẻ sẽ không dễ dàng mắc dịch bệnh, cho nên đời trước bệnh chủ yếu là người già, nam nhân ốm yếu, nữ nhân cùng đứa nhỏ. Tất nhiên cũng có nam nhân thân thể khỏe mạnh cũng bị nhưng số đó tương đối ít.

Thời điểm nàng làm như vậy mọi người không ai biết vì sao, nàng đã sớm chuẩn bị kêu thái y đứng ra nói đây là dịch bệnh, thái y trong lòng đương nhiên là không phục, thái y bọn họ đều chuẩn đoán là phong hàn bình thường, nhưng Thái Hậu lại bảo bọn họ nói đó là bệnh dịch, bọn họ không có lựa chọn nào khác. Mọi người cố gắng trốn tránh sự thật, bọn họ tình nguyện là Thái Hậu nương nương nói dối để làm chút chuyện đại sự, cũng không tình nguyện nghĩ đó là ôn dịch, nếu không tình huống thật sự đáng sợ.

Ai cũng đều sợ chết, cho dù đó có là người thân của mình cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý đem sinh mệnh của mình đi cùng, cho nên khi Liễu Thanh Đường hạ mệnh lệnh tất cả những người có tình huống bệnh trạng như thế đều phải cách ly cũng không có nhiều người phản đối.

Mới gần ngủ ba ngày các địa phương có người bị bệnh đều đã được Liễu Thanh Đường khống chế tốt, ngay cả một số ít không muốn tin tưởng đem người thân giấu đi, Liễu Thanh Đường cũng phái người đi tìm. Thời điểm này nàng phải hạ quyết tâm không được để dịch bệnh phân tán, đến lúc dịch bệnh lan tràn trên diện rộng sẽ càng thêm khủng khiếp, người chết sẽ rất nhiều, nàng là người đứng đầu một nước, chỉ có thể vì sinh mệnh của dân chúng mà phụ trách.

Cũng trong ba ngày này, càng ngày càng nhiều người bị ‘phong hàn’, bán tín bán nghi nhóm thái y mới phát hiện sự việc không đúng, bệnh trạng dần dần không phải là phong hàn dọa bọn họ một đầu đầy mồ hôi lạnh. Cũng không có thời gian thắc mắc vì sao Thái Hậu nương nương biết được chuyện này, tất cả đều khẩn cấp thảo luận nghiên cứu bệnh tình, thái y viện trước nay chưa bao giờ bận rộn như thế.

Cho dù đã chết một nhóm người, nhưng đây chỉ là mở đầu so với tình huống của kiếp trước khác biệt một trời một vực. Các quan viên thấy người chết nhiều sợ bị trách phạt liền khẩn cấp báo lên trên, có lẽ lần này có thể cứu được nhiều người hơn thì tốt nhất.

Hơn nữa Liễu Thanh Đường còn phát hiện kiếp này rất nhiều bệnh nhân bị đưa đi điện Minh Thọ đời này đều không có nhiễm bệnh. Tuy rằng trong đó đã có một số bị Tần Thúc chuyển đi, nhưng những người còn lại Liễu Thanh Đường đã cho giám sát thể nhưng tất cả đều không việc gì?

Lại nói tiếp, nàng ở trong cung địa vị cao như vậy, vốn không có khả năng nhiễm dịch bệnh, bởi vì kiếp trước cho dù thời điểm dịch bệnh bùng phát, những cung nhân có khả năng nhiễm bệnh đều bị chuyển đi hết, còn có vô số dược liệu trân quý dùng cho nàng, cái ăn cái mặc nhất nhất đều cẩn thận, hưởng hồ luc

đó nàng cả ngày ru rú trong cung điện, theo lý không thể nào có cơ hội nhiễm dịch bệnh, nhưng quả thật nàng bị nhiễm bệnh chỉ kém một chút nữa là chết đi.

Thời điểm nửa tháng, Đào Hiệp nói cho nàng, những cung nữ nàng quan sát có một người có hành vi không thích hợp. Cung nữ kia tên gọi Nhiên Hương, là người quản lý dược liệu của Từ An Cung, hương liệu nàng pha chế phù hợp với ý thích của Liễu Thanh Đường, đã ở Từ An Cung này được vài năm, là cung nữ bậc hai. Liễu Thanh Đường sai người nhìn chăm chăm các nàng là để phòng ngừa, vạn nhất mắc dịch bệnh đúng lúc cách ly, không nghĩ tới Đào Hiệp lại nói cho nàng, thì phát hiện ở trong hương liệu nàng bỏ thêm chút đồ này nọ, mà những thứ kia đúng là những thứ mà bệnh nhân bị dịch bệnh dùng qua.

Những người mắc dịch bệnh đã sớm bị đưa đến điện Minh Thọ, bọn họ dùng gì chỉ có thể lấy ở điện Minh Thọ. Mà Từ An Cung một tháng nay đã không cho người khác ra vào Từ An Cung, Nhiên Hương làm thế nào lại có được những thứ đó, vì sao lại đặt ra những thứ đó vào hương liệu của nàng, người đứng sau lưng là ai. Những chuyện này còn có thể là ai ngoài những người ở bên kia.

Hoàng đế sắp sửa mười lăm tuổi, đã có thể chấp chưởng triều chính, lần trước phụ thân đã làm các quốc gia xung quanh kinh sợ, không có họa ngoại xâm, liền chỉ còn họa trong nước. Có một số người cảm thấy nàng đã nhiều năm làm Thái Hậu chấp chính, cũng nên lui xuống, lại lo lắng nàng không chịu thoái nhượng sẽ bài trí dồn nàng vào chỗ chết, sự thật quả nhiên là thế, tiến lên một bước cũng chết, lùi lại một bước cũng chết, mà nàng lại không thích lùi bước.

Bây giờ thì đã có thể lý giải được vì sao kiếp trước mặc dù nàng được bảo vệ mạnh mẽ vẫn bị nhiễm dịch bệnh, bất quá dù cho có bài bố cẩn thận như thế nào cũng vẫn sẽ có chỗ sơ hở.

Lần này nàng đã có phòng bị tình huống sẽ như thế nào đây.

62. Chương 62

Liễu Thanh Đường vốn định đem Nhiên Hương xử trí, nhưng là nàng lại có một ý nghĩ khác nảy sinh trong đầu.

Vì thế ngày hôm sau trong cung người người đều phát hiện Từ An Cung vốn để phòng ngừa nghiêm cẩn lại càng thêm chặt chẽ không cho ai đi vào, hơn nữa đại cung nữ Đào Hiệp còn vẻ mặt vô cùng lo lắng đi thái y viện gọi người đến.

Cung nhân đều đoán chắc Từ An Cung xảy ra chuyện gì, Thái Hậu nương nương cũng mắc phải dịch bệnh, lời đồn đại già trẻ lớn bé đều biết, Liễu Thanh Đường lại vững vàng tọa trấn ở Từ An Cung, chờ tin tức mà chính mình phỏng đoán truyền đến. Kiếp trước nàng bị chẩn đoán là ôn dịch, Hoàng đế cũng bị ôn dịch, nàng vẫn không suy nghĩ nhiều. Nhưng nay nghĩ lại kiếp trước nàng đối với cháu ngoại trai bảo vệ còn trọng yếu hơn so với chính mình, bảo hộ xung quanh hẳn thật tốt, hẳn làm sao lại vô duyên vô cớ bị ôn dịch.

Chỉ có một khả năng, vì tránh cho người khác hoài nghi, hoặc là nói vì không muốn thừa nhận chuyện “Thái Hậu mắc dịch bệnh qua đời” dính dáng đến mình mà cố ý truyền ra tin tức. Nếu nàng đoán không sai nếu kiếp này nàng không bị dịch bệnh, Hoàng đế ở cung Trường An cũng sẽ hoàn hảo, nếu nàng bị dịch bệnh chỉ sợ không đến hai ngày Hoàng đế bên kia cũng sẽ truyền đến tin tức hẳn bị nhiễm dịch bệnh.

Lẳng lặng đợi hai ngày quả nhiên có tiểu thái giám kinh hoàng thất thố chạy đến Từ An Cung nói Hoàng thượng nhiễm dịch bệnh. Thời điểm ma ma báo lại tin tức này Liễu Thanh Đường vẫn không nhìn được đau lòng một trận. Cho dù nàng đã sớm nhận biết rõ bộ mặt thật của Tiêu Hoài Húc, nhưng sự thật lại chứng minh trước năm Hoàng đế mười lăm tuổi đã trăm phương nghìn kế tìm cách giết chết nàng, vẫn nhìn không được cảm thấy bị thương trong lòng.

Thời điểm nàng mới trọng sinh vẫn còn suy nghĩ, sai lầm đều do hai vị Thủ phụ, Hoàng đế sở dĩ cùng nàng cách xa là do một năm ôn dịch qua đi, bị người bên cạnh xui khiến mới dần dần bắt đầu.

Ai biết, lừa mình dối người khi chân tướng sự việc một lần lại một lần bày ra trước mặt nói cho nàng biết. Kiếp trước mười mấy năm liền lãng phí công sức trên người một tên súc sinh, mười mấy năm dốc hết tâm huyết, mười mấy năm quan tâm trân trọng, liền đổi lại là cái kết quả này đây.

Liễu Thanh Đường ngồi ở trong căn phòng trống rỗng, đột nhiên thấy nhớ Tần Thúc, nếu là trước kia cho dù khổ sở nàng cũng sẽ chôn chặt trong lòng, sau đó lại cao ngạo ngẩng cao đầu bước tiếp, tính cách đó quả thật là không tốt lắm. Nhưng hiện tại, điều đầu tiên nàng nghĩ đến là tìm Tần Thúc, dựa vào người hần nói một chút chuyện trong lòng.

“Ma ma, liên lạc với người lúc trước cài vào cung Trường An, ta muốn biết Hoàng đế bị dịch bệnh thật hay giả.”

Liễu Thanh Đường đứng lên, biểu tình trên mặt chưa từng thay đổi, Tần Thúc không ở đây nàng liền quay về như trước kia, nữ nhân nắm trong tay quyền triều chính nhiều năm không biết ủy mị.

“Nói cho ca ca, nữ nhân nuôi dưỡng ở thôn trang kia đã đến lúc dùng đến, còn có Phùng Nguyên Ngọc bên kia, bảo hần xử lý phía phụ thân hần Phùng thủ phụ, đem nữ tử kia tiến cung.”

“Đào Hiệp, người tự mình dẫn người đến cung Trường An, đem cái nữ tử họ Vương tên Việt Tương bắt lại, cùng với Nhiên Hương nhốt vào trong ngục, chờ Tần Thúc trở về xử lý. Nếu quân sự cung Trường An ngăn cản không cần nhiều lời, trực tiếp dùng lý do Vương Việt Tương có triệu chứng mắc dịch bệnh cần cách ly nàng. Hoàng đế lúc này nhiễm “dịch bệnh” ta muốn xem xem hần có thể đứng dậy bảo hộ vị cháu gái của Vương thủ phụ.”

Vương Việt Tương là cháu gái được Vương thủ phụ đưa vào trong cung, kiếp trước chính là quý phi của Hoàng đế. Nàng lúc trước vẫn nghĩ Hoàng đế sủng ái vị Vương quý phi này, nhưng hiện tại đã biết rõ đây chỉ là cái bìa ngấm, thậm chí toàn bộ hậu cung hần cũng không để ý đến ai. Đời trước những nữ tử trong hậu cung tranh đấu đều do hần thuận tay dựng lên một tấm bìa ngấm. Một khi đã như vậy nhân vật nhỏ này sẽ không đáng giá để nàng lợi dụng, đem Vương Việt Tương thuận tiện xử lý, cũng là cho nữ tử kia một con đường sống.

Còn về phần nữ tử nàng tốn tâm tư bồi dưỡng kia phải ở bên người Hoàng đế thật tốt, Hoàng đế bây giờ còn chưa thể chết được, cái chết của hần phải là lúc nàng cảm thấy thích hợp.

“Còn có, ta muốn ra ngoài cung một chuyến đi Dương phủ.”

Liễu Thanh Đường đã quyết định ai cũng không thể sửa đổi, cho dù Đào Hiệp cùng ma ma hai người vô cùng lo lắng, nhưng vẫn theo lời nàng nói phân chia công việc.

Dương Tố Thư lúc này đã vào tháng thứ bảy của thai kỳ, bộ dáng cồng kềnh làm cho Liễu Thanh Đường nhìn liền hết hồn. Hơn nữa sắc mặt nàng có chút tái nhợt, trên bàn lộn xộn một đồng sách y thuật cùng dược liệu, có lẽ nàng đã lâu không nghỉ ngơi, Tiêu Hoài Dư đứng bên cạnh nàng, trên tay cầm một chén canh gà.

“Tố Thư, phương thuốc thế nào rồi?”

Nếu có thể Liễu Thanh Đường thật không muốn dưới tình huống này thúc giục bạn tốt, nhưng nếu không mau chút, người chết càng nhiều, cho dù nàng phát động quân đội cũng không thể kiềm chế được bao lâu, hơn nữa Vũ Kinh không thể cứ luôn luôn đóng cửa thành, nếu lâu hơn một chút bên ngoài sẽ có lời đồn đãi, vạn nhất rơi vào tai quốc gia khác nói không chừng sẽ nổi lên một trận chiến tranh.

Dương Tố Thư tạm dừng việc trên tay, quay qua Tiêu Hoài Dư uống một ngụm canh gà trên tay hần, lúc này mới nói.

“Không sai biệt lắm đã có chút khí sắc, tiếp qua vài ngày ta sẽ cho người một phương thuốc mới, người đưa cho những người trong thái y viện xem thử xem.”

Lúc nàng nói những lời này Tiêu Hoài Dư đứng ở sau lưng nàng bóp bóp vai cho nàng một chút, mấy ngày nay không chỉ trong cung lộn xộn, trong phủ Dương Tố Thư cũng rối loạn một trận, sau một tháng không gặp Liễu Thanh Đường cảm thấy Tiêu Hoài Dư tựa hồ so với trước kia bớt ngốc đi một chút, tuy rằng cũng chỉ là một chút thôi.

“Thanh Đường ta cảm thấy người dường như biết trước rất nhiều sự việc, người nói cho những người trong thái y viện sở dĩ ban đầu biết được đó là ôn dịch, là ta nói cho người. Ta nhớ rõ chính mình chưa bao giờ nói qua những loại chuyện này, hơn nữa người vì cái gì biết chắc chắn ta có thể nghiên cứu ra được phương thuốc chữa được dịch bệnh?”

Dương Tố Thư vô cùng nghiêm túc nhìn Liễu Thanh Đường, trông mắt rõ ràng viết không thể không biết rõ ràng mà bỏ qua được, cổ chấp của nàng đều giấu dưới khuôn mặt ôn hòa xa cách, nhưng một chút cũng không kém hơn so với Liễu Thanh Đường.

“Ta nghĩ người hẳn là biết, ta đem người thành bạn tri kỷ tốt nhất.”

Liễu Thanh Đường cười khổ một chút, cuối cùng chỉ nói:

“Tình huống người hiện tại vốn đã mệt mỏi, chịu không nổi kích thích, chờ ôn dịch đi qua, người sinh hạ đứa nhỏ, ta sẽ nói cho người.”

Dương Tố Thư lắc đầu, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ nói

“Được, ta chờ.”

“Tố Thư người cũng đừng liều mạng quá, để ý thân thể chính mình, vạn nhất về sau con nuôi lại trách ta thì làm sao bây giờ.”

“Người nếu không để ta ngồi đoán mò lung tung thì ta sẽ tốt lên nhiều ngay lập tức.”

Dương Tố Thư nói xong, thì cũng uống nốt bát canh. Liễu Thanh Đường cùng nàng hàn huyên vài câu, thấy nàng lại cầm đầu vào trong trang sách chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu đứng lên.

“Ta trở về đây.”

Nhưng nàng vừa mới đi tới cửa, chỉ thấy Tần Thúc vốn đang phải ở Lăng quận lại xuất hiện ngoài cửa, hẳn lúc này một thân bụi đất, áo choàng tím đã không nhìn rõ nguyên dạng, trên tay còn đang cầm roi ngựa, nhìn thấy thân ảnh nàng liền ném roi ngựa trên tay đi bước nhanh lại ôm lấy nàng.

“Người không có việc gì.”

Ngữ khí hẳn có chút sợ hãi, hoặc là nên nói giống như là cuối cùng hẳn cũng nắm giữ được bảo bối, lúc này dù có chuyện gì cũng không nguyện ý buông tay.

Liễu Thanh Đường cảm giác người hẳn lại càng gầy đi thêm một chút, đau lòng không biết nên nói như nào mới tốt. Tưởng niệm, lo lắng, cao hứng, cảm xúc phức tạp trong lòng cuối cùng chỉ ôm hẳn nói một câu

“Sao đã trở lại rồi?”

“Nghe nói Vũ Kinh bị quan binh vây quanh, bên trong lại có tin tức ôn dịch truyền ra, ta sợ người gặp chuyện không may nên trở lại.”

Tần Thúc thì thào nói, còn có chút không thể tin được, người mình thương nhớ lâu như vậy đang ở trong lòng mình. Ngày đó hẳn lo lắng muốn điên luôn rồi, ngăn ngủ vài ngày thôi mà giống như đã trôi qua vài năm.

Đoàn người bọn họ vừa đi đến Lăng quận, hẳn liền mang theo họa sĩ đi đến một tòa trúc viện có cảnh sắc rất tốt, ai đến đây cũng muốn đến du ngoạn một lần, trong lúc đó chợt nghe được tin tức ở Vũ Kinh, trong đó có thương nhân ở Vũ Kinh đến nói là Vũ Kinh đang bị quan quân vây quanh không được ra vào. Tần Thúc nghe thấy thế liền kinh sợ, liền phái người đi tìm hiểu tin tức, về những chuyện khác liền sửa đổi lại kế hoạch, trực tiếp cho người đến bắt quận chủ Lăng quận giam giữ, về phần danh sách, Tần Thúc không nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ người khác can ngăn, hẳn khi đó căn bản không có tâm tư ở lại Lăng quận để tra xét quận chủ Lăng quận chu toàn.

Đi được nửa đường có người hồi báo Vũ Kinh có tin tức giống như bùng phát ôn dịch, Tần Thúc cơ hồ muốn điên thật rồi, chuyện Lăng quận đều giao cho quan viên phía sau, chính mình chỉ mang theo vài tên hộ vệ Liễu gia, một đường vó ngựa chạy ra khỏi Lăng quận trở về. Hẳn vốn không biết cưỡi ngựa, nhưng chỉ có cưỡi ngựa mới có thể trở về nhanh nhất cho nên hẳn chỉ học nửa ngày liền khẩn cấp lên ngựa chạy trở về.

Dọc đường đi bởi vì động tác chưa thuần thục chỉ kém chút lập tức ngã xuống dưới, trên đường xóc nảy, hấn lại giục ngựa hai bên sườn đùi bị ma sát máu chảy đầm đìa, nếu không phải sợ ngất xỉu, hấn cơ hồ ngày đêm không ngừng nghỉ phóng ngựa cho nhanh, cho dù có dừng lại nghỉ ngơi hấn cũng bởi vì trong lòng lo lắng mà chỉ chớp mắt trong chốc lát.

Vài người hộ vệ Liễu gia mặc dù đã trải qua sự tôi luyện trên chiến trường mà cũng có chút không kiên trì được, vậy mà Tần Thúc một câu cũng chưa từng nói qua, giống như là không muốn sống, sợ chính mình chậm một khắc sẽ không thấy được Thái Hậu nương nương. Ngồi xe ngựa mất một tháng, cưỡi ngựa giống như không muốn sống, ngăn ngủ vài ngày đã chạy về Vũ Kinh.

Tần Thúc vốn định trực tiếp hồi cung, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào liền quay đầu ngựa đi tới Liễu phủ cùng Dương phủ nhìn qua, quả nhiên phát hiện một lượng xe ngựa đáng chú ý đứng ở cửa sau Dương phủ.

Lúc còn tại Lăng quận biết được tin tức Vũ Kinh, Tần Thúc mỗi ngày đều nghĩ đến Thanh Đường thật sự xảy ra chuyện hấn nên làm cái gì bây giờ, hấn thực sự tình nguyện chính mình chết cũng không muốn thấy nàng gặp chuyện không may. Vô số lần hấn đều hối hận vì cái gì thời điểm này lại cố tình ly khai khỏi người nàng, nếu hấn ở bên cạnh nàng ít nhất có cái gì nguy hiểm hấn cũng có thể nhận thay nàng.

Cho dù nàng an toàn, Tần Thúc cũng lo lắng nàng sẽ sợ hãi. Ở trong lòng hấn, Liễu Thanh Đường không phải là Thái Hậu nương nương không việc gì không thể làm trong mắt người khác, cũng không phải là Thái Hậu nương nương trong cảm nhận ban đầu của hấn. Nàng cũng sẽ khổ sở, sợ hãi cho nên hấn phải ở bên người nàng mới được.

Loại lo lắng tâm thần bất an này phải tận khi nhìn thấy nàng êm đẹp đứng ở chỗ này mới hoàn toàn tan biến. Trong nháy mắt tiến lên ôm nàng vào lòng, hấn cơ hồ đã dùng hết sức lực, không còn khí lực chống đỡ chính mình.

“Ta không nên ở thời điểm này rời khỏi Vũ Kinh, ta nên ở bên cạnh ngươi, thật xin lỗi Thanh Đường.”

Tần Thúc không biết đây là Liễu Thanh Đường cố ý an bài, vốn vì muốn tốt cho hấn nhưng nhìn bộ dáng hấn tiêu tụy như vậy, nói không chừng đem chính bản thân mình tra tấn bao lâu Liễu Thanh Đường cảm thấy trong lòng ngập tràn hối hận. Phụ thân cùng Tổ Thư đều từng nói qua, nàng cái gì cũng tốt chỉ là có nhiều khi tự cho là mình đúng, nàng vẫn không cho là họ nói đúng, nhưng lúc này nàng mới cảm thấy có lẽ bọn họ đúng.

63. Chương 63

Trên đùi Tần Thúc có thương tích do cố tình ngày đêm quay trở lại, Liễu Thanh Đường sai hạ nhân giúp hấn tắm rửa hấn cũng không đồng ý, chỉ nói tự mình làm được, cố tình để chính mình rửa. Liễu Thanh Đường đành phải ngoài miệng đáp ứng nhưng chờ đến lúc hấn đi vào sau nhà tắm chính mình nghênh ngang theo vào.

Từ An Cung có bố cục giống Trường An Cung của Hoàng đế, có một bể tắm riêng để chủ nhân tắm rửa, thật ra Tần Thúc còn muốn về chỗ ở của mình rồi sai người nâng thùng nước để tẩy rửa, Liễu Thanh Đường nói rất phiền toái không cho hấn trở về mới khiến cho hấn chịu theo nàng đi vào bể tắm tẩy rửa.

Tận mắt nhìn thấy Tần Thúc đi vào, Liễu Thanh Đường vốn đáp ứng về tắm cùng chờ hấn sắc mặt không thay đổi cũng đi theo vào, ở gian ngoài dung một cây trâm búi gọn mái tóc, lại chậm chạp thoát áo ngoài, đổi một bộ quần áo nhẹ nhàng lúc này mới mang thuốc trị thương vào phòng trong. Tuy Tần Thúc nói không có việc gì, nhưng dù sao cũng bị thương, khẳng định không thể tẩy rửa sạch sẽ, hấn lại không cho hạ nhân hầu hạ, nàng đành phải chính mình ra tay.

Lúc này Tần Thúc đã cởi lớp áo bên ngoài, thời điểm Liễu Thanh Đường đi vào hấn đang thoát áo lót màu trắng bên trong. Nếu là ngày trước Liễu Thanh Đường tất nhiên sẽ trêu chọc hấn thật tốt, nhưng lúc này

liếc mắt một cái nàng liền nhìn thấy hai đùi hấn quần vốn là màu trắng bây giờ ướt sũng đỏ sẫm vết máu, nàng biến sắc đi nhanh qua nói

“Làm sao lại nghiêm trọng như vậy?”

Lúc ở trên xe ngựa Tần Thúc nói chỉ bị xước sát một chút ở chân, khi đó nàng nhìn cách lớp áo tuy rằng có thấy chảy ra máu cũng biết hai đùi hấn bị thương, nhưng lúc vào cùng Tần Thúc không cần người giúp đỡ, tuy rằng cước bộ có chút khập khiễng đi chậm chạp chút, nhưng lại không có biểu tình đau đớn là mấy. Liễu Thanh Đường nghĩ chắc tình huống vẫn tốt, không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy, Tần Thúc còn không nói hai ống quần của hấn cơ hồ là toàn vết máu.

“Thanh Đường?”

Tần Thúc ngạc nhiên một chút trong mắt lập tức hiểu rõ, Thanh Đường hiển nhiên không phải là người sẽ nghe theo lời người khác. Hấn hiện tại có muốn che giấu cũng không kịp, nhìn thấy sắc mặt Liễu Thanh Đường không tốt lập tức giải thích.

“Tuy rằng nhìn có vẻ nhiều máu một chút, nhưng thật ra không nghiêm trọng đâu.”

“Không phải nói quần dính chặt vào người sao, bây giờ làm sao cởi ra được?”

Liễu Thanh Đường đi đến bên cạnh Tần Thúc, gắt gao nhìn hai chân hấn cau mày nói.

Tần Thúc đang chống tay vào tường làm điểm tựa sắc mặt lúc này mới thay đổi nói

“Cứ như vậy cởi cũng được, Thanh Đường xoay người đi như này có chút không ổn.”

Lúc này còn quan tâm chuyện này làm gì, Liễu Thanh Đường vừa đau lòng lại sốt ruột trừng mắt nhìn hấn một cái, thúc giục hấn nhanh một chút đau như vậy còn để ý chuyện khác làm chi. Động tác của Tần Thúc rất liền mạch mắt cũng không thêm chớp liền trực tiếp đem quần dính chặt ở vết thương kéo xuống, thế nhưng lại làm cho Liễu Thanh Đường đứng bên cạnh bị dọa sợ không nhận được quay đầu sang một bên. Nàng không phải chưa từng nhìn qua máu, tự tay giết người cũng từng làm qua, nhưng khi nhìn miệng vết thương ở chân Tần Thúc máu thịt đầm đìa, bởi vì mạnh tay lôi kéo mà trào ra máu tươi, nàng vẫn cảm thấy trong lòng đau đớn không dám mở mắt ra nhìn.

“Rất đau sao?”

Tần Thúc vẫn dựa vào tường, cắn răng chờ cho cơn đau qua đi mới mở miệng.

“Lúc này không còn đau nữa.”

Liễu Thanh Đường hỏi hấn cũng như không hỏi, nên sẽ không gắng hỏi về vấn đề này thêm, nhắc tay muốn dìu hấn đi.

“Ta đỡ người đi qua bên kia, giúp người rửa sạch rồi bôi thuốc, sau đó người nằm ở trên giường hai tháng cho ta, vết thương không lành lặn không được xuống giường.”

Lúc này nếu phản bác lại lời nàng, chắc chắn nàng lại làm bị thương chính mình, Tần Thúc liền nhẹ nhàng đáp ứng, buông cái quần có dính máu và da thịt trong tay để cho Liễu Thanh Đường giúp đỡ hấn ngồi xuống cạnh bể tắm.

“Người đừng xuống nước, ta giúp người rửa vết thương.”

Liễu Thanh Đường xắn tay áo không thành thực xuống dưới bể tắm, gọi đầu cho Tần Thúc sau đó khi lau đến lưng cho hấn, Liễu Thanh Đường sờ sờ đốt xương sống của hấn nhô lên bỗng nhiên trong lòng ầm ục cúi người cắn bờ vai hấn.

“Người nhìn mình xem, lúc trước thật vất vả mới điều dưỡng được chút thịt, bây giờ lại gây như vậy.”

Nói xong nàng uể oải xoa xoa đầu rằng.

“Điểm tâm lúc nào cũng có phần của người, vì sao ăn hoài mà không béo lên được chút nào vậy?”

“Ta sai rồi.”

Tần Thúc không có nửa câu phản đối, quả nhiên là bộ dáng Liễu Thanh Đường nói gì cũng đúng. Liễu Thanh Đường hừ một tiếng để tay hắt lại chỗ cũ. Nhưng đến lúc tẩy rửa vết thương ở đùi Liễu Thanh Đường lại không hạ tay xuống được, chỉ dám lau vết máu ven ven mắt cá chân làm sao cũng không dám lau chỗ vết thương máu thịt lẫn lộn kia. Tần Thúc đành tự mình lau còn phải an ủi nàng

“Nhắm mắt lại chút đi, đợi lát nữa là xong rồi, ta rửa nhanh lắm.”

Liễu Thanh Đường liền không để ý đến hắn, lấy khăn khô lau lau tóc hắn còn nói:

“Người nhớ phải thật nhẹ tay đó.”

Tuy rằng Tần Thúc đang đau lắm, nghe nàng nói câu đó lại bỗng nhiên có chút đỡ khốc đỡ cười theo lời nói của nàng, động tác phát ra có chút nhẹ nhàng hơn, như vậy nhìn qua cảm thấy không phải là hắn bị thương mà là nàng. Nàng đau lòng cùng lo lắng hắn đều nhìn thấy trong mắt, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác cao hứng, uất ức, mà loại cảm giác này nàng luôn làm cho hắn cảm nhận được.

Bôi thuốc cũng là Tần Thúc tự bôi, bởi vì Liễu Thanh Đường đầu ngón tay cũng không dám đụng vào, ngồi xổm bên cạnh mặt mày đều nhăn nhó, Tần Thúc vừa bôi thuốc vừa phải an ủi nàng, bản thân hắn vốn không biết an ủi người khác, lặp đi lặp lại cũng chỉ có hai câu

“Ta không đau” “Một chút nữa thì tốt rồi.”

Thật vất vả mới làm xong mọi việc, Liễu Thanh Đường ở bên cạnh nhìn so với Tần Thúc tự mình làm mọi chuyện cũng một không kém, liền ôm Tần Thúc đi vào giấc ngủ.

Cửa ra vào của Từ An Cung đã bị Liễu Thanh Đường hạ lệnh đóng toàn bộ, cung nhân phía dưới bởi vì lo sợ ôn dịch cũng đều đóng cửa ở trong phòng mình, chỉ để lại một vài người trông coi một số địa phương trọng yếu, toàn bộ Từ An Cung chìm vào trong yên lặng. Hoặc là nói toàn bộ hoàng cung, trừ bỏ Minh Thọ Điện tập trung toàn bộ những người mắc ôn dịch thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc la, còn lại tất cả đều dị thường im lặng.

Những chuyện cần làm đều đã phân phó người dưới đầy đủ rồi, Liễu Thanh Đường lúc này mới rảnh rỗi ở bên cạnh Tần Thúc hưởng thụ cuộc sống thanh thản ở Từ An Cung.

“Người nói là người tìm một vị họa sĩ vẽ lại rất nhiều phong cảnh sao?”

“Ừ, chỉ là do ta trở về vội vàng quá, đã quên mang theo.”

Tần Thúc nằm ở tháp trên cửa sổ, lưng dựa vào chỗ dựa, trước mặt còn có một cái bàn nhỏ trên mặt bàn có giấy và bút để hắn luyện chữ. Liễu Thanh Đường an vị ở bên cạnh trong tay cầm một quyển sách lười nhác đọc, cùng hắn nói chuyện phiếm đồng thời cầm lên một miếng mút mật, chính mình cắn một nửa còn lại đưa đến miệng Tần Thúc.

Tần Thúc nghiêng đầu cắn, ánh mắt vẫn nhìn vào tờ giấy mình đang luyện chữ, bất ngờ không kịp đề phòng bị Liễu Thanh Đường liếm ở khóe miệng một chút.

“Có chút mật dính ở khóe miệng.”

Lui người lại Liễu Thanh Đường làm bộ như lạnh nhạt ngồi trở lại, chỉ là bờ môi đỏ mọng kia nở nụ cười đắc ý làm cho người ta liền hiểu rõ, nàng chống cằm tiếp tục đọc sách để lại Tần Thúc với tờ giấy trên đó có một nét chữ bị hỏng, vẻ mặt không biết nên làm gì với nàng, viết lại lần nữa.

Về phần trước đó ngồi nghe Tần Thúc kể về cảnh sắc ven đường xuôi nam, nghe Tần Thúc tận mắt nhìn miêu tả cảnh này nọ, còn không bằng Liễu Thanh Đường ngồi đọc sách miêu tả về sinh hoạt của người địa phương còn sinh động hơn. Lúc Liễu Thanh Đường hỏi về vài vấn đề như:

“Ở quận Hoa nổi tiếng là phố hoa ban đêm đẹp nhất, có lâu gì náo nhiệt nhất?”

“Nghe nói ở Vân Giang có đặc sản là cá Lư rất đẹp, hương vị lại rất ngon, có đúng là mỹ vị không?”

“Ngôi chùa lớn nhất Nam Triều hòa thượng bên trong có phải giống như trong sách nói là người có quyền cước công phu rất lợi hại?”

Tần Thúc đều không trả lời được một câu nào. Kỳ thật Liễu Thanh Đường cũng không trông mong gì Tần Thúc có thể trả lời được, dù sao ngấm lại thì hẳn nào có biết tình thú là gì, khẳng định sẽ không đi những địa phương nhằm chán này, lại càng không để ý đến những món đặc sản của địa phương. Nàng chỉ là thích nhìn Tần Thúc bị hỏi mấy vấn đề này á khẩu không trả lời được, vừa ngậy ngốc lại xấu hổ, muốn nói gì đó để cho nàng không phải thất vọng lại chỉ có thể chần chừ nhìn về chỗ khác, rõ ràng trong lòng đang nghĩ nên nói gì đây, bộ dáng rất thú vị.

Bởi vì có Liễu Thanh Đường ở bên cạnh theo giám sát gắt gao, lại được tắm bổ đầy đủ, vết thương của Tần Thúc rất nhanh liền kết vảy. Sau ngày đó Dương Tổ Thư cũng cho người mang đến tin tức đã nghiên cứu ra phương thuốc, dùng trên người bệnh nhân đã có thể ngăn chặn bệnh tình chuyển biến xấu. Nghe được tin tức đó trong lòng Liễu Thanh Đường nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Sau đó các đại phu tại các y quán đều bận rộn lu bù, bởi vì được liệu trong kinh thành không đủ, Liễu Thanh Đường liền sai quân lính trấn thủ ngoài thành đi sang những huyện lân cận mang lại. Tóm lại sau khi nghiên cứu được phương thuốc điều trị ôn dịch, toàn bộ kinh thành rối loạn mới dần dần thoát khỏi lo lắng ôn dịch.

Từ lúc bắt đầu ôn dịch đến thời điểm mở lại cổng kinh thành đã là ba tháng sau. Hộ bộ kinh thành đem nhân số tử vong báo lên so với trận ôn dịch của kiếp trước số người chết đã giảm đi một nửa. Cho dù vậy nhìn con số đó cũng làm cho Liễu Thanh Đường im lặng một lúc lâu. Đối mặt với thiên tai này, bọn họ đã làm hết sức mình nhưng vẫn bị tổn hao mạng người trầm trọng, vẫn như trước kia không thể cứu được tính mạng của tất cả mọi người.

Toàn Minh Thọ Điện giống như kiếp trước vẫn bị thiêu đốt, Liễu Thanh Đường tự mình hạ chỉ ở một chỗ khác xây một tòa nhà khác sau khi Minh Thọ Điện thiêu đốt, liền mọc lên tòa cung điện nguy nga hơn, trăm ngàn ngọn nến thấp sáng đại điện.

Người nhà nàng qua trận ôn dịch này vẫn còn sống sót, Liễu Thanh Đường trong lòng rất cảm kích, chờ Tần Thúc dưỡng thương thật tốt không ảnh hưởng đến việc đi lại, hai người liền ra cung về Liễu gia thăm nhà. Tần Thúc bị Liễu quốc công ở trong thư phòng dùng cờ vây hung hăng giết hơn mười ván, Liễu Thanh Đường nghe Tịch Lam đang nữ phần nam nói chuyện trong lúc đó ca ca nàng vô số lần muốn nghe lén xem muội muội nói gì với người trong lòng, đều bị Tịch Lam đứng dậy đuổi đánh ra ngoài, Liễu Thanh Đường nhìn thấy cảnh đó cảm thấy thật mất mặt, lại vừa cảm thấy sung sướng.

Tẩu tử của nàng nên là như vậy, không được chiều hư ca ca nàng, nên đánh phải đánh, nam nhân Liễu gia phải được dạy dỗ tốt. Về phần Tần Thúc nhà nàng cũng không có ca ca, về phần dạy dỗ nàng đau lòng còn không kịp sao nữa đánh, hơn nữa người của Liễu gia mặc kệ nam nữ, vợ nhà ai người nấy đều phải thương xót, đương nhiên lời này không thể nói cùng Tần Thúc.

Ở Liễu gia đến giờ Ngọ ăn xong bữa trưa, Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc theo thói quen đi một chuyến đến Dương phủ, ai biết mới tiến vào chỉ thấy bên trong một đoàn bận rộn, kéo một người lại hỏi mới biết Dương Tổ Thư muốn sinh.

Liễu Thanh Đường đã sớm an bài bà mụ đáng tin ở đây chăm sóc bạn tốt, lúc này cùng với Tần Thúc ở ngoài sân chờ, Tiêu Hoài Dư vốn phải ở bên ngoài chờ nhưng hẳn bất an cứ nhòai người lên song cửa sổ để xem, rõ ràng nói không nên lời lại giống như biết được gì đó cứ khàn khàn giọng a a a kêu to, làm cho Liễu Thanh Đường không nhẫn tâm nghe, trực tiếp cho hắn đi vào cùng Dương Tổ Thư, quản gì quý củ diêm xấu.

Nghe Dương Tổ Thư quát tháo bên trong, trên tay Liễu Thanh Đường bưng một ly trà cũng sợ đến mức run lên, đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy mình không phải sinh đứa nhỏ cũng tốt lắm.

Trước khi mặt trời lặn xuống núi, Dương Tổ Thư sinh được một nam hài, mẹ con bình an.

Đầu tiên Liễu Thanh Đường cảm thấy vui vẻ, lập tức thu lại nụ cười phái người đến Liễu gia điều một đội quân hộ vệ đến canh giữ tại Dương gia. Đối với ánh mắt nghi hoặc của Tần Thúc, Liễu Thanh Đường cười cười nhìn về hướng hoàng cung nói:

“Đứa nhỏ tốt đẹp như vậy lại là họ Tiêu.”

64. Chương 64

Chờ Dương Tố Thư ở cũ xong, Liễu Thanh Đường không còn có gì để trốn, đành phải vứt bỏ Tần Thúc ở lại Từ An Cung, một mình mang theo Đào Hiệp đi Dương phủ theo như lời đã nói lúc trước, hướng Dương Tố Thư thẳng thắn mọi chuyện vì sao mình lại biết được thời gian phát ôn dịch cũng như rất nhiều chuyện khác.

Dương Tố Thư vừa sinh đứa nhỏ xong ngồi ở trên giường nửa ngày mới tiêu hóa hết được mọi chuyện, Liễu Thanh Đường về mặt bình tĩnh ghé vào bên cạnh cái nôi quấy rối tiểu tử béo ú đang ngủ say.

Khi kể chuyện này lại sau ba năm nàng tựa hồ đã không còn giận dữ, thống khổ nữa, điều này không có nghĩa là nàng đã quên đi mọi chuyện, chỉ là không còn sợ hãi thôi.

“Từ trước giờ ta vốn không tin trên đời này có thần linh ma quỷ.”

Hồi lâu sau Dương Tố Thư mới chớp chớp mắt mấy cái tựa lưng vào giường.

“Hiện tại ngươi tin sao?”

“Đó là điều duy nhất lý giải được những chuyện xảy ra trước mắt ta, ngươi nói ta tin hay không tin? Chỉ là ta đối với ngươi khi đó có thể mơ hồ nghĩ ra nhưng không tin lắm.”

Dương Tố Thư nhìn qua có vẻ bình tĩnh, kỳ thật chính mình đang nói cái gì cũng không biết, chỉ là theo bản năng tìm chuyện để nói thôi. Dù sao nàng cũng chưa từng tiếp xúc qua loại chuyện kì quái này, lại không giống phụ thân Liễu Thanh Đường tâm chí kiên định, không sợ thần quỷ, nhất thời không biết phản ứng sao.

Liễu Thanh Đường không chút để ý, tùy tiện mở miệng nói:

“Khi đó ta cũng không biết vì sao lại thế, hỗn loạn mơ mơ màng màng có thể nhìn thấy một vài sự việc, chốc lát nơi này chốc lát lại nơi kia, cũng không phải tất cả sự việc phát sinh ta đều biết nhưng biết được những chuyện này cũng đủ rồi.”

Dương Tố Thư rất cuộc cũng định thần, có chút không đành lòng nhìn bạn tốt làm bộ như không để ý, kì thực ánh mắt lại có chút tan rã nàng nói nàng tận mắt nhìn thấy phụ thân cùng huynh trưởng bị chém đầu.

Dương Tố Thư cùng nàng kết giao nhiều năm nay như vậy sao lại không biết vị bạn tốt này để ý nhất là người nhà, hiện tại còn có thêm Tần Thúc lúc trước nàng tựa hồ sống vì Liễu gia, trước đây vì bảo vệ Liễu gia liền giết Vương gia Tiêu Nam Hòa, vì nguyện vọng của vị tỷ tỷ đã chết, vì bảo hộ cháu ngoại trai liền tiến cung làm Thái Hậu lo lắng chuyện chính sự, nàng cơ hồ chưa bao giờ vì bản thân mình làm những chuyện vui vẻ.

Thời điểm trước khi tiến cung, Dương Tố Thư có hỏi nàng, khi đó nàng ấy nói Liễu gia đã cho nàng nhiều tự do lắm rồi, bây giờ là lúc nàng hồi báo, ai ngờ hồi báo này lại báo nhiều năm như vậy. Dương Tố Thư thở dài một tiếng, nàng có thể tưởng tượng ra kiếp trước bạn tốt chết quanh hiu và không cam lòng như thế nào, khi đó chắc có nhiều bi phần thống khổ lắm, nàng nói là sống lại chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy, sẽ không giống như lời nàng ấy nói tỉnh lại tất cả đều khôi phục như ban đầu.

Chỉ là Thanh Đường không nói nàng biết ở trong lòng là được rồi, nhiều lời cũng vô ích. Nàng cho dù biết thì cũng đâu thể thay đổi được gì, cũng không thể xóa bỏ được cảm giác lúc đó cùng may tất cả đều đã qua rồi, may mà nàng ấy còn có Tần Thúc. Chỉ cần bọn họ đều sống tốt, có một ngày Thanh Đường sẽ có thể buông bỏ những tâm sự này, Dương Tố Thư tin chắc như vậy.

“Thanh Đường, Tần Thúc có biết những chuyện này không?”

Lúc này biểu tình lạnh nhạt trên mặt Liễu Thanh Đường mới thay đổi, giống như trẻ con chun chun cái mũi, hít hít mấy cái lúc này mới mở miệng.

“Ta không dám để hần biết, thật vất vả mới làm cho hần có thói quen ở chung với ta, nhờ may nói cho hần, hần lại hiểu lầm ta ở cùng hần bởi vì kiếp trước hần liều chết cứu ta thì ta biết làm sao bây giờ, hần quá để ý mấy chuyện vụn vặt linh tinh.”

Nhìn nàng lên án Tần Thúc cuối cùng cũng có cảm giác trở về là chính mình, Dương Tố Thư hơi cau mày, cười cười cố ý hỏi một câu.

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Cảm kích thì có, nhưng ban đầu ta chỉ cảm thấy hần cùng với kiếp trước không giống nhau, cảm thấy thú vị thôi, không nghĩ tới khi ở cùng hần một chỗ sau lại... Cũng không biết làm sao lại như vậy, tóm lại nếu ta không thật sự thích hần, chỉ là cảm kích nhiều nhất là cho hần tiền tài quyền lực thôi, cũng không cần đem chính bản thân mình cho hần.”

Liễu Thanh Đường vừa thì thào vừa lấy ngón tay chọc chọc má tiểu mập mạp. Dương Tố Thư rút cuộc lên tiếng ngăn nàng lại

“Được rồi, người đừng làm phiền Dong Nhi, nó vừa tỉnh ngủ là muốn khóc, đến lúc đó người làm sao mà dỗ được tiểu ma vương này?”

“Dong Nhi? Là nữ danh của tiểu gia hỏa này?”

Liễu Thanh Đường thu hồi ngón tay ngồi xuống. Dương Tố Thư cười cười ánh mắt nhìn đứa nhỏ của mình cực ôn nhu.

“Đúng vậy, ta hy vọng nó cả đời có thể bình an, làm một bá tánh bình thường như vậy là đủ rồi.”

Liễu Thanh Đường dừng một chút bỗng nhiên cúi đầu nói:

“Tố Thư, thật có lỗi nói không chừng ngày sau ta sẽ làm liên lụy đến Dong Nhi, kỳ vọng này của người chỉ sợ...”

Nàng chưa nói xong nhưng Dương Tố Thư đã hiểu được, phải nói vừa nãy khi Liễu Thanh Đường nói sẽ không bỏ qua cho Hoàng đế Tiêu Hoài Húc đã có chút hiểu rõ.

Hoàng đế không chết mà Thanh Đường lại không chấp nhận được hần, nhiều nhất cũng chỉ vài năm nữa là bọn họ sẽ bùng nổ mâu thuẫn, lúc đó trên dưới đều hận không thể xé rách mặt nạ của nhau. Lúc đó nếu Hoàng đế trước không có đứa nhỏ mà Thanh Đường lại không có ý định thay thế Tiêu gia, vậy chỉ còn lại Dong Nhi đứa nhỏ của nàng kế thừa huyết mạch Tiêu gia chính thống. Đương nhiên điều kiện trước tiên là Dong Nhi không giống phụ thân hần.

Dương Tố Thư không hy vọng đứa nhỏ của mình làm Hoàng đế, nàng chỉ hy vọng nó an ổn sinh sống bình thường, nhưng nàng không thể cự tuyệt thỉnh cầu của bạn tốt, cũng không có biện pháp ngồi xem trong triều đình một cơn phong ba đảo chính.

“Nếu có thể ta sẽ tận lực không để cho Dong Nhi phải ngồi lên vị trí kia, dù sao nó cũng là con nuôi của ta, ta cũng luyến tiếc để nó phải chịu khổ, phải biết rằng chính bản thân ta cũng đã trải nghiệm qua đủ loại giày vò, tư vị đó quả là không dễ dàng gì, mỗi ngày đều có việc chưa làm xong, chưa học xong gì đó, còn phải đối mặt với đại thần tranh nhau nhao nhao ồn ào, có đôi khi thực hận mình không có ba đầu sáu tay.”

Bỗng nhiên Liễu Thanh Đường nửa đùa nửa thật oán giận nói, có ý phá vỡ không khí quá nặng nề. Dương Tố Thư đưa tay sờ sờ đầu con, lại búng ngón tay lên trán Liễu Thanh Đường một chút.

“Con ta làm Hoàng đế, ta có gì mà không vui, người cũng đừng nghĩ nhiều, trước cứ làm tốt chuyện của người, nếu về sau Dong Nhi thật sự phải ngồi lên vị trí kia ta hy vọng hần sẽ không để người thất vọng.”

Liễu Thanh Đường chớp mắt cười sáng lạn đứng lên.

“Ta sẽ không để cho mình mắc phải sai lầm lần thứ hai, có những lời này của người là đủ rồi.”

“Thanh Đường có thể nói cho ta biết kiếp trước Hoài Dư như nào không?”

Dương Tố Thư không nhịn được vẫn hỏi câu này. Liễu Thanh Đường trầm mặc một lúc vẫn nói theo tình hình thực tế lúc đó.

“Hắn cùng với Liên Thái Phi bị chết khi trên đường về Dương Châu. Kiếp này có rất nhiều sự việc thay đổi, ta cảm thấy thực may mắn bởi khi đó mềm lòng ngăn cản Liên Thái Phi ở lại.”

Nhân sinh luôn kỳ diệu như vậy, một người vĩnh viễn không biết bản thân mình lúc này cùng ngày sau thay đổi nhiều như nào, làm ra một việc nhỏ có thể hay không sau này trở thành chuyện đại sự.

“Cuộc đời luôn có nhân quả, những lời này ta tin. Thanh Đường ta thay Hoài Dư nói với người lời cảm ơn.”

Liễu Thanh Đường lắc đầu, ánh mắt có chút xa xôi.

“Người không hiểu rồi, người chân chính được cứu là ta, người cần cảm ơn phải là ta.”

Bữa tiệc đầy tháng đứa nhỏ của Tổ Thư đã chọn được cái tên “Tiêu Nhạc An”, ai cũng đều hiểu được người đặt tên hy vọng đứa nhỏ không cầu thành long thành phượng, chỉ cầu bình an một đời.

Lại qua ba tháng, quan viên đi theo Tần Thúc từ Lăng quận đã trở lại, dâng lên danh sách quan viên cầu kết với quận chủ Lăng quận, còn mang đến chỗ Tần Thúc một đồng tranh vẽ mà lúc trước dừng lại ở mỗi địa phương vẽ, cùng với một vài món đồ nhỏ mua cho Liễu Thanh Đường.

Liễu Thanh Đường không quan tâm đến tấm lòng của tên kia nhưng lại hứng thú với những món đồ Tần Thúc mua cho nàng, đương nhiên những bức họa không thể tránh được một trận ghét bỏ, bất quá Tần Thúc đã có lòng như vậy nàng nên ban thưởng cho hắn thật tốt, về phần phương thức ban thưởng không thể nói, không thể nói được.

Một đoàn quan viên Lăng quận cùng phụ cận bước xuống ngựa, Liễu Thanh Đường không nói hai lời đã sớm chuẩn bị tốt người nhà mình để bổ nhiệm đi, không cho hai vị Thủ phụ thời gian sắp xếp người cài vào trong, khiến cho hai người đối với Thái Hậu không biết thu liễm càng thêm bất mãn.

Trong triều cũng có một số quan viên bị liên lụy, có thể cách chức Liễu Thanh Đường đều cách chức, không thể cách chức nàng cũng không nuông chiều, nếu không đem những con sâu làm rầu nồi canh này xử lý chỉ sợ toàn bộ Nam triều sẽ bị những con người này ăn mòn thành cái xác không hồn. Nước quá trong sẽ không có cá, đạo lý này Liễu Thanh Đường cũng hiểu được, điều nàng cần làm chính là duy trì ở một mức độ nhất định. Quan viên trong triều bị cách chức, tự nhiên sẽ có người khác thay thế, bên phía hai vị Thủ phụ thủ hạ là quan văn có khá nhiều, thừa cơ hội này sắp xếp người vào những người này có tác dụng gì chỉ có Liễu Thanh Đường biết được.

Sau khi nàng trọng sinh trừ bỏ chút chuyện nữ nhi tình trường cũng làm thêm được rất nhiều việc, trong đó chuyện quan trọng nhất là lợi dụng việc biết trước được tương lai sắp xếp một vài người, một vài sự việc, những người hai tên Thủ phụ xếp vào trong doanh trại, cùng với ở Liễu phủ đều có người nhìn chăm chăm, một khi đến thời điểm cuối cùng nhóm người này phải chết là điều không thể nghi ngờ, cho nên hiện tại bọn họ tự cho là đúng đắn vai người một nhà những người này có không ít người muốn đầu Liễu Thanh Đường, hưởng chi con của Phùng thủ phụ nàng đã sớm thu xếp cũng tiện cho nàng không ít nhân lực.

Trải qua trận ôn dịch lại bởi vì thanh trừ quan lại, thế cục triều đình chậm rãi có chút bất đồng. Sau đó liền là một đoạn thời gian an ổn, phe cánh Thái Hậu cùng với phe cánh Thủ phụ giống như đặt thành hiệp nghị gì đó, lại giống như đang chờ đợi điều gì đó sắp xảy ra.

Mùa xuân năm thứ tám Nguyên Ninh, Thái Hậu nương nương hạ chỉ bắt đầu tuyển tú.

Các quận huyện đều tuyển ra nữ tử con nhà nghèo có thân thể trong sạch vào cung làm cung nữ, năm sáu sẽ đưa tới kinh thành, còn nữ tử nhà quan lại vừa độ tuổi tham gia lần tuyển tú này để dung nạp vào hậu cung Hoàng đế.

Tuy nói tháng năm tuyển tú, nhưng nhóm tú nữ còn phải trải qua một loạt quy củ, ở tháng ba tất cả đều đã vào cung, tạm thời ở tại trong tú cung, chờ trải qua hai tháng sau thì bắt đầu tuyển chọn, cuối cùng phần lớn trong đó đều có cơ hội trở thành phi tử của Hoàng đế.

Hậu cung Nam triều yên lặng đã nhiều năm nay bởi vì có những tú nữ này bỗng nhiên cảnh xuân bình thường trở lên ồn ào náo nhiệt hẳn lên. Mới đầu nhóm tú nữ còn có chút câu nệ sau khi quen thuộc liền bắt đầu vui đùa, ở trong vườn hoa nhỏ túm tụm lại bàn tán trêu chọc nhau.

Tú cung cách Từ An Cung cũng không xa lắm, từ nơi đây đôi khi Liễu Thanh Đường cũng có thể xuyên qua bức tường nghe nữ tử trẻ tuổi nô đùa âm ỉ. Có người muốn đi nhắc nhở nhóm tú nữ không thể la hét âm ỉ quấy rầy thanh tĩnh của Thái Hậu, đều bị Liễu Thanh Đường ngăn lại.

“Cũng đều là những đứa trẻ còn nhỏ, nghe các nàng vui đùa cảm thấy chính mình cũng trẻ lại không ít, cứ để các nàng tự do đi.”

Những nữ tử này các nàng chỉ có thể giữ được sự hồn nhiên, vui vẻ này trước khi lấy chồng, sau này những người có dã tâm sẽ vĩnh viễn ở lại trong bức tường hoàng cung này, vì nam nhân không thương các nàng, hoặc là quyền lợi, địa vị, tiền tài, của gia tộc hoặc nhiều nguyên nhân khác, tranh đến đấu đi khi đó không ai có thể giống như bây giờ cười đùa vui vẻ dưới ánh mặt trời.

Cho dù người khác nhìn cũng chỉ nghĩ Liễu Thanh Đường cũng chỉ hai mươi ba, ngũ khí nàng nói về nhóm tú nữ giống như nói với tiểu bối, cũng không có người cảm thấy có điều gì không đúng. Nhưng thật ra Tần Thúc Quen nhìn thấy nàng nói chuyện lúc bình thường còn nở ra nụ cười khê ngậy thơ như đứa nhỏ, lúc này biểu tình nàng già dặn cùng với ngũ khí lại cảm thấy có chút... giống như nói về bản thân nàng.

65. Chương 65

Kiếp trước Hoàng đế vẫn không lập hậu, tứ phi lấy quý phi là người cầm đầu cùng nhau quản lý hậu cung, nói là cùng quản lý nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn ra được Quý phi Vương Việt Tương mới là người chân chính quyết định tất cả.

Khi đó Liễu Thanh Đường không suy nghĩ quá nhiều không tham gia vào chuyện hậu cung của cháu ngoại trai, dù sao thân phận của nàng cũng là trưởng bối, quả thật không cần phải xen vào nhiều như vậy, nàng cũng không muốn chuyện lớn bé của cháu ngoại trai mình đều nhúng tay vào. Nhưng mà từ sau khi Hoàng đế nạp phi, hậu cung rất nhiều năm đều không có hài tử nào được sinh ra cả, kể cả chỉ khi mới mang thai đứa nhỏ đã bị xóa bỏ không minh bạch, sự tình này Thái Hậu như nàng không cần để ý.

Nhưng đến cung những phi tần hỏi thăm thì người nào cũng nói bị kinh hách hoặc là làm ra vẻ trấn định nói mình không cẩn thận làm mất đứa nhỏ, hơn nữa những người này nhất định chỉ khoảng mấy tháng sau bị bệnh rồi chết, cứ nhiều lần như vậy, Liễu Thanh Đường không thể tin tưởng đây là chuyện trùng hợp nữa. Hậu cung đâu cho dù nàng không trải qua ngày nào nhưng những chuyện rõ ràng như thế nàng tự nhiên cũng biết. Nàng nghĩ chuyện đứa nhỏ bị mất chỉ có thể là hậu cung tranh giành tình cảm mà cứ thế đem đứa nhỏ ra làm trò đùa tự giết lẫn nhau, liền không nghĩ ngợi đem ánh mắt hoài nghi đặt vào bên trong hậu cung của Hoàng đế.

Trong số đó nàng hoài nghi nhất là Quý phi Vương Việt Tương, Liễu Thanh Đường không biết vì sao, Vương Việt Tương tựa hồ luôn muốn nhắm vào nàng, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra vẻ mặt châm chọc, chỉ là rất nhanh liền biến mất, ít nhất đa số thời gian nàng ta ở ngoài mặt vẫn tỏ ra tôn kính, nhưng Liễu Thanh Đường vẫn cảm thấy ánh mắt Vương Việt Tương nhìn nàng làm cho nàng vô cùng không thoải mái.

Đáng lẽ ra nàng là Thái Hậu cùng nàng ta không có gì xung đột quá lớn, khi đó Liễu Thanh Đường cùng Vương thủ phụ không giống như hiện tại tranh đoạt ngoài sáng trong tối, mà là phần lớn là nhượng bộ, không có lý do gì để cho Vương Việt Tương cảm thấy có khúc mắc với nàng.

Kiếp trước Liễu Thanh Đường trăm mối không thể giải chỉ có thể cảm thấy có lẽ là mình cùng Vương Việt Tương trời sinh không hợp, đến bây giờ khi biết được Tiêu Hoài Húc đối với nàng nảy sinh tâm tư, lúc này mọi chuyện mới sáng tỏ.

Đại khái là Vương Việt Tương biết chuyện cho nên mới có thể bày ra bộ dáng đó. Lúc đó ở trong lòng Liễu Thanh Đường, Tiêu Hoài Húc vẫn là cháu ngoại trai của nàng, đối với Vương Việt Tương là nữ nhân được cháu ngoại trai yêu thích này, ở rất nhiều chuyện Liễu Thanh Đường chưa bao giờ cùng nàng ta so đo, quả nhiên là rất khoan dung độ lượng. Ngày đó vừa được sống lại Liễu Thanh Đường còn muốn dùng Vương

Việt Tương này khiến Tiêu Hoài Húc đau lòng nàng ta mà an phận một chút, nhưng đến khi nàng biết nàng ta chẳng qua là tấm bia chắn, thì tất cả những tính toán đều phải thay đổi lại.

Từ lúc ôn dịch, Liễu Thanh Đường phái người đến bắt Vương Việt Tương ở Trường An cung của Hoàng đế cũng chưa thấy Vương thủ phụ đâu, nàng ta lúc đó tiến cung lấy danh nghĩa là tiểu cung nữ, Liễu Thanh Đường nói mang đi liền mang đi, nhốt trong ngục không đến hai ngày liền hương tiêu ngọc vãn, Vương thủ phụ đối với cháu gái thứ không còn giá trị này không để ý nhiều, còn làm như không biết chuyện gì.

Mà người thay thế vị trí Vương Việt Tương lúc đầu, hầu hạ bên người Hoàng đế lại biến thành Phùng thủ phụ đưa đến, cũng chính là nữ tử mà Liễu Thanh Đường đã sớm chuẩn bị từ lâu. Nữ tử kia tên gọi Huyền Ca, nghe nói Hoàng đế cực kỳ sủng ái, ngày ngày đều đến chỗ nàng, nhóm tú nữ mới đưa vào cung chưa có người nào người hậu thuận biết được tin tức này nọ cũng chỉ có thể lấy lòng nhóm tiểu cung nữ, trong lòng các nàng có đủ các ý tưởng.

Mặc kệ các nàng thăm dò mọi chuyện hai tháng dần dần cũng trôi qua, Liễu Thanh Đường buông tha dự định khống chế đám người này, chuẩn bị ở một bên nhìn là được rồi. Từ khi biết được tâm tư Tiêu Hoài Húc nàng không tham dự vào nhiều sự việc nữa, vở kịch hậu cung nàng vốn là người giật dây bây giờ ngược lại bây giờ lại biến thành diễn viên quần chúng không liên quan.

Tuy rằng có vẻ tàn nhẫn nhưng nếu Tiêu Hoài Húc đã không để ý những người này, Liễu Thanh Đường cũng không cần tốn nhiều tâm tư trên người bọn họ. Nàng muốn Tiêu Hoài Húc có cái chết vào lúc thích hợp, không phải như lúc đầu chỉ muốn ngăn chặn hắn nữa. Những nữ nhân này ở trong mắt Liễu Thanh Đường chỉ có duy nhất một tác dụng chính là sinh hạ cho Tiêu Hoài Húc một đứa nhỏ, một đứa nhỏ để ngăn chặn miệng người đời, để nàng một lần nữa bồi dưỡng thành một vị Hoàng đế tiếp theo.

Hôm tuyển tú Hoàng đế vẫn như trước cười nói tất cả đều nghe lời mẫu hậu, Liễu Thanh Đường nghe được lời này giống như được cởi bỏ vướng mắc toàn bộ nữ nhân đều tuyển. Còn chuyện phân vị cụ thể thì cần phải xem xét kĩ lưỡng, những nữ nhân có bối cảnh phe phái đều được an bài chu đáo, cuối cùng Liễu Thanh Đường cùng Hoàng đế chỉ cần xem qua cảm thấy phù hợp suy nghĩ trong lòng mình liền phê chuẩn.

Những nữ nhân không được tuyển chọn sắc mặt không biết là do mất mát hay là cảm thấy may mắn, Liễu Thanh Đường quay đầu liền nói chuyện với Tiêu Hoài Húc:

“Nghe nói Hoàng thượng dạo này đang sủng ái một cung nữ? Nếu Hoàng thượng thật sự thích ai gia cũng không muốn ngăn cản, chỉ cần mang nàng đến cho ai gia nhìn một chút nếu thật sự là người tốt thì cho nàng một phẩm vị, ngày sau cùng nhóm phi tử mới hầu hạ Hoàng thượng thật tốt.”

Nếu không có chuyện quan trọng Liễu Thanh Đường tuyệt đối không muốn cùng Tiêu Hoài Húc nói chuyện, mà dù cho có nói cũng đều vô cùng ngắn gọn, Tiêu Hoài Húc đối với thái độ của nàng vẫn một mực im lặng như trước, khiêm tốn ôn hòa, lời nói đều là thân thiết tín nhiệm bên ngoài. Lúc này nghe nàng nói như vậy, trên mặt mang nét cười không có chút gì khác thường nói:

“Tạ ơn mẫu hậu.”

Ngày hôm sau đám cung nhân ồn ào huyền não nghe nói vị tân sủng được Hoàng đế giấu kín Huyền Ca đã tới Từ An Cung bái kiến. Sau khi nghe được tin tức này từ nhóm tú nữ chưa được phong tấn chức vị đã lục đục tới trước, cho dù các nàng muốn gặp Huyền Ca nhưng vẫn phải lấy lý do bên ngoài là đến bái kiến Thái Hậu, cho dù trong số các nàng có không ít người đối với Liễu Thanh Đường cảm thấy sợ hãi.

Hậu cung hoang vắng nhiều năm đây là lần đầu tiên Từ An Cung có nhiều nữ nhân tới chơi như vậy, lúc này nhóm tú nữ muốn mượn sức ảnh hưởng của Từ An Cung, đều nhất tề hướng về đại tổng quản tặng ngân phiếu. Tần Thúc luôn đem Từ An Cung quản lý gọn gàng, ngăn nắp, những chuyện như này hắn vẫn luôn đối phó được, chưa bao giờ cần Liễu Thanh Đường quan tâm.

Là người được Thái Hậu coi trọng nhất, đại tổng quản của Thái Hậu nương nương người nắm quyền cao nhất trong hậu cung, không thiếu người muốn lấy lòng Tần Thúc, Liễu Thanh Đường tin tưởng hắn nên chẳng bao giờ quan tâm, hắn muốn làm như nào thì kệ hắn xử lý. Chỉ là đột nhiên có một ngày thời điểm nói chuyện phiếm cùng Đào Hiệp thấy nàng ấy nói khổ phòng tự nhiên càng ngày càng có nhiều đồ tốt, nàng mới hỏi tại sao lại thế, lúc đó mới biết Tần Thúc luôn im lặng thế mà lại giúp nàng mở rộng ngân khố.

Nô tài hầu hạ trong cung có tiếng nói nhất chính là nhóm tổng quản, chỉ có cầm quyền thế tiền tài tự nhiên có người đưa đến tận tay, nhóm chủ tử cũng ngầm đồng ý trong lòng. Tựa như những viên quan trên triều đình chỉ cần không làm quá phận nàng sẽ làm như không nhìn thấy, dù sao nếu không có lợi ích nhiều việc cũng không thể tiến hành thuận lợi.

Thế nhưng Tần Thúc lại bất đồng, ở trong mắt Liễu Thanh Đường những đồ vật, tiền tài này nọ của nàng cũng chính là của Tần Thúc, cũng đã sớm để Tần Thúc sử dụng, quyền hành quản lý khổ phòng, chìa khóa cũng đưa hẩn giữ. Liễu Thanh Đường cũng không để ý Tần Thúc sẽ dùng bạc cho bản thân, bởi vì hẩn đối với chính mình quả thực là rất qua loa, nhưng đối với nàng lại đối lập một trời một vực. Trừ khi Liễu Thanh Đường chuẩn bị cho hẩn đồ tốt này nọ còn không hẩn hoàn toàn không nghĩ tới.

Bởi vậy khổ phòng ngày càng phong phú nàng có thể hiểu được, Liễu Thanh Đường nghĩ liền cảm thấy buồn cười, nói ra thì chẳng có ai tin Tần Thúc đường đường là đại tổng quản thế mà trong tay không có bao nhiêu bạc, khi nào cần lắm hẩn mới hướng về phía Liễu Thanh Đường khai báo lấy bao nhiêu trong khổ phòng, tự giác đến mức làm cho Liễu Thanh Đường không biết nên làm gì với hẩn cho tốt. Chuyện buồn cười hơn chính là sau khi nàng biết chuyện này của Tần Thúc cố ý cho hẩn bao lì xì ngàn lượng bạc, hẩn xoay người liền đem vào khổ phòng của nàng.

Lần này cũng không ngoại lệ, bị những mỹ nhân hậu cung tặng không ít ngân phiếu, Liễu Thanh Đường quay đầu liền phát hiện khổ phòng mình quả nhiên lại nhiều thêm vài nét bút, nhất thời lắc đầu bật cười.

Chúng mỹ nhân đều vây quanh vị Huyền Ca đang được Hoàng thượng sủng ái kia, hoặc là ghen tuông, hoặc là tỏ ra thân thiết, Liễu Thanh Đường nghe nói nàng đang bị bệnh sốt nên dùng khăn che mặt chỉ để lộ hai con mắt, lập tức liền bày ra bộ dáng không hứng thú chuyển ánh mắt đi. Vì sao thời điểm này Huyền Ca bị bệnh sốt, không ai rõ ràng nguyên nhân hơn nàng.

Xem khí sắc vẫn tốt lắm, bị mọi người vây quanh mà vẫn như trước lạnh nhạt, ít nhất Liễu Thanh Đường có thể nhìn ra trước khi vào cung Huyền Ca đã được dạy dỗ tốt. Dạy cũng không tệ dù sao Tiêu Hoài Húc nhìn thì tưởng như ôn hòa nhưng không phải đối với ai cũng nguyện ý lo lắng, nàng ta nếu chỉ dựa vào khuôn mặt mà không có thủ đoạn thì không được. Khuôn mặt kia là vốn của nàng ta, vậy nàng ta phải có trách nhiệm gánh vác, có giữ gìn, có giấu giếm khá là tài năng đủ tư cách của một quân cờ.

Nhóm tú nữ đều được phân vị sau, Huyền Ca cũng được phong làm tần phi nương nương. Hậu cung trừ bỏ Hoàng Hậu cùng tứ phi, các tú nữ cũng chỉ được phong vị cao nhất là tần mà thôi, mặc dù tần là phong vị khá cao sau này có thể lên phi, có hai người hiện tại chỉ là tiếp dư thôi. Để một người có thân phận cung nữ phong tần đủ để biết Hoàng thượng không chút nào che dấu sủng ái cùng thiên vị. Huống chi điện Thanh Huyền của Hoài Tần Huyền Ca này vẫn là cung điện gần Trường An Cung nhất.

Cái này đủ khiến cho cung nữ hậu cung ghen tị phẫn hận, Hoàng thượng còn cố ý hạ chỉ nói Hoài Tần thích thanh tĩnh không cho các phi tử còn lại đặt chân đến điện Thanh Huyền của nàng ta, sau đó của ngon vật lạ thì nhau hướng tới điện Thanh Âm, rất nhiều ngày liền tiếp Hoàng thượng đều ở đó.

Không gặp được Hoàng thượng nhóm phi tần đều nhất loạt chạy tới chỗ Thái Hậu Liễu Thanh Đường, bắt chắp vị Thái Hậu nương nương này có nhiều tin đồn đáng sợ, một đám người đều nói Hoài tần là hồ ly mê hoặc Hoàng thượng.

Bất luận bọn họ quấy rối thời gian hiếm hoi nàng cùng Tần Thúc nghỉ ngơi, thật ra nhìn bọn họ đầu đá cũng có chút thú vị, giống như xem diễn kịch.

Đáng tiếc là nếu muốn hỏi Hoàng thượng sủng ái Hoài Tần này thì trong cung ai là người cao hứng nhất, tất nhiên đó là Liễu Thanh Đường, nàng làm sao có thể đi ngăn cản. Nhưng mà dưới loại tình huống này mặc dù không muốn đi nữa nàng vẫn gọi Hoàng thượng đến, dùng thân phận Thái Hậu dạy dỗ một phen, bày ra thái độ không vui đối với vị Hoài Tần này.

Mặc kệ Hoàng thượng nghe lời thật hay giả vờ, những lời Liễu Thanh Đường nói hẩn tốt xấu cũng nề mặt đi các cung khác vài lần, mặc dù vậy mọi người vẫn biết người hẩn sủng ái nhất vẫn là Hoài Tần. Hành vi của hẩn giống như là độc sủng khiến cho hậu cung sôi sục náo nhiệt, từ chỗ Hoài Tần được Hoàng thượng yêu thương, thủ đoạn của những nữ nhân khác ừn ừn kéo đến khiến cho Liễu Thanh Đường lập tức nhớ đến kiếp trước, mọi chuyện chưa hề thay đổi chỉ khác mỗi chỗ lúc trước là Vương Việt Tương nay là Huyền Ca.

66. Chương 66

“Người nói, mỗi lần Hoàng thượng đến chỗ người đều cho người uống canh tránh thai?”

“Dạ, đúng vậy Thái Hậu nương nương.”

Huyền Ca cung kính cúi đầu nói.

“Thì ra là thế, quả nhiên là hẩn sao?”

Liễu Thanh Đường ngồi ở trên ghế, đôi mi vừa nhăn lại lập tức buông ra có chút hòa ái phân phó.

“Vây tạm thời người đừng manh động, người về trước đi đừng để cho Hoàng thượng nghi ngờ.”

“Dạ.”

Huyền Ca nghe lời nâng tay lên kéo khăn lụa che mặt từ từ lui ra ngoài, lúc đi ra đến cửa Từ An Cung liền gặp Tần tổng quản đi vào, liền tránh sang một bên chờ hẩn đi vào Huyền Ca mới đi ra ngoài.

Tuy rằng bề ngoài nhìn qua vẫn kính cẩn, biểu tình cũng không có gì khác biệt nhưng trong lòng Huyền Ca thì không bình tĩnh như bề ngoài. Đây chính là lần thứ ba nàng nhìn thấy vị chủ tử đứng đằng sau. Lần đầu tiên là vào lúc nàng sắp chết đuối được cứu đến thôn trang chăm sóc, có một ngày người đến thăm nàng, nhìn về phía khuôn mặt nàng xem xét kĩ càng có vẻ rất hài lòng. Lần thứ hai là lúc trước cùng mọi người bái kiến, đây là lần thứ ba một mình nàng được gọi đến để báo cáo tình hình. Có lẽ lúc trước nàng còn không biết đó là người như thế nào, nhưng qua miệng nhiều người nghe được rất nhiều sự tích của vị Thái Hậu nương nương này. Nếu đổi lại là nàng, nàng cũng không thể kiên cường như vậy, nàng là dạng người lười biếng được chăng hay chớ không có trí cầu tiến. Thái Hậu nương nương là dạng người cường thế làm cho người ta thấy sùng bái.

Hơn nữa ở thời đại này nữ tử hầu như đều là kiểu giúp chồng dạy con, Thái Hậu còn có thể tham gia chính sự, làm nhiều chuyện nam tử không dám làm, đối với người như Huyền Ca mà nói bất luận nàng là đúng hay không, sẽ có cảm giác tự hào. Ai nói nữ tử không bằng nam nhân đâu, ngay cả Huyền Ca là nha đầu lười biếng cũng thấy hăng hái.

Lúc Huyền Ca còn nhỏ đã cùng cha mẹ bị lạc mất nhau, lưu lạc thành một ăn mày đi xin ăn đã vài năm. Bởi vì trời sinh so với tên ăn mày khác yếu ớt hơn lại lười biếng, có rất nhiều lúc ăn không đủ no, rốt cuộc thời điểm sắp chết đuối thì được người khác cứu. Cứu nàng chưa nói còn chăm sóc nàng thật tốt, lại dạy nàng thi thư vừa dạy nàng luyện nữ công gia chánh tuy rằng nàng lười biếng không học đến nơi đến chốn, thế nhưng họ cũng không trách mắng gì.

Trên đời này không có chuyện vô duyên vô cớ được đối xử tử tế, nàng từ rất nhỏ đã hiểu rõ ràng được việc này, cũng hiểu được ân cứu mạng đừng tuyên trương báo (ân tình dù có nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con sông để báo đáp). Mặc kệ tranh đấu của người khác, họ cứu nàng là một việc chắc chắn không thể bàn cãi. Nếu vị Thái Hậu nương nương cứu nàng lại cho nàng ăn mặc, giúp người là chuyện phải làm. So sánh với cuộc sống ăn xin của những năm về trước với bây giờ, hiện tại cuộc sống tốt hơn nhiều lắm, cho dù mỗi ngày phải đối mặt với một tên Hoàng thượng có đầu óc tư tưởng xấu, nàng vẫn cảm thấy thỏa mãn.

Huyền Ca là một nữ tử cực kỳ lười, nàng bao giờ cũng nghĩ rất ít, chỉ cần thỏa mãn cho nàng cái ăn cái mặc là nàng đã thấy thỏa mãn rồi. Cho nên cuộc sống ở trong cung của nàng quả thực rất hạnh phúc, ít ra nàng còn hạnh phúc hơn tên Hoàng thượng đầu óc bệnh hoạn kia nhiều.

Là Hoàng đế lại thích Thái Hậu, nghe nói họ còn có quan hệ huyết thống là dì cháu. Hoàng đế này không phải bệnh hoạn thì là gì? Chuyện như này nàng đã từng đọc qua ở một quyển sách nào đó, nhưng thời điểm đọc được vài dòng nàng đã lần quay ra ngủ, rõ ràng đây là chuyện sai trái là sao Hoàng đế lại không biết.

Nhưng rõ ràng biết đó là việc là sai trái mà vẫn muốn làm đó chẳng phải là kẻ ngu dốt sao.

Hơn nữa trên thế giới này có nhiều chuyện quan trọng hơn nhiều, chẳng hạn như ăn no mặc ấm ngủ đủ giấc. Hoàng đế làm sao lại có sở thích quái lạ như vậy. Huyền Ca mỗi lần nhìn Hoàng đế lại có ý nghĩ nên để hẩn

chịu đói, chịu lạnh gần chết giống như cuộc sống nàng từng trải qua, có lẽ hẳn sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ nữa. Nếu hẳn vẫn còn như vậy nàng cũng không quan tâm.

Mỗi lần Hoàng đế nhìn mặt nàng đều ngẩn người, sau đó vẻ mặt buồn bã dửng dưng. Huyền Ca vẫn lạnh nhạt ăn chút điểm tâm, sau đó trong lòng suy nghĩ không biết hẳn lại muốn phát bệnh gì?

Theo quan sát của Huyền Ca Hoàng đế quả thực là một nam nhân tính tình tốt, rõ ràng tuổi không lớn lắm, so với nàng còn nhỏ hơn một tuổi đấy, trước mặt người ngoài thì ôn hòa, lúc một mình ở cùng nàng thì như bị bệnh thần kinh cáu kỉnh. Lúc bảo nàng cười, hồi lâu sau lại không cho nàng cười, lúc thì bắt nàng gọi tên hắn, hồi lâu sau lại không cho gọi. Lúc thì quở trách nàng đối với hắn thờ ơ, hồi lâu sau lại nói nàng nhiệt tình như vậy không giống nàng.

Lúc đầu nàng rất bức mình về sau lại mặc kệ không để ý đến hắn quấy rầy, làm như không nghe thấy là được dù sao hẳn cũng sẽ không đánh nàng.

Thời điểm bọn họ ở chung, Hoàng đế cũng không thích có hạ nhân hầu hạ, lúc hắn tức giận không thể đánh nàng, ngay cả người xung quanh để trừu giận cũng không có chỉ có thể quăng đồ này nọ. Dù sao những thứ đó cũng không phải của Huyền Ca nàng cũng không thấy đau lòng. Ở một bên ôm đĩa điểm tâm vừa ăn vừa nhìn là được.

Có mấy lần hoàng đế bị bộ dạng nàng chọc tức khiến cho hắn nhìn không được vung tay định đánh nàng, Huyền Ca liền tỏ ra vô tội nhìn hắn, hắn liền cắn răng buông tay ngồi xuống một chỗ. Lúc đầu nàng còn không biết vì sao, sau đó có một lần trong lúc vô tình nàng nhìn thấy Thái Hậu nương nương đảo mắt vô tội nhìn vị Tể tướng kia nàng mới bừng tỉnh hiểu ra, vẻ mặt lúc đó của nàng và Thái Hậu nương nương cực giống nhau.

Huyền Ca đúng là lừa nhưng không phải ngốc, sau khi nàng biết được điểm yếu này của hắn nàng liền cố ý bắt chước theo vẻ mặt của Thái Hậu nương nương. Mà Hoàng đế mỗi lần nổi giận muốn đánh người lại bởi vì thấy biểu tình của nàng mà hạ cánh tay xuống, bắt đầu đập phá đồ đạc. Huyền Ca càng nghĩ càng thấy vui vẻ không thôi. Lúc trước Hoàng đế hỉ nộ vô thường khiến nàng mất hứng, hiện tại nàng cũng làm cho hắn mất hứng.

Tiêu Hoài Húc quả thật bị Huyền Ca làm cho cả người không thoải mái, đánh cũng không đánh được, mắng nàng nàng coi như không thấy, cả ngày vẫn hi hi ha ha ăn ngủ, ngủ ăn. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn vẫn bởi vì khuôn mặt kia, mỗi ngày đều tìm tới bức mình. Dù sao khi Huyền Ca nhìn hắn khuôn mặt kia hẳn còn có thể nhìn ra được chút hứng thú, còn người kia hiện tại đối với hắn không hề để hờ ra chút biểu tình dư thừa, giống như là đang đeo mặt nạ.

“Hoàng thượng cát tường.”

Huyền Ca nói mà miệng đầy hoa quả đường còn chưa nuốt xuống hết, Tiêu Hoài Húc nhìn thấy nàng nói chuyện có mảnh vụn của bánh phun ra, lập tức xúc động có cảm giác muốn rời đi. Hậu cung này của hắn phi tần ôn nhu lại chăm sóc tầng tầng lớp lớp, nhưng cố tính lại không ai có khuôn mặt tương tự, nếu không phải như vậy hẳn cũng muốn nhìn nữ nhân thô tục này một cái.

“Sao ngươi lại ăn hoa quả đường? Ta nhớ rõ trước đây ngươi thích ăn bánh táo đỏ mà.”

Tiêu Hoài Húc áp chế cảm giác xúc động muốn phát giận, muốn dùng ngữ khí bình tĩnh nói chuyện cùng Huyền Ca.

Huyền Ca đã sớm quen thuộc kiểu nói này của hắn, nghe xong liền hiểu được lời của hắn là chỉ Thái Hậu nương nương thích ăn bánh táo đỏ. Cho nên mới nói bệnh càng ngày càng nặng, loại sự tình này nếu như không phải hẳn không nhớ rõ thì chính là đang lừa mình dối người.

“Tạm tạm, ta cái gì cũng thích ăn, chỉ cần có đồ ăn là tốt rồi.”

“Hôm nay vì sao ta đến ngươi lại không cười.”

Vừa rời ở chỗ Liễu Thanh Đường bị thái độ của nàng cự tuyệt ngoài trăm dặm, Tiêu Hoài Húc không biết xúc động cái gì lại âm thầm trách móc Huyền Ca.

Đây là chứng tỏ hần bắt đầu không vui bất luận như thế nào tốt nhất nàng không nên lại gần hần, làm cho hần thật sự nổi giận. Huyền Ca tập mãi đã thành thói quen, nghe vậy chỉ nhe răng cười. Quả thật Hoàng đế bắt đầu quăng đồ đạc lung tung nói người sao lại cười như vậy, ở giữa những âm thanh ồn ào của đồ đạc bị đập phá nàng vẫn ăn điểm tâm, chỉ cần không động chạm đến đồ ăn của nàng, nàng lười quản hần.

Ngày hôm nay tâm tình Tiêu Hoài Húc vẫn khó chịu như mọi ngày.

Mặc kệ tâm tình Tiêu Hoài Húc ra làm sao, tâm tình của Liễu Thanh Đường vẫn rất thoải mái vào ngày lễ tròn một tuổi của con nuôi Tiêu Nhạc An, nàng rốt cuộc cũng có cơ hội ra khỏi cung thăm con nuôi.

Sau khi hậu cung tăng thêm nhiều người, luôn luôn có người đến Từ An Cung thỉnh an nàng, ngay cả Tiêu Hoài Húc cũng có thêm không ít cơ hội đến thỉnh an, làm cho số lần hiếm hoi lên ra khỏi cung của nàng ít ỏi đến đáng thương, bây giờ chỉ cần ở trong cung lâu một chút là cả người liền khó chịu, rõ ràng kiếp trước nàng có thể ở chờ đợi vài chục năm.

Hiện tại càng ngày Liễu Thanh Đường càng khát vọng rời khỏi tòa cung điện này, chờ đợi cho mọi chuyện nhanh chóng kết thúc. Ở dưới tình huống Hoàng thượng sống chết không muốn sinh hạ hoàng tử nàng chỉ có thể ngóng chờ con nuôi nhanh trưởng thành một chút.

Tiêu Nhạc An lúc mới sinh ra gầy gò như con khỉ ốm hiện tại được chăm sóc thành một tiểu tử mập mạp, một chút thiếu sót khi ở trong bụng mẹ cũng được Dương Tổ Thư chăm sóc thật tốt, làm cho Liễu Thanh Đường nhìn thấy thật là vui mừng.

Có một vị thầy thuốc là Dương Tổ Thư ở đây, không chỉ Tiêu Nhạc An ngay cả phụ thân gốc của nó cũng được tẩm bổ béo lên một chút. Việc này khiến cho Liễu Thanh Đường khâm phục không thôi, Tần Thúc còn khiêm tốn thỉnh giáo hỏi han phương thuốc để cho nương nương hần bồi bổ thân thể.

Đừng nhìn Liễu Thanh Đường ngày thường không có chuyện gì, nhưng trong đầu nàng lúc nào cũng suy nghĩ về chuyện kiếp trước, bất chợt nhớ ra điều gì đó lại sai hạ nhân ra ngoài làm việc.

Từ khi Dương Tổ Thư xem qua bệnh tình trách mắng Liễu Thanh Đường suy nghĩ quá nhiều, Tần Thúc bắt đầu suy nghĩ biện pháp nhờ nàng tìm kiếm phương thuốc bồi bổ cơ thể. Bây giờ thì hay rồi, trước kia Liễu Thanh Đường tìm mọi cách bức Tần Thúc uống thuốc bồi bổ cơ thể, hiện tại không thể ép buộc nữa rồi, muốn đối phương uống chính mình cũng phải uống, hai người ngồi sát bên nhau người một ngậm ta một ngậm.

Thỉnh thoảng Liễu Thanh Đường không muốn uống, Tần Thúc cũng không nói hai lời buông chén trong tay xuống, nhìn cũng không nhìn bát thuốc mặc cho Liễu Thanh Đường giả bộ tức giận còn làm nũng hần vẫn bất động như núi, không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua khiến cho Liễu Thanh Đường tức giận nghiêng răng ken két, luôn miệng nói hần càng ngày càng không giống trước đây chả có gì thú vị cả.

Tần Thúc mặc kệ nàng nói như nào, mọi chuyện hần không nói hai lời đều có thể nghe theo nàng, nhưng liên quan đến sức khỏe thân thể, hần lại thay đổi thái độ cương quyết một cách không thương lượng. Hai con người yêu nhau ở chung lúc đầu phải hiểu được tiến lùi, mạnh yếu hỗ trợ lẫn nhau. Tần Thúc học được lúc thích hợp nên cương quyết, Liễu Thanh Đường cũng học được lúc thích hợp nên dịu dàng.

Nếu như nói Tần Thúc cùng Liễu Thanh Đường ở chung như nước sôi ngâm lá trà, phải nhấp nháp từ từ mới hiểu được dư vị của nước trà. Thì Dương Tổ Thư cùng Tiêu Hoài Dư lại giống như một chén nước nóng, ngay từ đầu chỉ nhận nhận tuy rằng không có nhiều mùi vị, thế nhưng trên đời này có người thích uống trà, có người lại chỉ thích uống nước nóng.

Về phần hài tử Tiêu Nhạc An, giống như là Dương Tổ Thư và Tiêu Hoài Dư ở trong chén nước nóng thả thêm một viên đường nhỏ, khiến cho người thưởng thức cảm nhận được một chút ngọt ngào.

Cho nên thời điểm Liễu Thanh Đường đến Dương Phủ phát hiện được bạn tốt cùng với Tiêu Hoài Dư càng lúc càng gần gũi, Tiêu Hoài Dư nhìn qua có vẻ hiểu chuyện hơn lúc nhỏ.

Ví dụ như hiện tại, hần an vị ở bên cạnh tay đung đưa cái nôi, nhìn thấy con đột nhiên rừ rừ muốn tỉnh liền đứng lên muốn ôm nó, phải biết rằng lúc trước chỉ có Dương Tổ Thư mới có thể khiến cho hần có chút phản ứng.

Liễu Thanh Đường đứng một bên xem hứng thú tràn trề. Nhưng bàn tay của Tiêu Hoài Dư chỉ đưa ra một nửa rồi khựng lại, liền ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng Dương Tố Thư chung quanh, không giống như nàng chờ lập tức bế đứa nhỏ. Không khéo Dương Tố Thư vừa mới bị người khác kêu đi ra ngoài có việc, lúc này ở đây chỉ còn Tiêu Hoài Dư, Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc, ba người lớn cùng cánh tay quơ quơ của đứa nhỏ.

Đứa bé giơ tay quơ nửa ngày cũng không thấy ai bế nó, trong nháy mắt cái miệng nhỏ nhắn mếu máo. Mắt thấy hần gần khóc Liễu Thanh Đường nóng lòng thử chút tiến lên bế nó, nàng thêm được bế đứa nhỏ đã lâu, nhưng lúc đó có Dương Tố Thư ở đây nàng không dám bế.

Chỉ là Liễu Thanh Đường chưa bao giờ bế qua đứa bé nhỏ như vậy, tư thế cũng không đúng nâng nó lên khỏi nôi cũng không biết tiếp theo nên làm như nào. Hơn nữa Tiêu Nhạc An vừa khóc Tiêu Hoài Dư ở bên cạnh cũng bất an đứng lên, nàng lại càng không biết làm sao bây giờ, liền hướng Tần Thúc cầu cứu.

“Tần Thúc tới đây giúp ta, nó mềm nhũn ta không dám mạnh tay, mau tới đỡ nó không rơi xuống bây giờ!”

Tần Thúc càng không biết bế đứa nhỏ như thế nào, thế nhưng dù trường hợp nào thì hần cũng không bao giờ mặc kệ Liễu Thanh Đường, bất chấp khó khăn đi tới, hồi lâu sau cũng không biết nên đỡ đứa nhỏ ở chỗ nào, cuối cùng thật cẩn thận luồn tay xuống dưới nâng Tiêu Nhạc An. Trẻ con mềm mại làm hần không dám dùng sức liền đứng như vậy cùng Liễu Thanh Đường không biết là sao, mắt to trừng mắt nhỏ.

Bọn họ bày ra trạng thái ngốc nghếch như thế, vậy mà lại khiến cho Tiêu Hoài An ngừng khóc, trái lại còn khanh khách cười không ngừng. Một bên cười, nó cười thì cười thôi lại còn hươ tay đá chân khiến cho Tần Thúc cùng Liễu Thanh Đường kinh hồn bạt vía, chỉ sợ buông lỏng tay liền làm ngã đứa nhỏ. Liễu Thanh Đường chỉ kém nước van xin nó đừng nhúc nhích.

Thời điểm Dương Tố Thư trở về chỉ thấy bạn tốt mình cùng Tần Thúc dựa sát vào cái nôi dùng tư thế đang nâng món đồ nguy hiểm nhẹ nhàng đặt vào trong nôi, phụ thân hần ở bên cạnh mở to mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm, ba tên kia giống nhau đều cực kì khẩn trương chỉ có con trai nàng là vô tâm vô phách cười toe toét.

67. Chương 67

Ngày đó lâm triều có một quan viên Lại Bộ đứng ra dùng ngôn từ chính đáng đốc lòng nói

“Lúc trước tình hình cấp bách Thái Hậu nương nương mới phải buông rèm nhiếp chính, hiện giờ Hoàng thượng đã lớn có thể tự mình chấp chính, Thái Hậu nương nương nên tuân thủ bổn phận của nữ tử” này nọ.

Vị quan viên này nhìn qua tuổi còn khá trẻ, Trương Chiêu Hoa, hình như ca ca nàng đã từng tiến cử một lần, lúc trước thi đình cũng không thấy được thứ hạng gì, mở mồm ra chính là giáo huấn cũng thật sự không thể làm ra được chuyện gì, điển hình của những con một sách vũ khí chính là cán bút. Tuổi trẻ khí thịnh nghe con mới sinh không sợ hổ, chưa từng trải qua chinh biến quan trường, nhìn thấy Thái Hậu có vẻ khinh thường nghĩ Liễu Thanh Đường không biết làm gì chỉ biết khoa tay múa chân, thời điểm hần nói những câu này trên mặt không có chút e ngại.

Phàm là quan viên trên triều đình này lâu một chút đều nhìn ra được, tên quan viên này là bị người đẩy ra thăm dò, nếu vị trên kia mà tức giận thì chỉ có đường chết, ngày sau cũng không có kết cục tốt gì, loại người trong lòng suy nghĩ gì đều viết cả trên mặt, không chút che dấu ai cũng nhìn thấy rành mạch, không có người chỉ điểm, lại còn không có đầu óc, không biết nhìn sắc mặt người khác, làm sao có khả năng ngồi lên chức quan phụ mẫu chứ, chờ lần này bị lợi dụng xong, không nghi ngờ gì nhất định là không có ngày được góc đầu dây.

Chỉ là lúc này cũng không có nhiều người chú ý đến viên quan kia, bọn họ đều chú ý nét mặt của Thái Hậu nương nương, thời gian lâu như vậy cho đến bây giờ người nào cũng nhìn ra được Thái Hậu nương nương

cùng Hoàng thượng hình như đã xảy ra mâu thuẫn gì đó, mặc kệ bọn họ muốn tranh chấp vì quyền lực hay bất kì nguyên nhân nào, tất cả quan lại đều muốn nhìn xem đối với chuyện này Thái Hậu sẽ có thái độ gì.

Thái Hậu cùng phe phái của hai vị thủ phụ trong lúc tranh đấu đều ái muội không rõ, cho dù có tranh đấu nhưng bề ngoài nhìn qua giống như không ảnh hưởng gì đến toàn cục, nhưng những năm gần đây càng ngày càng có những xung đột làm cho người ta cảm giác được cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Lúc này toàn bộ triều đình là một mảng an tĩnh, hồi lâu mới nghe Thái Hậu nường nường lạnh nhạt hỏi một câu:

“Vậy sao, các vị đều có cùng suy nghĩ như vậy?”

Giọng điệu của Thái Hậu nường nường hay nét mặt cũng đều lạnh nhạt, không ai nhìn ra chút manh mối gì lại càng không biết được nàng đang suy nghĩ gì, phần lớn quan viên không ai lên tiếng.

Một số quan viên tuy rằng là phe cánh của Liễu Thanh Đường, nhưng để cho mất Thủ phụ cùng để cho Hoàng đế thả lỏng cảnh giác, bề ngoài liền thành lập phái trung lập. Những người này dù nhiều dù ít đều đã biết trước một số tin tức, lúc này đều giả bộ thành người gỗ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim đứng ở đại điện, rất phù hợp với thân phận “trung lập” của bọn họ.

Các võ quan nét mặt đều xuất hiện biểu tình căm phẫn, thế nhưng có Ngụy Chính trông coi, nên cũng không ai đứng ra nói gì. Mặc kệ nói cái gì, thời điểm này vì lợi ích của Liễu Thanh Đường quan võ không thể làm người đứng mũi chịu sào.

“Thái Hậu nường nường vì Nam Triều vất vả cực nhọc đã nhiều năm, quan viên vừa rồi nói quả thực có chút quá phận.”

Phùng Thủ Phụ là người đầu tiên đứng ra khom người nói.

“Thái Hậu nường nường càng vất vả, công lao càng lớn cả triều đình bá quan văn võ đều rõ ràng như ban ngày. Mặc kệ Thái Hậu nường nường hay Liễu Quốc Công tất cả đều là vì bá tánh bình dân, dân chúng ai mà không khen ngợi. Ít nhiều Thái Hậu nường nường năm xưa trong lúc nguy nan đã đứng ra buông rèm nhiếp chính, ngày nay mới có thiên hạ thái bình, đến nay Hoàng thượng đã có thể một mình đảm đương chính sự, thiên hạ cũng thái bình, Thái Hậu nường nường cũng có thể yên tâm ở hậu cung nghỉ ngơi, hưởng thụ.”

Mặt đỏ mặt trắng thay phiên nhau nói, Phùng Thủ Phụ là quan viên nhất phẩm đầu tiên lên tiếng sẽ không khinh xuất đến nỗi không lợi dụng cơ hội trách mắng quan viên kia, sau đó lại ca tụng công đức của Thái Hậu. Chỉ là lời nói cho dù êm tai, nói bóng nói gió ý tứ vẫn là muốn nàng lặn khỏi đại điện. Những người này trong đầu chỉ ước sao nàng không chết đi cho xong, vậy mà vẫn phải tìm từ ngữ uyển chuyển để che mặt thiên hạ. Kiếp trước Hoàng đế hạ thánh chỉ ban cái chết cho nàng cũng viết cực kì thân thiết lòng người, nói là nàng cùng Liễu gia cùng nhau âm mưu soán vị, để cho xã tắc Nam Triều bình an nên mới phải ban cái chết. Kiếp trước nàng thật sự làm cái chuyện âm mưu soán vị kia nói không chừng, khi đọc thánh chỉ do đích thân cháu ngoại trai viết sâu sắc như thế, vì địa nghĩa không quản người thân như vậy, chắc cũng sẽ cảm thấy xúc động.

Khi đó nàng lại không làm chuyện mưu nghịch như vậy, kiếp này nàng muốn đảo lộn lại cái tội danh này. Kể cả cho dù nàng có âm mưu nghịch nàng cũng muốn một cái tội danh nghe xuôi tai, Liễu gia không thể vì nàng mà bị hủy hoại danh tiếng.

Sau khi Phùng thủ phụ nói xong lập tức có hơn mười quan viên đứng ra khỏi hàng đồng loạt quỳ xuống trăm miệng một lời nói

“Thỉnh Thái Hậu nường nường lui về hậu cung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Liễu Thanh Đường không giận ngược lại còn cười. Nàng đã sớm đoán được sẽ có ngày này cũng không cảm thấy có gì hoảng sợ, thậm chí lúc này vốn phải giương cung bạt kiếm nàng lại cảm thấy buồn chán đứng dậy.

Kiếp trước không có chuyện này xảy ra, có lẽ vì khi đó nàng toàn tâm toàn ý vì cháu ngoại trai dọn dẹp chướng ngại, vì hấn lựa chọn quan viên cùng nô tài trung thành cho ngày sau, cứ lo lắng hấn tuổi còn nhỏ

sẽ bị hai tên cáo già Thủ Phụ khống chế. Nàng lúc đó như thế quả là người hiểu rõ tình hình, bọn họ ung dung nhìn nàng như một kẻ ngu si cục cựa tận tụy vì Hoàng đế, sau đó cười cười nhìn nàng moi móc tìm gan phèo phổi, kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, quyền lực, nhân lực, tiền tài đưa đến tận tay Hoàng đế, để hấn nắm vững quyền lợi địa vị của hấn trong tay.

Kiếp trước nàng một lòng suy nghĩ vì cháu ngoại trai, hoàn toàn “đủ tư cách” tự nhiên không cần hai vị Thủ Phụ lo lắng như vậy, thế cho nên ở trên triều mới giả bộ sợ hãi nàng như vậy.

Bay giờ cùng với dự tính của Liễu Thanh Đường không khác là mấy, lần này bọn họ bị nàng dọa sợ chỉ có thể cải biến sách lược, vào lúc Tiêu Hoài Húc có hậu cung sẽ không chờ đợi nữa, đầu tiên sẽ bồn chồn lo sợ ép buộc nàng lui bước. Sống lại ba năm, ba năm cũng đủ cho nàng làm rất nhiều sự việc. Cho dù lúc này nàng lùi bước thì đã sao, chẳng lẽ bọn họ cho rằng chỉ đơn giản như vậy có thể cắt đứt ảnh hưởng của nàng ở triều đình sao. Nếu bất ngờ trong lúc nàng không kịp phòng bị giam lỏng ở trong cung thì mới có thể thay đổi bố cục. Thế nhưng hôm nay bọn họ không chỉ không thể giam lỏng nàng, hoặc cắt đứt tin tức của nàng đều không làm được. Ở trong cung điện, những gì Hoàng đế có thể làm so với nàng chỉ là bé nhỏ.

Phủ nội vụ còn có cung ngục, đều đã bị Tần Thúc nắm trong tay, ra vào cung bọn họ cũng không bắt được nhược điểm của nàng, Nàng hôm nay trong tối ngoài sáng đã nắm giữ vô số quyền lợi, dù thế nào cũng sẽ không giống kiếp trước chỉ có thể cùng đường chờ chết.

Về phần hiện tại, nàng quả thực cần lùi một bước, dù sao con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người, nàng sẽ cho bọn họ chút hy vọng, sau đó lại nắm chặt tất cả trong tay. Chờ đến khi bọn hấn phát hiện tất cả đều đã nằm ngoài tầm khống chế của bọn họ, khi đó mới thú vị.

Liễu Thanh Đường đột nhiên cười, khiến cho trên điện một lần nữa rơi vào yên tĩnh. Thái Hậu luôn luôn nghiêm túc, đoan trang vào thời điểm này lại có thể cười được, mà không phải giận dữ? Nghĩ như vậy đám quan lại liền đóng chặt miệng, lúc này đây hiện tại là lúc đang giao chiến giữa hai phe, bọn họ... nếu không muốn liên lụy vẫn là im lặng đi thôi.

Liễu Thanh Đường nhìn phía trên ngai vàng Tiêu Hoài Húc đang ngồi, đối với nét mặt giả vờ vô tội cảm thấy châm chọc, sợ rằng việc này do hấn bày đặt mưu kế, còn có thể làm ra vẻ mặt này được, chẳng trách người ta đều nói người hoàng gia trời sinh là con hát.

“Hoàng thượng người cũng nghĩ như thế sao?”

“Việc này... Trẫm còn chưa học được ba phần tác phong làm việc của ngài, nghe các ái khanh nói như thế trong lòng thật lo lắng, sợ rằng chính mình ít tuổi còn nhiều việc không làm được chu đáo. Thế nhưng nghĩ đến mẫu hậu luôn luôn kỳ vọng đối với trẫm, nhi thần cũng chỉ có thể hết sức vì mẫu hậu san sẻ.”

Tiêu Hoài Húc làm bộ đưa con có hiếu nói một lúc giống như không phải bọn họ ép nàng lui vào hậu cung, mà là nàng chính mình giao nộp quyền lực, chỉ là còn lo lắng hấn làm không tốt. Liễu Thanh Đường còn chưa kịp nói, con cáo già Vương Thủ Phụ đang đứng chấp tay đứng bất động như núi rồi cuộc cũng đứng ra khỏi hàng nói:

“Thần nguyện ý dốc hết sức lực phụ tá Hoàng thượng, cầu xin Thái Hậu nương nương yên tâm.”

Nói xong hấn liền quỳ xuống. Vương Thủ Phụ và Phùng Thủ Phụ tuy rằng đều là người trợ giúp Hoàng thượng nhưng địa vị của Phùng Thủ Phụ vẫn thấp hơn Vương Thủ Phụ một bậc, Vương Thủ Phụ quỳ xuống như vậy, phía sau nhất thời liền lập tức quỳ xuống một mảng lớn.

Nghĩ đến tin tức của con Phùng Thủ Phụ truyền đến, Liễu Thanh Đường nhìn qua hai tên Thủ Phụ đang quỳ ở dưới, hai người này sẽ có lúc nội đấu, dù sao cũng đều là cự thân, cùng là Thủ Phụ chẳng ai nguyện thấp hơn người kia, từ khi Huyền Ca được dâng tặng bị Hoàng đế sủng ái độc chiếm hậu cung, Phùng Thủ Phụ chắc chắn càng tính toán nhiều hơn.

“Đã như vậy thì theo ý các vị ái khanh đi.”

Liễu Thanh Đường lập tức đứng dậy phất tay áo rời đi, vừa đi ra khỏi điện đến chỗ không người, nét mặt tức giận liền tan biến, không những vậy còn mang theo chút chờ mong. Sự việc ngày hôm nay nhiều hay ít cũng có một phần do nàng cố ý thúc đẩy, bằng không cứ chờ bọn họ lè mề như vậy vài năm sau mới nghĩ đến đối phó nàng, bọn họ có thể chờ nhưng nàng không muốn chờ, phải nhanh chóng thúc đẩy chuyện này.

Liều Thanh Đường ở Từ An Cung đóng cửa không ra ngoài, quả thực truyền đến tai Thủ Phụ bắt đầu ba phương bốn hướng thu mua quan viên phe phái, cùng với lôi kéo một ít quan viên Liều gia thu mua tin tức. Liều Thanh Đường cười cười hạ lệnh xuống dưới, những quan viên cấp bậc thấp phía dưới giả vờ nghe theo mệnh lệnh của Thủ Phụ.

Nhóm quan viên này một số là quan văn, còn một số ít là từ bên ngoài lựa chọn vào, quan hệ với Liều gia không sâu. Chỉ có những người này mới có thể giầy giũa giữa được và mất, những người phe cánh bên kia mới không thể hoài nghi, về phần Ngụy Chính là người trung thành của Liều gia đương nhiên sẽ không thể như thế, nếu bọn họ có thể bị cám dỗ quay đầu, có gốc cũng sẽ hoài nghi Liều gia.

Có Liều Thanh Đường bày mưu đặt kế, phe cánh Thủ Phụ ở trong triều từ từ nước lên thì thuyền lên. Sau khi con Phùng Thủ Phụ hiến tặng kế sách quan hệ của hai cha con cùng hòa thuận nhiều, bắt đầu dễ dàng tiếp xúc với nhiều việc. Chỉ có Vương Thủ Phụ là không đặc ý như Phùng Thủ Phụ, ngược lại càng thêm cảnh giác đa nghi Liều gia. Từ thời điểm này có thể nhìn ra được vì sao Phùng Thủ Phụ kém hơn Vương Thủ Phụ, Vương Thư Huy người này trăm mưu nghìn kế, nhãn nhin được cũng có đủ sự cẩn thận, chỉ tiếc hắn đã lớn tuổi mà con cháu đời sau cũng không nghe nói có ai làm nên trò trống gì.

Trong cung bởi vì tin Thái Hậu nương nương thất thế mà lòng người dao động một lượt, chỉ là rất nhanh đã bị Tần Thúc dùng máu tươi trấn áp tất cả. Ở trước mặt lợi ích càng nhiều người bỏ mạng. Ngoài cung đã có Ngụy Chính cùng quân lính của hắn, hơn nữa còn có ca ca nàng, hiện tại cũng không cần Liều Thanh Đường xử lý việc gì, mà nàng dự đoán trong cung có một chút khó khăn cũng đều được Tần Thúc giải quyết nhanh gọn, một chút cũng không cần nàng quan tâm.

Từ sau khi nàng trốn cung nhân đi đến cung ngục nhìn một vòng, Liều Thanh Đường thường xuyên nghĩ, ở một nơi nàng không nhìn thấy, Tần Thúc có một mặt khác, khác biệt với khi ở trước mặt nàng dung túng, khác với kiếp trước lãnh đạm, mà là thù hận. Liều Thanh Đường nghĩ nếu có thể thay đổi lại, tuyệt đối sẽ không để Tần Thúc làm như vậy... tuyệt đối không.

Những người mà Liều Thanh Đường nhìn thấy chỉ là một phần nhỏ như giọt nước, ở bên dưới mới là địa ngục. Bị sự việc lần này liên lụy số người chết không ít, nếu chỉ đơn giản là nghe nói thì không có cảm giác gì, nhưng tận mắt nhìn thấy lại khác biệt hoàn toàn. Liều Thanh Đường không cần tự tay làm việc này, Tần Thúc có nói cho nàng nghe, nàng nghe xong cũng bỏ qua không để ở trong lòng. Tất cả những việc này đều đã có Tần Thúc làm thay nàng. Kiếp trước cũng thế, kiếp này cũng vậy, Tần Thúc vì nàng hai tay dính đầy máu tươi, lại chỉ cho nàng nhìn thấy cảnh thiên hạ thái bình, khung cảnh tươi đẹp. Hắn một mình chịu đựng như vậy có phải sẽ cảm thấy khó chịu?

68. Chương 68

Phùng Vân Tư là con trai của Phùng thủ phụ, cậu có quan hệ của Thủ Phụ được tiến cử một chức quan ở trên triều, bởi vì phía sau có hai vị Thủ Phụ hỗ trợ, cùng với Liều Thanh Đường thúc đẩy ở sau lưng, rất nhanh đã đạt được rất nhiều thành công, cuối cùng cũng đầu quân vào phe cánh Thủ Phụ. Trước khi hắn vào triều cũng đã mời rất nhiều viên quan phe cánh Thủ Phụ đến giao tiếp. Phùng Vân Tư này rõ ràng là nhân vật mạnh vì gạo, bạo vì tiền cứ thế thuận buồm xuôi gió, hắn cơ hồ là quan viên đầu tiên lên chức nhanh nhất của lịch sử Nam Triều.

Cho dù là Quốc Cữu Liều Thanh Dong đến nay vẫn còn đang trong lục bộ, mà Phùng Vân Tư chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành nhân vật có quyền lực ở trong phe phái của Thủ Phụ. Trong phe cánh của Thủ Phụ có khá nhiều cự thần, mà Phùng Vân Tư tuổi còn trẻ có khuynh hướng giao du mượn sức của những người trẻ tuổi, cứ vậy mà trong lúc mọi người không nhận thức được phe cánh Thủ Phụ mơ hồ hình thành hai thế lực.

Lại có Liều Thanh Đường bày mưu đặt kế, Phùng Vân Tư liên tục tìm cách tung tin đồn, làm sâu thêm mâu thuẫn của Phùng thủ phụ và Vương thủ phụ, chẳng bao lâu phe cánh thủ phụ bắt đầu có dấu hiệu sóng ngầm.

Trò đời vốn là như vậy, trước đó Liễu Thanh Đường cùng Liễu gia là địch nhân lớn nhất, bọn họ mới phải đồng lòng đối phó, bây giờ đối thủ lớn nhất đã dần dần tan tác, thì làm gì còn một lòng đối kháng nhân địch nữa, lúc này không nội chiến thì lúc nào, thói hư tật xấu của con người xưa nay vẫn vậy.

Gián tiếp hay trực tiếp càng ngày Phùng thủ phụ càng cảm thấy phe cánh Liễu gia đã không còn khiến cho bọn họ sợ hãi, thắng lợi đang nghiêng về phía bọn họ.

Năm đó tiên đế khâm điểm để bọn họ làm người phụ tá Hoàng đế, nay đã làm xong tất nhiên là luận công lĩnh thưởng, mà bất luận nhìn như thế nào thì rất nhiều sự việc đều là do hấn đứng ra xử lý, Vương thủ phụ đa phần chỉ đứng phía sau nhìn, hầu như chẳng làm chuyện gì vậy mà Hoàng thượng lại coi trọng Vương thủ phụ, coi trọng hấn hơn. Vương Tư Huy chủ yếu đều chỉ khua môi múa méo nịnh nọt, nhưng cho tới bây giờ chuyện tốt đều về phần Vương Tư Huy. Tâm trạng Phùng thủ phụ bắt đầu phần nộ, cái ý niệm này đã sớm tồn tại trong đầu hấn chỉ tại lúc trước vì còn đối phó với Liễu gia. Nhưng hôm nay con trai cùng một số tay chân ở dưới khiêu khích, bất mãn trong lòng Phùng thủ phụ càng tràn ra không áp chế được.

Hai vị thủ phụ xảy ra mâu thuẫn, trực tiếp dẫn đến phe cánh thủ phụ chia rẽ.

Vương thủ phụ không giống Phùng thủ phụ đối với tình hình trước mặt vui vẻ như vậy. Tuy rằng ngoài mặt nhìn có vẻ bọn họ là thành công bức Thái Hậu buông chuyện triều chính lui vào hậu cung, nhưng Vương thủ phụ vẫn cảm thấy sự tình sẽ không dễ dàng như vậy. Huống hồ phe cánh Liễu gia vẫn còn, muốn từ trong tay Thái Hậu lấy quyền lực cũng không dễ dàng gì.

Nhìn thì có vẻ Liễu Thanh Đường không nhúng tay vào chuyện triều chính, những người đó đều gió chiều nào nghiêng chiều đấy, nhưng thật sự tinh tế suy nghĩ một phen liền có thể phát hiện, đó đều là một ít tôm tép, chân chính nắm giữ mạch máu đều không thể lôi kéo lực lượng của Liễu gia được. Nói cách khác tuy rằng Liễu Thanh Đường không ở trong triều nhưng quyền lực nặng vẫn còn nắm hơn một nửa trong tay, còn chưa nói đến binh quyền.

Ban đầu Vương thủ phụ cũng từng hoài nghi có phải bản thân mình quá đa nghi hay không, nhưng sau khi cùng Tiêu Hoài Húc thương nghị bọn họ đều cảm thấy Thái Hậu sẽ không khinh địch lui bước như vậy, bởi vậy càng thêm cẩn thận. Vương thủ phụ vốn cảm thấy nhân lực vốn không đủ, bây giờ Phùng thủ phụ hết lần này đến lần khác làm những chuyện ngu xuẩn. Nhất thời Vương thủ phụ cũng không muốn nhường nhịn nữa.

Lúc trước Phùng thủ phụ cùng hấn được phong làm thủ phụ là nguyện ý trung thành với Hoàng đế, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy hấn có nhiều tâm tư riêng càng nhiều, Vương thủ phụ tất nhiên không thể dung túng cho hấn. Nhưng phe cách thủ phụ không thể xuất hiện vấn đề, nếu không sẽ làm cho phe cánh Liễu gia thừa cơ đảo ngược thế trận liền không xong rồi. Vào thời điểm này Vương thủ phụ lại nghĩ đến Phùng Vân Tư, nam nhân này đủ thông minh hơn nữa lại là con của Phùng thủ phụ, nếu hấn có thể tiếp nhận vai trò của Phùng thủ phụ là người có sức thuyết phục nhất.

Chuyện gì nếu đã có suy tính trong đầu sớm muộn gì cũng sẽ thực hiện, Vương thủ phụ càng quyết tâm bồi dưỡng Phùng Vân Tư thay thế cho Phùng thủ phụ càng ngày càng quá quắt.

“Bây giờ là lúc Phùng thủ phụ nên lui xuống rồi, Vương thủ phụ cũng không phải là dạng người lương thiện.”

Mùa đông Nguyên Ninh năm thứ chín, Liễu Thanh Đường ở trong viện nhìn bông hoa tuyết rơi xuống cây sơn trà cười nói như vậy với Tần Thúc.

Quả giống như nàng suy đoán, vào mùa đông năm nay Phùng thủ phụ đang ở nhà đột nhiên trúng gió toàn thân tê liệt miệng không thể nói. Tháng năm, Phùng Vân Tư cưới nữ nhi duy nhất của Vương thủ phụ, đạt được sự ủng hộ của Vương thủ phụ chính thức thay thế vị trí của Phùng thủ phụ.

Tháng mười, Liễu quốc cửu Liễu Thanh Dong rốt cuộc cũng dừng bước chân ở lại lục bộ, trình lên một loạt phương pháp mà trong thời gian ở lục bộ đã xem xét những vấn nạn, là người tiên phong cải cách bộ máy chính quyền. Trên thực tế thời gian hấn ở lục bộ đã đến từng địa phương một, xây dựng cơ sở ngầm, bây giờ tấu chương dâng lên ngay cả Tiêu Hoài Húc không muốn thừa nhận cũng không được, Liễu Thanh Dong thật sự là một quân sư xuất sắc, cùng với những lão quan viên bảo thủ dám nghĩ không dám làm khác biệt hoàn toàn.

Tiêu Hoài Húc tán thưởng người cậu này nhưng đồng thời cũng có suy nghĩ, mặc kệ hắn có bao nhiêu tài cán vì dân chúng Nam Triều làm việc, hắn cũng không thể để cho Liễu gia có người lại có địa vị cao. Có thể ngày sau không có được bề tôi so sánh được với hắn.

Hoàng đế không muốn cho hắn lên địa vị cao, thế nhưng Liễu Thanh Đường cùng một nửa quan lại triều đình lại muốn tiến cử Liễu Thanh Dong vào chức vụ Tham Tri. Thủ phụ là hạ thần thân cận gần Hoàng đế nhất, bọn họ vì Hoàng đế mà bày mưu tính kế, mà Tham Tri mới là những người gánh vác trách nhiệm thật sự. Hai vị thủ phụ, ba vị tham tri, lục bộ mười hai viện, theo như bộ máy chính trị này thì Tham Tri là địa vị gần với Thủ phụ nhất, tuy rằng đa số thời gian là nghe lệnh Thủ phụ, nhưng lại trực tiếp quản lý lục bộ, do đó hành động có phần thành thạo còn mạnh hơn so với hai vị thủ phụ hai phần.

Vương thủ phụ cùng Hoàng đế tất nhiên là không muốn Liễu Thanh Dong ngồi lên vị trí Tham Tri kia, huống chi Liễu Thanh Dong này mà được cất nhắc lên, vậy sẽ có một người trong số ba vị Tham Tri phải lui xuống. Vốn dĩ ba vị Tham tri có hai người là phe cánh của Liễu Gia. Nghĩ cùng biết Liễu Thanh Dong sẽ không thể thay thế vị trí Tham tri của phe cánh Liễu gia vẫn đang khỏe mạnh cường tráng kia, mà sẽ là Tham tri phe cánh thủ phụ, mà chuyện đối với Vương thủ phụ cực kỳ bất lợi đó là hai vị Tham tri tuổi tác đã cao, hoàn toàn đã đến lúc lui về, lúc này Liễu Thanh Dong làm ra công lao, được thăng lên chức vị kia là xứng đáng.

Mặc kệ xứng đáng hay không xứng đáng, Vương thủ phụ và Tiêu Hoài Húc cũng không muốn nhìn thấy loại tình huống này phát sinh, nhưng mà điều là cho bọn họ không nghĩ tới chính là, Phùng Văn Tư mà bị họ lôi kéo lên vị trí Thủ phụ, vậy mà lại ủng hộ Liễu Thanh Dong ngồi lên vị trí đó, trong khoảng thời gian ngắn lên triều, các phe phái bắt đầu tranh luận gay gắt.

Liễu Thanh Đường một năm chưa từng tham gia chính sự lúc này cũng đến tham dự vào một chút, Tiêu Hoài Húc miễn cưỡng phải đưa Liễu Thanh Dong lên vị trí kia. Mãi đến lúc này Vương thủ phụ cùng Tiêu Hoài Húc mới biết, lúc đó Thái Hậu lùi là vì tiền.

Là một Hoàng đế tuy rằng quyền lực là tối cao, nhưng vẫn có một số thời điểm Hoàng đế cũng không giống như trong tưởng tượng của người khác. Vào lúc hắn chưa nắm giữ hoàn toàn quyền lực, vào lúc hắn còn chưa nắm chắc binh quyền, ở vào lúc mỗi lời nói của hắn chưa thể làm phân nửa triều đình sợ hãi, hắn chỉ có thể nhịn cho đến một ngày hắn không cần nhẫn nhịn nữa.

Tiêu Hoài Húc tự nhận tính tình mình kiên định nhưng dù như thế, tận mắt thấy triều đình đang một thế cục tốt đẹp trong nháy mắt bị đảo loạn, trong lòng cực kỳ buồn bực. Vào ngày thứ hai Liễu Thanh Dong trở thành Tham tri, Tiêu Hoài Húc ở Trường An Cung học máu phát bệnh. Vương thủ phụ chỉ nghĩ hắn không thừa nhận được tình cảnh nghiêng trời lệch đất này, nhất thời hỏa cấp công tâm (mình có câu dồn máu lên não ý). Ngay cả thái y cũng đều nói trong lòng hắn tích tụ buồn phiền cũng không có trở ngại gì, chỉ cần điều dưỡng thật tốt.

Chỉ có Liễu Thanh Đường biết được thật ra Tiêu Hoài Húc đang trúng độc. Lúc trước nàng đưa Huyền Ca vào cung chính là vì muốn Tiêu Hoài Húc thân thể từ từ suy nhược mà chết, nếu không biết nguồn gốc, thái y cũng không thể đoán ra nguyên nhân gây bệnh, lại càng không nói đến chuyện chữa trị bởi vì độc này vốn là loại độc không thể giải. Tiêu Hoài Húc chỉ có thể chống đỡ được vài năm, hiện tại không nhìn ra được gì, nhưng ngày sau từ từ cơ thể hắn sẽ càng yếu ớt.

Quả thật lần này dù là Tiêu Hoài Húc hay Vương thủ phụ đều không quá bận tâm bệnh tình, ngược lại bắt đầu bàn tính lại, lần đầu tiên thất bại làm cho bọn họ nhận được một giáo huấn càng thêm cẩn thận làm việc.

Chẳng qua bọn hắn có cẩn thận như nào cũng vô dụng, Liễu Thanh Đường đã muốn ngăn chặn mọi con đường của bọn họ, mặc kệ có giấy giữa như nào kết cục của họ chỉ có một. Vô số lần Liễu Thanh Đường cảm thay may mắn mình trọng sinh đúng thời điểm, để cho nàng có thể nắm trước tiên cơ, nắm chắc thắng lợi, chỉ chờ đợi thời gian thích hợp dồn đối phương vào đường cùng. Liễu Thanh Đường có thể biết nhiều chuyện như vậy, nhưng Tiêu Hoài Húc cùng Vương thủ phụ gì cũng không biết, bọn họ đều nghĩ bọn họ còn thời gian, Liễu Thanh Đường chỉ mắt lạnh nhìn, kiên nhẫn chờ.

Lại qua một năm, Huyền ca có thai. Đối với Liễu Thanh Đường mà nói đây là niềm vui ngoài ý muốn, nếu Huyền Ca sinh ra nam hài đó chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận, có đứa bé này nhiều sự tình có

thể giải quyết đơn giản. Huống chi nếu như có thể nàng cũng không muốn cho con nuôi vào cung bồi dưỡng thành Hoàng đế, càng không đành lòng chia cắt mẹ con bạn tốt. Bởi vậy nàng đối với Huyền Ca càng thêm coi trọng. Hậu cung kỳ thực chưa bao giờ ngừng chuyện tranh giành tình cảm, luôn luôn là người trước ngã xuống, người sau tiến lên, mặc kệ các nàng muốn diễn trò gì, từ khi biết các nàng không thể có thai được vì Tiêu Hoài Húc cho các nàng uống canh tránh thai. Liễu Thanh Đường cũng không quản các nàng. Ngoài trừ Huyền Ca là người nàng an bài riêng ở bên cạnh Hoàng đế, nàng cho người bảo vệ thật tốt. Mấy năm nay Huyền Ca có thể ở cung điện của bình tự do thoải mái yên bình, phần lớn là vì có người của Liễu Thanh Đường,

Bây giờ Liễu Thanh Đường đối với Huyền Ca càng thêm coi trọng, nghe nói có người có mưu đồ với cái thai trong bụng Huyền Ca, đều bị Liễu Thanh Đường dùng những thủ đoạn ác liệt trừng trị. Lúc này có một vài phi tần mới ý thức được, vốn dĩ Thái Hậu nương nương lúc trước gặp các nàng ở khuê phòng vẫn là vị Thái Hậu nương nương thủ đoạn tàn khốc năm xưa.

Mấy năm nay Liễu Thanh Đường vẫn mặc kệ các nàng không hỏi thăm khiến các nàng dường như đã quên chuyện năm đó, bây giờ linh giáo thủ đoạn của nàng, hậu cung nhất thời sóng êm biển lặng rất nhiều. Về phần có ngấm ngầm hay không thì không ai biết được, chỉ biết đã tiến vào cung ngục dù là chủ tử hay nô tài đều không có ngày đi ra.

Phi tần có thai một người khác vui vẻ chính là Vương thủ phụ, đương kim thánh thượng không có hậu duệ hẳn cực kì lo lắng, hiện giờ coi như có một người đảm bảo.

Về phần Tiêu Hoài Húc hẳn suy nghĩ rất nhiều làm sao để lợi dụng đứa bé ép buộc Liễu Thanh Đường. Hắn vẫn suy đoán không biết Liễu Thanh Đường cần gì, liền làm một phép thử nhìn thấy Liễu Thanh Đường che chở một đứa nhỏ chưa xuất hiện, Tiêu Hoài Húc liền biết chính mình đoán đúng rồi. Hắn để cho Huyền Ca mang thai nguyên nhân không phải bởi vì hắn muốn, mà là có ý đồ khác, đứa nhỏ này có thể là lợi thế lớn nhất trong tay hắn.

69. Chương 69

Huyền Ca mang thai trong khoảng thời gian ngắn là người được hậu cung, Hoàng thượng thậm chí dân chúng quan tâm hàng đầu. Hoàng tự Nam Triều vốn luôn ít ỏi nên luôn được mọi người quan tâm, hơn nữa thái độ của Thái Hậu và Hoàng thượng quan tâm không phải bình thường, có lẽ những chuyện phức tạp đó khiến cho mọi người càng thêm chú trọng hơn.

Kim ốc tàng kiều của Hoàng đế, Huyền Ca không chịu được phi tử trong cung quấy rối, thậm chí không chút sợ hãi cúi đầu xin Thái Hậu nương nương một đạo thánh chỉ miễn tiếp đón các vị phi tần, khiến cho nhiều người nghe thấy lấy làm tò mò với vị sủng phi này của Hoàng đế này, nàng ta giống như không biết mình hiện tại đang là trung tâm của mọi ánh mắt, vẫn ngày ngày ở điện Thanh Huyền tiêu dao tự tại. Không kiêu ngạo, không nóng nảy sống những ngày bình thường, mỗi ngày trừ bỏ ăn chính là ngủ, chưa bao giờ có suy nghĩ đánh đàn, ngâm thơ tranh thủ tình cảm của hắn giống như những phi tần khác, lại càng không nghĩ thu phục nhóm nô tài hầu hạ phía dưới, ngay cả lo lắng muốn giữ Hoàng đế lại cũng chưa từng.

Nhưng chính vì nàng như vậy làm cho Thái Hậu cùng Hoàng đế càng ngày càng coi trọng nàng, không chỉ mỗi ngày đều có vô số ban thưởng, hài tử còn chưa sinh ra được được tăng cấp lên làm Phi, trở thành phi tần có địa vị cao nhất hậu cung.

Nàng ta chuyện gì cũng chưa làm vậy mà lại đạt được nhiều lợi ích mà người khác cầu còn không được, khiến đám phi tần đố kị, ghen ghét nghiêng ngã. Ít hay nhiều đều ở trong lòng ghen tị mở to mắt nhìn, cứ tưởng nàng ta tránh ở trong Huyền Thanh điện chỉ là thủ đoạn trốn tránh, không nghĩ tới nàng ta thông minh lấy lui làm tiến, đoán chừng đến khi sinh hạ được hoàng tử sẽ lộ ra cái đuôi giao hoạt, đến lúc đó có khi sẽ không bảo trì loại lạnh nhạt này, mà bắt tay vào trừng trị các nàng.

Ngay cả Liễu Thanh Đường nhìn nàng mấy ngày nay cũng cảm thấy nữ tử Huyền Ca này thật sự là người thông minh, thấu hiểu lòng người, nhìn ra có vẻ lười nhác nhưng tính toán trong lòng nàng chắc chắn không ít hơn người khác.

Trên thực tế Huyền Ca không giống những phi tần khác bụng đầy tâm cơ, cũng không giống Liễu Thanh Đường đoán là nữ tử thông minh, nàng chẳng qua là vừa khéo tương đối lười. Trong đầu cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, cái gì cũng không suy nghĩ nhiều vì thế trở thành người yên tĩnh. Theo phương diện mà nói nàng miễn cưỡng có thể hiểu được một hai.

Thái độ làm người, đối xử kẻ ăn người ở nàng cũng có cách riêng của mình, thỉnh thoảng có thể xuất hiện một chút đại trí giả ngu, thế nhưng đối với năng lực suy xét toàn cục thì mọi người đã đánh giá quá cao về nàng. Ngay cả khi trước mặt Liễu Thanh Đường có được vẻ ngay ngắn, chính tề đều bởi vì nàng khá sùng bái vị Thái Hậu này, thế nên mới học hỏi đáng vẻ của người để hù dọa người khác.

Cả đời Liễu Thanh Đường tiếp xúc với người thông minh mà đầu óc linh hoạt là nhiều nhất, theo bản năng nhìn người đều có chút soi mói, suy nghĩ trong lòng đều vòng vo chín khúc mười tám rẽ. Huyền Ca đúng là hợp ý nàng nhiều lắm.

Từ đầu đến cuối Huyền Ca chỉ cảm thấy, có ăn có uống, có người hầu hạ thật tốt, lại không phải làm việc, ngày tháng tốt lành như vậy ai lại chuốc bực vào mình tìm hiểu xem người khác suy nghĩ gì, đó thật sự là tật xấu đó.

Về phần mang thai đứa nhỏ, kỳ thật Huyền Ca còn chưa thật sự ý thức được mình đã làm một người mẹ, nàng còn đang hồi tưởng lại chuỗi ngày đầu đường xó chợ, mỗi ngày suy nghĩ làm sao ăn no mặc ấm, ngay cả nền kế sinh nhai cơ bản cũng không có khả năng duy trì, bên người lại không có trưởng bối chăm sóc chỉ điểm, không nói đến vấn đề sinh đứa nhỏ Liễu Thanh Đường chưa từng trải qua nên không biết cách chăm sóc nàng, ngay cả Huyền Ca là người mang thai cũng nửa tỉnh, nửa mê.

Mỗi lần cùng Tiêu Hoài Húc ở chung, Huyền Ca đều phải cau mày chịu đựng, Tiêu Hoài Húc một chút ôn nhu cũng không có, sau đó chán chết đến khi nghe hắn gọi tên người khác rồi phóng thích. Tiêu Hoài Húc không thích nàng cho nên không quan tâm cảm thụ của nàng, động tác thô lỗ đến cực điểm. Huyền Ca đối với hắn cũng không có cảm giác, lại thêm hắn quá thô bạo, loại sự tình này một chút cũng không thấy hưởng thụ, mỗi lần đều cầu nguyện hắn nhanh nhanh cho xong, chờ hắn đi rồi liền ăn nhiều đồ ăn ngon một chút để an ủi bản thân.

Thật sự Huyền Ca không hiểu, loại chuyện này vốn chẳng dễ chịu gì, vì sao nhóm phi tần hậu cung này cứ muốn tranh nhau cướp Hoàng đế về phía mình, chẳng phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao.

Lúc này mọi người đều chú ý đứa nhỏ trong bụng nàng, Huyền Ca lấy lý do mang thai cự tuyệt cùng Hoàng đế làm những chuyện không thoải mái, cảm thấy trong lòng vô cùng cao hứng. Nếu so sánh tên Hoàng đế có bệnh này với những nam nhân mặt đầy vết máu ngày đó, dễ dàng nhận thấy người kia tốt hơn nhiều.

Nói đến chuyện này, Huyền Ca có chút không được rõ ràng lắm, đứa nhỏ trong bụng nàng rốt cuộc là của Hoàng đế hay của nam nhân ngày đó.

Từ ngày nàng vào điện Thanh Huyền bên ngoài liền có rất nhiều người trông coi, bọn họ tựa như vây toàn bộ điện Thanh Huyền trong một vòng tròn sắt, người ở bên trong ngược lại ít đến đáng thương, thời gian Tiêu Hoài Húc không đến đây là khoảng thời gian tự do nhất của Huyền Ca, thích ăn gì thì ăn đó, no bụng thì tìm chỗ ngủ, có khi ngủ cả một ngày.

Nhóm nô tài hầu hạ nàng đều có thói quen những lúc này sẽ tránh xa một chút. Mà bọn họ có thói quen như vậy, nguyên nhân bởi vì Hoàng thượng không thích bọn nô tài tiếp xúc nhiều với chủ tử, nhiều lúc nếu không có chuyện quan trọng, bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không dám cùng vị chủ tử này nhiều lời, sợ làm Hoàng thượng tức giận.

Vốn dĩ Tiêu Hoài Húc muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Huyền Ca không nghe lời, thế nhưng Huyền Ca hết lần này đến lần khác đều không thích cùng người khác nói chuyện, nàng chỉ thích ngủ. Tiêu Hoài Húc làm như vậy thậm chí giống như thuận theo tâm ý của nàng. Tiêu Hoài Húc dạy dỗ nàng không được cũng đành chịu không có biện pháp gì với nàng, thật ra trừ bỏ khuôn mặt Tiêu Hoài Húc hoàn toàn không muốn liếc

nhìn nàng một cái. Vừa vặn Huyền Ca đối với hắn cũng không có cảm giác. Đặc biệt thời gian làm chuyện kia, Huyền Ca mỗi lần đều cực kì mong chờ hắn không dậy được.

Nói chung vì nhiều nguyên nhân, Huyền Ca hằng ngày vẫn rất tiêu dao tự tại, ít nhất ở trong cái lồng giam này nàng cực kì tự do. Hôm đó nàng theo lệ thường ăn xong cơm lại thêm chút điểm tâm liền tìm một lều các nằm ngủ chút, không nghĩ tới lều các đó lại có một nam nhân bị thương đang trốn, hắn còn khinh bạc nàng, bọn họ lúc đó... ít nhất... lần qua lần lại cũng phải hai canh giờ, cũng không có nô tài nào phát hiện.

Huyền Ca nhớ không rõ lắm khi đó nàng đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên ngửi thấy mùi máu tươi, sau đó bị đè lên, mắt cũng bị che kín, bàn tay che mắt nàng là đôi tay ấm áp, trên mặt còn dính vết máu, từ trên mặt nàng chảy xuống khóe miệng. Nằm mơ Huyền Ca cũng thấy mình đang ăn điểm tâm, khóe miệng có chút mảnh vụn điểm tâm. Lúc đó tâm trí Huyền Ca đang có chút không rõ ràng, theo bản năng vươn lưỡi liếm liếm, kết quả nếm được hương vị khó ăn nàng liền phun ra. Huyền Ca cảm giác được ở trước mặt mình có chút hơi thở, bất giác nghĩ đến vừa rồi chẳng lẽ nàng phun lên mặt nam nhân kia, Huyền Ca không dám động dậy, nàng sợ chết. Chỉ trong chốc lát nam nhân đang đè nặng nàng hình như cười khẽ một tiếng, sau đó Huyền Ca nghe thấy âm thanh của nam nhân kia cực kì ôn nhu, có chút xin lỗi nói khẽ bên tai nàng.

“Xin lỗi, tại hạ ăn nhầm thức ăn có chút xuân được, lúc này không nhịn được.”

Sau đó là một hồi kích tình mà Huyền Ca chưa bao giờ được thể nghiệm, nam nhân ôn nhu săn sóc cho dù động tác không thành thạo, hơn nữa lần đầu tiên có chút nhanh, nhưng mà nếu so sánh với Tiêu Hoài Húc thì lúc này tốt hơn nhiều lắm. Hơn nữa đây là lần đầu tiên khi trải qua việc này mà nàng cảm thấy thích thú, điều này làm cho nàng có chút hiếu kỳ. Thì ra loại chuyện này cũng không chỉ có khó chịu. Đó là lý do vì sao nam nhân đó lại có chút xấu hổ thấp giọng hỏi

“Thêm một lần nữa có được không?”

Ước lượng thời gian Huyền Ca có chút hạ thấp giọng nói

“Được.”

“Nhưng mà có người nói nếu có nam nhân nào cùng ta làm sự tình này sẽ bị trúng độc.”

Huyền Ca vẫn bị che mắt nàng liền nhìn bàn tay trước mặt nói:

“Không biết là loại độc gì, nhưng theo những gì tại hạ biết, trên đời này người giải được chỉ có một mình tại hạ.”

Giọng nói nam nhân kia vẫn dịu dàng, ôn nhu giống như gió xuân lướt qua mặt, ngón tay thon dài che mắt Huyền Ca trong chốc lát giật giật.

“Rất kỳ lạ, rõ ràng đã giải được được tính của xuân được, nhưng tại hạ vẫn muốn nữa.”

“Ta cũng vậy, bởi vì rất thoải mái, nhưng mà ta có chút đói bụng.”

Huyền Ca tắc lưỡi, rất thành thật nói. Nghe vậy nam nhân kia liền phát ra tiếng cười, nụ cười của hắn ấm áp lại nhẹ nhàng, làm cho Huyền Ca muốn ngủ, lại nghĩ mình đang cùng người này thân mật cảm giác sợ hãi cũng biến mất, nàng liền nói thêm:

“Người mà cười ta sẽ ngủ.”

“Ngủ? Nhưng vừa rồi người đáp ứng tại hạ thêm một lần nữa, còn có người mới nói người đói bụng.”

Nam nhân hình như có chút mất mát, Huyền Ca nghe thấy hắn lẩm bầm một trận, sau đó cầm một bình nhỏ có chọt lạnh đặt ở miệng nàng nói:

“Đói thì uống một chút cái này đi.”

Huyền Ca ngửi được mùi hương cực dễ chịu, cũng không quan tâm đối phương cho nàng uống cái gì, trực tiếp uống hết sạch. Giống như lúc trước Liễu Thanh Dong cứu nàng, nghe đối phương nói sẽ cho nàng ăn no mặc ấm, Huyền Ca liền không chút nói hai lời đáp ứng làm theo lời bọn họ nói, suy nghĩ của Huyền Ca này quả thật là người quá lạ.

Lúc này nàng đã uống xong bình nhỏ trên tay nam nhân kia, cảm thấy cả người đều thoải mái, có cảm giác khoan khoái không nói nên lời, quan trọng hơn là nàng chưa giờ uống thứ gì tốt như thế, vì thế nàng sờ soạng cánh tay nam nhân lôi kéo hắn nói:

“Còn muốn uống nữa.”

“Bởi vì ử cái này cực kỳ rườm rà, mỗi lần cũng chỉ được một bình nhỏ, ừm, người thích nó như vậy lần sau tại hạ ử nhiều một chút toàn bộ đưa người nhé.”

“Ha, vậy lần sau người mang một cái bát to như vậy được không?”

Huyền Ca thấy hắn dễ nói chuyện như vậy lá gan lớn hơn chút, khua tay vẽ một vòng tròn thật lớn, ý bảo hắn to như vậy. Nam nhân kia suy nghĩ chốc lát sau đó vẫn đáp ứng.

“Dùng bát không thích hợp để đựng, nhưng mà sẽ có biện pháp thôi, tại hạ đồng ý với người.”

“Vậy ta sẽ không vì người làm chuyện kia mà chán ghét người.”

“Đa tạ lòng khoan dung của người, như vậy tại hạ liền an tâm.”

Hai người, một người bị thương nhưng không để ý chút nào, một người bị bịt mắt không nhìn rõ hình dáng của đối phương, tại thời điểm như vậy không chút nào khẩn trương liền cùng nhau hàn huyên một lúc, sau lại một lần nữa. Về sau làm sao Huyền Ca không nhớ rõ, lúc đó nàng cảm thấy thật thoải mái liền ngủ quên, lúc tỉnh lại nam nhân kia đã không thấy đâu.

Lúc tỉnh lại trên mặt không có vết máu, trên người cũng không có, nếu không phải trong tay nàng nắm một bình ngọc nhỏ, trong miệng còn có một chút hương vị nhàn nhạt, nàng còn thật sự cho rằng nam nhân kia chỉ là một giấc mộng xuân.

Huyền Ca không quá để ý đến chuyện này, dù sao đối với nàng mà nói, một nam nhân khác cùng Tiêu Hoài Húc cũng chẳng có gì khác nhau, thậm chí nàng còn thích nam nhân không thấy mặt kia hơn, nàng thường xuyên nghĩ đến lúc nam nhân kia cho nàng uống thứ gì đó, so với thời gian nhớ tới Tiêu Hoài Húc nhiều hơn nhiều.

Về sau nàng lại có thai, lúc thái y nói thời gian vừa vặn là thời gian đó, Huyền Ca cũng không rõ ràng đứa nhỏ cuối cùng là của ai. Nhưng mà đứa nhỏ của ai cũng không sao cả, ở trong bụng nàng chính là của nàng.

Nàng đối với thể giới bên ngoài đang tranh chấp khá là hững hờ, chỉ thích cuộc sống bình thường có ăn uống đầy đủ, thỉnh thoảng tò mò sờ sờ cái bụng đang lớn dần, nghĩ đứa nhỏ rồi cuộc từ chỗ nào mà chui vào mà có thể lớn lên đầy đủ hình hài. Thái y dựa theo phân phó mỗi ngày đều tới bắt mạch cho Huyền Ca, nói là chưa từng gặp qua phụ nữ nào có thai mà thân thể tốt như vậy, thuốc bổ gì cũng không thích uống, bình thường cũng không đi lại, chăm sóc bản thân lại càng không, cứ như vậy thân thể càng ngày càng khỏe mạnh, không có nôn nghén, những phản ứng có thai khác đều không có.

Lúc đầu Liễu Thanh Đường sai thái y đến bắt mạch cho Huyền Ca còn từng nói nàng từng chịu tổn thương, lục phủ ngũ tạng đều có chút khiếm khuyết, hôm nay chẩn đoán lại thì không có vấn đề gì, giống như được tái sinh lại, khỏe mạnh như rồng như hổ.

Huyền Ca thật ra không nghĩ đến nam nhân kia nhiều lắm, chỉ nhớ thương bát đồ uống mà hắn đã đồng ý, thế nhưng đến tận khi hài tử trong bụng nàng sinh ra, cũng không thấy bóng dáng nam nhân kia đâu. Lúc Huyền Ca mang thai đứa nhỏ cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng. Bình thường nữ tử sinh đứa nhỏ xong sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, tay chân vô lực, giống như đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan. Huyền Ca thì chưa một canh giờ đã sinh ra đứa nhỏ, sinh xong sắc mặt hồng nhuận tinh thần cực kỳ tốt, còn ôm đứa nhỏ mặt nhiều nếp nhăn, ngạc nhiên lật qua lật lại nhìn nữ nhi.

Đúng vậy, Huyền Ca sinh ra một nữ nhi, nghe được tin này Liễu Thanh Đường đầu tiên là thở dài sau đó lập tức cười. Nàng cảm thán quả nhiên là không nghịch lại số trời được, vẫn phải dựa theo kế hoạch ban đầu, để con nuôi lên vị trí kia. Cười vì vận khí của Huyền Ca thật tốt mà cười, nếu là con trai chỉ sợ đứa nhỏ kia sẽ bị lợi dụng làm quân cờ của nàng và Tiêu Hoài Húc, đến lúc đó Huyền Ca không chỉ không bảo vệ được con mình, mà còn có khả năng bị liên lụy. Nhưng hôm nay nàng ta sinh nữ nhi, đối với nàng mà

nói là đứa nhỏ không có giá trị, đối với Tiêu Hoài Húc cũng thế, bởi vậy Huyền Ca ngược lại có thể tiếp tục giống như lúc trước cùng đứa nhỏ bình an qua ngày.

Đứa nhỏ này đối với Liễu Thanh Đường chỉ là vật đảm bảo thứ hai, hôm nay tuy rằng Liễu Thanh Đường thất vọng, thế nhưng cũng không cảm thấy ảo não nhiều lắm, huống gì người chân chính phải thất vọng phần nọ không phải là nạng, mà là người không còn đường lui Tiêu Hoài Húc.

Khác Liễu Thanh Đường nhàn hạ thoải mái, Tiêu Hoài Húc nghe nói sinh hạ được nữ nhi sắc mặt cực kỳ không tốt, bàn tay cầm bút chợt nắm chặt gân xanh nổi lên, bỗng nhiên cầm tấu chương trên tay hất văng ra ngoài.

Tiêu Hoài Húc tức giận không chỉ vì Huyền Ca sinh nữ nhi không có giá trị lợi dụng, làm xáo trộn kế hoạch hấn bàn tính mấy tháng qua, mà còn vì tấu chương liên tục dâng lên, Quốc Cữu Liễu Thanh Dong lại vừa có thêm thành tích hơn người, xin hoàn thưởng ban thưởng. Hấn hoàn toàn không muốn để ý đến những... tấu chương này, thế nhưng lại không có cách nào làm như không thấy, không chỉ vậy, hấn còn phải xem xét ý tứ của những quyết tấu chương này, cất nhắc Liễu Thanh Dong.

Một người làm Hoàng đế nhưng lại không có cách nào làm theo ý muốn của mình, sao gọi là Hoàng đế.

Tiêu Hoài Húc buộc chính mình phải tỉnh táo, thua keo này ta bày keo khác, thua mặc kệ thua, hấn còn có nhiều cơ hội có thể nghịch chuyển, hiện tại tình hình đối với hấn tương đối bất lợi, hấn chờ được. Hít thật sâu mấy hơi, thần sắc Tiêu Hoài Húc bình tĩnh trở lại đứng lên hỏi

“Phản ứng của Thái Hậu như thế nào?”

Công công tâm phúc của hấn lập tức tiến lên thấp giọng nói

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu cũng không có phản ứng gì, còn cho người tặng rất nhiều đồ vật đến điện Thanh Huyền. Hơn nữa...”

Phúc công công liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, dừng lại một chút càng thêm cẩn thận nói:

“Thái Hậu triệu thế tử của Thuần Vương vào cung.”

“Thế tử của Thuần vương?”

Tiêu Hoài Húc suy nghĩ một chút, thần sắc vừa mới khôi phục lại có chút u ám. Thế tử Thuần Vương Tiêu Nhạc An năm nay mới chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi, thế nhưng từ năm nó mới một tuổi đã được Thái Hậu phong tước cho làm thế tử, cùng với sự che chở tuyệt đối. Mặc kệ là cho Vương phi ca ca Dương Tổ Thư mặt mũi, hoặc là vì bồi dưỡng Tiêu Nhạc An xứng đế, hai khả năng này Tiêu Hoài Húc đều cực kỳ cảm hận.

Theo như nhận biết của hấn về Liễu Thanh Đường, Tiêu Hoài Húc liền cùng Vương thủ phụ thương lượng đối sách, đều cảm thấy Tiêu Nhạc An không thể giữ lại.

Chỉ là ở ngoài cung có Liễu quốc công trấn giữ, Tiêu Hoài Húc cùng Vương thủ phụ hành động không được thuận buồm. Tiêu Nhạc An ở tại Dương phủ cách Liễu phủ không xa, Liễu quốc công còn phái hộ vệ đến canh gác, muốn trà trộn vào Dương phủ so với người bình thường trà trộn vào cung khó khăn hơn nhiều. Hạ nhân Liễu phủ lại cực ít, đa phần là nô tài trung thành cưới vợ sinh con ở Liễu phủ, còn không chính là những cô nhi từng được Dương phủ cứu giúp, những người này cùng bên ngoài không dính dáng gì nhiều. Cường ép dụ dỗ đều không có cách nào làm bọn họ lung lay, ngược lại có mấy lần cường ép không thành bị bại lộ mấy cơ sở ngầm. Cường ép, dụ dỗ không được, Tiêu Hoài Húc không thể làm gì khác hơn là tạm thời ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ.

Cho tới bây giờ Liễu gia vẫn bảo hộ Tiêu Nhạc An cực kỳ tốt, hôm nay là lần đầu tiên rời khỏi Dương phủ, bây giờ không phải thời cơ thì lúc nào mới là thời cơ? Tiêu Hoài Húc nheo nheo con ngươi nói

“Đi Từ An Cung.”

70. Chương 70

“Dong nhi, Dong nhi ngoan, mau lại chỗ mẹ nuôi nào.”

Liễu Thanh Đường cầm một cái trống bỏi xinh xắn, xoay xoay phát ra tiếng thùng thùng cười ha ha đối với đứa nhỏ không xa gọi nhũ danh của nó. Lúc này Thái Hậu nương nương làm gì còn khí thế bức người, tác phong cường ngách, không chút để ý đến hình tượng ngồi xổm ở đó mặc kệ làn váy dài chấm đất, trên mặt mang theo nét nhu hòa lại có chút ảo não không cam lòng, trong giọng nói tràn đầy lời dụ dỗ.

Đáng tiếc đứa nhỏ bị nàng gọi, thế tử của Thuần vương Tiêu Nhạc An hoàn toàn không chút di chuyển, mang theo vẻ mặt tươi cười nhìn lên tay Tần Thúc đứng ở bên cạnh, có một con vẹt màu sắc rực rỡ, đầu cũng không xoay qua.

Tần Thúc hạ tay đem con vẹt đặt trước mặt Tiêu Nhạc An để cho nó sờ, thỉnh thoảng liếc về Thái Hậu nương nương cách đó không xa, đang cố hết sức thu hút sự chú ý của Tiêu Nhạc An nhưng lại không chiếm được chút phản ứng nào, trong mắt hắn có chút ám áp sùng ái.

Thật ra con vẹt này lúc đầu Tần Thúc tìm tới là để cho Liễu Thanh Đường nuôi, nhưng Liễu Thanh Đường sinh ra hình như không hề có duyên với động vật, lần trước tìm cho nàng con mèo màu trắng đôi mắt màu lục, hay là con cú nhỏ màu nâu, thậm chí là một đôi thỏ bạch, chúng đều không thích gần gũi cùng Liễu Thanh Đường, nhìn thấy nàng là chạy trốn, làm cho Liễu Thanh Đường cực kì buồn bực.

Lần này Tần Thúc mất nhiều thời gian mới tìm được con vẹt này, nghe nói là hiểu được tiếng người, hơn nữa ánh mắt rất biết lấy lòng chủ nhân, hy vọng nó có thể làm cho Liễu Thanh Đường thật vui vẻ.

Nhưng khi mang đến trước mặt Liễu Thanh Đường con vẹt này liền kích động vỗ cánh bay lên một nhánh cây đứng, còn gật gù đặc ý giống y hệt như nó đang la to.

“Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết.”

Làm cho Liễu Thanh Đường vừa tức giận vừa buồn cười mắng nó.

“Hù chết người đi!”

Sau đó quay sang phía Tần Thúc miệng méo xệch phát tay nói

“Tần Thúc, mau đưa tiểu tử tạp nham suýt chút nữa bị ta hù chết này đi đi.”

“Đừng bán, đừng bán! Ta không đi!”

Nghe thấy Liễu Thanh Đường nói xong lời kia, con vẹt giống như hiểu được nàng nói cái gì lập tức hô quang quác, Liễu Thanh Đường nghe thấy lập tức phì cười nhướn mày nói chuyện với con vẹt như người bình thường.

“Không muốn bị bán đi, người tới đây a.”

Con vẹt ở trên cây bước đi thong thả vài bước cuối cùng vẫn không bay đến cánh tay Liễu Thanh Đường mà bay đến chỗ gần Liễu Thanh Đường nhất chính là cánh tay của Tần Thúc. Nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Liễu Thanh Đường liền đem đầu rúc vào dưới cánh giống như chim cánh cụt, không nói tiếng nào.

Nói cũng kỳ quái chỉ cần Liễu Thanh Đường tới gần một chút, con vẹt lập tức giống như bị hoảng sợ lập tức bay đi, sau đó Liễu Thanh Đường uy hiếp đem nó đi bán, nó liền lập tức bay về đứng ở bả vai Tần Thúc, chỉ là tuyệt đối không lại gần Liễu Thanh Đường.

Cứ làm đi làm lại vài lần, rốt cuộc Liễu Thanh Đường cũng hiểu rõ, con vật nhỏ bé này không dám tới gần nàng, nếu như có Tần Thúc nó sẽ đứng ở bả vai Tần Thúc cách Liễu Thanh Đường hơi gần. Nếu Tần Thúc không có ở đó nó liền trốn thật xa, ngay cả Liễu Thanh Đường một chút cũng không đồng ý. Càng hay hơn là con vẹt này không nỡ bỏ đồ ăn ở Từ An Cung, luyện tiệp người chăm sóc riêng biệt của nó, phục vụ nó thật thoải mái, hình như rất sợ chọc giận Liễu Thanh Đường, sợ bị đem đi bán mặc dù cách Liễu Thanh Đường rất xa, nhưng vẫn đem những lời nịnh hót phun ra.

Nói cái gì Thái Hậu nương nương xinh đẹp quốc sắc thiên hương chỉ là những điều bình thường, mỗi sáng sớm nó nói một câu như này: Thái Hậu nương nương buổi sáng tốt lành, hôm nay ngài đẹp hơn hôm qua

rất nhiều. Không biết người nào dạy nó, có đôi khi nó đột ngột trịnh trọng nói cái gì là tâm can, bảo bối, đứa nhỏ ta yêu người nhất. Cứ như vậy pha trò con vẹt này quả nhiên là đặc biệt, cuối cùng Liễu Thanh Đường bị nó trêu chọc cũng phải phì cười.

Ngược lại có một lần Tần Thúc nghe thấy nó gọi Liễu Thanh Đường tâm can, bảo bối, đứa nhỏ mặc dù sắc mặt không thay đổi thế nhưng bỗng nhiên nâng tay nhỏ một lông vũ màu đỏ ở đuôi của nó, lần thứ hai nghe thấy nó gọi Liễu Thanh Đường như vậy còn hai cái lông vũ màu đỏ liền vụt luôn. Trên người con vẹt chỉ có ba cái lông vũ màu đỏ, bình thường nó cực kỳ yêu quý đều bị Tần Thúc nhổ sạch, cụp đuôi rừ rừ rừ rừ thật lâu. Sau này con vẹt không dám gọi Liễu Thanh Đường như vậy nữa, còn có một đoạn thời gian ngay cả Tần Thúc nó cũng không dám lại gần chỉ đứng ở trên nhánh cây xa xa nhận sai.

Lúc con vẹt nhận sai cũng khá buồn cười, Tần Thúc mặt không chút thay đổi khoanh tay đứng dưới tàng cây nhìn, con vẹt được chăm sóc càng ngày càng béo giống hệt con gà ngồi xổm, nó đến gần cành cây quang quác xin tha thứ.

“Tổng quản đại nhân, người tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân biết sai rồi.”

Tần Thúc vẫn nghiêm khắc đứng im không động đậy, con vẹt béo liên tục gục gục đầu nhận sai, nhiều lần thiếu chút nữa té từ trên nhánh cây xuống. Mỗi lần nhìn cảnh như vậy Liễu Thanh Đường liền cười gập người không đỡ nổi eo.

Thấy rằng con vẹt này quả thực là tinh quái Liễu Thanh Đường liền cảm thấy có hứng thú với nó một chút liền giữ lại Từ An Cung nuôi dưỡng. Lần này cho gọi Tiêu Nhạc An tiến cung, Liễu Thanh Đường còn bảo Tần Thúc mang con vẹt mà nàng vẫn gọi nó là “kẻ nhát gan” đến cùng con nuôi chơi đùa. Vốn đang vui đùa thật tốt, Tiêu Nhạc An tuổi còn nhỏ đối với con vẹt cảm thấy cực kì hứng thú. Nhưng là Liễu Thanh Đường ở một bên nhìn trong chốc lát, nhìn Tần Thúc cùng con nuôi còn có “kẻ nhát gan” ghét sát vào nhau cảm thấy có chút bất công.

Đều tại “kẻ nhát gan” thấy nàng tới gần liền bay đi, khiến cho nàng không thể cùng con nuôi chơi đùa, nhìn như này một chút cũng không thú vị.

Liễu Thanh Đường hối hận vì để cho con nuôi nhìn thấy “kẻ nhát gan”, giống như đứa nhỏ bị cô lập Liễu Thanh Đường một mình trong chốc lát liền cáu kỉnh, sai người cầm một đồng hồ chơi của trẻ con đến, liền ngồi xổm cách đó không xa ý đồ hấp dẫn lực chú ý đem người bên chỗ “kẻ nhát gan” kéo qua bên này. Nhưng mà thử thật lâu hiển nhiên không có tác dụng gì, làm cho Liễu Thanh Đường càng ngày càng buồn bực, kém mỗi nước ngồi bệt xuống đất ăn vạ.

“Dong nhi, Dong nhi ngoan, mau đến đây mẹ nuôi có món ăn ngon lắm nè.”

Liễu Thanh Đường nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn “kẻ nhát gan” bên kia đang quang quác cười đùa, đến một bên uống một ly trà hạ hỏa, sai ma ma cầm chút điểm tâm một lần nữa tái chiến, chưa từ bỏ ý định dụ dỗ. Nàng thường mang theo Tần Thúc đi Dương gia thăm hỏi Tiêu Nhạc An, đứa nhỏ Tiêu Nhạc An này khá là thông minh, tuy rằng không thích nói chuyện nhưng là trời sinh có khuôn mặt tươi cười, nhìn trắng trẻo dễ thương tính tình lại an tĩnh nhu thuận. Làm cho Liễu Thanh Đường yêu thương trong lòng đều mềm nhũn, có thứ gì tốt đều để dành cho nó.

Tần Thúc yêu thương Tiêu Nhạc An còn hơn Liễu Thanh Đường nhưng không biểu hiện ra ngoài, hai người nhìn Tiêu Nhạc An lớn lên, bọn họ không có khả năng có đứa nhỏ của riêng mình, gần như đem Tiêu Nhạc An thành con mình mà yêu thương.

Nếu như nói Tần Thúc trong lòng nàng là mười phần, thì sự quan tâm của Liễu Thanh Đường dành cho Liễu quốc công, thân nhân bằng hữu là sáu phần, mà đứa nhỏ Tiêu Nhạc An này chiếm giữ tám phần. Đường nhiên nàng quan tâm bọn họ cũng dựa trên cơ sở bọn họ quan tâm nàng.

Cho dù thế nào, Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc đối với Tiêu Nhạc An là cực kỳ quý mến. Thế nhưng đứa nhỏ này cùng người gần gũi cũng ít khi biểu hiện ra bên ngoài, tuổi còn nhỏ vậy mà đã có chút tính xấu thú vị. Bình thường hứng thú nhất chính là người cha ngốc kia. Vô số lần Liễu Thanh Đường nhìn thấy cha đứa nhỏ lấy lòng nó, cố tình làm như không thấy sau đó vào lúc hân hoan liền lại gần cọ cọ nhẹ mặt cha nó an ủi.

Tiêu Hoài Dư thật đáng thương, Dương Tổ Thư thật vất vả mới dạy hần biểu đạt được một số việc đã bị hài tử ba tuổi đùa giỡn xoay vòng. Nhưng mà việc này đối với hần cũng có lợi, chỉ ít mỗi lần hần nghĩ cách lấy lòng nhi tử thì Tiêu Hoài Dư hiểu biết càng ngày càng nhiều, động tác cũng thành thạo nhiều. Về phần Tiêu Hoài Dư trước khi lấy lòng nhi tử, luôn luôn dùng phương pháp giống vậy lấy lòng nhi tử, chuyện này không nên nói nhiều.

Có lẽ đó là thói quen khi dễ cha gốc của đứa nhỏ, nhìn hần lấy lòng rồi chột uể oải Tiêu Nhạc An đối với Liễu Thanh Đường cũng luôn như vậy. Nhưng mà đối với Dương Tổ Thư cùng Tần Thúc nó chưa bao giờ làm như vậy, đó cũng là chuyện khiến nàng ngạc nhiên.

Lúc này Tần Thúc nhìn ra con nuôi lại bắt đầu trêu đùa Liễu Thanh Đường, giả bộ không nghe thấy Liễu Thanh Đường gọi, kỳ thật nó có muốn cùng con vẹt chơi đùa cũng thỉnh thoảng liếc về phía Liễu Thanh Đường một cái, Tần Thúc chưa bao giờ để Liễu Thanh Đường chịu một ám ức nào, hiếm có khi không lập tức giúp đỡ mà chờ Liễu Thanh Đường một hồi buồn tha, ngồi vào nhuyển tháp thở phì phì lúc này Tần Thúc mới chuẩn bị đi qua an ủi. Hần bắt con vẹt cho vào lồng cũng không quan tâm đến con vẹt ngu ngốc kia đang cố gắng vỗ cánh bay lên trên cao. Bản thân hần vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng âm thanh dạn dò Tiêu Nhạc An tự chơi đùa lại ôn hòa sủng nịnh, thuận tiện đưa cho nó một hộp được liệu cùng một quyển tranh vẽ được thảo.

Tiêu Nhạc An thích nhất là chơi trò ở nhìn tranh vẽ rồi tìm được vị thuốc, bình thường chỉ cần ôm tập tranh tư liệu vị thuốc cùng một đồng thảo dược, nó có thể chơi cả ngày không chán. Thấy Tiêu Nhạc An vào đồng dược liệu cùng thảo dược mới mẻ hăng say mới, Tần Thúc liền đi đến bên cạnh người Liễu Thanh Đường đang hờn dỗi nhẹ nhàng gọi một tiếng

“Thanh Đường.”

Bọn họ hiện đang ở vườn nhỏ trong Từ An Cung, trừ bỏ ma ma đang ngồi thêu thùa may vá cách đó không xa, không có một cung nhân nào, bởi vậy ba người ở chung đều rất thoải mái. Lúc này Liễu Thanh Đường cũng không có dáng vẻ cường thế khi ở bên ngoài, ngược lại càng giống một tiểu cô nương hai mươi mấy tuổi đầu được nuông chiều, không hài lòng liền lầm bầm giận dỗi ngồi một chỗ tức giận, muốn Tần Thúc lại dỗ dành. Có đôi khi Tần Thúc không phát hiện hoặc cố ý không phát hiện, nàng còn đặc biệt chuyển chỗ đến trước mặt Tần Thúc nhìn hoa cỏ không thèm nhìn hần, sau đó hừ hừ hai tiếng để Tần Thúc nhìn về phía nàng mới thôi.

“Thanh Đường.”

Một tay Tần Thúc đặt ở trên vai Liễu Thanh Đường khom người nhìn biểu tình của nàng.

“Có chuyện gì.”

Liễu Thanh Đường ngúng nguẩy lắc lắc đầu, trừng mắt liếc nhìn hần, hần liền nhìn “kẻ nhát gan” béo ú như con gà đi tới đi lui trên mặt đất. Tần Thúc thấy thế liền cầm tay nàng thả vào đó chiếc trâm tóc có mấy sợi lông vũ màu đỏ.

“Đây là lông vũ mà “kẻ nhát gan” yêu thích nhất.”

Con mắt Liễu Thanh Đường lập tức phát sáng lên, cũng không bực mình nữa, cầm cây trâm lập tức nở nụ cười. “Kẻ nhát gan” đối với chuyện bị Tần Thúc nhốt mất ba sợi lông vũ vẫn luôn canh cánh trong lòng, thường đứng ở nhánh cây than ngẩn thờ dài giống như ông lão, chờ nàng mang cây trâm này cho “kẻ hèn nhát” nhìn thấy để nó tức chết đi.

“Tần Thúc người cài cho ta đi, ta muốn đi tìm “kẻ nhát gan” cho nó tức chết đi.”

Liễu Thanh Đường nói như thế, Tần Thúc đã sớm đoán được, cầm lấy cây trâm nàng đưa thật cẩn thận cắm ở giữa búi tóc. Chột nhìn về phía nào đó, ánh mắt lóe lên cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai Liễu Thanh Đường:

“Ta sai hạ nhân nuôi “kẻ nhát gan” thành béo phì, qua mấy ngày nữa nó có muốn bay cũng không thể, Thanh Đường có thể ôm nó, đến lúc đó chỉ sợ nó muốn chạy cũng không thoát.”

Liều Thanh Đường nghe vậy nhìn chăm chăm vào con vệt vẫn đang chưa biết chuyện gì sắp phát sinh lộ ra nụ cười bất hảo, hôn lên mặt Tần Thúc một cái Liều Thanh Đường lập tức chạy đến trước mặt “kẻ nhát gan” đang hoảng loạn, nhưng khi thấy cây trâm trên đầu Liều Thanh Đường “kẻ nhát gan” nhìn thấy đúng là lông vũ của mình lập tức phát biểu khiêu nại, đi đi lại lại trên đất quang quác nói

“Bại hoại! Bại hoại!”

Liều Thanh Đường liền rung đùi đắc ý nhìn “kẻ nhát gan” thỏa mãn nở nụ cười ha ha, vừa quay đầu liền nhìn thấy Tần Thúc không biết đang nhìn cái gì rất chăm chú, nàng liền lên tiếng hỏi

“Tần Thúc, ngươi đang nhìn cái gì vậy?”

Tần Thúc thản nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn không ra một chút khác biệt nói.

“Ta đang suy nghĩ, sắp đến giờ dùng cơm trưa rồi.”

Nhưng mà hắn đang suy nghĩ, vừa rồi Hoàng thượng thấy một màn như vậy tâm tình không biết thế nào rồi, ánh mắt Tần Thúc chợt lóe lên chút châm chọc rồi biến mất, lúc quay đầu nhìn về phía Liều Thanh Đường lại là ánh mắt ôn nhu cùng với biểu cảm chiêm giữ rõ ràng.

Lúc này bước đi của Tiêu Hoài Húc thật lộn xộn rời khỏi Từ An Cung, trong lòng ngoại trừ hoảng sợ vẫn là hoảng sợ, hắn hoàn toàn không nghĩ đến khi tới Từ An Cung lại nhìn thấy một màn như vậy. Hắn từng nhìn thấy một nữ nhân khi đang yêu đối với một thái giám cười vui vẻ như thế, thậm chí chủ động hôn môi hắn, bọn họ ở chung với nhau quá thân mật, giống như... giống như bọn họ có có tư tình. Có lẽ không phải giống, đó căn bản chính là sự thật. Tiêu Hoài Húc cảm thấy hoang đường đến tột cùng lập tức trong lòng tràn đầy châm chọc cùng không cam lòng, chuyện này là thế quái nào, hắn thua bởi một tên thái giám? Một nam nhân không trọn vẹn, một nô tài?

Tiêu Hoài Húc phải dùng toàn bộ sức lực kiềm chế mới không tiến lên lúc đó, một kiếm giết chết tên nô tài chết tiệt đó tại chỗ mà vẻ mặt hung ác hỗn loạn rời khỏi Từ An Cung. Thậm chí hắn không chú ý chuyện này có gì đó không thích hợp, Từ An Cung luôn luôn được Tần Thúc khống chế tuyệt đối, hắn làm sao có thể trong lúc vô tình nhìn thấy cảnh tượng khá là riêng tư như vậy.

71. Chương 71

Sắc mặt Tiêu Hoài Húc khó coi, bước chân vội vàng một mình đi thẳng về phía trước, cũng không biết mình đi đến nơi nào. Phúc công công mang theo hai tiểu thái giám đi theo phía sau, không dám thân cận quá, sợ mình đi gần quá bị Hoàng thượng giận chó đánh mèo, nhưng cũng không dám đi cách quá xa, đề phòng vạn nhất hắn có gì phân phó, khoảng cách không xa không gần. Hầu hạ chủ tử lâu như vậy cũng có thể hiểu được tính cách chủ tử từ một vài phần, ngay cả vẻ mặt tươi cười khi ở bên ngoài cũng không duy trì nổi, Phúc công công không khỏi suy nghĩ trong đầu, không biết chủ tử nhìn thấy gì ở Từ An Cung mà có thể không kìm nén được tức giận.

Tiêu Hoài Húc đi lung tung một lúc, rốt cuộc khó khăn cũng tìm về được lý trí chỉ là tâm tình vẫn như cũ không thấy tốt lên. Vừa bước chân ngừng đầu thì đã thấy trước mặt là điện Thanh Huyền của Huyền Ca. Nhớ tới Huyền Ca sinh hạ nữ nhi, sắc mặt Tiêu Hoài Húc lại càng không tốt, thật lâu mới cất bước đi vào.

Mỗi lần hắn đến điện Thanh Huyền ở cùng Huyền Ca cũng không muốn có nô tài ở bên cạnh hầu hạ, lúc này Phúc công công đi theo hắn đến nơi đây liền ngừng bước chân ở ngoài cửa, nô tài ở bên trong cũng không tiếng động từng người rời đi.

Huyền Ca vừa ăn xong liền quay sang trêu đùa nữ nhi của mình, nàng nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn của nó, khóe miệng còn chảy ra chút sữa màu trắng, nàng nhịn không được liền cúi đầu liếm liếm, sau đó nhướn mày nói.

“Không ngọt, uống không ngon.”

Đứa nhỏ bị mẫu thân quấy rầy rầm rì chép chép miệng rất nhanh liền ngủ tiếp, lần đầu tiên Huyền Ca làm mẹ tinh thần cực kì phấn chấn ngạc nhiên nhìn nữ nhi ngủ, thỉnh thoảng nắm lấy bàn tay nhỏ bé gầy gầy một chút tóc của nó, thấy đứa nhỏ khó chịu khi bị quấy nhiễu nhưng ánh mắt cũng không chịu mở, ngay cả khóc cũng không khóc tiếp tục ngủ, trên mặt không khỏi lộ ra chút vui vẻ tươi cười.

Tiêu Hoài Húc đi vào liền nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy Huyền Ca đối với nữ nhi vui vẻ tươi cười, nụ cười kia thấp thoáng cùng với vừa rồi Liễu Thanh Đường cười với tên thái giám kia có chút tương tự, cảm xúc thật vất vả mới đè nén được trong nháy mắt lại bùng lên. Tiêu Hoài Húc giống như sư tử bị chọc tức, ánh mắt tức giận bước nhanh đến muốn chém chết đứa nhỏ kia.

Người ta vẫn nói người phụ nữ khi làm thường trở nên kiên cường, Huyền Ca đối với mọi chuyện không để ý nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hung ác muốn vươn tay tới chỗ nữ nhi nàng, lập tức mặc kệ bản thân mình còn đang ở cũ, che chở trước người nữ nhi chặt chẽ bảo vệ đứa nhỏ.

“Người tránh qua cho ta, ta muốn giết chết tiểu súc sinh này!”

Tiêu Hoài Húc giống như đang phát điên, ánh mắt có chút hỗn loạn, chỉ nhìn chăm chăm đứa nhỏ đang ngủ say, giống như người hấn đang nhìn thấy không phải là đứa nhỏ mới sinh không lâu mà là kẻ thù. Huyền Ca không chút khách khí ngẩng đầu lên, lần đầu tiên chủ động mở miệng châm chọc hấn:

“Người lại muốn phát điên cái gì đây?”

“Người muốn bảo vệ nó?”

“Nữ nhi của ta đương nhiên ta phải bảo vệ nó.”

“Tốt! Tốt! Tốt lắm!”

Tiêu Hoài Húc nói liền lúc ba chữ tốt, ánh mắt đục ngầu lộ ra tia hung ác.

“Vậy người liền cùng nó chết chung đi!”

Huyền Ca thấy hấn có chút khác lạ, trong lòng mơ hồ hiểu được vì sao có lẽ nguyên nhân vì độc dược trên người nàng, làm cho thân thể hấn càng ngày càng suy nhược đồng thời càng ngày càng dễ nổi nóng, hôm nay đột nhiên như vậy hình như là bị cái gì kích thích, cả người thần trí có chút mơ hồ. Huyền Ca suy nghĩ đồng thời ánh mắt nhìn ngó xung quanh ý đồ có thể tìm được vũ khí gì đó không. Đáng tiếc động tác Tiêu Hoài Húc quá nhanh, Huyền Ca lại vừa mới sinh đứa nhỏ xong không lâu, thân thể vẫn còn suy nhược không thể nhanh bằng hấn, chỉ có thể quay người đem nữ nhi ôm vào lòng, nghĩ cho dù Tiêu Hoài Húc đánh phải nàng cũng không thể dễ hấn động vào một ngón tay của nữ nhi.

Có lẽ ban đầu đối với chuyện tự nhiên trong bụng mình có thêm một khối thịt, thái độ của Huyền Ca là có cũng được không có cũng không sao, nhưng về sau khi thân mình càng ngày càng nặng nề, Huyền Ca không thể mặc kệ khi cảm nhận được cái bụng càng ngày càng lớn lên, từ từ cảm nhận được tâm tình người làm mẹ.

Lại tận mắt nhìn thấy đứa nhỏ được mình sinh ra bất tri bất giác Huyền Ca đã xem đứa nhỏ này là một phần cực kì quan trọng của mình. Từ nhỏ nàng đã có thói quen không quan tâm chuyện ngoài lề, thế nhưng vào lúc đứa nhỏ được sinh ra bỗng nhiên Huyền Ca chợt hiểu rõ, đứa nhỏ này là người thân duy nhất của nàng trên đời này, có lẽ cũng là người có quan hệ huyết thống duy nhất. Nàng là mẹ của đứa nhỏ cho nên sẽ đối xử với nó thật tốt, bảo vệ nó thật tốt để cho đứa nhỏ có cuộc sống an ổn, không thể để đứa nhỏ giống mẫu thân phải lang thang nay đây mai đó, tự đứng phải chịu khổ.

Huyền Ca ôm nữ nhi che chở, căng thẳng cau mày chờ Tiêu Hoài Húc nổi điên, nhưng phía sau chậm chạp không hề có động tĩnh, vào lúc nàng do dự có nên quay đầu lại không bỗng nhiên nghe thấy “huych” một tiếng vang nhỏ. Vừa quay đầu nhìn thấy Tiêu Hoài Húc nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự mà bên cạnh có một nam nhân áo xanh cầm một cái bát.

Đầu tiên Huyền Ca không lo lắng xem xét Tiêu Hoài Húc đang nằm trên mặt đất sống hay chết, cũng không lo lắng nam nhân xa lạ đang đứng trước giường là ai, mà bị thứ đựng trong bát tỏa ra hương thơm hấp dẫn cuốn hút, ngửi thấy mùi vị thật quen thuộc hơn nữa hình như uống ngon lắm.

Ngay cả nữ nhi đang ngủ say cũng tỉnh, chun chun mũi ánh mắt đen bóng cùng với mẫu thân nàng nhìn về phía nam nhân áo xanh. Biểu tình một lớn một nhỏ không khác nhau là mấy làm cho nam tử áo xanh khẽ cười một chút.

“Tại hạ đã đáp ứng qua, dùng bát đựng một nghìn giọt nước thiên hương ủ cái này khá là vất vả, cần nhiều loại hoa khác nhau, nước suối sương sớm khác biệt, gần một năm mới ủ được từng này vậy... cái này cho người.”

Khi nam nhân kia cười Huyền Ca liền nhận ra hắn là nam nhân cùng nàng ân ái còn cho nàng uống đồ này nọ. Khi đó nàng nói muốn một bát lớn, hắn quả thật bưng một bát đến đây. Huyền Ca hoàn toàn không để ý hắn có thể là phụ thân của nữ nhi, chỉ đưa tay cầm lấy cái bát khe khẽ nói cảm ơn, sau đó nhấp một ngụm nho nhỏ cảm thấy có một tia sáng chợt lóe qua đầu thật tuyệt. Sau đó chấm đầu ngón tay một chút chấm chấm lên môi nữ nhi đang mở to mắt nhìn.

Đứa nhỏ chép chép môi sau đó sung sướng a a hai tiếng, hưng phấn bi bô liên tục. Huyền Ca thấy thế liền híp mắt cười lại chấm chấm một chút cho bé. Nếu đổi là dĩ vãng lúc Huyền Ca ăn uống gì đó làm gì có thời gian lo lắng cho người khác, lúc này động tác tuy rằng có chút gượng gạo nhưng cũng rất tự nhiên.

Hai mẹ con người một chút ta một chút hào hứng uống, hoàn toàn không để đến vị cửu ngũ chí tôn đang nằm dưới đất kia, cùng với nam nhân không rõ lai lịch, không biết trà trộn vào bằng cách nào. Nam nhân áo xanh kia cũng không rời đi thấy các nàng như vậy còn rất hứng thú ngồi xổm cạnh giường nhìn, ngắm nhìn đứa nhỏ một lúc hắn bỗng nhiên cười cười mở miệng nói.

“Đứa nhỏ này, hình như là của tại hạ.”

Huyền Ca nghe nói vậy cuối cùng cũng nhìn hắn một cái, lúc này còn chăm chú nhìn hình như miệng cùng mũi nữ nhi quả thật giống nhau, nói như vậy có lẽ hắn là cha của đứa nhỏ thật. Huyền Ca không để ý lắm ‘à’ một tiếng, mặc kệ cha đứa nhỏ là ai do nàng sinh thì chính là của nàng, chuyện này vốn là đương nhiên. Nam nhân cũng không để ý thái độ của nàng, ngược lại hào hứng nhìn mẹ con các nàng uống bát nước thiên hương, còn giơ tay chọc chọc má đứa bé. Huyền Ca cũng không ngăn cản hắn ngược lại còn học theo hắn giơ tay chọc chọc má bên kia, cả hai cùng thốt lên.

“Thật mềm.”

“Đúng vậy, đứa trẻ nào cũng mềm mại như vậy sao? Thật là thần kỳ.”

Nam nhân cùng cảm thán, cùng với Huyền Ca quấy rầy đứa bé, bị cha mẹ chọc qua béo lại đứa bé bắt đầu không thuận theo, bĩu môi chuẩn bị khóc liền bị mẫu thân chấm cho một giọt thiên hương, nhất thời lại quên khuấy mất thoải mái chép chép môi vui vẻ, sau đó Huyền Ca cùng nam nhân kia lại tiếp tục trêu chọc nữ nhi. Về phương diện nào đó mà nói Huyền Ca cùng nam nhân kia quả thật vẫn còn chút trẻ con, quả nhiên là người một nhà.

“Đúng rồi còn chưa giới thiệu qua, tại hạ tên là Hiệp Uẩn làm nghề thầy thuốc.”

Nam nhân áo xanh tên gọi Hiệp Uẩn ghé vào cạnh giường nói.

“Ta là Huyền Ca, phi tử của Hoàng đế.”

Huyền Ca nói xong còn chỉ chỉ vào Tiêu Hoài Húc đang nằm ngã trên mặt đất. Chỉ xong nàng mới ý thức được tình cảnh trước mắt, chờ đến lúc Tiêu Hoài Húc tỉnh lại khẳng định nàng gặp chuyện không hay, còn không biết Tiêu Hoài Húc có biết chuyện lúc trước hay không Huyền Ca nhũn mày thần sắc buồn rầu nhưng chỉ trong chớp mắt lại hỗn hởi cho nữ nhi uống thiên hương, còn mình cũng uống một ngụm. Dù sao có lo lắng thì cũng không làm gì được, không bằng cứ uống hết đã uống no say rồi tính sau, chờ đến lúc Tiêu Hoài Húc tỉnh dậy muốn ra sao thì ra.

Hiệp Uẩn nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên giơ tay chọc chọc mặt Huyền Ca, nhìn thấy chút nghi hoặc trong mắt Huyền Ca liền cười cười nói.

“Đi theo tại hạ thôi, sư phụ tại hạ từng dạy tại hạ, nam nhi đại trượng phu sống ở đời phải có trách nhiệm đối với những chuyện mình làm, hướng hồ chúng ta còn có nữ nhi, tại hạ nhất định sẽ làm một phụ thân tốt, dạy dỗ đứa nhỏ lên người.”

Hắn nói xong lại suy nghĩ thêm chốc lát rồi thông thêm một câu.

“Mặc dù tại hạ không biết làm một người cha như nào cho tốt.”

“Ta cũng giống như ngươi, không biết làm một người mẹ như nào mới tốt.”

Huyền Ca còn thật sự trả lời, rất có cảm giác đồng bệnh tương liên, sau đó nàng lại hỏi:

“Nếu ta đi cùng ngươi, ngươi có bỏ đối ta cùng con của ta không?”

“Sẽ không, hơn nữa đi theo tại hạ hàng năm đều có thể uống thiên hương.”

“Đi, ta đi theo ngươi.”

Huyền Ca không nói hai lời liền đồng ý. Nàng tuy không muốn tính kế nhưng không ngu ngốc, Hiệp Uẩn có thể tùy tiện ra vào cung, còn có thể dễ dàng mang đồ này nọ cho nàng, nhất định có thể nuôi mẹ con nàng rất tốt. Yêu cầu của nàng không cao, không bỏ đối nàng, không để nàng lạnh cóng là đủ rồi. Huống hồ tình huống hiện tại nàng lo lắng nếu còn ở đây Tiêu Hoài Húc nổi điên sẽ giết người, nàng không có cách bảo vệ nữ nhi. Quan trọng hơn hàng năm đều có thể uống thiên hoa, ngâm lại liền cảm thấy hạnh phúc.

Thấy Huyền Ca đồng ý nam nhân nói đi liền đi ngay trực tiếp ôm Huyền Ca cùng nữ nhi vào lòng đi ra ngoài.

“Chúng ta về nhà thôi, tại hạ đã một năm không về rồi, mấy đứa đồ đệ không biết có thường xuyên dọn dẹp phòng ở hay không, có lẽ nên truyền tin trước cho bọn họ, nói cho mấy đứa biết mang sự nương cùng sự muội trở về cùng.”

“Từ từ Hiệp Uẩn, lúc trước ta đáp ứng ân nhân làm việc cho người mà chưa làm xong.”

Huyền Ca đang ôm nữ nhi đang ngủ say cùng nam nhân gặp mặt lần thứ hai chuẩn bị bỏ trốn, bỗng nhiên nhớ đến một việc. Sau đó Liễu Thanh Đường ở Từ An Cung nhận được tin tức Hoàng đế hôn mê, Huyền Phi cùng tiểu công chúa đồng thời bị mất tích, cùng lúc đó Liễu gia nhận được bức thư, trên đó viết thiếu nợ các người một món nợ ân tình, sau này sẽ tìm cách báo đáp sau.

72. Chương 72

Sau khi Tiêu Hoài Húc tỉnh lại nghe thấy Phúc công công nơm nớp lo sợ bẩm báo chuyện Huyền Phi cùng tiểu công chúa mất tích, liền trầm mặc ngồi ở trên giường nói một câu.

“Nô tài hầu hạ ở bên trong điện Thanh Huyền đều xử lý hết đi.”

Sau đó trong cung truyền ra tin tức sủng phi Huyền Phi vì tiểu công chúa mắc bệnh không qua khỏi thương tâm quá độ mà qua đời. Tang lễ cũng không thể long trọng bởi vì Tiêu Hoài Húc ốm nặng nằm trên giường, bộ dáng đau lòng cực kì hồi cũng không trả lời, nghe nói còn nôn ra máu. Người không biết gì còn nghĩ Hoàng đế vì sủng phi qua đời mà thân thể bị tổn thương, vì không để hắn khó chịu, tang lễ làm đến mức đơn giản nhất, đương nhiên chuyện đó không tránh khỏi liên quan đến Phúc công công.

Là một Hoàng đế Tiêu Hoài Húc làm sao có thể để lộ ra tin tức nữ nhân của mình đi theo người khác, bởi vậy hắn chỉ có thể nói Huyền Ca đã chết, một phần cũng vì hắn không biết nàng ta đi theo nam nhân nào. Nhớ tới bản thân mình ngất xỉu trước khi nhìn thấy nam nhân kia, trong lòng Tiêu Hoài Húc nhanh chóng nổi lên sát ý, cho dù hắn không thích Huyền Ca, nhưng đã là nữ nhân của hắn thì chỉ có thể là của hắn.

Tiêu Hoài Húc vốn định sai người tìm Huyền Ca cùng nam nhân chết tiết kia trong im lặng, nhưng nam nhân kia trước lúc hắn hôn mê ngay cả liếc mắt để nhìn một chút cũng không nhìn được diện mạo hắn, không thể tìm kiếm. Về phần Huyền Ca nàng ta cùng Liễu Thanh Đường có diện mạo gần giống nhau, Tiêu Hoài Húc đem nàng giấu ở điện Thanh Huyền lâu như vậy cũng chưa từng cho ra ngoài, ngay cả nô tài cũng chẳng có mấy người nhìn thấy diện mạo. Lúc này bất luận như nào cũng không thể giống trống khua chiêng đi tìm người, cho dù trong lòng cực hận cũng đành chịu không có cách nào.

Lần này bởi vì chuyện của Liễu Thanh Đường cùng Huyền Ca, hơn nữa trong cơ thể lại có sẵn độc tố Tiêu Hoài Húc liền ngã bệnh trầm trọng. Lần này hắn không may mắn được như lần trước nữa khi thái y được triệu đến bắt mạch xong sắc mặt liền thay đổi ập ập ứng ứng nửa ngày mới nói qua loa vì giận giữ công tâm nên làm thân thể tổn thương, nếu không điều dưỡng tốt có thể mất mạng.

Sắc mặt Tiêu Hoài Húc liền thay đổi, hắn cũng không nghĩ tới bệnh tình sẽ nghiêm trọng đến như vậy, thái y cũng không biết nên nói gì. Không biết Liễu Thanh Đường hạ bí được gì trên người Huyền Ca, không chỉ nói một mình thái y mà toàn bộ thái y ở Thái y viện cũng không có ai nhìn ra được điều gì. Không chẩn đoán được nguyên nhân chỉ có thể nói là do tâm bệnh khiến cho thân thể suy sụp, thái y chỉ dám bốc cho Hoàng thượng một chút thuốc bổ cầm cự.

Đương nhiên những thứ này đối với bệnh tình của Tiêu Hoài Húc là vô dụng, vài năm gần đây thân thể Tiêu Hoài Húc càng ngày càng suy nhược, tuy rằng bề ngoài không nhìn ra, nhưng vừa tức giận liền phát tác. Nếu là một nam nhân khỏe mạnh trẻ tuổi bình thường dù có tức giận cũng không thể hộc máu. Một vài lão thái y lâu năm có thể nhìn ra một vài manh mối không thích hợp nhưng ai dám nói.

Loại sự tình này trước giờ đều liên lụy đến bí ẩn hoàng gia, bọn họ chỉ là thái y nhỏ, làm bộ như cái gì cũng không biết mới là phương pháp ổn thỏa. Thật sự không dám chọc giận người ở ngoài kia không chỉ bản thân mình, mà ngay cả già trẻ lớn bé trong nhà đều không có cách nào sống sót, từ trước đến nay có bao nhiêu thái y bị chuyện dơ bẩn của hoàng gia liên lụy, hưởng hồ chỉ là cảm thấy có điều không thích hợp, nhưng không biết nguyên nhân gây bệnh, lại không có biện pháp chữa trị, cho dù gan có to bằng trời cũng không dám nói.

Còn lại là những người không hiểu biết, bọn họ mang tiếng là những thái y hàng đầu nhưng không ai nhìn ra vì sao Hoàng đế bị thương, bằng không sau này hoặc là thân thể hư nhược, không thì đoán mệnh. Tình huống như vậy bệnh tình của Hoàng đế đã không thể cứu vãn, vả lại cũng không ai muốn đi tìm phiền toái.

Một ít thái y nhìn ra được tình huống không thích hợp, những lão thái y lâu năm lại chỉ cầu yên ổn, không ai bảo ai tất cả đều làm bộ như không biết, một vài thái y tuổi trẻ chưa có kinh nghiệm lại không nhìn ra được điều gì, bởi vậy tất cả đều một lời nói Hoàng đế bởi vì trong lòng buồn phiền, lại thường xuyên phần nộ thương tâm, nên thân thể suy nhược.

Chỉ là không biết tại sao tự chủ của Tiêu Hoài Húc vốn rất tốt nhưng càng ngày càng không thể khống chế tính tình của mình, luôn cảm thấy buồn bực phiền toái trong lòng, đối với nhóm nô tài hầu hạ nếu không thuận theo liền thẳng tay đánh đập. Từ sau khi hắn bị bệnh toàn bộ triều đình hấn vất vả mới nắm được trong tay, toàn bộ đều bị Liễu Thanh Đường cầm lại để xử lý chính vụ, cổ tình trong khoảng thời gian này tấu chương trình lên đều là tin tức có lợi đối với Liễu gia, sắc mặt Tiêu Hoài Húc càng ngày càng không tốt.

Còn một sự việc khác làm cho Tiêu Hoài Húc không thể tĩnh tâm liên quan đến đại tổng quản Từ An Cung Tần Thúc, nói là phụng mệnh Thái Hậu nương nương đưa thuốc đến cho hắn, bát thuốc này tất nhiên Tiêu Hoài Húc cảnh giác không uống, nhưng nhìn thấy Tần Thúc hấn sẽ nhớ đến cảnh tượng ngày ấy, nữ nhân mình yêu cười dịu dàng với hấn ta bởi vậy mỗi lần nhìn thấy Tần Thúc, Tiêu Hoài Húc phải cố gắng kìm chế sát ý của bản thân, so với Huyền Ca cùng tên gian phu không biết tên kia, Tiêu Hoài Húc càng muốn Tần Thúc chết nhiều hơn.

Ở trong mắt hấn thân phận Tần Thúc như vậy, thân thể không trọn vẹn ngay cả xách dép cho hấn cũng không xứng, càng không nói đến chuyện có thể cùng Liễu Thanh Đường ở chung một chỗ, quả thực chính là vấy bẩn nàg. Đối với Liễu Thanh Đường tâm tình Tiêu Hoài Húc càng phức tạp, hấn không thể tin được nữ nhân kiêu ngạo như vậy lại thích một tên hoạn quan, thất vọng, kinh sợ đồng thời còn có cảm giác ủy khuất nói không lên lời, hấn có điểm nào thua kém so với tên nô tài dơ bẩn đề tiện đó. Đủ loại tâm tình phức tạp cùng một chỗ, nguyên bản Tiêu Hoài Húc đang hỗn loạn về chuyện tình cảm, dần dần lại biến thành tính cách âm u tàn ác. Nếu hấn muốn một người mà người này lại bị người khác vấy bẩn, không bằng hoàn toàn phá hủy. Ngọc đẹp mà có vết cho dù là vật hấn yêu thích cũng chỉ có thể bị đập vỡ. Mà đối với Tần Thúc là người vấy bẩn khối ngọc kia, trừ bỏ hận ý Tiêu Hoài Húc còn có thêm một phần sát ý. Nhưng bây giờ hấn không thể động vào hấn ta được, hiện giờ hấn ta đang là đại tổng quản Từ An Cung, đồng thời quản lý cung ngục và phủ nội vụ. Tiêu Hoài Húc xem như là thấy Liễu Thanh Đường đối với Tần Thúc là cực kỳ để ý, lúc trước Tiêu Hoài Húc không hiểu vì sao Liễu Thanh Đường lại tin nhiệm Tần Thúc như vậy, nay đã có thể hiểu được.

Lúc này hắn chưa chuẩn bị tốt để đối kháng cùng Liễu Thanh Đường, nếu hắn đứng đến Tần Thúc bây giờ khẳng định Liễu Thanh Đường sẽ điên cuồng phản kháng, hắn tạm thời chưa thể đứng đến Tần Thúc chỉ có thể tạm thời chịu đựng. Nhưng vì hiểu được điểm này trong lòng Tiêu Hoài Húc càng như bị lửa đốt, ngày đêm không thể tĩnh tâm.

Người mình hận không uống máu ăn thịt ngày ngày ở trước mặt, Tiêu Hoài Húc bị cảm cảm giác ghen tị nhấn chìm, làm sao có thể dưỡng bệnh thật tốt ngược lại còn thường bị áp lực quá nặng bệnh càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngày ngày Tần Thúc cứ theo thông lệ lại đây đưa thuốc cho Tiêu Hoài Húc, ở dưới tầm mắt lạnh lùng tràn đầy hận ý của hắn nói một tràng sau đó liền dời đi. Khi bước chân ra khỏi cửa liền nghe thấy tiếng chén thuốc bị đập vỡ bên trong khố miệng Tần Thúc nhếch lên lộ ra ba phần châm chọc.

Rời khỏi Trường An Cung, Tần Thúc không lập tức về Từ An Cung, ngược lại đi về phía cung ngục. Sau khi cung ngục vào tay hắn càng ngày càng lớn mạnh những người ở trong cung nhìn thấy đều tránh qua đi đường vòng, bởi vì bên trong rất nhiều người chết bầu không khí có chút âm trầm, cho dù là ở bên ngoài cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt. Những cung nhân bình thường một chút cũng không muốn đến gần chỗ này, nhóm nó tài đảm nhiệm chức vụ ở đây cũng không mấy vui vẻ gì. Đối với người cai quản nhà tù là Tần Thúc chín phần e ngại kính sợ, một phần chán ghét căm hận.

Khi không có Liễu Thanh Đường ở trước mặt, Tần Thúc luôn có vẻ mặt âm ngoan hồ hững không thân cận với bất kì người nào, ở nơi này không có việc đồng tình với người khác, người nào người đấy tâm còn cứng rắn hơn diêm vương. Chỉ là tâm địa có cứng rắn đến đâu nhưng nhìn những trường hợp hành hình ở đây đều cảm thấy khó khăn, chỉ có hắn bất luận là nhìn thấy cái gì, làm cái gì cho tới bây giờ mắt chưa từng chớp một cái. Nhìn thấy hắn đi đến đám cai ngục đầu tiên là giết mình, sau đó rất nhanh cúi đầu hành lễ, sau khi hắn đi qua mới lặng lẽ thở phào.

Tần Thúc một đường đi thẳng đến nơi sâu nhất, đối với mùi máu tươi càng lúc càng nồng đậm không chút quan tâm, đi theo hắn là hai tiểu thái giám một tay hắn tuyển chọn, dạy dỗ kĩ càng, vào trong nhà ngục nhìn thấy vết máu dính đầy các loại dụng cụ tra tấn, cùng với tội nô bị đánh đập dữ tợn, sắc mặt cũng giông như Tần Thúc không có một chút biểu tình dư thừa, thần sắc đều là bộ dạng hồ hững.

Sâu bên trong là phòng của Tần Thúc ở cung ngục, lúc này hắn ngồi một mình bên trong ở trước mặt là một chồng giấy tờ cao ngất, hắn rút một quyển lật xem. Một lát sau có một tiểu thái giám đi đến, đó là một tiểu thái giám hầu hạ Trường An Cung rất biết nghe lời.

Tiểu thái giám kia lúc trước còn vì Tiêu Hoài Húc tức giận ném một chén trà mà run rẩy đứng sang một bên, có vẻ vô dụng nhất gan, hiện tại ở trước mặt Tần Thúc là vẻ mặt lạnh lợi thông minh, làm gì còn bộ dáng nhất gan nữa. Đầu tiên hắn thi lễ sau đó cung kính nói:

“Tư giám, những đồ dùng kia đã dùng hết rồi.”

“Ừ.”

Tần Thúc đáp, ở bên trong một quyển hồ sơ lấy ra một túi giấy.

“Như cũ mà làm.”

“Nô tài đã biết, tư giám yên tâm.”

Nói xong tiểu thái giám giấu đồ vào ống tay áo nhắc chân nhẹ nhàng đi ra ngoài. Túi giấy kia cũng không phải độc dược, mà chỉ là chút dược vật khiến người ta sinh ra ảo giác, từ khi Tần Thúc phát hiện được tình cảm của Tiêu Hoài Húc đã bắt đầu bày mưu đến giờ đã được mấy năm. Liên tục mấy năm ngày nào cũng tiếp xúc với dược vật này, Tiêu Hoài Húc nóng giận, thần trí thường xuyên mơ hồ, thậm chí là độc trong cơ thể càng ngày càng nghiêm trọng hơn, đều có một phần nguyên nhân là do Tần Thúc.

Trong cung đã từng kiểm tra loại dược vật này nhưng không tra được cái gì, ở trong quần áo Tiêu Hoài Húc, thậm chí mùa đông dùng than hoa, mùa hè dùng băng bên trong tất cả đều có. Quyền lợi trong tay Tần Thúc càng lớn, thời điểm muốn sắp xếp người vào Trường An Cung càng dễ, loại phương thức này cũng không thể sốt ruột, chỉ có dùng cách này mới có thể tạo thương tổn cho cơ thể Tiêu Hoài Húc, cơ thể hắn mới nhanh chóng suy nhược.

Tiêu Hoài Húc tự cho là mình có thể nhẫn nại chờ đợi, lại không biết Tần Thúc so với hắn càng có thể chịu đựng chờ đợi. Người hắn yêu thương sao có thể chấp nhận có người mơ ước. Tần Thúc tiếp tục ngồi lật xem giấy tờ, đến tận khi bên cạnh có ánh nến sáng ngời hắn mới xếp gọn giấy tờ lại, một lần nữa im lặng đi ra ngoài. Hai tiểu thái giám ở cửa chờ hắn thấy hắn đi ra lại im lặng đi theo sau hắn rời khỏi cung ngục. Mỗi nơi Tần Thúc đi đến đều vắng lặng như tờ, có vẻ rất áp lực chính hắn cũng phảng phất cảm thấy cô quạnh, nhưng vẫn từng bước một đi tiếp.

Đến vườn hoa nhỏ ở Từ An Cung chợt nghe thấy Thái Hậu nương nương hô quát:

“Dem con vẹt béo phì này xuống dưới cho ai gia, hôm nay ai gia không đem hằm nó là không được mà!”

“Ai nha Thái Hậu nương nương hôm nay xinh đẹp như hoa không nên tức giận nha!”

Vẹt béo cạc cạc xin tha thứ. Liễu Thanh Đường liền cười mắng:

“Người ở đó mà chờ đi, chờ Tần Thúc trở về ta xem hắn thu thập người như nào!”

Nghe được giọng nói của nàng, áp lực xung quanh Tần Thúc lập tức tản mát cả người nhìn qua ầm ập hơn rất nhiều.

“Tần Thúc, người đã trở lại!”

Liễu Thanh Đường trong chớp mắt đã nhìn thấy Tần Thúc đang đi vào, lập tức cáo trạng nói:

“Con vẹt béo này hôm nay lại chọc tức ta!”

Tần Thúc nghe vậy thản nhiên liếc mắt nhìn con vẹt béo như con gà đang đi tới đi lui trên mặt đất nói.

“Nương nương muốn có cây trâm lông vũ màu lam sao?”

Ngữ khí của hắn bình thường nhưng lại bắt đầu vén tay áo, đó là động tác hắn muốn vặt lông vũ của con vẹt. Nhìn thấy động tác này của hắn con vẹt béo lập tức kêu ai ai một tiếng hoảng hốt chui thẳng vào bụi hoa, làm một bông hoa rơi xuống đất. Thời điểm bụi hoa lay động còn có âm thanh kích động của con vẹt.

“Không tìm thấy ta, không tìm thấy ta!”

Liễu Thanh Đường thấy nó sợ đến mức như vậy không có ý tốt nỡ nụ cười, dùng cái mũi hừ một tiếng. Ánh mắt Tần Thúc ôn nhu, lôi kéo nàng ngồi xuống nhuyển tháp dưới tàng cây, lấy khăn tay lau một tầng mồ hôi trên trán nàng, lại đưa nàng một tách trà. Thấy ma ma cười tủm tỉm bưng lại đây một đĩa điểm tâm, liền rửa tay sạch sẽ cho nàng rồi lau khô.

Liễu Thanh Đường nhìn hắn thuần thực cẩn thận làm xong một loạt động tác, liền cầm một miếng điểm tâm trước đưa đến miệng Tần Thúc chờ hắn cắn một miếng nhỏ, liền nhoài người hôn hắn một cái lúc này mới tự mình ăn điểm tâm, một chuỗi động tác lưu loát như mây bay nước chảy. Ăn xong một khối điểm tâm, Liễu Thanh Đường bỗng nhiên thở dài, lấy tay xoa xoa thất lưng.

“Tần Thúc, ta gần đây hình như lại béo lên rồi, người xem cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, thất lưng đều to lên một vòng rồi.”

“Hay là, chúng ta ra khỏi cung du ngoạn đi?”

Liễu Thanh Đường sờ sờ cằm.

“Chờ ta nghĩ chút đã cũng sắp đến ngày lễ Phật, hay là chúng ta thừa dịp này đi đến Dục Phật Tự dâng hương, tiện thể ở lại đó ngắm cảnh mấy ngày.”

73. Chương 73

Nam Triều có phong tục đi lễ chùa vào ngày trăng tròn tháng mười.

Ngày mười lăm tháng mười năm Nguyên Ninh thứ mười, Thái Hậu nương nương vì muốn cầu phúc cho Hoàng đế đang ốm đau trên giường, mang theo một đoàn người đi đến chùa Dục Phật Tự ở Vũ Châu địa phương lân cận kinh thành, để ăn chay cầu phúc. Dục Phật Tự là ngôi chùa có lịch sử lâu đời nhất ở Nam Triều, tồn tại cùng Nam Triều từ lúc sơ khai đến hiện tại lúc trước có một vị tiên đế sau khi thoái vị liền xuất gia vào Dục Phật Tự, bởi vậy địa vị của Dục Phật Tự rất cao hương khói hàng năm đều cường thịnh.

Dục Phật Tự tuy rằng không ở kinh thành, nhưng Vũ Châu là địa phương gần kinh thành, hoàng thất hàng năm sẽ cho người đến Dục Phật Tự ăn chay cầu phúc, Liễu Thanh Đường thân là Thái Hậu tự mình đến cầu phúc người khác không thể không chú ý. Mấy năm nay Thái Hậu cùng Hoàng đế sống ngậm mẫn liệt mọi người trong triều đều nhìn ra được, nay thấy nàng khua chiêng gióng trống đi Dục Phật Tự vì Hoàng đế cùng hoàng thất cầu phúc, mọi người cũng chỉ nghĩ nàng muốn lấy thanh danh.

Đại khái cũng chỉ có vài người thân cận với Liễu Thanh Đường mới đoán được, nàng chỉ vì muốn cùng tần đại tổng quản Từ An Cung ở chung một chỗ mà thôi.

Đương nhiên Liễu Thanh Đường đối với ngoại nhân thì vẫn đoan trang nghiêm nghị, trừ khi là người cực kì quen biết nếu không căn bản không có ai nghĩ nguyên nhân nàng xuất cung chỉ vì nữ nhi tình trường. Bởi vì Hoàng đế vẫn triền miên nằm trên giường bệnh mà thế cục ở triều đình càng thêm mù mịt, hầu như mọi người đều cảm thấy Thái Hậu nương nương huy động người đi đến Dục Phật Tự cách xa kinh thành là có nguyên nhân, nói không chừng bởi vì kinh thành sắp phát sinh chuyện gì mà nàng không thể ở đây, cho nên mới lựa chọn thời điểm này rời khỏi kinh thành đi cầu phúc.

Nhưng trên thực tế, Liễu Thanh Đường chỉ vì muốn có cơ hội thả lỏng thật tốt, sau đó bên Tần Thúc cùng nhau nghỉ ngơi một thời gian thôi. Từ khi ca ca nàng bắt đầu ở trên triều bộc lộ tài năng, phần lớn những người phe phái Liễu gia ở trên triều nắm quyền quyết định đại sự. Trước kia những kế sách Liễu Thanh Đường ngầm tính toán đều bị ca ca vợ vào người, hơn nữa so với nàng làm còn tốt hơn, ngăn ngừa hai năm đã chèn ép Vương thủ phụ lợi hại, trong thời gian này bởi vì Vương thủ phụ phải lo lắng chuyện Tiêu Hoài Húc ốm đau trên giường, thừa cơ ly gián phe cánh Vương thủ phụ.

Đoạn thời gian Liễu Thanh Đường lấy lui làm tiến kia phe cánh Vương thủ phụ có một số người đắc ý vênh váo, khi đó làm một vài việc hồ đồ, Liễu Thanh Đường lúc đó vẫn cho người nhìn chăm chăm, nắm chắc nhược điểm của bọn họ chờ thời cơ thích hợp từng việc một lôi ra ngoài ánh sáng, hoàn toàn chặt đứt đường lui của đám người Vương thủ phụ. Lúc này thời cơ đã chín mùi, vừa vặn bị quốc cử Liễu Thanh Dong lợi dụng, hung hăng đả kích Vương thủ phụ.

Vương thủ phụ vẫn làm thủ phụ như trước, nhưng phía dưới còn rất nhiều Tham Tri chức vụ quan trọng, trong sáng ngoài tối dần dần đều đổi thành thân tín của Liễu gia hoặc là phe cánh trung lập. Vương thủ phụ từ từ mất dần quyền lực. Thế lực bên ngoài Tiêu Hoài Húc nắm giữ không nhiều lắm, người trong tay Vương thủ phụ cũng có thể nói là người của Tiêu Hoài Húc. Lúc này Liễu Thanh Dong quả nhiên đã đi một nước cờ ngoan tuyệt, còn cố ý để những người đó dâng tấu chương lên chọc tức Tiêu Hoài Húc, như vậy có thể xả giận cho nàng một phần nào đó.

Không chỉ có ca ca Liễu Thanh Dong nhà mình cố ý làm những hành vi chọc tức Tiêu Hoài Húc làm cho Liễu Thanh Đường cảm thấy buồn cười, ngay cả Tần Thúc càng ngày làm việc càng cay độc thường xuyên làm cho Tiêu Hoài Húc khó chịu, bởi vậy mới nói nam nhân ấy mà mặc kệ bao nhiêu tuổi có một số thời điểm so với đứa trẻ còn ngây thơ hơn.

Liễu Thanh Đường còn muốn Tiêu Hoài Húc sống vài năm, tốt nhất là vào năm nguyên ninh thứ mười lăm, thời điểm kiếp trước nàng chết đi, để cho hắn gánh lấy tội ác của hắn trọn vẹn luật nhân quả. Hận ý đi theo nàng hàng đêm vào giấc ngủ hiện tại nàng đã buông xuống được, nhưng những chuyện đã từng phát sinh nàng không có cách nào quên được, Liễu Thanh Đường bây giờ chỉ muốn lấy mạng đền mạng. Nếu nói đời này Tiêu Hoài Húc chưa kịp tạo thành thương tổn cho bọn họ, cũng chỉ vì hắn không có năng lực mà không phải không có ý định, chỉ riêng điểm này hắn đã không thể là người vô tội. Huống chi kiếp trước nàng cùng Liễu gia còn có Tần Thúc gặp nạn thì hắn sao có thể vô tội?

Chỉ năm năm nữa thôi, Liễu Thanh Đường ngồi trên xe ngựa nhìn Tần Thúc bên cạnh đưa cho nàng quả hạch, trong mắt lộ ra lưu luyến cùng ý cười. Còn năm năm là có thể xong tất cả, đến lúc đó có thể cho con nuôi kế vị, trừ bỏ phe phái triều đình cũ, bồi dưỡng một số thần tử có khả năng phụng sự vì đứa nhỏ, vì

hắn bồi dưỡng phe phái trung lập, sau đó năm năm Liễu gia bọn họ dần dần rút lui khỏi triều đình. Cho dù có năng lực ngầm bảo vệ bản thân, nhưng bề ngoài cũng muốn sạch sẽ.

Nàng tin tưởng Tổ Thư sẽ dạy dỗ đứa nhỏ làm một Hoàng đế thật tốt, mà bi kịch Liễu gia sẽ không phát sinh lần nữa. Đợi đến lúc đó nàng sẽ không quản việc này nọ nữa, chỉ cần hưởng phúc thật tốt. Với trí thông minh của con nuôi có thể chỉ cần hắn kế vị nhiều nhất hai năm, nàng có thể cùng Tần Thúc đi đến Ngự Thủy sơn trang, rời khỏi hoàng cung tràn đầy thị phi. Nhiều năm nàng lao tâm khổ tứ vì Liễu gia, vì triều đình như thế đã đủ rồi, chờ hết thủy hỏa định nàng cũng chẳng muốn chức vị gì chỉ muốn cùng Tần Thúc sống thật tốt. Liễu Thanh Đường càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng nâng má nhìn chằm chằm sườn mặt Tần Thúc.

Tần Thúc phát hiện ánh mắt nàng, trước tiên cầm quả hạch bóc sạch, lúc này mới nhìn về phía nàng, thấy trên mặt nàng tươi cười Tần Thúc không nhịn được cũng cảm thấy thật vui vẻ. Chỉ cần nhìn thấy nàng cao hứng, hắn liền vui vẻ cảm giác này quả nhiên là không cần lý do.

“Có gì vui vậy?”

Liễu Thanh Đường cười nói;

“Nghĩ đến sau này chúng ta đi dưỡng lão ở Ngự Thủy sơn trang được không.”

Nàng nói xong gơ tay kéo đĩa quả hạch đã được hắn bóc sạch sẽ đếm sáu hạt cho vào miệng. Nghe được từ dưỡng lão Tần Thúc sững sốt, trong mắt cũng không che giấu được một chút mong chờ. Dưỡng lão từ này nghe thật hạnh phúc, ước mong lớn nhất không cầu đầu xa, không phải chỉ cần được cùng người trước mặt này bạch đầu giai lão sao. Hai người chỉ mới hai mươi mấy tuổi đã tính đến chuyện dưỡng lão, đúng là không hèn mà cùng chung suy nghĩ.

Nét mặt Tần Thúc nhất thời mềm mại, Liễu Thanh Đường biết hắn cũng rất mong chờ không nhịn được cách bàn nhỏ lôi kéo hắn hôn lên chóp mũi, nhìn vào đôi mắt trong trẻo bình thường luôn hờ hững của hắn nói.

“Nhiều nhất là năm năm nữa, ngươi sẽ theo lão Thái Hậu này lui xuống hưởng phúc, sau đó mỗi ngày từ sáng đến tối đều phải đi theo bà lão này.”

“Thanh Đường một chút cũng không già, về sau cũng sẽ không già.”

Cuối cùng Tần Thúc cũng nói được một câu dễ nghe chọc cho Liễu Thanh Đường cười đến lúm đồng tiền xuất hiện. Liễu gia người nào cũng có lúm đồng tiền, nhưng nếu cười không cực kì vui vẻ thì không nhìn ra. Liễu Thanh Đường khi còn bé thường xuyên cười ra má lúm đồng tiền, sau khi trưởng thành ít khi nào được cười cực kì vui vẻ ra má lúm đồng tiền. Ca ca nàng tuy rằng luôn cười ha hả, thế nhưng Liễu Thanh Đường cũng chưa từng thấy má lúm đồng tiền của hắn xuất hiện quá hai lần, về phần phụ thân nàng nghe lão quần gia nói khi mẫu thân nàng còn sống có từng xuất hiện qua.

“A, Tần Thúc ta muốn ăn cái này, ngươi bóc cho ta đi.”

“Ăn cái này không tốt đâu.”

Tần Thúc đối với nương nương nhà mình càng lớn tuổi càng thích ăn những đồ ăn vặt của trẻ con cảm thấy thật bất đắc dĩ, mấy thứ này dễ dàng no bụng lại không có dinh dưỡng, ăn những thứ này xong nàng sẽ không thích ăn cơm, hơn nữa loại đồ ăn vặt này ăn nhiều nàng lại bị nổi nhiệt bị đau trong miệng.

Mỗi lần như vậy Tần Thúc đều cảm thấy cả người lo lắng, so với thẩm vấn tội nhân cùng với lực đục đầu đá trong cung còn lo lắng hơn. Những việc khác hắn đều có thể làm thuần thục, nhưng nương nương thích ăn vặt hắn không có cách nào ngăn cản, bởi vì cho dù biết những đồ ăn đó không tốt nhưng chỉ cần nàng nhìn về phía hắn bấu môi quay ngoắt đầu đi, bất giác Tần Thúc liền cái gì cũng nghe theo ý nàng.

Mỗi khi ma ma, Đào Hiệp hai người bọn họ ân cần dạy bảo hắn phải để ý nàng ăn uống cho thật tốt, lúc bắt đầu hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm không cho nàng ăn nhiều, về sau lại thành giúp đỡ Thanh Đường giấu diếm để cho nàng ăn thoải mái thì thôi. Lúc này tuy rằng miệng nói không cho ăn nữa nhưng nhìn thấy Liễu Thanh Đường thiết tha nhìn chén quả hạch, giống như có chút chán nản chậm rãi ăn Tần Thúc lập tức cảm thấy không nỡ, do dự một chút lại nói:

“Chỉ được ăn thêm một chút nữa thôi đấy.”

Cho dù hẳn biết nàng giả bộ, cho dù nàng cũng biết hẳn biết rõ nhưng lần sau vẫn cứ tiếp tục lặp lại.

Ngồi xe ngựa một ngày một đêm Liễu Thanh Đường ỷ vào có Tần Thúc bên cạnh chuyện gì cũng chiều theo ý nàng, ngay cả cơm trưa cũng không ăn chỉ chăm chăm ăn đồ ăn vặt. Ma ma đến xem một hồi chỉ có thể nhìn thoáng qua tần đại tổng quản khiển trách, cuối cùng đành bất đắc dĩ lắc đầu rời đi.

Gần tối thì cũng tới Dục Phật Tự, Liễu Thanh Đường ở đại điện đã bái phật xong. Nếu nói trên đời có Phật vì sao kiếp trước nàng một lòng vì dân chúng vì người thân, vì sao người thân của nàng vô tội lại bị rơi vào kết cục kia. Nhưng nếu nói trên đời không có Phật nàng làm sao có thể sống lại một lần nữa, đem tất cả một lần nữa nắm ở trong tay. Liễu Thanh Đường kiếp trước không tin phật, kiếp này lại không biết có nên tin hay không, nhìn Đức Phật tôn kính ở trên điện thờ thật lâu sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng xoay người rời khỏi đại điện.

Dục Phật Tự có lịch sử lâu đời bên cạnh đó còn có một toàn trang viên nổi tiếng trồng được nhiều loại hoa sơn trà quý hiếm. Nghe nói rất nhiều năm trước có một vị trụ trì cực yêu thích ngắm sơn trà, liền xây dựng một vườn sơn trà nho nhỏ để chăm sóc, sau đó từ từ mở rộng chủng loại tới hiện tại đã thành một ngọn núi trồng các loại cây sơn trà, trong đó có vô số giống sơn trà quý hiếm, thời kỳ hoa nở rõ số người đến đây dạo chơi nhiều vô số, đương nhiên những người có thể vào đều không phú thì quý.

Rằm tháng mười vào đúng mùa trà, nghe nói Thái Hậu tôn quý nhất Nam Triều Liễu Thanh Đường muốn đến đây, còn cố tình đến sớm để ngắm hoa sơn trà vì vậy nửa tháng trước cả một vườn hoa sơn trà đã không thấy một người ngoài nào, cả vườn hoa sơn trà ở trong trạng thái sẵn sàng chờ đón một mình Thái Hậu nương nương. Mà cái người chiếm lĩnh một vườn hoa sơn trà rộng lớn Liễu Thanh Đường lại là vì Tần Thúc.

Thật ra Liễu Thanh Đường đối với hoa sơn trà không có cảm giác gì, nhưng nàng biết Tần Thúc thích hoa này, ở Từ An Cung thời điểm mấy bụi hoa sơn trà trong vườn nở hoa, hẳn đều dặn người trông coi cẩn thận, cho nên mấy bụi hoa sơn trà càng ngày càng đẹp. Lần trước lúc con vẹt béo phá hỏng mấy bụi hoa, Tần Thúc không chút nương tay nhổ ba cái lông vũ màu lam để làm cho nàng cây trầm mới, làm cho con vẹt béo kia khi bọn họ nhìn đến vẫn thấy nó ủ rũ co rụt cánh rúc vào góc lồng.

Cho nên Liễu Thanh Đường đặc biệt muốn đến Dục Phật Tự vào tháng mười thật ra là muốn để Tần Thúc ngắm hoa, chờ cho người Dục Phật Tự sắp xếp thật tốt, Liễu Thanh Đường lập tức lôi kéo Tần Thúc đi hoa viên ngắm sơn trà, cũng không quan tâm lúc này đã đêm tối.

Hai người đều mặc áo choàng, trên tay Tần Thúc còn cầm một cái đèn lồng, một tay nắm chặt tay nàng đi ở con đường gạch đá màu xanh. Tháng mười khí trời đã bắt đầu lạnh, trong tay Liễu Thanh Đường còn nắm lò sưởi tay Tần Thúc đưa cho, chỉ là nàng cầm lấy liền có ý nghĩ không tốt không để cho Tần Thúc kịp phản ứng đã đoạt lấy đèn lồng trong tay hắn, lôi kéo hắn đi về phía bụi hoa, giống như đứa trẻ nôn nóng muốn tranh công rẽ vào một con đường không có ai đi qua, dọc đường đi làm rơi xuống vô số cánh hoa.

Hoa viên im ắng chỉ có ánh đèn ở phía xa xa mờ nhạt, còn có ánh sáng từ cái đèn lồng Liễu Thanh Đường đang cầm ở tay, từ xa nhìn lại xuyên qua bụi hoa lúc ẩn lúc hiện giống như đom đóm mùa hè.

Liễu Thanh Đường đi quanh co qua rất nhiều đường mòn, kéo theo Tần Thúc đi qua rất nhiều bụi hoa khiến cho hoa lá rơi đầy đầu, cuối cùng cũng tìm thấy một gốc cây thật lớn nhìn qua hình như là hơn trăm năm, nhánh cây nở đầy hoa sơn trà lúc này mới vừa lòng đem đèn lồng treo lên một nhánh cây, kéo Tần Thúc ngồi dưới tàng cây.

Hoa trên cành nở tầng tầng lớp lớp rung động lòng người, có chút ánh sáng mỏng manh nhìn phá lệ động lòng người, nhưng mà ở trong mắt Tần Thúc tất cả những cảnh đẹp đó đều kém xa với Liễu Thanh Đường trước mắt đang nhắm mắt hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu mỉm cười nhìn hắn.

“Năm nay sơn trà trong viện bị con vẹt béo kia làm hỏng không ít, cho nên ta muốn mang người tới nơi này xem, Tần Thúc người có thích không?”

Tần Thúc bị mê hoặc, hẳn thích sơn trà bởi vì cảm thấy hoa này rất giống nàng, liền nhìn Liễu Thanh Đường chăm chăm không trả lời câu hỏi của nàng trực tiếp cúi người hôn nhẹ lên cánh môi nàng.

74. Chương 74

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta dậy nhé?”

“Không.”

Tần Thúc hơi động dậy một chút lại bị Liễu Thanh Đường ôm chặt, nhìn cái đầu Liễu Thanh Đường đang dụi lung tung ở trước ngực, Tần Thúc bất đắc dĩ hít sâu một hơi, thôi vãn theo ý nàng tiếp tục làm cái chăn ba mươi bảy độ thật tốt vậy. Vừa ra khỏi cung Liễu Thanh Đường sẽ thay đổi tính cách, lúc này dù có như thế nào cũng không chịu nghe lời, bất chấp đạo lý chính xác mà nói chính là thích làm nũng hơn so với đứa nhỏ, so sánh với con nuôi thì đứa nhỏ biết nghe lời hiểu chuyện hơn nhiều.

Mấy năm nay càng về sau Liễu Thanh Đường càng giống đứa bé mười tuổi, cũng do một phần Tần Thúc sủng nấng mà thành. Đào Hiệp, ma ma lúc đầu hai người nhìn xem bắt đầu kỳ vọng Tần Thúc có thể khuyên bảo chủ tử các nàng thật tốt, sau này lại ước gì Tần Thúc có thể bày ra một phần khí thế khi ở trước mặt người khác, không cần chuyện gì cũng đều nghe theo chủ tử, khiến cho nàng hiện tại sống còn tự do, không nói lý lẽ, quả thực so với trước đây hầu hạ còn khó hơn.

Lúc mới đầu nhìn hần chiếu cố Liễu Thanh Đường hai người đều cảm thán, về sau có thấy cũng không muốn quản. Thứ nhất tuy rằng Liễu Thanh Đường đối với các nàng thân như tỷ muội, nhưng các nàng luôn luôn nhớ bốn phận của mình, tất nhiên sẽ không quản quá nhiều chuyện của chủ tử. Thứ hai chính bản thân Tần đại tổng quản muốn sủng nấng, có chuyện gì cũng chính hần lãnh hậu quả, hần cũng chưa nói gì bày ra một bộ dạng vui vẻ chịu đựng ngốc chết đi được, các nàng lại càng không thể nói thêm được gì.

Chỉ có thỉnh thoảng trở về Liễu gia, Liễu phụ thân cau mày làm một phụ thân nghiêm khắc rắn dạy nữ nhi một phen thật tốt, miễn cho nàng bị làm hư. Thời điểm đó Tần Thúc chỉ có thể cùng Liễu Thanh Đường đứng đó cùng nhau nghe giáo huấn. Liễu phụ thân đối với Tần Thúc ngay từ đầu đã không cho sắc mặt hòa nhã, cũng không muốn cùng hần nhiều lời.

Làm một phụ thân, nữ nhi lại cùng một người... cùng một chỗ, vô luận cho dù ngoài miệng đã chấp nhận nhưng trong lòng vẫn có vướng mắc, nhưng không chờ cho ông tiếp tục lòng dạ sắt đá, mắt thấy Tần Thúc đối với nữ nhi của mình tốt như vậy mặc dù trong lòng không muốn thuận theo cũng dần dần chân chính đối đãi với hần như con rể.

Liễu phụ thân sau khi trong lòng thay đổi, lúc trước đối đãi với Tần Thúc xa cách liền biến thành nghiêm khắc, ông từ trước đến giờ chính là như vậy, trừ bỏ đối với hai nữ nhi thoáng hơn còn lại đối đãi với người càng thân cận yêu cầu càng cao, thường xuyên làm mặt lạnh.

Nếu không biết còn vì thái độ này của ông mà chán ghét ông, Tiêu Hoài Húc chính là không biết. Liễu phụ thân cũng biết tật xấu đó của mình, nhưng làm cách nào cũng không sửa được bởi vì ông là người trong lòng dù cho có yêu thích cũng không thể không biết xấu hổ nói ra, chỉ có thể làm mặt lạnh, kỳ thật trong lòng so với bất kỳ ai đều muốn sống chung với đứa nhỏ này thật tốt.

Lúc đầu Liễu Thanh Đường còn lo lắng Tần Thúc không biết tính tình phụ thân, sẽ cảm thấy khổ sở, ai biết Tần Thúc còn thật cao hứng, sau này đối đãi với phụ thân càng thêm kính trọng.

“Đại khái phụ thân là người ác khẩu thôi, nhưng tấm lòng yêu thương con cháu ta có thể cảm nhận được, ta... chưa từng được trải qua cảm giác đó, cũng cực kỳ hâm mộ, hiện tại coi như đã hoàn thành tâm nguyện.”

Có lẽ vì nguyên nhân Thái Hậu Liễu Thanh Đường là người coi trọng người thân, cùng Tần đại tổng quản Tần Thúc quý trọng phần tình thân này, ở trước mặt Liễu quốc công đã thoái ẩn chỉ có thể cúi đầu nghe giáo huấn. Trong đó số lần Tần Thúc bị giáo huấn là nhiều nhất, bởi vì Liễu phụ thân cảm thấy mười mấy năm dạy dỗ nữ nhi, bị người này chưa đến hai năm sủng ái làm hư, thật là tội không thể tha thứ, không răn đe thêm vài câu thì thực xin lỗi chính mình năm đó hao hết tâm tư đem nữ nhi hay gây họa dạy dỗ tốt.

Liễu phụ thân càng thích giáo huấn một người chứng tỏ càng thích người đó, Liễu Thanh Đường biết phụ thân nhà mình có loại tính cách này, có đôi khi còn ghen ngược lại với Tần Thúc, nói cái gì mà phụ thân vì

sao chỉ thích dạy dỗ hần mà không để ý tới nữ nhi là nàng, chọc cho Tần Thúc đỏ khốc đỏ cười.

Có đôi khi đến Dương gia, Liễu Thanh Đường lại giống như đứa nhỏ mới lớn, mỗi lúc như này Dương Tổ Thư sẽ kêu Tần Thúc đi quản Thái Hậu nương nương của hần, quả thực giống như là nhìn thấy đứa nhỏ nhà khác quấy rối mà không thể làm gì, đành phải kêu mẫu thân đứa nhỏ đến xử lý. Mỗi khi Dương Tổ Thư nghĩ thế liền không nhịn được tưởng tượng một chút, sau đó liền không kìm được nở nụ cười.

Tính tình Liễu Thanh Đường hay gây họa là sở trường, nhưng tính tình Dương Tổ Thư cũng càng ngày càng nhu hòa, có lẽ là đã làm mẫu thân, cả người đều phát ra cảm giác mềm mại, lại có cảm giác kiên cường của người làm mẹ, mặc nam trang thì quả thật chính là ôn nhuận như ngọc, cảm giác xa cách, bị thương tổn mất đi không ít.

Không ít người vội vàng tới cửa vị thái y Dương Tổ Thư ‘ôn nhuận như ngọc’ có ý làm mai, thậm chí có một vị công tử đoạn tụ thấy nàng giả trai đã lâu, lại không tính chuyện kết hôn tưởng nàng cũng có đoạn tụ giống hần liền tìm đến hỏi thử, khiến cho Dương Tổ Thư phiền não không ngớt.

Tình huống của nàng coi như đã ổn, nhưng bên ca ca nàng lại làm cho Liễu Thanh Đường một phen lo lắng, hần cùng Tịch Lam hoàn toàn không có chút gì là vội vàng. Tịch Lam vẫn dùng thân phận nam tử chỉ đạo quân lính Liễu gia, hành động của nàng hoàn toàn là muốn tiếp nhận binh quyền từ phụ thân. Về phần Liễu Thanh Đường con rể quý của kinh thành trước giờ đều giữ mình trong sạch, một chút cơ hội cũng không cho người khác, chỉ biết chạy theo phía sau Tịch Lam một cách ngốc nghếch, chỉ kém khiến cho toàn bộ kinh thành biết hần là kẻ đoạn tụ.

Liễu Thanh Đường nói mặc kệ hần sẽ không xen vào bất kì chuyện gì, để cho hần giải quyết chuyện vợ chồng nhà mình. Chỉ cần so sánh chuyện ca ca với nhà mình, Liễu Thanh Đường liền cảm thấy hiện tại mình quả nhiên là hạnh phúc cực kì. Cho dù tạm thời không thể rời cung nhưng cũng không thể gây trở ngại bọn họ thỉnh thoảng ra cung thả lỏng một phen, giống như hiện tại nàng có thể ôm Tần Thúc ở trong chăn lười biếng.

Liễu Thanh Đường lười biếng duỗi thắt lưng, thoáng buông tay đang ôm chặt lấy Tần Thúc, thân mình khoác áo ngủ bằng gấm muốn nhào ra ngoài. Trong phòng có lò sưởi ấm áp dễ chịu, bên trong màn cũng tràn đầy ấm cúng, lại dính ở trong chăn cùng Tần Thúc đã lâu, Liễu Thanh Đường liền cảm thấy có chút nóng, tay chân bắt đầu vươn ra ngoài cho thoáng khí.

Tần Thúc vốn đang ngoan ngoãn cho nàng ôm thấy thế động tác thật thuần thực đem chân tay nàng cho vào trong chăn.

“Đừng thò tay chân ra ngoài sẽ cảm lạnh mất.”

Loại sự tình này một đêm hần phải làm bốn đến năm lần, bởi vì tư thế ngủ của Liễu Thanh Đường càng ngày càng tùy ý. Tần Thúc cũng từng bị ma ma dùng ánh mắt khiển trách nhìn qua, dù sao lúc trước khi Liễu Thanh Đường chưa ngủ cùng một chỗ với Tần Thúc, lúc ngủ tuy rằng không nề nếp nhưng cũng không quá đáng như bây giờ.

“Không, nóng quá, ta muốn vươn ra ngoài cho thoáng khí một chút.”

Liễu Thanh Đường quay sang bên cạnh lăn một vòng, lại đem chân vươn ra ngoài, còn cố ý quơ loạn xạ. Tần Thúc không có biểu tình gì, bấm riết không tha đem chân của nàng đang làm loạn một lần nữa để lại cẩn thận. Liễu Thanh Đường tung chăn ra hần lại đắp lại cẩn thận, cuối cùng Liễu Thanh Đường mệt mỏi ngoan ngoãn bỏ chân vào trong chăn, tay lại không yên ổn vươn lên nghịch ngợm đầu tóc Tần Thúc âm ỉ. Một lát bắt Tần Thúc nhắm mắt lại, ghé sát người hần đếm xem hần có bao nhiêu lông mi, một lát lại đem tóc hai người bện lại một chỗ, xoay qua xoay lại mười mấy lần mới thành kiểu đuôi sam.

Bện xong kiểu tóc đuôi sam lập tức Liễu Thanh Đường lộ ra nụ cười gian xảo, thò bàn tay lạnh lẽo vào trong quần áo Tần Thúc, khiến cho hần nổi da gà toàn thân sau đó di chuyển bàn tay xuống cù thắt lưng hần. Tần Thúc chưa bao giờ phản đối nàng lúc này chỉ có thể mặc cho nàng trêu chọc, giống như khoảng thời gian này nếu thực sự không nhịn được, Tần Thúc cũng chỉ cách xa nàng một chút, nhưng hiện tại tóc hai người bị nàng bện lại một chỗ, lo lắng mình tránh trái phải sẽ làm đau da đầu Liễu Thanh Đường, Tần Thúc không thể làm gì khác hơn là nắm tay nàng. Thấy nàng vẫn không cam lòng tiếp tục trêu chọc hần, liền trực tiếp hôn nàng làm cho nàng không rảnh tiếp tục quấy rối.

Liễu Thanh Đường bị hôn cười khúc khích không ngừng nhưng vẫn không chịu dừng tay, cả người ở trên giường không ngừng giương nanh vuốt nô đùa âm ỉ, sáng sớm đã nghịch ngợm một người đầy mồ hôi, sau đó lằm bằm khó chịu tung chăn mặc một thân áo lót chạy đến giường Tần Thúc tung chăn gài mạnh vào gan bàn chân hắn. Thấy Tần Thúc bị ngứa rứt mạnh chân lại liền cười ha ha ngã xuống giường, lại bị Tần Thúc dùng chăn quấn chặt ôm vào trong lòng, giãy dụa một lúc không được lúc này mới cọ cọ hôn nhẹ lưng tung lên mặt Tần Thúc lấy lòng, chờ đến lúc Tần Thúc mềm lòng buông nàng ra, quay đầu nàng liền tiếp tục trêu chọc hắn.

Tần Thúc thật sự không có biện pháp gì với nàng đành cùng nàng trên giường nô đùa một lúc, chờ đến khi nghe được bụng nàng sôi lên ùng ục, mới không dễ dàng gì mặc quần áo xong cho nàng cùng rời giường dùng bữa.

Một khi có người khác, Liễu Thanh Đường không có chút bộ dáng nô đùa âm ỉ như khi ở cùng Tần Thúc, bộ dáng cao ngạo lại lạnh nhạt, hành vi cử chỉ không có một chút nào không phù hợp với thân phận Thái Hậu, chỉ là nàng thường thừa dịp không có người chú ý nghiêm trang đùa giỡn Tần Thúc một chút, chẳng hạn như khi ăn điểm tâm sẽ giống như vô tình nói một câu.

“Đồ ăn tối hôm qua khá là hợp khẩu vị ta.”

Sau đó thích thú liếc mắt nhìn Tần Thúc cười cười, giống như nhắc nhở tối hôm qua nàng đút Tần Thúc ăn điểm tâm như nào.

Dù sao cũng đến Dục Phật Tự lễ Phật, Liễu Thanh Đường ban ngày còn phải đi nghe trụ trì giảng kinh một lúc, sau đó thời gian còn lại liền kéo theo Tần Thúc đi dạo trong vườn sơn trà. Ban ngày hoa viên sơn trà nhìn cực kì đẹp mắt, mặc dù Liễu Thanh Đường không thích hoa này cũng không nhịn được lộ ra vẻ yêu thích. Hoa viên cũng không phải chỉ có mỗi hoa sơn trà, vẫn có một hàng trúc, đi qua hàng trúc đó lại là phong cảnh khác, cảnh vật ở đây đã được sửa sang thật tốt nhưng vẫn để cho cây cối sinh trưởng tự nhiên, nhìn phóng khoáng mà tự do. Việc đầu tiên hai người bọn họ làm sau khi ăn cơm tối xong là đi ra đây hít thở không khí trong lành, hai người bọn họ đều khá cao cảnh cây lại tầng tầng lớp lớp xen kẽ nhau, thỉnh thoảng còn bị va quệt phải, đành phải sai người chặt bớt đi.

Liễu Thanh Đường hăng hái đi tới ngồi ở bậc thang gỗ kéo tay Tần Thúc đang cầm cái kéo cắt mấy cành hoa cắm vào bình, mấy ngày này là thời gian hoa nở đẹp nhất trong năm, liền mang theo giấy bút vẽ hơn mười bức tranh các tư thế khác nhau của hoa sơn trà, đóng thành sách đưa cho Tần Thúc.

Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc ở Dục Phật Tự vui vẻ khoái hoạt, Tiêu Hoài Húc ở trong cung lại cực kì không tốt, thân thể hắn vốn yếu nhưng không thể suy sụp nhanh như thế có khả năng là do tâm tư hắn quá nặng nề phải điều dưỡng nửa tháng thân thể mới tốt lên được một chút. Thế nhưng hết lần này đến lần khác vào lúc tâm tư hắn bất an thì hậu cung ồn ào xảy ra chuyện, cuối cùng làm hắn tổn thương đến cạn kiệt.

Từ sau khi Huyền Ca biến mất, Tiêu Hoài Húc liền bệnh hơn nửa tháng không ngó ngang gì đến hậu cung, khiến cho một số phi tần uất hận đỏ mắt. Mắt thấy Thái Hậu không ở trong cung trời buộc giảm đi không nhỏ, một số phi tần có thể lực không nhỏ bắt đầu rục rịch. Hơn nữa sau khi sủng phi Huyền Ca qua đời hậu cung của Tiêu Hoài Húc lại không có mấy người cam tâm ngồi nhìn, đã sớm nghĩ đến chuyện thay thế Huyền Ca, thời gian này Hoàng đế bệnh nặng mới khỏi ai cũng muốn chiếm trước tiên cơ hưởng thụ sủng ái.

Hoàng đế thì chỉ có một mà người tranh giành thì lại nhiều, những nữ nhân trong cung này thủ đoạn người sau hơn người trước, người nào người đẩy đều thông minh, sắc sảo thế mà lại nghĩ hạ thuốc Hoàng đế để chính mình là người đầu tiên được sủng hạnh. Tiêu Hoài Húc khó có lúc đến hậu cung, ai biết thế nhưng lại có phi tử dám kê đơn hắn, cái loại thuốc sài lang hổ báo này khiến cho bệnh tình Tiêu Hoài Húc hơi khởi sắc thoảng cái trở nên càng nghiêm trọng, thân sắc so với trước kia càng thêm uế oải, hơi thở bệnh tật trên người hắn khiến cho Vương thủ phụ kinh hãi không thôi. Tiêu Hoài Húc sắc mặt dữ tợn xử trí vị phi tần cả gan kê đơn hắn, sau đó vào lúc Vương thủ phụ muốn gọi thái y liền vung tay ngăn cản ông ta.

“Đi ra ngoài cung tìm đại phu có kinh nghiệm, ngự y hầu như đều đem bệnh tình của ta giấu diếm, bọn họ che giấu sự thật có lẽ là chủ ý của Thái Hậu, mà nay trẫm muốn nghe lời nói thật.”

Sau đó Tiêu Hoài Húc nghe đến đoạn đại phu nói hần sống không quá ba năm liền ngắt lời. Trên thực tế lão đại phu xem được, Hoàng đế oán hận quá nặng người như vậy dễ hại người hại mình, nếu không thay đổi cứ như vậy nói không chừng một năm cũng không có biện pháp qua được. Lão đại phu kia liền bị bắt giam, miễn cho ông để lộ tin tức. Tiêu Hoài Húc tựa người trên giường, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng, trông mắt u ám khiến cho Vương thủ phụ đứng một bên nhìn thấy liền âm thầm kinh hãi. Hoàng đế tuổi còn trẻ, bọn họ đều cho rằng chính mình còn nhiều thời gian thay đổi lại thế cục trong triều, thế nhưng hôm nay bọn họ mới biết chỉ sợ đã bước vào con đường cùng. Cho dù là Vương thủ phụ ở trên triều nơi nơi bị ngăn cản, lại nghe tin tức này sắc mặt lúc này cũng không tránh được có chút suy sụp.

Tiêu Hoài Húc thấy thế liền cầm chén thuốc ném qua đập vào trán Vương thủ phụ xuất hiện một dòng máu đỏ tươi. Vương thủ phụ cả kinh run rẩy quý xuống luôn miệng nói:

“Hoàng thượng bớt giận, cừu thần đi tìm danh y Hoàng thượng chính là con trời chắc chắc ông trời phù hộ khẳng định long thể an khang.”

Tiêu Hoài Húc không nói gì, ôm ngực ân oán đau ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm vào hư không, thật lâu sau mới nở một nụ cười âm trầm.

“Nếu trăm không sống được bao lâu nữa vậy thì còn lo lắng cái gì. Cho dù trăm chết, cũng muốn bọn họ chôn cùng.”

75. Chương 75

Từ lúc Tiêu Hoài Húc trưởng thành đã sớm nghi ngờ, hần mơ hồ đoán được thân thể của mình càng ngày càng không ổn, tất nhiên là có người ở phía sau động tay động chân, mà cái người này ngoại trừ Liễu Thanh Đường, hần không nghĩ ra người nào khác.

Tuy rằng hần không biết Liễu Thanh Đường cuối cùng muốn làm gì, nhưng hiện nay đã đi đến bước đường này việc truy cứu nguyên nhân đã không còn quan trọng. Tiêu Hoài Húc chỉ biết chính mình không sống thêm được bao lâu nữa, hơn nữa thân thể ốm yếu như này cuộc sống của hần sau này vẫn bị Liễu Thanh Đường quản thúc, hần làm sao nguyện ý nhìn tình huống này phát sinh.

Nếu không có cách nào thắng được canh bạc này, Tiêu Hoài Húc cũng không nguyện ý thua chỉ có thể lưỡng bại câu thương. Tựa như hần đã nói, hần dù chết cũng phải kéo bọn họ theo cùng, nữ nhân hần vừa yêu vừa hận Liễu Thanh Đường còn có tên Tần Thúc kia, bọn họ đều phải chết.

Tính cách của Tiêu Hoài Húc ít nhiều cũng bị phụ thân hần ảnh hưởng ít nhiều, tưởng rằng chân thật, hiền lành trên thực tế lại tự phụ cố chấp, ở dưới đáy lòng còn có một chút ý niệm điên cuồng, nay bị chuyện của Tần Thúc cùng Liễu Thanh Đường kích thích, Huyền Ca tư thông cùng người khác, thuốc lại phát huy tác dụng dĩ nhiên có chút điên cuồng.

Nghe đến tình huống mình không còn sống được nhiều năm nữa, Tiêu Hoài Húc không nghe theo lời ngăn cản của Vương thủ phụ vận dụng thể lực còn sót lại của mình, phong tỏa tin tức mình nằm liệt giường không dậy nổi, sau đó gượng dậy phân phó một loạt mệnh lệnh.

Liễu Thanh Đường ở Dục Phật Tự hoàn toàn không ngờ đến, Tiêu Hoài Húc bởi vì hành vi ngu xuẩn của phi tử, làm cho bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, còn bỏ qua thái y viện, tìm một đại phu ở dân gian, biết được bệnh tình của mình đã nguy kịch.

Theo dự đoán của nàng, lần này Tiêu Hoài Húc tuy rằng thân thể có suy yếu nhưng trong vòng năm năm đổ lại, sinh mạng của hần không có gì nguy hiểm, hần cũng không phát hiện thân thể mình có gì khác lạ. Chỉ là thế sự vô thường ai cũng không thể đoán trước được chuyện sẽ phát sinh sau đó.

Trong vườn trà Dục Phật Tự, Liễu Thanh Đường tập trung tinh thần dưới ngòi bút của nàng dần dần hiện lên những nét vẽ hoàn chỉnh của hoa sơn trà. Vẽ một nét cuối cùng cầm lên thưởng thức một lát liền đặt bên cạnh, quay sang nhìn Tần Thúc đang đọc sách ở đối diện nói:

“Trong cái rủi có cái may, lúc này ta có nhiều thời gian rảnh rỗi về cho người một tập tranh, buổi chiều đổi chỗ khác vẽ tiếp. Ta sẽ đặt tên một quyển là “Thúc trà” một quyển là “Tần hương” thế nào?”

Tần Thúc đang cúi đầu đọc sách, bị nàng chặt đứt ngang cũng không có một chút khó chịu, ngược lại buông sách trong tay, xoa xoa cổ tay nàng nói:

“Không cần cả ngày vẽ nhiều như vậy cho ta, một quyển là đủ rồi.”

“Người còn chưa nói có thích một quyển đặt là “Tần hương” không đấy.”

Liễu Thanh Đường cố tình chia thành hai bản lấy mỗi chữ trong tên của Tần Thúc làm một quyển, lúc này thấy Tần Thúc không có phản ứng gì, không khỏi buồn bực trong người, vì sao người này trước sau vẫn như vậy không hiểu tình thú gì cả, thời điểm như này chẳng phải nên khích lệ nàng thật có lòng sao.

“Ta cảm thấy kêu “Thanh hoa” cũng hay lắm.”

Tần Thúc nhìn ra Liễu Thanh Đường muốn được khích lệ, nhưng vẫn nói ra suy nghĩ của mình. Liễu Thanh Đường nghe xong phát hiện có một chữ trong tên nàng, ngẫm lại như vậy cũng tốt, hơn nữa tranh là đưa cho Tần Thúc quan trọng nhất là hân thích, vì thế liền vui vẻ gật đầu đáp ứng nói:

“Cũng được, làm theo ý người.”

Nhưng mà tập tranh sơn tập sơn trà mang tên “Thanh hoa” này rốt cuộc vẫn không thể hoàn thành. Buổi chiều hôm đó, Liễu Thanh Đường ở Dục Phật Tự nghênh đón một đội thân vệ của Liễu gia, người dẫn đầu mang đến một bức thư tay do chính Liễu Thanh Dong viết. Liễu Thanh Đường thấy thần sắc trên mặt bọn họ ngưng trọng, mơ hồ còn có vết máu lập tức biến sắc, tiếp nhận thư tín người đầu lĩnh đưa cho mở ra, bên trong chỉ có mấy chữ:

“Kinh thành loạn, đừng về.”

“Sao lại thế này?”

Rất nhanh Liễu Thanh Đường đã đọc xong bức thư, biểu tình nghiêm nghị.

“Hồi bẩm Thái Hậu nương nương.”

Nam tử đứng đầu bộ dạng lưng hùm vai gấu, quỳ gối nơi đó thân hình bất động như núi, nhìn thấy Liễu Thanh Đường vững vàng ngồi đó, trừ bỏ biểu tình nghiêm túc cũng không có gì thất thố, trong mắt không khỏi có chút ngoài ý muốn. Chỉ là rất nhanh hắn liền thu lại ánh mắt trầm giọng nói:

“Rạng sáng hôm nay, Hoàng đế bỗng nhiên làm khó dễ, hạ chỉ nói quốc công tư thông địch quốc, mưu đồ phản nghịch, hơn nữa vào thời điểm bất ngờ phái binh vây quanh Liễu gia cùng Dương gia, mặt khác Ngụy Chính đại nhân cũng vì việc này mà bị áp giải vào đại lao.”

“Đại nhân Thanh Dong sai thần đến đây truyền thư tín, mặt khác lo lắng Hoàng đế làm chuyện bất lợi đối với Thái Hậu nương nương, bởi vậy sai thần ở đây bảo hộ nương nương chờ đợi, chờ ngài ở trong triều giải quyết chu toàn, đến khi không còn hỗn loạn sẽ nghênh đón Thái Hậu nương nương hồi cung.”

Thật ra Liễu Thanh Đường không bình tĩnh như nam nhân kia suy đoán, nhưng mà nàng có thói quen che giấu bản thân, huống gì lúc này còn có người ngoài, nàng tất nhiên sẽ không để cho bọn họ nhìn thấy đường đường là Thái Hậu, nữ nhi của Liễu gia lại có bộ dạng kinh hoàng thất thố. Cho nên bề ngoài nàng cực kì bình tĩnh nhưng chỉ có Tần Thúc đứng bên cạnh nhìn thấy bàn tay nàng không tự giác nắm chặt ống tay áo, làm sao không biết trong lòng nàng đang cực kì lo lắng.

Làm sao Liễu Thanh Đường không lo lắng cho được, hành động của Tiêu Hoài Húc đột nhiên ngoài vòng kiểm soát của nàng, càng làm cho nàng tâm loạn như ma chính là Tiêu Hoài Húc thế mà lại đem tội danh “cùng quốc gia khác tư thông ý đồ mưu phản” gán lên đầu phụ thân. Kiếp trước hắn cũng vậy, nhưng kiếp trước hắn muốn chiếm được tất cả quyền lợi trong tay nàng cùng Liễu gia mới dám làm vậy, kiếp này hắn bị chèn ép đến tận cùng, làm sao dám làm như vậy chứ.

Nếu như đổi lại là tội danh khác, Liễu Thanh Đường sẽ không giống hôm nay bất an như vậy, nhưng bóng ma kiếp trước luôn luôn bao phủ đầy lòng nàng, mắt thấy lịch sử tái diễn nàng căn bản không thể bình tĩnh được, trong lòng tràn ngập kinh sợ cùng lo lắng.

Có lẽ Tiêu Hoài Húc định ngựa bài, được ăn cả ngã về không, là vì mấy ngày nay bị bọn họ chèn ép quá lợi hại cho nên mới thừa dịp nàng không ở kinh thành, muốn giành trước quyền chủ động. Liễu Thanh Đường vốn tưởng rằng Tiêu Hoài Húc sẽ không lỗ mắng như vậy, nàng tự cho rằng làm người hai kiếp đã có thể nhìn thấu con người Tiêu Hoài Húc, đoán rằng hắn sẽ không dễ dàng động thủ, bởi vậy mới dám vào thời điểm này rời khỏi kinh thành.

Ai có thể đoán được hắn lại thật sự làm chuyện này, hành động lần này thiếu thận trọng như vậy không giống tính cách của hắn. Nhưng mà bỗng nhiên Liễu Thanh Đường nhớ đến một số hình ảnh khi đến thăm Tiêu Hoài Húc, hắn hình như đã có chút lâm vào trạng thái điên cuồng, nếu hắn thần trí không minh mẫn vậy những lời nói của Vương thủ phụ sẽ không nghe vào tai, nói không chừng còn cố tình làm như vậy, nàng cau mày lại không xác định.

Lại nhìn lá thư trong tay, nhìn thấy dòng chữ “Kinh thành loạn, đừng về.” trong lòng Liễu Thanh Đường chợt ảm áp. Đời này nàng không phải một thân một mình, còn có ca ca, có Tần Thúc, còn có nhiều người nàng để ý như vậy. Thời điểm này cho dù nàng biết ca ca kêu nàng ở lại đây là vì suy nghĩ cho an toàn của mình, không muốn nàng lại trải qua chuyện như vậy một lần nữa, nhưng nàng làm sao có thể mặc kệ được.

Trước không nói nàng đối với Tiêu Hoài Húc đã cạn kiệt nhân tình, cho dù lần này hắn thật sự chết nàng cũng sẽ không cảm thấy có chút đau lòng. Hơn nữa nàng sắp đặt vấn đề đã nhiều năm như vậy, hiện tại cho dù Tiêu Hoài Húc đột nhiên có hành động phá rối, nàng cũng phải trở lại chủ trì đại cục, yên ổn nhân tâm phe phái Liễu gia.

Cho dù chỉ là một lúc cũng tốt, lần này nàng tuyệt đối không để cho hắn dễ dàng gán ô danh nên đầu phụ thân, cho dù kiếp này tội danh có thành sự thật cũng phải rơi vào người nàng, chứ không phải phụ thân.

Thanh danh của nàng cho tới bây giờ đều không tốt, cho dù khó nghe một chút nữa cũng không là gì, đến cuối cùng nàng vẫn như trước là Thái Hậu nương nương dưới một người trên vạn người.

“Lập tức về kinh thành.”

Tần Thúc cũng không thấy bất ngờ khi nàng muốn làm vậy, chỉ là từ đầu đến cuối hắn vẫn cảm thấy có gì đó khó hiểu. Hắn không phải Liễu Thanh Đường, càng có thể lấy cái nhìn của người ngoài cuộc nhìn mọi chuyện, cho nên gần như là cảm giác được có một vài điều không thích hợp. Nhưng cụ thể là ở đâu thì hắn không nói được, lại nhìn đến vẻ mặt Liễu Thanh Đường chân thật, nghĩ đến nàng cực kỳ lo lắng cho phụ thân và ca ca, hắn không thể ngăn cản, chỉ có thể dần nghi hoặc xuống lòng, đem phân phó của Liễu Thanh Đường xuống dưới.

Nam nhân lúc trước nói chuyện nghe thấy lời nói của Liễu Thanh Đường xong bỗng nhiên không đồng ý nói:

“Thái Hậu nương nương, đại nhân Thanh Dong có lòng lo lắng, hy vọng nương nương không nên cô phụ tâm ý của ngài. Huống hồ một đường đi này cũng không yên bình, chỉ sợ hiện tại chúng ta không thể vào kinh thành.”

Vết máu trên người hắn là bằng chứng cho thấy lời này của hắn quả thật không phải giả, chỉ sợ đến được đây đã trải qua một phen tranh đấu nguy hiểm.

Liễu Thanh Đường nghe vậy liền nhìn hắn, phát hiện ở trong đội thân vệ Liễu gia chưa từng gặp qua hắn, nhưng lập tức nàng lại nghĩ đến, thân vệ Liễu gia nhiều như vậy, vài năm gần đây lại không ngừng chiêu mộ người mới, không phải người nào nàng cũng biết. Nếu kinh thành thật sự hỗn loạn như lời hắn nói, vậy thì những thân vệ nàng quen thuộc tất nhiên là ở bên cạnh ca ca nàng nghe lệnh, không rảnh đi được.

Nghe xong lời nói ngăn cản của hắn, hoài nghi trong lòng Liễu Thanh Đường vơi đi ba phần.

“Ta họ Liễu, tất nhiên hiểu được chính mình đang làm gì, người chỉ cần nghe theo mệnh lệnh là được.”

Nam nhân kia nhất thời nghẹn lời, trên mặt thần sắc có chút giây dụa, sau đó dần dần biến thành kiên định.

“Nếu Thái Hậu nương nương nhất định muốn đi chúng huynh đệ bọn thần nguyện liều cái mạng này, hộ tống nương nương đến kinh thành bình an.”

Lúc đến hành trang Liễu Thanh Đường có chừng mấy xe ngựa, nhưng hôm nay gấp gấp trở về, tất nhiên là giảm bớt đồ đạc, còn có một loạt cung nhân hầu hạ lúc này cũng đều để lại, vì thế Liễu Thanh Đường

để hai người ma ma cùng Đào Diệp ở lại Dục Phật Tự, cùng những nhóm cung nhân ở lại chờ tin tức của nàng. Dù sao ở lại Dục Phật Tự đối với các nàng cũng an toàn hơn nhiều, một đường đi này khá bất trắc, nói không chừng chỉ cần sơ sẩy sẽ khiến cho các nàng chết.

Cuối cùng Liễu Thanh Đường quyết định chỉ mang theo một mình Tần Thúc hồi kinh thành, hai người ngồi trên xe ngựa chung quanh là hộ vệ lúc trước bọn họ mang đến. Cùng với thân vệ Liễu gia lần này tới, một trước một sau bảo vệ xung quanh xe ngựa một bộ dạng bảo vệ kín đáo chặt chẽ.

Đường đi vội vàng, đã không còn không khí thanh thản của khi đến, lại thêm vài phần gấp gáp, căng thẳng. Trong xe ngựa Tần Thúc cầm tay Liễu Thanh Đường cái gì cũng không nói, nhưng vẻ mặt Liễu Thanh Đường chợt buông lỏng, mở miệng nói câu đầu tiên.

“Ta không sao.”

“Nhất định không có việc gì đâu.”

Âm thanh Tần Thúc không lớn, nhưng nghe vào trong tai Liễu Thanh Đường bỗng nhiên cảm thấy an tâm. Liễu Thanh Đường nhìn Tần Thúc im lặng trong chốc lát, vừa chuẩn bị mở miệng nói chuyện bỗng nhiên xe ngựa dừng lại, đồng thời bên ngoài vang lên tiếng hí dài cùng âm thanh người kêu thảm thiết, quát tháo, cùng với tiếng binh khí va chạm nhau.

Liễu Thanh Đường nhác nhìn, Tần Thúc trước tiên đem nàng ôm vào trong ngực vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, đã thấy thân vệ Liễu gia cùng hộ vệ bọn họ đang đánh nhau, đám người xưng là thân vệ Liễu gia đang chiếm ưu thế. Hóa ra bọn họ vốn dĩ đang bị bao vây bốn phía tình cảnh của đám hộ vệ đặc biệt gian nan, lúc trước bởi vì hoàn toàn không có sự phòng bị, vào lúc thân vệ Liễu gia phản chiến, lúc này nhóm hộ vệ chết phần nửa, hiện tại chỉ còn mười mấy người gắng gượng vây quanh xe ngựa.

Chuyện tới nước này trong lòng Tần Thúc, Liễu Thanh Đường làm sao không biết mình trúng bẫy của Tiêu Hoài Húc. Hẳn quả thực không dám lỗ mãng, cho nên nam nhân kia vừa nói quân lính vây quanh Liễu gia, phụ thân bị giam chờ định tội tất cả đều là giả.

Quan tâm quá sẽ bị loạn chính là nói về Liễu Thanh Đường lúc này, hơn nữa dưới ảnh hưởng của kiếp trước theo bản năng liền cảm thấy Tiêu Hoài Húc sẽ làm như vậy. Hiện tại liền sáng tỏ, nàng mới nhớ tới kiếp này phụ thân nàng không còn vì nàng ở trong cung mà bị quản thúc, cũng đã sớm có phòng bị, bất kể như nào cũng sẽ không dễ dàng bị Tiêu Hoài Húc định tội mới đúng. Không khỏi hối hận chính mình vẫn chịu ảnh hưởng kiếp trước quá sâu, quả thật vẫn còn nông nổi.

Đoàn người thân vệ Liễu gia là giả mạo, có lẽ ngay cả bức thư của ca ca cũng là giả. Tiêu Hoài Húc cố ý làm như vậy là nhắm vào nàng, hẳn muốn nàng chết.

Lúc này không dư thời gian tính toán lại vì sao lại dễ dàng bị lừa như vậy, Liễu Thanh Đường nhanh chóng đi theo Tần Thúc xuống xe ngựa, ở dưới sự bảo vệ của mười mấy hộ vệ đi theo đường núi tiến dần về phía trước.

Phu xe đã bị tên bay đạn lạc giết chết, bọn họ còn tiếp tục ở trong xe ngựa chính là chết nhưng tình huống bây giờ cũng cực kỳ không ổn, nhóm hộ vệ cũng không kiên trì được bao lâu nữa, khi đó nếu không có ai đến trợ giúp có lẽ nàng và Tần Thúc đều phải chết ở chỗ này.

76. Chương 76

“Hoàng thượng, nếu Thái Hậu không trúng kế quay về ta nên làm cái gì bây giờ ? Như vậy những việc chúng ta làm đều thành vô dụng, hơn nữa ngày nào đó nàng bình yên trở về ắt sẽ tiến hành phản công, khi đó...”

“Bà ta nhất định sẽ quay về, cũng nhất định sẽ chết giữa đường.”

Tiêu Hoài Húc ngồi ở trên lầu các cao nhất, sắc mặt tái nhợt nhìn về phương xa, chắc chắn nói. Không ai hiểu Liễu Thanh Đường hơn hẳn, nàng cho tới bây giờ đều rất cố chấp nếu cảm thấy những gì là đúng, cho dù là có sai lầm cũng sẽ không quay đầu.

Nếu là nam tử chỉ sợ rằng không làm nên chuyện gì, nhưng nàng là nữ tử lại là Thái Hậu nương nương quyền cao chức trọng, nhất định rất thuận buồm xuôi gió. Mấy năm nay Tiêu Hoài Húc trước sau vẫn không đoán được vì sao càng ngày nàng càng chán ghét hẳn, nhưng hẳn biết rõ nàng vẫn thế chưa từng thay đổi.

Mặc kệ là người thân, hay bằng hữu thân thiết, nàng đối với họ có một ham muốn bảo hộ trong tay quá mức, điều đó chưa từng thay đổi, hơn nữa mấy năm trở lại đây biểu hiện càng thêm rõ ràng cùng khẩn trương. Mà hẳn chỉ cần nắm được điểm yếu này, nàng nhất định sẽ trở về.

Cho dù nàng thông minh hơn người, cho dù nàng tính toán tài giỏi như nào, trên đời này không có người nào thông minh có thể tiên đoán được trước mọi chuyện, cũng không có người nào không có điểm yếu, bình tĩnh đến mức không thể phạm sai lầm. Theo những gì hẳn quan sát, với mức độ để ý của nàng với Liễu gia, Dương Tố Thư cùng Ngụy Chính, sau khi nghe hẳn bịa đặt tình hình ở kinh thành, lại nhìn thấy bức thư Liễu Thanh Dong nói không cần trở về, trong lòng sẽ dao động, càng muốn trở về.

Đội quân kia quả thật có xuất thân từ binh lính, cùng với khí chất của binh lính Liễu gia cực kỳ giống nhau, hơn nữa nội gián của hẳn bài bố ở Liễu gia cũng đánh tráo được bức thư tay của Liễu Thanh Dong, cũng đã đủ để sắp đặt một cái bẫy. Cần gì phải cân nhắc tính toán kỹ càng thêm nữa, thời điểm như này chỉ cần như vậy cũng đủ rồi. Tiêu Hoài Húc cực kỳ nắm chắc Liễu Thanh Đường bởi vì lo lắng mà trở về.

Hơn nữa nàng sẽ không nghe theo lời ngăn cản của bất kỳ người nào, chỉ cần để người hộ vệ kia ngăn cản một chút, Liễu Thanh Đường sẽ càng thêm kiên định trở về kinh thành.

Một khi nàng đã quyết định, chưa từng có người nào có thể cản, mặc kệ là Liễu quốc công năm đó, hay là... Tần Thúc hiện tại. Tiêu Hoài Húc cực kỳ rõ ràng điểm này.

Có lẽ Liễu Thanh Đường có thể cảm giác được có điều không thích hợp, nhưng như vậy thì sao nàng vẫn sẽ gấp gáp trở về, đơn giản bởi vì trong lòng nàng người quan trọng nhất cho tới bây giờ chưa bao giờ là bản thân, mà chính là người thân cùng bạn bè.

Cho dù biết là cái bẫy, nàng cũng sẽ gấp gáp trở về xác nhận bọn họ an toàn, không nhìn thấy tận mắt nàng tuyệt đối không yên lòng. Đây là Liễu Thanh Đường, là một nữ nhân trọng tình trọng nghĩa không nên xuất hiện ở địa phương ăn thịt người như trong cung điện này.

Lúc trước hẳn vì sao bị người này hấp dẫn ánh mắt đây? Chính vì nàng đặc biệt, nàng khác những người ở trong cung này, giống như không có chuyện gì có thể tác động đến nàng. Mặc kệ chuyện gì phát sinh trong lòng nàng vẫn tồn tại thứ tình cảm quý giá đó, sẽ không vì địa vị mà làm những chuyện bất đắc dĩ, tổn thương người mình yêu thương nhất. Tiêu Hoài Húc thường tưởng tượng nếu là Liễu Thanh Đường, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. Hẳn muốn mình trở thành một người giống Liễu Thanh Đường, nhưng cuối cùng lại biến thành giống phụ thân mà mình chán ghét nhất, thật nực cười.

Tiêu Hoài Húc khẳng định Liễu Thanh Đường trở về là vì còn nguyên nhân khác, lúc này nàng tất nhiên sẽ cảm thấy hẳn không có ý định giết nàng, cho nên sẽ nghĩ hẳn muốn ra tay trước chiếm lợi thế, mặc kệ là hẳn có âm mưu gì chờ nàng trở về nhất định có thể ổn định thế cục.

Đàng tiếc lần này nàng tính sai rồi, hẳn không muốn chờ cũng không có sức đợi, hẳn muốn giết nàng, Mặc kệ hậu quả giang sơn xã tắc gì đó, hẳn chỉ muốn nàng chết.

Liễu Thanh Đường trở về sẽ chết trên đường ở dưới địa ngục chờ hẳn. Tiêu Hoài Húc lần nữa tự nói với chính bản thân mình, trong lòng có chút vui sướng khi lạ sắc mặt mấy ngày này vốn buồn bức thế nhưng lại xuất hiện ý cười ôn hoà.

Vương thủ phụ đứng ở một bên bởi vì hẳn cố ý sắp đặt giết chết Liễu Thanh Đường cảm thấy trong lòng không yên, lúc này nhìn thấy sắc mặt hẳn càng nhăn nhó lợi hại hơn, rốt cuộc tiến lên gần từng bước hỏi.

“Vi thần cả gan xin hỏi nếu có tin Thái Hậu chết truyền về kinh thành, Hoàng thượng nên làm thế nào? Vi thần cũng có thời gian chuẩn bị trước cho tốt.”

“Trẫm đã sớm nói đến lúc đó sẽ cho người biết, Vương thủ phụ người đang nghi ngờ trẫm?”

Ngữ khí Tiêu Hoài Húc lạnh nhạt, khuôn mặt không có chút biểu tình cực kì tái nhợt, nói xong nhìn Vương thủ phụ quỳ xuống, lại cảm thấy có chút bức bối phát tay nói:

“Người đi xuống đi, chờ có tin tức lại đến bẩm báo.”

“Dạ...”

Vương thủ phụ mấp máy môi, cuối cùng vẫn thở dài lùi từng bước đi ra cửa. Chờ đến khi ra khỏi cửa, nỗi lo lắng giữa hai hàng chân mày của Vương thủ phụ không thể che lấp, hơi quay đầu nhìn về cánh cửa, lại cúi đầu thở dài.

Hắn vẫn nghĩ sứ mạng của mình là chen ép ngoại thích, thay thế tiên hoàng giúp đỡ Hoàng thượng còn nhỏ tuổi, vì hắn ổn định triều đình, bảo vệ huyết mạch chính thống. Làm một người bề tôi đọc sách thánh hiền, hắn làm sao có thể mở mắt nhìn Thái Hậu là phận nữ nhi lại cầm giữ triều chính.

Mặc dù có đôi khi Vương thủ phụ không thể không thừa nhận, nếu Thái Hậu là một nam tử sẽ là một thể hệ minh quân, nhưng nàng sinh ra lại là nữ, cũng không phải huyết mạch hoàng thất, như vậy danh bất chính ngôn bất thuận, làm sao có thể thu phục bá tánh bình dân. Hắn vẫn cảm thấy điều mình đang làm mới là đúng, nhưng mà nay hắn bỗng nhiên hoài nghi mình bảo hộ huyết mạch duy nhất của hoàng thất có phải là đúng không.

Vài năm trước hắn cảm thấy Hoàng đế tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng là đứa nhỏ có khả năng, theo thời gian dưới sự phụ tá của hắn, nhất định có thể trở thành một người có đầy đủ tư cách của một bậc đế vương. Sau đó trong lúc vô tình hắn phát hiện Hoàng đế đối với Thái Hậu có tình cảm không hợp với luân lý đời thường, lúc đó hắn càng thêm kiên định Thái Hậu người này nhất định muốn nhiều loạn triều cương, ngày sau nhất định phải đem nàng cùng Liễu gia diệt trừ.

Nhưng cho đến gần đây nhất, Vương thủ phụ mới phát hiện, chính bản thân mình dường như không nhìn thấu được người mà mình quyết tâm một lòng phụ tá lên ngôi đế vương. Hắn đối với triều đình với dân chúng không thêm để ý, làm cho Vương thủ phụ cảm thấy kinh hãi một Hoàng đế không quan tâm đến thiên hạ, bá tánh bình dân, hắn có thể trở thành một Hoàng đế tốt được không. Tiêu Hoài Húc thật sự là người xứng đáng để hắn bảo hộ không?

Lúc này hắn mới nhìn rõ Hoàng đế người này lạnh lùng cùng điên cuồng, nhưng cũng đã quá muộn đến bây giờ hắn đã không còn đường lui, hiện tại hắn chỉ mong sau khi Liễu Thanh Đường chết đi, Hoàng đế có thể trở lại là một con người thông minh trí tuệ lúc trước. Nhưng bỗng nhiên Vương thủ phụ nhớ đến lời đại phu nói Hoàng đế sống không quá ba năm, bước chân chợt dừng lại khuôn mặt mở miệng cũng biến mất. Hình như mặc kệ làm như nào sự thật vẫn không thay đổi, chẳng lẽ hắn thật sự sai lầm rồi sao?

Thân hình có chút lung lay tự hỏi chính mình, ta sai lầm rồi sao?

Không, ta không sai bảo hộ huyết mạch là chuyện đúng đắn, để một nữ nhân ở trên triều đình khoa chân múa tay, mới là chuyện khiến cho Nam triều đi đến bước diệt vong. Mà giờ phút này Hoàng đế chỉ là nhất thời bị Liễu Thanh Đường mê hoặc, chờ nàng chết đi Hoàng đế nhất định sẽ đem ánh mắt hướng về triều đình, mới điều dưỡng thân mình thật tốt, lúc đó hết thấy đều thuận lợi. Cuối cùng hắn thuyết phục chính mình, thẳng lưng tiêu sái bước ra khỏi cung.

Đứng ở trên Chung Tuế Các cao cao tại thượng nhìn xuống toàn bộ hoàng cung Tiêu Hoài Húc nhìn thấy được vị Vương thủ phụ trung thành tận tâm đi xa, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng.

Chờ khi có tin Liễu Thanh Đường làm sao ăn nói? Hắn căn bản không nghĩ đến loại chuyện này, tốt nhất bởi vì sự kiện này làm cho cả Nam Triều rung chuyển, sau đó diệt vong hoặc là hỗn loạn nổi dậy, như thế mới là hay nhất.

Vì sao phải làm một Hoàng đế tốt, yêu dân như con cho tới bây giờ hắn chưa từng có ý tưởng này trong đầu, hắn ghét nhất chính là giang sơn Nam triều này, hàng ngàn hàng vạn con dân này. Những... con người tầm thường cái gì cũng không biết, không có năng lực đấu tranh yếu hèn như con kiến hôi, thật là đáng hận. Bọn họ là cái gì mà muốn hắn bảo hộ họ, quan tâm họ mà không được làm những việc mà bản thân mình muốn.

Không thích cái gì thì hủy diệt là tốt nhất. Hắn ở nơi này chờ tin báo Liễu Thanh Đường chết, sau đó ngồi chờ nhìn kinh thành dấy lên phong ba, đánh tan cái thiên hạ thái bình này, đến lúc đó quả thật là cực kì sung sướng. Làm gì còn áp lực lên bản thân, như vậy cũng tốt lắm, hắn không chiếm được thì người khác cũng không thể chiếm được.

Lúc này Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc một thân chặt vật chạy trốn ở giữa hai mỏm núi đá. Dưới sự bảo vệ của mấy vị hộ vệ còn lại, rất nhanh bị nhóm người tự nhận là thân vệ Liễu gia bức đến con đường cùng. Cuối cùng mắt thấy bọn họ giết chết vài người hộ vệ sắp sửa xuống tay với bọn họ, Tần Thúc quyết định thật nhanh ôm Liễu Thanh Đường lăn xuống vách núi.

Ngọn núi này hơi nghiêng, mặc dù có độ dốc thế nhưng mặt đất trải đầy đá nhon, lại vô cùng cao, những người đó hoàn toàn không nghĩ tới Tần Thúc không hề nghĩ ngợi đem Liễu Thanh Đường ôm vào trong ngực lăn xuống vách núi.

Dù sao bọn họ vẫn còn yêu tính mạng của mình lắm, không ai dám giống như Tần Thúc không muốn sống chỉ có thể tìm đường đi xuống truy sát họ sau, cứ như vậy Tần Thúc cùng Liễu Thanh Đường lăn một mạch xuống chân núi, những người còn lại tìm đường xuống, liền cho hai người bọn Tần Thúc có thời gian chạy trốn.

Nhưng mà tình huống của hai người bọn họ cũng cực kì không tốt, Liễu Thanh Đường thì hoàn hảo vì được Tần Thúc bảo hộ chặt chẽ, căn bản không bị thương tổn gì. Tần Thúc lại không giống vậy, dọc đường lăn xuống vì không muốn Liễu Thanh Đường bị thương, tất cả những gì gây sát thương hắn đều cắn răng dùng thân mình chịu đựng, chờ đến khi lăn xuống chân núi hai cánh tay hắn bị đá tảng cắt rách máu tươi chảy ròng ròng, càng không tốt chính là vì trên đường tránh né một tảng đá to hắn dùng chân ghì lại một chút, dưới tình huống đó chân phải hắn tựa hồ bị chặt đứt, động đậy một chút liền cảm thấy đau buốt.

Còn lưng bị tảng đá bén nhọn cào rách, cho dù Tần Thúc không nhìn thấy, thông qua cảm giác đau đớn truyền đến từ sau lưng, có thể cảm giác được vết thương có bao nhiêu nặng nề. Không chỉ đau đầu hoa mắt, ngay cả ngực cũng cảm thấy đau đớn kích liệt.

Từ trên đó ngã xuống dưới này, không chết xem như là mạng lớn, huống chi trong quá trình lăn xuống Tần Thúc đem chính mình làm đệm thịt cho Liễu Thanh Đường, có vài lần tình huống nguy hiểm đều thay nàng đỡ, vết thương làm sao có khả năng không nặng.

Người bình thường bị thương nặng như vậy làm sao có khả năng động đậy, nhưng Tần Thúc dựa vào chấp niệm của bản thân gượng dậy, trước tiên nhìn về phía Liễu Thanh Đường kiểm tra nàng có bị thương hay không. May mắn tình huống của nàng so với hắn tốt hơn nhiều lắm, ít nhất có thể đi dù có như nào đi nữa nàng vẫn có nhiều hơn một phần cơ hội sống, Tần Thúc gần như là lập tức vui mừng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lưng Liễu Thanh Đường cũng bị đá làm bị thương, nhưng nghe Tần Thúc hỏi nàng có sao không chỉ lắc đầu nói mình không sao, lật người đứng dậy xem xét thương thế của Tần Thúc.

Nàng làm sao không biết Tần Thúc vì bảo vệ nàng đã thay nàng cản bao nhiêu thương tích, ở trong lòng hắn nghe âm thanh đá dội vào lưng hắn huỳnh huỵch, còn có tiếng Tần Thúc không nhịn được rên lên, nàng lo lắng muốn điên lên được.

Tần Thúc giơ tay ngăn cản động tác của nàng, nhìn thoáng qua về phía đám người bắt đầu men theo tảng đá đi xuống, rất nhanh nói:

“Thanh Đường, nàng mau chạy vào trong rừng có thể kéo dài lúc nào tốt lúc đấy.”

Liễu Thanh Đường ngẩn ra, không nói một lời cúi người dìu hắn:

“Người nói sai rồi, là chúng ta cùng nhau trốn vào trong rừng.”

Giờ phút này Tần Thúc biết được tình huống của bản thân mình không ổn chút nào, không thể kéo dài thời gian của nàng, hoặc liên lụy nàng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nàng kiên định biết được nàng sẽ không bỏ mặc một mình hắn ở đây, lập tức trong lòng là bất đắc dĩ cùng nhu tình tăng tăng lớp lớp.

Không hề lãng phí thời gian vào loại sự tình tranh chấp này, Tần Thúc cần rằng chịu đựng đau đớn cả người liều mạng đứng lên, được Liễu Thanh Đường dìu đỡ nghiêng ngả lão đảo tiến vào rừng.

77. Chương 77

Tần Thúc và Liễu Thanh Đường đứng lên từ giữa đồng đá lộn xộn, cũng bất chấp có thể hay không bị người khác phát hiện, nghiêng ngả lão đảo đi vào trong rừng rậm chỗ vách núi kia. Bọn họ không thể ở một chỗ, ở đó mặc dù có nhiều tảng đá có thể che khuất bọn họ, nhưng chờ đến lúc những người kia tìm kiếm, lập tức sẽ tìm thấy bọn họ. Vì thế bây giờ chỉ còn cách trốn vào trong rừng cây, chờ cứu viện tới.

Dọc đường đi Tần Thúc thở dốc càng lợi hại, hần cảm giác lồng ngực mình khó chịu, sắp không có khả năng hô hấp, hơn nữa chân bên phải không thể cử động nhiều nhưng lại cố chấp bước đi về phía trước từng bước, liền cảm thấy ở bên trong thịt có gì đó sắc nhọn chui ra, đau nhức đến nỗi khiến mồ hôi lạnh trên trán hần đều chảy ra. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Liễu Thanh Đường, hần chỉ có thể im lặng không nói lời nào, tận lực chống đỡ chính mình.

Quay đầu liếc nhanh một cái thấy nhóm người kia đang bò dần xuống đáy, trong miệng gào thét gì đó lại nhìn thoáng qua chỗ bọn họ vừa ngã xuống, ở đó một đồng gạch đá lớn. Liễu Thanh Đường chịu đựng đau nhức ở lưng và đùi, mím môi cố sức đỡ Tần Thúc đi vào rừng cây trước mặt.

Vào rừng cây tránh thoát tầm mắt của những người đó trước đã, Liễu Thanh Đường không tiếp tục chạy sâu vào trong rừng mà lập tức đỡ Tần Thúc hướng rừng cây bên cạnh, bọn họ đi về phía bên phải.

Có lẽ ông trời không tuyệt đường sống của con người, Liễu Thanh Đường thấy một cái hồ bên cạnh một thân cây chất đầy lá khô, bên cạnh còn có một bụi tùng gai có thể che khuất thân mình, liền đỡ Tần Thúc đi qua đó, để hần tựa vào.

Chớp mũi ngửi được mùi máu tươi thoang thoang, Liễu Thanh Đường đảo mắt chung quanh, bắt đầu tính toán cách che giấu. Nàng lấy cái gậy khều đồng lá khô ra, tản mát ra mùi lá cây thối dầy đặc cây cối ở trong rừng mùi vị vô cùng bình thường, ít nhiều có thể che giấu được mùi máu tươi.

Nàng và Tần Thúc đều mặc một thân quần áo màu lam, ở trong rừng rậm này không thể nhìn rõ ràng, hơn nữa có bụi cây tùng gai che lấp có thể che khuất tầm mắt của người khác.

Liễu Thanh Đường bình tĩnh phân tích tình huống hiện tại, những người đó rõ ràng là muốn giết nhóm người các nàng, căn bản là không có một tia do dự. Những người này là do Tiêu Hoài Húc phái tới, điểm ấy không có gì cần nghi ngờ, nhưng dưới tình huống như nào Tiêu Hoài Húc mới nghĩ đến giết hại nàng? Liễu Thanh Đường không biết vì sao tình huống hiện tại cùng suy nghĩ của nàng khác nhau, rõ ràng những gì nàng dự đoán chắc chắn không có sơ hở. Xem ra nàng đúng là vẫn chưa tính toán đến một vài chi tiết, Liễu Thanh Đường nghĩ sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Đội lát nữa nhóm người đó nhất định sẽ tiến vào rừng cây tìm bọn họ, phản ứng đầu tiên sẽ là hướng chỗ rừng sâu nhất đi tìm. Bọn họ nhiều người sẽ tản ra tìm kiếm nhưng chủ yếu sẽ tìm chỗ vị trí rừng cây kia trước, chỉ cần bọn họ chăm chú tìm kiếm trong rừng nàng cùng Tần Thúc có thể thừa lúc lực chú ý của bọn họ ở trong rừng cây, có thể về chỗ những tảng đá lớn lúc này trốn tránh. Những người đó hẳn sẽ không nghĩ đến bọn họ không vào rừng sâu trốn mà lại đi trở về chỗ những mỏm đá.

Chỉ cần bọn họ kéo dài một chút thời gian, có thể cứu viện sẽ đến. Lúc nàng để ma ma cùng Đào Hiệp ở lại Dục Phật Tự nàng có phân phó ma ma, sau khi bọn họ xuất phát một nén nhang, nàng ấy mang theo đội hộ vệ còn lại đi phía sau bọn họ, phòng trừ có gì phát sinh ngoài ý muốn.

Thật ra chuyện lần này nàng tin đến tám, chín phần, khi phân phó chuyện này cũng là do cái tính bình thường vẫn luôn cẩn thận của nàng, không nghĩ tới hiện tại thật sự có khả năng cứu bọn họ một mạng.

“Thanh Đường, không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta cố gắng chịu đựng một lúc, nhất định sẽ không có việc gì. Trước lúc đi ta có dặn Đào Hiệp nói chờ khi chúng ta đi một lúc thì lặng lẽ theo sau để ngừa chuyện bất trắc. Chờ Đào Hiệp nhìn thấy trên mặt đất có đám thi thể, nhất định sẽ biết sự tình không thích hợp.”

Liễu Thanh Đường nghe hắn nói thế chợt sững sốt, hóa ra Tần Thúc cũng làm chuyện giống như nàng.

“Được, chúng ta đều không có chuyện gì, Tần Thúc người đáp ứng ta, nhất định phải kiên trì đến lúc cuối cùng.”

Liễu Thanh Đường ngồi xổm bên cạnh Tần Thúc, nhìn hai tay hắn bị đá nhọn găm vào máu chảy đầm đìa, muốn cầm lại không dám, cuối cùng về mặt cố gắng kiên cường nói.

“Có phải người bị thương rất nặng không, cho ta xem chút.”

“Không sao, ta có thể gượng được.”

Tần Thúc nói rất chậm, bởi vì ngay cả nói chuyện hắn cũng cảm thấy lồng ngực đau buốt, thấy đôi tay nàng đang nắm chặt quần áo, không khỏi giơ tay chủ động cầm tay Liễu Thanh Đường. Vừa động một chút dường như lưng bị xé ra làm đôi. Lồng ngực Tần Thúc lập tức phập phồng hai cái, cảm thấy hô hấp nhất thời có chút nóng rực, trong cổ họng dường như có máu tươi.

Liễu Thanh Đường bị hắn cầm tay, không biết vì sao thần kinh vừa rồi còn căng thẳng nhảy mắt nhẹ nhõm, có cảm giác an tâm lạ thường.

Nhưng mà không đợi nàng nói chuyện, chỉ thấy Tần Thúc hơi hơi hé miệng thở dồn dập một bộ dạng khó chịu. Tần Thúc người này ở trước mặt nàng cho dù khó chịu như nào cũng quen chịu đựng, không cho nàng lo lắng, thế mà lúc này lại lộ ra vẻ mặt này, thật là nhiều khổ sở chỉ sợ thương thế so với nàng tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Trong lòng Liễu Thanh Đường lập tức lại căng lên, lúc này bỗng nhiên nàng lại thấy gốc cây Tần Thúc dựa vào máu tươi lênh láng. Về mặt ngưng trọng Liễu Thanh Đường cẩn thận đỡ hắn, nhìn về phía lưng.

Ánh mắt Tần Thúc hơi híp lại, khoe miệng có một tia máu, đầu hắn không chịu khống chế ngã vào bờ vai nàng. Liễu Thanh Đường bị sức ép cực nặng của cả người ép tới liền run lên, liền dùng tư thế này nhìn về phía lưng Tần Thúc.

Khi nhìn rõ tình huống trong mắt Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nổi lên một tầng hơi nước.

Ở lưng hắn quần áo đã bị cắt tan tành, mặt làn da giống như huyết nhục mơ hồ, không nói đúng hơn là cả da cũng không thấy, máu thịt lẫn lộn còn có một chút đá vụn cùng với mảnh áo bị nát quện vào, khiến cho người ta nhìn vào thấy cực kỳ kinh hãi.

Nhưng mà nghiêm trọng nhất là phần lưng tới hạ phúc, chỗ đó hình như bị mảnh đá chọc một lỗ thủng thật to nhìn thấy máu và thịt lẫn lộn, miệng vết thương không ngừng chảy ra máu tươi, thậm chí Liễu Thanh Đường còn nhìn thấy xương sườn thấp thoáng.

Vết thương của hắn nghiêm trọng như vậy, chảy nhiều máu như vậy, Tần Thúc hắn thật sự chờ được người tới cứu bọn họ sao?

Nhịn không được lấy tay che miệng mình, đem tiếng khóc nghẹn ngào nuốt trở về, thân mình Liễu Thanh Đường không nhịn được run run, đỡ đầu Tần Thúc vào trên vai mình, để đầu hắn dựa vào mình gần hơn, giống như không làm như vậy nàng sẽ sợ hãi đứng bật dậy, nàng rất sợ, rất sợ Tần Thúc cứ như vậy chết ở chỗ này, chết ngay trước mắt nàng.

“Tần Thúc, người có nhớ hay không, trước kia người đồng ý với ta, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng không chết trước ta.”

Liễu Thanh Đường cắn môi run run, vừa nhẹ giọng nói vừa đem mặt kề sát vào cổ Tần Thúc, nước mắt theo hai má trắng nõn của nàng chảy xuống, nhỏ vào trên vạt áo Tần Thúc như mây khói hoa.

Không hề có động tĩnh gì từ chỗ Tần Thúc, phàm là khi hắn còn có thể nói chuyện sẽ không bao giờ không trả lời nàng, Liễu Thanh Đường hiểu rất rõ điều này, bởi vậy trong lòng không khỏi lạnh đi vài phần.

“Cầu xin người, từ trước cho tới bây giờ ta chưa bao giờ cầu xin người điều gì, hiện tại ta cầu xin người, xin người nhất định không được có chuyện gì, xin người đừng chết trước mắt ta, cầu xin người cố gắng kiên trì gắng gượng, ta xin người mà Tần Thúc...”

Đã nghe thấy giọng nói hô hào của nhóm người kia đang càng ngày càng gần, Liễu Thanh Đường chỉ có thể hạ giọng khóc, sau đó khóc không thành tiếng.

Liễu Thanh Đường là nữ nhân kiêu ngạo đến cực kì, cũng tự yêu bản thân đến tột cùng, kiếp trước nàng dù chết cũng không chịu cúi đầu trước bất kì ai, cũng không chịu thỏa hiệp với bất kì người nào. Cho dù là Tiêu Hoài Húc cuối cùng muốn giết nàng, nàng cũng chẳng chịu hướng đến cầu xin một lời. Lời nói ân hận, nàng cũng rất ít nói. Lại càng chưa bao giờ cầu xin người, càng chưa bao giờ gặp chuyện gì tuyệt vọng mà khóc như vậy.

Giờ phút này, vẻ mặt nàng tràn đầy sợ hãi cùng bất lực, không còn một chút gì cường thế, hoàn toàn là một nữ nhân bình thường trở mặt nhìn sinh mệnh người mình yêu dần dần đi xa.

Tần Thúc vẫn không nhúc nhích, Liễu Thanh Đường ngồi đó hít thở khó nhọc nhìn thân hình kia, ngay cả hô hấp cũng chậm lại. Nàng không tự chủ được hơi run run, nàng căn bản không cảm nhận được đến cuối cùng Tần Thúc... có còn hô hấp hay không, thậm chí di động một chút cũng không làm được.

Nghe thấy âm thanh những người đó tiến vào rừng sâu tìm kiếm, nàng vốn nên cùng Tần Thúc trở lại những tảng đá kia tránh né những người phía sau đuổi theo, nhưng nàng không đi. Nàng chỉ ngồi đó nhìn Tần Thúc không một chút phản ứng nào đang tựa vào người nàng. Nếu Tần Thúc chết ở đây, thì nàng còn chạy đi chỗ khác làm gì.

Liễu Thanh Đường lập tức cảm thấy nản lòng thoái chí, kinh thành, Tiêu Hoài Húc, phụ thân, ca ca, còn có Tổ Thư cùng con nuôi bọn họ, Liễu Thanh Đường nghĩ đến bọn họ nhưng lại vẫn như cũ không thể vực dậy bản thân, ngược lại càng đem Tần Thúc ôm chặt vào lòng. Nàng từng chỉ có một mình chịu rất nhiều rất nhiều đã kích đều có thể tự mình đứng lên, nhưng lần này nàng cảm thấy chính mình không đứng lên nổi nữa rồi.

“Tần Thúc, xin người chờ một chút nữa thôi, chỉ một lát nữa là có người đến cứu chúng ta, người trò chuyện cùng ta được không?”

“Tần Thúc, ta nói chuyện với người đó...”

Mơ hồ Tần Thúc nghe được tiếng khóc bên tai, nghe thấy nữ nhân mình yêu hơn tính mạng đang thấp giọng khóc lóc, van xin điều gì đó, cho dù nữa mê nữa tỉnh hẳn cũng không nhận được run rẩy trong lòng một chút. Từ trước tới giờ hẳn chưa bao giờ để nàng phải chịu đựng một chút khổ sở, làm sao có thể mặc kệ cho nàng khóc?

Chỉ duy nhất một lần hẳn nhìn thấy bộ dạng nàng khóc chính là vào ngày đó, buổi tối mà Thanh Đường mặc hồng y gả cho hắn, sau đó hắn đã từng nói qua, sẽ không bao giờ làm cho nàng mất hứng hay đau khổ. Từ đó đến nay đã vài năm, hắn đều ghi nhớ những lời này, làm cho hắn vui mừng chính là sau buổi tối hôm đó, biểu tình thường xuyên nhất của nàng chính là cười, nàng chưa bao giờ khóc một lần nữa, vậy mà vì sao bây giờ nàng lại khóc, còn khóc thương tâm đến vậy.

Bị tiếng khóc này kích thích thần trí thanh tỉnh một chút, chợt Tần Thúc nhớ đến tình cảnh của bọn họ lúc này thật nguy hiểm, những người đó tùy thời đều có khả năng phát hiện bọn họ. Thanh Đường bây giờ còn rất nguy hiểm, hắn phải nhìn nàng thoát ly khỏi hiểm cảnh mới được. Vốn suy nghĩ như vậy mặc dù Tần Thúc vốn sắp ngất lại kỳ tích chậm rãi mở mắt.

Hai người bọn họ giống nhau bởi một cái chấp niệm, đều muốn người kia bình an. Chấp niệm của Tần Thúc chính là nhìn thấy Liễu Thanh Đường yên ổn, lập tức Tần Thúc cảm thấy người có sức lực hơn, dùng sức nắm bàn tay Liễu Thanh Đường.

Liễu Thanh Đường ngẩng đầu, khóe mắt hồng hồng có chút giật mình nhìn Tần Thúc, bỗng nhiên giờ tay vuốt ve khuôn mặt hắn tươi cười.

“Tần Thúc, Tần Thúc, may quá người vẫn còn sống.”

“Thanh Đường.”

Tần Thúc ngừng một chút nói:

“Chúng ta cần phải nhanh lên, trở lại chỗ mấy tảng đá, kéo dài thêm thời gian, chờ người chúng ta đến.”

78. Chương 78

“Tần Thúc, ngươi có thể đứng lên không?”

Liễu Thanh Đường thấy Tần Thúc tỉnh lại, biểu tình đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại đứng đờ, thật lâu sau mới miễn cưỡng lộ ra một nụ cười. Bởi vì bỗng nhiên nàng nghĩ đến, bỗng nhiên Tần Thúc có tinh thần như vậy, có phải là, có phải là... hồi quang phản chiếu ?

Chờ đến khi Tần Thúc chống gốc cây đứng lên nói:

“Mau lên, Thanh Đường, chúng ta phải về phía mấy tảng đá bên kia.”

Lúc này Liễu Thanh Đường mới cười giống như khóc. Vừa rồi Tần Thúc động cũng không động nổi, hiện tại lại có khí lực để đứng lên, như vậy không phải là hồi quang phản chiếu, thật tốt. Nhưng dưới tình huống như vậy làm sao có khả năng di chuyển. Liễu Thanh Đường trầm mặc chờ Tần Thúc đi ra ngoài, ánh mắt lướt qua sau lưng hắn, quần áo nơi đó đã bị nhiễm máu tươi một mảng, hiện tại vẫn không ngừng chảy máu, từng giọt từng giọt trên mặt đất.

Tần Thúc cũng nhìn thấy được vết máu, hắn nhìn về phía rừng cây lại nhìn về phía những tảng đá, cuối cùng đứng lại nói:

“Thanh Đường.”

Liễu Thanh Đường biết hắn muốn nói cái gì, nếu lúc này nàng vẫn còn tiếp tục đi cùng hắn, mùi máu tươi nồng đậm có thể làm lộ vị trí của họ, cho nên hắn muốn nàng bỏ hắn lại.

“Buông tay đi Thanh Đường.”

Liễu Thanh Đường kiên quyết trả lời:

“Không có khả năng.”

Nói xong dùng lực nâng cánh tay Tần Thúc kéo hắn đi, nhưng mà Tần Thúc không chịu đi. Hắn còn nhìn thẳng vào Liễu Thanh Đường, ánh mắt rất sáng rất sáng, giống như dùng hơi thở cuối cùng nhìn nàng cho kĩ:

“Nàng hãy nghe ta nói, lát nữa ta một mình đi đến bên chân núi bên kia trốn tránh, có thể làm nhiều loạn phương hướng của bọn họ, nàng đi về phía ngược lại, đi xa một chút trốn kĩ vào, chờ cứu binh đến.”

“Nàng không thể chết ở đây được, nàng còn có rất nhiều chuyện chưa làm không phải sao. Liễu Thanh Đường của ta vốn rất kiên cường, nhiều nam nhân còn không bằng được, hiện tại nhất định cũng có thể đi đến cuối cùng, ta sẽ chờ nàng sau trăm tuổi tới tìm ta nhé.”

Mắt thấy Liễu Thanh Đường chỉ cúi đầu không trả lời, Tần Thúc có chút lo lắng đợi lát nữa những người đó cảm thấy không thích hợp sẽ quay trở lại, chờ khi bọn hắn đi ra bọn họ đang đứng ở đây không có gì ẩn nấp, nhất định bị nhìn thấy đầu tiên, lúc đó Thanh Đường thật sự không trốn thoát được.

Tần Thúc còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên thấy Liễu Thanh Đường ngẩng đầu nhìn thẳng mắt hắn từng chữ từng chữ hỏi hắn:

“Dựa vào cái gì?”

Dựa vào cái gì nàng phải kiên cường, dựa vào cái gì nàng là Liễu Thanh Đường, bọn họ liền cảm thấy nàng sẽ không sợ hãi không khó chịu.

Nàng cật lực cả đời, đã phải chết đi sống lại, hiện tại vẫn tiếp tục cật lực như trước, nhưng giờ phút này nàng không muốn mình tiếp tục chịu đau khổ, không muốn là Liễu Thanh Đường lúc trước, nàng muốn ích kỷ một chút. Chết ở chỗ này cũng tốt, nàng không muốn cô đơn sống một mình, sau đó giống phụ thân của nàng, sau này mỗi ngày đều dựa vào ký ức lúc trước mà qua ngày, như vậy quá khó rồi.

Từ sau khi Liễu Thanh Đường có Tần Thúc đã không còn là Liễu Thanh Đường lúc trước rồi.

“Thanh Đường, nàng nghe lời nào, chỉ một lần này nghe lời ta được không?”

Tần Thúc lão đảo mặt một chút, dưới sự giúp đỡ của nàng khẩn cầu nói:

Liễu Thanh Đường chậm rãi ôm lấy hắn, dứt khoát không bao giờ rời xa, chỉ đem chính mình chui vào trong lòng hắn, giống như khi đó hắn che chở nàng khi lặn xuống.

“Không, ta chưa bao giờ biết nghe lời nói của người khác, không phải chàng không biết mà Tần Thúc.”

Vốn là ông trời ban ân để cho nàng có được ký ức của vài năm, để cho nàng học được cách yêu một người. Đến giờ phút này có thể chết cùng Tần Thúc, coi như đã được đền bù thỏa đáng, ứng với câu nói ngày các nàng kết tóc phu thê.

“Không sinh cùng tháng, cùng năm, nguyện chết cùng ngày.”

May mắn nàng đã bẻ gãy vây cánh của Tiêu Hoài Húc, cho dù nàng chết Tiêu Hoài Húc cũng không có gì uy hiếp được Liễu gia, hắn cũng sẽ không có biện pháp kiềm chế Liễu gia. Liễu gia bây giờ đã khác năm xưa, còn có ca ca của nàng, ở trên triều nàng trợ giúp hắn thăng chức, lần này ca ca nhất định có thể thay thế nàng bảo vệ phụ thân cùng Tổ Thư, như vậy là quá đủ. Nàng đã không còn gì luyến tiếc.

Lúc trước ở trên xe ngựa nàng đã nói, sau khi giải quyết xong việc lần này sẽ cùng Tần Thúc lui về dưỡng lão, có lẽ phải thực hiện lời hẹn này trước rồi.

“Thanh Đường, Thanh Đường.”

Tần Thúc thì thào gọi hai câu, đột nhiên giống như mất hết sức lực ngồi bệt xuống, Liễu Thanh Đường giúp hắn ngồi ngay ngắn về mặt bình tĩnh, thậm chí còn mang theo nụ cười giải thoát, nắm tay hắn, hôn khẽ miệng hắn, sau đó thấp giọng ôn nhu nói:

“Nếu phải chết, chúng ta chết cùng nhau, ta là thê tử của chàng, luôn luôn bên cạnh chàng.”

Trong rừng cây thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện, những người đó hình như sắp quay ra, Tần Thúc nghe âm thanh nhìn về mặt bình tĩnh gần trong gang tấc của Liễu Thanh Đường, không khỏi lộ vẻ mặt ôn nhu bi thương. Hắn hận bản thân vì sao không thể cứu được người yêu, nhưng cũng vì quyết định của nàng mà không kiềm chế được vui sướng, cuối cùng Tần Thúc hít sâu một hơi không hề có ý đồ thuyết phục Liễu Thanh Đường, ngược lại lưu luyến nhìn nàng.

Liễu Thanh Đường hôn nhẹ lên môi Tần Thúc, bởi vì vừa rồi nàng nhìn thấy Tần Thúc lộ ra ánh mắt giống như ánh mắt trước khi chết của kiếp trước. Khi đó nàng còn không hiểu được, chỉ cảm thấy phức tạp khó hiểu, hiện tại nhìn thấy kỳ thật cực kỳ đơn giản, ẩn ý của ánh mắt đó đơn giản chỉ là “Ta yêu nàng” mà thôi.

Bỗng nhiên truyền đến âm thanh vó ngựa làm hai người đang im lặng ôm nhau cùng sửng sốt, sau đó ngừng đầu nhìn về hướng bọn lặn xuống từ trên cao kia xuống. Trên đó mơ hồ có thân ảnh làm cho Liễu Thanh Đường có chút quen thuộc, sau đó kinh ngạc kêu ra một cái tên:

“Tịch Lam?”

Chị dâu tương lai của nàng sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây? Ở phía trên cao truyền đến tiếng ngựa hí cùng tiếng Đào Hiệp la mắng. Cùng lúc đó không đợi Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc, nhóm người xưng là thân vệ Liễu gia cũng đi ra tới.

Mất thấy Tịch Lam ở trên cao đã nhìn thấy Liễu Thanh Đường cùng Tần Thúc đang chuẩn bị xuống dưới, bên này đám người kia cũng đã sắp tới trước mặt, Tần Thúc lo lắng cầm tay Liễu Thanh Đường:

“Thanh Đường, chạy mau.”

“Suýt.”

Liễu Thanh Đường nắm tay hắn lại, không cho hắn có động tác lãng phí thể lực. Tình huống hiện tại viện binh của bọn họ đã đến bọn họ có năm phần được cứu. Một khi như vậy việc nàng làm hiện tại là kéo dài thời gian, bảo vệ Tần Thúc thật tốt không cho thương thế của hắn nặng thêm, nói không chừng như vậy hắn còn có cơ hội được cứu.

Trong nháy mắt Liễu Thanh Đường tỉnh táo lạ, thản nhiên chắn trước người Tần Thúc đối mặt với đám người kia cao giọng nói:

“Các người không biết chủ nhân của các người sắp chết rồi sao? Mặc kệ ta chết hay không chủ nhân các người nhất định sẽ bị giận chó đánh mèo, bọn họ đều phải chết cho dù các người thật sự giết được ta, cũng sẽ phải chết cùng. Không những vì bọn họ muốn giết người giết khẩu, mà còn vì lửa giận của Liễu gia.”

“Nếu ta là các người, sẽ thừa dịp này chạy trốn, kinh thành rất nhanh sẽ loạn lạc đến lúc đó các người muốn chạy cũng không kịp.”

Nam nhân trước mắt nghe vậy có chút chần chờ, bước chân cũng chậm lại một chút, hiển nhiên hắn cũng từng nghĩ đến vấn đề này. Những người đi phía sau đó lại càng thêm do dự, bọn họ cũng không ngốc, đại khái cũng đoán được kết cục, có ai muốn chết đâu, đối mặt với sự sống chết ai cũng vì mình mà suy nghĩ.

Cho nên nhìn thấy đám người Tịch Lam càng ngày càng đến gần, lại nhìn thấy đầu lĩnh do dự bọn họ liền thiếu kiên nhẫn quay đầu chạy vào trong rừng. Lúc này giống như là có tín hiệu nhất loạt nhóm người đều xoay đầu bỏ chạy, lúc này nam nhân thủ lĩnh kia mới tỉnh ngộ chính mình chần chờ tạo thành hậu quả gì, nhưng lúc này đã chậm, những người đi theo hắn đã chạy hết.

Nam nhân thủ lĩnh sắc mặt đại biến nhưng vẫn hướng về chỗ Liễu Thanh Đường từng bước. Trong lòng Liễu Thanh Đường đánh lô tô nhưng trên mặt vẫn như trước bộ dáng nắm chắc phần thắng, vào lúc nam nhân kia bước đầu tiên liền nói:

“Người bây giờ vẫn còn kiên trì muốn giết ta, chờ giết xong người cũng sẽ không còn thời gian chạy trốn, người xác định muốn dùng mạng mình thay chủ nhân người làm việc? Phải biết rằng chủ nhân người mạng mình đã khó giữ.”

“Mệnh không có, còn mơ ước gì.”

Sắc mặt nam nhân khó coi nghe thấy đám người Tịch Lam hò hét ầm ĩ không hề chần chờ cũng xoay người hướng vào rừng cây trốn.

Liễu Thanh Đường vừa thở phào nhẹ nhõm chợt nghe thấy âm thanh Tần Thúc ngã ở phía sau. Không lâu sau đất dưới thân hắn nhiễm đỏ một mảnh, ánh mắt vừa rồi thiết tha nhìn nàng lúc này yên lặng nhắm chặt.

Liễu Thanh Đường không nhớ chính mình hồi cung bằng cách nào, nàng chỉ biết trên đường về vẫn ôm Tần Thúc không buông tay, vô số lần gọi tên hắn nhưng không có ai đáp lại, cuối cùng vừa gọi mà lệ rơi đầy mặt.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy về cung, toàn bộ thái y đều bị Liễu Thanh Đường gọi qua hết, thái y nhìn Tần Thúc cả người đầy máu, mặt trắng bệch như tờ giấy, đều có chút cảm giác không dám xuống tay, có hai người nhìn thấy Thái Hậu nương nương cũng một thân đầy máu, không khỏi hỏi:

“Thái Hậu nương nương, người cũng cần trị liệu...”

Còn chưa nói xong đã bị âm thanh khàn khàn của Liễu Thanh Đường đánh gãy:

“Không cần, các người dốc toàn lực cứu Tần Thúc cho ta, không cần lãng phí thời gian cứu hắn.”

Nhất thời thái y bị Thái Hậu nương nương dọa sợ, chỉ sợ là chưa có ai nhìn thấy Thái Hậu nương nương đoạn trang, cao ngạo lại có dáng vẻ lo lắng chật vật như vậy. Nghĩ đến Thái Hậu nương nương vì ai thất thố, một loạt thái y đều bị dự đoán của mình dọa sợ, không dám nhiều lời cần thận xem xét thương tích của Tần Thúc.

Nhưng mà một người lại một người đều là sắc mặt khó xử đi ra, không nói hai lời liền quỳ xuống. Làm sao Liễu Thanh Đường không hiểu ý tứ bọn họ, liền ngã ngồi ở trên ghế, mắt nhìn vài thái y băng bó miệng vết thương cho Tần Thúc, ánh mắt mê man.

“Đi tìm Ngụy Chính tiến cung, mang binh vây quanh hoàng cung, không cho bất kì kẻ nào ra khỏi cung.”

“Hoàng đế thân thể suy yếu cần ở lại Trường An Cung tĩnh dưỡng sau này không thể... lên triều nữa.”

“Truyền ý chỉ ai gia, Vương thủ phụ ý đồ mưu phản, ám sát Thái Hậu đương triều, trảm cả nhà.”

Liễu Thanh Đường im lặng trong chốc lát, sau đó mặt không chút thay đổi nói. Trọng diện chợt im lặng, tất cả mọi người không tự chủ đều cúi gầm đầu không dám thở mạnh.

Tần Thúc đã được băng bó vết thương thật tốt, nhắm mắt không tỉnh lại thái y nói hắn có thể bắt chợt tất thở, hô hấp của hắn rất suy yếu, có khả năng chỉ trong một lát sẽ hoàn toàn biến mất, sau đó người này cũng sẽ biến mất hoàn toàn. Liễu Thanh Đường ngồi ở trên giường, quần áo bị nhiễm máu còn chưa thay, vết thương trên người cũng không băng bó, bộ dạng cực kì chật vật.

Đào Hiệp đứng một bên không đành lòng xoay đi, trong mắt lóng lánh nước, ma ma lau khóe lệ nghẹn ngào tiến lên nhẹ giọng nói:

“Chủ tử, người băng bó miệng vết thương trước đi, rồi thay quần áo nữa.”

“Ma ma, người không nghe thấy sao? Bọn họ nói Tần Thúc phải chết, có khả năng trong nháy mắt liền đi rồi, nếu bây giờ ta rời đi lúc trở về phát hiện lúc ta không ở đây hắn lặng lẽ đi, ta biết làm sao bây giờ.”

Liễu Thanh Đường không khóc, nhưng nàng so với khóc còn khổ sở bị thương hơn.

Một loạt bước chân vang lên, Liễu Thanh Đường tiến vào lúc này còn quan tâm gì quy củ hậu cung. Bởi vì Liễu Thanh Đường hạ hai thánh chỉ bên ngoài đều loạn cả lên, sau khi Vương thủ phụ nhận được ý chỉ hô to, ngoại thích Liễu Thanh Đường sắp sửa diệt vong Nam Triều, sau đó phi thăng đầu vào cột trụ đã chết, rất nhiều người tận mắt thấy, sau đó có lời đồn đãi truyền đi, nói cổ nhân sủng Yến phi mất nước, nay có Liễu Thái Hậu diệt nước.

Hắn còn chưa hoàn toàn tiếp nhận lại nghe tin tức Hoàng đế bị giam lỏng, thì mọi người đều nhao nhao quỳ gối ngoài cung.

Cũng có không ít người đem chuyện vài năm trước Liễu Thanh Đường giết Vương gia Tiêu Nam Hòa ra nói, nói nàng ép buộc Hoàng thượng, tham gia chính sự là vì sửa họ Tiêu thành họ Liễu, khiển trách nàng là nữ tử lại vọng tưởng xưng đế, nhiễu loạn triều cương người người căm phẫn.

Liễu Thanh Đường sứt đầu mẻ trán phân phó rất nhiều chuyện, trước tạm thời ổn định quan viên trong triều, còn phải đề phòng các châu huyện vì chuyện này là nội loạn nổi lên. Xuất động rất nhiều quân lính Liễu gia truy bắt người tung tin đồn, lúc này mới vào cung. Trước khi tiến cung hắn vốn muốn khuyên bảo mọi người nên lấy đại cục làm trọng, không cần xúc động nhưng lúc này nhìn thấy nàng bộ dáng tâm như tro tàn, Liễu Thanh Đường bỗng nhiên phát hiện chính mình không nói được lời nào.

“Thanh Đường, Tần Thúc hắn...”

Liễu Thanh Đường quay đầu thấy ca ca nhà mình vẻ mặt lo lắng quan tâm như trước, ánh mắt mờ mịt chỉ thì thào hỏi:

“Ca, Tần Thúc phải chết, nếu hắn chết đi, mọi người biết làm gì bây giờ?”

“Đều là do mọi người, mọi người sai rồi, là mọi người tự cho là đúng nghĩ chính mình cái gì cũng tính toán hết thấy, không nghĩ đến chuyện không may xảy ra, là mọi người hại hắn.”

“Mọi người biết mình sai rồi, ca, nhưng sao hắn vẫn muốn chết.”

“Mọi người... nên làm gì bây giờ, hắn đã đồng ý với mọi người sẽ không chết trước mọi người, làm sao có thể nói chuyện nuốt lời như vậy.”

“Vì sao hắn còn chưa tỉnh, chẳng lẽ hắn không muốn nhìn thấy mọi người nữa sao?”

Liễu Thanh Đường nói năng lộn xộn, nắm lấy bàn tay Tần Thúc đem mặt chôn vào trong lòng bàn tay hắn, cuối cùng không nhịn được nước mắt tràn mi, thậm chí khóc thất thanh.

79. Chương 79

Liễu Thanh Đường ghé vào bên giường, từ khóc thất thanh biến thành không tiếng động rơi lệ, ở đây trừ bỏ nàng cùng Tần Thúc đang nằm trên giường bất động, cũng chỉ đó Đào Hiệp, ma ma cùng Liễu Thanh Dong. Ba người cũng không biết nên an ủi Liễu Thanh Đường như nào, vì ở khung cảnh ở đây cực kỳ an tĩnh.

Dưới bầu không khí im lặng khiến người ta hít thở không thông, bỗng nhiên xuất hiện tiếng trẻ con gọi to có vẻ vô cùng kỳ lạ.

“Là ai?”

Liễu Thanh Dong phản ứng đầu tiên, cực kỳ cảnh giác bước nhanh đến chắn trước người muội muội. Thân là nam nhân Liễu gia, Liễu Thanh Dong tất nhiên là văn võ song toàn, ngày thường cố ý thu liễm giống như thư sinh yếu đuối, lúc này lại phát ra bộ dạng sắc bén, trầm giọng hỏi khiến cho hắn cảm thấy mỗi nguy gần kề.

“Tại hạ là Hiệp Uẩn, phu nhân ta từng nợ Thái Hậu một phần ân tình, hôm nay tại hạ đặc biệt đến để trả món nợ ân tình đó, lúc trước cũng từng gửi cho Thái Hậu một bức thư tay, hy vọng Thái Hậu còn nhớ rõ.”

Theo giọng nói một nam tử áo xanh ôm một đứa nhỏ xuất hiện trong tầm mắt những người bên trong. Liễu Thanh Dong nghe hắn nói xong không chỉ thả lỏng, ngược lại càng thêm phần cảnh giác, bày ra tư thế lúc nào cũng có thể công kích, hoặc che chở. Nam nhân này có thể tùy tiện vào hoàng cung như chỗ không người, hơn nữa còn vào được Từ An Cung mà thủ vệ cực kỳ dày đặc nghiêm cẩn, mà không ai phát hiện ra, có thể thấy được hắn không phải nhân vật bình thường.

Dân gian cao thủ vô số, Liễu Thanh Dong cũng từng nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy tận mắt, nay thấy nam nhân này liền cảm thấy quả nhiên là núi cao còn núi cao hơn, người giỏi còn người giỏi hơn. Lần đầu tiên nhìn thấy theo bản năng Liễu Thanh Dong liền cảm thấy người này thật sự rất nguy hiểm.

Liễu Thanh Đường vốn là người cẩn thận, tính tình kiêu ngạo lúc này lại mặc kệ không suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp đứng lên nhìn về phía nam nhân không mời mà đến hỏi:

“Nếu ta đoán không nhầm, phu nhân của ngươi là chỉ Huyền Ca, đứa nhỏ này cũng là của ngươi?”

Hiệp Uẩn vuốt cằm mỉm cười thản nhiên nói:

“Đúng.”

Tiểu nữ oa trong lòng hắn oa oa ô ô nói, giống như là đáp lời. Trên đầu có hai bím tóc, một đôi mắt đen tuyền ánh mắt trong veo như nước, trên tay có đôi chuông bạc theo động tác cánh tay mồm mồm vang lên đinh đinh đang đang.

Biểu tình Liễu Thanh Đường dịu lại một chút, nàng liếc mắt nhìn Tần Thúc đang nằm trên giường, dùng ngữ khí khẳng định nói:

“Ngươi nói ngươi nợ ta một phần ân tình, vậy ngươi tới để cứu Tần Thúc, ta gửi được vị thuốc thoát qua, ngươi là đại phu. Ngươi có thể cứu Tần Thúc sao?”

“Chỉ cần hắn còn một hơi thở, đương nhiên có thể cứu.”

Biểu tình Hiệp Uẩn không thay đổi, bộ dáng vẫn như trước hơi hơi mỉm cười.

Liễu Thanh Đường nghe vậy cảm thấy chân động thật mạnh, thở một hơi nhẹ nhõm không biết vì khản trương hay vui mừng là tay run run nói:

“Vậy thỉnh người cứu hân.”

Đối với một nam nhân kỳ quái tìm tới cửa dù là ai cũng ôm hoài nghi giống như Liễu Thanh Dong vậy. Nhưng Liễu Thanh Đường đang tuyệt vọng, lúc này nghe được có người có thể cứu Tần Thúc, làm sao có thể lo lắng nhiều chuyện thế. Nàng chỉ nguyện tin tưởng đây là sự thật, ngay cả một chút ý nghĩ đây là âm mưu cũng không có trong đầu.

Liễu Thanh Đường tránh sang một bên để Hiệp Uẩn có thể bước tới cạnh chỗ Tần Thúc trị liệu, chính mình ngồi lui xuống chân giường ánh mắt tha thiết nhìn động tác của hân. Liễu Thanh Dong thấy nàng như vậy cái gì cũng không nói chỉ yên lặng đứng ở phía sau nàng, cùng nhìn Tần Thúc. Hân cũng hy vọng Tần Thúc có thể bình phục đừng để muối muối của hân phải cô đơn, huống hồ vừa rồi hân nhìn muối muối như vậy thật sự có chút kinh hãi, thậm chí hân còn hoài nghi nếu Tần Thúc chết muối muối luôn cậy mạnh không thua nam nhi của hân có phải sẽ tự tử cùng.

Từ trước tới nay phụ thân hân luôn lo lắng nữ nhi Liễu gia quá mức cường ngạnh, gai góc nay cũng có một mặt nhu nhược giống nữ tử, Liễu Thanh Dong không biết chính mình nên vui mừng hay không, giờ hân chỉ hy vọng Tần Thúc có thể bình an vô sự.

“Nữ nhi tại hạ làm phiền Thái Hậu bé hộ chút.”

Liễu Thanh Đường còn đang lo lắng khẩn trương không nhận được nắm chặt bàn tay mình cũng sắp cầm sâu móng tay vào thịt, bỗng nhiên bị nhét một nha đầu mũm mĩm vào trong lòng. Nàng sửng sốt sau đó lập tức thấy choáng váng, cứng đờ không biết nên bế như nào, do không biết nên bế như nào, trong lòng vốn lo lắng sốt ruột bỗng giảm đi hai phần. Con nuôi nàng Tiêu Nhạc An khi đó vẫn còn là đứa bé, nàng cũng không dám ôm, chỉ có thể vào lúc Tổ Thư bế đứa nhỏ ở bên cạnh nhìn một chút, duy nhất một lần ôm đứa bé cùng Tần Thúc, lúc đó hai người động cũng không dám động.

Nhớ tới đó trong mắt Liễu Thanh Đường lại nổi lên tình cảm ấm áp, khiến cho tiểu nữ nhi ngồi trong lòng nàng thật ngoan ngoãn. Đứa nhỏ rất thông minh, ngồi trong lòng nàng cũng không lộn xộn chút nào, ngoan ngoãn ngậm ngón tay.

“Bị thương nặng như vậy, nếu không gặp tại hạ, hân chết là cái chắc. Nhưng mà tại hạ cũng chỉ là người phạm, cho dù có thể giữ lại một mạng của hân, nhưng vẫn không thể làm cho hân khôi phục hoàn toàn như lúc ban đầu, những ngày sau này hân sẽ thường xuyên cảm thấy ngực buồn choáng váng đầu, cần phải tỉnh dưỡng thật tốt. Mặt khác chân phải hân gây quá nghiêm trọng cho dù có dưỡng thương tốt đi chăng nữa, sau này đi đường cũng sẽ có chút khập khiễng.”

Hiệp Uẩn buông tay áo nói, ôm đứa nhỏ ở trong lòng Liễu Thanh Đường chờ lâu quá đang ngủ khò khò, chảy ra cánh tay Liễu Thanh Đường một hàng nước miếng.

Liễu Thanh Đường tiến lên giơ tay để trước mũi Tần Thúc, cảm nhận được hơi thở hân tuy mong manh, nhưng không hề đứt quãng giống như lúc nào cũng có thể ngừng thở, trong mắt một chút chua xót.

Vui mừng phát khóc có lẽ cũng chỉ là thế này, Liễu Thanh Đường khóc cực nhỏ, một ngày này nàng khóc không biết bao nhiêu lần. Bởi vì bị thương mà khóc, bởi vì vui sướng mà khóc, đều bởi vì Tần Thúc.

“Không có vấn đề gì, chỉ cần hân còn sống, chuyện gì cũng không quan trọng.”

Thân thể suy yếu cần tịnh dưỡng, nàng liền cùng hân đi Ngự Thủy sơn trang, mặc kệ thị phi này nọ. Đi đứng không tiện thì nàng giúp đỡ hân, mỗi ngày giúp hân ngồi, ngày ngày đều chủ động đi qua chỗ hân.

“Ân tình của phu nhân tại hạ đã báo đáp, sau này không ai nợ ai nữa, xin cáo từ.”

Vừa dứt lời Hiệp Uẩn lại vội vàng biến mất như khi đến, chờ những người trong phòng phản ứng lại hân đã không thấy đâu.

Liễu Thanh Đường một tay vỗ về khuôn mặt Tần Thúc tái nhợt, vẫn còn mắc dấu vết bị cành cây quệt phải, trong mắt tràn đầy không lối cùng vui sướng. Khi nàng đứng lên hít sâu một hơi, ngoại trừ hai mắt vẫn còn đỏ, đã không còn thấy thương tâm gần chết. Trong mắt không còn bàng hoàng khi biết Tần Thúc phải chết nữa, mà là vô cùng kiên định. Vẫn là Liễu Thanh Đường trước sau như một, càng thêm kiên định.

Đầu tiên nàng nói với hai người Đào Hiệp cùng ma ma.

“Các người chiếu cố Tần Thúc thật tốt.”

Sau đó nhìn về phía ca ca cong cong khỏe môi nói:

“Bên ngoài làm phiền ca ca giúp muội ổn định, còn có chỗ phụ thân nói giúp muội, chờ thân thể Tần Thúc tốt lên chúng ta cùng đến nghe giáo huấn. Mặt khác còn cần ca ca giúp muội gửi bức thư tín cho Tổ Thư nói ‘đã đến lúc con nuôi biến thành danh chính ngôn thuận’ lúc này cũng không còn cách thời điểm đó quá xa, để cho Tổ Thư chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Được, ca ca hiểu được, mọi chuyện cứ giao ta.”

Thấy muội muội trong thời gian ngắn ngủi, khôi phục vẻ mặt bên ngoài Liễu Thanh Dong cảm thấy có chút tự hào. Lần này thay đổi muội muội hẳn là tốt lắm. Hắn cảm thấy muội muội cho dù có yêu người khác, bị uy hiếp cũng không thay đổi, bởi vì càng như vậy nàng càng có thêm dũng khí quý trọng bản thân, như vậy là tốt rồi. Chuyện như vậy nàng sẽ không để nó phát sinh lần thứ hai.

Tình cảm là con dao hai lưỡi, làm cho người ta thay đổi thất thường, nhưng cũng làm cho người ta tràn ngập dũng khí cùng hy vọng.

“Ca lần này Tịch Lam có công cứu giá, có lẽ sẽ thừa cơ hội khôi phục thân phận nữ tử của nàng, trở thành vị nữ tướng quân thứ hai của Nam Triều, đến lúc đó ca có biết phải làm thế nào không?”

Liễu Thanh Dong nghe vậy biểu tình nghiêm túc trên mặt liền biến mất, lộ ra nụ cười chân chính nói:

“Ta biết muội muội quan tâm ca ca nhất mà, yên tâm ca ca sẽ không làm phụ cơ hội muội sáng tạo giúp ca, chờ ca ca lấy tẩu tử về, hắc hắc, về sau sẽ mang theo tẩu tử cùng chất nữ đến thăm muội, hắc hắc.”

Vợ còn chưa lấy đến tay nói gì đến chất nữ, Liễu Thanh Đường vẫn không nhìn được trừng mắt liếc hắn một cái.

Cuối cùng sau một phen rửa mặt, băng bó vết thương nàng muốn đến nhìn xem kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện, nàng muốn đích thân đến thăm cháu ngoại trai, sau đó còn nhanh chóng quay về chờ Tần Thúc tỉnh lại.

Sau khi Tiêu Hoài Húc nghe được tin Liễu Thanh Đường hồi cung thì đã biết chính mình thua thảm bại, bị giam lỏng hẳn cũng không có biểu hiện gì nóng nảy. Bởi vì hắn nghe nói sinh mệnh của Tần Thúc kia bị đe dọa, toàn bộ thái y của thái y viện đều xuất động để cứu hắn.

Cái tên nô tài chết tiệt kia mà chết đi, Liễu Thanh Đường cũng sẽ thương tâm muốn chết. Nàng đối với hắn luôn một biểu tình lạnh nhạt, để cho một mình hắn thừa nhận tra tấn của loại tình cảm cấm kỵ, bây giờ có thể ném thử tâm tình bị dày vò như vậy thật tốt. Chỉ nghĩ đến Liễu Thanh Đường sẽ vì nô tài kia chết mà lộ ra biểu tình tuyệt vọng, hối hận, Tiêu Hoài Húc cảm thấy kích thích hưng phấn hơn là khi nghe tin hai người bọn họ cùng chết.

Nàng không phải không thương hắn sao, vậy người nàng yêu chết đi, như vậy hắn và Liễu Thanh Đường đều đáng thương giống nhau.

Đúng vậy, hắn nên sớm nghĩ đến, không nên giết Liễu Thanh Đường, mà để cho nô tài kia đi tìm chết, sau đó làm cho Liễu Thanh Đường sống không bằng chết, như vậy cho dù hắn ở địa ngục cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

Nhưng hắn nhất định phải thất vọng rồi, hắn không đợi được tin tức Tần Thúc chết, ngược lại người đến đây lại là Liễu Thanh Đường bình tĩnh cao ngạo trước sau như một. Lần này nàng không cố ý lảng tránh ánh mắt hắn, nhưng ánh mắt kia lạnh nhạt, chán ghét còn có khinh thường phản cảm, làm cho Tiêu Hoài Húc cảm thấy không cam lòng, phần nô giống như lửa cháy lan đồng cỏ dại.

Lại là ánh mắt này, ánh mắt lãnh đạm, dựa vào cái gì rõ ràng hắn mới là người nàng nên để ý nhất trong cung này, vì sao nàng không để ý tới hắn, ngược lại cùng một tên nô tài chết tiệt. Mà tên nô tài chết tiệt đó còn là hoạn quan, dựa vào cái gì nàng lại yêu thương hắn, chính hắn đã làm bẩn đi khối ngọc mỹ mạo nhất, tội đáng muôn chết.

Đến khi nghe chính miệng Liễu Thanh Đường nói tính mạng Tần Thúc không có gì nguy hiểm, Tiêu Hoài Húc rốt cuộc không nhìn được nữa xé rách mặt nạ trước mặt Liễu Thanh Đường. Cái loại biểu tình chân

thành, âm áp, nghe lời giả dối bị lột bỏ, bởi vì cầu mà không có được khiến cho khuôn mặt hấn vắn vẹo dữ tợn, thật đáng sợ.

“Đến cuối cùng vì sao ngươi lại để ý đến loại nô tài dê tiện? Ngươi là Thái Hậu thân phận tôn quý, là tiểu thư được Liễu gia nuông chiều, chẳng lẽ không có chút liêm sỉ gì sao? Thế mà lại tự hạ thấp bản thân cùng một chỗ với một tên hoạn quan! Vì sao? Ngươi nói cho ta biết vì sao!”

Tiêu Hoài Húc lắc lư thân mình đứng dậy ném vỡ một bình hoa thành từng mảnh nát vụn. Liễu Thanh Đường đối với lời nói của hấn không có chút phản ứng, không hề bị chọc tức một chút nào, cứ thản nhiên nhìn Tiêu Hoài Húc. Nhóm cung nhân đi theo Liễu Thanh Đường nghe được lời nói của Tiêu Hoài Húc cũng không có một chút phản ứng nào, mí mắt cũng chưa từng nâng một chút, giống như những pho tượng.

Tiêu Hoài Húc cầm lấy một ấm trà ném xuống dưới chân Liễu Thanh Đường ánh mắt hung ác nhìn nàng trừng trừng.

Liễu Thanh Đường hạ mắt sửa sang lại băng vải trắng quần ở tay, nhẹ nhàng nói một câu:

“Tiêu Hoài Húc, sắc mặt ghen tị của ngươi cực kì khó coi.”

Khiến cho sắc mặt Tiêu Hoài Húc tái nhợt.

80. Chương 80

Sắc mặt Tiêu Hoài Húc trắng bệch giật mình nhìn Liễu Thanh Đường ánh mắt lạnh nhạt chớp cũng không chớp nhìn mình, bỗng nhiên nở nụ cười trào phúng cực nhẹ hỏi:

“Ngươi... đã sớm biết?”

“Biết cái gì, biết tâm tư dơ bẩn của ngươi sao?”

Liễu Thanh Đường không chút khách khí hỏi ngược lại, ánh mắt sắc bén như kiếm chui vào trong lòng Tiêu Hoài Húc.

Tiêu Hoài Húc nghe vậy cả người lão đảo lui về sau hai bước, vẻ mặt phức tạp mà chật vật. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh mắt hấn nhìn Liễu Thanh Đường liền biến thành hận ý cùng miệt thị.

“Ngươi cảm thấy ta dơ bẩn, chẳng lẽ ngươi thì không, chẳng lẽ thâm cung tịch mịch không cách nào thỏa mãn, chỉ có thể tìm một tên hoạn quan ái nam ái nữ.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hoài Húc dùng cách như vậy nói chuyện với Liễu Thanh Đường, chữ bới người mình thích từ khi còn bé đến giờ làm cho hấn cảm thấy một loại cảm giác vui sướng bệnh hoạn, giống như nói như vậy có thể làm tổn thương đối phương, lại không biết chính mình mới là người thật đáng thương.

“À, chẳng lẽ ngươi đang ghen tị với Tần Thúc, bởi vì ta thương hấn sao cháu ngoại của ta? Mà ngươi, chỉ sợ căn bản yêu là gì ngươi cũng không hiểu được.”

Liễu Thanh Đường nghe Tiêu Hoài Húc mở miệng ngậm miệng là tên nô tài hoạn quan, trong mắt dấu không được lãnh ý, dùng ngữ khí trào phúng nói.

“Hơn nữa cho dù không có Tần Thúc, ta vĩnh viễn cũng sẽ không có chút tình cảm gì với ngươi, bởi vì ngươi làm cho ta cảm thấy chán ghét. Lúc trước ta nghĩ ngươi không giống với phụ thân ngươi, nhưng sau này ta mới hiểu được, cha con Tiêu gia các người một giuộc giống nhau, căn bản là không thể nói lý.”

Hai mắt Tiêu Hoài Húc đỏ bừng, ôm ngực phập phồng không nói lên lời, gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Thanh Đường. Tiêu Vân Thành, phụ thân hấn là cái gai trong lòng hấn, là người mà hấn chán ghét nhất, mà lời Liễu Thanh Đường nói, hoàn toàn đâm trúng chỗ u ám nhất trong lòng hấn.

Lý trí hoàn toàn biến mất, Tiêu Hoài Húc rút kiếm treo ở trên tường lão đảo bước chân đi về phía Liễu Thanh Đường, vừa đi vừa gầm nhẹ:

“Người dựa vào cái gì nói như vậy, người dựa vào cái gì, rõ ràng là do người sai.”

Liễu Thanh Đường đứng im không nhúc nhích, khoe miệng nở nụ cười trào phúng giễu cợt. Không đợi Tiêu Hoài Húc đến gần, vài tên thái giám phía sau Liễu Thanh Đường tiến lên chặn hãm lại, mấy tên thái giám kia đều là người có chút công phu, đập nhẹ lên cổ tay Tiêu Hoài Húc, kiếm trong tay hãm tức thì rơi xuống đất loảng xoảng, bị kiềm chế không thể động đậy, ngay cả miệng cũng bị bịt kín.

Liễu Thanh Đường không muốn nhìn hãm nhiều thêm nói thẳng:

“Cho hãm uống chén thuốc đi.”

Lời nói vừa dứt hai cung nữ cúi đầu bưng chén thuốc đi đến, nửa quỳ ở bên người Tiêu Hoài Húc giúp hãm uống thuốc, nhất thời Tiêu Hoài Húc giấy dựa càng lợi hại, hãm còn chưa nhìn nô tài chết bầm kia chết đi, còn không nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Liễu Thanh Đường, làm sao nguyện ý chết?

Liễu Thanh Đường thấy thế cười nhạt một tiếng nói:

“Đây cũng không phải độc dược, ta cũng không muốn người chết ngay bây giờ, chỉ là muốn người sau này không thể nói chuyện không thể xuống giường đi lại mà thôi.”

So với rượu độc mà kiếp trước hãm ban cho nàng, nàng chẳng phải vẫn còn thiện tâm chán hay sao.

Một lần lại một lần Tiêu Hoài Húc đều khiêu chiến điểm máu chốt của nàng, vài lần hạ độc thủ với Tổ Thư cùng Tiêu Nhạc An, ngay cả thân vệ Liễu gia cũng trà trộn người của hãm, muốn làm điều bất lợi với phụ thân cùng ca ca. Lần này nhìn thấy Tần Thúc một người đầy máu tươi, sinh mệnh trong đường tơ kẽ tóc, Liễu Thanh Đường không bao giờ muốn tha thứ cho hãm nữa.

“Rót hết cho ta.”

Động tác của hai cung nữ kia càng nhanh hơn, cho dù Tiêu Hoài Húc giấy dựa lợi hại vài thái giám cũng đem hãm áp chế gắt gao, rất nhanh liền đổ xong hai chén thuốc.

Liễu Thanh Đường mắt lạnh nhìn ánh mắt của Tiêu Hoài Húc hận không thể giết nàng, cuối cùng phân phó đem cung nhân của Trường An Cung điều đi chỗ khác, hoàn toàn chặt đứt tia hy vọng cuối cùng của Tiêu Hoài Húc. Đem hạ nhân mà mấy năm nay Tần Thúc dạy dỗ đến, dặn dò cung nhân lại hạ ý chỉ không cho phép người nào vào Trường An Cung, Liễu Thanh Đường không chút do dự xoay người bước đi, bộ dạng không muốn ở đây nhiều thêm một chút nào.

Ra khỏi Trường An Cung, Liễu Thanh Đường hít sâu một hơi ngẩng đầu đi đến cửa đông cung. Nghe nói ở đó có hơn mười mấy vị lão thần quỳ gối không dậy nổi, nói một ngày Liễu Thái Hậu chưa chết bọn họ liền quỳ ở đây không dậy.

Cửa cung chậm rãi mở ra, một nữ tử dung nhan cao quý, quốc sắc thiên hương bước ra, làm cho nhóm lão thần quỳ gối ngoài cửa cung hơn một canh giờ đồng loạt giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha kích động đứng lên, có một vị run run đứng dậy chỉ vào Liễu Thanh Đường lớn tiếng nói:

“Liễu thị mưu đồ làm loạn quốc gia, bức tử hai vị lão thần tận tâm trung thành, ý đồ soán ngôi, thật là đại nghịch bất đạo.”

“Lúc trước giúp đỡ Hoàng đế còn nhỏ tuổi là có dụng tâm kín đáo, nhiều năm nắm giữ triều chính khiến cho thánh thượng chỉ có thể cúi đầu nghe theo, mà nay Liễu thị người giam lỏng thánh thượng, lòng muông dạ thú, người người đều biết, nay người còn có gì để nói?”

“Tất nhiên không chỉ một mình nàng, ta xem ngoại thích Liễu gia vốn đã sớm có âm mưu đảo loạn lòng người, chỉ hận sao ta không thể thấy sớm hơn!”

Nhìn một đám thần tử mang bộ mặt chính nghĩa, thấy chết không sờn, ngược lại Liễu Thanh Đường lại nở nụ cười. Nói cho cùng bọn họ chỉ vì muốn giữ địa vị mới có thể làm ra loại sự tình này.

Những người này lúc trước đều đi theo Vương thủ phụ, nay Vương thủ phụ ngã bọn họ không muốn cũng sẽ bị thay thế, Liễu Thanh Đường đã sớm thấy chướng mắt bọn họ, chính bọn họ cũng hiểu được, liền ra tay trước có lợi, muốn dùng dư luận cùng thanh danh này nọ uy hiếp nàng.

Bọn họ nghĩ nàng sẽ dễ dàng bị uy hiếp vậy sao? Bộ dạng bọn họ giãy dụa ở trong mắt Liễu Thanh Đường bất quá chỉ là một vở kịch thôi.

Về thanh danh, cho tới bây giờ thanh danh nàng vốn không tốt, lời đồn đại này nọ nàng cũng chưa bao giờ để ý, cho dù bọn họ hận nàng nghiêng răng nghiêng lợi, muốn hạ bệ nàng, trừ bỏ nói vài câu thì có biện pháp gì?

“Các vị quan viên quan tâm giang sơn xã tắc Nam Triều thật làm cho ai gia cảm động không thôi, nhóm các người đã luôn miệng nói xin lỗi tiên đế, xin lỗi giang sơn Nam Triều, như vậy ai gia liền giúp các người hoàn thành nguyện vọng.”

Liễu Thanh Đường lạnh lùng nhìn những người đang quỳ trên mặt đất nói:

“Nếu các người không muốn nhìn thấy ai gia, cũng không muốn cúi đầu xưng thần trong triều, vậy từ nay về sau cũng không cần nhìn thấy ai gia, cũng không cần tiếp tục cúi đầu xưng thần. Các vị đại nhân hôm nay ai về nhà đấy đi, vị trí của các người lưu lại cho thần tử tuổi trẻ hứa hẹn thế nào? còn có Vân Châu đang có nạn hạn hán, các vị đại nhân chắc sẽ xuất hết tài lực vì quốc gia mà phân ưu chứ?”

Lời này vừa nói ra sắc mặt các vị đại thần càng thêm khó coi, thở dốc mắng càng thêm khó nghe, có người trực tiếp té xỉu, lộn xộn một mảng. Lúc này Ngụy Chính mang một đội thân binh đi tới, Liễu Thanh Đường không nhìn vài lão thần đang tức giận mắng mỏ, lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa, sau đó nhìn mấy vị lão thần mặt xám như tro tàn phát tay áo đi về cửa cung.

Tro mắt nhìn cửa cung đỏ thắm cứ như vậy khép lại trước mặt, mấy lão thần lúc này mới giật mình phản ứng lại, Thái Hậu nương nương từ nhiều năm trước đã như vậy, cũng không sợ bị uy hiếp, lại càng không biết thỏa hiệp, lần này bọn họ trốn không thoát. Mặc kệ tranh hay không tranh kết cục của bọn họ chỉ có một.

Mặc kệ nhóm lão thần văn nhân cổ hủ còn có thể bôi đen hành vi của nàng như thế nào, Liễu Thanh Đường cũng không để ý, nhìn nhìn sắc trời nàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Từ An cung.

“Tần Thúc vẫn chưa tỉnh sao?”

Liễu Thanh Đường vào phòng, vẻ mặt xa cách lãnh đạm liền biến thành trầm tĩnh nhu hòa. Đặc biệt khi nhìn Tần Thúc trên giường đang nhắm hai mắt, lại tràn ngập không muốn chia lìa.

Ma ma vừa định trả lời câu hỏi của nàng đã bị Đào Hiệp lôi kéo tay áo, sau đó Đào Hiệp mở miệng nói:

“Còn chưa tỉnh đâu, có lẽ còn muốn ngủ thêm một chút nữa, nhóm nô tỳ không quấy rầy nữa, vậy đi xuống chuẩn bị chút đồ ăn cho chủ tử nhé.”

Nói xong nàng liền kéo ma ma đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngoài cửa mama có chút nghi hoặc hỏi:

“Không phải vừa rồi Tần Thúc tỉnh rồi sao? Còn hỏi chủ tử có bị thương nghiêm trọng không mà, lúc này cũng đâu ngủ, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thôi mà.”

“Đối với loại sự tình này, tỷ tỷ quả nhiên mười năm như một ngày không hiểu rõ đâu.”

Đào Hiệp bộ dáng bất đắc dĩ lắc đầu, kéo nàng đi xuống phòng bếp.

“Hiện tại chủ tử không có việc gì, lúc này phỏng chừng là muốn nói chút chuyện, chúng ta vẫn nên tránh đi một chút.”

Liễu Thanh Đường ngồi ở bên giường nhìn nơi nơi trên người Tần Thúc đều là vết thương được băng bó, có chút không biết làm sao bây giờ. Nàng muốn dựa vào người hắn một chút, tốt nhất có thể nằm vào trong lòng hắn, nhưng hắn bị thương nặng như vậy, nàng sợ mình dựa vào gần hắn sẽ cảm thấy đau, chỉ có thể tội nghiệp nắm ngón tay những chỗ khác cần bản đều đã bôi thuốc.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn dung nhan đang ngủ của Tần Thúc một hồi lâu, Liễu Thanh Đường không dám có động tác gì. Bộ dáng đầy máu khi đó của Tần Thúc hằn sâu vào kí ức của nàng, làm cho nàng cảm thấy hiện tại chỉ nắm tay hắn chặt một chút cũng sợ hãi. Mặc dù hiện tại nàng muốn nhìn bộ dạng hắn mở mắt

một chút cùng không dám lên tiếng gọi hắn, sợ gọi mà hắn không phản ứng, lại nhớ đến lúc trên đường hồi cung dù cho nàng gọi hắn thế nào cũng chỉ là một mảng im lặng đáng sợ.

Liễu Thanh Đường chưa từng nghĩ tới chính mình có ngày sẽ yếu ớt như vậy, hiện tại nhớ lại cảm giác lúc đó, cho dù sự tình đã qua đi, vẫn làm cho nàng cảm giác hít thở không thông nghĩ mà sợ. Thiếu chút nữa, chỉ một chút nữa thôi Tần Thúc sẽ chết.

“Đều do thiếp, thiếp sai rồi Tần Thúc, về sau thiếp sẽ không như vậy nữa.”

“Nhưng mà chàng cũng sai, vì sao thời điểm nguy hiểm chàng lại một lòng muốn thiếp bỏ mặc chàng. Lời thề lúc kết tóc đầu phải nói cho vui.”

“Nhưng mà, hiện tại thiếp tha thứ cho chàng. Sau đó chàng cũng tha thứ cho thiếp được không?”

Liễu Thanh Đường nhỏ giọng lầm bầm lâu bầu, cuối cùng nàng vẫn không nhận được buông ngón tay Tần Thúc cúi người, dùng môi mình hôn nhẹ lên phiến môi trắng bệch của hắn.

Không đợi nàng thối lui, chỉ thấy người ở phía dưới bỗng nhiên mở mắt. Cặp mắt kia mang theo quyền luyện không nở mà chớp nhẹ mắt, trong mắt như trước đọng đầy tình yêu không thể bỏ qua. Hắn không tiếng động nhìn Liễu Thanh Đường gần trong gang tấc, bỗng nhiên nâng bàn tay đầy vết thương được băng bó kín nâng hai má nàng tới gần mình, lại một lần nữa hôn nhẹ lên môi nàng.

Nhẹ nhàng mà chậm rãi, chỉ là môi chạm môi đơn thuần, như chuồn chuồn đập nước, tràn ngập một loại cảm giác an nhàn, thông thả, lại ôn nhu, hận không thể cùng nàng đắm chìm ở giây phút hiện tại không bao giờ tỉnh lại.

81. Chương 81

“Tần Thúc chàng xem gì đó, không phải thái y nói chàng vẫn yếu cần nghỉ ngơi nhiều sao?”

Liễu Thanh Đường bước vào phòng liền nhìn thấy Tần Thúc tựa vào đầu giường lật xem cái gì đó, liền lại gần chỗ hắn nghiêng người nhìn thử. Lọt vào tầm mắt là tập vẽ hoa sơn trà quen thuộc, thoáng cái Liễu Thanh Đường nở nụ cười:

“Là tập tranh ‘Tần Thúc trà’ một trong hai bộ tranh thiếp vẽ về hoa sơn trà cho chàng sao?”

Nghĩ đến còn một tập tranh chưa vẽ xong, Liễu Thanh Đường vươn tay choàng lên cổ Tần Thúc tựa vào vai hắn nói:

“Đáng lẽ có thêm một quyển ‘Thanh hoa’ đáng tiếc còn thiếu vài tờ, lần sau chúng ta lại đến Dục Phật Tự bổ sung nó được không?”

“Tất nhiên là được.”

Tần Thúc khép lại tập tranh, cũng vươn tay ôm lấy Liễu Thanh Đường, còn có thể ôm nàng giống như vậy giờ thật tốt. Tại thời điểm kia cái lúc mà biết được chính mình sắp sửa rời xa nàng, trong lòng hắn thống khổ, bị thương so với Liễu Thanh Đường không ít hơn bao nhiêu.

Chỉ cần nghĩ đến lúc Thanh Đường vì lo lắng cho mình là khó chịu khổ sở khóc lóc, Tần Thúc liền cảm thấy khó chịu hơn nàng gấp trăm ngàn lần, so với vết thương trên người còn đau đớn hơn làm cho người ta không thể chịu được.

Thật ra khi đó nhìn thấy Liễu Thanh Đường thống khổ hắn có ý nghĩ muốn nàng chết cùng mình, nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã đè ép ý niệm trong đầu này xuống. Tần Thúc chỉ có Liễu Thanh Đường, nhưng Liễu Thanh Đường không chỉ có một mình Tần Thúc, nàng còn có thân nhân bằng hữu, còn có con dân Nam Triều mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm, cho nên Tần Thúc có thể chết, Liễu Thanh Đường thì không thể.

Cũng may cuối cùng bọn họ đều không việc gì, cho nên có thể giống như bây giờ im lặng ôm đối phương, cảm nhận sinh mệnh của đối phương là chuyện đáng giá cỡ nào.

“Tần Thúc, hôm nay mặt trời ấm áp lắm, thiếp cùng chàng ra bên ngoài phơi nắng được không?”

Tần Thúc có chút đau lòng sờ sờ hốc mắt Liễu Thanh Đường có quầng thâm nhàn nhạt.

“Tối hôm qua Thanh Đường lại không nghỉ ngơi được chút nào sao?”

Nói xong hắn thở dài một hơi .

“Nếu không phải hiện tại ta là cái dạng này...”

“Cho nên chàng phải nghỉ ngơi thật tốt mau chóng khôi phục thân thể, bằng không lấy đâu ra sức khỏe để giúp thiếp vui vẻ? Còn nữa người chàng đây vết thương cần điều dưỡng thật tốt, buổi tối thiếp không dám ngủ cùng chàng, sợ chính mình không cẩn thận đụng trúng vết thương của chàng. Chàng xem mới chỉ mấy ngày chàng không ngủ cùng thiếp quầng mắt đều có chút thâm tím rồi này.”

Tâm tư trong lòng nàng làm sao hắn không biết, tâm tư của hắn nàng cũng hiểu được cho nên việc này cứ qua loa cho xong như vậy.

Chỉ là lần này triệt để hoàn toàn vây cánh của hai vị thủ phụ còn phải khống chế dư luận trong triều cùng bên ngoài, lần thanh trừ này có khá nhiều vị trí trống cần bổ sung, chỉ thế thôi cũng đã đủ để cho Thanh Đường mệt mỏi, hơn nữa nàng còn lo lắng hắn ở nơi này ốm đau nằm trên giường, Tần Thúc lo lắng Liễu Thanh Đường sẽ quá mệt mỏi.

Ban đêm hắn nằm trên giường liền nghĩ Thanh Đường có phải vẫn đang xử lý chuyện triều đình không thể nghỉ ngơi, ban ngày ăn cơm hắn lại nghĩ Thanh Đường có phải lại bận rộn quên không dùng bữa.

Hắn đã từng chứng kiến qua, tuy rằng khi đó hắn chỉ yên lặng đứng ở một bên nhìn, hắn yêu cách nữ nhân này từ một cô gái hiền lành lương thiện biến thành nữ tử thuần thực chấp chưởng triều chính. Trong đó là cố gắng cùng mồ hôi ở trong mắt người khác là sợ hãi, trong mắt hắn lại chỉ thấy đau lòng, cực kì đau lòng. Tần Thúc luôn muốn nhìn thấy Thanh Đường như trước khỏe mạnh.

Gần đây vô số lần hắn nằm mơ, mỗi lần tỉnh lại đều một đầu mồ hôi lạnh, tuy rằng không nhớ được nội dung trong mơ nhưng sau khi hắn tỉnh dậy, cái cảm giác không thể bảo vệ tốt Thanh Đường, không cam lòng cùng tiếc nuối cứ quẩn quanh tim hắn thật sâu.

Giống như trong mơ hắn không thể bảo vệ nàng, chỉ có thể nhìn nàng chết đi, cảm giác đó rất rất khó chịu, thế cho nên cho dù không nhớ rõ trong mơ phát sinh chuyện gì, trong lòng vẫn nhớ rõ cảm giác đau đớn sợ hãi đó thật sâu đậm.

Thanh Đường chắc là mệt chết đi được công việc bề bộn cho dù muốn nhìn thấy nàng cũng không thể quấy rầy nàng. Cho dù muốn ở cùng nàng ở nhiều thêm một chút cũng không dám mở miệng giữ lại. Tần Thúc chỉ có thể nghĩ đến nàng, sau đó một mình ngồi ở đó cầm lấy tập tranh nàng đưa hắn, xuyên qua những gốc cây xinh đẹp lưu luyến nhớ lại quãng thời gian tốt đẹp kia.

Người có tình từ xưa đến nay cả hai người đều trải qua cảm giác nhớ nhung tương tư, xa nhau sẽ bắt đầu nhớ đến, không liên quan đến khoảng cách xa hay gần. Trong lúc Tần Thúc nhớ Liễu Thanh Đường, Liễu Thanh Đường cũng nhớ đến hắn.

Thế nhưng Tần Thúc và Liễu Thanh Đường cả hai người họ đều quá mức lý trí, đại đa số thời gian của họ đều là lý trí xử lý, cho dù có đôi khi bọn họ cũng cực kì thống hận loại lý trí này.

Liễu Thanh Đường vốn muốn lại đây thăm Tần Thúc một chút thôi, nàng còn rất nhiều rất nhiều chuyện chưa làm xong. Muốn thay đổi một chế độ đã lâu năm cùng với những mạch ngầm trong đó không phải dễ dàng như vậy, hưởng chi dưới tình huống như vậy nàng còn phải gánh chịu áp lực từ những quan viên phe cánh Liễu gia.

Giam cầm Hoàng đế, ban cái chết bãi bỏ chức quyền của quan viên, không phải chỉ mỗi quan viên phe cánh Liễu gia nhận ra được điều khác lạ, hành vi như vậy giống như là mưu nghịch. Đối với kẻ địch thủ đoạn nàng mạnh mẽ, nhưng đối với những người từng là hậu thuẫn kiên cố của nàng dưới những nghi vấn của

họ đưa ra, nàng chỉ có thể làm những hành động thiết thực, thay đổi theo chiều hướng tốt để bọn họ nhìn thấy, làm cho bọn họ an tâm.

Liễu Thanh Đường biết lần này mình làm việc có chút vội vàng nhưng nàng không hối hận. Nếu triều đình vì sự kiện lần này mà rung chuyển như vậy liền quyết đoán thay đổi những vị thần tử nắm giữ chức vụ lâu năm nhưng không đóng góp được gì cho triều đình, thay máu một loạt. Nàng tận lực đề bạt những quan viên trẻ tuổi dám nghĩ dám làm, hiện tại nàng cho bọn họ cơ hội kế tiếp điều bọn họ phải làm là cống hiến sức lực cho Nam Triều.

Nếu không giải quyết hết được những ung nhọt này nàng làm sao có thể yên tâm cùng Tần Thúc dưỡng lão, mà thời cơ chỉ đến một lần nàng phải nắm chắc cơ hội lần này, nắm chặt thời gian hiện tại có thể làm được chuyện gì thì làm hết, trải đường vì Hoàng đế tương lai - con nuôi bọn họ Tiêu Nhạc An làm thật tốt mọi chuyện.

Cho nên Liễu Thanh Đường thật sự mệt chết đi, mệt đến nỗi khi được Tần Thúc ôm liền lập tức ngủ, rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn nói cùng hắn, muốn bày tỏ nỗi nhớ nhung thật tốt, một mình Tần Thúc ở trong phòng có lẽ thực nhàm chán, muốn nắm bắt chút thời gian cùng hắn nói chuyện một lát. Nhưng mà Liễu Thanh Đường phát hiện ở bên ngoài nàng có thể kiên trì đứng vững nhưng vừa nhìn thấy Tần Thúc liền từ vị Thái Hậu không gì không làm được biến thành đứa bé được nuông chiều chăm sóc, lúc này không cần cố gắng phô trương thanh thế, mệt mỏi cũng không cần phải cố gắng chịu đựng, cho nên nàng liền ngủ, cứ như vậy tựa vào vai Tần Thúc ngủ.

Tần Thúc im lặng trong chốc lát không thấy người trong lòng lên tiếng lại nghe thấy tiếng hô hấp của nàng nhẹ nhàng chậm chạp vang lên bên tai.

Nàng đang ngủ sao? Tần Thúc thoáng nghiêng đầu chạm nhẹ trán nàng nhưng cánh tay nàng lại ôm chặt thêm một chút. Vốn dĩ vết thương ở thắt lưng hắn không thể ngồi lâu chỉ ngồi một lúc liền lập tức nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng nhìn thấy Liễu Thanh Đường đang ngủ, Tần Thúc liền không dám làm động tác gì miễn cho kinh động giấc ngủ của nàng.

Tựa người vào cạnh giường chạm nhẹ vào trán nàng nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của nàng, Tần Thúc chỉ cảm thấy không gì so với chuyện này hạnh phúc hơn. Hắn muốn cho Liễu Thanh Đường ngủ nhiều thêm vài canh giờ nhưng chỉ một lát sau, Liễu Thanh Đường liền có dấu hiệu muốn tỉnh. Tần Thúc vừa thấy nàng giật giật giống như sắp tỉnh, chợt nghe nàng chợt gọi một tên hắn một tiếng, bộ dáng cực kỳ lo lắng vì thế hắn lập tức cầm tay nàng nói:

“Ta ở đây, ở đây rồi.”

Mấy ngày nay Liễu Thanh Đường chưa được một giấc ngủ, thỉnh thoảng chỉ chớp mắt trong chốc lát nhưng đều nằm mơ, giấc mơ có chút kỳ quái lúc thì là Tần Thúc người đầy máu nằm ở giữa đường trên những tảng đá hỗn loạn trên người không ngừng chảy máu khiến xung quanh biến thành huyết trì, lúc sau lại chuyển qua kiếp trước xác chết Tần Thúc nằm đó bị quạ đen kiến cắn tàn phá không thôi cứ thế luân chuyển trong mơ, khiến nàng lập tức bừng tỉnh, chờ nhìn đến ánh mắt quan tâm của Tần Thúc lúc này mới thở hắt ra một hơi.

“Thanh Đường mơ thấy ác mộng sao?”

“Ừm, đã lâu thiếp không mơ thấy loại ác mộng này.”

Đã dựa vào gần sát, Liễu Thanh Đường vẫn như cũ cảm thấy không đủ, nhắm thẳng trong lòng Tần Thúc mà dụi, đem bụi tóc mình làm rối loạn không ít. Nhưng bỗng nhiên nàng nhớ tới cái gì bật dậy có chút ảo não nói:

“Thái y nói chàng không thể ngồi lâu, thiếp còn dựa vào người chàng ngủ, chàng ngồi lâu lắm phải không? Mau nằm xuống.”

Tần Thúc không nghe lời nàng lại ôm lấy nàng một lần nữa, an ủi vỗ về nàng cùng nàng nói chuyện.

“Ta không sao, ta luyện tiếu.”

Nghe thấy Tần Thúc nói chuyện liền cảm thấy an tâm, Liễu Thanh Đường cọ cọ ở cổ Tần Thúc rồi hôn nhẹ cảm hắn, bỗng nhiên nghĩ cái gì cũng không muốn làm chỉ muốn ở bên cạnh hắn.

Xem ra những chuyện trong tay nàng có lẽ nên ném bớt cho ca ca nàng đi làm. Trước đó vài ngày Tịch Lam đúng lúc cứu giá, nàng vốn nghĩ thừa cơ khôi phục thân phận nữ tử của Tịch Lam nhưng chưa kịp chờ nàng nói, vào thời điểm hỏi nàng ấy muốn phần thưởng gì, nàng ấy liền trực tiếp thẳng thắn thành khẩn được khôi phục thân phận nữ tử. Liễu Thanh Đường đương nhiên là đồng ý, hơn nữa việc này liên quan đến chuyện cưới vợ Liễu Thanh Dong cũng sửa lại bộ dáng lưỡi biếng cực kì tích cực. Hiện tại đã không còn áp lực ca ca nàng vội vàng tiến hành con đường truy đuổi vợ yêu, đã quên mất mình còn một muội muội đang sốt đầu mẻ trán.

Phụ thân vài lần muốn giúp đỡ nàng, Liễu Thanh Đường đều không nói hai lời kiên định cự tuyệt, chuyện bêu rêu thanh danh này một chút nàng cũng không muốn phụ thân dính dáng đến, nàng tình nguyện chính mình gánh chịu. Nhưng còn ca ca nàng nàng nghĩ có lẽ nên đem hết tẩy ném cho hắn làm, nàng vất vả hai kiếp còn chưa được cùng Tần Thúc sống cuộc sống thanh thản, vị ca ca ngốc kia lại bộ dạng sắp cưới vợ, con đường làm quan rộng mở nàng sẽ không để cho hắn hưởng thụ như vậy đâu.

“Đợi lát nữa ta cho người gọi ca ca tiến cung, mọi chuyện đều ném cho hắn, sau đó trở về cũng chàng nghỉ ngơi thật tốt.”

Liễu Thanh Đường nói xong lại nghĩ đến Tiêu Hoài Húc ở Trường An cung tâm tình liền khó chịu liền nói:

“Cũng đã đến lúc cho Dong nhi tiến cung một chuyến.”

Nghe được Liễu Thanh Đường nói đến con nuôi Tiêu Nhạc An, Tần Thúc như trước chậm rãi vỗ nhẹ vai nàng trầm tĩnh nói:

“Chúng ta không có lựa chọn nào khác, Dong nhi thích nàng như vậy sẽ không trách nàng.”

“Dong nhi thích thiếp? Chàng từ nơi nào nhìn thấy vậy rõ ràng mỗi lần đều thích khi dễ thiếp mà, ở trước mặt chàng liền ngoan vô cùng!”

Liễu Thanh Đường hừ một tiếng.

“Ngay cả con vẹt chết tiệt kia cũng không thích thiếp, chỉ thích chàng, lần này Dong nhi đến chàng đừng để nó đem con vẹt kia về đây, thiếp nhìn thấy con vẹt đáng ghét đó liền bực mình, về sau cho nó ở lại Dương gia thì tốt rồi.”

“Ta thích nàng.”

Bỗng nhiên Tần Thúc nói. Liễu Thanh Đường bất ngờ không kịp phòng bị nghe thấy hắn nói thế bỗng nhiên cảm thấy trên mặt nóng rực như lửa đốt, một tiếng cũng không thấy phát ra. Nói ra cũng buồn cười, lúc đầu nàng còn chưa thích Tần Thúc lúc đó chiếm tiện nghi của hắn cũng không cảm thấy cái gì, cảm giác nhìn lỗ tai hắn thấy rất thú vị.

Hiện tại thì sao, chỉ là bỗng nhiên nghe hắn nói một câu thích đã cảm thấy có chút ngượng ngùng giống như thiếu nữ mới lớn nghe thấy người trong lòng nói vậy, ngượng ngùng chỉ muốn đem mặt chôn vào trong lòng hắn.

Hôm nay quả thực Liễu Thanh Đường triệu Liễu Thanh Dong vào cung, đem một loạt sự tình giao cho hắn, còn mang theo Tiêu Nhạc An trở lại Từ An Cung, Tần Thúc được nàng an bài phơi nắng ngoài sân, Tiêu Nhạc An vừa đến nhìn thấy Tần Thúc liền giẫy khỏi bàn tay Liễu Thanh Đường tiến lại chỗ Tần Thúc nói:

“Cha nuôi, chờ Dong nhi học giỏi y thuật liền chữa bệnh cho người.”

Liễu Thanh Đường nghe tâm tình có chút vui mừng, lại có chút phức tạp, bọn họ nhìn đứa nhỏ lớn lên đều biết đứa nhỏ này thích y thuật bao nhiêu, nó còn quá nhỏ căn bản không rõ chính mình sắp ngồi lên vị trí kia, có thể khiến cho hắn vô duyên với chuyện làm một đại phu hành nghề cứu người.

“Dong nhi, con có biết chính mình tiến cung để làm gì sao?”

Tần Thúc cánh tay trái bị Liễu Thanh Đường ôm, tay phải Tiêu Nhạc An nắm úp sắp ngồi ở trên xích đu hỏi con nuôi như đang nói chuyện cùng một người đàn ông.

Tiêu Nhạc An nhìn thoáng qua Liễu Thanh Đường thanh thùy đáp:

“Mẹ con nói phải an ủi mẹ nuôi thật tốt, đừng khiến cho nàng luẩn quẩn trong lòng mặc kệ nàng làm gì mẹ đều ủng hộ.”

Nói xong nhìn thấy Liễu Thanh Đường cảm động rưng rưng lại chấp tay sau lưng bộ dạng ông cụ non thở dài .

“Con không biết người lớn các người cả ngày phiền não chuyện gì nữa, cha nuôi, mẹ nuôi đối xử tốt với Dong nhi như vậy có chuyện gì cần giúp cứ nói với con là được rồi, con đã lớn như vậy chính mình đã có thể quyết định mọi chuyện.”

“Tốt lắm, mẹ nuôi hỏi con, Dong nhi con nguyện ý làm Hoàng đế không?”

Liễu Thanh Đường nghe vậy buồn cười hỏi.

“Nguyện ý, bởi vì con làm Hoàng đế bệnh nhân toàn Nam Triều đều có thể chữa trị, được liệu đều là của con, trong hoàng cung nhiều phòng như vậy có rất nhiều chỗ có thể chăm sóc bệnh nhân!”

Tiêu Nhạc An nói năng thật khí phách, Liễu Thanh Đường muốn nói cho nó như vậy không đúng, nhưng suy nghĩ kỹ lại liền thấy không thể phản bác. Làm một Hoàng đế chuyện đấy không phải là không thể, chẳng qua chưa có một vị Hoàng đế nào nghĩ như vậy.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn của con nuôi, Liễu Thanh Đường bỗng nhiên có loại dự cảm kỳ quái, chờ con nuôi làm Hoàng đế nhất định sẽ là một vị Hoàng đế có một không hai trong lịch sử Nam Triều.

82. Chương 82

“Tần tổng quản.”

Nhìn thấy bóng người cao gầy đi tới từ cuối hành lang các tiểu cung nữ vừa rồi còn vẻ mặt tươi cười lập tức thay đổi biểu tình dặt sang một bên cúi đầu mắt nhìn giầy khảm trượng cung kính nói.

Đợi cho bóng người kia đi xa đến tận khi không nhìn thấy bóng dáng, ba tiểu cung nữ lúc này mới khoa trương thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong đó có một cô nương không nhịn được lẩm bẩm nói:

“Tần tổng quản cùng với lời đồn quả thật giống nhau thật đáng sợ, vừa rồi lúc hắn đi qua người chúng ta, ta còn cảm thấy sau lưng có một trận gió lạnh.”

Nói xong nàng ta còn rụt rụt cổ.

“Không phải Tần tổng quản chỉ quản lý mỗi cung ngục đâu, nghe nói bên trong mỗi ngày đều xử tử một đám người, đều là những cung nhân phạm sai lầm, thì thể chất thành ngọn núi bên trong cung ngục máu dính khắp nơi dù cho rửa như nào cũng không sạch được.”

Một cung nữ khác hạ giọng thần thần bí bí nó, khiến cho hai cung nữ bên cạnh sợ tới mức bưng kín miệng thần sắc sợ hãi.

“Haizzz hóa ra là một người ừm... âm trầm, cũng không biết Thái Hậu nương nương vì sao lại coi trọng người như vậy. Ta nghe nói Thái Hậu nương nương rất tin tưởng Tần tổng quản đó.”

“Ta biết ta biết, các người xem Tần tổng quản đi đường có phải có chút kỳ quái không, hắn đi đường có chút khập khiễng, chân trái nặng chân phải nhẹ. Ta nghe nói hai năm trước Thái Hậu nương nương ở ngoài cung gặp nạn, Tần tổng quản vì cứu người mà thiếu chút nữa mất mạng. Về sau được cứu sống liền lưu lại đi chứng này, từ đó Thái Hậu nương nương liền đối với hắn tốt lắm tốt lắm.”

Vị cung nữ lúc này nói trong cung ngục máu rửa không sạch khiến cho hai tiểu cung nữ kia sợ hãi làm ra biểu tình không cho là đúng, quay đầu nhìn trái phải mới đề thấp thanh âm nói:

“Vậy các người không biết rồi từ trước đó Tần tổng quản đã được Thái Hậu nương nương tin tưởng, bằng không làm sao có thể từ một quản sự nhỏ nhỏ thăng chức lên phó tổng quản, sau đó là đại tổng quản? Con đường thăng chức này người ngoài cầu đều không cầu được, không ai không hâm mộ vận khí Tần tổng quản thật tốt, không biết tại sao lại được Thái Hậu nương nương coi trọng.”

“Hóa ra là vậy, cũng không biết Tần tổng quản kia làm cái gì mà cho Thái Hậu nương nương coi trọng hẳn như vậy.”

Hai tiểu cung nữ ngây thơ hồn nhiên cảm thán lại nhìn thấy vị cung nữ vừa rồi lộ ra vẻ mặt biết được nội tình cười cười đắc ý liền thân thiết kéo tay nàng nói:

“Người biết gì sao? Vậy nói cho ta nghe một chút xin người đó Lý Hương tỷ tỷ.”

“Khụ, ta cũng chỉ đoán lung tung thôi, nhưng các người đừng rêu rao khắp nơi đó.”

Cung nữ tên Lý Hương thanh thanh cổ họng nhỏ giọng cùng hai người kia chia sẻ bí mật.

“Ta đoán Thái Hậu nương nương cùng Tần tổng quản là cái chuyện đó đó, các người cũng biết có một số cung nữ thường cùng với thái giám qua lại, ta thấy Thái Hậu nương nương cùng Tần tổng quản chính là như thế đó! Có một lần thực ngẫu nhiên thấy sau khi hạ triều Tần tổng quản tiến đến nghênh đón người về Từ An Cung, thấy hai người họ nói gì đó, sau đó Thái Hậu nương nương cười ôn nhu. Các người đã bao giờ nhìn thấy Thái Hậu nương nương cười với ai chưa? Không phải đều là bộ dáng lãnh đạm nghiêm túc sao?”

“Người đùa sao, Thái Hậu nương nương cười ôn nhu? cho tới bây giờ ta chưa thấy qua cũng không tưởng tượng được đó. Nhưng mà ta cảm thấy Tần tổng quản bộ dạng cũng không đẹp mắt, còn thực dọa người, Thái Hậu nương nương xinh đẹp lại lợi hại như vậy làm sao có thể... Cho dù người có muốn chuyện đó lấy quyền thế của Liễu gia ở trong cung lằng lẽ bao dưỡng cũng không ai dám nói gì. Hiện tại đang có tin đồn Hoàng thượng yếu lắm sắp băng hà, nói không chừng sau này Thái Hậu nương nương là đại nữ hoàng, Nam triều đổi họ Tiêu thành họ Liễu...”

Tiểu cung nữ còn chưa nói xong đã bị Lý Hương bưng kín miệng. Nàng nhất thời thay đổi biểu tình vui đùa trở nên cực kì nghiêm túc.

“Sự tình liên quan đến triều chính chúng ta sao có thể vọng nghị, nếu những lời vừa rồi bị người khác nghe thấy ba người chúng ta đều bị bắt vào cung ngục.”

Tiểu cung nữ cũng phát hiện ra lời mình nói có bao nhiêu phần quá phạm tội vàng che miệng về phía Lý Hương cười lấy lòng. Người dưới buôn chuyện về sinh hoạt cá nhân của Thái Hậu nương nương chỉ cần không truyền đi những lời khó nghe thì không liên quan nhiều, ít nhất so với trước kia bây giờ đã thư thái hơn rất nhiều.

“Được rồi, nhớ kỹ lần sau không được quên, người đi đi, chủ tử Viên tần không phải đang chờ túi thơm trong tay người sao?”

Lý Hương nói xong tiểu cung nữ kia lại thở dài.

“Hoàng thượng ốm đau nằm trên giường bộ dạng không thể nói, còn chưa biết lúc nào thì đi nhóm phi tần hậu cung chúng ta hầu hạ không biết tình huống sau này ra sao. Tiên đế hậu cung nhiều phi tần như vậy đều bị Thái Hậu cho đi trông coi hoàng lăng.”

Lý Hương vỗ nhẹ vào gáy nàng tức giận nói.

“Người quan tâm nhiều như vậy làm gì, tự chiếu cố bản thân mình đi đúng là nha đầu không có mắt nhìn xa trông rộng.”

“Vẫn có Lý Hương tỷ tỷ chiếu cố ta mà, Vân Liên đi trước nhé lần sau nói chuyện cùng Lý Hương tỷ tỷ nha.”

Vân Liên vừa đi chỉ còn lại Lý Hương cùng một cung nữ khác tên Tuyết Phương, Tuyết Phương và Lý Hương đang hướng con đường khác đi.

“Vân Liên luôn bộ dạng trẻ con thực khiến người khác lo lắng.”

“Người như vậy đối với cuộc sống trong cung so với chúng ta có lẽ thoải mái hơn nhiều.”

Lý Hương lắc đầu thu lại nụ cười thay đổi dễ dãi.

“Trong cung yên ổn được hai năm ước chừng sắp có chuyện đại sự, vị kia nằm ở trên giường lâu như vậy chắc cũng nhanh đi, hậu cung không một ai được phép xuất cung hiện tại đều thành thành thật thật, chỉ mong Thái Hậu nương nường vui vẻ không đưa các nàng đến trông coi hoàng lăng, ở đó là nơi như nào, làm sao có thể so bì với trong cung, ăn mặc đi lại hưởng hồ hậu cung đều toàn người trẻ tuổi, làm gì có ai nguyện ý đi vào nơi đó.”

“Ta hầu hạ Tuyên tiếp dư, cả ngày nàng lấy nước mắt rửa mặt chỉ sợ Hoàng thượng băng hà, Thái Hậu nương nường cho các nàng tuần tắng cùng. Thái Hậu không hòa hợp với Hoàng thượng là chuyện người người đều biết, nghe đồn Thái Hậu nương nường là một người tâm địa sắt đá, nói không chừng có thể giận chó đánh mèo các nàng, trong cung không phải chỉ mình Tuyên tiếp dư lo sợ.”

Tuyết Phương nhắc tới vị chủ tử này liền nhíu mi, vị chủ tử này của nàng cứ luôn nửa đêm bắt đầu khóc lóc, một đám cung nhân hầu hạ bọn họ không có một ngày được ngủ yên ổn.

“Dư tiếp dư thì không khóc chỉ là ngày ngày đều hướng Từ An cung thỉnh an. Thái Hậu nương nường không muốn lãng phí thời gian gặp nhóm hậu phi, nàng cũng biết nhưng ở ngoài cửa nói mỗi ngày tới thỉnh an là đạo lý nàng lên làm, mặc kệ nói như nào vẫn ngày ngày đi đến bày tỏ tấm lòng.”

Nhóm nô tài có phiên nào của nhóm nô tài, chủ tử có phiên nào của chủ tử, ngay cả Thái Hậu nương nường quyền lực nhất trong cung nói một không nói hai cũng có phiên nào.

“Tần Thúc, người lại chạy đi chỗ nào vậy! Ta chỉ vừa mới viết cho Tổ Thư phong thư quay lại đã không thấy bóng dáng người đâu!”

“Sáng sớm hôm này ở bên thư phòng bên kia Dong nhi lại chọc giận Thái phó, hạ nhân tới báo ta liền qua đó xem một chút.”

Tần Thúc vội vàng đi tới cầm tay Liễu Thanh Đường khuôn mặt vốn lạnh lẽo bất chợt xuất hiện chút mềm mại lập tức sinh động lên.

“Huống hồ ta tưởng Thanh Đường vẫn còn tức giận.”

Tần Thúc không nói tới còn đỡ, nhắc tới chuyện này Liễu Thanh Đường lại nghĩ tới nguyên nhân cũng hần cãi nhau. Nói là cãi nhau cho oai kỳ thật chính là nàng hầm hầm tức giận cãi nhau liên miên một hồi, Tần Thúc không hé miệng một câu cũng không tức giận chỉ ôm nàng vào lòng thỉnh thoảng an ủi vài câu, nhận sai một chút nhưng khi nàng bắt hần đáp ứng chuyện nàng muốn thì ngậm chặt miệng không hé răng một lời.

Việc này phải nói bắt đầu từ khi bọn họ ở Dục Phật Tự hồi cung, Tần Thúc dưỡng thương đã tốt mấy phần có thể đi xe ngựa được, nàng đã nói buông tay mặc kệ cùng hần đi Ngự Thủy sơn trang tĩnh dưỡng, nhưng Tần Thúc không nghe.

Con nuôi tuổi còn nhỏ, Tiêu Hoài Húc còn chưa chết, nếu không tận mắt nhìn thấy con nuôi đi lên ngôi vị Hoàng đế, Liễu Thanh Đường làm sao yên tâm? Cho dù nàng nghĩ muốn cùng hần đến địa phương thanh tĩnh điều dưỡng cơ thể, Tần Thúc cảm thấy nàng có lẽ cũng sẽ thỉnh thoảng lo lắng tình hình kinh thành. Nếu như vậy vì sao không đợi tất cả đều ổn thỏa vậy mà cũng không gấp gáp gì một, hai năm.

Trong lòng Tần Thúc hiểu được liền không đồng ý với Liễu Thanh Đường chuyện đi Ngự Thủy sơn trang, hần không muốn nàng miễn cưỡng bản thân. Tuy rằng đa số mọi người đều hy vọng người mình yêu lo lắng, quan tâm chăm sóc mình, nhưng đối với Tần Thúc mà nói hần tình nguyện để Liễu Thanh Đường lo lắng cho bản thân nàng một chút. Nàng để ý quốc gia cùng người thân, thật ra không đành lòng bỏ mặc bọn họ ở thời điểm đó, nhưng lại bận tâm thân thể hần muốn cho hần đi đến nơi non xanh nước biếc nghỉ ngơi.

Cuối cùng nàng vẫn buông tay nơi này quyết định cùng hần đi Ngự Thủy sơn trang, trong lòng Tần Thúc làm sao không cảm động? Chỉ cần nàng từng nghĩ như vậy là quá đủ rồi, Tần Thúc nghĩ vậy liền thay nàng quyết định tiếp tục ở lại kinh thành. Sau đó lại lo lắng nàng mệt nhọc khi vết thương trên người kha khá liền bắt đầu hỗ trợ.

Hai năm qua đi tình hình kinh thành dần dần ổn định, những tiếng phản đối cơ hồ đã không còn, Tiêu Nhạc An ở trong cung học tập cũng đã đi vào ổn định. Liễu Thanh Đường liền bắt đầu nhắc đến chuyện muốn đi Ngự Thủy sơn trang, Tần Thúc lại vẫn như trước không đồng ý, hắt một lòng nghĩ về nàng để cho Liễu Thanh Đường mỗi ngày lo lắng còn không bằng ở đây chờ mọi chuyện vào quỹ đạo rồi tính.

Đối với Liễu Thanh Đường không gì vui vẻ hơn tận mắt chứng kiến con nuôi ngồi lên ngai vàng, đến lúc đó nàng có thể thoái ẩn ngao du giang hồ. Nhưng Tần Thúc đúng là không làm cho người ta bớt lo, vốn bị bệnh nặng đã tổn thương nguyên khí, thân thể suy nhược dễ dàng sinh bệnh, thỉnh thoảng còn đau đầu.

Hai ngày trước vào thu hấn lại bắt đầu ho khan, nhưng cố tình ngay cả thuốc hấn cũng không uống đúng giờ, mang vết thương trên người nhưng lại không chịu tịnh dưỡng, vô số lần Liễu Thanh Đường nói với hấn không cần lo lắng những chuyện khác, từ từ rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa hấn cũng không nghe.

Còn có cung ngực nữa, loại địa phương ẩm thấp đó ở lâu không tốt, nhưng Tần Thúc thường xuyên ở trong đó ít nhất hai đến ba canh giờ, lắm thì điểm còn thức đêm một chút tự giác bảo dưỡng thân thể cũng không có. Cứ như vậy bảo làm sao Liễu Thanh Đường có thể yên tâm ở lại trong cung, tất nhiên là vội vã muốn đi Ngự Thủy sơn trang, đến lúc đó cái gì cũng không làm, chỉ chú ý theo dõi hấn uống thuốc nghỉ ngơi, một chút cũng không muốn hấn ở đây lãng phí sức khỏe.

Buổi sáng hôm này sờ trán hấn cảm thấy có chút nóng còn dặn dò hấn nghỉ ngơi nhiều, không ngủ được cho phép đứng dậy đi dạo chút cho thư thái, nhưng đến giờ nhất định phải uống thuốc. Ai biết đâu nàng đi ra ngoài làm chút việc quay lại người vốn nên nghỉ ngơi thật tốt thì không thấy, nô tài bê thuốc lại đây cũng không tìm thấy hấn.

Vì sao Liễu Thanh Đường tức giận, Tần Thúc hiểu được nàng muốn cho hấn nghỉ ngơi nhiều một chút không cần làm nhiều việc như vậy, nhưng hấn lại nghỉ mau mau làm hết những công việc ở đây để có thể đi Ngự Thủy sơn trang sớm một chút, cũng miễn cho Thanh Đường ở trong tình thế khó xử, chờ mọi chuyện đều đã đi vào quỹ đạo bọn họ có thể rời đi.

Tần Thúc nghĩ như vậy nhưng chưa bao giờ nói ra chỉ cảm thấy làm. Điều này làm cho Liễu Thanh Đường sao không tức giận, nhưng tức giận thì tức giận cũng không có cách nào cuối cùng không phải chính nàng đau lòng sao.

Ca ca nàng Liễu Thanh Dong vào cung thăm nàng nhìn thấy thế đều tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ vô số lần, nào là nói nàng chính là tiểu hồn thể ma vương, từ trước đến giờ cao ngạo một đời kết quả bị Tần Thúc ăn gât gao, quả là một vật sẽ có một vật khắc chế. Đối với muội muội buồn rầu một chút ý tứ khuyên nhủ cũng không có, ngược lại còn khoe chính mình sắp ôm mỹ nhân về nhà, bộ dạng vui sướng khi người khác gặp họa, chọc cho Liễu Thanh Đường bực mình liền phát tay tiễn khách.

Bất quá khi ban đêm Tần Thúc nghe nàng nói chuyện này, tuy rằng lúc đó không tỏ vẻ gì nhưng ngày hôm sau đã kêu người vào trong cung viết bản danh sách tiểu thư con nhà quan lại mà năm đó Liễu Thanh Dong chọn lựa để lấy làm vợ, sau đó đem danh sách đó tặng cho Tịch Lam tướng quân. Nửa tháng sau đó thời điểm Liễu Thanh Đường vào triều đều thấy vẻ mặt đau khổ của ca ca nhà mình, Tịch Lam tướng quân đứng ở dưới mặt lạnh như băng không chớp mắt, ngay cả các đại thần trong triều cũng không dám liếc nhìn nhiều.

Tần Thúc cái gì cũng tốt, chính là tốt quá, bởi vì tức giận nàng đi hơi nhanh biểu tình kiên quyết cứng rắn, Tần Thúc cố gắng đuổi theo bước chân của nàng bước chân ở bên phải do bị thương nên có chút khập khiễng, dáng vẻ có chút khó khăn còn nhỏ giọng cẩn thận lôi kéo nàng giải thích nói lo lắng Dong nhi bên kia xảy ra chuyện gì, tức giận trong lòng nàng lập tức biến mất sạch sẽ.

“Ta không tức giận nhưng vì sao buổi sáng thức dậy người không ăn đồ ăn sáng? Ngay cả thuốc cũng không uống? Người vì sao cứ luôn như vậy, lần sau còn thể ta liền tức giận, thật sự tức giận.”

Liễu Thanh Đường vừa nói cước bộ chậm dần kéo cánh tay hấn cùng hấn chậm rãi tản bộ. Tần Thúc nghe vậy ừ một tiếng, ngầm lại vẫn nên giải thích.

“Bởi vì buổi sáng chờ người xử lý xong chuyện cùng nhau dùng bữa, nhưng tiểu thái giám nói Dong nhi lại làm cho thái phó hôn mê, ta liền đi xem cũng không biết sẽ lâu như vậy.”

“Chờ ta làm gì, người cứ dùng bữa trước là được rồi.”

Liễu Thanh Đường than thở một câu rồi lại nghĩ sau này vẫn nên cùng Tần Thúc ăn sáng xong rồi hãy đi xử lý công việc. Nghĩ đến Tần Thúc nói bên chỗ con nuôi lại xảy ra chuyện nàng không quá để ý hỏi:

“Đúng rồi lần này Dong nhi làm cách nào lại chọc tức thái phó hôn mê?”

Không phải nàng không thêm để ý con nuôi mà từ ngày con nuôi bắt đầu ở trong cung học tập, chuyện chọc giận thái phó xảy ra như cơm bữa nàng đã quen rồi, đều đã thành thói quen. Nói đến việc này nàng là người đầu tiên không có lập trường giáo huấn con nuôi, ai bảo chính nàng ngày trước khi còn ở Liễu gia đã trêu chọc tiên sinh đến giảng bài cho nàng và ca ca.

Khi đó bởi vì vị tiên sinh dạy học khinh thường tiểu nữ oa nói một câu:

“Nữ tử này biết chữ sao, đọc một lượt nữ tắc ta xem.”

Liễu Thanh Đường liền tức giận bắt ca ca nàng đồng lõa, hung hăng trêu chọc vị tiên sinh kia một phen. Sau khi phụ thân về nhà biết được việc này trừng phạt Liễu Thanh Dong một chút còn Liễu Thanh Đường lần đầu tiên bởi vì không biết tôn sư trọng đạo phạt nàng chếp hơn mười quyển sách. Nhưng mà sau đó vị tiên sinh dạy học kia đã bị phụ thân không khách khí sa thải, đổi thành chính ông đến dạy con trai cùng nữ nhi.

Khi đó phụ thân đã nói với huynh muội nàng một câu:

“Loại người nói ra câu này là dạng người ngu xuẩn, dù cho hấn có học vấn ta cũng không thể để cho hấn dạy dỗ đứa nhỏ của ta. Ta hy vọng hài tử của ta sẽ không bị lễ thói giáo điều xưa cũ trói buộc, ta hy vọng các con còn sống sẽ có chủ kiến của mình, mặc kệ thích hợp hay không, mặc kệ người bên ngoài khen chê hay chửi bới, làm những chuyện mình muốn làm, nhưng không làm những việc trái lương tâm.”

Cuộc đời Liễu Thanh Đường tổng cộng có hai người thầy, người thứ nhất bởi vì nói câu kia bị nàng trêu chọc chột vật không thôi tức giận bị người khiêng ra khỏi Liễu phủ. Người thứ hai chính là phụ thân nàng, đối với phụ thân nhà mình Liễu Thanh Đường lại càng làm càn, dù sao chủ cần không phải chuyện đại sự, còn lại việc nhỏ chỉ cần nàng bày ra bộ dáng nũng nịu phụ thân mặt lạnh chỉ nhìn qua một chút sẽ không truy cứu, cho nên nàng quả thật không bị nghiêm khắc bắt đọc sách.

Lần đầu tiên nghe thấy Dong nhi chọc thái phó hôn mê, Liễu Thanh Đường còn cảm thấy hứng thú đi xem, sau đó dự một buổi học nàng thề trong lòng... không bao giờ muốn đi lần nữa, để lại con nuôi một mình ở đó chịu khổ.

Chẳng qua giữa con nuôi và thái phó mà nói, chân chính chịu khổ là thái phó mới đúng, mỗi lần Dong nhi đều thực bình tĩnh tự mình chăm chú học hỏi cái mình muốn học, mà thái phó thì bực bội không biết phải làm sao. Ông chỉ cần dạy một học trò, mắt thấy đứa nhỏ trí tuệ hơn người lại cố tình không tiếp thu theo sách vở bình thường, dùng tốc độ nhanh nhất nắm bắt những chữ lạ sau đó bắt đầu một lòng nghiên cứu sách thuốc, trong lòng thái phó thật sự là cực kì dằn vặt.

Thỉnh thoảng đứa nhỏ có hỏi một vài vấn đề, nhưng vẫn là y thuật điều này làm sao thái phó trả lời được. Ninh thái phó cũng là lão nhân quật cường thấy một mầm cây tốt còn có thể là Hoàng đế sau này, làm sao ông có thể trở mắt nhìn đứa nhỏ lệch khỏi quỹ đạo. Trong lòng lão nhân tràn đầy nhiệt huyết muốn cho thể tử Thuần vương một lần nữa đối với sách vở có hứng thú ngoan ngoãn học tập liền cố gắng chịu đựng Dong nhi.

Vào lần thứ ba Ninh thái phó hôn mê, Liễu Thanh Đường hảo tâm nghĩ ông đã lớn tuổi chuẩn bị đổi cho Dong nhi một vị thái phó, không nghĩ tới ngày hôm sau ở trên triều Ninh thái phó lệ nóng tung hoành nói nhất định phải dạy dỗ thể tử Thuần vương thật tốt bằng không chết cũng không cam lòng, người đã một mớ tuổi khóc lóc thì xấu lắm, Liễu Thanh Đường cũng không có sở thích nhìn lão nhân khóc, vì thế cuối cùng vẫn không đổi thái phó, cứ như vậy để Ninh thái phó tiếp tục dạy.

Tóm lại bây giờ ở trong cung đã dần ổn định, lúc trước Liễu Thanh Đường còn thỉnh thoảng đến xem xét nhưng mỗi lần đều bị Ninh thái phó lôi kéo cáo trạng, sau đó Dong nhi lại ánh mắt hoàn toàn không phát hiện chính mình sai lầm nhìn nàng, bộ dạng không liên quan gì đến mình tiếp tục xem sách thuốc, mặc cho

nàng bị Ninh thái phó than phiền đến đau đầu, nói gì Liễu Thanh Đường cũng không nguyện ý tiếp tục đến xem xét việc này cứ thế rơi vào người Tần Thúc.

“Hôm qua Ninh thái phó giao bài tập cho Dong nhi, kết quả hôm này ông kiểm tra lại Dong nhi viết không phải tứ thư ngũ kinh mà là mục lục sách thuốc. Giao bài văn đứa nhỏ liền viết lưu loát vài trang những ca bệnh cùng cách trị liệu, khiến cho Ninh thái phó tức xanh mặt. Nhìn thấy sắc mặt thái phó không tốt Dong nhi chạy lại bắt mạch cho ông nói ông cần thanh tâm hạ sốt, sau đó liền viết xuống một phương thuốc, Ninh thái phó tức đến nổi không nói được lời nào liền té xỉu.”

Lúc Tần Thúc nói tựa hồ có chút muốn cười nhưng vẫn nhịn không cười. Liễu Thanh Đường vốn không bận tâm nhiều như vậy muốn cười liền ha ha nở nụ cười. Cười một lúc bỗng nhìn đến biểu tình Tần Thúc nàng liền thu liễm bày ra bộ mặt nghiêm túc nói với Tần Thúc.

“Dong nhi luôn chọc tức Ninh thái phó như vậy là không phải, không tôn sư trọng đạo chờ đứa nhỏ đến đây người phải giáo huấn nó thật tốt, không cần luôn nuông chiều, nam nhi phải được rèn luyện thật tốt.”

Tuy rằng mỗi lần Liễu Thanh Đường đều nói phải dạy dỗ con nuôi thật tốt, nhưng kỳ thật so với hẳn chính nàng càng thích nuông chiều con nuôi hơn. Nếu hẳn thoáng nghiêm khắc nàng sẽ trừng hẳn nói làm sao nghiêm khắc như vậy dọa đứa nhỏ sợ hãi, theo lời nàng giáo huấn con nuôi còn chưa kịp bắt đầu nói nàng đã nói con nuôi nhu thuận nghe lời cần bản không cần giáo huấn.

Dong nhi không sợ trời không sợ đất như vậy, thái phó ngắt xỉu trước mặt cũng bất động như núi hơn phân nửa đều do Liễu Thanh Đường nuông chiều mà ra.

Dương Tổ Thư còn vì chuyện này vào trong cung một chuyến ân cần dạy bảo bạn tốt, không muốn nàng chiều đứa nhỏ như vậy, Liễu Thanh Đường liền thề thốt nói nhất định làm một người mẹ nuôi nghiêm khắc. Về phần sau này có thực hiện được hay không Dương Tổ Thư lại vất óc vào cung một chuyến nhờ Tần Thúc để hẳn trông coi Liễu Thanh Đường xem có phải chuyện gì cũng đều chiều theo con, đến lúc đó mới có thể nhìn ra được nàng có làm được hay không.

Ở nhà phải trông chừng phu quân, làm cho hẳn không cần nuông chiều theo con, hiện tại ngay cả bạn tốt cũng cần nàng ngăn cản, Dương Tổ Thư càng nghĩ càng cảm thấy bất đắc dĩ. Ở nhà Tiêu Nhạc An có lão cha hai mươi tư giờ hiếu thuận, chẳng qua đến trước mặt mẫu thân liền ngoan vô cùng, đồng dạng ở trong cung có mẹ nuôi luôn nuông chiều làm chuyện xấu đều bao che, nhưng vừa đến trước mặt cha nuôi cũng không dám lỗ mãng.

Hai người vừa nói chuyện về con nuôi vừa trở về Từ An cung, không lâu sau con nuôi Tiêu Nhạc An người mới được nói đến lưng đeo túi cách được đưa đến đây dùng cơm trưa.

“Dong nhi lại đây, mẹ nuôi hỏi con làm sao hôm nay lại chọc Ninh thái phó hôn mê?”

Liễu Thanh Đường hé ra khuôn mặt nghiêm túc nửa ngày chờ Tiêu Nhạc An lại đây, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng phấn điều mài ngọc đáng yêu của Tiêu Nhạc An chớp chớp mắt kéo dài âm thanh kêu một câu mẹ nuôi sau đó nhào vào lòng nàng, Liễu Thanh Đường cơ hồ lập tức quên mất quyết tâm của bản thân, không chế không được lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Khụ khụ.”

Tần Thúc ở bên cạnh ho khan một tiếng, nâng chung trà lên uống một ngụm, đây là ám hiệu bọn họ đã thảo luận tốt từ trước, nếu Liễu Thanh Đường lệch sóng sẽ nhắc nhở nàng. Thật nguy hiểm Liễu Thanh Đường nhớ lại quyết tâm lúc đầu của mình tiếp tục nâng bộ mặt nghiêm túc nói:

“Ninh thái phó đã lớn tuổi như vậy, lại là lão sư của con, con cho dù không muốn học cũng không thể chọc tức ông ấy.”

“Dong nhi không có cố ý chọc giận lão sư.”

Tiêu Nhạc An luôn có bộ dạng tiểu đại nhân bất an gục đầu xuống, Ninh thái phó đối với nó tuy rằng nghiêm khắc chút nhưng cũng thực quan tâm nó, cho nên nó thật tình đem thái phó làm lão sư tôn kính, cho dù nó không muốn thái phó cứ dạy triển miên không ngừng.

“Thái phó lớn tuổi có một số thứ không thể ăn nhiều nhưng vẫn cố tình ăn cho nên cảm xúc hơi kích động một chút liền thấy choáng váng đầu, Dong nhi cũng đã nói qua vài lần với lão sư bình thường không nên ăn nhiều hạt tiêu và thịt, cũng không thể uống rượu nhưng thái phó không nghe còn nói sư nương trong nhà quản chặt lắm, chỉ dám ở trong cung vụng trộm uống một chút còn không cho con nói cho ai.”

Tiêu Nhạc An thở dài lại nói:

“Con về nhà thỉnh giáo mẫu thân cho lão sư phương thuốc chỉ cần đúng hạn uống thuốc, không uống rượu ăn thịt cùng hạt tiêu, về sau sẽ không tùy tiện ngất xỉu.”

“Ôi chao? Ninh thái phó sợ phu nhân, còn thích ăn thịt cùng hạt tiêu còn mang rượu vào cung uống? Dong nhi con còn nhỏ không thể học thái phó uống rượu. Ta biết mà Dong nhi nhà chúng ta là đứa nhỏ biết nghe lời, so với những đứa nhỏ khác còn thông minh hơn nhiều.”

Liễu Thanh Đường cười cười ôm lấy con nuôi hôn lên mặt đứa nhỏ một cái, ánh mắt Tiêu Nhạc An cũng cong cong cười lộ lên. Hai người một bên hòa thuận vui vẻ, Tần Thúc bên này hơi nhếch đuôi lông mày chậm rãi nói:

“Thanh Đường.”

Liễu Thanh Đường cùng Tiêu Nhạc An đồng thời ngừng lại một chút, sau đó Liễu Thanh Đường ngẩng đầu cười lấy lòng với Tần Thúc:

“Tần Thúc chàng xem Dong nhi của chúng ta có phải thực nghe lời, thực ngoan hay không, chúng ta hôm nay đừng mắng đứa nhỏ nhé.”

“Được, không mắng đứa nhỏ, ta cùng đứa nhỏ nói chuyện thôi.”

Tần Thúc thản nhiên thay đổi cách nói vươn tay về phía Tiêu Nhạc An. Tiêu Nhạc An lập tức ỉu xiu rời khỏi vòng tay Liễu Thanh Đường bị Tần Thúc nắm tay đi ra ngoài tiến hành cuộc ‘nói chuyện phiếm’. Trước kia mỗi lần Tiêu Nhạc An làm chuyện gì mắc kệ đúng sai, Dương Tố Thư sẽ giảng đạo lý phân tích cùng nó một phen, hiện tại ở trong cung chuyện này liền rơi vào tay Tần Thúc.

Tuy rằng hôm nay Liễu Thanh Đường xung phong nhận việc nói thay Tần Thúc một hồi, nhưng hiển nhiên là không thể thành công. Nghĩ đến mỗi lần Tần Thúc cùng mình là bộ dáng ngay thẳng, nàng liền cảm thấy lo lắng thay cho con nuôi.

83. Chương 83

Năm Nguyên Ninh thứ mười lăm, thời điểm hoa quế nở rộ tỏa hương khắp kinh thành, Tiêu Hoài Húc chết.

Đã lâu như vậy Liễu Thanh Đường chưa từng nhìn hắn một lần, hoặc nói đúng hơn từ ngày nàng sai người rót thuốc cho hắn, khiến cho hắn miệng không thể nói chỉ có thể nằm trên giường chờ chết, chưa từng một lần đi qua Trường An cung.

Lâu như vậy hôm nay bỗng nhiên nàng muốn đến gặp hắn là vì kiếp trước cũng vào mùa thu Nguyên Ninh thứ mười năm nàng bị ban thưởng một ly rượu độc phải qua đời.

Mùi hoa quế thoang thoảng trong gió Từ An Cung được Tần Thúc đặc biệt sai người trồng nhiều hoa quế bởi vậy Liễu Thanh Đường mỗi ngày ở đó cả người dần dần thấm nhuần một mùi hương hoa quế. Trước khi đến Trường An cung Liễu Thanh Đường bế hai cành hoa quế mang theo. Lúc nàng đi vào Trường An cung bên trong tấm màn buông xuống Hoàng đế đang nằm trong đó, mùi thuốc lâu ngày dày đặc nhất thời bị hương hoa quế xua đi không ít.

Tùy tiện đem nhánh hoa đặt đầu giường, Liễu Thanh Đường lui về phía sau ngồi trên ghế cung nhân đưa đến.

“Các người đều đi ra ngoài cả đi.”

Liễu Thanh Đường phát phát ổng tay áo dài lạnh nhạt nói.

Tiêu Hoài Húc bởi vì không thể đi lại chỉ có thể nằm trên giường, trên người bị bệnh tật tra tấn cả người gầy gò ốm yếu, hai má lõm sâu, cổ tay khẳng khiu, cho dù Tần Thúc hạ lệnh người dưới dùng thuốc tốt nhất để giữ lại mạng hần, nhưng tình trạng của hần cũng không khác gì đèn đã cạn dầu.

Tiêu Hoài Húc vốn không mở mắt lúc này nghe thấy giọng Liễu Thanh Đường bỗng nhiên mở to hai mắt cố hết sức quay đầu về phía nàng. Chớp mắt hần bỗng nhiên lộ ra biểu tình hung ác kích động, xem ra muốn vươn tay ra bắt lấy Liễu Thanh Đường, nhưng tay hần nâng lên một chút lại vô lực hạ xuống, miệng trừ bỏ gầm gừ giữ tợn một chữ cũng không phát ra được.

Liễu Thanh Đường nhìn hần làm điều vô ích trong chốc lát cuối cùng buông tha suy sụp nằm đó. Liễu Thanh Đường giống như nhìn hần, lại như không nhìn hần mà xuyên qua hần nhìn về nơi nào đó xa xôi lắm.

“Hai mươi năm trước ta tiến cung làm hoàng hậu, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi là ở Phụng Hiền điện.”

Liễu Thanh Đường đảo mắt nhìn về nhánh quế đầu giường ngửi khí thực bình tĩnh, cũng không quan tâm Tiêu Hoài Húc có muốn nghe hay không, vẫn tiếp tục nói một mình.

“Thật ra ta không thích ngươi, cũng cực kì chán ghét phụ hoàng ngươi, khi đó ta muốn gì nhỉ? Ta muốn đến để nhìn coi đến tột cùng là dạng người như nào làm cho tỷ tỷ trước giờ luôn như mẫu thân ta, tình nguyện rời xa phụ thân, ca ca và ta, một lòng muốn vào cung.”

“Lúc còn rất nhỏ ta vẫn chờ mong tỷ tỷ có thể quay về, nhưng mà ta chờ rất nhiều năm, nàng không những không trở về, ngay cả một phong thư báo tin tức cũng không có, kể cả muốn tiến cung thăm nàng đều bị người dưới báo nàng không muốn gặp gỡ người Liễu gia. Khi đó trong lòng ta tràn đầy tức giận thề sau này không có người tỷ tỷ này, cho dù nàng chết tuyệt đối ta cũng không rơi một giọt nước mắt. Sau đó có một ngày, nàng bỗng nhiên thật sự chết.”

“Ta biết nhận thức từ rất sớm vẫn nhớ rõ tỷ tỷ là một người dịu dàng như nào. Khi ta được sinh ra không bao lâu mẫu thân qua đời, phụ thân vì chuyện đó tinh thần sa sút căn bản không có tâm tư chăm sóc ta, ca ca vẫn còn ít tuổi. Chỉ có tỷ tỷ từ khi đó nàng bắt đầu giống như mẫu thân vậy, ru ta ngủ, dạy ta đi, dạy ta nói. Nghe hạ nhân nói khi đó tỷ tỷ mới chỉ mười hai tuổi cũng đã theo quản gia học tập, dịu dàng thông minh, hạ nhân Liễu gia đều thích nàng.”

“Ta cũng rất thích nàng, ở trước mặt nàng ta luôn nhu thuận nghe lời, ta hy vọng nàng có thể vĩnh viễn sống cùng ta. Nhưng mà nàng gặp phụ hoàng ngươi, vì hần mà tiến cung. Đêm trước ngày tiến cung, nàng quỳ trước thư phòng phụ thân cả đêm, phụ thân ôm ta cùng ca ca ở trong thư phòng một đêm không ngủ. Sau đó ta lại cầm kéo nhỏ cắt giá y nàng tự tay làm, muốn ngăn cản nàng nhưng kết quả không thể ngăn cản, nàng mặc một thân giá y trong cung đưa tới ra cửa.”

“Ta cầm giá y bị ta cắt nát ném về phía nàng nói sau này nàng đừng bao giờ trở lại nữa, tốt hơn hết là chết đi. Cho nên đó là lần cuối cùng ta thấy mặt nàng. Thật ra ta rất hối hận khi đã nói với nàng như vậy, ta hối hận muốn gặp nàng, nàng lại không muốn gặp ta, ta nghĩ nàng nhất định là giận ta, không bao giờ còn thương mọi người này nữa.”

“Nhưng ta chỉ sợ hãi, phụ thân nói Hoàng đế muốn kết hôn với nữ nhân Liễu gia có thể là không muốn Liễu gia lớn mạnh, không phải hần thật tình thích tỷ tỷ mới cưới nàng. Ta sợ tỷ tỷ vào hậu cung bên cạnh không có chúng ta sẽ bị khi dễ, không muốn nàng rời đi vì lý do đó.”

“Bóng nàng vừa khóc vừa rời đi, cùng với nhiều năm sau nhìn thấy tên nàng viết trên bài vị ở Phụng Hiền điện mặc dù đã trôi qua rất nhiều năm, trải qua hai kiếp ta không sao quên được.”

Liễu Thanh Đường bỗng nhiên nở nụ cười, nàng nhìn về phía Tiêu Hoài Húc ánh mắt hàm chứa nghi hoặc nói:

“Ngươi không nghe nhầm cũng không cần nghi hoặc vì sao lại là hai kiếp. Bởi vì ta là oan hồn sống lại.”

Nụ cười của Liễu Thanh Đường càng trào phúng nói:

“Muốn biết vì sao ta là oan hồn sao? Bởi vì ngươi đã từng giết ta một lần, ta chết nhưng lại được sống lại, cho nên tìm ngươi báo thù.”

“Nhìn ánh mắt người ta hiểu được người tất nhiên không tin, chẳng qua ta cũng không cần người tin, cần gì phải cố gắng thuyết phục một người sắp chết làm gì.”

Có một số việc do chôn giấu ở trong lòng lâu cần tìm người để nói, Tiêu Hoài Húc lập tức sẽ chết lại cái gì cũng không thể nói chẳng phải là thính giả tốt nhất để lắng sao. Liễu Thanh Đường coi thường bị dạng này của Tiêu Hoài Húc, thầm nghĩ người này từng bước một giết nàng vậy mà cuối cùng nàng vẫn có một chút không đành lòng.

“Thật ra lúc trước phụ thân không muốn ta vào cung, nhưng ông không thể trái mệnh hơn nữa chính ta cũng lựa chọn vào cung, bởi vì sau nhiều năm tỷ tỷ duy nhất thỉnh cầu ta “vào cung chiếu cố người” ta sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng đã chết còn thất vọng.”

“Kiếp trước ta nghĩ như vậy đến lúc phải chết ta mới biết bản thân mình sai rồi, sau đó ta lại hận tỷ tỷ ta một lần nữa. Nhưng không lâu Tần Thúc ở chỗ Phúc công công cũng chính là lão thái giám hầu hạ bên cạnh nàng hỏi ra được một chuyện. Hắn nói năm đó muốn ta vào cung kế nhiệm chức hoàng hậu không phải ý của hoàng hậu mà do tiên hoàng lấy danh nghĩa của nàng bịa đặt. Ngay cả tỷ tỷ của ta chết bệnh cũng bởi vì phụ hoàng người giam giữ mà thành.”

“Ta thật vất vả mới nhẫn tâm quên đi trong thân thể người có dòng máu của tỷ tỷ ta, nghĩ cho người chịu tra tấn dày vò dần dần mà chết. Nhưng lại cố tình khiến cho ta phát hiện ra bí mật như vậy, hóa ra tỷ tỷ của ta chưa từng quên chúng ta, ta rất vui mừng khúc mắc hai kiếp rồi cuộc đã được hóa giải.”

“Ta vui vẻ đâu thể nhẫn tâm nhìn cháu ngoại ta tiếp tục giống như người vô dụng ở đây chịu khổ đau. Cho nên hôm nay ta đến nhìn người sau đó để cho người chấm dứt đoạn đường thống khổ này.”

Liễu Thanh Đường nói xong, Tiêu Hoài Húc dường như hiểu được điều gì đó lại bắt đầu kích động, hắn không nghĩ cứ như vậy đã phải chết.

Liễu Thanh Đường giống như không nhìn thấy hắn hít một hơi thật sâu giờ lên nụ cười.

“Hôm nay đối với ta mà nói là một ngày đặc biệt, người chết vào hôm nay cũng thích hợp coi như trả một cái công đạo cho cái chết của ta ở kiếp trước đi.”

Nói xong liền đứng dậy không hề liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Hách...”

Tiêu Hoài Húc cố gắng ngẩng đầu lên cuối cùng té lại trên gối, trơ mắt nhìn Liễu Thanh Đường không chút lưu luyến quay đầu đi ra ngoài, trong lòng tràn đầy không cam lòng cùng oán hận. Mặc kệ Liễu Thanh Đường nói những lời kia cùng hắn có hàm ý gì, hắn vẫn như trước cảm thấy bản thân mình rơi vào tình thế như này đều là lỗi của bọn họ.

Lỗi do Liễu Thanh Đường yêu thương một tên thái giám dơ bẩn lại luyến tiếc quyền thế. Lỗi do phụ hoàng đáng buồn lại đáng ghét chỉ biết ghen tị vô dụng. Lỗi do mẫu hậu ôn nhu yếu đuối, lỗi của hai tên thủ phụ vô dụng, lỗi của cả triều đình nhận giặc làm chủ, lỗi của Liễu gia... Bọn họ tất cả đều sai rồi chỉ có hắn, chỉ có hắn không làm gì sai cả!

Nhưng cho dù không cam lòng thì sao, Tiêu Hoài Húc nên chết vẫn phải chết, cuối cùng tầm mắt của hắn dừng lại ở đầu giường nơi đó có nhánh hoa quế Liễu Thanh Đường đặt ở đó.

Năm Nguyên Ninh thứ mười lăm Hoàng đế Tiêu Hoài Húc băng hà, Thái Hậu Liễu thị tôn thể tử Thuần Vương Tiêu Nhạc An lên làm Hoàng đế, sửa quốc hiệu là Bình Khánh.

Nghi ngờ cái chết của Hoàng đế, đứa nhỏ duy nhất của Tiêu gia Tiêu Nhạc An có thể đi lên để vị, Liễu thị không tự lập nữ hoàng, đủ loại nghĩ vẫn khiến bách quan tranh luận.

Bình Khánh năm thứ nhất, mọi người đều nghĩ Liễu Thái Hậu sẽ giống như mười năm năm trước ủng hộ Hoàng đế buông rèm nhiếp chính, vẫn dùng phương pháp cũ nhưng vào thời điểm tân Hoàng đế đăng cơ nàng bỗng nhiên đưa ra hai vị thủ phụ Liễu Thanh Đường và Phùng Văn Tư, mặt khác còn có ba vị Tham Tri giám sát, giúp Hoàng đế xử lý chính vụ cho đến năm hắn mười sáu tuổi.

Sau khi an bày hết thấy Thái Hậu mang theo một đám người Từ An cung đi Ngự Thủy sơn trang cư ngụ. Quyền lực nhiều năm trong cung một mực giao lại cho quan viên phía dưới, thật sự làm ra đi một cách lưu loát tiêu sái cực kì.

Đối với hành động của nàng quan viên ở kinh thành bàn tán xôn xao, Liễu Thanh Đường một mực mặc kệ chỉ vào lúc trước khi rời khỏi kinh thành đi gặp thân nhân bằng hữu, cùng phụ thân huynh trưởng nói chuyện một đêm.

“Sau này việc trong triều ta không quản nữa, ca ca huynh là thủ phụ phải nắm rõ tiến lùi trong cung thật tốt trong lòng bàn tay.”

“Đó là đương nhiên, Thanh Đường chỉ cần làm chuyện mình muốn làm là tốt rồi, Phụ thân có ý yên lặng muốn từ giã sự nghiệp đang trên đỉnh vinh quang, chuyện bảo hộ Liễu gia nay chỉ còn mình ta, việc này cứ yên tâm giao cho ca ca. Hơn nữa ta tin tưởng đứa nhỏ Tố Thư, Tần Thúc mấy người dạy dỗ sẽ là một vị minh quân, Hoàng đế tốt.”

Liễu Thanh Dong nói xong mong chờ nhìn về phía muội muội, chờ nàng nói một chút việc gì đó tỷ như quan tâm ca ca một chút gì đó. Nhưng mà Liễu Thanh Đường nghe hắn nói xong gật gật đầu giống như có cũng được mà không có cũng không sao, thở dài một hơi nhìn về phía thư phòng nói:

“Không biết phụ thân và Tần Thúc nói cái gì nữa, lâu như vậy còn chưa nói xong.”

“Thanh Đường.”

Liễu Thanh Dong hắng hắng giọng hô.

Liễu Thanh Đường nhướng mày ném qua ánh mắt không kiên nhẫn, không để ý tới hắn tiếp tục nhìn chăm chăm cửa thư phòng. Cũng may Liễu Thanh Dong đã cực kì quen tính cách của muội muội và phụ thân khẩu thị tâm phi lúc này cười cười nói:

“Muội muội, người đi là không biết ngày nào mới trở về, chẳng lẽ không muốn nói chuyện gì với ca ca sao?”

“Huynh lớn như vậy còn cần muội nói gì nữa?”

Liễu Thanh Đường nhắc chân lên ghé dựa liếc ca ca một cái nói

“Cái gì mà đi không biết khi nào về, Ngự Thủy sơn trang cũng không phải rất xa, đi nửa ngày đã đến, huynh nói như thế là sao, giống như huynh không hy vọng muội muội nhà mình về nhà hả?”

“Đương nhiên không phải, ta đây chẳng phải sợ muội đi vui quên trời đất không nhớ trong nhà có cha và huy đáng thương đợi muội sao, huynh chỉ nhắc muội nhớ thường xuyên về nhà thăm chúng ta.”

Liễu Thanh Dong vừa nghe thấy ngữ khí muội muội có chút tức giận còn thật sự thanh minh nói:

“Còn có Thanh Đường tuy rằng ra ngoài cung nhưng cái chân này của muội cũng phải biết thân biết phận, phải biết rằng từ sau khi muội tiến cung đã không thể bữa bãi như đứa nhỏ được nữa.”

“Đã ra khỏi cung rồi vì sao còn quản nhiều như vậy, cái chân làm sao hả, Tần Thúc không chê là được rồi.”

Liễu Thanh Đường chụp cái bàn.

“Thật ra thì huynh đó, vì sao huynh còn chưa đem tẩu tử lấy về nhà, huynh làm sao vậy, huynh xem huynh đã nhiều tuổi rồi ba mươi năm đó, tẩu tử và Tần Thúc bằng tuổi nhau đều đã hai mươi tám rồi, huynh là nam tử nên chủ động một chút, còn tiếp tục như vậy khi nào thì mới có chất nữ cho muội đây.”

Liễu Thanh Đường nói xong liền cảm thấy sốt ruột còn muốn tiếp tục nói thì thấy tẩu tử tương lai Tịch Lam một thân nữ trang đi đến. Cho dù nàng đã nói rõ mình thân phận nữ tử nhưng vẫn thích mặc nam trang như cũ, nhìn qua là nam tử tuấn tú thanh thoát trắng trẻo nhưng lạnh lùng, nghe nói khi cùng Liễu Thanh Dong đi hội hoa còn bị nữ tử ném khăn tay hoa tươi.

“Muội muội.”

“Là tẩu tử đó à, tẩu tử doanh trại mới trở về hả?”

“Ừm.”

Nhìn thấy muội muội đối với mình vẻ mặt hung ác quay đầu lại đối với tẩu tử ân cần, thay đổi một trăm tám mươi độ, Liễu Thanh Dong luôn bị khi dễ cũng không biết làm sao lại ăn dấm chua nặng.

“Ca ca muội thực ngốc, mọi biểu cảm tức giận, vui vẻ đều biểu lộ trên khuôn mặt, quả thực là không tốt chút nào.”

“Đúng vậy tuy rằng đối với người ngoài giả bộ tốt lắm, hiện tại đại thần trong triều đều nghĩ huynh ấy thành thực khéo đưa đẩy, thật ra khi ở trước mặt người nhà chính là nam nhân còn chưa lớn mà.”

Ôi trời muội muội cùng người trong lòng đồng loạt nói xấu hẳn đây là chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Liễu Thanh Dong thấy hai người bọn họ không coi ai ra gì nói xong, sắc mặt có chút ai oán.

“Nhưng mà cho dù hẳn có như vậy cũng không sao, ta vẫn thích hẳn về sau hẳn chính là người của ta, muội muội đừng bắt nạt hẳn.”

“Muội biết, gả cho tẩu chính là người của tẩu, về sau có thể bắt nạt cũng chỉ có tẩu được phép bắt nạt huynh ấy.”

Hẳn là thú không phải giả, muội muội chẳng lẽ không vì ca ca không tài cán gì mà tranh thủ chút phúc lợi sao, Liễu Thanh Dong muốn phản đối lại không dám phản đối, bỗng nhiên chợt nghĩ ra đây là người trong lòng bảo vệ hẳn? Càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, nhất thời Liễu Thanh Dong liền cảm thấy hăng tiết gà vui vẻ dâng lên.

Liễu Thanh Đường nói chuyện cùng Tịch Lam nhìn thấy hẳn chìm vào ảo tưởng của mình cao hứng không thể thoát ra, bộ dạng ngốc nghếch trong mắt đều có chút ý cười.

“Tẩu tử khi nào các người thành hôn, lúc đó muội sẽ trở về tham gia.”

“Tháng sau, muội nhất định phải đến.”

“Ca ca ngốc của muội liền giao cho người, tẩu tử.”

“Yên tâm, ta sẽ đối xử với hẳn thật tốt.”

Liễu Thanh Dong “....”

Không biết vì sao nghe muội muội nói chuyện với người trong lòng luôn luôn có cảm giác kỳ quái trong lòng, là hẳn... cười vớ ớ ư?

Cùng người thân cáo biệt ngắn ngủi, Tần Thúc và Liễu Thanh Đường ngồi lên xe ngựa chậm rãi đi Ngự Thủy sơn trang, bắt đầu cuộc sống tự do tự tại ẩn ẩn dật dật của họ, bắt đầu này kéo dài đến bốn mươi năm.

Mùa xuân vào rừng trúc ngắm hoa đào, mùa hè vào chòi nghỉ ngơi ngắm sen, mùa thu lên núi hái quả, mùa đông gom tuyết pha trà.

Tần Thúc thường dẫn Liễu Thanh Đường lên núi, hay đi xung quanh sơn trang du ngoạn, thỉnh thoảng còn cùng nàng trở lại kinh thành dạo phố. Nghỉ tại Liễu phủ, ở Dương gia cùng Dương Tố Thư nói chuyện trời đất, hỏi thăm tình hình học y của con nuôi Hoàng đế.

Ngày rảnh rỗi Liễu Thanh Đường sẽ làm ra ra đủ chuyện, tỷ như thích câu cá nắng hè chói chang lôi kéo Tần Thúc đi chân núi câu cá, đem chính mình phơi nắng tróc da, Tần Thúc đau lòng bôi thuốc cho nàng mà không dám dùng sức. Cuối cùng chính nàng không có tính nhẫn nại không học được câu cá, ngược lại Tần Thúc lại học được mỗi lần có thể câu được nửa sọt, sau đó Tần Thúc lại thật sự thích đi câu cá.

Ngay cả chòi ở sơn trang cũng thả hai cần câu, Tần Thúc trực tiếp ngồi trong chòi câu cá. Liễu Thanh Đường vào vai người khách đi cùng. Cuối cùng mỗi lần Tần Thúc ngồi đó bất động câu cá, Liễu Thanh Đường bên cạnh nằm xem sách tiểu thuyết hoặc là quấy rầy Tần Thúc câu cá, khiến cho những con cá sắp mắc câu sợ chạy mất.

Sau đó Liễu Thanh Đường không biết lại nghĩ đến cái gì lại học xuống bếp, Tần Thúc vẫn đi theo làm cùng, cuối cùng lại là Liễu Thanh Đường đốt phòng bếp, Tần Thúc lại học được một thân đầu bếp.

Một hồi sau Liễu Thanh Đường lại nghĩ muốn tự tay may quần áo cho Tần Thúc nhưng mà không những không học được mà còn chọc vào mười đầu ngón tay, Tần Thúc thở dài một hơi, yên lặng học làm quần áo, từ đó về sau quần áo lót của Liễu Thanh Đường đều do hắn làm.

Những chuyện thú vị nơi khuê phòng này không đáng để nói với người ngoài.

Một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm... bốn mươi năm. Hai người giờ đã già đi nhưng vẫn như trước là đôi phu thê già ân ái, cùng một chỗ chậm chậm sống. Giống như hồ nước yên tĩnh, lại giống như mây bay thản nhiên, cuối cùng chậm rãi nghênh đón cái chết.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-tuyen-ngon-cua-trung-khuyen-hoan-quan>